جګړه او سوله

دویم ټوک

لیف نیکولایوویچ تولستوی
ژباړن:
دوکتور لطیف بهاند

مسکو
۲۰۱۲

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم: جګړه او سوله
ليکوال: ليف نيکولايوويچ تولستوی
ژباړن: دوکتور لطيف بهاند
ټوک: دويم
طرحه او ډيزاين: سپين سهار
خپرندوی او مالي لګښت: د ميدان وردګو ولايت والي محمد حليم فدايي
چاپشمېر: ۱۰۰۰ ټوکه
چاپکال: ۱۳۹۱ل/ ۲۰۱۲ز
د خپرونو لړ: (۳۸)

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړی برخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱

د ۱۸۰۶ کال پیل و چې نیکولای رستوف، په رخصتیو کې کورته راستون شو. دینیسوف چې د ورونژ د ښار او سېدونکی و، هم خپل کورته روان و، مګر رستوف هغه په دې قانع کړ چې، له ده سره څو ورځې په مسکو کې مېلمه او د دوی په کور کې پاتې شي. مسکو ته لا دوه تم ځایه پاتې و چې، دینیسوف له خپل یوملګري سره مخامخ شو او له هغه سره یې د رې بوتله شراب وڅښل.

سره له هغه چې مسکو ته نږدې کېدل او د لارې د لوړې ژورې سره بیا به هم هغه د سورتمه پر پوست چې پر څوکۍ پرته و، وېده و او له خوبه نه راوېښېده.

رستوف، چې څومره مسکو ته نږدې کېده، په هماغه اندازه یې نا آرامي لا پسې زیاتېده.

وروسته له هغه چې هغوی د رخصتۍ پاڼې د ښار په دروازو کې ثبت کړې، رستوف له ځان سره وویل:

- هېڅ نه رسېږو !دا ولې داسې وخت په څنډ تېرېږي؟دا څه اوږدې لارې دي، دا دوکانونه او غرفې، دا د څراغونو بې ډوله ستنې او دا کږې وږې کراچۍ !

هغه همداسې مخې ته زور واهه، ګواکې په دې توګه یې غوښتل چې د ګاډۍ تګ لاپسې چټک کړي، هغه ویل:

- دینسوفه راورسېدو !هه !وېده یئ !

(c) ketabton.com: The Digital Library

او دینیسوف ځواب نه ورکاوه.

-اوهو !دا دي،دادي دهغې ګرځني ګوښه چې زاخار به هلته خپله کراچۍ دروله، او دادی خپله زاخار،هماغه زاخار او هماغه آس ! دا هم هغه دوکانګوټی چې پتیرې به مو ترې اخېستې ! نو څه وخت؟ څه وخت به ورسېږو ؟

ګاډیوان وپوښتل:

-کورمو کوم یو دی؟

-هغه دی، ایله په ایله، هغه لوی کور، نه وینئ، که څنګه؟هغه لوی، هماغه زموږ کور دی، څنګه ته زموږ کور نه پېژنئ؟دینیسوف ! وا دینیسوفه ! پاڅه، پاڅه چې راورسېدو !

دینیسوف، سر را هسک، غاړې یې خلاصې، خو هېڅ یې ونه ویل.

دینیسوف، د ګاډیوان څنګ ته ناست، چوپړ ته مخ وروا ړاوه او وې ویل:

-دیمتري !ګوره !دا زموږ د کور څراغونه، نه دي؟

-رښتیا هم، هماغه دي، د پلار جان د کوټې څراغ دې هم لګېږي.

-څه فکر کوئ؟، چې لا ویده شوي نه دي، وینښ دي کنه؟

هغه چې، پر خپلو نریو او تاندو بریتونو منګولې تېرولې، وویل:

-ګوره، زما هغه واسکټ دې له یاده ونه وزي، ژر کوه، هغه راکړه.

بیا یې پر ګاډیوان ور چیغه کړه:

-تاته وایم، خوځېږه، ژر، ژر ځه !

بیا یې پر دینیسوف چې له خوبه لېونی و او سر یې نه شو هسکولی، غږ وکړ:

-پاڅېږه !راویښېږه !واسکا !

دهغوی د کور تر دهلیزه پورې درې نور کورونه پاتې وو، هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګاډیوان ته وویل:

-ژر کوه ! که ژر لاړې درې روبله انعام لرې، تلوار کوه !

هغه ته داسې برېښېده چې، آسونه نه خوځېږي او ځای پر ځای ولاړ دي، خو په پای کې ګاډی د دوی دکور د دهلیز بنې خوا ته ورتاو شوه او رستوف، خپل سرپورې، په خپلو سترګو، ده ته آشنا د بام دڅنډې لوېدلې برخه ولیدله، خپل دهلیز او دکور پلو ته نرۍ اوږده لاره. ګاډی لا درېدلې نه وه، چې ده ترې ګام او دکور د دهیلز خوا ته یې هی کړل. پرته له هغه چې چاته یې پام شي، همداسې روان و، دکور ودانۍ، هماغه شان په چوپتیا کې ډوبه وه او ددې څرګندونه یې کوله چې، دچا په تګ راتګ چور خبره نه ده. کورته په تلونکې نرۍ لاره کې هېڅوک نه لیدل کېدل. دهغه په زړه کې تېره شوه:

-پاکه پروردګاره !انشاءالله ،خیر خیریت به وي؟په رپېدونکي او نا ارامه زړه ،یوه شېبه ځای پر ځای ودرېد ،خو سمدلاسه یې منډه کړه، کورته نرۍ لاره یې ووهله او ده ته پر آشنا زینو وروخوت. دروازې ته ودرېد ،د دروازې هماغه آشنا لاستی او هماغه آشنا قفل چې ګرافینې به تل دهغه له ککړوالي نه ګیله لرله. قفل هماغه شان په اسانۍ خلاصېده. په دالان کې دغوړو ډیوه لګېدله.

زاړه چوپړ میخائیل، پر صندوق وېده و، پراکافي، هماغه زورور، چوپړ چې په یوازې ځان به یې ګاډی په منګولو کې اوچتوله، په یوه کنج کې یوازې ناست او څه شي یې ګنډل. هغه راخلاصېدونکې دروازې ته وکتل او په یوه شېبه کې یې پر ویرلړلې او بې پرواخېرې، دتعجب ،لېوالتیا او ګېنۍ څپه راخوره شوه، ځوان ګراف یې وپېژاند او چیغه یې کړه:

-نه یې منو !ځوان ګراف !داځه وایئ؟قربان دې شم !

(c) ketabton.com: The Digital Library

په داسې حال کې چې له خوښۍ او ګبنۍ نه رپېده، د مېلمستون خواته یې منډې کړې، ګواکې د خپل عادت له مخې یې غوښتل، د مېلمه د راتګ زېري وکړي، خو ناڅاپه تم شو، ښکارېده چې څه یې په زړه کې ور وګرځېدل، بېرته راستون شه او له ځوان ګراف نه یې غېږ تاو کړه او وې ویل:

-د خدای شکر !د خدای شکر !

رستوف، ځان د هغه له غیږې را خوشې کړ او وې وپوښتل:

-ټول رک او روغ دي؟

--د خدای شکر ! د خدای شکر دی !همدا شېبه یې ماښامنۍ وخوړه، پرېږده چې لږ دې وګورم عالیجنابه !

-رښتیا وو ایه، خیر خیریت دی؟

-د خدای رضاده، ټول رک او روغ دي.

رستوف، خپل ملګری دینیسوف، بېخي هېر کړ، هغه غوښتل چې له زېري او خبر نه پرته کورته ننوزي.هغه خپل پوستین وارتېږه او د پښو په څوکو، خو په چټکو ګامونو د کور لوی تیاره مېلمستون ته ورننوت.هر څه د پخوا په شان وو، د لوبو هماغه میزونه، د شمعو هماغه چلچراغ، خو ځوان ګراف چا لیدلی و او هغه ددې وخت پیدا نه کړ چې بې خبره ځان د هرکلیو کوټې ته ورسوي.په همدې شېبه کې یو څوک لکه د تالندې په شان، د څنګ له کوټې نه راووانګل، د رستوف په غاړه کې یې ځان وځړاوه او څه مچې او ښکلول.

تر هغه وروسته، له دویمې، دریېمې او له بلې دروازې نه هر چا راوانګل، له هغه نه یې غېږې تاوولې، اوښکې، خوښۍ او د خوښۍ چیغې او سورې. رستوف داسې سرسام شوی و، چې نه پوهېده، څوک پیتیا دی، کوم یو یې پلار او کومه ناتاشا ده. ټول

(c) ketabton.com: The Digital Library

همهاله، چغېدل، غرېدل او په ګډه يې ښکلاوه، خو د هغه يو څه ته ښه پام شو، چې ددې ټولو په منځ کې يې مور نه ليدله.

-نيکولای جانه !زه خو هېڅ خبر نه وم، ان اروا مې هم دتا دراتګ تصور نه شو کولای !

-ورته ګورئ !دا خو زموږ خپل د زړه سر کوليا دی (په روسي ژبه کې نيکولای ته له نازه کوليا وايي) رښتيا څومره بدل شوی دی !

او خلکو ! ولې داسې تياره ده، لاړ شي يوه شمعه راوړي ! چای !چای راوړي !

-پرېږده چې مچو دې کړم...

-د زړه سره ! ما هم مچو کړه.

سونيا ،ناتاشا ،آناميخايلوفنا ،ويرا او مشر ګراف، ټولو له هغه نه غېږې تاوولې، چوپړان هم ټول راټول شوي وو ،ټول غرېدل او په حيرانتيا کې ډوب وو.

پيتيا دهغه په لينګيو پورې ځان ځړولی و او چيغې يې وهلې:

- ما ولې نه مچوئ؟

ناتاشې، دهغه تندی ځان خواته راخم کړ او وروسته له هغه يې چې پر هغه د مچکو باران جوړ کړ، په داسې حال کې چې هغه يې له واسکټ نه نيولی و ،له هغه نه لرې لرې شوه، خو بيا يې هم لکه ورغومی داسې ټوپونه او چيغې وهلې.

له هرې خوانه، دخوښۍ له اوښکو نه ډکو ځلېدونکو اومينه ناکو سترګو هغه ته کتل او له هر پلوه مچو غوښتونکې شونډې دده خواته په رپېدو وې.

سونيا چې دالوان په څېر تکه سره ځلېدله، دهغه لاس يې رانيولی و او په خورا لېوالتيا او مينه ناکو کتو ،دهغه کتو ته په تمه وه.سونيا نور

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو شپاړس کلنۍ ته ور اوښتې، د ښکلا غوټۍ یې په غوړېدو وه او په تېره بیا د نیکمرغۍ او مینه ناکۍ له تلوسې، په دې شېبه کې سخته ښکلې برېښېده. پر له پسې یې هغه ته کتل، هغه ته موسېده او یوه شېبه یې هم له هغه نه بل پلو سترګې نه غړولې، خو ساه یې په ګوګل کې بنده کړې وه. هغه هم هغې ته د مننې او پېیرزوینې په غلچک ورکتل، خو دده سترګې لا تر اوسه هم د یوبل چاپه تمه او کوم څوک یې لټول. مشره ګرافینه لا نه وه راغلې. په همدې شېبه کې د دروازې لا شا نه د پښو ګامونه وا ورېدل شول، خو دا ګامونه دا سې چټک و، چې د هغې د مور ګاموته هېڅ ورته نه وو.

خو دا د هغه مور وه، هغې ده ته نا اشنا، نوې او دده ترتګ نه وروسته ګنډل شوې جامې اغوستې وې. تولو هغه پرېښود او ده د مور پلو ورودانګل. کله چې سره یو ځای شول، مور د هغه پر ټټر سر ولګاوه او په ساندو شوه. هغې نه شو کولای سر را اوچت کړي او یوازې یې خپل مخ د هغه پر پوځي واسکټ او پر هغه د سړو تمبل او کتار شویو کارتوسو ورسولا وه. بې له هغه چې د چا ورته پام شي، دینیسوف، هم راننوتلی و، هلته ولاړ و، خپلې خوبولې سترګې یې سولولې او ددې ننداړې په ننداره و. هغه ځان ګراف ته چې ده ته یې په پوښتنیز غلچ ورکتل، ورو پېژاند:

- زه واسیلي دینیسوف نومېږم او ستاسو د زوی ملګری یم.

ګراف له هغه نه غېږ تاو کړه، پر خپل ټټر یې کېښکود، له هغه سره یې ښکل کړل او وې ویل:

- ښښنه غواړم، زه تاسو پېژنم، پوهېږم، نیکولای جان په خپل لیک کې ستاسو په اړه راته لیکلي و. ناتاشې، ویرې، راشئ، دې خواته راشئ، دا هم دینیسوف دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سمدلاسه ټول، د نیکمرغه او له حیرته ډکې څېرې، څښور او د تورو بریتو خاوند ، دینیسوف خواته ورواوښتل او پر هغه ور ټول شول.

ناتاشا چې له خوښۍ نه یې ځان هم هېر کړی و ، چغه کړل:

- د زړه سره !دینیسوفه !قربان دې شمه !

هغه ته یې ور ودانګل، غېږ یې ترې تاو او په کلکه کلکه یې مچ کړ. د ناتاشې په دې کړو ټول هک حیران شول. دینیسوف خپله هم له شرمه تک سور شو ،خو وموسېد ، د ناتاشې لاس یې راونیو او ښکل یې کړ.

دینیسوف هغې کوټې ته چې د هغه لپاره یې ټاکل شوې وه ،بدرګه او درستوف کورنۍ غړي، بېرته له نیکولای نه راتاو شول.

مشره ګرافینه، د هغه ترڅنګه ناسته وه، د هغه لاسونه یې کلک نیولي او هره شېبه یې مچول. نور ټول ترې تاوراتاو و او د هغه هر غلچک ، هره خوځېدا او غږېدا یې په ځیر سره څارل او په مینه ناکو ،ځلېدونکو او حیرانتیا یې هغه ته کتل.خویندو ،وررور او پلار هر یوه هڅه کوله چې ترټولو نېږدې هغه ته کېني او د چایو یا دستمال په راوړلو کې ،سره ناندرۍ جوړې کړي.

رستوف د هغې مینې له کبله چې په ده پېرزو شوې وه، خورا نیکمرغه و ،خو د راتګ له لومړۍ شېبې او له خپلوانو سره د کتنې خوند ،د هغه داوسنۍ خوښۍ او نیکمرغۍ په پرتله داسې پرتمین وو ،چې اوسنۍ هغه هسې بې خونده ورته برېښېدل،نوځکه دی هره شېبه د یوه نوي زېري او خوند په تمه و.

نوې را رسېدونکې بله ورځ ،سهار تر لسو بجو پورې ویده وو.

د هغوی د خوب د کوټې ترڅنګ په کوټې کې، تورې، پنډونه، خورجینې او پرانستې کڅوړې ،په ختو ککړ بوټونه او موزې

(c) ketabton.com: The Digital Library

،همدا اسې ګډوډ او تیت او پرک پراته وو...چوپړانو دوه لګنه تودې او سړې اوبه او پاکې جامې چمتو کړې وې.دنارینو او تنباکو بوی په کورکې خپور و.

د دینیسوف،مات او ځیږ غږ واوریدل شو:

- ګریشکا !رستوفه تاته وایم پاڅېږه !

رستوف،خپل سره تړلې بانه ومښل،د سر جړې څنې یې له تاوده بالښته راهسکې او وې ویل:

-څه خبره ده؟ناوخته شوې ده که څنګه؟

دناتاشا غږ له ګاونډ کوټې نه واوریدل شو ، چې ویل یې:

-اها !لس بجې کېدونکې دي.

دګاونډ له کوټې نه د شغهارکوونکو کمیسونو او دنجونو دشروشور او غږیدا ،غږ راته او دهغې له نیمه پرانتې دروازې نه دشنو جامو او تورو څڼو پړواک راوځلېد او ناڅاپه ببرته ورک شو.ناتاشا ،سونیا او پیتیا راغلې وو ،چې وګوري،نوي راغلي مېلمانه راپاڅېدلي او کنه؟د دروازې له شا بیا دناتاشې غږ واوریدل شو:

- نیکولای جانه !پاڅېږه !پاڅېږه نور !

- سمدلاسه !همدا اوس !

پیتیا په همدې وخت کې په ګاونډه کوټې کې،تورې لیدلې وې او له هغو نه یې یوه را اخېستې وه ،له مشرجګړه لیدلي ورور سره کتنې، دهغه په زړه کې شور او مینه راتخنولې وه ،بې له هغه چې دې ته پام وکړي چې دا نه ښایي چې پېغلې نجونې دې لغړ او بې جامو ځوانانو ته وګوري،د نارامۍ یا بې پروایۍ له امله هغه د نویو راغلیو زلمیو دکوټې دروازه پرانسته او په لوړ آوازیې وویل:

- دا ستا توره ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دروازې د خلاصېدو سره سم نجونو شاته ودانګل او دينيسوف په حيرانۍ او تعجب، خپل له وېښتو نه ډک لينګي په څادر کې ومروړل او خپل ملګري ته يې وکتل، پيتيا کوټې ته ورننوت او دروازه يې ځان پسې ورپورې کړه. د دروازې له شا نه د خندا د کړسهارې غږ تر غوږه شو.

د ناتاشا غږ پورته شو:

-نيکولای جانه !کميس واغونده او راووزه !

پيتيا وپوښتل:

-دا ستا توره ده؟ او بيا يې په خورا ادب تورځني او توربريتي دينيسوف ته مخ ورواړاوه او وې ويل:

- او که ستا سو ده؟

رستوف کميس واغوست، په تلوار يې څپلۍ پښو او له کوټې نه ووت.ناتاشا خپلې سګګ لرونکې يوه موزه په پښو کړې او په بله لګيا وه. سونيا تر خپل ځانه تاوېدله ،غوښتل يې لمن راټوله او کېني. په همدې حال کې رستوف د هغوی کوټې ته راننوت.دواړو نوي شنه، سره ورته کميسونه اغوستي وو. اننګي يې تک سره او خورا خوښې وې.سونيا له کوټې وتښتېده او ناتاشا ورور تر تخرګ لاندې ونيو او په خبرو خبرو يې هغه واړه مېلمستون ته بوت.

د دوی مرکه شېبه شېبه تود بده او دا مرکه هسې توده وه، چې دوی د هغو نورو زرګونو پوښتنو او ځوابونو لپاره چې يوازې دوی پورې يې اړه لرله د خبرو لپاره وخت نه شو پيدا کولای.ناتاشا په هرې هغې خبرې چې ورور ادا کوله او يا يې خپله ويله، په کړس کړس خندل.د هغې خندا نه له دې کبله وه، چې د دوی خبرې د خندا وړ وې، بلکې له دې کبله وه چې خورا خوشحاله وه او نه يې شو کولای د خپلې خندا او موسکا مخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ونیسي.

د رستوف د هرې خبرې په اورېدو به یې ویل:

-خوراښه ده، ډېره بې سارې ده!

رستوف داسې وانګېرله، چې د خور د تودې مینې تراغېز لاندې راغلی دی، ترهغه یو نیم کال نه وروسته چې دی له کوره وتلی دلومړي ځل لپاره، د هغه په ګوګل او پرځېرې هغه ماشوم وزمه موسکا راخورېږي، چې په دې موده کې آن یو وار هم داسې احساس کړې نه وه.

ناتاشا به ویل:

-واه! ګوره! له تا نه لوی نارینه جوړ دی، پاکه پروردګاره! څه لویه نیکمرغي، څه لویه نیکمرغي ده چې زما ورور... هغې د هغه بریتونه ولمسول او وې ویل:

-غواړم په دې پوه شم، چې دا تاسو نارینه څنګه یاستئ؟ همداسې لکه موږ ښځې که بل ډول؟

رستوف ځواب ورکړ:

-نه! نه! هو رښتیا سونیا ولې وتښتېده؟

هوکې!

دا یوه بله لویه قصه ده! ګوره! ته غواړې له هغې سره وغږېږې ،کنه؟ څنګه په ته به ورسره غږېږې او که په تاسو؟

رستوف وویل:

-ګورو به، چې څنګه پېښېږي.

-ښه به دا وي چې تاسو ورسره وغږېږي، زه به بیا وروسته درته ووایم چې ولې.

-پوه نه شوم؟ دا نو څه خبره ده؟

- ښه ته چې ټینګار کوي، همدا اوس به یې درته ووایم. ته خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهېږې چې زه او سونیا ډېرې نېږدې خورلنډې یو ،داسې خورلنډې چې هغه ته مې ددوی ددوستۍ په نښه په سکروټه لاس داغلی دی،راشه وې ګوره.

لستونی یې پورته کړ او له څنګلې یې لږ څه بر اوږې ته نېږدې،پر خپل اوږد ،نازک او ښکلي مټ ،هغه ځای چې دنڅا د اوږده کمیس داغوستو پر وخت پټېږي،یوه سره په اور داغلې نښه وروښوده.

-ما دا ددې لپاره سوی دی،چې هغې ته دخپلې مینې نښه څرګنده کړم،هسې خط کش مو په اور وینو او ځان مو پرې وسوځاوه.

هغه چې دخپل ماشومتوب د سبقونو دویلو په کوټه کې پر هغې پستې اوږدې څوکۍ چې بالښت ډوله لاستیو هغه ګانله،ناست و ،دخپلې خور ناتاشې ناهیلیو ،خوغړېدونکو سترګو ته یې کتل،بیا دخپل ماشومتوب په ښکلې دنیاګۍ کې، دهغې کورنۍ په غېږ کې چې پرته له ده نه بل چا ته دتصور نه وه،ورډوب شو.هغه دنیاګۍ کې چې په ده کې یې دده لپاره دژوند ترټولو نه ښه خاطرات او یادونه را تازه کول.چاته دمینې دڅرګندونې اوښودنې لپاره په سکروټو پر ځان دنښې ایښودل ددې لپاره هسې دماشونو او بابیزه خبره نه وه،هغه دا حال احساسولی شو او هغه ته دتعجب وړ نه وه.

خو بیا یې هم وپوښتل:

-دا خو ښه ده،تر دې وروسته څنګه کېږي؟

-څنګه؟ دا چې ما او تا هم هغه ته همداسې ګران یو.دتل لپاره ورته ګران یو.دا خو څه حماقت نه دی،چې لاس په سکروټه داغ کړې او بس !دا په دې معنې چې موږ به یو بل ته ګران یو.هغې ته یوڅوک داسې تل ګران دی،لکه دا نښه چې ابدي ده،هغه ګرانښت به هم همداسې ابدي وي.زه په دې نه پوهېږم اوس او سمدلاسه به یې هېره کړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

-نو څنګه؟

-هغې ته زه او ته همداسې ګران يو ، ناتاشا ناڅاپه تکه سره شوه او وې ويل:

- پوځ ته ترتګ نه مخکې دې،هغه وعدې ياد يږي؟هغه وايي چې ته هغه هېروې،خو هغه وايي چې دی به ماته دژوند ترپايه ګران وي،پرېږده چې هغه همداسې ازاد واوسي،خو ماته به ګران وي...ګوره رښتيا هم دا د پيرزوينې او رحم خبره ده،کنه؟لوی روح غواړي،همداسې نه ده؟ناتاشا خپله دا خبر بيا بيا تکرار کړه او وې ويل:

-لوی روح او خورا پيرزوينه غواړي،همداسې ده کنه؟

د هغې د وينا له نښو نه داسې برېښېده،هغه څه چې هغه يې اوس وايي،تر دې مخکې يې په ژړا ژړا ويلي وي.رستوف په خيالونو کې ډوب شو او وې ويل:

-زه هېڅکله هغه خبره چې مې کړې،نه هېروم،سونيا داسې ښکلې ده چې ،کوم احمق به په داسې نيکمرغۍ سترګې پټوي.

ناتاشا په لوړ او له تلوسې نه په ډک آواز وويل:

- نه !نه ! ما او هغې په دې اړه د زړه خواله کړې وه،ما لا پخوا ويلي و ،چې ته به همدا خبره کوې،خو داسې نه ده،ځکه که ته دا خبره ددې لپاره کوې چې خپله ژبه او وعده پرځای کړې او يوازې دخپلې ژبې دساتنې لپاره ځان دې ته اړوې.دا خبره ددې معنې لري چې ته کوم بل چا واده کولو لپاره اړويستی يې او دا سمه خبره نه ده.

رستوف په دې پوه شو ،چې هغوی دا ټولې خبرې په ښه تکل برابرې کړې دي.سونيا پرون هم د خپلې ښکلا پر زور هغه کوډې کړې وې او نن يې هم د سترګو په رپ کې تر پرونه لا سخت دده پر زړه يرغل کړی و.هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چټه شپاړلس کلنه زړه راښکوونکې پېغله وه او داسې یې احساس کړه چې ورته ګرانه ده(په دې کې یې یوه شېبه هم شک نه لاره)رستوف په زړه کې پخوله:

- ولې همدا اوس راته ګرانه نه وي،ولې له هغې سره ژر واده ونه کړم،خو اوس،اوس خو مې ډېرې نورې خوږې شېپې ورځې او لذتونه تر مخې دي،هو کې هغوی زما د رضا کولو لپاره ښه دوکه جوړه کړې ده.نه !نه !ښه به دا وي چې آزاده پاتې شم او وې ویل:

-ډېره ښه ده،په دې اړه به نو وروسته وغږېږو ،هغه زیاته کړه:

-وای وای چې نه پوهېږې،چې څومره دې په لیدو خوشاله یمه.ګوره باریس ته خو به دې خیانت نه وي کړی؟

ناتاشا وخندل او په لوړه آواز یې وویل:

- دا څه اپلتې غږوئ ! نه دهغه او نه دبل کوم یوه ،دهېڅچا په خیال کې هم نه یم او نه غواړم په دې اړه وغږېږم.

-عجبه ده،دا ولې،دا په تا څه شوي دي؟

ناتاشا چې دنیکمرغۍ موسکا یې پرشونډو خوره و ،وغوړېده او وې ویل:

-په ما ؟بیا یې له هغه نه وپوښتل،تا :

-تا دوپورت (فرانسوي ناڅګر چې هغه وخت په پترزبورګ کې خورا پېژندل شوی دی) لیدلی دی؟

-نه !...

هغې زیاته کړه:

-زه به هېڅ وخت مېړه ونه کړم،غواړم نڅاګره شم،خو ګوره چاته ونه وایې.

رستوف داسې د زړه له کومې وخندل،چې دینیسوف په ګاونډ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوټه کې د هغه غږ واورېد او د رستوف په خوښۍ او نیکمرغۍ یې رخه راغله، هغې هم د خندا مخه ونه شو نیولای او وې ویل:
-خورا ښه ده، خورا !
- ښه ده ! ښه ده !نور نه غواړئ چې له باریس سره واده وکړې؟
- ناتاشا له قهره تکه شنه شوه او وې ویل:
- زه نه غواړم د چا ښځه شم، کله چې باریس ووینم ،خپله به ورته ووایم.
رستوف وویل:
- ښه نو داسې؟
ناتاشا وویل چې دا ټولې هسې ملنډې دي، هغې زیاته کړه او له ورور نه یې وپوښتل:
-ښه دا راته ووایه، دینیسوف ښه هلک دی؟
- ډېر ښه هلک دی.
-ښه ورکه وه یې، ځه جامې دې راوغونده، چې چای وڅکوو.
...رستوف چې په کوټه کې سونیا ولیدله، تک سور شو.نه پوهېدو هغه یې ته څه ووایي او څه وکړي.پرون شپه یې د سترې مشې او دبېلتون له درده وروسته دوه ځله سره ښکل کړي وو ،خو نن یې داسې انګېرله چې دا کار نورکېدونکی نه دی.رستوف داسې احساسوله چې مور او خویندې یې ټول ده ته په پوښتنیز کتو ګوري او سترګه په لار دي چې دی له سونیا سره څه کوي، هغه د سونیا لاس ښکل کړ او هغې ته یې (سوني) او(تاسو)وویل.
((دا په دې معنی چې نه دومره رسمي چې د سونیا له نامه سره د هغه د پلار نوم یاد او نه دومره غیر رسمي چې هغې ته(ته) ووایي،٠خو دهغو سترګو دیو بل په لیدو یو بل ته (ته)ویل او په خوند یې سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکل کړل. سونیا په کتو کتو کې له هغه نه له دې کبله ښښنه غوښته، چې دناتاشا له لارې يې هغه ته خپلې پخوانۍ خبرې او وعدې وریادې کړې او له هغه نه يې له دې کبله مننه کوله چې دا لا هماغه شان ورته ګرانه ده. رستوف بیا په کتو کې له هغې نه له دې کبله مننه کوله چې هغه يې آزاد پرېښی او هغې ته ویل، که ازاد وي او که نه وي، دا به همدا سې ورته ګرانه وي، ځکه دا امکان نه لري ،چې سونیا ده ته ګرانه نه وي.

ویرې د یوې شېبې چوپیتیا نه په ګټه اخېستو ،وویل:

-دا ډېره د تعجب وړ ده، چې سونیا او نیکولای د دوو پردیو په شان یو بل د (تاسو) په نامه یادوي.

د ویرې دا خبره دهغې د نورو خبرو په شان رښتیا او د تل په شان د ټولو د خوابدۍ لامل شوې ده.نه یوازې نیکولای، سونیا او ناتاشا بلکې مشرې ګرافینې هم له سونیا سره د خپل زوی له مینې له دې کبله ویرېده، چې تصوریې کاوه، کېدای دغه مینه د دې زوی له خورا سترو بریو او نیکمرغیو نه بې برخې کړي. مشره ګرافینه هم د پېغلو په څېر تکه سره شوه. رستوف د دینیسوف په لیدو هم حیرت وکړ، ځکه دینیسوف، د عسکرۍ خپلې نوې جامې اغوستې وې، عطر يې وهلي و ، په غوړو ځښو او په داسې شان او پرتم د هرکلیو کوټې ته راننوت، چې هغه ته يې د هغه د جبهې حالت وریادوه او له ښځو سره په داسې ناز او ادا ښورېده او غړېده چې رستوف هېڅکله په دغه شان د هغه د لیدو تمه نه لرله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲

کله چې نیکولای رستوف له جبهې نه مسکو ته راستون شو، د هغه کورنۍ هغه ته دیوه نازولي او اتل زوی په شان هرکلي وو ایه.نیکولای دهغو د زړه سر او په دیدن یې نه مړېدل. خپلو خپلوانو هم هغه ته بې ساری درناوی او ګرانښت څرګند اوه، اشنایانو بیا هغه ته د یوه سواره او زړه راښکوونکي پوځي افسرپه سترګه کتل،داسې افسر چې دښو کړو وړو خاوند او بې سارې ښه نڅا یې کوله.

درستوف کورنۍ په مسکو کې خورا مخوره،دوستان اوآشنایان یې بې شمېره او سږکال خو دمشر ګراف پیسې او شتمنۍ څکه خورا پریمانه وو، چې یو څه جایدادونه یې ګرو کړي وو.نو له همدې کبله نیکولای جان څان ته دګاډۍ غوره ښه آس، د ورځې د دود سره داسې غوره کالي چې بل چا لا په مسکو کې نه درلوده او ښایسته داوږدو تونګو موزې، اخېستي وې،شپه او ورځ یې له یارانو دوستانو سره له خوښیو نه په ډکو بنډارونو کې تېرولې.رستوف کور ته دراستنېدو نه لنډه موده وروسته،له پخواني ژوند سره د بیارږدېدو له امله دخوښۍ احساس کاوه او داسې یې انګېرله چې اوس پوره لوی سړی شوی دی .د دنیات په مضمون کې دناکامېدو ترخه غمونه،د سورلۍ په ګاډیو کې دسپرېدو لپاره دګاوریل نه دپور اخېستنې او په غلا غلا له سونیا سره ښکلول،اوس ټول دهغه لپاره دماشمتوب دزمانې داسې لوبې برېښېدې چې دتېرو وختونو هېر شوي یادونه وو.هغه اوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سواره پوځ دا سې يو افسر چې د سورلۍ ښکلې، ځلېدونکې ځانګړې پوځي جامې، چې د ګيورګي په نامه د سپينو زرو مډال پرې تمبول شوی و، اغوستې وې او د ښار له خورا مخورو، نامتواو ماهرو سورو ښکاريانو سره دلوبو او د هغو دآسونو په پرتله يې خپل آس جوړ اوه. هغه د ښار په ځانګړې کوڅه کې له کومې ښځې سره آشنايي پيدا کړې وه او هرماښام به يې د يدن ته ورته. د ارخاروف په کورکې به يې د مازورکا نومې نڅا د نڅاګرو لارښوونه کوله. له فيلد مارشال کامنسکي سره به يې د جګړې په اړه مرکې کولې، انګريزي کلوب ته يې تګ راتګ پيدا شوی و او له يوه څلويښت کلن ډګروال سره يې چې د دينيسوف له لارې پېژندګلوي شوې وه او په (ته) يې له هغه سره خبرې کولې.

په مسکو کې يې له ټولواک سره د مينې اورلږ سوړ شوی و، ځکه په دغه موده کې چې دی دلته راستون شوی و، هغه يې ليدلی نه و، خو ددې ټولو خبرو سره سره هغه د ټولواک او له هغه سره د خپلې لېوالتيا په اړه غږېده. کله ناکله خو به يې لا داسې هم ښودله چې دی د ټولواک په اړه خپل زيات رازونه ويلی نه شي، هغه رازونه چې د ډېرو نورو لپاره د پوهېدو وړ نه دي او د ټولو هغو احساساتو سره يې د زړه له کومې خواخوږي ښودله چې په مسکو کې يې هغه وخت ټولواک الکساندر پاولوويچ ((ځمکني فرښته)) ګڼله.

په مسکو کې د اوسېدو او پوځ ته د بېرته ستنېدو په دغه لنډه موده کې، رستوف نه يوازې له سونيا سره نېږدې نه شو، بلکې لږ نور هم سره لرې شول.

سونيا خورا ښکلې، مهربانه او له ورايه څرګنده وه چې پر رستوف يې سخت زړه بايللی و، خو رستوف د ځوانۍ په هغه منګ و، چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هرڅوان تصور کوي، دومره بوخت او په کرکېچونو کې ډوب دی، چې مینتوب ته وخت نه لري.او یا داچې تر واده نه خپله ازادي غوره ګڼي او غواړي یوڅه نور تر سره کړي.هر کله به چې سونیا ور په زړه شوه ویل به یې:

- هه هه، داسې پېغلې ډېرې دي، نورې به هم ډېرې داسې پیدا شي، ډېرې نورې چې زه یې لا نه پېژنم.ددې کار لپاره زه لا ډېر ځوان یم، وخت ډېر دی، هغه وخت چې زما دې کار ته زړه شي او مین شم ، خو اوس د مینتوب لپاره هېڅ وخت نه لرم.

له بله پلوه هغه له ښځو سره ناسته ولاړه ځانته یو ډول سپکاوی ګاڼه، که څه هم هغه د نڅاوو بنډارونو ته تګ راتګ درلود او له ښځو سره یې ناسته ولاړه کوله، خو داسې یې ښودله چې دا کارونه د زړه له کومې او بې خونده کوي.انګریزي کلوب ته تګ راتګ، له دینیسوف سره عیاشي، په شرابو کې ډوبېدل، هغه پېژندل شوي کورته تګ راتګ ((هلته عیاشانو تګ راتګ درلود)) ،دا او دې ته ورته نور ډېر کارونه یې د یوه سواره پوځي لپاره ورځني چارې ګڼلې.

د مارچ د میاشتې په پیل کې مشر ګراف، ایلیا اندربوویچ رستوف، دهغې مېلمستیا او بنډار په چمتوالي سخت لګیا و، چې په انګریزي کلوب کې یې، د شهزاده باګراتیون په ویاړ دجوړېدو تکل کړی و.

ګراف، چې خپل اوږد کورنی کمیس اغوستی و ، په کورکې ګرځېده راګرځېده.او دانګریزي کلوب داشپزانو پېژندل شوی مشر، فئوک تیست، ته یې دمېلمستیا لپاره، دمرچ او مالګې ،زر چوبې، بادرنګو ،تازه کبانو ،دخوسي دغوښې او نورو په اړه ځانګړې سپارښتنې کولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګراف رستوف د پرانستو له پیل نه د دغه کلوب غړی او د هغه یو له مخورو سپین ږیرو نه ګڼل کېده.نو له دې کبله شهزاده باګراتیون ته د رسمي مېلمستیا د تیارۍ چارې ده ته سپارل شوې وې، ځکه هغه په مېلمه پالنې او خرڅ کې لوی لاس او نوم لاره او په دې برخه کې یې سیال نه درلود.د کلوب مشرانو ،اشپزانو او چوپړانو په خورا پاملرنې او ورین تندي د هغه سپارښتنې اورېدې، ځکه هغوی په دې ښه پوهېدل، پرته له هغه نه به بل هېڅ څوک د داسې یوې مېلمستیا خرڅ ته چې څو زره روبله کېږي ملا ټینګه نه کړي او د بل هېڅ چا په مېلمستیا کې به دوی ته داسې ګټې ور په برخه نه شي...

ګراف،وروسته له هغه چې پخوونکو ته وړ سپارښتنې ورکړې،د مېلمستون خواته یې د ستنېدو تکل وکړ...په همدې وخت کې یې د دروازې له شا نه د ټینګو نارینه ګامونو او د بوټو د وسپنیزو تکهارې غږ واورېد.هغه ځوان ګراف و ،هغه د تاندو ،نریو بریتو ،ښکلې او بې ساري تازه بشرې سره چې خوب یې ښه پوره او ستوماني یې لرې ښکارېده ،له ښه مسکوي طبیعت سره راننوت.

بوډا ګواکې له شرمه ډکې موسکا سره زوی ته وویل:

-آه وروركه !چېرې یې؟چور سرسام شوی یم ،که بل څوک نه یې ،تا خو به لږ مرسته راسره کړې وای،تر اوسه مې لا سندرغاړي خبر کړي نه دي،سازیان شته،خو سندرغاړي؟ ما وې چې جټان راوغواړم؟ تاسو سپاره پوځیانو خو د جټانو وکوچانیو سندرو لېونی یاستئ.

زوی وموسېده او وې ویل:

- که ربښتیا راباندې وایې،شهزاده باګراتیون چې کله د شون ګرابن،جګړې ته چمتوالی نیوه ،دومره هلې ځلې یې نه کولې ،لکه تاسو چې یې د دې مېلمستیا لپاره کوي...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګراف، په لوړ او له خوښۍ نه په ډک آواز وويل:

- ...له هغه ځايه به بيا ،رازګولېای ځي ۳۷۳ ، اپاتکا ګاډيوان هلته بلد دی،هلته به الپوشکای نومی جتې پيدا کوي،هغه،هغه د ارلوف په مېلمستون کې چې ګډېده ،ياد يږدي؟...

نيکولای په خندا وويل:

-جتهانې هم ورسره راولو ؟

-زړه دې ! ستا زړه !

په دې وخت کې،انا ميخايلوفنا ،په نه اوربدونکو ګامونو ،برندې ځېرې او هممهالـه مسيحي وزمه بشرې،چې هېڅکله يې نه بدلوله،کوټې ته راننوته... سترګې يې له مهربانۍ نه وترلې او وې وويل:

-...ګرانه ګرافه !زه به يو وار د بيېزاوخوف،کورته ورشم،هغه ځوان بېزاوخوف راغلی،هو !هرڅه مو چې له باغچې نه په کار دي ګرافه !همدا اوس يې راوړئ،زه بايد بېزاوخوف وګورم،هغه ماته دباريس ليک رالېږلی، دخدای شکر دی،باريس اوس په ستره قوماندانۍ کې ګمارل شوی دی...

زما له خوا بېزاوخوف ته بلنه ورکړئ،زه به د هغه نوم د مېلمنو په ډله کې وليکم،خو دا راته ووايئ چې هغه يوازې دی که له خپلې مېرمنې سره راځي؟

اناميخايلوفنا ،خپلې سترګې پورته خواته وغړولې او په ځېره يې دغم لړلې راخورې شوې،خو وې ويل:

- اه زما ګرانه !هغه خورا بدمرغه سوی دی،هغه څه چې ما اورېدلي او که رښتيا وي،خدای دې په هېڅ چا نه راولي.کله چې موږ د هغه په نيکمرغيو کې ډوب و ،هېڅ چا ددې بدو ورځو تصور هم نه شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کولای.هغه هم دا د پاک زړه او سپېڅلي روح خاوند.زما خو خورا زړه پرې خوږېږي، څه مې چې له لاسه وشي، هو مره مرسته به ورسره وکړم.
دواړه مشراوځوان، رستوفانو(پلار او زوی)وپوښتل:
-ولې؟څۀ شوي دي؟...
-خلک داسې وايي، چې پېير، دغم له لاسه لېونی شوی دی.
-نه !هر څه چې وې ،وې دي.پرېږدي چې مېلمستيا ته راشي، پرتمينه مېلمستيا به وي، طبيعت به يې ښه شي.
بله ورځ چې د مارچ دريمه نېټه وه، لا د ورځې دوه بجې نه وې چې د انګريزي کلوب دوسوه پنځوس تنه غړو او پنځوس تنو نورو مېلمنو دګران مېلمه او د اتريشي دجګړې اتل شهزاده باګراتيون د راتګ هرکلي ته سترګه په لار وو.مسکو چې تل دخپل پوځ د پرله پسې برى سره رږدی و، د "استرليځ" د جګړې د خبرونو په رارسېدو سره لومړی هېڅ دا نه منله چې کېدای شي، دوی داسې ماتې خوړلې وي، ځينو خو دا خبر دروغ او بابيزه ګڼه او نورو بيا دغه ډول حيرت وړونکې پېښې لپاره چې په خيال کې هم نه راتله، پاخه دلايل غوښتل.انګريزي کلوب، چې دمخورو او له پېښو خبرو او لېوالو ټولنيزو شخصيتونو دتګ راتګ او ټوليدو يوه ټولنه وه، د دسامبر په مياشت کې چې ددغې ماتې دخبرونو رارسېدل پيل شول، ټولو داسې ددې خبر او جګړې په اړه چوپيتيا غوره کړې وه، چې ګواکې په لوی لاس يې داسې پرېکړه کړې وې، چې هېڅوک به په دې اړه څه نه وايي.هغه مخور مرکچيان لکه:ګراف راستوپچين، سردار ولاديميروويچ دولګاروکي، والويوف، ګراف کارکوف، سردارفيازيميسکي، چې تل به يې خبرو دنښې منځ ويشت، يا کلوب ته نه راتلل او يا هم په کورنو او وړو ځانګړو بنډارونو کې راټوليدل او د زړه خوالـه يې کوله او هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسکویان چې د نورو له خولې یې خبرې کولې (چې ګراف، ایلیا اندرروویچ هم له هغه ډلې نه و) دلنډ وخت لپاره بې لارښود او لارښوونې پاتې شول او د جګړې په اړه یې خپل خیال نه ځرګند او ه. د مسکو خلکو داسې انګېرله چې داسې کوم ناوړه څه تېرېدونکي دي، چې د هغه په اړه یې تر غږېد، چو پیتیا غوره ګڼله. خو لا څه موده تېره نه وه، چې مخور مرکچیان بېرته سره رابرالا او په جګړې کې د ماتې دلاملونو په اړه په ډاګه غږېدل او خبرې اترې یې پیل کړې. د همدې وینا وو او مرکو نه روسانو ته د دغې ناشونې، نه منونکې او نا اوریدل شوې پېښې دلایل ځرګند او په ټول مسکو کور په کور خواره شول. لاملونه دا وو:

د اتریشیانو خیانت، پوځ ته د خوړو او کالو نه رسېدل، د پولندي پرژیبفسکي او فرانسوي لانژرون خیانت، او د کوتوزف بې استعدادي (او په ګنګوسه کې دا هم ویل کېده) د ټولواک ځواني، بې تجربوالی او له هغه نه د ناکسو چاپیر شویو وګړو راتاوېدل او د هغو د خبرو اورېدل. خو روسي پوځ، د پوځ په اړه ټولو دا په ګډه ویل چې هغو د زړورتیا او مېړانې یو ناشونې چاره ترسره کړې ده. د روسي پوځ هر سرتېری، هر افسر او هر جنرال، هر یو، یو اتل و، داسې اتلان چې زړورتیا او مېړانو ته یې د معجزې په سترګه کتل کېدل، خو د دغو اتلانوله ډلې نه، بیاد شهزاده باګراتیون نوم ځکه د اتل په نامه یادېده چې، په باتوروالي په شون ګراین کې جنګېدلی، په استرلیځ کې یې په وخت شاته تګ کړی او په یوازې ځان یې تر خپل لاس لاندې پوځ په خورا منظمه بڼه ژغورلی او یوه ټوله ورځ د دوه برابره زیات او پیاوړي دښمن سره په مېړانه جنګېدلی او خپل ځان او خپل پوځ ته یې ستر ویاړ ګټلی دی. د دې علت چې باګراتیون په مسکو کې د اتل نوم ګټلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

و ،نه یوازې دا وچې هغه له مسکو سره څه ځانګړي اړیکي نه لارل بلکې دا هم و چې هغه یو پردی او غیر روس پوځي و...د باګراتیون دغې راز ستاینې او لمانځنې هممهاله د کوتوزف نه د نه رضایت او کرکې څرګندونه هم کوله..خو د روسي سرتېرو په اړه خبره دا وه چې له هغو نه باید د آرامتیا هیله وشي،ځکه باید دا کار وشي چې مېړانې ته یې د بېر تاوان پېښ نه کړي.له هرې خوا نه دا استرلیځ په جګړه کې،د هغه د نویو نویو مېړنو کړو او یاړونو کیسې مرکې اوربدل کېدې،چا ویل هغه آن د دښمن له منګولو جنډه راوژغورله،بل به بیا ویل چې،پنځه تنه دښمنان یې وژلي،دریېم به بیا یادونه کوله چې هممهاله یې په توپ کې پنځه ګولۍ ځای پر ځای کړي دي او نورې نورې کیسې.د بیرګ مېړانه هم پټه پاتې نه وه،هغه دا چې کله یې ښی لاس شنډ شوی و،توره یې په کین هغه چلوله او همداسې وړاندې تللی و.خو د سردار بالکونسکي په اړه هېڅچا هېڅ نه ویل،یوازې د هغه هغو نږدې انډیوالانو چې دی یې له نږدې پېژانده،دا افسوس کاوه چې هغه خورا مخکې او وخته مړ شو او خپله بلاربه امېدواره ښځه یې هسې عجیب پلار ته پرېښوده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳

د مارچ په دربیمه د انګریزي کلوب په ټولو کوټو کې د مېلمنو د غرېدو او مرکو شروشور جوړ وو. د کلوب غړي او مېلمانه څوک په پوځي جامو، چانوربنکلي کالي او چا د سرداری جامې اغوستې او ځانګړي پودر يې وهلي او سینګار کړې ځنې لکه د شاتو او انګبینو د پسرلنیو مچیو په شان له هرې خوانه ځپه ځپه په خوځېدا وو، څوک ډله ډله ولاړ وو او څوک هم نور بېلیدل، هسې دې خوا اخوا ګرځېدل. او یا به چېرې ناست او څوک خو ګوښي ځانته ولاړ وو. سینګار شوي او غوره جامې يې اغوستي وې..لاس په نامه چوپړان د دروازو خواته ولاړ او دې ته سترګه په لار و، چې څوک دوی ته، د چوپړ وو ايي
د مېلمنو زیاتره برخه غمر خوړلي، د درناوي، پراخو او په ځان ډاډمن څېرو خاوند ه خلک وو، چې څوربې منګولی، شنډلې خوځېداوې او درانه درانه غږونه يې لارل. د غه ډله مېلمانه او د کلوب غړي د دود له مخې په ځانګړو ځايو او ځانګړو ډلګيو کې سره ناست وو. يو شمېر لږ او يو واريزه مېلمانه چې زیاتر يې ځوانان وو او د ینیسوف، رستوف او دولوخوف چې تر خلع رتبې نه وروسته يې بیا د افسری ویاړ ګټلی او د سیمنوفسکي په غونډ کې ګمارل شوي و، په همدې ډله کې وو. د ځوانانو په تېره بیا د پوځي هغو له څېرو نه دو یاړ تر پردې لاندې مشرانو ته يو ډول سپکاوي څرګند بده. هغه داسې چې ګواکې ځوان نسل تر ځانه مشرانو ته وايي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-درناوي او ویاړ مو سترګې په لیمو، خو دا هم مه هېروي، چې راتلونکي مورې پوري اړه لري.

نیسیفڅکي، چې د کلوب له پخوانیو غړو نه و، هم دلته و. پیېر، چې دښځې د ټینګار له مخې یې ویښته ببر سینګار کړي او عینکې یې لرې کړې وې، او دورځې له دود سره یې نوې جامې اغوستې وې، په خواشیني او غملړلې څېرې، په بېلا بېلو کوټو ګرځېده. هغه د تل په شان دهغو غوړه مالانو له خوا چاپېر شوی وو، چې دده شتمنیو او غوړه مالېو ته په تمه وو، خو دده د خپل عادت له مخې هغو ته په سپکه سترګه کتل.

دعمر له مخې هغه دځوانانو، خو دشتمیو او اړیکو له مخې هغه دمشرانو ډلې پورې اړه لرله، نو له همدې امله دی د دواړو ډلو تر منځ په تګ راتګ کې و... تر ټولو نه زیات خلک د ګراف راستوپچین، والویف یا ناریشکین ډلو ته ورټول شوي وو. ګراف راستوپچین، کیسې کولې چې څنګه اتریشیانو دتښتې په وخت کې روسان تر مخه کول او روسان دې ته اړ وو، چې د توري په زور دتښتېدونکو په منځ کې ځانته د پر مختګ لاره پرانیزي. والویف، په خورا محرمانه ډول دا ویل چې، اوواروف، یې له پترزبورګ نه ددې لپاره استولي وو، چې داتریشیانو په اړه دمسکو داوسېدونکو دخیال جاج واخلي. په بله ډله کې ناریشکین، داتریش په پوځي شورا ملنډې وهلې... خو خپله سردار اندربوویچ، چې پستې څپلۍ یې په پښو وې، په خورا چټکۍ او بوختیا یې د هرکلبو او خوړو دتالارونو ترمنځ تګ راتګ کاوه او ټولو مخورو او لړو مخورو سره یې چې ده ټول په یو ډول نه ډول پېژندل، په یو ډول سترې مشي خواره مشي او کله هم یوه لنډه مرکه کوله. او کله ناکله خو به یې خپل غلچک خپل نازولی او تاند

(c) ketabton.com: The Digital Library

زوی پسې ولېږه او د هغه په پیدا کولو سره به یې سترګې په هغه ورخښې او یو له نازه ډک سترګک به یې ور ولېږه. رستوف د کړکۍ ترڅنګ له دولو خوف سره ولاړ و، سره له هغه چې تازه سره آشنا شوي وو، خو سخت ورته ګران شوي و. بوډا ګراف، هغوی ته ورنېږدې شو، د ښه راغلاست په نامه یې ددولو خوف لاس ورکېښکود او وې ویل:

- ماته ویاړ راوبښئ، تاسو زما له دې زلمي سره پېژني، هلته یو ځای او یوځای موله هغو سره مېړانه کړې ده...اه اه ! او هغه بوډا ته چې له څنګه یې تېرېده، وویل:

- آه !وا سیلي ایګناتیچ، ګرانه ملګریه !څنګه یاستي؟...خو نور یې ددې وخت پیدا نه کړ، چې له دغه بوډا سره خپل دغه روغبړ ته پای ته ورسوي، ځکه ناڅاپه ټولو کې یو شروشور او لېوالتیا ګډه شوه، چوپړانو په ګبڼهۍ اخېستو بڼو را وهڅېدل او په لوړ آواز یې غبرګ غږ وکړ:

-له خیره سره راغلل !

زنګونه وشرنګېدل، مشران او سپین ږیري، تر مخې شول او ټول مېلمانه چې لکه دغنمو د دانو په شان خواره واره و، ته به وایې چې په پارو چېرته دلي شوي وي، له بېلابېلو کوټو نه په ستر مېلمستون کې راټول شول.

با ګراتیون چې د درناوي په ننبه او د کلوب د دود له مخې خپله توره او خولۍ، ساتونکو ته سپارلي وو، په وره کې را ښکاره شو. هغه نه پوستین اغوستی و او نه یې د کارتوسو کتار اچولی و، لکه هغه شان چې رستوف هغه د استرلیخ تر جګړې د مخه یې لیدلی بلکې هغه نوي عسکري دریشي چې روسي، بهرني ننښانونه او د ګیورګي ستوري یې پر چپ ټټر تمبولی و، اغوستې وه. داسې برېښېده چې دغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېلمستیتا ته یې تر راتګ نه مخکې ویښته، ږیره او بریت جوړ کړي و، چې د غه کار د هغې د ځېرې ښکلا په کوم ډول نا ښکلې کړې وه. د هغه په بشره کې، په د غه بنډار کې، له ګڼو نه د ساده خوښۍ نښې ځرګندې وې، خو کله به چې دده د ځېرتیا او مېړانې نښې ورسره یوځای شوې، لږ د خندا وړ به وبرېښېد. بلکیشوف او فیو د رپیتروویچ اوواروف چې د باګراتیون ملګرتیا کوله، د دې لپاره د وره په مخکې لږ ځنډېني شول، چې هغه د اصلي مېلمه په توګه تر ټولو نه وړاندې او یوازې مېلمستون ته ننوزي، خو هغه چې نه غوښتل ځان تر نورو لوړ وګڼي، ځان ځنډېنی ځند نی او له هغو سره همګامه کاوه، نو ځکه داسې برېښېده چې ګواکې ټول د دروازې په مخکې تم شوي وي. خو په پای کې باګراتیون دې ته اړ وت او تر نورو نه مخکې شو. په خورا کمینۍ، کرارۍ، داسې چې ګواکې نه پوهېده خپلو لاسونو سره څه وکړي، په مېلمیستون کې وړاندې وړاندې لاړ. هغه داسې کرار کرار روان و، چې ګواکې ته به وایې د جګړې په ډګر کې و او د توپونو تر ډزو لاندې، لکه هغه شان چې په شوینګراین کې د کورسک د غونډ په وړاندې، ګامونه پورته کوي... د کلوب د مشرۍ ډله د هغه هرکلي او درناوي ته ودرېدل او تر دروازې پورې وړاندې راغلل. هغوی د د غه شان درانه او ګران مېلمانه د درناوي په نښه خپل هرکلی ځرګند اوه او بې له هغه چې د هغه ځواب ته سترګه په لاره پاتې شي، له هغه نه تاو راتاو شول، هغه یې له مړوندونو نه راونیو او مېلمستون ته یې بدرګه کړ. ګڼه ګونې، ګڼه ګونه جوړه کړې وه... تالار ته ننوتل خورا ګران و... ګراف ایلیا اندرېوویچ، په خندا او ټینګار تر ټولو نه په زیاتې تلوسې، هرڅوک پورې وهل، لاره یې پرانستله او ویل یې:

- چاته وایم، پرېږدي، هیله کوم پرېږدي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګراف همداسې خلک پورې وهل، مېلمه يې له لاسه رانيولی وو ،مېلمستون ته يې بدرګه کړ او دصالون پر منځنۍ لويې څوکۍ کې يې کېناوه.دکلوب لويو مشرانو او مخورو بيا دمېلمه شاوخوا ته ګڼه ګوڼه او اله ګوله جوړه کړه.ګراف ايليا اندريوويچ،بيا دګڼه ګوڼې په منځ کې،ځانته لار پرانسته او دباندې ووت،لا څو شېبې تېرې نه وې،چې دکلوب له يو مشر سره ګډ ،دسپينو زرو يو قاب په لاس راننوت او قاب يې دشهزاده باګراتيون تر مخې کېښود.په دې قاب کې يو کاغذ چې په ښکلي خط يو شعر پرې ليکل شوی وو ،پروت و.دا ويارنه د دغه پوځي اتل شهزاده باګراتيون په ستاينه کې ليکل شوې وه.باګراتيون د کاغذ په ليدو هک پک او شاوخواته يې داسې وکتل،تا به ويل چې له چا پناه او مرسته غواړي،خو په ټولو سترګو کې يې داسې هيلې لوستې چې دی خپله بايد تسليم شي او دنورو هيلو ته غاړه کېږدي.ده وليدل چې نه کېږي،دسپينو زرو قاب يې راواخېست،په تريو تندي يې ګراف ته چې دغه قاب يې راوړی و ،وکتل.يو تن دغوړومال په شان قاب دهغه له لاسه واخېست(کنه داسې برېښېده چې باګراتيون به هغه له ځانسره تر ماښامه ټينګ ساتي او آن د ډوډۍ په وخت کې به هم هغه ترخوا پورې نيولې ګرځوي)او له هغه نه يې هيله وکړه چې شعر ته غوږ شي.داسې وبرېښېده چې باګراتيون ګواکې وايي:ډېره ښه ده ،لولم يې !په خواشينو سترګو يې کاغذ ته وکتل او په خورا پام يې دشعر لوستل پيل کړل.خو شېبه لا تېره نه وه ،چې دشعر شاعر کاغذ دهغه له لاسه ورواخېست او په لوړ آوازيې دهغه لوستل پيل کړل.شهزاده باګراتيون ،هغه ته سر ښوراوه او په ځير يې هغه ته غوږ نيولی و:

پېړۍ پېړۍ دې،وياړ وی،پر الکساندر،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ ویاړ پر تخت ابدي وساته !
زړور لاربنود او خواخوږی، خواخوږی اوسه !
خپل هېواد کې ریفه(د ویرژل دافسانې اتل) او جګړې ته چمتو اوسه !

***

خو اې نیکمرغه بناپارته !چې په خپلو کړو وویاړې !
او ځان دې، دباګراتیون تورې او مېړانې ته ټینګ کړ....
نه داچې له روسي جنګیالو سره د سیالۍ خیال درپیدا شي.

د شعر لوستل لا پای ته رسېدلي نه و چې، دچوپړانو مشر په لوړ آواز غږ وکړ:ډوډۍ چمتو ده !له دې آواز سره هممهاله دخوړنتون دروازې بېرته او له هغه ځایه ددې ترانې غږ چې:

- اې دبرې چغې لوړه شه او اې زړور هېوادواله !ویاړمن اوسې ! په مېلمستون کې انګازه جوړه کړه او ګراف ایلیا اندرېوویچ، شاعر ته چې دچرګ په شان بې وخته اذان کوي ،لا دشعر په لوستلو بوخت و ، په قهر سره وکتل او دباګراتیون په وړاندې ټیټ شو.ټول ځکه پاڅېدل چې پوه شول، تر شعر نه ډوډۍ ښه ده.باګراتیون ترټولو نه مخکې د ډوډۍ میز ته ور نېږدې شو او دمیز په سر کې د ددوو الکساندروو ، الکساندر بلکیشوف اوالکساندر ناریشکین ترمنځ ،کېناست.دې خبرې له دې کبله هم اغېز درلود ،چې دټولو اک نوم هم الکساندرو.دهغه تر ناستې وروسته درې سوه تنه ټول،نامه او دریځ ته په پاملرنې سره ټول یو په بل پسې دمیز شااو خواته کېناستل،داسې چې هرڅومره مخور او دپام وړ دریځ خاوند و ،هغه ګران مېلمه ته نېږدې ځای پر ځای شول او داګران کار دهغو اوبو په څېر چې مخ ښکته روانې وي ،په هم داسې یوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چټکۍ ترسره شو .

ګراف ايليا اندروويچ، خپل زوی د ډوډۍ نه مخکې شهزاده باګراتيون ته ور وپېژاند ، شهزاده هم هغه وپېژاند او له سره يې هسې يو څو داسې خبرې چې هغه ورځې يې له ټولو سره کړې وې، له ده سره هم وکړې. ګراف دده له زوی سره د شهزاده باګراتيون د مرکې په وخت کې، ټولو مېلمنو ته په خورا خوښۍ او غرور کتل.

نيکولای رستوف، له خپل ملګري دينيسوف او خپل نوي اندېوال دولوخوف سره، درې واړه په ګډه، د ميز د منځنۍ برخې په هغه ځای کې، کېناستل چې مخامخ يې پېيېر او د هغه ترڅنګ نيسيفخکي، ناست وو. ګراف ايليا اندرېوويچ او د هغه ملګري چې د کلوب مشران ګڼل کېدل، مخامخ باګراتيون ته کېناستل او ټولو په ګډه ، هڅه کوله هغه ته، ګواکې خپله مسکوي مېلمه پالنه څرګنده کړي.

د ښې ډوډۍ او تاوده هرکلي د جوړېدو په هکله د ګراف هڅې بې ځايه نه وې پاتې...هغه د سر په خوځېدا او د سترګو په اشارو له ټولو چوپړانو سره اړيکي ساتل او تر شونډو لاندې يې هغو ته سپارښتنې کولې. هغه د هرو خوړو نوم ښه پېژانده او د هغو د خوند اندازه او د خوړلو وخت ښه ورته څرګند و ، هر څه په ښه ډول روان وو. خو کله چې يې دويم خواړه مېز ته راوړل او په ليدو يې ايليا اندرېوويچ له خوښۍ نه نور په جامو کې نه ځايېده ، په همدې وخت کې و ، چې د شرابو د بوتلونو د سرونو د پرانيستو پرقهارې پورته شو او چوپړانو په جامونو کې، د دغو اورنيو سرو انګبينو تويېدل پيل کړل. د کبانو تر ځکې نه وروسته چې سخت او د پام وړ خوند يې کړي و ، ايليا اندرووېچ د کلوب مشرانو ته تر کتنې وروسته ، په کراره وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-دډېروياړونو په وياړ بايد وڅکل شي،ښه به دا وي چې پيل يې کړو.خپل جام يې منګولو ته کړ،پاڅېد ،پر مېلمستون چوپتيا خوره شوه او ټول دې ته ستر ګه په لار شول،چې څه ويل کېږي.

ګراف په لوړ آواز وويل:

-دټولواک امپراتور په وياړ !او له دې خبرې سره همماله يې په سترګو کې له خوښۍ،لېوالتيا او شوق اوښکې راښوه شوې.په هماغه شېبه کې و چې په مېلمستون کې داسې يوې نغمې انګازې خورې کړې چې، " دبرى دتالندې ... " سندره په کې غږېدله.ټول هممهاله پاڅېدل او هممهاله يې چغه کړې،چې هورا !او باګراتيون چې هماغه شان د شون ګرابن،دجګړې په ډګر کې چغه کړې وه،داسې هورا کړل،چې ته به وايې ستونى يې څېرې شو.د ځوان رستوف،غږ له خورا شوق او لېوالتيا نه په دغو درې سوو ،آوازونو کې له ورايه جلا او واورېدل شو او دهغه په سترګو کې هم دخوښۍ اوښکو ځان را څرګند کړ.

هغه چغه وهلې:

-دټولواک امپراتور دروغتيا په هيله !هورا !هغه ټول جام يو غړپ کړ او خپل تش جام يې پرځمکه وويشت.خورا نورو مېلمنو ،هغه ته ورته کړه ترسره او پر سر دجامونو تراړولو نه وروسته يې ،خپل جامونه پر ځمکه وويشتل.د جامونو کړنګول او دڅکلو شروشور تر ډېرې پورې اوږده شول.کله چې شروشور پاى ته ورسېد ،چوپړانو دماتو شويو جامونو ټوټې راټولې او څکوونکې هم په خورا خوښۍ او له موسکا نه په ډکوشونډو په خپلو ځايو کې کېناستل او بيا مرکې بېرته تودې شوې.ګراف ايليا اندروويچ،بيا پاڅېد ،دقاب څنګ ته ايښې يادد ښت ته يې وکتل او خپل جام يې د روس د وروستۍ جګړې داتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

دستر قوماندان ،شهزاده پیتر ایوانوویچ باګراتیون د روغتیا په ویاړ پورته کړ، بیا یې شنې سترګې له اوښکو راډکې او بیا د درې سوه دهورا غریو په فضا کې انګازې جوړې کړې.خو دا وار د موسیقۍ او سندرغاړو آوازونو سندریزې انګازې جوړې کړې.دغو سندرغاړو د پاول ایوانوویچ کوتوزوف(دابل کوتوزوف دی) ،د کانتات په نامه سندره بلله:

دروس د پوځ مخه هېڅوک او هېڅ څه نیولی نه شي،
زموږ مېړانه زموږ د بري ضامن دی
که موږ باګراتیون لرو
دهر یاغي سر دهغه تر پښو لاندې دی.

همدا چې د سندرغاړو د اواز انګازې آرامې شولې جامونه بیا پورته شول،شعارونه ورکړل شول، او تر هغه نه وروسته نور ډېر جامونه،هغه جامونه چې د ګراف رستوف په نازک زړه یې دم په دم اغېزه زیاتېده ،جامونه لا ډېر ډېر په ځمکه لړېدل او شور او چغو په ګوګلونو کې نور تالانونه جوړ کړي وو. دبکلشوف، ناریشکین، اوواروف،.دلګه روکوف،آپراکسین، والویف او نورو مشرانو د روغتیا په ویاړ یو یو جام پورته او په سر واړول شول.دغه راز د کلوب دبنست اېښودونکو ،د بنډار دمېلمنو او په پای کې د بنډار د جوړونکي ګراف ایلیا اندروویچ په ویاړ جامونه پورته شول.نور نو ګراف ددغه شعار خوښیو او ویاړونو ته ځان ټینګ نه شو کړای،خپل دستمال یې راوویست،خپل مخ یې پټ کړ او په رښتیا یې وژړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴

پيير، پر ميز د ولوخوف او نيکولای ته مخامخ ناست و. هغه چې د تل په شان خورا ډېر خوړل او په خورا شوق يې څکل، خو هغو کسانو چې هغه يې له نېږدې نه پېژانده، دې ته پام شو چې نن يې په کړو وړو کې کوم ځانګړی بدلون راغلی دی. د ډوډۍ له پيل نه تر پايه چوپه خوله، سترګې پټې پټې، تندی تريو، شاوخوا يې کتل او سترګې به يې په يو ځای ګنډلې او په سرسامه بڼه يې د پزې پر برسر د عينکو د ايښودو ځای په ګوته مښه. د هغه پر بشرې د اسې پرېښاني او خواشيني خوره وه، چې ګواکې نه څه ويني او نه څه اوري او د کوم نه اورېدونکي او جړ خيال په خيالونو کې ډوب و.

دا جړ خيال او عذاب ښونکي غوټه د ده د ښځې او د ولوخوف ترمنځ د مينه ناکو پټو اړيکو په اړه د شهزادګۍ کنايې او هغه نالاسيک شوی ليک و، چې هماغه سهار يې ترلاسه کړی و. په هغه ليک کې په خورا بده او له ملنډو ډکه ژبه چې د هر نالاسليک شوي ليک ځانګړتيا ده راغلي و، چې دی له خپلو دې عينکو سره هېڅ نه ويني او يوازې دی دی چې د دولوخوف او د خپلې ښځې له ناوړو اړيکو نه خبر نه دی. پيير هېڅکله نه د شهزادګۍ کنايې منلې او نه په ليک کې ليکل شوي تورونه. خو سره له دې ټولو خبرو پر ميز مخامخ د ولوخوف ته له ناستې او هغه ته له کتو نه، يې وېره لرله. هر وار به چې، د هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې بې له ارادې، د هغه له زړه راښکونکو او سپین سترګو، سترګو سره وجنګېدې، داسې یې انګېرله چې کوم وحشتناکه او زورونکې څه یې په کوګل کې رالمسېدل او مخ به یې بلې خواته اړاوه.بې ارادې به دخپلې ښځې تېره او له دولوخوف سره دهغې اړیکې وریادېدل او دا به یې په زړه کې ورتېره شوه چې په لیک کې لیکل شوې خبرې کېدای شي رښتیا وای او یا به یې تصور کاوه که دا خبرې دده د ښځې په اړه نه وای ټولې به رښیا وې.بې ارادې به وریادېدل چې دولوخوف تر جګړې نه وروسته بیا خپله خلعه شوې رتبه ترلاسه کړې، خپل دریغ یې بیا لاس ته راوړی، پترزبورګ ته راستون شوی وا و دی ورپه یاد شوی و.دهغه له پخوانۍ دوستۍ، انډیوالۍ، ګډې اشنایې نه یې ګټه اخیستې او مخامخ دده دیدن ته راغلی و.پیېر په ورین تندي دهغه هرکلی کړی و، په خپل کورکې یې د استوګنې ځای ورکړی و او هغه ته یې پیسې ورکړې وې..دا به وریادېدل چې څنګه په سپین سترګۍ، دولوخوف، هغه ته دهغې دښځې ښکلا ستایله او څنګه مسکو ته د راستنېدونه وروسته هېڅکله، هغه دهغې نه، جلا شوی نه و.

پیېر په زړه کې ویل:

-هو کې !هغه ښکلې ځوان دي، زه هغه ښه پېژنم، له همدې کبله وچې ما دهغه لاس ونیو او مرسته مې ورسره وکړه، دادي اوس ددې په بدل کې هغه ماته رسوایي جوړوي، پرما خاندي او یوخوړغچ رانه اخلي...خو بیا هم زه دا خبرې نه منم، حق نه لرم، هغه ومنم. هغه د دولوخوف ټول هغه ناوړه کړه چې هغه یې د تربګنۍ په شپېو کې ترسره کوي وریاد کړل.دا بې پر شا یې د پولیسو د سرمامور تړل ،اوبو ته دهغه ارتېړل، یا دهغه له خوا حق او ناحق دوئل ته دهرچا بلل او یا هم په

(c) ketabton.com: The Digital Library

تمانچه د ګاډيوان د آس ويشتل، دا ټول او ټول يې وريا د کړل او په زړه کې به يې ويل:

-هغه يو ستر بې رحمه ته ورته دی، دانسان وژنه هغه ته هيڅ ارزښت نه لري. څومره چې له ده نه څوک ډاريږي، هومره دی، له هغه نه خوند اخلي. هغه به فکر کوي چې زه هم ترې ډاريږم، هو کې رښتيا هم زه له هغه ويريږم. په همدې خيالونو کې و، چې يو وحشتناک او زورونکي احساس يې په زړه کې راولمسېده. د ولو خوف، د ينيسوف او رستوف، درې واړه اوس پيير ته مخامخ ناست او سخت خوشاله او مست وو. رستوف د خپلو دوو انډيوالانو ترمنځ ناست و. د هغو يو تن د سواره پوځ زړور افسر او بل يې پيژندل شوی عياش او دوکه مار و. دويم هغه به کله ناکله خپل غولوونکی، وژونکی او له ملنډو ډک غلچک، پيير ته چې په ټول بنډار کې د شډلتوب او ناآرامۍ له امله د پام وړ و، ور ولېږه. رستوف، په خورا ناخوښۍ پيير ته کتل. لومړي له دې کبله چې هغه د ده د سواره پوځيانو د نظر له مخې خورا بد ای و او د يوې ښکلې ښځې مېړه او خپله هم چورښځو ته ورته و. او بل له دې کبله چې پيير سره له ټول پام او ځيرتيا، دی نه و، پيژندلی او د ستړي مشي په نښه يې، دده سر ښورولو ته ځواب نه و ويلي او هغه وخت چې د ټولواک امپراتور د روغتيا په ويار، جامونه پورته او ټول پاڅېدل، دی په خپلو خيالو کې ډوب پاتې، نه يې جام پورته کړی و او نه خپله پاځېدلی و.

رستوف په برند او له قهره په ډک غلچک، پر هغه ورچغه کړې و:

-تاسو ! تاسو ته وايم، کوڼ يې که څنګه؟ د ټولواک په ويار يې څکي ! او پيير سوړ اسويلي ويستلي و، په خورا اطاعت پاڅېدلی و او خپل جام يې څکلی و، د ټولو تر ناستې وروسته يې په يو خوږې

(c) ketabton.com: The Digital Library

موسکا رستوف ته ویلي و:

-وبښي، ما و نه پېژاندې.

خو رستوف نور نو دداسې ښښنو اورېدو ته وخت نه لاره.چغې یې وهلې او هورا هورا یې ویل.

دولوخوف، رستوف ته وویل:

- ولې ؟ پېژند ګلوي ورسره تازه کوې، نه؟

رستوف، ځواب ورکړ:

-لېونی، ساده سړی دی، پرېږده.

دینیسوف زیاته کړه:

-دښکلو ښځو له مېړو سره باید تل په خوږه ژبه خبرې وشي.

پېیر دهغو خبرې نه اورېدې، خو په دې پوهېده چې هغوی دده په اړه غږېږي.تک سور شو او له هغو نه یې مخ واړاوه.

دولوخوف، جام پورته کړ، په خورا زغرده، خو دشونډو په کنج کې له ملنډو سره مل موسکا یې، پېیر ته وویل:

-دښکلو ښځو په ویاړ !پیتروشا ،دښکلو ښځو او دهغو دلونډانو په ویاړ یې څکو !

پېیر، سر ښکته واچوه، پرته له هغه چې هغه ته وګوري او یا ځواب ورکړي، خپل جام یې واخېست او کرار کرار یې له هغه نه غړپ غړپ څکل او خپل غمونه یې پرې وژل.

چوپړ چې د کوتوزف دسندرې لیکل شوی متن په مخورو مېلمنو ویشه، یوه پاڼه یې د پېیر مخې ته ځکه کېښوده، چې هغه هم دمخورو له ډلې نه ګڼل کېده. پېیر لاس وړاندې کړ چې پاڼه واخلي، خو دولوخوف، خم شو او کاغذ یې دهغه له منګولو نه راخپل او دهغه په لوستلو یې پیل وکړ. پېیر دولوخوف ته وکتل او سترګې یې برندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

برندې شوې. هغې غوټۍ او غم چې دی یې د ډوډۍ په ټوله موده کې زوراوه، یو ځل بیا دده پرزړه راخواره شول، په خپل ټول ځوربوالي پر میز ورخم شو او چغه یې کړل:

- اخېستې یې نه شي؟

نیسفیځکي او هغه بل مېلمه چې د پېیر، ښي لاس ته ناست و، ددې چغې په اورېدو، پوه شول چې موخه یې ځوک دي، په ډار او ګبنۍ یې دولوخوف ته مخ ورواړوه او وې ویل:

-بس مو ده، تاته وایو څه کوې؟

ددولوخوف، سترګې چې له خوښۍ نه ځلېدلې، کرکه په کې له ورایه برېښېده، په موسکا یې پېیر ته وویل:

- زه له همدې کارونو نه خوند اخلم. هغه چې رښتیا له دې کاره خوند اخېسته زیاته یې کړه:

-نه یې ورکوم.

د پېیر چې رنګ الوتی او شونډې یې رپېدې، کاغذ یې له هغه نه په زوره واخېست، خپله ځوکۍ یې پورې وهله، له ځایه پاڅېد او وې ویل:

-تاسو یو احمق او سپک انسان یاستې... زه تاسو ته د دوئل بلنه درکوم.

دا یې وویل او له هغه نه لرې شو. په هغه شېبه کې چې پېیر دا خبره کوله، دا سې یې وانګېرله چې دده پر ښځې تورونو، چې دی یې په تېره یوه شپه ورځ کې زوراوه، نور له شک او تردید نه راوتلې او په یوې رښتیني خبره بدله شوې ده. هغه، له هغې نه کرکه کوله او د تل لپاره ترې جلا شوی و. رستوف، د دینیسوف د ټول ګواښ او مخالفت سره سره، بیاهم دامنلې وه چې په دې دوئل کې د دولوخوف شاهد شي او تر ډوډۍ نه وروسته له نیسفیځکي سره چې د پېیر شاهدي یې منلې و، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوئل د شرایط په اړه خبرې پیل کړې. پیېر له هغه ځایه کورته لاړ، رستوف او دینیسوف له دولوخوف سره تر ډېرې پورې په کلوب کې پاتې او د جپسانو او نورو سندرغاړو د سندرو په ویلو یې بانډار ته دوام ورکړ.

دولوخوف له رستوف سره د خدای په امانۍ په وخت کې وویل:

- ښه نو ! ترسبا پورې چې په سوکولنیکي (د مسکو په شمال ختیځ کې یو ستر پارک و او اوس هم شته ، چې هلته سوکول یا بازانو لوبې کېدې) کې به سره ګورو !

رستوف له هغه نه وپوښتل:

- ښه ! ارامه یې؟

دولوخوف ودرېد او وې ویل:

-زه به اوس د دوئل ټول راز تا ته په دوو تورو کې رالنډ کړم. که د دوئل مخکې شپه، کبنې، مور او پلار ته دې له مینې نه ډک وصیت لیک ولیکې، که داسې یې وګڼې چې په دوئل کې وژل کېږې، نو په رښتیا چې احمق او خوار وزار یې. خو که ټینګ تکل وکړې چې ځې او د سترګو په رپ کې خپل سیال وژنې، هغه شان چې ماته د "کاسترمې" د ښار یوه اوسېدونکي چې د ایږ ښکار کوي، ویلي دي، نو هغه ده چې برې ستا دی. هغه راته ویلي و: ټولو ته څرګنده ده چې له ایږه هرڅوک ډاریږي، څوک دي چې له ایږه نه ډاریږي، خو کله چې دې ایږ تر مخې راشین شي نو وېره بیا خپله تښتي. نو هغه وخت دې ټول خیال دا وي چې ، هغه درنه ونه تښتي. زه هم اوس همداسې یم. ښه نو ! ګرانه سبا به سره ګورو !

بله ورځ، سهار په اتو بجو چې پیېر او نیسفیځکي د سوکولنیکي ځنګله ته راورسېدل، دولوخوف ، رستوف او دینیسوف لا د مخه هلته

(c) ketabton.com: The Digital Library

رسېدلي و. پيير دا سې خيالونو پسې اخېستي و او دداسې يو چا حالت يې لاره چې ،او سنۍ پېښې پوري يې هېڅ اړه نه لرله. رنګ يې تک سپين الوتی او ګېنۍ اخېستی و. داسې برېښېده چې تېره شپه يې تر سهاره شوګيره کړې وي. هغه د سرسام په شان شاوخوا کتل او بانه يې ته به وايې چې دلمر له ځلېدونکو شغلو سترګې پټوي سره ترل. يوازې دوه خياله دهغه په خيالو کې زنګېدل، يو دهغې دښځې ګناه، چې دتېرې شپې له شوګېرو او چرتونو نه وروسته يې نور هېڅ شک په کې نه لاره او دويم د دولوخوف، بېګناهي چې دده د نوم او عزت د ساتنې هېڅ اړتيا يې نه لرله. دهغه په زړه کې په وار وار دا خبره تېره شوه:

- که زه هم دهغه پر ځای وای، همداسې به مې کړي وای لکه ده چې کړي دي. آن په دې ډاډه يم چې پرته له دې بل څه به مې نه وای کړي. نو اوس په دې نه پوهېږم، چې دا دوئل او انسان وژنه دڅه لپاره دي؟ يا به زه هغه ووژنم او يا به دهغه ښنه زما سر ښنه کړي يا به مې په ځنګانه يا څنګله ولګېږي. يو وار خو يې په زړه کې داهم وګرځېده:

-ښه به دا وي چې له دې ځايه په منډه لاړشم، وتښتم او چېرې په پټه ځان له ټولو نه پټ کړم. خو پوره په همدې شېبه کې چې دې خيالونو يې په زړه کې توپان جوړ کړي و، په تښتېدلي رنګ او ځانګړې آرامتيا چې په هرچا کې يې د درناوي احساس راپاراوه، وپوښتل:

- څه ته ګورو؟ هرڅه چمتو دي او کنه؟

کله چې هرڅه برابر شول، تورې ددې لپاره چې د دواړو سيالانو ترمنځ بربېد وټاکي، په واورو که ښخې او تومانچې له ګولېو ډکې شوې، نيسفيڅکي پيير ته ورنږدې شو او په آرامه او مينه ناکه آواز يې وويل:

- ښاغليه ګرافه! که په دې ګوابنمنه شېبه کې، په رښتيا ستره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګوا ښمنه شپه کې، سپینه وینا تا ته په ډاګ نه کړم، خپله هغه د نده چې تا سو زه د خپل وخت شمېرونکي لپاره ټاکلي یم او هغه مسوولیت چې د تا سو په وړاندې یې لرم هغه به مې په رښتیني ډول تر سره کړی نه وای، د ډاډ هغه ویاړ مو چې ما ته را ښلی دی، هغه به رښتیا شوی نه وای، نو ځکه تا سو ته وایم: د د غه دوئل د سر ته رسولو لپاره پوره دلایل نه شته او دا بې معني او سپکه پېښه د دې ارزښت نه لري چې د هغه له کبله وینه تویې شي. تا سو په دې پېښه کې هسې په قهر شوي او برحقه نه وي.

پېیر وویل:

- هو کې تا سو رښتیا وایي، دا زما له خوا خورا سادګي او حماقت و...

نیسفیڅکي (د ټولو هغو کسانو په شان چې په دوئل کې ګډون کوي او د ټولو هغو کسانو په څېر چې دې ته ورته پېښو سره مخامخ کېږي، په دې باور نه لاره، چې خبره دوئل ته ورسېږي) وویل:

-ګرافه تا سو پوهېږي ! تر ټولو نه د درناوي خبره به دا وي چې تر ډزو نه به ښه دا وي چې خپله تېروتنه ومني. په دې پېښه کې یوې خوا ته هم نه دي شوي. که دا سې وي، اجازه را کړي، چې ستا سو د پېښمانۍ خبر ستا سو سیال ته ورسوم، له هغه سره وغږېږم، ځکه زه ډاډه یم چې زموږ سیال به هغه ومني.

پېیر وویل:

- نه ګرانه ! غږېدا د څه لپاره؟ تر لږ ځنده وروسته یې وویل:

-نور نو پروا نه لري... هرڅه چمتو دي؟

هغه په یوې غیر طبیعي او خورا خوږې موسکا وویل:

-یوازې دومره راته ووایي چې ، ځنګه؟ تر کوم ځایه لاړشم او په څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي ډزې وکړم؟هغه تومانچه واخېسته، د تومانچې په اړه یې پو ښتنې څکه پیل کړې، چې تراوسه پورې یې په ژوند کې هم تومانچه لاس کې نه وه اخېستې...

دینیسوف، چې تاکل شوي ځای ته رسېدلی و ،لا هڅه یې کوله چې د سیالانو ترمنځ روغه وکړي، خو دولوخوف، هغه ته وویل:

- د روغې نوم به نه راتـه اخلې، اصلا نه غواړم په دې اړه خبرې وکړم.کوم ه بېننه؟

د دوئل، ځای، دنښترو دیوه ځنګله په منځ کې، دهغې لارې نه اتیا ګامه لرې، چې ګاډۍ هلته درول شوې وې، ټاکل شوي و.که څه هم ښه واوره پرته وه، خو په دې څو وروستیو ورځو کې د هوا دتودخې له امله ځای ځای اوبه شوې وه.سیالان څلویښت ګامه یو بل نه لرې ولاړ وو شاهدان، نیسفیځکي او دینیسوف چې په واورو کې یې دګامونوژورې نښې، پر واورو پاتې وې،د سیالانو د درېدو ترمنځ د واټن جاج یې واخېست او خپلې تورې یې یو له بله دلسو ګامونو په واټن لرې، په واورو کې خښې کړې.هغه تودخه چې واوره یې ویلې کوله،هماغه شان توده وه او دهغه له امله داسې لړلې په فضا کې راخورې وې چې د څلویښتو ګامونو په اوږدو کې د څه لیدل ګران بربښېدل.که څه هم درې دقیقې کېدې، چې هرڅه چمتو شوي وو ،خو سره له هغه هم چا د کار په پیلېدو کې تلوار نه کاوه.ټول چوپه خوله ولاړ وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵

دولو خوف غږ وکړ:

-ښه نو !پیل یې کړئ !

پښیر چې لا موسکا یې پرشونډو خوره وه،وویل:

-درځه !

ګواښمن حالت و.داسې بریښېده چې په خورا سادګۍ سره د پیل شوې چارې مخه ،په هېڅ غوره تکل نیول کېدای نه شو.داسې بریښېده چې پېښه نورنو د انسانانو له ارادې نه پرته ،په خپل سر او واک پرمخ روانه او په ډاډ سره پای ته رسېږي.تر هر چا لومړی،دینیسوف،تر هغه ځایه پورې چې د تورې په ځښولو په نښه شوی و ،وړاندې ورغی او وې ویل:

- له دې کبله چې سیالانو ،روغې ته غاړه کېښنوده،ښه به دا وي چې کـار پیـل شـي.تومـانچې واخلـي او د درې پـه اوربدو ،دسیال پلـو تـه خوځېدا پیل کړي.

هغه په خورا خواشینۍ شمېرنه پیل کړه :

- یو...دوه...درې او خپله څنګ تـه شـو.دواړو سیالانو ،پـه واوره کې له ګامونو نه دجوړه شوې لارې په اوږدو کې،د لړو په تتنه رڼا کې،یو بـل ته په کتو کې،سروخوځېدل.هغوی تـورو تـه پـه رسـېدو سـره،چې دډزو لپـاره دبرېد لپـاره دنښـې پـه توګـه پـه واورو کـې خښـې شـوې وې،حق

(c) ketabton.com: The Digital Library

درلود ، پر یوبل ډزې پیل کړې. دولوخوف ، بې له هغه چې تومانچه پورته کړي ، په کراره مخ ته روان او په ځلېدونکو ، تکوشنو او له بې رحمۍ نه په ډکو سترګو یې د خپل سیال بشره څارله. د هغه پرشونډو لکه د تل په شان یوه موسکا ډوله څه خواره و.

پییر د درې ، په اوربدو ، په چټکو ګامونو مخ ته لاړ ، په واوره کې د وهلې لارې نه واوښت او هڅه یې وکړه چې په بشپړه لاره کې مخ وړاندې لاړ شي. هغه په خپل ښي لاس کې تمانچه ، مخامخ د سیال خواته په ښنبه کړې وه ، خوداسې یوې وېرې پسې اخېستي و. تا به ویل ، اوس به دده له خپلې تمانچې ډز وشي او دي به ووژني. خپل کین لاس یې ، په خوار زیار شاته نیولې و ، ځکه هغه پر له پسې غوښتل چې ، پر هغه د ښي لاس ساتنه وکړي. هغه په دې پوهېده چې داکار ناروا نه دی. لا شپږ ګامه په بشپړه واوره کې وړاندې نه و ، تللی ، چې ښکته یې په واوره کې خپلو ګامونو او بیا یې سمدلاسه او په چټکۍ دولوخوف ته وکتل او هماغه شان یې چې ده ته ورښودلي و ، ماشه کېښکوده او ډز یې وکړ. ده چې د دغه شان یو زورور ډز هیله نه لرله ، سخت وربړدېد ، له رېږدېدا سره هممهاله یې وخندل او ځای پر ځای ودرېد. له ډز نه پورته شوي لوګي ، سره له هغه چې په لړو کې هومره دلیدو وړ نه و ، خو په لومړي سر کې یې ، دده سترګې تتې کړې او دلیدو خنډ شوی و. خو ددویم ډز غږ چې دی ، ورته سترګه په لاره و ، وانه وربېدل شو ، یوازې او یوازې د دولوخوف د چټکو ګامونو غږ واورېدل شو او د لړو او لوګي په منځ کې د هغه تنه څېره رابنکاره شوه. په یوه لاس یې خپل چپ څنګ نیولې و او په بل ښکته ځوړند لاس یې تومانچه کېښکودله. د هغه رنګ تښتېدلی و. رستوف ، هغه ته ورمنډه کړه او هغه ته یې څه وویل.

دولوخوف ، د کېښکودل شویو غاښونو له منځ نه وویل: نه... نه... پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته نه ده رسېدلې.

هغه چې ګوډ، ګوډ کېده، د ښې لپاره يې، تر ښه شوې تورې پورې، څو نور کاږه واږه ګامونو واخېستل او د هغې تر څنګه پر واوره ولوېد. خپل کين لاس يې چې پر وينو لړل شوی و، پر جامو و مښه او پر هغه يې ډډه ولګوله. د هغه رنګ الوتی، بشره يې ګونځې او رېږدېده، هغه وويل:

- هيل...

خو هغه څه چې ده يې د ويلو، هيله لرله و نه شو کولای و وايي، خو تر ډېرې هڅې نه وروسته يې خپله پيل شوې خبره پوره کړه او وې ويل:

- هيله کوم...

پيېر چې په سختۍ يې د ساندو مخنوی کاوه، د هغه خواته ورمنډې کړې او نېږدې و، چې د دو ښو شويو تورو منځ ته ور ورسېږي، چې دولوخوف، غږ پرې وکړ:

-له تورو نه را وانه وړئ!

پيېر د هغه په موخه، پوه شو او د تورو ترڅنګ په ټاکل شوي بريد کې ودرېد. نور نو يو ازې لس ګامه له يو بل نه لرې وو. دولوخوف، خپل سر په واوره کې ښخ کړ او په خورا حرص يې واوره وچېچله، خو سمدلاسه يې سر بېرته راپورته کړ، خپل ځان يې لږ را جوړ، پښې يې را ټولې او کېناست. هغه هڅه کوله ځان سيالۍ ته جوړ کړي. هغه په سړې واوره کې غاښونو خښول او هغه يې زېښېښله. شونډې يې رېږدېدې، خو له دې سره سره، هغه پرله پسې موسېده. د کرکې او غچ اور، هغه د بيا ځان جوړولو لپاره لمساوه. تومانچه يې لوړه کړه او د ښه نيولو هڅه يې وکړه..

پيېر، چې د پښېمانۍ او نه واتو موسکا يې پرشونډو خوره وه، مړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس او پښې، او پراخ تټريې خپل سيال ته ننبه، مخامخ د هغه مخې ته ودرېد او په خورا خواشينۍ هغه ته ځير و. دينيسوف، رستوف او نيسفيځکي د ډزپه اورېدو سترګې پټې او له ډز سره همهاله يې د کرکې نه يوه ډکه چغه واورېده. دا دولوخوف و چې چغه يې کړه:

-خطا لاړ!

او له دې غږ سره ناتوانه پر واورو ولوېد. پېير، چې خپله ککره يې په دواړو لاسونو کې ټينګه کړه، راستون شو او ځنګله ته يې مخه کړه. په درنه واوره کې روان و او په لوړ غږ له ځانسره بنګېده، څه يې ويل، مګر پوهېدل يې ګران و. خو کله چې نيسفيځکي ورنږدې شو، هغه له ځان او ټولو نه په کرکه پرله پسې ويل:

-حماقت دی، حماقت دی، دوکې او دروغ!

نيسفيځکي، هغه ځنګله ته پرېښود او په خپله ګاډۍ کې کورته ورساوه. رستوف او دينيسوف، ټپي ښوی دولوخوف يوړ. دولوخوف، په ګاډۍ کې پروت، سترګې يې پټې کړې وې او هغو پوښتنو ته چې له ده نه کېدې ځواب نه وايه. خو مسکو ته په رارسېدو، ناڅاپه په سد شو، سترګې يې وغړولې، په سختۍ يې سر راپورته کړ او د رستوف لاس يې چې دده ترڅنګه ناست و، راونيو. بشره يې چور بدله شوې وه او دهغې پخوانۍ خوشالي او ځلا ترې ورکه شوې وه. رستوف هک حيران و، له هغه نه يې وپوښتل:

- څنګه يې؟ حال دې څنګه دی؟

دولوخوف، چې خبرې يې پرې پرې کېدې، وويل:

-بد، خورا بد! خو خبره په دې کې نه ده، غواړم پوه شم، چې چېرې يو؟ اها! پوه شوم، موږ په مسکو کې يو، خو زه خير، مګر هغه مې ووژله، ومې وژله، هغه ددې زغم نه لري، هغه دا زغملي نه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رستوف، له هغه نه وپوښتل:

- څوک یاده وې؟

-مور مې !ادکه مې !ملکه مې !مور مې یادوم.دا یې ویل، د رستوف لاس یې کېښکود او په ژړا یې ژړل.لږ چې نور ښه شو ،رستوف ته یې وویل، چې له مور سره یو ځای اوسېږي،نو ځکه که هغه خپل زوی په مرګنی حال وویني، هغه به یې د زغم زور و نه لري.هغه رستوف ته زارۍ کولې، چې مورته یې ور شي او هغه آرامه کړي.

رستوف د هغه هیله ومنله او تر ده نه مخکې ،د هغوی کورته ،دده ادې ته ورغی.هلته په رسېدو په خورا حیرانۍ په دې پوه شو ،چې د ولو خوف،دغه د مسکو نو مور داړه مار او بد ماش،له خپلې زړې مور او کوپړې خور سره اوسي او ترټولو مهربانه زوی او تر ټولو نه خوا خوږی ورور دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۶

پېښې په دې وروستيو وختونو کې، ډېر کم له خپلې ښځې سره يوازې پاتې کېده. په مسکو او پترزبورګ کې، به تل ددوی په کورونو کې دمېلمنو ګڼه ګوڼه وه. تېره شپه، له دوئل نه تر راستنېدو وروسته، دتل برخلاف دخوب کوټې ته نه لاړ او دخپل کار په لوی دفتر کې، هماغه ستري کوټې ته، چې ګراف بېزاو خوف، هلته د ژوند وروستۍ شېبې تېرې او سا يې ورکړې وه، پاتې شو.

هغه پر لوېې څوکۍ په دې هيله، ډډه ولګوله، چې ويده شي، هرڅه هېر کړي او هرڅه چې کېږي، کېږي دې. خو داسې نه کېده. که څه هم پرونۍ شپه يې له ډېرو چرتونو نه، ټوله بې خوبه تېره کړې وه، خوننۍ شپه تر پرونۍ هغه لا له چرتونو، خيالانو، غمونو او له عذابونو ډکه بربښېده او دی يې خوب ته نه پرېښود. دهغه په ګوګل کې دچرتونو توپان جوړ شو، هغه نه شو کولای ويده شي، ناستې هم خوند نه ورکاوه، نوځکه پاڅېد او په چټکو ګامونو يې په کوټه کې ګرځېدل پيل کړل. کله به يې د واده په لومړي ورځو کې ښځه، دهغې نيم بربنده اوږې، مستې خماري سترګې او شهوتناک غلچکونه ورياد بېدل او کله به ناڅاپه د دولوخوف، ښکلې، سپين سترګې او ملنډو ډکه بشره وريادہ شوه، هغه شان کرکجن لکه په انګريزي کلوب کې او يا هغه شان رنګ الوتی، رنځېدلی او له ده مخ اړولی، لکه چې ده پر واورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوېدلی، لیدلی و.

هغه خپله له خپل ځانه پوښتنه کوله:

-دا مې څه وکړل؟ما لوند وواژه، د خپلې ښځې لوند. هو کې، همداسې، نو ولې داسې وشو؟ما څنګه دا کار وکړای شو؟د زړه آواز یې ځواب ورکړ:

داځکه چې تا له دغې شان یوې ښځې سره واده کړی.

هغه وپوښتل:نو په دې کې زما څه ګناه ده؟

بیا یې ځواب واورېد:

-ستا ګناه خو داده چې تا هغه دوکه کړې ده، تا له هغې ښځې سره واده کړی دی، چې تاته ګرانه نه وه. او بیا لکه پرون چې وې، هغه خبرې وریادې شوې، چې ده د سردار واسیلي په کورکې، بې له ارادې او په شک هغې ته کړې وې، هغه هغې ته ویلي و:

-ماته ګرانه یې !...له ځانسره یې وویل:

-ما هم هغه وخت دا احساس کړه چې، زما دا وینا بې ځایه ده او حق مې نه لاره چې داسې ووایم.وګوره اوس یې پای دغه شو.هغه ته د واده لومړې ورځې وریادېدې...دبر وخت د هغې په ښکلا ویاړېدلی یم...کله به مې ویل چې هغه دومره ویاړمنه او د رازمني ښکلا خاونده ده، چې زه پرې پوهېدې نه شم...خو د هغې معما حل د هغې د ښکلا په رازونو کې نه، بلکې په دې خبره کې وه، چې چا ویلي و:

-دا ښحه له پساته ډکه ده. ...

خو کله به چې هغه کتل، چې څنګه یې ښځه نارینه څه چې آن ښځې هم په ځان مینوي، له زړو او ځوانانو نه زړه وړي، لنډه دا چې په هېڅ څه یې سر نه خلاصېده، چې ولې دی نه شي کولای، پر هغې زړه بایلي.خپله به یې ځواب ورکړ:له پساته ډکه ده !او همدا خبره به یې څو واره تکرار

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړه او زياته به يې کړه:
-له پخوا نه په دې پوهېدم، خو د هغې د ويلو زړه مې نه شو کولای.
او اوس هلته دولوخوف، د مرګ په حال پروت دی...
پيير د هغو خلکو په ډله کې راځي، چې ظاهراً د بېر سست عنصره برېښي، خو اصلاً هغوی نه شي کولای د راز ساتونکي پيدا کړي، چې د زړه خواله ورسره وکړي، نو ځکه هر څه په خپل زړه کې ساتي او خپل زړه خوري.
هغه له ځانسره دا هم ويل:
-ټوله ګناه دا ايلن (دده ښځه) ده، خو اوس دا اعتراف چاته ګټه کوي؟ څه درد دوا کوي؟ نو دا چې دا سې وه، ما ولې له هغې سره واده وکړ؟ ولې مې هغې ته وويل: راته ګرانه يې. دا دروغ و، چور دروغ. له دروغ هم لا بده، نو ځکه ګناه زما ده او د هغه ټوله غمونه بايد زغمونه وزغمم... خو څه؟... رسوايي؟ بدنامی؟ ناوړه ژوند؟ خو دا ټول ننګ او شرافت هسې خبرې دي او زما نامه پورې هېڅ اړه نه لري؟
د پيير په خيال کې دا خبره تېره شوه:
-شپاړلسم لويي يې سره اعدام کړ، ځکه د هغه مخالفين په دې ډاډه وو چې، هغه خائين او جنايتکاره دی. که د هغه د مخالفينو له انده ورته وګوري، هغه برحقه دي. خو هغو کسانو چې هغه يې سپېڅلی ګاڼه او تر هغه نه يې ځان ځار کړ، هغه هم برحقه وو. تر هغه وروسته يې، روبسپيير، هم اعدام کړ، ځکه يې هغه وينزبېښونکي او ظالم ګاڼه. څوک برحقه وه؟ هېڅوک. ګنهګار څوک وو؟ هېڅوک. نن چې ژوندي يې، ژوند کوه. سبا به و مري، لکه هغه شان چې يو ساعت مخکې کېدای شول زه مړ شم. کله چې ستا ټول ژوند، د ابديت په وړاندې له يوې شېبې نه زيات نه دی، نو ولې د دغې شېبې له امله دومره عذاب په ځان

(c) ketabton.com: The Digital Library

وزغمې؟

خو هما غه شېبه چې تصور يې کاوه، روح يې له دغه شان غيبتونو نه آرامه شوی دی، دهغه ښځه ايلن په خيالو کې ورزنګېده...او ده پرله پسې ويل:

-آخر ما هغې ته وويل چې راته ګرانه يې؟

وروسته له هغه يې چې دغه خبره په وار وار تکرار کړه، د موليېر دغه خبره ورياده شوله چې ويلي و:

-څه بلا وهلی وم، چې په ډنډ کې مې ځان ور وارتېره؟او په ځان پورې خندېدل يې پيل کړل.

د شپې، هغه خپله چوپړه راوغوښته او له هغې نه يې هيله وکړه چې دهغه جامې او سفري بکس، پترزبورګ ته دتګ لپاره جوړ کړي، ځکه نور يې نو نه شو کولای له خپلې ښځې سره په يوه کور کې ژوند وکړي.نور يې نو ددې تصور نه شو کولای چې، څنګه کولای شي، بيا له هغه سره مخامخ شي.هغه پريکړه کړې وه، چې سبا به پترزبورګ ته ځي او هغې ته به داسې يو ليک پرېږدي، چې دتل لپاره له هغې سره دجدايي، خبر به په کې ليکي.

سهار چې کله چوپړه دقهوې له پطنوس سره دکار کوټې ته راننوته، پېير، پرڅوکۍ پروت او پرانستې کتاب په لاس ، وېده وشوی و.

هغه سترګې وغړولې، راوېښ شو ، په وحشت يې شاوخوا وکتل، خو په دې نه پوهېده چې چېرې دی.چوپړ له هغه نه وپوښتل:

-والاحضرتې ګرافينې سپارښتنه وکړه ، وګورم چې تاسو په خپله کوټه کې ياستۍ او کنه؟خو پېيرلا دځواب پريکړه نه وه کړې، چې خپله ګرافينه، کوټې ته راننوته.په سپينو زرو ، دسپين اطلس کميس يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اغوستي و، په ساده څېرو، خو د ګڼو کوڅیو او بدل شوې دوه کوڅې یې، دوه وار تر خپل ښکلي سره تاو کړې وې. بشره یې آرامه او ټولو اکه وزمه وه، خو یو ازې د هغې پر مرمرین، خولږو تلي تندي کې یې لږ تریو والي ځرګند و. په خپلې ځانګړې آرامتیا یې، هېڅ نه غوښتل د چوپړې ترمخې څه ووایي. هغې د دوئل په اړه خبر او ربدلی و او راغلی و چې دهغه په اړه وغږېږي. هغې صبر وکړ چې چوپړه قهوه کېږدي او لاړه شي. پېیر په خورا کمینۍ، د خپلو عینکو له شانه هغې ته کتل او دهغه سوی (خرګوش) په شان چې دښکاري سپو په ډله کې راګیر، غوږونه ټیټ او د دښمن د برید په هیله په ځمکه څنښږي، هڅه کوله، خپل کتاب ولولي. خو احساس یې کړه چې دا کار، بې معني او ناشوني دي نو بېرته یې خپل غلچک هغې ته ورولېږه. ایلن کېښناسته او په داسې حال کې چې له سپکاوي نه ډکه موسکا یې پرشونډو خوره وه، هغه ته وکتل او دې ته سترګه په لاره وه چې چوپړه له کوټې نه ووزي. په خورا ترخه ژبه یې ترې وپوښتل:

-دادې څه وکړل؟ دا څه شي و؟ له تاسو نه پوښتنه کوم؟

پېیر وویل:

-ما...څه..زما ...

-دا دي زور راته پیدا شو !غیرتي پیدا شو، ځواب راکړئ !دا د څه شي دوئل و؟ تاسو په دې دوئل څه ثابتول؟ څه شي؟ تاسو پوښتې اورئ او کنه؟ پېیر پر څوکۍ کې ډډه لګولی وه، خوله یې وازه، خو ویې نه شو کولای ځواب ورکړي.

ایلن دوام ورکړ:

-ښه اوس چې تاسو ځواب نه ورکوئ، زه به یې ووایم... تاسو هرهغه څه مني، چې تاسو ته یې خلک ووایي. هغه وموسبده او په فرانسوي یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وویل:

-تاسو ته یې وویل چې دولوخوف، زما لونړ دی، هغې د لونړ کلمه له ملنډو نه په ډکې ځیرتیا اداکړه او زیاته یې کړه: او تاسو ومنله ښه اوس دا وو ایه چې تاسو په دې کړو څه سپېنه وي؟تاسو ته وایم، په دوئل مو څه ثابت کړل؟دا مو ثابته کړه چې تاسو یو احمق یاستۍ !دا مو ثابته کړه چې په حماقت مو ټول خبرشي !پوهېږئ ددې پایله به څه وي؟ هوکې ! دا چې زه به په ټول مسکو کې، دټولو دملنډو شم.پایله یې دا شوه چې تاسو په خورا مستۍ کې، چې له ځانه ناخبره وي، یو نارینه چې بې له کوم لامله له هغه سره رخه لري، دوئل ته وروباله.

ایلن خپل غږ دم په دم لوړاوه او دهغه تریخوالي یې زیاتاوه...له هغه نارینه سره رخه کوئ، چې له هرپلوه تر تاسو نه ښه دی.

پېیر په تریو تندي، بې له هغه چې وخوځېږي، له ځانسره بنګېده.

-تاسو ماته ویلي شي چې، ولې هغه زما لونړ ګڼۍ؟تاسو ته وایم؟ ولې؟ دا له دې کبله چې زه دهغه له خبرو او دهغه له مرکو نه خوند اخلم.که تاسو عقل لرلای، خبرو به موخوند لرلای، مابه تر هغه ستاسو مرکه او خبرې غوره ګڼلې وای.

پېیرپه ډډ ،خو ټیټ آواز وویل:

- دخدای لپاره، عذر کوم، له ماسره مه غږېږي !

ایلن وویل:

-ولې ونه غږېږم !دا زما حق دی، چې وغږېږم.په ډاګه ویلي شم ووایم، داسې ښځه به پیدا نه شي چې دتا په شان مېړه، په درلودلو سره ځانته لونړ پیدا نه کړی.هغه هم نه یولونړ ،نه دوه لونړه...هو لونړ یادوم، خو ما دا کار نه دی کړی.

پېیر، غوښتل چې څه ووایي، سترګې یې له خپل ورځني بڼې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وتلې وې، ایلن ته یې په بې ساري، عجیب ښه وکتل. ایلن د هغه په کتو پوه نه شوه، خو پېیر ډېره ولګوله او وغځېد. په دې وخت کې، په یو عجیب روحي عذاب کې ډوب و، داسې بربښېده چې یو درونډ پېټی یې په ګوګل پرېوتی، هغه کېښکاږي او د هغه سا بندوي. هغه کولای شو داسې یو کار وکړي، چې له دغه عذاب نه ځان وژغوري، خو هغه کار چې ده یې کول غوښتل، هغه خورا وحشتناکه و. هغه په پرې پرې آواز وویل:

-ښه به دا وي چې سره جلا شو.

ایلن وویل:

- جلا شو؟ هر څنګه چې ستاسو خوښه وي. کېدای شي، خو یوازې هغه وخت چې په پوره اندازه پیسې راکړئ. ښاغلي ما له جلاوالي ډاروي!

پېیر له څوکۍ نه پاڅېد او کوږ کوږ یې د هغې خواته ور ودانګل، په ټول قوت سره یې د میز پر سر ایښې مرمري تېږه را واخېسته، هغه یې پورته کړه، یو ګام نور هم وروړاندې شو او چغه یې کړل:

- وژنم دې!

د ایلن پر بشرې وېره خوره شوه، په چغو چغو یې شا خواته هڅه وکړه، زد پلار نښې په زوی کې را ښکارندې شوې وې. د غضب د پرتم مستي یې په ګوګل کې احساس کړه. د مرمرو تېږه یې پرځمکه وویشته، هغه ټوټه شوه، دې په خلاصه غېږ او په زوره چغه کړل:

-ورکه شه! په داسې وحشتناک او لېونۍ چغې چې په ټول کورکې میشتو کسانو د هغې انګازه واورېدله او له وېرې ورېږدېدل. پاک پروردګار په دې پوهېږي، که ایلن سمدلاسه له کوټې نه، نه وای وتلای، پرهغې به څه راغلي وای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېير، يوه اونۍ وروسته، خپلې ښځې ته داسې وثيقه وركړه، چې د روسيې د املاكو ادارې كولای شو، دغه دومره جايداد، ايلن ته وركړي، چې دده د شتمنيو نيمايي كېده او خپله يوازې پترزبورګ ته لاړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷

دوه میاشتې وتلې وې، چې د اوسترلیځ د جګړې د ماتې او د سردار اندرې د وژنې خبر، لیسه ګورې(د اندرې د اوسېدو کلي) ته رارسېدلی و.

د ډېرو پوښتنو، ګرویزونو او څېړنو ترځنګ، خورا ډېر لیکونه د سفارت له لارې لېږل شوي و، خو د سردار اندرې، نه مړی موندل شوی و او نه یې د اسیرانو په ډله کې نوم پیدا کېده. خو تر ټولو نه لا بده خبره دا وه چې د سردار اندرې خپلوانو هیله لرله چې کېدای شي، د جګړې د سېمې او سېدونکو هغه له ځانسره وړی وي او سردار به یوازې، بې توانه او خوار د پردو ترمنځ هېڅ نه شي کولای او کېدای شي، په جوړېدو وي او خبر به نه شي ورکولای. هغه ورځپانې چې د لومړي ځل لپاره، بوډا سردار(د سردار اندرې پلار) په هغه کې د اوسترلیځ د جګړې د ماتې خبر لوستلای و، په خورا لنډیز او نا څرګنده بڼه د روسي د پوځیانو د مېړانې او ځانځارۍ په اړه لیکنې کړې وې. په لیکنه کې راغلي و چې څنګه روسي پوځ تر پرتمینو جګړو وروسته شاتګ ته اړ شولو، خو شاتګ په خورا ځیرکتیا او پام سره تر سره کېده. بوډا سردار له دغو لیکنو نه داسې پایله ترلاسه کوله چې د روس پوځ مات او تالا والا شوی دی. په ورځپانو کې د اوسترلیځ د جګړې د خبر ترخپرېدو نه یوه اونۍ وروسته، زاړه بوډا د کوتوزف نه لیک ترلاسه کړ او په هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې يې د زوی رښتيني حال څرګند و.

کوتوزف، په دې ليک کې ليکلي و: "ستاسو زوی، د غونډ په مخکې، داتل په څېر، جنډه په لاس، لکه دتاسو د يوه پياوړي پلار د زوی او دهېواد د يوه رښتيني بچي په شان په مېړانه زما دسترګو په وړاندې پرځمکه ولوېد.زه او ټول پوځ په دې خواشيني يو چې لاتراوسه پورې هم په دې نه پوهېږو چې، هغه مړ دی که ژوندی.زه په دې وياړم چې ستاسو په شان زه هم هيله مند يم چې هغه به ژوندی وي، ځکه که داسې نه وای، دهغه نوم به هم دهغو کسانو په ډله کې وای، چې مړي يې د جګړې په ډګر کې پيدا شوي او ددښمن استازو هغه ماته را استولي دي. "

بوډا سردار، دا خبر دشپې ناوخته هغه وخت ترلاسه کړ چې، دخپل کار په کوټې کې يوازې و.دهغې شپې په سهار هغه خپل ورځنۍ ګرځېدا ته لاړ، خو دتل پر خلاف چوپ و ،له مليار، خپل لاسمل او معمار سره يې خبرې ونه کړې او د قهرجن طبيعت سره سره يې چاته څه بد رد ونه ويل.

کله چې شهزادګۍ ماريا ،د مهال ويش سره سم دهغه دکار کوټې ته راغله، سردار د خپل ماشين تر شا ولاړ او په خراطۍ لګيا و ،خو د تل په شان يې سر راپورته نه کړ او لور ته يې ونه کتل.

ناڅاپه يې، په داسې يوه غږ چې له هرې ورځې نه يې توپير لاره ،وويل:

-آه ! شهزادګۍ ماريا !هغه دخراطي ماشين پورې واهه.دماشين چرخ ،دخپلې چټکې ګرځېدا له امله چې چرخېده ترهغه وروسته، څو واره نور هم تر هغه وڅرخېده ، چې په تپه ودرېد....

شهزادګۍ ماريا خپل پلار ته ورنېږدې شوه.دهغه بشرې ته يې چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکتل،ناڅاپه يې زړه ولوېد ،سترګې يې له لوېدو پاتې شوې.د پلار له خبرې نه چې خواشيني او ماتـه نـه وه ،بلکې شيطاني نښې پـه کې راڅرګندې وې او هغه نادوده هڅه چې پرځان دلاس بري لپاره پـه کې راخوټېدله،پـه دې پـوه شـوه چې،کـوم داسـې نـوغي،زورونکي او بدمرغه،بدمرغي چې تر هغه ورځې پورې دوی ليدلې نه وه،د يوه درانه پېټي په شان پر هغه راځوړنده او نېږدې ده چې پر ککرې يې راګوزاره شي.هغه ماتم چې د هغه زغمل به د دوی زغم و نه شي زغملای او دا د هغه چا مرګ دی،چې دوی ته ګران دی،رانږدې دی.

شهزادګۍ،په خورا ګښې او نابښکلې بڼه وويل:

- پـلار جانـه !د انـدرې نـه کـوم؟خبر...خو د هغـې رنځ او درد داسې نابښکلې بڼه لرله چې پلار يې د هغې داورېدو زغم و نـه شو کړای او پـه ساندو ساندو اوله ژړا نه پـه ډک ستوني يې،لـه هغې مخ واړاوه او وې ويل:

- ليک رارسېدلی دی !د اسيرانو په ډلـه کې يې نوم نـه شته !د وژل شويو په ډله کې هم نه شته !دا هغه څه دي چې کوتوزوف ليکلي دي.او پـه خـورا درانـه او ډډ غږ،چـې ګـواکې غوښـتل يـې ماريـا لـه ځانـه وشړي،وويل:

-وژل يې دي !

که څه هم د شهزادګۍ رنګ هسې هم الوتی و ،مګر نه بيسده شوه او نه ولوېده.خو ددې خبرو په اورېدو يې بشره بدلـه او د ښکلو سترګو پـه ځلېدو کې يې،يو بل ډول ځلا وځلېده.داسې بربښېده چې ددې دنيا لـه خوښيو او غمونو نه آپلو يو ډول خوشي او روحي سپېڅلوالی پـه هغـه کې راولمسېده او يو ژور غم يې پر زړه راخور شو.له پلار نه دايمي وېره يې هېره شوه ،هغه ته ورنږدې او د هغه لاس يې راونيو ، هغه يې ځان ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

رانیږدې او ترنرۍ اوږدې غاړې نه یې لاسونه ورتاو کړل او وې ویل:
-پلار جانه، ګوره چې مخ رانه وانهړوې، راځه چې ګډې ساندې وکړو او ګډې اوښکې پرې تویې کړو..
بوډا مخ واړاوه او چغه یې کړه:
-سپکو !نامردانو !پوځ موتالا کړ، ځوانانو مو ووژل، نو ولې؟لاړه شه !لاړه شه !لیزا هم خبره کړه !
شهزادګۍ چې نور یې د تګ توان نه لاره او د پلار څنګ ته، پر اوږده څوکۍ کېناسته اوښکې را وخوټېدې.ورور یې ورياد شو چې په خورا مهربانۍ او خواخوږۍ یې له دې او له لیزا سره مخه ښه وکړه.هغه ورياد شو چې څنګه یې په ملنډو وړوکي شمائل په غاړه کې واچوه.له ځانسره یې وویل:
-عقیده یې پیدا کړې وه؟له بې ایمانۍ نه پښېمانه شوی و ؟یعني اوس هلته بله دنیا کې یې جنت په برخه شوی او هلته په ابدي نیکمرغۍ او آرامۍ کې ژوند کوئ؟
ماریا چې نور ژړل ، وپوښتل:
-پلار جانه !دا راته ووایه چې دا بده پېښه څنګه پېښه شوه؟
-ځه !ځه ! لاړه شه ! څنګه؟ په جګړه کې یې وواژه.په هغې جګړې کې چې د روس خورا ښکلي ځوانان یې په کې ووژل، په هغې جګړې کې چې د روس پرتمین ویاړونه یې په کې تالا کړل، درځه مهرباني وکړه شهزادګۍ ماریا !ورشه او لیزا ته هم ووایه، زه هم اوس درځم.
شهزادګۍ ماریا چې له پلاره راستنه شوه، کمکۍ شهزادګۍ (دهغې ورینداا او د سردار اندرې ښځه) په خپلو اوبدلو ګنډلو لګیا وه او د امېدوارو ښځو په هغه ځانګړي ملالو کتو چې دهغو د سپېڅلي روح او پاک زړه څرګندونه کوي، ماریا ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتل. دا ښکاره وه چې هغه یې نه لیدله او هغې د زړه له کومي د خپل روح او روان هغه ژور تل ګې ډوبه وه، چې یو له اسرارو ډک، خوږ او ښکلي بدلون په کې تېرېدونکی و.

کمکۍ شهزادګۍ خپل ګنډل او بدل یو پلو ته کېښودل، ډډه یې ولګوله او وویل:

-ماریا ! ته دې لاس راکړه !

د هغې لاس یې راونیو او پر خپله ګېډه یې کېښود. خپلې ځلېدونکې سترګې یې هغې ته وګنډلې او څه ویلو ته سترګه په لارې شوه، پاسنۍ، پرنرو ویښتو ښکلې شوې شونډه یې پورته وخوځېده او د ماشتومتوب د ساده نیکمرغۍ په نښه هماغسې پاتې شوه.

شهزادګۍ ماریا چې اوښکې یې له سترګو اوربدلې ، د هغې په وړاندې ګونډه ووهله، خپله بشره یې د هغې د جامو په ګونځو کې ومروړله.

لیزا په ځلېدونکو اوله نیکمرغۍ نه په ډکو سترګو، د مېړه خورته ځیر شوه او وې ویل:

-ګوره ! اورې !یوه هېږئ ماریا چې څه عجیب حال لرې؟هغه به ډېر راته ګران وي.خو شهزادګۍ ماریا سر هسکولی نه شو اوژړل یې.

کمکۍ شهزاده وپوښتل:

- ماشا ، په تا څه شوي؟

شهزادګۍ ماریا خپلې اوښکې د هغې په لمن پاکې کړې او وې ویل:

-هېڅ، همداسې غمونو پسې اخښتې یم او زړه مې ډک دی... اندرې پسې خپه شوې یم. هغه ورځ سهار څو ځله راغلې وه او هڅه یې کړې وه، چې کمکۍ شهزادګۍ ته خبر ورکړي، خو هر وار ژړا هغې ته وخت نه و، ورکړي چې ،د زړه حال ووايي. کمکۍ شهزادګۍ که څه هم ځیرکه نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه، خو د دغو او ښکو ليدو سره چې، د هغه په علت هم نه پوهېده، لږ څه پريشانه غونډې شوه. هغې څه نه ويل، خو په خورا خواشينۍ يې د اپلو او آپلو کتل، ته به وايې چې څه شي ګوري... هغې وويل:

- له اندري نه مو خبر راغلي؟

- نه! نه! تر اوسه لا وخت دی، ته پوهېږئ چې داسې ژر خبر نه راځي، خو پلار ډېر نا ارامه دی، د هغه نا ارامي ما، نا آرامه کوي.

- ښه نو کومه پېښه نه ده شوې؟

شهزادګۍ ماريا، په ډاډمنو ځلېدونکو سترګو، مخامخ د هغې سترګو ته کتل او ويل يې:

- نه، هېڅ نه دي شوي.

هغې پريکړه کړې وه، چې په دې اړه له خپلې ورينداري سره ونه غږېږي او پلار يې هم په دې قانع کړی و، چې د دې غمجن خبر په اړه، خپلې بلاربې ناوې ته چې د ماشوم زوکړې ته يې زياته موده نه وه پاتې څه ونه وايي. شهزادګۍ ماريا او بوډا سردار هر يو په خپل ډول، د دغه غم پېښې په زړه بار او له کمکۍ شهزادګۍ نه يې پټاوه.

بوډا سردار، نه غوښتل، هسې زړه تسل کړي. هغه په دې باور و، چې سردار اندرې وژل شوی دی. که څه هم هغه څوک، اتريش ته د هغه د لټولو پسې استولې و، چې د هغه زوی پيدا کړي، خو له دې سره سره يې، په مسکو کې د هغه لپاره د ځلې ښه فرمايش کړې وه او تکل يې کړی و، چې هغه په خپل باغ کې ودروي. هغه ټولو ته ويلې و، چې زوی يې وژل شوی دی... خوب او خواړه يې کم شوي و او ورځ تر ورځې يې توان کمېده. خو شهزادګۍ ماريا هيله منده وه. هغه خپل ورور ته داسې دعاوې کولې، چې ته به وايې ژوندی دی او هره شېبه يې راتګ ته سترګه په لارې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۸

دمارچ دنولسمې نېټې سهار و ،چې کمکۍ شهزادګۍ د سهارنۍ ترخوړلو وروسته،شهزادګۍ ماریا ته وویل:

-ګرانې !داسې برېښي چې سهارنۍ مې د زړه پر سر ولاړه ده او ډاربږم چې په عذاب مې نه کړي.او ددې وینا په ویلو سره ،دتل په شان دهغه پاسنۍ په نرو ویښتو ښکله شوې شونډه له خپل عادي حالته،پورته وخوځېده او همالته پاتې شوه.

خو دهغه غملړلي خبر تر رارسېدو نه وروسته،نه یوازې موسکا اوخوښۍ کډه کړې وه،بلکې د کور دغړو غږېدا او کړه هم غملړلي شوي وو.د کمکۍ شهزادګۍ موسکاهم بې له هغه چې د کورنۍ دغړو په خواشینۍ پوه شي،دنور تر اغېز لاندې راغلې او دا هم غمجنه برېښېده.

شهزادګۍ ماریا په ګېنې او ډار سره وویل:

- دزړه سره څه در شوي؟رنګ دې ولې داسې الوتي؟آخ ولې داسې تکه ژېړه اوښتې يې؟

ماریا ، په منډه او چټکو ګامو ،ځان د ورور ناوې ته وررساوه.

یوې چوپړې ته،چې هلته وه،وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

عالیجنابې ! که موخوښه وي، چې مېرمن ماریا باګدانوفا (ماریا بګدانوفا ، پېژندل شوې دایي وه چې له یوې اونۍ راهیسې ، ددوی کلي لیسه ګورې ته راغلې وه) پسې څوک ولېږو ؟

شهزادګۍ ماریا ، دا خبره ومنله او وې ویل:

-رښتیا وایي ، کېدای شي ، په رښتیا ددې وخت رارسېدلي وي ، چې څوک راشي.زه همدا اوس ځم.خپلې وریندارې ته یې وویل:

-زړوره اوسه !ځان ټینګ کړه !هغې لیزا مچ کړه او غوښتل یې له کوټې نه ووزي.

د کمکۍ شهزادګۍ په څېره کې ،له رنګ الوتنې پرته ، څه ماشوم ډوله وحشت څرګند و او په ژړا شوه...هغې خپل واړه او ښکلي لاسونه سره مښل او ژړل یې پیل کړل.شهزادګۍ ماریا په خورا تلوار ، د ماریا بګدانوفنا ، پسې له کوټې ووته ، د شهزادګۍ لیزا غږ یې واورېد:

-وا خدایه !وای خدایه !

دایي ، ښځه چې واړه ، څورب ، سپین لاسونه سره مښل او د څېرې آرامي یې ، مرموزه برېښېده ، پرمخ ورغله.

شهزادګۍ ماریا له وحشته په ډکو سترګو ، هغې ته وکتل او وې ویل:

- ماریا بګدانوفنا!داسې برېښي چې دردونه یې پیل شوي وي.

ماریا بګدانوفنا ، په خورا آرامۍ او په کراره وویل:

-ښه ده !ښه ده !دخدای شکردی.

هغې زیاته کړه:

- شهزادګۍ تاسو پېغله نجلۍ یاستۍ ، د پېغلو یې په دې کارو څه؟درځه لاړه شه !

شهزادګۍ وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-خو زه پوه نه شوم، باید له مسکو ډاکتر راغلی وای، چې ولې رانغی؟

د کمکۍ شهزادګۍ او سردرار اندرې په سپارښتنه، د ماشوم د زېږېدو مودې ته نږدې باید له مسکوه، یا ډاکتر او یا دایي راغلي وای.اوس ټول، هره شېبه هغه ته سترګه په لاره وو، چې راورسېږي.

ماریا بګدانوفنا وویل:

-کومه د پام وړ خبره نه شته، غم مه کوي.له ډاکتره پرته هم کارونه په خیر تېرېږي او ماریا ووتله...په دې وخت کې ناڅاپه د وره دروازه له کوم غږه پرته ببرته شوه او زړه دایي پراسکوویاساویشنا، چې د مشر سردار په سپارښتنه له ډېرې مودې راهیسې د دوی کورته دهغې راتګ بند شوی و، کوټې ته راننوته.هغې سرپه یوه درانه دستمال تړلی و، اسویلي یې ویستل او وې ویل:

-ماشا راغلم چې یوه شېبه دې ترڅنګه کېنم...دا دې د شهزادګۍ دبولې شمعونه، راوړي مې دي، چې ترشمائلو لاندې یې ولګوم.

- ګومره غوره کار دې وکړ، دایي جانې !

دایي شمعونه د سپېڅلي شمائل لاندې ولګول او وې ویل:

-خدای مهربانه دی ! ګرانې !...شهزادګۍ ماریا هم خپل کتاب راواخیست او لوستل یې پیل کړل...بوډا سردار، چې په درنو ګامونو دخپل کار په کوټې کې ګرځېده، تیخون یې د خبر اخیستو لپاره، ماریاباګدانوفنا ته ورولېږه او وې ویل:

-یوازې ورته ووایه چې سردار سپارښتنه کړې، وپوښتم، حال څنګه دي؟هر څه یې چې درته وویل، ماته به یې وایې.

ماریا بګدانوفنا، په معنې داره غلچک، ریبار ته وکتل او وې ویل:

-سردار ته ووایې چې د زوکړې دردونه پیل شوي دي !تیخون راغي

(c) ketabton.com: The Digital Library

او سردار ته یې خبرراوړ.

سردار وویل:

-ډېر ښه !هغه دروازه ځان پسې وتړله او تیخون د سردار له کوټې نه هیڅ ډول غږ وانهورېد.تیخون،د کاره شویو شمعونو د سمولو او د هغو د پلتو د جوړلو په پلمه کوټې ته ورغی.سردار پر اوږدې څوکۍ غځېدلی و، د هغه بشرې ته یې وکتل،سر یې وښوراوه او پرته له هغه چې څه وواییې،هغه ته ورنږدې شو،د هغه اوږه یې مچ کړه،بې له هغه چې شمعونو ته لاس وروړي او یا څه ووایي چې د څه لپاره راغلی و،له کوټې نه ووت.هغه څه چې د طبیعت تر ټولو نه ستر پرتمین راز دی،د پېښېدو په درشل کې و.لمرلوېد،تېرشوی و،شپه خوره شوې،انتظار او زړه سوی د هغه راز په وړاندې چې سپړېدل یې د عقل په کړۍ کې نه ځائیږي،نه یوازې کوندټه نه شو،بلکې لا یې قوت اخیست او له ټولونه خوبونو کډه کړې وه.

***

د مارچ یوه له هغو شپو نه یوه شپه وه چې ګواکې ژمي غوښتل،بیا خپل زور ځرګند او داسې وښیي چې لا تر اوسه سبری دی، په خورا قهر یې د خپلو واورو زېرمه پر نرۍ راشېندله او خپل ټول توند توفاني بادونه یې پرهغې راشړلي وو.

د الماني داکتر دلارې څارنې ته،اډه په اډه او لار په لاره خورا ښه سپاره ګمارل شوي او د هغه هرکلي ته ځراغ په لاس وګړي ورلېږل شوي وو.دا ټول ددې لپاره و،چې هم د هغه هرکلي وشي او هم له واورو او اوبو نه د سختوډکو ډنډونو او د واورو د برف کوچنو نه د هغه د راوتلو لارښوونه وشي.هره شېبه د هغه د رارسېدو انتظار کېده.

شهزادګۍ ماریا ډېر وخت کېده،چې خپل کتاب لرې ایښي و او پټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوله ناسته وه ،دهغې ځلېدوکې سترګې، د دایې د بشرې ګونځو ته چې دهغې ټولې آن خورا ورې ،ګونځې یې دې ته ښې آشنا وې، ګنډل شوې وې...دایه ساویشنا ،دخپلو جورابو په اوبدلو لګیا وه.هغې په خوراټیټ غږ،داسې ټیټ چې خپله یې هم نه اورېد او آن دهغه خبرو په معنې چې دې ویله هم نه پوهېده ،دا کیسه کوله چې د کشینوف، په ښارکې،د ماریا دمور،مرحومې مشرې شهزادګۍ څنګه ،تر سلو واره زیاته تکرار شوې کیسه یې،بیاویله. هغې د یوې ملداوۍ بوډۍ په مرسته، دشهزادګۍ ماریا په زوکړه کې د دایې په توګه مرسته کړې وه، کیسه ،هغې ویل:

-دانګتر(داکتر)لاپسې څه وي؟ټول کارون دخدای په اراده کېږي.په دې وخت کې ناڅاپه،دباد یوه څپه،دکړکۍ یوه وازه پاټې شوې وړه پله ووهله(دسردار په سپارښتنه،دتوتکیو د راتګ په وخت کې به دهرې کړکۍ یوه وړه دربچه وازه پرېښودل کېده)دربچه چې سمه ترل شوې نه وه،راخلاصه شوه، دکړکۍ داخو پرده دباد څپو پسې واخېسته او دسړو او وارو زوروره څپه پر شمعه ولګېده او مړه یې کړه.شهزادګۍ ماریا له ځایه پاڅېده او هغې جورابې ګنډونکې دایې جورابې لرې او دکړکۍ خواته یې ورودانګل،دباندې خواته ورخمه شوه او هڅه یې وکړه ،پرانستې کړکیګوټې په خپل لاس بنده کړي... هغه یې کلکه نیولې وه ،ددې په ځای چې کړکیګوټې وتړي، ،مخ یې راواړاوه او وې ویل:

-ګرانې شهزادګۍ !دباندې څو تنه سواره را روان دي،شمعې یې هم په په لاس کې دي، کېداې شي دانګتر وي.

شهزادګۍ ماریا وویل:

-آه خدایه ! دلوی خدای شکر.باید هغه ته لارښوونه وشي، هغه په

(c) ketabton.com: The Digital Library

روسي ژبه هم نه پوهېږي.

شال يې پر سر واچاوه او د نويو رارسېدونکو هرکلي ته ورووتله. کله چې د خپلې کوټې د ګاونډ کوټې له څنګه تېرېده، د کړکۍ نه يې دې ته پام شو چې ګاډۍ د لګېدلو شمعو سره، کور ته د تلونکي دهليز په مخکې ولاړه ده. هغه زينو ته ورووته. د زينې د لرګين لاسوند، په يوه غوټه کې بليدونکې شمعه، د باد له زوره له ځانه تاوېده او ښکته څڅېده. فليپ نومي چوپړ، تر شمعې لاندې، د زينې په لومړۍ پټه، شمعه په لاس هک حيران ولاړ و او له زينو نه ښکته، د موزه لرونکو ګامونو غږ او رېدل کېده او يو آشنا غږ له هغه ځايه راته چې ويل يې:

-د خدای شکر دی؟ نو پلار مې چېرې دی؟

د دِميان نومي چوپړ غږ چې لا په لومړي پوړ کې ولاړ و، وا ورېدل شو، چې ځواب يې ورکړ:

-ښاغلی ويده دی.

بيا دميان څه وويل او په منډه پر زينو راکوزشول، شهزادګۍ ماريا په خورا آرامه له له ځانسره وويل:

-دا خو اندرې دی! اما نه نه، دا خو ناشونې ده، د منلو وړ نه ده. او په همدې شېبه کې چې ماريا لا په خيالونو کې ډوبه وه، د اندرې د ځېرې تتوالي او بيا خپله اندرې، چې پوستين يې سپينو واورو پوښلي و، د هغې شمعې په وړاندې، چې چوپړ فليپ شمعه په لاس کې وه، راڅرګند شو. هو کې دی په خپله و، دی و، خو رنګ يې تښتېدلی، خورا ډنګر، ډېر بدل شوی او سخت ګبڼی اخېستی برېښېده. په زينو راوخوت او له خپلې خورنه يې غېږ چاپېره کړه او وې پوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-زما لیک مو نه دی اخیستی؟ هغه، هغه ځواب ته چې هسې یې هم اوربدی نه شو، انتظار نه شو ځکه ماریا له ډېرې ګېنې نه غرېږدا ای نه شوه. هغه راستون شو او له دایي سره چې، له هغې سره وه (دزینې په وروستۍ پټه کې سره مخامخ شول) په ګډه په چټکو ګامونو له زینو پورته شو، بیا یې خور نه غېږ تاو کړه او وې ویل:

-ګرانې ماشې! څه عجیبه برخلیک دی آه!

خپل پوستین یې وارتېره او د ښحې کوټې ته یې مخه کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۹

کمکۍ شهزادګۍ چې نرۍ خولۍ یې پر سر وه، د سپینو سرو پړدو په منځ کې پر کټ پرته وه (دردونه تازه تازه کمزوري شوي وو) دانه دانه توري څڅې یې، د سوځېدونکو او له خولو نه ډکو اننګو نه تاو شوې وې. شونډې، مالګینه ښکلا او ښکلې خوله یې له هغې پاسنۍ ویښته لرونکې شونې سره، چې توره بربښېده، د موسکا په غوټه غوړېدلې وه. سردار اندرې راننوت او مخامخ د هغه کټ په وړاندې چې دا پرې پرته وه، ودرېد. د شهزادګۍ ځلېدونکې سترګې له ماشوم وزمه وحشي غلچک او ګبنۍ نه ډکې، مخامخ هغه ته ځیر پاتې شوې. د کتو سره سره، د هغه حالت بدل نه شو. د غه کتل او مړاوی غلچک غږېده:

-تاسو ټول ماته ګران یاستۍ! ما هېڅ چا ته بد نه دي کړي، خو د غه زما زورېدل د څه لپاره دي؟ مرسته را سره وکړئ. هغه خپل مېړه لیده، خو په دې وخت کې، دلته د هغه په راتګ نه پوهېده. سردار اندرې د هغې له کټه تاراتاو او د هغې تندی یې مچ کړ او وې ویل:

- ګرانې! (دا خبره یې هېڅکله هغې ته نه وه، کړې) خدای خواخوږی او مهربانه دی!

شهزادګۍ، په پوښتنیز، ماشوم وزمه او ګیله مند غلچک هغه ته کتل. د هغې سترګو ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-ماتا نه د مرستې هیله لرله، خو تاهم هېڅ ونه کړل، هېڅ !د مېړه له راتګ نه یې هېڅ تعجب ونه کړ، اصلا هغه په دې پوه نه شوه، چې هغه راغی.د هغه راتګ د هغې عذاب او د هغې آرامۍ پورې هېڅ اړه نه لرله.درد و نو بیا زور واخېست، ماریا بګدانوفنا ،له سردار اندرې نه هیله وکړه، چې له کوټې نه ووزي.

داکتر کوټې ته راننوت او سردار اندرې، له کوټې نه ووت، شهزادګۍ ماریا په مخه ورغله، دې هغې ته ورننېږدې شو، په ساندو او بنګهارې ورسره وغږېد.د هغوی خبرې هره شېبه، بلې کوټې ته په غوږ اېښودو سره بندې بندې کېدې.

شهزادګۍ ماریا وویل:

- ګرانه وروره !درځه !ځه.

سردار اندرې خپلې ښځې ته ورغی او په ګاونډه کوټه کې ورته انتظار شو. یوه ښځه د ناروغې له کوټې نه راووته او د سردار په لیدو یې څېره بدله او سخته ورخطا شوه.هغې مخ په لاسونه پټ کړ او څو دقیقې هماغسې کېناسته.د ناروغې له کوټې نه د سختو ویرونکو، چغو نارو او د مرستې د زاریو آواز راته.سردار پاڅېد ، د وره خواته ورغی او غوښتل یې هغه وازه کړي، خو دروازه چا کلکه نیولې وه او د دروازې له شا نه یې نارې وهلې:

-نه !نه ! اجازه نه شته !اندرې بیا په کوټه کې ګرځېدا پیل کړه.چغې او نارې لږ آرامه شوې.لاڅو شېبې نه وې تېرې چې ناڅاپه د غه ساندې، چغې او سورې(دا د هغې د ښځې چغې نه وې، هغې د دغه شان لوړ چغو توان نه لاره)بیا خورې شوې.سردار اندرې، د وره خواته ور ودنګل، چغې ارامې شوې، خو بله ډول چغې واورېدل شوې.دا د ماشوم چغې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سردار اندرې لومړی و ویل:

-نو دا ماشوم یې ولې هلته بیولی؟دا دچا ماشوم دی؟ماشوم هلته څه کوي؟ وای،دا څه وایم،دا شاله زما ماشوم دی !

کله چې یې دغو چغو او ژړا ،ژوند ښېونکې خوښي احساس کړه،ساندو یې غاړې کېښکودې،خو ده دهغو دمخنوي هڅه وکړه.دواړه لاسونه یې په کړکۍ تکیه کړل او دماشومانو په څېر یې زار زار وژړل.دروازه راخلاصه شوه،هغه داکتر چې نری چپنه چې ،غاړه یې نه درلوده پرغاړه وه ، بده وهلې لستوني،رنګ الوتي او ژامې یې رېږدېدې،له کوټې نه راووت.سردار اندرې،هغه ته مخ وروا ړاوه،ډاکتر په خورا پرېشانۍ او پرته له هغه چې څه ووايي،په ملالو غملړو سترګو یې هغه ته وکتل او له څنګه یې تېر شو.یوې ښځې له کوټې نه رامنډه کړې،خو چې سرداراندرې یې ولید ،په یو ډول شک او تردېد ،د دروازې په خولې کې ځای پر ځای ودرېده.سردار دخپلې ښځې کوټې ته ورننوت.هغه په هماغه حالت او دبشرې په هماغه بڼه چې ده پنځه دقیقې مخکې لیدلې وه،پر کټ مړه پرته وه. سترګې یې نورې نه غړېدې، اننګونه یې رنګ الوتي او تک سپین شوي وو. سره له هغه چې سترګې یې سره ورغلې او رنګ یې الوتی و ،خو دهغې ددغه ماشوم ډوله معصومانه ښکلې څېرې حالت،دهغې ښکلې،په تورو نازکو وېښتو ګاڼل شوې شونډه ،هماغه شان چې وه،هماغه وه.دهغې مرګرژلې،ښکلې او بې روحه بشرې ویل:

-تاسو ټول ماته ګران وئ !ما هېڅ چاته بد نه و رسولې وګورئ ! وګورئ ! تاسو له ما سره څه وکړل؟آخ،تاسو له ما سره څه وکړل؟

دکوټې په کونج کې،دماریا په سپینو رېږدېدونکو منګولو کې یوه سره خېز ژړل او چغې یې وهلې؟

*

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر دغې پېښې دوساعته وروسته، سردار اندرې په ارامو ګامونو د پلار د کار کوټې ته ورننوت. بوډا لا دوخته په تولو پېښو خبر و. هغه دروازې ته نږدې نږدې ولاړ و او د دروازې د خلاصېدو سره سم يې، خپل وچ او عمرخپلې لاسونه دزوی په غاړه کې هټکري کړل او دماشوم په شان يې په ساندو ساندو يې وژړل.

*

د شهزادګۍ تر مړينې درې ورځې وروسته، په کليسا کې دځنازې مراسم پر ځای شول او سردار اندرې پر زينو وروخوت او هغې صوفې ته ورپورته شو چې، د شهزادګۍ تابوت پرې ايښی و. له هغې سره يې مخه ښه وکړه. په تابوت کې د مړې څېره، که څه هم سترګې يې پټې وې، هماغه شان وه لکه پخوا ، هغې هماغه شان ويل:

- وګورئ ! وګورئ ! تاسو له ما سره څه وکړل؟ آخ، تاسو له ما سره څه وکړل؟ او سردار اندرې په زړه کې داسې وانګېرله چې ګواکې خورا ګنهګار دی. داسې ګناه چې نه يې جبرانولای او نه يې هېرولای شي. د هغې اوښکې وچې شوې وې او ژړل يې نه شول. بوډا هم تابوت ته ورغی او د هغې تک ژېړ لاس يې چې په کراره لوړ پر بل هغه ورپروت و ، مچ کړ، خو د هغې بشرې ورته ويل:

- اخ ! څه او د څه لپاره مو له ما سره داسې وکړل ! آخر ولې. او بوډا د هغې د بشرې په ليدو په خواشينۍ مخ ترې واړاوه.

*

د شهزادګۍ تر خښولو پنځه ورځې وروسته يې د هغه ماشوم سردار نيکولای اندريوويچ، ته د تعمېد لامبو ورکړه. دايې ماشوم پر ټټر نيولی و او کشيش د هيلۍ په سرو او ژېړو بڼکو د ماشوم لاس او پښې په سپېڅلو غوړو ، غوړول....

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۰

مشر ګراف، ددې له امله چې ددولوخوف او بېزاوخوف په دوئل کې يې د زوی وندړه اخېستنه تولو ته برالا نه شي، ډېرو منډو او دځينو مخورو ليدو کتو ته اړ شو، ځکه ګراف ډېر ډاربده چې په دوئل کې يې د زوی وندړه ددې سبب شي، چې هغه خلع رتبه او په يوه هسې سرتېرې بدل شي او يا لږ تر لږه جزا ونهويني، خو دپلار ددې تصور بر خلاف د هغه دهلوځلو له امله هغه نه يوازې جزا ونه ليدله بلکې دمسکو په ستره قوماندانۍ کې، د ياور په توګه وټاکل شو. دهغه دغه نوې دنده ددې لامل شوې وه، چې هغه زياتره وخت په مسکو کې پاتې شي او په کلي کې دکورنۍ ليدلو ته ونه رسېږي.هغه له همدې امله ګرد اوړي په مسکو کې پاتې شو.د دولوخوف، تپ هم کرار کرار روغ شو او دنارغي په موده کې رستوف هم ورسره ډېر نېږدې ملګری شو.تپي ځوان دناروغۍ په ټوله موده کې له خپلې مور سره، چې دلېونتوب تر بريده ورته ګران و او سبده.د دولوخوف مور، ماريا ايوانوفنا په دې موده کې له رستوف سره چې ددې له زوی سره يې خورا خواخوږي لرله، ډېره د زړه خواله کوله.

مور به يې ورته ويل:

- ګوره ګرافه !هغه خورا ساده او پاک زړی دی.هغه شان سپېڅلوالی

(c) ketabton.com: The Digital Library

او پاکزړتوب چې اوس، په ننني زمانه کې هېڅ د چانه خوښېږي. اوس دغه شان ربښتیتوب د تولو لپاره لکه د سترګو داغزي داسې دی. تاسو خپله قضاوت وکړئ او ماته ووایئ. دا د بېزاو خوف کار سم و؟ ایا یو ښه سړی دا کار کوئ؟ خو زما زوی ته هغه د زړه له کومې ګران و، آن اوس هم هېڅکله هغه ته سپکې سورې نه وایي، هېڅکله. هغه ملنډې چې دوی د پولیسو له سرمامور سره په پترزبورګ کې وکړې، ټولې ټوکې ټکالې دوی په ګډه سره وکړې، خو بېزاو خوف ته چا هېڅ ونه ویل او ټوله رسوایي او بد یې زما دزوی په برخه شول... فکر نه کوم چې ترهغه نه مېړني او هېوادپال ځوانان دې زما په پوځ کې ډېر پیدا شي. اوس نو بیا دې دوئل ته ګوره! ایا دا وګړي دکوم ویاړ او غرور احساس لري؟ ښه پوهېږي، چې هغه زما یوازیني زوی دی او دوی یې بیا دوئل ته وربولي، پرهغه مخامخ ډزې کوي. شکر دی، شکر دی، چې خدای پر موږ رحم وکړ. نو دا ټول د څه لپاره؟ ښه! او بیا څوک او کوم ځوان نه دی، چې زموږ په وخت کې له کومې ښځې سره یو پټ پټهونی ونه لري؟ ښه بیا هغه چې دومره رخه کوله، نو زما د زوی ګناه څه ده؟ دی چې دومره غیرتي و، لومړی به یې یو ګوابښ مابښ کړای وای، ځکه دا خبره خو نوې نه وه، یو کال راهیسې ټول پرې خبر و، خو هغه ځان ناګاره اچولې و او هېڅ یې نه ویل. ده زما زوی دوئل ته وروبله او فکر وکړ چې هغه به وډار شي، هغه دا فکر کاوه چې زما زوی دهغه پوروړی دی او دهغه پر سپکاوي به سترګې پټې کړي. ګوره دا څو سپکاوي او څه نامردي ده. هوکې ګرانه زه پوهېږم چې تاسو زما زوی ښه پېژندلی دی، هغه تاسو ته ګران دی، نو له هم دې کبله تاسو ماته د زړه له کومې ګران یاستئ، باور وکړئ، ډېر لږ کسان دي، چې هغه درک کړای شي، دا یو بې ساری، لوړ آسماني روح دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خپله دولو خوف، دخپلې ناروغۍ په موده کې، رستوف ته داسې خبرې کولې چې له هغه نه چا دهغو دوئيلو تصور هم نه کاوه، هغه ويل:
- زه پوهېږم چې ،ډېر خلک ما يوه ظالم سړی ګڼي، ګڼي دې، دا دهغو زړه، پرته له هغو چې ماته ګران دی، زه دهغو ديوه پروا هم نه لرم.هغه کسان چې راته ګران، هغه نو بيا داسې راته ګران دي، چې ځان ترې ځاروم، خو هغه چې مې دلارې خنډ شي، بيا يې نو غم خورم.زه يوه مورلرم، چې له هرڅه او هرچانه راته ګرانه ده، زه دهغې لمانځنه کوم، داسې لمانځنه چې هېڅ اندازه نه لري.دوه درې انډيوالان لرم، چې يويې ته يې، خو له نورو سره زما ددوستۍ او انډيوالۍ اندازه، له هغو نه زما دګټې او تاوان پورې اړه لري، مګر دغه اړيکي زيات تاواني دي، په تېره بيا له ښځو سره.له يوه شېبې ځنډ نه وروسته يې وويل:
-هوکې ګرانه !دنارينو په منځ کې خو مې يونيم، ګران، مېړنی او ښه ياران ليدلي، خو دښځو په منځ کې مې، مهمه نه ده چې ګرافينه وي که چوپړه، له خيانته او ځانپلورينې پرته بل څه نه دي ليدلي. تر ننه پورې هغه آسماني سپېڅلتيا او ځانښندنه چې زه يې له يوې ښځې هيله لرم، نه ده ليدلې.که دغه شان يوه ښځه پيدا کړم، خپل ژوند به مې ترې ځار کړای وای، خو دغه !...اوږې يې پورته واچولې او وې ويل:
-ته دا راسره ومنه، تراوسه پورې ځکه ژوند راته ګران دی، چې هيله لرم، يوه ورځ نه يوه ورځ دغه شان يوه اسماني ښاپېرۍ پيدا کړم، داسې ښاپېرۍ، چې ماته نوی روح را راوبښي او ما ولمسوي.خو غم دادی چې ته په دې خبرو نه پوهېږې.
رستوف، چې سخت دخپل نوي انډيوال تر اغېز لاندې راغلی و، ځواب ورکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-نه !نه !برعکس ډېر ښه پوهېږم.

دمني په پيل سره د رستوف کورنۍ مسکو ته راستنه شوه.دژمي پيل و چې دينيسوف مسکو ته راغي او ددوی په کور کې استوګن شو.د همدې ۱۸۰۶ کال دژمي پيل چې نيکولای رستوف په مسکو کې تېر کړ،دهغه په ټول ژوند کې، دهغه او دهغه دکورنۍ لپاره،ترټوله ښه،خوږ او خاطره زېږوونکي وخت و.دنيکولای شته والي ددې لامل و،چې خورا زيات ځوانان ددوی کره تګ راتګ ولري او دده له مور او پلار سره آشنايي پيدا کړي.وېره شل کلنه چته،ښايسته پېغله وه.شپاړلس کلنه سونيا ،هغه نجلۍ،چې له خپلو ښکلاو سره لکه نوې غوټۍ غوړېدلې وه.ناتاشا چې لا دماشومتوب چمونه کول،خو د پېغلتوب مستي او خمار والی او شيطاني يې هم پيدا کړې وه.

درستوف،په کورنۍ کې،دبل هر هغه کور په څېر چې ځوما لګيني او ښکلې پېغلې ژوند په کې کوي،د ميني او مېينوتوب يو ځانګړې ځپه خوره وه.هر ځوان به چې دې کورته راته او دې موسکاوو هرکلېو او هر يو په خپل ډول نيکمرغه څېرو ته به يې کتل او يا د پېغلو له هيلو ډکې غوره خبرې به يې اورېدې،له هرچا سره به يې دهغو مهرباني او په خوږه ژبه غږېدا ليدله،هريو به په زړه کې دنيکمرغه کېدو او مېينتوب ګوړې ماتولې او هغه هيلې به يې په زړه کې غوړېدلې چې د رستوف دکورنۍ دځوانانو په زړه کې لا دوختهګل شوې وې.

دولوخوف،يو له هغوځوانانو نه و،چې له رستوف سره يې تګ راتګ پيل کړی و او له ناتاشې پرته د کورنۍ دټولو غړو خوښ شوی و.دناتاشا نه يوازې هغه نه خوښېده،ان نېږدې وچې خپل ورور سره دهغه له لاسه شخړه وکړي.هغې به ويل چې دولوخوف يو بد زړی انسان

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی، هغې په خپلې دې خبرې نه یوازې ټینګار کاوه بلکې د دوئل په برخه کې یې پېیر برحقه ګاڼه، د هغه ملاتړ یې کاوه او دولوخوف یې ګنهګار، ملامت، ناوړه او ځانښودونکي باله.

ناتاشې، په خورا ټینګار سره یې چغې وهلې:

-دا سپینه خبره ده چې هغه خورا ظالم او بد زړی سړی دی، ته خپله وګوره !په هرحال دا ستا دینیسوف زما خوښېږي.که څه هغه کله ناکله نشئ کوي، خوبیا هم زما خوښېږي.نو دا سې برېښي چې زه پوهېږم،زه نه پوهېږم چې څنګه یې درته وو ایم.مګر دولوخوف مې ځکه نه خوښېږي، چې د هغه هرڅه مخکې له مخکې تکل شوي،لنډه به یې درته وایم، نه مې خوښېږي.

نیکولای خورته وویل:

-...ته پوهېږي چې دولوخوف څه سپېڅلي زړه لري، هغه باید درک شي، که ته له خپلې مور سره د دولوخوف اړیکو او کړه وګورې، بیا به پوه شي چې دغه ته پاک زړه وایي.

-زه دې په دې خبرو نه پوهېږم، خو یوازې په دې پوهېږم چې کله هغه وینم، نا آرامېږم.رښتیا ته پوهېږئ چې هغه په سونیا مین شوی دی؟

-نه پوهېږم دا لا پسې څه حماقت دی؟

خو زه پوره پوهېږم، وبه ګورې.

دناتاشا اټکل رښتیا شو. هغه دولوخوف چې تل به یې له ښځو سره په کړو وړو کې ډډه کوله، پرله پسې به یې د رستوفانو کره ته راته.که څه هم هېڅ چا په دې اړه څه نه ویل خوډېر ژر څرګنده او ټول په دې پوه شول چې، دهغه تګ راتګ د سونیا لپاره دی.او سونیا چې هېڅکله دا زړه نه شو کولای چې په دې اړه څه ووایي، خو هر وار چې به یې دولوخوف لیده، لکه پاڼه داسې به رېږدېده او تکه سره به شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دولوخوف، به زياتره وخت غرمنئ د رستوفيانو کره خوړه او هرې نندارې ته به چې هغوی تلل، دې به هم هرومرو، هلته و. د يُوګل، د کور دنڅا په بنډارونو کې، چې ترټولو غوره ځای د رستوف د کورنۍ ځوانانو درلود، دده له ګډون نه پرته، نه ترسره کېده. دهغه به ترټولو نه زيات پام سونيا ته و او داسې به يې ورته کتل، چې له دغو کتنو نه به نه يوازې دا تکه سره شوه، بلکې دهغه له دغو غلچکو نه به دناتاشې او مشرې ګرافينې رنګ هم له شرمه بدليده.

دا ښکاره خبره وه چې دغه پياوړی، عجيب سړی. په دغې تورسترګې ښکلې نجلۍ، چې زړه يې پر بل بايللی دی، سخت مين شوی دی.

رستوف، د سونيا او دولوخوف ترمنځ دنويو پيدا شويو اړيکوته نه پام شوی و، خو په دې کې يې چرت نه واهه چې دا څه ډول اړيکي دي. هغه به په زړه کې ويل:

-دا نجونې، هريوه په يو چا مينې شوي دي. موخه يې همدا ناتاشا او سونيا وو. خو د دولوخوف او سونيا په ليدو به د پخوا په شان ارامه نه و، نو ځکه زياتره وخت، په کورکې نه پاتې کېده.

د ۱۸۰۶ کال په منې کې له ناپليون سره د جګړې آوازې بيا هر پلو خورې شوې، خو دا وار دا اوازې او خبرې له پروسږ کال نه خورازياتې او تودې وې. ټاکل شوې وه، چې نه يوازې له هرو زرو تنو نه، لس تنه پوځ ته ولېږل شي، نه هغه به په احتياط کې راټولېږي. هرچېرې به ناپليون ته ښېرا کېدې او د مسکو په هرکور او کوڅه کې خو دهمدې جګړې نه پرته د بل څه په اړه خبرې نه کېدې. د رستوف په کورنۍ کې، د دغې جګړې لپاره چمتوالي يوازې له دې کبله د پام وړ و، چې د دوی نيکولای جان، په هېڅ ډول په مسکو کې نه پاتې کېده بلکې دې ته سترګه په

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاره و، چې د دینسوف، درخصتیانود پای ته ورسېدو او د اختر د تېرېدو نه وروسته به دواړه پوځ ته ستنېږي، خو پوځ ته د رستوف د غه بېړنی تګ نه یوازې د هغه بنداړونو ته ځنډ نه پېښاوه بلکې هغه یې لا ورځ تر ورځې د اسې زیاتول، چې هغه خپل زیاتره وخت له کوره بهر په دغو بنداړونو، نڅاوو او مېلمستیاوو کې تېراوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۱

نیکولای، د حضرت عیسي د زوکړې د اختر په دریېمه غرمنۍ په کورکې وکړه. دا هغه څه و، چې په دې وروستیو وختو کې به ده ډېر کم کول. دا بنډارځکه د خدای په امانۍ نښه هم ګڼل کېده چې له ژمنۍ خلې (د کریشنۍ ساړه) نه وروسته دی او نیکولای پوځ ته روان وو. په دې غرمنۍ مېلمستیا کې، د دولوخوف او دینیسوف په ګډون شلو تنو ګډون درلود.

د رستوف په کورنۍ کې، هغه شان چې د دغه نوي کال د جشن په ورځو کې، د مینې او مینتوب د نیاګۍ احساسېده، پخوا هېڅکله نه لیدل شوې او نه احساس شوې وه. داسې برېښېده چې تا به ویل: هرڅوک کولای شي دا نیکمرغې شېبې خپلې او خپله مین شي، زړه بایلې او زړه رانښکونکی و اوسي. داسې انګېرل کېده او د دغې کورنۍ له حالاتو داسې څرګندېده چې د نیک یوازې همدا نیکمرغي ده او هغه دا چې مین شي، نور هرڅه بابېزه او همدا نیکمرغي ده چې ټول پرې اخته دي.

که څه هم د تل په شان نیکولای رستوف دوه جوړه آسونه یې له پښو اچولې وو او په دې بریلی شوی نه و ټولو هغو ځایو ته لاړ شي چې ده ته هلته سترګه به لاره و او یا یې د ورتګ تکل کړی و، نو بیا یې هم ځان غرمنۍ نه مخکې کورته را ورساوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کورته له راستنېدو سره سم يې نه يوازې د کور په مينه ناکه دنياګۍ کې څه نا آرامي او تلوسه احساس کړه ، بلکې دا يې هم ليدل چې دځينو حاضرينو خوا هم خټه ، خټه او له يو بله خپه بربښي

په ځانګړي توګه دهغه پام شو ، چې د سونيا ، دولوخوف ، دمشرې ګرافينې او لږ څه هم دناتاشې خوا بده بريښي.دا سې يې وانګيرله چې تر غرمې نه مخکې بايد دسونيا او دولوخوف ترمنځ څه تېرشوي وي.هغه دغرمنۍ دخبرو په اوږدو کې ، په خورا خواخوږۍ ، احتياط او خوږه ژبه هغو دواړو سره غږېده.دنوي کال د جشن په هماغه درېيمه ورځ دتل په شان دنڅا ښوونکې يُوګل ، دخپلو ټولو زده کوونکو په ويار ډوډۍ کړې وه او دنڅا بنډارېې جوړ کړی و.

ناتاشا خپل ورور ته وويل:

-نيکولای جانه ! ته که د يُوګل دنڅا بنډار ته ځې ، مهرباني وکړه او راشه.هغه په ځانګړي توګه ستا د راتګ هيله او ددېمتري واسيلېوويچ (هماغه دېنيسوف)د راتګ سپارښتنه کړې ده.

دېنيسوف چې د رستوف په کورنۍ کې په ټوکو ټوکو ځان دناتاشا د نڅا چوپړ ګاڼه.وويل:

-کله چې شهزادګۍ امر وکړي ، پېښې څه کوي چې په سر به هم لاړ شم ،آن چمتو يم ، چې ((دپادوشال)) وکړم.

نيکولای وويل:

-که مې کولای شول ، هرو مرو به راشم ، ځکه ما بل ځای له اوخاروف سره هم ژبه کړې چې دهغوی بنډارته به ورځم.

هغه دولوخوف ته مخ وروا ړاوه او وې وپوښتل:

-ته څنګه؟ته هم ورځې؟ده لا خبره پای ته نه وه رسولې ، چې پام شو ، خبره يې بې ځايه کړې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دولوخوف، په برند غلچک، هغه شان غلچک چې د کلوب په مېلمستیا کې یې پېیر ته کتلي و، لو مړی سونیا او بیا نیکولای ته وکتل او بیا یې په ترخه ژبه وویل:

- هو !کېدای شي لاړ شم.

د نیکولای بیا په زړه کې تېره شوه:

- هرو مرو کومه خبره تېره شوې ده.

تر غرمنۍ وروسته، چې دولوخوف بې له ځنډه پاڅېد او له کوره ووت، نیکولای په دې ډاډمن شو چې رښتیا څه پېښ شوي دي. هغه په همدې شېبه وخت پیدا کړ او ناتاشې ته یې ورغږ کړل. هغه یې وپوښتل:

-څه پېښ شوي دي؟

ناتاشا چې په منډه، هغه ته ځان ورساوه، په خورا ډاډمن آوازیې وویل:

-ماخو تل درته ویل، خو تا نه منله، ودې لیدل له سونیا نه یې د واده هیله وکړه.

که څه هم په دې ټوله موده کې نیکولای، چندان د سونیا په خیال کې نه و، خو ددې خبرې په اورېدو یې داسې وانګېرله چې ګواکې یوې غوټې یې دزړه تل ورمروړلی او دهغې غوټې د پرانستو تکل یې کړی دی. ده تصور وکړ چې دا دولوخوف، د سونیا په څېر دیوې خوارې او یتیمې پېغلې لپاره یو ښه او غوره ژنی دی. د مشرې شهزادګۍ او خورا نورو په اند، ددغه شان یوه وړاندیز نه منل به، ښه کار نه وي. ددې خبر په اورېدو، دنیکولای لومړنی غبرګون پر سونیا قهرېدل و، هغه، وویل:

- خورا ښه دی !بې ساری وړاندیز دی. باید دماشتوب وعدې او ژبې هېرې شي او دغه وړاندیز ومنل شي، خو لا خپلې خبرې یې پای ته نه وې رسولې چې ناتاشا وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-خو سونیا ، هغه ته د نه ځواب ورکړ، خورا سخت او تریخ ځواب.

ناتاشه تر یو شیبې ځنډ نه وروسته زیاته کړه:

- سونیا هغه ته وویل چې، هغې ته بل څوک ګران دی. نیکولای په زړه کې وویل:

-دا ښکاره خبره ده، چې زما سونیا بله خبره نه شوه کولای.

ناتاشې غږ کړ:

- پوهېږئ ! هرڅومره چې مورجانې ټینګار وکړ، چې دغه وړاندیز ومنې، خو سونیا په غوڅه د نه منلو ځواب ورکړ. هو کې ته خو پوهېږې، سونیا چې کله یوه خبره وکړي، هغه بیا نه بدلېږي.

نیکولای له ملامتۍ نه په ډکه ژبه وویل:

-مورجانې هم ټینګار وکړ؟

ناتاشې وویل:

- هو کې !ګوره نیکولای جانه ! په قارېږي به نه او زه ډاډمنه یم چې نه قارېږي. زه ډاډمنه یم چې له سونیا سره واده نه کوې، خو په دې نه پوهېږم چې ولې؟ خو سره له دې هم غواړم په دې اړه له سونیا سره وغږېږم.

هغه لږه وموسېده او زیاته یې کړه:

- دا سونیا بیا څه نازولې نجلۍ ده؟

ناتاشا ورور مچ کړ، پاڅېده او په منډه کې یې وویل:

-او دا نازولې به زه اوس درته راولېږم.

شیبه لا نه وه تېره، ډارشوې، رنګ الوتې او ملامته څېره سونیا کوټې ته راننوت. نیکولای ور وړاندې شو ، د هغې لاس یې راونیو او هغه یې ښکل کړ. د پوح نه د نیکولای د راستنېدو نه وروسته دا لومړی ځل و ، چې سونیا او نیکولای وخت پیدا کړي و ، چې سره یوازې او د خپلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینې په اړه د زړه خواله وکړي.نیکولای لومړی زړه نازړه و ،خو وروسته یې په خورا زړورتیا او ډاډمن آواز وویل:

-سونیا تاسو څه کوئ؟دا رښتیا ده چې ته د واده لپاره ددغه شان یو ځوان وړاندیز نه منې.داسې تصور کوم چې له هغه سره به ګډ ژوند نه یوازې نیکمرغي،بلکې یوه ګټوره چاره وي.هغه خورا ښه او مېړنی ځوان دی.هغه زما ملګری دی.

سونیا دهغه خبرې پرې او په تلوار یې وویل:

-ما هغه ته د نه ځواب ورکړ.هوکې !وخته مې د نه ځواب ورکړ.

-ګوره !که دې زما له کبله ځواب ورکړی وي،زه ډارېږمچې زه خو...

سونیا بیا دهغه خبرې پرې کړې او بیا په ډار شوي،رنګ الوتي او ملامته غلچک هغه ته ځیر شوه ،هغې زیاته کړه:

-ګوره نیکولای جانه !ماته دا خبرې مه کوه.

-نه،نه،باید درته ووایم.که څه هم کېدای شي زما دا خبرې،د ځانساتنې او غرور نه وي،خوښه به دا وي چې سپینه یې درته ووایم.که د واده په اړه ته د دولوخوف دغه وړاندیز نه منې،زه ځان مسوول ګڼم تاته ووایم:

-که څه هم تصور کوم چې تربل هر چا ماته ګرانه یې،خو غواړم ووایم...

سونیا چې لکه لمبه داسې اور اخېستې و ،وویل:

-بس دي،زما لپاره ستا همدا خبرې بس دي.

- نه داسې نه ده،زه لا تر اوسه پورې له زر واره زیات مین شوی یم.که څه هم هغه مینه،احساس او لېوالتیا چې له تاسره یې لرم،له بل هېڅ چاسره مې نه ده احساس کړې،خو زه لا تر اوسه د واده لپاره خورا ځوان یم.هوکې !رښتیا له ټولو نه دپام وړ خبره خو لا دا ده چې زما مور،له

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسره زما د واده خبره اصلا نه غواړي واوري.لنډه به يې درته ووايم،د هېڅ شي ژبه او عده د رکولای نه شم.زه هيله لرم چې د واده په اړه...او په خورا سختۍ يې د خپل ملګري(دولوخوف) نوم ياد کړ... او وې ويل چې،ته بايد د دولوخوف د وړانديز په اړه فکر وکړې.

-ماته هېڅکله داسې خبرې مه کوه !زه اصلا هېڅ نه غواړم او نه يې هيله لرم.ته هم لکه وروړ داسې راته ګران يې او تل به همداسې راته ګران واوسې.او نور نو زه هېڅ شي نه غواړم.

نيکولای بيا دهغې لاس ښکل او وې ويل:

-ته ښاپيرۍ يې،ښاپيرۍ !زه ستا دمينې وړتيا نه لرم.خو په دې ډاربږم چې تا تېر نه باسم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲

د "یُوګل "د کورنځایز بنډارونو او په هغې کې نڅاوو ،دخوښۍ او نڅاوو له پلوه بې سارې نوم درلود.دا خبره نه یوازې هغو میندو کوله چې پېغلو یې خپلې نوې زده کړې نڅاوې په خورا ښکلې بڼه ښودلې ،بلکې خپله پېغلو او زلمو هم چې له خوښۍ او ذوق نه تر لوېدو پورې نڅېدل هم یادوله.

له تنکو زلمو او پېغلو نه پرته هغو مشرانو چې دغو شان نڅاوو ته به یې خپل راتګ پرنورو منت ګاڼه ،هم همدا سې ګڼله او په ټولو دغو نځایزو بنډارونو کې به یې د خوښۍ او نیکمرغۍ خورا ښې شېبې موندلې.هغه کال په همدې بنډارونو کې ،څو نڅېدونکو جوړو وادونو سره کړي وو.د کورچاکوف د کورنۍ دوو شهزادګیو د همدې نڅاوو له برکته ،ریباران پیدا او واده یې کړی و.د ځوانانو د همدې پېژند ګلوۍ هم د دغه بنډار نامه ته لا ښه نوم ورکړی و.

د دغو بنډارونو ځانګړتیا دا وه چې ،هغه کوم مېلمه پال کوربه یا کوربنه نه درلوده او یوازې په خپله "یو ګل "لکه یو وزرې مرغه په خورا پاک زړه هر پلو الوته او هرځای ته به یې په خورا مینې ځان رساوه ،دمېلمنو درناوې او مېلمه پالنه یې کوله ،هغه د ټولو مېلمنو نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زده کړې په بدل کې پیسې اخېستې.

ددې بنډارونو بله ځانګړتیا لا دا وه، چې په هغه کې، هغو دیارلس کلنو، څلورلس کلنو پېغلو ګډون کاوه چې دلومړي ځل لپاره به یې دنڅا اوږدو کمیسونه اغوستل او دهغوی اصلي موخه نڅېدل، ښه او په خوندونو کې وخت تېرول و.

ټولې نڅېدونکې، له خورا لږ شمېر هغو نه پرته، یا خورا ښکلې وې، یا یې دا ښودله چې ښکلې دي او یا هم دځوانۍ نشې او مستۍ نه دهغو خوځېدا او نڅاوو، هغه لا پسې ښکلې ښودلې. کله کله به ددغو پېغلو له منځه خورا ښې زده کوونکې له دوو شالونو او دستمالونو سره ګډېدلې. ددغو ډول نڅېدونکو په منځ کې ناتاشا دخپلو ښکلو نڅاوو د ځانګړې خوځېدا له برکته، تر نورو نه په غورو کې غوره وه. خو په نننۍ بنډار کې له "جزاکوسز "(اسکاتلندي نڅا)او "مازروکا "(بالتیکي نڅا)نه پرته دنورو هغو اټکل نه کېده. د مازروکا نڅا په دې وروستیو وختونو کې، نوې دود شوې وه. "یوګل " دخپل دغه بنډار لپاره، د بیزاخوف د ماڼۍ یو ستر مېلمستون نیولی و. ټولو په یوه آواز ویل چې، دغه بنډار په هغه کې نڅاوې، خوښۍ او کړه وړه، ټول بې ساري وو. په هغه کې نه یوازې د ښکلو نجونو، شمېر بې شمېره وو بلکې درستوف دکورنۍ پېغلو خو، خپل د پام وړ او لوړ ځای درلود. په هغه ماښام درستوف د کورنۍ دواړه پېغلې خورا نیکمرغه او په بې ساري توګه خوشاله وې. سونیا په هغه شپه، د دولوخوف له خواهغې ته د واده د وړاندیز او ددې له خوا د نه منښې، له نیکولای سره د پټو خبرو نه سخته ویاړمنه او مغروره بربښېده. هغه لا دغه بنډاره ته له راتګه دمخه په کور کې له خوښۍ نه په نڅېدو وه، چورلیده، خوځېده او خپلې چوپړې ته یې دا وخت نه ورکاوه چې څڼې یې ورجوړې کړي، دهغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستر ګې له خوښۍ او نیکمرغي نه ځلېدلې.

ناتاشا هم دلومړي ځل لپاره، د نڅا د رنګه اوږد کمیس اغوست او د رښتنې نڅا په یوه بنډار کې یې ګډون کاوه. هغه هم تر سو نیا نه، نه یوازې څه کم نه ویاړېده، بلکې ځان یې تر هغې لا نیکمرغه باله. دواړو، نازکه، بې ساري سپین اوږده کمیسونه چې په ګلابي چرمو او ریښکیو ګاڼل شوي وو، اغوستي وو.

ناتاشا بنډار ته د راننوتو سره سم مینه شوه. هو کې هغه مین شوه، خو نه په یوه ځانګړي چا، بلکې پر ټولو. هر چا ته یې چې سترګې ور اوښتې، پر هغه به یې زړه بایلود. هغې سو نیا ته ورمنډې کړې او وې ویل:

- آخ چې څومره هر څه ښکلي دي !

نیکولای او دینیسوف، دواړو، دنڅا په دغه تالار کې چکر واهه او نڅېدونکو پېغلو ته یې په خورا ځیر او مینه ناک ډول کتل، داسې چې ګواکې له خورا خواخوږۍ او مهربانۍ نه یې نه غوښتل له هغو نه غېږ تاو کړي.

دینیسوف وویل:

- چې څومره مالګینه ده !څومره ښکلې ده !

-څوک یادوئ؟

-دینیسوف په تلوار ځواب ورکړ:

-شهزادګۍ ناتاشا، دینیسوف، هر لنډ ځنډ نه وروسته زیاته کړه:

-څه بې سارې ناڅي، څه ښکلې خوځېږي !

-دا څوک د یادې دو دي؟

-دینیسوف په چټکۍ وویل:

-خور دې، نور نو څوک د یاددې دو دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او رستوف له ځانسره موسکی شو.

"یوګُل "چې په ونه ټيټ او کمکی سړی و ،نیکولای ته ورنېږدې شو او وې ویل:

- ګرانه !تاسو خوزما یو ترټولو غوره زده کوونکی یاست،ښه به دا وي چې لږ ونځېږئ،ګورئ !څه ښکلې دلته ښوري ،څه محشرېې جوړ کړی دی.

"یوګُل " له دینیسوف نه هم چې د هغه پخواني زده کوونکی و ،دې ته ورته غوښته وکړه.

دینیسوف وویل:

نه !زما مهربانه استاده !ښه به دا وي چې زه هسې د نندارچيانو په ډله کې کېنم.ایا ستا په یاد نه دي چې د زده کړې په وخت کې زه څومره بدغونی وم؟دا سې بدغونی چې ستا له پوهې نه مې هم ګټه نه اخېسته.

"یوګُل " سمدلاسه له هغه سره د خوا خوږۍ ژبه پرانسته او وې ویل:

-نه !نه !هېڅکله دا سې نه وه.که څه هم لږ بدغونی شانته وې،خو خورا با استعداده او پیاوړی زده کوونکی وې.

د سازیانو ډلې،د سازونو غوږونه تاو کړل او د "مازورکا "نغمه يې،چې په هغو ورځو کې دود شوې وه،وغږوله.نیکولای نه شو کولای،نځا ته د "یوګُل "بلنه ونه مني.هغه سونیا هم نځېدو ته وروبلله.دینیسوف،د څو بوډيو ترڅنګ کېناست،خپله توره يې،څنګل ته کېښوده او پر هغه يې څنګل ولګوله.هغه بوډيو ته څه خندوونکې ټوکې،ټکالې پيل کړې.پښې يې د غږېدونکې سندرې د وزن او نغمې سره په ځمکه وهلې او بوډیو ته يې د ټوکو ویلو سره هممهاله،په خور ځير د ځوانانو نځېدو ته کتل. "یوګُل " له ناتاشې سره،چې ده د زده کوونکو په منځ کې د خپل ویاړ او غرور نښه بلله،د نورو ټولو جوړو نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخکې ګډېدل...دینیسوف په ناتاشې سترګې خښې کړې وې او د خپلې تورې له څوکې نه یې داسې هرڅه څارل، چې تا به ویل، اوس به چغه کړي. دهغه نه نڅېدل، له دې کبله و، چې نه غواړي وناځي، نه داچې نڅېدل یې زده نه دي. دنڅېدونکو له منځه یې، پر یوچا غږ وکړ چې ده ته ورنږدې شي. هغه، هغه ته وویل:

-دا نڅېدل نه دي، چې ته یې کوې، ایا دا پولندي "مازورکای "ده، چې ته یې کوې؟هلته وګوره !شهزادګۍ ناتاشا څنګه ناځي ،څنګه اوړي، راوړي.

نیکولای په دې خبره ښه پوهېده چې، دینیسوف، ان په پولند کې دخپل مازروکایي نڅا له امله پېژندل شوی او ښه نوم یې ګټلی دی، نوځکه ناتاشې ته ورنږدې شو او هغې ته یې وویل:

- ولاړه شه او له ځانسره دینیسوف جوړه کړه ،وګوره چې څنګه ناځي،معجزې کوي.

کله چې وار بیا ناتاشې ته ورسېد ،پاڅېده ،ښکلي بوټونه، نازک کالي، په نرمو نرمو ګامونو یوازې له نازاو ادآ نه ډکه په داسې نخرو دتالار له یوې خوانه بلې خواته لاړه، چې تا به ویل، ځمکې ته وایي، له دې نه مننه وکړي، چې دا پرې روانه ده.دې هغه ځای ته چې دینیسوف ناست و ،ځان ورساوه.دهغې دې ته پام شو ،چې ټول مېلمانه دې ته ګوري.نیکولای لیدل، چې ناتاشا او دینیسوف په خندا خندا له یوبل سره غږېږي، خو دناتاشا دینیسوف دناتاشا بلنه ونه منله.دینیسوف دهغوی خواته ورمنډې کړل. ناتاشا وویل:

-هیله کوم، هیله کوم، واسیلي دیمتریوویچ !درځه چې ځو !درځئ چې وناځو !

دینیسوف، ځواب ورکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-ګرانې شهزادګۍ !ما به وبښې.زه نه شم کولای،هغه نه شم کولای،ما وبښې.

نیکولای وویل:

-واسکا (په روسي کې واسیلي ته له نازه واسکا وایي)نخرې پرېږده،درځه !

دینیسوف وویل:

-داسې بریښي چې په زور یا زاریو ،په هرڅه چې وي،نن واسکا لوبو ته سره لمسوي.

ناتاشا وویل:

-ددې په بدل کې به یوه شپه تر سهاره،درته سندرې ووایم.دینیسوف پاڅېد ،خپله یې توره یې خلاصه او لرې کړه،هغه ویل:

-کوډګره ده،هرڅه چې غواړي،په مایي کوي.

دخوکیو له شا نه راتېر او دنځا مېدان ته ورګډ شو.دخپلې جوړې لاس یې ټینګ راونیو ،سریې هسک کړ،خپلې دواړه پښې یې ټینګې او برابرې کړې او دنځا د پیل لپاره رارسېدونکې شېبې ته سترګه په لاره شو.

د رستوف ټیټه ونه،یو د سورلۍ اوبل دنځا په وخت کې هېڅ نه معلومېده.په دې دواړو وختونو کې هماغه شان ځوان او تاندبرېښېده،لکه ده خپله چې ځان ځوان احساسا.په هغه شېبه کې چې دنځا دنغمې شرنګ ته سترګه په لاره و ،په خورا پرتم یې مخ واړاوه ،په یوې خوږې موسکا یې خپلې جوړې ته وکتل ،ناڅاپه یې دپښو پرڅوکو ځمکه وډبوله او دیوه توپ په شان والوت.هغه دالوتونکي مرغه په څېر په چورلیدونکي بڼه والوت.هغه ده سره خپله نڅېدونکې پېغله جوړه،په لاربښودونکې بڼه او توان له ځانسره خوځوله.هغه نیم

(c) ketabton.com: The Digital Library

تالار په خورا چوپتیا ، داسې چې ګواکې الوزي وواهه.هغه چورلیده او داسې چورلیده چې تا به ویل،څوکۍ نه ویني او مخامخ پر هغو ور الوزي.ناڅاپه به یې پښې سره جلا کړې او بیا به یې دبوټو د وسپنیزو تلونونه پړق جګ کړ او په پوندو به ودرېد.یوه شېبه به ځای پر ځای ولاړ او بیا به یې دنغمې په شرنګ سره له ځمکې نه ګرز پورته شو...ناتاشې به یوازې دتصورله مخې،دهغه دبلې خوځېدا دلوري اټکل کاوه.هغې پرته له هغه چې پوه شی،خپله خوځېدا ،دهغه له خوځېدا سره برابرولـه او دهغه لارښونو او خوځېداووته به یې ځان سپاره...په پای کې هغه خپله جوړه(ناتاشا)دنڅا دپیل ځای ته برابر کړه.په خورا ناز،خو په چټکۍ یې هغه وچورلوله او پوندې یې پر ځمکه ووهلې.د بوټونه نه یې ګرز جګ کړ او دهغې په وړاندې یې ملا خمه کړه.ناتاشا په دې حیرت کې تللې وه،چې دځان په وړاندې یې شوی درناوي هېر کړی و او پرته له هغه چې پوه شي،په ځیر او حیرت یې،هغه ته کتل او دهغې له موسکا نه داسې برېښېده چې ګواکې هغه پېژني،هغې وویل:

-دا څه شي و؟

که څه هم "یوګل" د دینیسوف،دا ډول نڅا ،اصیله "مازورکا "نه ګڼله،خو بیاهم ټولو نندارچیانو په خورا تلوسې او درناوي،دهغه دهنر هرکلی وکړ او هرې پېغلې هغه ته دنڅېدو بلنه ورکوله.هرې بوډۍ ته دده دنڅا او مستۍ په لیدو دځوانۍ شېبې وریادې شوې وې او دلرغوني پولند په یادونو کې ډوبې شوې وې...دینیسوف چې له ستړیا تک سور شوی و ،په دستمال یې خولې پاکولې،دناتاشا ترڅنګ کېناست او دبنډار تر پای ته رسېدو پورې له هغې نه لرې نه شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳

رستوف تر دغې پېښې دوه ورځې وروسته هم دولوخوف، بیا په خپل کور کې ونه لید او د هغه کورته هم چې ورته، هغه یې پیدا کولی نه شو. دربیمه ورځ وه، چې د هغه یو لیک ده ته راورسېد ،د هغه په لیک کې لیکل شوي وو:

"د هغو لاملونه له امله چې خپله پوهېږې، نور ستا سو کورته نه درځم. دا مې ښه وګڼله چې پوځ ته ستون شم. له همدې امله مې نن ماښام، دخدای په امانی په پلمه خپل نږدې دوستانو او ملګرو ته یوه مېلمستیا جوړه کړې ده ،له تاسو نه هم هیله کوم چې نن ماښام به ((انګلیس کلوب)) ته راشي".

رستوف، هغه ماښام دخپلې ټولې کورنۍ په ملتیا تیاتر ته تللی و. دتیاتر دننداري تر پای ته رسېدو وروسته، په لسو بجو انګلیسي کلوب ته ورغی. نیکولای چې هلته ورسېد ،دچوپړانو له خوا دهغه کلوب تر ټولو غوره تالار ته، چې په بشپړه توګه د دولوخوف له خوا نیول شوی و ،بدرګه شو.

دمیز تر شا د دولوخوف په ګډون، شل تنه ناست وو. د میز دواړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرونو ته، دوه شمعې لګېدلې وې. يو شمېر سره زر او پيسې د دولوخوف مخې ته پرتې وې هغه د جوارۍ ، هغې جوارۍ لپاره چې کېدونکې وو دبانکوالۍ دنده اخيستې وه. له سونيا نه د کوژدې د هيلې د نه منلو نه وروسته، نور، نو دولوخوف او نيکولای سره ليدلي نه و او له هغه سره د کتنې ليدنې حالت، هغه سخت زوراوه او نه پوهېده چې څنګه به وي.

نيکولای رستوف، چې تاکل شوي مېلمستون ته ورننوت، دولوخوف په خورا ساړه غلچک هغه ته وروکتل، خو داسې بربښېده چې ډېره موده کېږي ده ته سترګه په لاره وي، دولوخوف وويل:

-ډېره موده کېده چې ديدن مو نه و شوی. له راتګ نه دې مننه. د غه لوبه چې پای ته ورسوم، ايلوشکا او سندرغاړي راتلونکي دي. رستوف په تريو تندي وويل:

-څو ځلې دې کورته درغلم، پيدا مې نه کړې.

دولوخوف هېڅ ځواب ورنه کړ، خو څوشېبې وروسته يې وويل:

-کولای شې پيسې کېږدې. له دې خبرې سره سم، رستوف ته د دولوخوف هغه عجيبې خبرې وريادې شوې، چې يو وخت يې ورته ويلې و :

-يوازې احمقان....

دولوخوف، ګواکې چې د هغه په زړه کې دا تېره شوې خبره اورېدلې وي، وموسېد او وې ويل:

-داسې برېښي چې له ډاره ماسره لوبې کوې.

رستوف، د هغه له موسکا نه داسې پوه شو ، چې د هغه طبيعت، هغې ورځې ته ورته دی چې، په انګليس کلوب کې يې له پېير سره شخړه رامنځ ته کړه. رستوف دا تصور هم وکړ چې د دولوخف، عجيب او وران

(c) ketabton.com: The Digital Library

طبيعت، دهغه چا حالت ته ورته دی، چې غواړي په يو عجيب غريب، پـه تېره بيا کړکيچنو کړو سره ، له هغه نه ځان ژغوري.

دهغه هم طبيعت ختېه شو. په خيال کې په داسې يوې خبرې يا ټوکې پسې ګرځېده ، چې د دولوخوف خبرې ته ځواب شي ، خو هېڅ څه يې نه موندل. مګر مخکې له هغه چې رستنوف هغه ته ځواب پيدا کړي ، هغـه مخامخ دده سترګو تـه ځير شو او پـه خورا نرم او آرام آواز يې ورتـه وويل:

- ياد يې دي چې يوه ورځ د جوارۍ په اړه سره غږېدو او ويل مو چې په رښتيا هم جواري د احمقانو کار دی، ټوک يې د نيکمرغۍ پـه هيلـه .جواري کوي، ښـه بـه دا وي چې دا قمـار ووهـل شـي او غـواړم نـن دا وآزمايم.

رستوف، وويل:

-دولوخوف چې د قطعې پاڼې نوې خلاصې کړې وې، هغـه يې سره ووهلې او زياته يې کړه:

- خوښـه بـه دا وي چې تـه جـواري ونـه کړې.. ښـه ښـاغلو ! کېږدئ ! پيسې کېږدئ !

خپلې مخې تـه پرتې پيسې يې سره راټولې کړې او دې تـه چمتـو شو چې د قطعو پاڼې وويشي. رستوف چې دده څنګ ته ناست و ، لومړی يې د جوارۍ تکل نه لاره. دولوخوف، بيا هغه ته وکتل او وې ويل:

- ښه !نو ته جواري نه کوې؟

يوه عجيبه غريبه تلوسه يې په زړه کې راوتوخونېده ، يوه پاڼـه يې راپورته او يو څه لږ يې پيسې پرې ورکېښودې او وې ويل:

- له ځانسره مې پيسې نه دي راوړي.

- هېڅ پروا نه لرو ، بې پيسو دې منو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رستوف، پنځه روبله مېدان ته واچول، هغه يې بايلودل.بيا يې پنځه روبله کېښودل، هغه يې هم بايلودل او دغه کارلس واري هم داسې تکرار شو.

دولوخوف، چې لوبې ته همداسې دوام ورکړ، لږ څه مودې نه وروسته يې وويل:

- ښاغلو !له تاسو نه هيله کوم چې پر قطعو مو نقدي پيسې کېږدئ، کنه وېرېږم چې تېروتنه ونه شي.

دجواګرو نه يوه، وويل:

- ښه به داوي چې پر ژبه باور وکړو ، څه دنقدو خبرې کوئ ؟

دولوخوف، ځواب ورکړ:

-باور دې پر خپل ځای وي، خو زه وېرېږم چې تېروتنه ونه شي.بيا يې مخ رستوف ته ور واړاوه او زياته يې کړه:

- ته يې غم مه خوره !لوبه کوه ! حسابونه به، بيا وروسته کوو.

جواري روانه وه او چوپړانو پرله پسې جامونه ډکول.رستوف همداسې پرله پسې پانې بايلودې او پور يې اته سوو روبلونو ته ورسېد.

رستوف پرله پسې هره پاڼه بايلوده او پوره اته سوو روبلو ته ورسېد.هغه غوښتل چې ددغه ټول پورپه اندازه يو وار پيسې کېږدي...خو په لومړۍ شېبه کې يې بيا جام ورته ډک کړ، نو ځکه دخپل دغه تکل نه لاس په سر شو او يوازې شل روبله يې پر قطعې کېښودل.

دولوخوف چې اصلا يې رستوف ته سترګې هم نه اړولې، وويل:

- ګوره !له خپل تکل نه مه تېرېږه، کېږده، څومره چې کولای شې، کېږده.څومره چې ډېرې کېږدئ، هومره به ژر خپل پورنه پوره کړې.ته ښه وينې چې څوک يې ګټي، پيسې سمدلاسه ورکوم، خو ته يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه کتې.ګوره !ته خو به له مانه ډار نه يې؟
رستوف د هغه ومنله،نو هغه وه چې ويشل شوې قطعه يې راپورته او د هغې پر يوې څنډې يې وليکل،اته سوه روبله.بيا ئې د دغه شان زيات و پيسو دلوبې هرڅه او ټولې ځانګړتياوې،ښې سره ياد ې کړې،يو ګچې تباشير يې را واخيست او په ليکنې بڼه يې پر قطعې بيا په څرګنده بڼه وليکل،اته سوه روبله او لوبه پيل شوه.له هغه سره يې سم ډک شوي جام پر سر واړاوه او د دولوخوف دخبرې ځواب ته يې يوه موسکا ور ولېږله...په خورا ګېنې او چټکې يې د دولوخوف لاسونو ته چې قطعې په ځانګړي مهارت ويشلې،کتل.وړل يا بايلل.دا وار په قطعه کې بخت د هغه لپاره خورا د پام وړ و.تېره اونۍ د يکشنبې په ورځ ګراف ايليا اندروويچ،هغه ته دوه زره روبله ورکړي و.که څه هم هغه ده ته،دمالي ستونزو کومه ياد ونه وه کړې،خو دا وار يې داسې ښودلې وه چې د مي تر مياشتې به نورې پيسې نه ورکوي.هغه له نيکولای نه دا هيله هم کړې وه،چې دا وار د پيسو په خرڅ کې له خورا پاملرنې نه کار واخلي.نيکولای هغه ته ويلي و،چې دا دوه زره روبله هم خورا ډېرې پيسې دي او تر راتلونکي پسرلي به نور له ده نه نورې پيسې نه غواړي. اوس له هغو دوو زره نه،يوزره دوه سوه روبله پاتې و.مګر دا وار دده د قطعې بايلود ل دده لپاره يو زرو اته سوه روبله تمامېدل.دې خبرې دا معني لرله،چې پرخپلې هغې وعدې هم سترګې پټې کړي چې ويلي و، تر راتلونکي پسرلي به نورې پيسې نه غواړي.په داسې حال کې چې زړه يې په ګوګل کې درزېده،ددولوخوف لاسونو ته يې کتل او زړه يې ويل:هله ژر کوه !دا دبخت پاڼه ماته راکړه.هله ژر کوه !غواړم وې ګټم،پيسې مې بېرته وګټم او کورته مخه کړم.او هلته له دينيسوف،ناتاشې او سونيا سره په کراره مابنامنې وخورم.هغه په زړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې دا هم ویلي، که دا واریې له جواریو په خیر خلاص شي، بیا به به تول ژوند کې هم قطعو ته لاس ور نه وړي....هغه ته د کورنۍ نیکمرغي تر سترګو کېده، خو هغه پرله پسې او په ګبنۍ د دولوخوف لاسونو ته چې پاڼې یې په مهارت چورلولې، کتل...دولوخوف، بیا وویل:

- ښه نو، ته له ماسره جوارۍ نه ډارېږې؟هغه داسې څرګنده کړه چې ګواکې غواړي کومه خندنۍ ټوکه ووایي، نوځکه یې د قطعو پاڼې وارتېرېلې، پرکټ یې ډډه ولګوله، له ملنډو ډکه موسکا یې پرشونډو خوره شوه او وې ویل:

- هوکې ښاغلو ! په مسکو کې مې له خوره شوو آوازو نه اورېدلي دي، چې ګواکې زه په قطعو کې دوکې کوم.دا به تاسو ته په ډاګه ووایم، چې زما دوکې به په ځیر سره څارېږي.رستوف وویل:

-درځه !پاڼې اړوه.

دولوخوف وویل:

- توبه دې وې، دمسکو له دې بډایانو نه دې توبه وې.

او بیا یې قطعې پورته کړې، هغه یې وچورلولې او په اړولو، رااړولو یې پیل وکړ.د پاڼو د اړولو سره یې چغه کړل:د مسکو له دې ښځو نه دې توبه وي.

رستوف نېږدې و، چې چغه کړي، د منګولې یې په څنډو کې ننوتلې وې.او هغه پاڼه چې دده په کاروه، لا د وختنه ښکاره شوې وې، چې ده یې د ورکولو توان درلود.

دولوخوف په تند غلچک، رستوف ته ور وکتل او وې ویل:

- اپلتې مه وایه، او لوچکي مه کوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۴

یو نیم ساعت وروسته، د میز تر شا، زیاترو ناستو مېلمنو نور نو د قطعو لوبو ته هومره ځکه پام نه کاوه چې، هغوی دالوبه د دولوخوف او نیکولای ترمنځ خپلمنځي لوبه ګڼله. ټوله لوبه په نیکولای رستوف توده وه. دهغه پور نور نو یوزره او شپږ سوه نه، بلکې آن شمېر نه یې د کاغذ پر مخ له څو پاڼو نه اوښتې او اندازه یې لسو زرو ته رسېدلې وه. هغه داسې تصور کاوه چې نه لس زره بلکې کېدای شي، پنځلس زره وي، خو په اصل کې خبره له شلو زرو روبلونو نه اوښتې وه. دولوخوف هم نور نه خپلو خبرو ته پام کاوه، نه لوبې ته او نه یې هم څه ویل. هغه د رستوف لاسونه ته په خورا ځیر کتل، خو د خپلو پورونو حساب یې هم نه هېراوه. رستوف پریکړه کړې وه، تر هغه پورې جواري ته دوام ورکړي، چې دده پورونه، دري څلویښت زرو روبلونو ته ورسېږي. دا شمېره یې ځکه خوښه کړې وه چې دده او سونیا د عمر کلونه، په ګډه دري څلویښت کلونه کېدل.

رستوف. سر له دواړو خوانه په منګولو کې کلک نیولی و او د هغه میز شاته چې سر یې د ګچ له لیکلو تک سپین، د شرابو له تویېدونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

داغ داغ و او ګډې وډې ډېرې قطعې پرې پرتې وې، ناست و. ګډه وډه وو بې شمېره خیالونو سخت زوراوه... چرتونو او خیالونو پسې اخیستی و، خو په کومه شېبه کې یې وویل:

- شپږ سوه روبله!... توس، درې شاه... نه نه، که دا وارې بایلم، بیا یې پوره کول شوني نه دي... خپل آرام ژوند مې درلود... دارامي لپاره یوازې یوه ښه قطعه په کار ده... نه پوهېږم دا لېونی له مانه څه غواړي؟ کله به یې زیاتې روپۍ ګټلې، خو دولوخوف به ونه منله او د پیسو اندازه به یې خپله وټاکله او نیکولای اړ و چې، هغه ته غاړه کېږدي. کله به یې لاس دعا ته پورته کړل او خدای نه به یې مرسته غوښته، هغه شان مرسته چې د جګړې په سختو شېبو کې یې د امشتیتنسکي، د پله پر سر له خدایه نه غوښتلې وه. کله به یې له ځانسره ویل:

که دا وارېې وکولای شول کومه قطعه تېره کړي او دی له بایلودو وژغوري... کله به یې نورو جوارګرو ته په نانواتو سترګو کتل، کله به یې د دولوخوف څېرې ته چې تر واورو سړه بربښېده، کتل او هڅه یې کوله هغه ولولې او پوه شي د هغه په څېره او سترګو کې څه رازونه نغښتي دي.

- هغه په زړه کې وویل:

- هغه پوهېږي چې د غه بایلود ل، ماته څومره ګرانه تمامېږي. تصور کوم، هغه زما بربادي نه غواړي؟ هغه خو زما ملګری و، کنه؟ ماته هم هغه خورا ګران دی. هغه لږ فکره وروسته وویل:

-نه، نه هغه هېڅ ملامت نه دی، هغه په دې کې څه ملامت دی، چې بخت یې یاري کوي، نو د چا ګناه ده. زه هم ملامت نه یم، هېڅ چا ته مې بد په زړه کې نه شته. نه مې څوک زورولي، نه مې څوک وژلي، نه مې چاته سپکاوی کړی دی. نو دا بده بلا او بد مرغي په ما ولې راغلې ده؟ دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

بد مرغي څه وخت پیل شوې ده؟هو کې !البته له هغې شپې نه چې دې میز ته په دې تمه نږدې شوم چې یو سل روبله وګټم.د خپلې مور دکلیزې په ویاړ هغې ته یوه کڅوړه واخلم او کورته لاړ شم.خدایه چې څومره نیکمرغه،آزاد او خوشاله وم.هغه وخت زه په دې نه پوهېدم چې څومره نیکمرغه وم،څنګه او څه وخت هغه نیکمرغي پای ته ورسېده. او څنګه او څه وخت دغه وحشتناکه بد مرغي پیل شوه؟دغه حالت څنګه را پیل شو؟زه دهمدې میز تر شا کېناستم،همداسې مې د قطعو پاڼې را واخېستې،هغې مې ترمخې واچولې او دې چټکو خوځېدونکو لاسونو ته په کتو شوم.دا بدلون له کومې شېبې رامنځ ته شو؟دا بدلون څه بدلون دی؟زه هماغه شان روغ،پیاوړی او پر هماغه ځای ناست یم.نه،نه دا ناشونې خبره ده،هرو مرو هرڅه په خوښۍ او خیر پای ته رسېږي.

سره له هغه چې دکوټې هوا هومره توده نه وه،خو هغه تک سور او په خولو کې لوند خیشت و.دهغه څېره وحشت او ډار پسې اخېستې وه،په تېره بیا دهغو هڅو له کبله چې ده د ارامۍ او ډاډمنتوب لپاره ښودلې،هغه خورا درحم وړ برېښېده.

دهغه دبایلوده اندازه،بد مرغه شمېرې،یعنې درې څلوېښت زرو ته ورسېده...په هغه شېبه کې چې رستوف په یوه قطعه کې درې زره روبله وګټل او هغه یې بیا لوبې ته وروارتېږل...دولو خوف په خورا چټکۍ په شمېرنه پیل وکړ...او وې ویل:

- نور نو ناوخته او ماښام دی،ناوخته ده،دماښامنۍ وخت دی،هغه دې جتهان په خپله جتهیالۍ ژبه څه سره وایي او له ډېرو سړو نه دننه رانتوتل،دا توربخن نارینه او ښځې...

رستوف،پوه شو چې نور نو هیله نه شته،خو بیا یې هم په خورا بې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پروايي ووېل:

- څنګه؟نوره نو لوبه نه کوئ؟

داسې برېښېده چې په لوبه کې نور نو هېڅ خوند پاتې نه و ، هغه زياته کړه:

-افسوس دی، خورا افسوس دی، چې سمه لوبه نه کوي، کنه سختې ښې پانې مې تر لاسه شوي دي.

دولوخوف څه ونه ويل، مګر په زړه کې يې تېره شوه:

-هرڅه پای ته ورسېدل، اوس ددې کار يوازنۍ چاره له تندي نه ديوه ګرز جګول دي.

خو په دې شېبه کې يې په داسې غږ چې له هغه نه، دخوښۍ انګازې خورې وې، ووېل:

-ښه به دا وي چې يوه بله پانه هم راکړئ...

دولوخوف ووېل:

-ګرانه !تاسو زما درې څلويښت زره روبله پوروړي ياستئ.

دايې ووېل، ځان يې لږ شاته کړ، پاڅېد او وې ويل:

- پوهېږئ چې سړی له دومره ځای پر ځای ناستې نه څومره ستړی کېږي.

رستوف هم ووېل:

- هو کې زه هم خورا ستومانه شوي يم.

دولوخوف ددې لپاره چې خپل پور بيا ورياد کړي، په ټوکه يې ووېل:

-څنګه ګرانه، منکرېږې، که پور به دې پرې کړې؟

- رستوف، له قهره تک سور شو ،وايشېد ،دولوخوف يې بلې کوټې ته بوت او هغه ته يې ووېل:

- زه نه شم کولای، دا ټول پور يو ځای او په يو وار درکړم.ښه به دا وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې له ماسره يې قسط کړې، چې په وار وار يې درکړم. څنګه منې يې کنه؟

دولوخوف چې مخامخ دنيکولای رستوف سترګو ته ځير و ، وويل:

- ګوره رستوفه ! هغه متل دې اورېدلي او کنه چې وايي: څوک يې چې مينه کې ګټي، هغه يې جوارۍ کې بايلي. زه خو پوهېږم سونيا په تا مينه ده، نو قمار خو به خود بايلې.

ددې خبرې په اورېدو ، درستوف په سر کې ګرځ شو او له ځانسره يې وويل:

- څومره وحشتناکه ده چې سړی، ځان ددا سې يو دوکمار په منګولو کې ويني.

نيکولای رستوف په دې ښه پوهېده چې ددغه خبر اورېدل به يې مور او پلار ته په څه بيه تمام شي، هغوی ته به څه يو لوی زورونکی ګوزار وي. هغه په دې ښه پوهېده ، چې له دې بدمرغۍ نه ژغورل به څه لويه نيکمرغي وي. هغه په دې ښه پوهېده چې ، دولوخوف، ښه پوهېږي چې څنګه دی له دغه غم او شرم نه وژغوري، خوبيا هم هغه له ده سره د موږک او پيشو لوبه روانه کړې وه.

دولوخوف، وويل:

- ستا د ترور لور... غوښتل يې وو ايي چې سونيا... خو نيکولای دهغه خبره پرې کړه او چغه يې کړل:

- دا خبره د سونيا پورې اړه لري، بيا دهغې نوم ياد نه کړې.

دولوخوف وپوښتل:

- نو پيسې څه وخت راکوئ؟

رستوف ځواب ورکړ:

- سبا ته... او له کوټې نه ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۵

"سباته "سبا ته يې درکوم، همدا يې ويل. ځان ډاډه ښودل او خوړه ژبه ساتل، د نيکولای لپاره ګرانه خبره نه وه، خو کورته يوازې ستنېدل، خور، ورور، مور او پلار ته کتل، هغو ته د خپلې ګناه ويل، له هغو نه تر هغې ژبې وروسته چې بيا به جواري نه کوي، د دغه بې ساري پورپرې کولو لپاره د پيسو غوښتل، خورا وحشتناکه برېښېده.

دی چې کورته ورسېد، د کورنۍ غړي لا ويده نه وو. پېغلې او زلميان له تياتر نه د راستنېدو او د ماښامنۍ ترخوړلو وروسته، له پيانو نه تاوو شوي وو. نيکولای کورته د ننوتو سره سم، په زړه کې هغه مينه او خواخوږي احساس کړل چې سږکال ژمي د دوی د کورنۍ پر ژوند لاسبري وو؟ د غه حالت اوس د سونيا نه د دولو خوف د غوښتنې، د "يُوګل" د نڅا د بنډار نه وروسته او سونيا او ناتاشې ته د پاملرنې له امله ديوه توفان نه مخکې کرارۍ ته ورته و. ناتاشا او سونيا چې تياتر ته خپلې اغوستلې شنې بخونې جامې يې لا تر اوسه بدلې کړې نه وې، خپلو ښکلاوو او زړه راښکون ته په پام سره موسکا پرشونډو د پيانو ترڅنګ ولاړې وې. ويرې له شيشين سره د هرکلو په تالار کې، په سطرنج بوخت وو. مشرې ګرافينې چې د زوی او مېړه راتګ ته شېبې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شمېرلې، دنوې سيالې کورنۍ له يوې بوډۍ سره چې ددوی په کورکې اوسېده، د قطعو په پانو کې فالونه ليدل. دينيسوف، چې سترګې يې ځلېدې او ځنې يې جرې وې. د پيانو شاته ناست، يوه پښه يې شاته غځولې او لنډې ګوتې يې د پيانو دغږونکې نغمې درنګينولو لپاره خوځولې. بانه يې نيم تړلي، په خورا ټيټ ناصافه، خوږ غږ يې، هغه شعر چې خپله ليکلي او "کوډګر "نومېده، زمزمه کاوه. هغه هڅه کوله دغه شعر ته سندره جوړه کړي:

"کوډګره وايه !
دا کومه تلوسه ده چې،
چې مادخپل سُر شوي چنګ بلو ته هڅوي
دا څه اور دی چې زما په ګوګل کې دې لګولی
او څه شور او مستي ده چې،
زما له منګولو وړل شوې ده "

د زړه له کومې يې سندره بلله او په تورو ځلېدونکو سترګو يې، نيکمرغې او همماله ويرې اخېستې ناتاشې ته کتل.

ناتاشا پرله پسې چغې وهلې:

- آفرين !خورا ښه وه ! او پرته له هغه نه چې د نيکولای راتګ ته سترګه په لارې شي، دوام ورکړ:

--يو بند بل، يوازې يو بند.

نيکولای په تالار کې ناستو ،ويرې، مور او بوډۍ ته وکتل او په زړه کې يې وويل:

- دوی ټول په هماغو خپلو خيالو کې ډوب وو او ډوب دي.

ناتاشا ورور ته ورمنډه کړل او وې ويل:

-دا هم نيکولای جان.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیکولای وپوښتل:

- پلار مې راغلی دی؟

ناتاشا پرته له هغه چې د ورور پوښتنې ته ځواب ورکړي، وویل:

-څومره خوشاله یم چې ته راغلې، پوهېږې او کنه؟زه څومره خوشاله یم.پوهېږې !دیمیتري واسیلوویچ(دینیسوف) یوه بله ورځ هم زما په خاطر پاتې شي.

سونیا غږ وکړ:

- نه، پلار جان لا نه دی راغلی.

له هغې بلې کوټې نه دمشرې ګرافینې غږ وا وربېدل شو چې وې ویل:

-کوکو !هو راغلې،راغلې د زړه سره، دې خواته راشه.

نیکولای مورته ورنږدې شو ، دهغې لاس یې ښکل کړل او پټه خوله دلوبو دمیز شا ته کېناست او دمور لاس ته یې چې فال یې کوت ځیر شو.له تالار نه د خوښیو نه ډکو هغو زاریو او ننواتو غږ راته، چې دناتاشا دراضي کولو لپاره کېدې.

دینیسوف په لوړ غږ وویل:

- اوس نو ، نه کېږي، باید هرو مرو "باروکالا "نومې سندره وبولې، هیله کوم.

مشرې ګرافینې له خپل زوی نه چې پټه خوله ناست و ، وپوښتل:

-څه درشوي دي؟

نیکولای په داسې حال چې نور نو له دې پوښتنو نه ستړی شوي و ، وویل:

- هېڅ، هېڅ !پلار جان به کله راشي؟

- همدا دمګړۍ به راشي.

نیکولای خورا نا آرامه و ، هغه په دې هم نه پوهېده ، چې څنګه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

چېرې ځان پناه کړي.ځمکې ځای نه ورکاوه او بېرته هغه صالون ته لاړ چې هلته پیانو غږېده،خو په زړه کې یې وویل:

- دوی په خپلو خیالو کې ډوب دي او په هېڅ څه خبر نه دي چې په ما څه تېرېږي.

سونیا د پیانو شاته ناسته وه او دمانو "باروکالا "نومې نغمه یې،چې دینیسوف یې د اورېدو لېوني و،غږوله.دینیسوف په خورا لېوالتیا،په ځلېدونکو سترګو،هغې ته کتل.

نیکولای په صالون کې ښکته پورته ګرځېده او له ځانسره یې ویل:

-ددوی سندرې هم هېڅ خوند نه لري.سونیا چې د سندرې لومړې نغمه غږوله،نیکولای هماغه شان له ځانسره غږېده:

-پاکه پروردګاره تباه شوم،بې ابرو شوم،یوازینۍ دوا مې په تندی دیوې ګولۍ ویشتل دي.دا سندرې به کوم درد دوا کړي،ښه به دا وي چې لاړ شم او سترګې پناه کړم،خو چېرته؟چاته؟خیر پرېږده،پرېږده،چې خپلې سندرې سره وغږوي...

سونیا چې نیکولای څاره،هغه ته ورنېږدې شوه او وې وپوښتل:

-نیکولای جانه !څه درشوي دي؟سونیا دهماغې لومړې شېبې او دهغه دلومړني غلچک نه په دې پوه شوې وه،چې هغه ته څه نوغی ورپېښ شوی دی.

نیکولای له هغې مخ واړاوه.ناتاشا هم دخپلې همیشنۍ ځیرکتیا له مخې، د ورور حال احساس او دهغه له درد نه ناخبره نه وه،خو هغه اوس دداسې نیکمرغۍ په تال کې زنګېده،چې ...(لکه زیاتره ځوانان چې زنګېږي)له هغه سره یې دخواخوږۍ وخت نه لاره.دهغې احساس ورته ویل:

- نه،نه،اوس زه دلذت په داسې خیالونو کې ډوبه یم،چې نه ارزي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهغه خوند دچاپه غم ولړم..نه نه، کېداى شي زه بـه تېروتلي يم، هغـه بـه هم ما غوندې او دما په اندازه په خوښيو او خوندونو کې ډوب وي.
هغه وويل:
- ښه سونيا !
او د تالار هغې برخې ته چې دهغه په تصور ترټولو نورو برخو، هلتـه د آواز او موزيک غږ ډېر نه راته،لاړ....نيکولاى خپلې خور ته کتل او په زړه کې يې ويل:
- څومره خوشاله ده؟ولې نه ستومانه کېږي او ولې شرم نه لرئ؟
ناتاشا د سندرې لومړى بند ووايـه.ستوني يې ښـه صاف کړ، ګوګـل يې پرانسـت،وړاندې راغلـه او سـترګې يې برنـدې برنـدې کړې.پـه دې شېبه کې يې دهېڅ شي او هېڅ چا پـه اړه فکـر نـه کـاوه.لـه موسـکا نـه پـه ډکو شونډو يې داسې يوغږ پـه راوتـو شـو، چې هر چا او هريـو کـولاى شو، په دې ښه او په دې توګه، په زرګونو وارې، هغه ووايي، خو پـه هېڅ زړه کوم اغېز ونه کړي او بيا په يو زرو لـومړى وار کې پـر انسـان داسې اغېز وکړي چې د هريوه اوښکې راشېوه کړي.
ناتاشا ، پـه سږني ژمي کې دا لومړى وار و چې د سندرو پـه ويلو پيـل کـړي و او هغـه هـم پـه ځـانګړي توګـه لـه دې کبلـه چـې دهغـه آواز د دينيسوف پر زړه اور بلاوه.
دهغې آواز نور نو خپل دماشومتوب ځانګړتيا بايللې وه، خو دهغـو کسانو په وينا چې په موسيقۍ او اواز پوهېدل، هغه لا تر اوسه سندرو ويلو ته جوړه نه وه.
دهغـه غـږ زړه راښـکونکى دى، خـو پيـاوړى نـه دى.ددې لپـاره چـې چمتو شي، ډېر کار ته اړتيا لري.
نيکولاى دهغې د آواز په اورېدو سـترګې برنـدولې او پـه چـرت سـره

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې په زړه کې دا تکراروله.

- دا نو څه شي دي؟دې زما خور ته څه ورپېښ شوي دي؟دا نن شپه، هغه څه غواړي؟خو ناڅاپه دهغه لپاره ټول ژوند ددغې سندرې ددغو وروستيو کرښو د اورېدو تلوسې ته په ګونډو شوي و.دهغه لپاره ټول ژوند ددغې سندرې په دې درې فشارونو کې،راغبرګ شوی و:

- اې زما زورزنکې مينې !...يو...دوه...درې

نيکولای په زړه کې وويل:

- وای چې ژوند څومره بابيزه شی دی !

هغه درېام ورکړ:

-دا ټول ،دا بدمرغی،دا پيسې،دا دولوخوف،دا کرکه او عزت...دا ټول اپلتې دي.هغه ټول رښتيا دي..خو ناتاشا ،آه ګرانې !زما ادکې !وګورو چې هغه څنګه دا سرُادا کوي..او ،ادايې کړ،د خدای شکر دی !

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲

ډېره موده کېده چې نیکولای رستوف، داسې له موسیقي او سندرو نه خوند نه و اخېستی ،لکه نن. خو همدا چې ناتاشې د بارکارلوو نومې سندره پای ته ورسوله، هغه ته بیا واقعیت وریاد شول. پرته له هغه چې نیکولای څه وواییي، له تالاره ووت او په لومړي پوړ کې خپلې کوټې ته لاړ. له دې شېبې نه پنځلس دقیقې اوښتې نه وې، چې مشرګراف په خوښیو کې ډوب او ډاډمن له کلوب نه راستون شو. نیکولای چې د هغه غږ واورېد ، هغه ته ورغي.

ایلیا اندرېوویچ له موسکا نه په ډکه شونډو ، په خورا ښه طبیعت او خوشالۍ، زوی ته وویل:

ـ نو څنګه؟ ښه ساعت مو تېر شو ؟

نیکولای هڅه وکړه چې وواییې: هو کې، خو ونه یې شو کولای. نږدې و چې وژاړي، او ساندې پیل کړي. مشرګراف، چې خپل پیپ لګاوه، د زوی حالت ته یې هېڅ پام نه شو. نیکولای د لومړۍ او وروستۍ ځل لپاره له ځانسره وویل: بله لاره نه شته، څه وکړم؟ ناڅاپه، له هر ډول درناوي سلامتي نه پرته، په داسې ژبه، چې هغه خپله هم ځان لچک وګانه، داسې چې ګواکې راغلی وي او ښارته د تګ اجازه غواړي ،وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- پلار جانه! زه د یوه کار لپاره تاسو ته راغلی یم، نېږدې و، چې هغه هېر کړم، زما پیسې په کار دي.

پلار چې طبیعت یې خورا ښه او خوشاله و، وویل: ښه داسې! آفرین! مګر ما خو درته ویلي و چې پیسې کمې دي، لږ احتیاط کوه، خو په هر حال اوس دې څومره په کار دي؟

رستوف چې تک سور اوښتی و، له ملنډو په ډکه موسکا یې، په داسې بڼه، چې وروسته یې تر ډېرې مودې له دې امله ځان نه شو بښلی، وویل:

- ډېرې زیاتې، ما په جوارۍ کې لږ څه بایللي... غواړم ووایم چې ډېرې مې بایللي، هوکې، خورا ډېرې، غواړم ووایم چې خورا ډېرې... درې څلوېښت زره روبله...

ګراف چغه کړه او څټ یې تر اورمېږه پورې داسې سور شو، لکه زاړه چې په کومه پېښه کې سره کېږي، نېږدې و، چې سرسام شي او ولوېږي، هغه لا پسې چغه کړل او وې ویل:

- دا څه وایې؟ چېرته او چاته دې بایلو دي؟ ته کې به کوې؟

نیکولای وویل: ژبه مې کړې ده، چې تر سبا پورې، پور پرې کړم.

مشر ګراف، د بېچارګۍ او تسلیمۍ په نښه دواړه لاسونه غبرګ پورته سره خلاص، اوږدې څوکۍ کې یې ځان وارتېره او وې ویل: ښه، ښه!

زوی په خوار بدسترګۍ او بې پروايۍ وویل:

- ویاله چې هر څومره پاکه وي، کله ناکله په کې مرداري او به راځي، څوک دی، چې په ژوند کې یې داسې یوه نیمه تېروتنه نه وي کړې؟

خو په زړه کې یې ځان سپک، ګنهکار، داسې یو ناوړه څوک ګاڼه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د ژوند تر پایه به و نه شي کولای، خپله دغه ګناه جبران کړي. زړه یې غوښتل د پلار په وړاندې ګونډه شي، د هغه لاسونه ښکل کړي او ښښنه ترې وغواړي. خو بیا یې هم په سپین سترګۍ او بې پروایي او آن په ترخه ژبه وویل:

- څوک دی، چې په ژوند کې یې داسې یوه تېروتنه نه وي کړې؟

ګراف ایلیا اندرېوویچ له زوی نه ددې خبرې په اورېدو، سر داسې ښکته واچاوه، چې ګواکې، څه شی لټوي، خو وې ویل:

- هو کې! هوکې، ګرانه ده، ډېره ګرانه ده. زه وېرېږم، چې د دومره پیسو پیدا کول به خورا ګرانه وي... هو کې، څوک دی چې په ژوند کې یې داسې تېروتنه نه وي کړې. هوکې، څوک دی چې په ژوند کې یې...

بیا یې زوی ته یو ځغلند نظر وکړ او په ښکنځلو، ښکنځلو له کوټې نه ووت..... نیکولای که څه هم ځان هر ډول غندنو او سپکاوي ته چمتو کړی و، خو د پلار له خوا ددغو شان کړو هیله یې نه لرله. په داسې حال کې چې ګبنهې پسې اخېستی و، په ساندو ساندو یې پلار پسې غږ کړ:

- پلارجانه! پلارجانه.. ما وبښه. د پلار لاسونه یې راونیول او د هغه لاسونه ښکل کړل او په ژړا شو.

***

د پلار او زوی د ناندرېو سره هم مهاله، د مور او لور ترمنځ هم تر هغو لا په ترخه ژبې ناندرۍ روانې وې. ناتاشا په خورا تلوار او ګبنهې مور ته راغله او وې ویل:

- مورې! مورجانې! هغه ما ته....

ناتاشا په چغو چغو وویل:

- تا ته څه؟

- ادکې قربان دې شم، هغه ما ته د واده کولو وړاندیز وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مشرې ګرافينې غوږونو، دا نه منله، دا يې نه منله چې دينيسوف، د واده کولو وړانديز کړی دی، چاته؟ دغې وړې نجلۍ ناتاشې ته چې تر پرونه پورې يې نانځکو سره لوبې کولې او اوس هم لا په زده کړو لګيا ده. ګرافينه لا هيلمنده وه چې ګواکې ناتاشې ټوکه کړې ده، هغې وويل:

- ناتاشې، دا څه حماقت دی؟ دا خبرې پرېږده، بيا داسې ونه وايې.

ناتاشا په خواشينې بڼه ځواب ورکړ:

- حماقت؟ د څه شي حماقت؟ زه تا ته د زړه خبره کوم. زه راغلم له تا نه وپوښتم، چې څه ځواب ورکړم او ته وايې حماقت؟

ګرافينې اوږې پورته واچولې او وې ويل:

- باور مې نه راځي، چې ښاغلی دينيسوف دې تا ته د واده وړانديز کړی وي، خو بيا هم که هغه دا کار کړی وي، ورته ووايه، چې هغه احمق دی او بس.

ناتاشا په خورا زغرده ځواب ورکړ: نه، نه، هغه هېڅ احمق نه دی.

ګرافينې په خواشينۍ او له ملنډو نه په ډکه ژبه وويل:

-ښه، چې داسې ده، نو له ما نه څه غواړې؟ اوس تاسو ټول مين شوي ياستۍ، چې مينه شوې يې، ورشه ښځه يې شه، واده ورسره وکړه.

-نه، نه مورجانې، مينه شوې نه يم، ګمان نه کوم چې مينه شوې به يم.

-ډېره ښه ده، چې مينه شوې نه يې، همداسې، هغه ته ووايه.

-مورجانې! ته خواشينې شوې؟ خواشنې کېږه مه. د زړه سره ته ماته ووايه، په دې کې زه څه ملامته يم.

ګرافينې وموسېده او وې ويل: ښه ده، نو چې داسې ده، څه وکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرانې ! که غواړې، زه به ورشم او ځواب به ورکړم.

ناتاشا د مور موسکا سره خپله موسکا مل کړه، او وې ویل:

-نه، نه، زه خپله ځواب ورکوم. یوازې ته رازده کړه، چې څه شی او څنګه ورته ووایم، تاسو ته خو خورا آسانه ده چې ځواب ورکړې. خو که تا هغه لیدلای وای، چې هغه ماته دا څنګه وویل، پوهېږم، هغه نه غوښتل ووایي، هسې د زړه زور پرې زور شو.

-په هر حال، ته باید، هغه ته د نه ځواب ووایې.

-نه، نه کېږي ! ډېر مې زړه پرې خوږېږي، ډېر ښه هلک دی.

ګرافینه په دې خوا بدې وه، چې چا څنګه زړه کړی، ددې ماشومې لورته د پېغلې په سترګه وګوري، هغې وویل:

-تاته نه ښایي، چې څه ووایې، زه خپله یې ځواب وایم.

-نه، نه، هېڅکله ! زه خپله یې ځواب ورکوم. تاسو راشی او د دروازې له شا نه غوږ ونیسی چې څه ورته وایم.

ناتاشا ددې خبرې نه وروسته منډه کړله او په تلوار د کمکي تالار نه تېره او ځان یې لوی تالار ته ورساوه. دینیسوف، هماغه شان پر څوکۍ د پیانو مخې ته ناست او خپل لاسونه یې پر مخ اېښي وو. هغه د هغې د آرامو قدمونو په اورېدو سره له ځایه پاڅېد، په چټکو ګامونو د هغې خوا ته ورغی او وې ویل:

-ناتالۍ، زما برخلیک تاسو پورې اړه لري، ژوند مو ستاسو په لاس کې دی، ووایۍ، ووایۍ، یو څه ووایۍ.

-واسیلي دیمترووېچ ! تاسو نه پوهېږئ، چې څومره خواشینی یم... نه، نه، خو تاسو دومره مهربانه یاستی، چې اندازه نه لري... باید ووایم، چې تاسو به د تل لپاره، ماته همداسې ګران واوسی.

دینیسوف د هغې پر لاسونو ورخم شو او ناتاشې یو څه هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناپوهېدونکي عجيب غږونه اورېدل، هغه ويل.

هغې، د هغه تور او کړۍ کړۍ وېښته مچ کړل. په دې وخت کې و چې د ګرافينې د کميس غژهاری واورېدل شو، هغه په چټکۍ د دوی خواته را روانه وه. هغې له ګېنهۍ نه په ډک آواز چې د دينيسوف په غوږو سخت دروند لګېده، وويل:

-واسيلي ديمترووېچ! له تاسو نه مننه، چې مونږ ته مو وياړ راوباښه، خو غواړم ووايم، چې زمونږ لور لا خورا کوچنۍ ده، بله دا چې تاسو زما د زوی نېږدې ملګری یاست، ښه به دا وه، چې لومړی په دې اړه له ما سره غږېدلی وای، کېدای شي بيا به مو دغه راز ځواب نه وای اورېدلای.

دينيسوف چې سرښکته اچولی و، په خورا ملامته ژبه يې وويل: ګرافينې... غوښتل چې نور څه ووايي، خو په شک کې شو چې وې وايي او کنه؟

ناتاشا چې په داسې زورېدونکې او ملامتې بڼه هغه ته په آرامۍ او کرارۍ کتلای نه شو، په چغو چغو او په لوړه په ژړا شوه.

دينيسوف چې پرې پرې غږېده، له ګېنهۍ نه په ډک او رېږدېدونکي آواز يې، وويل:

-ګرافينې! زه ستاسو په وړاندې ګنهګار او ملامت يم، خو تاسو په دې پوهېږئ، چې زه ستا لور او ستاسو ټولې کورنۍ ته داسې درناوی لرم چې که دوه ژوند مې هم لرلای، ما به له... په دې وخت کې يې سترګې د مشرې ګرافينې سترګې سره برابرې شوې او پام يې شو چې د هغې مخ له ګېنهۍ او قهر نه رېږدي، د هغې لاس يې راونيو، هغه يې ښکل کړ او وې ويل:

-د خدای په امان ګرافينې!.. او پرته له هغه چې ناتاشې ته وګوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

په چټکو ګامونو او تلوار له کوټې ووت.

***

رستوف، بله ورځ خپل ملګری، چې نور یې یوه ورځ هم په مسکو کې د پاتې کېدو هیله نه لرله، بدرګه کړ. د هغه د مسکو ټولو ملګرو، له هغه سره د خدای په امانۍ په ویاړ له جپسي ټولنې څخه نتاشا سره راټول شوي وو.

د دینیسوف هېڅ په یاد نه و، چې څنګه یې هغه په ګاډۍ کې کېنولی و او څنګه یې درې تم ځایه بدرګه کړی و.

رستوف د دینیسوف تر تګ نه وروسته، دوه اونۍ نور هم په مسکو کې دې ته ناست و، چې مشر ګراف، هغه د پور پیسې، چې پیدا کول یې څه آسانه خبره نه وه، برابرې کړي. په دې ټوله موده هېڅ کله له کور نه د باندې نه وت او زیاتره وخت به یې له نجونو سره تېراوه.

سونیا تر پخوا هم له هغه سره مهربانه او خواخوږې وه. داسې بربنښېده چې غواړي هغه ته څرګنده کړي، چې د جوارۍ بایلل خپله یوه قرباني ده او له دې کبله، دې ته لا ګران شوی دی. خو نیکولای، نور نو ځان د هغې د یارۍ وړ نه ګاڼه. پرته له هغه چې له خپل کوم ملګري او دوست سره وګوري یوازې د نجونو د خاطرو په کتابچې او کتابګوټي کې به یې شعرونه او سندرې لیکلې. بالاخره، وروسته له هغه چې د دولوخوف درې څلوېښت زره روبله پور یې پرې کړ، بې له هغه چې د خپل مسکو له کوم ملګري سره خدای په اماني وکړي، د نوامبر د میاشتې په وروستېو ورځو کې، خپل غونډ پسې چې پولنډ ته رسېدلی و، لاړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دويم کتاب

دويمه برخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱

پېير لـه خپلې مېرمنې سره تر نانـدريو او شروشـور نـه وروسـته د پېترزبورګ پـه لور وخوځېد. د تـورژيکي پـه ربـاط کـې د هغـه لپـاره آس پيدا نه شـو او يـا ځوکيدار نـه غوښـتل چې هغـه تـه آس ورکـړي. پـېير اړ وت چې د آسونو تر رارسېدو پورې انتظار پاتې شي. هغـه پرتـه لـه هغـه جامې وباسي، پر هغه چرمي اوږدې ځوکۍ، چې مخې ته يې ګردی ميز ايښـی و، ډډه ولګولـه او خپلـې لـويې پښـې يـې چې غټـې غټـې تـودې موزې يې پښو کړې وې، پر ميز کېښودې او په خيالو کې ډوب شو.

چوپړ وپوښتل: امر کوئ چې بکسونه مو راوړم؟ کټ چمتـو کـړم؟ چای راوړم؟

پېير ځکه ځواب نه وايه، چې نه يې څه اورېدل او نه يې څه ليدل. هغه لا په تېر تم ځای کې چرتي شوی و او لاتر اوسه پـورې پـه همـاغـه چرت کې و. په هماغه مهم فکر کې، نو ځکه يې هغـه څـه تـه چې د ده پـه شاوخوا کې تېرېدل پام نه اړاوه. هغه نه يوازې دد ې لېوالتيا نه لرله چې پوه شي کله، وخته يا ناوخته به پترزبورګ ته رسېږي. له دې سره يې هم مينـه نـه ښـودله، چې پـه دې ربـاط کـې بـه ده تـه د اسـتراحت او وېـدو کېدو ځای پيدا شي او کنه؟....

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوکېدار، د هغه ښځه، د رباط مشر او يوه بوډۍ چې ګنډل شوي شيان يې خرڅول، هر يو په وار راتلل او د خپل خدمت وړانديز يې کاوه. پېير چې هماغه شان پر څوکۍ ډډه لګولې او پښې پر ميز پرتې وې، د خپلو عينکو له شا نه هغو ته کتل او په دې نه پوهېده، چې هغوی له ده نه څه غواړي او څنګه کولای شي، د هغو ستونزو د آواری نه پرته چې د ده خيالونه پرې اخته، ژوند کوي. هغه د هغې ورځې نه وروسته چې د سکولنکي په ځنګله کې له دوئيل نه راستون شوی و، او هغه شپه يې په شوګيرو او سخت عذاب کې تېره کړې وه، پر له پسې، هماغه يو خيال زوراوه او هېڅکله يې ځان د هغه خيال له منګلو ژغورلی نه شو. همدا له عذاب نه ډک خيال او س د دغه سفر په يوازيتوب کې، په لاپياوړتيا د ده پر خيالونو يرغل کړی و. د هر بل څه په اړه به يې چې فکر کاوه، تل به يې خيال هماغه پوښتنو ته ببرته راګرځېده، چې ده نه شو کولای، هغه ته ځواب پيدا کړي. داسې برېښېده چې د هغه په مغزو کې، هغه پيچ سرچپه شوی دی، چې د ده ټول د ژوند بهېر ترې چورلېږی....

څوکېدار راغی او په خورا کمينې يې له هغه هيله وکړه، چې عاليجناب دې يوازې دوه ساعته صبر وکړي، که آسونه راونه رسېدل، هغه وخت به بيا تاسو عاليجناب ته، د رباط ځانګړي آسونه، ستاسو خدمت ته وګمارل شي. (پخوا به په هر رباط کې، درې درې، آسونه د زېرمې په توګه د بيړني او فوق العاده چارو لپاره ولاړ وو.)

هر څه چې وشول، وشول (دا هسې خبرې وې، ټوله موخه يې دا وه، چې له دغه مسافر نه زياتې پيسې وشکوي) پېير له ځانسره بنګېده او ويل يې:

-دا ښه وه که بد، چې ما وکړل؟ زما لپاره ښه دی، خو د بل مسافر

(c) ketabton.com: The Digital Library

لپاره به سپکاوی وي، د هغه لپاره به دا حتمي وي، ځکه پرته له دې به وربې پاتې شي...ما دولو خوف په ګولۍ وويشت، ځکه مې وويشت چې تصور مې کاوه، زه هغه سپک کړی یم. او فرانسويانو شپاړلسم لويي اعدام کړ، ځکه هغه يې جنايتکاره ګاڼه او يو کال وروسته يې هغه کسان اعدام کړل، چې هغه يې اعدام کړی و، هر يو د يو څه په پلمه، دلته ګناه څه ده؟ ښه والی څه و؟ له کومو شيانو سره بايد مينه وشي؟ کوم شيانو نه بايد کرکه وشي؟ د څه لپاره ژوند وشي؟ زه څوک يم؟ ژوند څه شی دئ؟ مرګ څه دئ؟ او کوم قوت دی چې ددې ټولو لارښوونه کوي؟ همدا سې يې له ځانه دا پوښتنې کولې. له دغو ټولو پوښتنو نه، د يوې لپاره هم ځواب پيدا کېدای نه شو، خو يوازې يو ځواب و، هغه هم منطقي نه و او هغه ځواب هم ددې د پوښتنو ځواب نه و، ځواب دا و: په پای کې مرې، هرڅه به پای ته ورسېږي. مرې او هلته به هرڅه دربرالا شي، يا به چور پوښتنې نه کوئ. خو مرګ هم وحشتناکه دی.

تارژکې کلېوالې بوډۍ، په خپل زورونکي آواز، خپلو کالو په تېره بيا د وزې له چرمه جوړو شويو څپلکو، اخښتو ته پلورونکي، وربلل. پېير په زړه کې وويل:

- زه په سلګونو روبله لرم او نه پوهېږم، څه پرې وکړم، خو دا بوډۍ په څېرې څېرې پوستين کې زما تر مخې ولاړه ده او په سپين سترګۍ ماته ګوري، دا پيسې د څه لپاره، د هغه په کار دی؟ ايا دا پيسې د يوه ويښته په اندازه کولای شي د هغه د نيکمرغۍ يا روحي آرامۍ سبب شي؟ ايا په دې فاني دنيا کې داسې څه شته چې ما او هغه د مرګ او ظلمت له ناوړې کړۍ نه وژغوري؟ مرګ، چې هر څه پای ته رسوي، غواړې که نه غواړې، نن يا سبا رارسېدونکی دی، په ځنډ او که ژر خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ ژوند ، د ابديت په وړاندې له يو شېبې زيات، بل څه نه دی...

د هغـه چوپړ، هغـه تـه دا سـې يـو کتـاب ورکړ، چـې پـاڼـې ترنيمـا يـې پورې شکېدلې او سمې نه وې، هغه د مېرمن سوزا ،له خوا د ليکونـو پـه بڼه يـو ليکـل شـوی رومـان و ،.دا د هغـه "املـي دومانسـفلد "لـه خـوا د ليکل شوی ، ليکونو يو جونګ و. پېير، د (املي دومانسفلد) پـه نامـه د يوې ښځې د رنځونو او له تقوا نه ډکو مبارزو د داستان لوستل پيـل کړل. بيا يې په زړه کې وويل:

-اوس ګوره ! دې ښځې چې د خپـل مـين پـه وړانـدې دربـدلې، څـه مبارزه يې کړې ده؟... دا خو ناشونې ده چې خدای دې، لـه خپلـې ارادې نه پرته، بل څه غوښتنه د هغه روح ته ورکړې وي. زما پخوانۍ ښځه خو اصلا د دغو مبارزو سره څه اړيکي نه لرل، هغه برحقه هم وه. له يو شېبې څنډ نه وروسته يې بيا له ځان سره وويل:

-هېڅ بشر ،نه څه موندلي او نه يـې څـه جوړکړي دي،موږ يـوازې پـه دې پوهېدای شو پوه شو ، چې په هېڅ نه پوهېږو. او دا د انسـاني پـوهې ترټولو لوړه پوله ده.

هغه ته په خپل روح، ځان او له ځانه چاپېير هرڅه، بې معنـي او پـوچ برېښـېدل، خو پېير لـه خپـل چاپېريـال سره پـه همدې کرکـې کـې، يـو زورونکی لذت مونده.

څوکېدار بيا کوټې ته راننوت. هغه يو بل تـن مسـافر هـم چـې د آس د نشـت والـی لـه املـه، څنډېدو تـه اړ شـوی و ، لـه ځانسـره راوسـت، هغـه وويل:

-جلالتمابه ! ښـنـه غواړم چې ځـان تـه د غـږېدو اجازه ورکوم، هيلـه لـرم لـږ ځـان سره راټـول کـړئ، چـې دغـه ښـاغلی هـم کېنـي. دا يـو بـوډا ، لنډونی، ځيږ اډوکی مسافر و چې ژېړبخنه او ګونځنه څېره يـې درلـوده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګڼې، سپینې، پر ځلېدونکو خړو سترګو رالوېدلې وروځې یې لرلې.
پېير پښې له میزه راټولې کړې، پاڅېد او پر هغه کټ، چې ده ته یې سره چمتو کړی و، وغځېد. کله ناکله به یې راغلي بوډا مسافر ته وروکتل. مسافر پرته له هغه چې هغه ته پاملرنه وکړي، په تریو تندي، په داسې خوځېدا چې د ستړیا نښې ترې وربېدې، د خپل چوپړ په مرسته، کالي بدلول.... بالاخره په کټ کېناست. د لمڅې موزې یې پښو وې. خپل خریلي او پراخ شقیقه لرونکی سر یې د کټ شاته، تکیه کړ.
پېير ېېزا و خوف یې وځاره. کتل یې، تند، ځیر او داسې اغېزمن و، چې پېير یې لږ څه حیران کړ. پېير غوښتل له هغه نه د پوښتنې په پلمه، څه ووايې، خو همدا چې غوښتل یې شونډې پرانزي او د هغه د حال پوښتنه وکړي، مسافر سترګې وتړلې او خپل ګونځ زاړه لاسونه یې (چې پر یوې ګوته یې د ککرې نګین لرونکي ګوته پر ګوتو و) په ټټر صلیب ډوله کېښودل او په کرار کرار کېناست. پېير داسې وانګېرله، چې هغه خوب وړی دی او یا هم د کوم ژور ژور خیال په خیالونو کې ډوب شوی دی. د هغه چوپړ هم یو ژېړ مخی بوډا و. مخ یې ګونځې ګونځې او بې وېښتو او بې برېته و. هغه رېره خریلې نه وه، هغه کوسه و. دغه چوپړ بوډا، په خورا چټکۍ میز برابر او د چاینکو او پیالو تر کېښودو وروسته یې، ایشېدونکی سماوار راوړ. همدا چې هر څه چمتو شول، مسافربوډا سترګې پرانستې، میز ته وړاندې شو، ځان ته یې یوه پیاله چای واچوه او تر هغه وروسته یې خپل کوسه چوپړ ته هم یوه پیاله ورکړه. پېير کرار کرار ناآرامه کېده او له دغه مسافر سره یې د مرکې د پیل کېدو هیله لرله، نه یوازې هیله، بلکې هغه یې حتمي ګڼل.
زاړه چوپړ په قاب کې خپله سرچپه ایښودل شوې پیاله، چې د نه شوي قند یوه ټوټه یې هم ترخنګه ایښی و لږ شاته راکش او هم مهاله یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وويل:

-نور څه خو به په کار نه وي؟

مسافر ځواب ورکړ:

-نه، نور څه نه غواړم، کتاب مې راکړه.

چوپړ، هغه ته هغه کتاب، چې پېير ته مذهبي وبرېښېد ورکړ او مسافر په خورا تلوسه، د هغه په لوستو بوخت شو. پېير همداسې، هغه ته کتل. بوډا مسافر، ناڅاپه، د کتاب د لوستو په پانه کې، نښه کېښوده، هغه يې وتاړه، سترګې يې سره وروستې، لاسونه يې سر ته تکيه کړل او د پخوا په شان د کټ پر تکيه ور تکيه شو. پېير لا همداسې هغه ته کتل او سترګې يې بله خوا ته نه وې اړولې، چې بوډا سترګې پرانستې او په برندو او تندو کتو يې، مخامخ د پېير سترګو ته وکتل.

پېير ګېنى واخېست او غوښتل يې چې له دغو کتونه، د ځان د ژغورنې په پلمه مخ واړوي، خو د بوډا د ځلېدونکو سترګو، ځير، هغه داسې تر اغېزې لاندې راوستى و، چې دا کار يې نه شو کولاى.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲

بوډا مسافر په تند او چټک غږ وويل:

-په خورا خوند به واخلم.

که تېر وتلی نه يم، کولای شم ووايم چې تاسو ښاغلی بېزاو خوف ياست؟

پيير بې له هغه چې ځواب ورکړي، په پوښتنيز غلچک يې د خپلو عينکو له شا نه هغه ته کتل.

بوډا مسافر خپلو خبرو ته دوام ورکړ:

-د تاسو په اړه مې اورېدلي دي، له حاله مو خبر يم، له هغې بد مرغۍ نه چې تاسو ته درپېښه شوې ده، هم خبر يم.داسې وبرېښېده چې،د بد مرغۍ کلمې ته يې څه زور هم ورکړ. داسې وبرېښېده چې غوښتل يې ووايي، هو کې بد مرغي، تاسو چې هر څه ورته وايي، وې وايې، خو زه پوهېږم، هر هغه څه چې په مسکو کې تاسو ته درپېښ شوي دي، يوه بد مرغي ده. هو کې ښاغليه ! زه ډېر افسوس کوم، د تاسو له امله خورا خوا بدی يم او اند ېښنه څرګندوم.

پيير لږ څه سورغوندې شو ، پښې يې له کټه کوزې کړې، ځان يې راجوړ کړ او په داسې حال کې چې هڅه يې کوله وموسېږي، د بوډا پلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته ورخم شو.

- له دې پېښې نه زما د يادولو موخه، دا نه وه چې زما لپاره هغه په زړه پورې ده، بلکې زه د دې خبرې يادولو ته خورا ډېرو نورو دلايلو هڅولی يم.

پرته له هغه چې له هغه نه سترګې وشلوي، تر شېبې څنډ نه وروسته يې په کټ کې ځان راجوړ کړ او په دې توګه يې پېير ته بلنه ورکړه چې دده خوا ته ورننېږدې شي. پېير له دغه بوډا سره، د دغه شان يوې مرکې د پېلېدو لېوالـه نـه و، خو لـه خپلې خوښې نـه پرتـه پاڅېد، هغـه تـه ورنږدې شو او تر څنګ يې کېناست.

بوډا دوام ورکړ:

-زما ګرانه ! ښاغليه ! تاسو يو بدمرغه ياست ! تاسو ځوان او زه غم خوړلی يم او هيله لرم چې د خپل توان په اندازه مرسته درسره وکړم.

پېير، چې پر شونډو يې د لاسي موسکا د خورېدو هڅه کوله وويل:

-آه، هو کې ! له تاسو نه ډېره ډېره مننه. جلالتمابه، له کوم ځايه راغلي ياست؟

د بوډا په څېره کې د خوا خوږۍ کومه نښه نه برېښېده بلکې سړه او قهرېدلې وه، خو د دې سره سره يې پر پېير خورا اغېزمنه اغېزه لرله.

بوډا ناڅاپه وموسېد او موسکا يې مينه ناک او پلارنۍ وه، هغه وويل:

-زما ښاغليه ! خو که په کوم دليل نه غواړئ، له ما سره وغږېږئ، کولای شې په ډاګه او برالايې ووايې.

پېير وويل:

- نه، دا څه وايې، هېڅکله داسې نه ده، برعکس ستاسو له پېژندګلوۍ نه خورا خوشاله يم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او بيا يې د نوي آشنا لاس ته وكتل او له نېږدې نه د هغه د ګوتې غمى ته ځير شو. او د انساني ككرۍ هغه غمي ته چې د (فراماسونانو) نښه وه، په ځير ځير وكتل.

،،د دغه كلمې معنا، رښتني يا رښتيا ويونكى سنګ شكن دى،،

-كه اجازه راكړئ، له تاسو نه يوه پوښتنه وكړم؟ تاسو د فراماسون د ډلې ياست؟

بوډا مسافر، چې په هماغه اغېزمن غلچك او برند نظر د پېير سترګو ته كتل ځواب وركړ:

-هوكې، زه د خپلواكو سنګ شكنانو د ډلې غړى يم او دا دئ د ځان او خپلو ورونو له خوا تاسو ته د مينې او دوستۍ لاس درغځوم.

پېير د هغه ډاډ او باور تر منځ چې د دغه ماسون پر ده كړى و او د هغو ملنډو تر منځ چې د دود له مخې ده پر ماسونيان واهه، حيران پاتې و، چې څه وكړي، وموسېد او وې ويل:

ډاربږم چې ووايم، زه ستا له نظرياتو له پوهېدو نه خورا لرې، هو ډاربږم، غواړم ووايم، ډاربږم زما خيالات ستاسو له اعتقاداتو سره، دومره تو پير لري چې آن د هغه په اړه خبرې كول هم راته ګران برېښي.

ماسون يعني همدا بوډا مسافر ځواب وركړ:

-زه ستاسو د خيالاتو سره آشنايم. دغه خيالات چې ته د هغه په اړه غږېږې او تصور كوئ چې هغه ستاسو د ذهني هڅو پايله ده، د زياترو وګړو، تفكر ته ورته دي. دغه ډول خيالات او تفكرات د يو ډول ځانستاينې، كبر، ناپوهۍ او نادانۍ پايله ده. وبښۍ ښاغليه! كه زه ستا له خيالاتو سره آشنا نه واى، ما به د هغه په اړه له تاسو سره مركه نه واى پيل كړې. ستاسو دغه خيالات د خواشينۍ او د افسوس وړ او بې لارې خيالات دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېير چې نرمه موسکا يې پرشونډو خوره شوه، وويل:
-همداسې زه کولای شم ستاسو خيالات بې لارې او د خواشينۍ وړ وګڼم.
مسافر چې په خپلو پخو او مدللو خبرو، شېبه په شېبه پر پېير خپل اغېز زياتوه، وويل:
-زه هېڅکله نه شم کولای دا دعوا وکړم، چې حقيقت ته رسېدلی يم، هېڅوک په يوازې ځان نه شي کولای حقيقت ته ورسېږي. هغه معبد چې د خدای د ستاينې او لمانځنې وړتيا پيدا کوي خښته په خښته لوړېږي او ودانېږي، دغه لمانځتون، له آدامه تر دې دمه، د ډېرو انسانانو په هڅو پوړ پر پوړ لوړ شوی او لا اوس هم لوړېږي.
ماسون مسافر د دې خبرو له ويلو سره سمدلاسه سترګې وتړلې.
پېير چې هڅه يې کوله تل رښتيا ووايي، په خورا سختۍ يې وويل:
-غواړم.....ووايم چې زه په خدای ايمان نه لرم.
ماسون مسافر، چې په خورا ځير پېير ته کتل، وموسېد. موسکا يې د داسې يوه بډای موسکا ته ورته وه، چې ګواکې په ميليونو شتمنی لري، خو کتل يې، ملال ملال کتل، هغه ګدا ته ورته و، چې پنځه روبله هم نه لري او که هغه ولري، د نړۍ تر ټوله نېکمرغه به وي.
هغه زياته کړه: هوکې ښاغليه! بدمرغی همدلته ده. تاسو ايمان نه لرئ او له همدې امله نه شې کولای هغه وپېژنې، خدای نه پېژنې او د ټولو بدمرغيو علت هم همدا دی.
پېير دا ومنله او وې ويل: هوکې! هوکې، زه بدمرغه يم، خو څه کولای شم؟
ماسون مسافر، په رېږدېدونکي، لوړ او ځيرآواز سره وويل:
-زما ښاغليه! ستاسو بدمرغي په همدې کې نغښتې ده، چې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای ایمان نه لرئ. تاسو په خدای ایمان نه لرئ، حال دا چې هغه همدلته دی، په ما کې دی، زما په خبرو کې دی، هغه په تا کې، آن ستا په هغو خبرو کې، چې کفر دي، هغه شته دی.

شېبه ځنډ شو او یو سوړ اسویلې یې وویست. له ورایه برېښېده چې غواړي خپلځان آرامتیا کړي، مګر بیا یې په کراره وویل:

-که هغه نه وای، موږ به د هغه په اړه خبرې نه کولای زما ښاغلیه !

خو کومه شېبه یې ناڅاپه غږ لوړ شو او په خورا جذبه یې په لوړ او پیاوړتیا سره وویل:

- موږ د چا او څه شي په اړه غږېږو ؟ تاسو له چا انکار کوئ؟ که هغه نه وای چا کولای شو ، هغه رامنځ ته کړي؟ چا کولای شو ، هغه ناڅرګند او په تصور کې نه ځایېدونکي موجود ، څنګه د بشر په ذهن کې ځای پیدا کړی دی؟ څنګه انسان دا فرض کړې ده، ټول بشر دا فرض کړې ده ، چې دغه شان نه لیدونکی او په خپلو ټولو ځانګړتیاوو کې مطلق ابدي او پای ته نه رسېدونکی قادر موجود ، شته دی؟

له دې خبرې سره له خبرو پاتې او داوړدې شېبې لپاره چپ شو.

پیېر نه غوښتل او نه یې کولای شو ، دغه چوپتیا ماته کړي.

بوډا ماسون بیا ژبه پرانسته، خو دا وار یې نه پیېر، بلکې مخامخ، کوم ټکي ته کتل. په خپلو زړو او ناکرارو منګلو کې یې د کتاب پاڼې اړولې:

-هغه شته دی خو درک کول یې خورا ګران دی. که کوم انسان وای او تا یې په شته والي کې شک لرلای، کولای مې شو له لاسه یې راونیسم، هغه تا ته راولم او دروښیم، مګر زه چې د خدای یو فاني عاجز بنده یم، څنګه مطلق قادر، ابدي پرتم، د رحم او مهربانۍ سرچینه، دا سې یو ړانده ته ورڅرګند کړم؟ داسې یو چاته چې ړوند

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی، یا په لوی لاس خپلې سترګې تړي، چې څه ونهویني، درک یې نه کړي، آن خپل سپکوالی او رذالت ونه ویني او احساس یې نه کړي.
شېبه ځنډ وروسته یې په سپکاوی او ملنډو وویل:
-ته څوک یې؟ ته څه شی؟ تصور کوئ، چې که کفر وو ایې، هوښیار به ښکاره شې؟ خو تر یو هغه ماشوم نه هم بې عقله او ناپوهه یې چې په مهارت جوړ شوي ساعت سره لوبې کوي، او بیا په خورا بې اعتقادۍ وایي: د ساعت پر جوړونکي اعتقاد نه لري، هغه ماشوم ځکه دا خبرې کوي، چې د دې ساعت په قدر او په دې نه پوهېږي، چې هغه څه په کار دی. د هغه پېژندنه خورا ګرانه ده، د آدم له پیدا ښته تر نن پورې پېړۍ پېړۍ د هغه د پېژندنې په هڅه او لټه کې یو. د هدف او آرمان لاره خورا ګرانه او اوږده ده. خو په دې لاره کې تیندکونه او نیمګړتیاوې، د هغه د پرتم او زموږ د ناتوانۍ نښه ده.
پېیر د زړه له کومې، او په ځلانده سترګو د دغه مسافر بوډا خبرې ته ځیر و او پرته له هغه چې د هغه وینا پرې، یا څه ترې وپوښتي، سر تر پښو ورته غوږ و او هر هغه څه چې دغه پردي سړي ده ته ویل، په ورین تندي او د زړه له تله یې اورېدل او منل. ایا هغه، هغه منطقي دلایل، چې د دغه مسافر ماسون په خبرو کې نغښتي و، منل او یا د هغه باور، د ماشومانو باور ته ورته و چې د ماسون د ډاډمن غږ او غوره وینا نه یې سرچینه اخیسته، او د هغه په غږ کې، کله نا کله رېږدېدا دی یې سکوت ته اړاوه، یا د هغه ځلېدونکو زړو سترګو، چې په دې اعتقاد کې پخې شوې وې پر ده اغېز کاوه، یا د هغه آرامۍ او ژور ایمان و چې د بوډا زړه یې روښانه کړی و او بیا به یې خپلې ناهیلۍ او پریشانۍ ته کتل او د حیرت په ځنډو کې به ډوب شو. په هر حال، هرڅه چې و، و، هغه په رښتیا هم د زړه له تله، هیله لرله د هغه بوډا په خبرو باور وکړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

او باور یې کاوه او داسې یې انګېرله چې له ژوند سره د مینې، د خوښۍ او آرامۍ احساس یې زړه ته راستنېږي.

بوډا ماسون وویل: هغه د عقل په مرسته موندی نه شو، هغه باید په روح او ژوند کې احساس کړو.

پېیر چې په شک سره یې، په زړه کې د شک راویښېدل احساسول، وویل:

-نه پوهېږم..له دې یې وېره لرله نه چې، د هغه د مرکچې دلایل ضعیفه او سر نه خلاصېدونکي وي، هغه ډارېده پر هغه باور وکړي، نو ځکه یې وویل:

-نه پوهېږم، نه پوهېږم، څنګه انساني عقل نه شي کولای، پر هسې پوهې پوه شي، چې موږ پرې غږېږو.

د ماسون پرشونډو، مهربانه پلرنۍ موسکا خوره شوه او وې ویل:

-آسماني حکمت او حقیقت لکه رڼې اوبه داسې دی، چې موږ غواړو خپله تنده پرې ماته کړو، ایا موږ کولای شو، په ناولي کپړي کې دغه شان رڼې اوبه راواخلو او دهغې پر سپېڅلتوب قضاوت وکړو؟ یوازې د خپل ځان او روح د سپېڅلتوب له لارې کولای شو د دغو رڼو اوبو سپېڅلتیا ومنو.

پېیر په خوښۍ سره وویل: هو کې، هو کې، همداسې ده.

-آسماني حکمت او پوهه پر هېڅ کوم عقلي بنسټ چې عقلي تحلیل لري لکه فزیک ،تاریخ او یا کیمیا ولاړ نه دی. لوړه پوهه، مطلق عقل دی او هغه یوه پوهه ده، هغه پوه علم کل دی. هغه علم چې په هغه کې د ټولې نړۍ او انسان ځای ټاکل او سپړل کېږي. ددې پوهې او علم زده کړې او منلو لپاره، انسان باید خپل زړه هر ډول ناولتیا نه سپېڅلی کړي، هغه نوی کړي او ددې کار لپاره تر پوهې نه مخکې باید ایمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولړو او د هغه د کمال هڅه وکړو. د غه ارمان ته د رسېدو لپاره، باید د خدای ځلا چې موږ یې وجدان نوموو په ځان کې ځای او ونغاړو.

پېير د منني په ننبه سر وښوراوه او وې ویل:

-هو کې، هو کې.

-د زړه په سترګو، په خپل ځان کې ناست انسان ته وګوره او ترې نه وپوښته: ایا ته له خپل وجدانه راضي یې؟ هر څه عقل ته سپارنې چېرته رسولی یې؟ ته څوک یې؟ تاسو زما ښاغلیه! تاسو ځوان، تاسو بډای، تاسو هوښیار عاقل، تحصیل کړی... تاسو ته دا ټولې ښېګڼې درکړل شوي دي، تاسو له هغو نه څه ګټه اخیستې؟ ایا له خپل ژوند نه راضي یاستی؟

پېير تندی تریو کړ او وې ویل: نه، زه له خپله ژونده کرکه لرم.

-چې کرکه ترې لرې، بدل یې کړه، سم یې کړه، ځان سپېڅلی کړه، څومره چې ځان سپېڅلی کړی، په هماغه کچه به پر حکمت لاسبری شی. زما ښاغلیه! خپل ژوند ته لږ ځیر شه، هغه دې څنګه تېر کړی دی؟ په عیش و نوش کې، له ټولنې مو هر څه واخیستل، خو هېڅ څه مو په بدل کې ورکړي نه دي. شتمنی لاس ته درغله، له هغه مو څه ګټه واخیسته؟ خپلو، خپلو خپلوانو ته مو څه وکړل؟ د خپلو لسګونو زرو مرئیانو په اړه مو څه فکر کړی دی؟ ایا له هغو سره مو څه مالي معنوي مرسته کړې ده؟ نه! نه! د هغو له ټول توان او زیار نه مو یوازې د خپل عیش و نوش لپاره ګټه اخیسته ده. هو کې، دا هغه څه دي، چې تاسې کړي دي او بس. ایا تاسو ځان لپاره کوم کار موندلی چې خپلو خپلوانو ته خدمت وکړئ؟ نه، نه، تاسو خپل ژوند هسې په چټیاتو او اپلتو تېر کړی دی او بیا مو واده کړی دی، زما ښاغلیه! واده مو وکړ، د یوې ځوانې ښځې لارښوونه مو په غاړه واخیسته؟ له هغې سره مو څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړئ؟ هغې سره مو د ربښتیا د موندلو په برخه کې هېڅ ډول مرسته ونه کړه، ښاغلیه زما ! برعکس هغه مو د دروغو او بدمرغیو په سېلاب کې لاهو کړه. کوم سړي تاسو ته سپکاوی وکړ، تاسو هم د هغه د مرګ تکل وکړ، له پښو مو واچاوه او اوس تاسو وایې چې خدای نه شته او له خپل ژوند نه کرکه لرې، هو کې دلته هېڅ د حیرانتیا خبره نه شته، زما ښاغلیه !

بوډا ماسون، ګوا کې چې له اوږدو خبرو نه ستومانه شوی وي، پر څوکۍ یې تکیه وکړه او سترګې یې وتړلې. پېییر د هغه برندې، زړې ګونځې، مړي ته ورته څېرې ته ځیر و او پرته له هغه چې سونړ یې له خولې ووزي، له ځانسره یې څه ویل. داسې بربښېده چې وایي:

-هوکې ! زما ژوند کرکجن، بدمرغه، بې حاصله او له ګناهونو ډک دی، خو زړه یې ونه شو کولای، د بوډا چوپتیا ماته کړي.

بوډا ماسون په یوه خرپېدلې او ډډ تېوخي سینه صافه کړه او خپل چوپړ ته یې ورغږ کړ.

پرته له هغه چې پېییر ته وګوري، وپوښتل:

-ښه ! آس څه شو ؟

-یو کرایي آس پیدا شوی دی، مګر تاسو وېده کېږئ نه؟

-نه، نه وېده کېږمه، درځی، بارونه وتړئ.

پېییر پاڅېد، په داسې حال کې چې سر یې ټیټ اچولی و، په کوټې کې یې ګرځېدل پیل کړل، کله ناکله به یې هغه ته ورکتل او له ځانسره به یې وویل:

-دا څه کوئ؟ ربښتیا ځې که څنګه؟ پرته له هغه چې خپلې خبرې پای ته ورسوي او له ماسره د مرستې کومه ژبه وکړي، غواړئ لاړ شئ، ما یو ازې پرېږدئ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هو کې، ما رښتيا ددې شيانو په اړه فکر نه کاوه، ټول ژوند مې ټول ګناه ګناه او سپکاوی و، خو ما له دې ژوند سره نه مينه لرله او نه د هغه لېواله وم. مګر دا سړی چې رښتيا او حقيقت ته رسېدلی دی، که غوښتل يې وای، کولای شو، ما ته هم لارښوونه وکړي.

پېير غوښتل چې دا خبرې بوډا ماسون ته هم ووايي، خو زړه يې نه شو کولای.

بوډا مسافرله خپلو زړو او ژوند ځپلو منګلو سره، خپل کالي ټول کړل، د خپل پوستين تڼۍ يې وتړلې، د خپلو ټولو چارو تر سرته رسېدونه يې وروسته يې پېير بيزاو خوف ته مخ وروا ړاوه او په خورا آرامۍ او ډاډمن آواز وويل:

-ښه زما ښاغليه! اجازه راکړئ، وپوښتم او س کوم پلو؟

پېير په نه ډاډمن، ماشوم وزمه ژبه ځواب ورکړ:

-زه، زه د پترزبورګ پلو. زه له تاسو مننه کوم او په ټولو خبرو کې له تاسو سره موافق يم، خو تاسو فکر ونه کړی، چې زه دومره ګناهګار او نادانه يم، زه د زړه له کومې نه غواړم، هغه شان واوسم، چې تاسې يې هيله لرئ. مګر ما هېڅکله له هېڅ چا نه په دې برخه کې مرسته او لارښوونه، ليدلې نه وه... که څه هم پوهېږم، چې له هر چا نه د مخه، زه خپله په دې کې ملامت يم، له تاسو هيله کوم، مرسته راسره وکړئ، لارښوونه راته وکړئ، رازده يې کړئ..... نور يې ونه شو کړای خبرو ته دوام ورکړي، ستونی يې راډک شو او مخ يې واړاوه.

بوډا ماسون ډېر ځنډ چپ و او تصور کېده، چې څه فکر کوي، خو بالاخره يې وويل:

-يوازې خدای دی چې مرستندوی دی، خو هغه څه چې زموږ د ورونو په توان کې وي، له تا نه به ونه سپمول شي زما ښاغليه! تاسو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پترزبورګ ته روان یاست، دغه یاددښت به ګراف ویلارسکي ته ورکړی (یو کاغذ یې راواخیست، قات یې کړ او د هغه په څلورمه برخه کې یې څه کلمې ولیکلې) که اجازه راکړئ، تاسو ته یوه سپارښتنه او مشوره درکوم. پلازمېنې ته چې ورسېدئ، تر هر څه لومړی، د ځان پېژندنه پیل او د ځان په اړه فکر پیل کړئ. د ژوند پخواني کړه او لارې پرېږدئ.

خو همدا چې چوپړ یې کوټې ته راننوت، زیاته یې کړه:

-ښه، ښه زما ښاغلیه! سفر مو په خیر. تاسو ته د برې هیله کوم!

پېیر وروسته په رباط کې د مسافر د نوم لیکنې له دفتر نه پوه شو، چې دغه سړی، اؤسیپ الکسي یوویچ بازدایف (د نولسمې پېړۍ په پیل کې، د روسي فراماسیونانو د ډلې یو ستر غړی) نومېده. بازدایف د دغه غورځنګ دنوویکف (د روسیې د سترې ټولواکې دویمې ایکاترینې په زمانه کې ستر مبلغ) له زمانې نه د فراماسیون د ډلې غړی و. پېیر د هغه تر تګه وروسته تر ډېر یې پورې و نه شو کولای ویده شي، د آس د چمتو کېدو خیال یې هم له فکره ووت. له غمه په کوټه کې ګرځېده راګرځېده او د خپل ګناهونو نه تېر ډک ژوند په اړه یې چرتونه وهل. هغه د خپل نوي، راتلونکي او ګناهونو پاک، سپېڅلی، با تقوا او نېکمرغه ژوند تصور هم کاوه، او داسې یې ګڼله چې په خورا آسانۍ به یې پیل کړي. هغه داسې انګېرله چې، یوازې له دې کبله د ګناه غبږ ته لوېدلی، چې بې پروا و او په دې نه پوهېده، چې د پرهېزګارۍ او تقوا ژوند څومره ښکلی او سپېڅلی دی. لویه ګناه لا دا چې دی له دې غفلت او بې پروایۍ نه خبر نه و او نه پوهېده. د هغه په روح او په زړه کې د پخواني شک او تردېد، هېڅ یوه نښه هم پاتې نه وه. هغه په ټینګه ډاډ لاره چې د ورورګلوۍ او خواخوږۍ لاره چې د یو بل نه د ملاتړ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپېڅلوالي له لارې رامنځ ته کېږي، جوړېدی شي، او هغه د فراماسیون لاره او جوړښت همدا اسې یوه لاره او جوړښت ګڼه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳

پيير چې پترزبورګ ته ورسېد ، هېڅوک يې له خپل راتګ نه خبر نه کړل، هېڅ چېرى نه ته او خپل ټول وخت يې د فوماکمينسکي دکتاب په لوستلو چې کوم نا پېژندل شوى ورته راوړى و ، تېراوه. پيير د دغه کتاب د لوستلو په وخت کې په يو شي ښه پوهېده او هغه، هغه نا څرګند خوند او لذت و ، چې تر اوسه پورې يې د دغه کتاب له لوستلو اخيست. دغه خوند ،هغه ډاډ او پوهېدنه وه، چې کمال ته د رسېدو او د وګړو ترمنځ د خواخوږۍ او ورورګلوۍ د ميني له پيدا کېدو نه رامنځ ته کېږي. او اؤسيپ الکسيوويچ دى له دغه رازه خبر کړى و. پترزبورګ ته د راستنېدو نه يوه اونۍ وروسته، ګراف ويلارسکي، چې يو پولندي ځوان و ، او پيير له هغه سره د پترزبورګ په بنډارونو کې له لرې آشنايي لرله، د ده ديدن ته راغى. د هغه کره وړه هماغه شان د درناوي نه ډک و چې د دولوخوف د شاهدۍ په وخت کې يې ليدلى و. هغه وخت چې د دوئيل د شرايطو د ټاکنې لپاره ده ته راغلى و. وروسته له هغه چې د کوټې دروازه يې ځان پسې وتړله او ډاډمن شو چې له پيره پرته، بل هېڅوک په کوټه کې نه شته، پيير ته يې وويل:

-جلالتمابه ګرافه ! زه د يو خورا مهم ماموريت لپاره راغلى يم او

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسو ته وړاندېز لرم. زموږ د ورونو د ټولنې يو خورا لوړ غړي هيله او وړاندېز کړی دی، چې تاسو ته له ځانګړو شرايطو نه پرته، زموږ د ټولنې غړيتوب ورکړ شي. هغه له ما نه هيله کړې، چې ستاسو د پېژندګلوۍ تضمين وکړم. زه دغه دندې ته په درناوي ګورم او هغه يوه سپېڅلې چاره ګڼم، ايا تاسو هيله لرئ، چې زموږ د خپلواکو معمارانو د ټولنې غړيتوب ومنې؟

پېير د دغه سړي له وچې او سړې ژبې نه، چې پخوا به د نڅا او سندرو په بنډارونوکې د خورا ښکلو ښځو په منځ کې د خوږ ژبي او خوښۍ ډکو ورځو لو په نامه پېژندل شوی و، تعجب وکړ، خو بيا يې هم ځواب ورکړ:

-هوکې ! خوښه مې ده.

ويلارسکي، د درناوي په نښه سر ټيټ کړ او وې ويل:

-ښاغليه ګرافه، که اجازه وي يو بله پوښتنه هم لرم. دا پوښتنه له تاسو نه، نه د يو راتلونکي ماسون، بلکې د يو صادق او رښتينې انسان په توګه کوم او هيله لرم، چې د زړه کومې او په رښتينې توګه د هغه ځواب راکړئ: ايا له خپلو پخوانيو عقايدو نه اوښتي يې او کنه؟ ايا په خدای ايمان لری؟

پېير له لږ ځنډ او فکر نه وروسته وويل: هوکې، هوکې، په خدای ايمان لرم.

ويلارسکي وويل: چې داسې ده نور...

پېير يې خبرې ورپرې کړې او وې ويل:

-هوکې ! په خدای ايمان لرم.

ويلارسکي وويل: چې داسې ده درځه، زما ګاډی زما او ستا تګ ته چمتو ولاړ وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ټولـه لاره کې ويلارسکي چوپـه خولـه و. د پيير د دې پوښتنو پـه ځـواب کـې چــې هغــه بــه هلتــه څــه وکــړي، څنګــه ځوابونــه ووايــې، ويلارسکي يوازې دومره وويل چې:

-تر ده نـه لا پـوه او ښـه ورونـه بـه هغـه وآزمـايي او هغـوی لـه تـا نـه د رښتيا ويلو نه پرته د بل څه هيله نه لري.

د يـوې لويې ودانـۍ د دروازې لـه تېرېدو نـه وروسـته، يـوې تيـارې برنډې ته وروختل، يو کوچنی راڼه د هلېز ته ورننوتل او د کـوم چـوپړ لـه مرستې نه پرته يې خپل پوستينونه وويستل. يوې کوټې ته ننوتل او لـه هغې نـه بلې کـوټې تـه لاړل. يـو سړی چې عجيب او غريبې جامې يـې اغوستې وې، د وره په خوله راڅرګند شو. ويلارسکي هغه ته ورنـږدې شو او په فرانسوي ژبه يې په کراره هغه ته څه وويـل او بيـا پـه يـو کـونج کې لږ څه لويې الماري ته نږدې شو. د پيير پام شو چې هلتـه څـه جـامې ځوړندې دي. ويلارسکي د الماري نه يو دستمال راواخيست، هغـه يـې د پيير پـه سترګو ورکېښـود او د دستمال دواړه سرونه يې، د هغـه تـر څټـه غوټـه کـړل. داسې چې پـه غوټـه کـې يـې وېښتـه هـم غوټـه او درد احساس يې وکړ. بيا يې پيير د ځان خوا ته ورخم کړ، د هغه مخ يې ښـکل کړ، لاس ونيو او يوې خواته يې د هغه لارښوونه پيل کړه. په غوټـه کـې، د هغـه دغوټـه شـويو وېښـتو درد ، هغـه زوراوه، لـه دردبې تنـدی تريـو شـوی و ، مګـر بيـا هـم هوسـېده او نـه پوهېـده، چـې لـه کـوم شـي نـه شرمېږي.. هغه ويلارسکي پسې روان و.

ويلارسکي چې لس دولس ګامه لاړ، ودرېد او وې ويل:

-که رښتيا دې د معمارانو په ټولنه کې د غړيتوب پرېکړه کړې وي، هر کړاو چې په تا راځي، بايد په مېړانه يې وزغمې. (پيير د منلو په نښه سر وخوځاوه) کله چې مـو د دروازې د ټکهـاري غـږ واورېد ، سـترګونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مو ترل شوی د سمال لرې کړی.

ویلارسکي د پېیر لاس راونیو، هغه یې کېښکود او وې ویل:

-تاسو ته مېړانه او بری غواړم او تر دې وروسته لاړ، ووت.

پېیر چې کله یوازې پاتې شو، بیا هم موسېد. یو دوه ځله یې اوږې پورته واچولې، لاس یې د ستمال ته وروړ، ګوا کې غوښتل یې هغه له سترګو لرې کړي، خو بیا به یې لاسونه ښکته واچول. پټې سترګې چې پنځه دقیقې انتظار پاتې شو، هغه ته داسې وبرېښېد، لکه یو ساعت. د هغه لاسونه ستومانه او پښې یې درنې شوې، داسې انګېرله چې خورا ستومانه شوی دی. د هغه په زړه کې ډول ډول خیالونه په راویښېدو وو. دی په ژوند کې له راتلونکو پېښو نه په وېره کې و، خو هغه تر دې هم زیات له دې نه وېرېده، چې څوک یې له ډاره خبر شي، هغه په دې لټه کې و، چې څه ورپېښېږي او څه رازونه به ده ته وسپړل شي، خو دی له هر څه نه په دې خوشاله و چې په پای کې هغه شېبه رارسېدلې ده، چې بالاخره دی د رښتیا لارته برابرېږي او دی د زهد او تقوا هغه ژوند پیل کوي، چې له اؤسیپ الکسي یوویچ سره یې له کتنې وروسته هیله لرله. دروازه په سختۍ سره وټکول شوه. پېیر د ستمال له سترګو لرې کړ او شاوخوا یې وکتل. کوټه تپه تیاره وه، یوازې په یو ځای کې یو څراغ چې د کوم سپین کپړې په منځ کې لګېدلی و. پېیر څراغ ته ورنږدې شو او وې لیدل، چې څراغ پر یوه تور میز ایښی دی. پر میز یو کتاب پروت و، دا سپېڅلی کتاب و. هغه سپین شی چې شمعه په کې بلیده د انسان ککره وه. انساني ککره، له خپلو سوریو، اډکو او له غاښو سره. د کتاب لومړنۍ کلمې یې ولوستې:

- په پیل کې کلمه وه او کلمه له خدای سره وه. پېیر چې له میزه ورتاو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو ،یو پرانستی لوی صندوق یې ولید ، چې یو شی په کې ایښی و ، هغه یو تابوت و ، چې اډوکې په کې پراته وو. ده له دغو لیدل شویو شیانو نه هېڅ حیرت ونه کړ. هغه هیله لرله چې نوی ژوند ، داسې نوی ژوند ، چې د هغه له پخوانی هغه نه چور بل ډول و پیل کړي. هغه د غیر عادي شیانو د لیدو په تمه و ، داسې غیرعادي، چې تر اوسه یې نه و لیدلي. د ککرې، تابوت او سپېڅلي کتاب لیدل هغه نه حیرانا وه. ځان ته یې تر دې نه د عجیبو شیانو وعده ورکړې وه. هغه هڅه کوله په زړه کې د مینې او سپېڅلتیا روح راوپاروي. شاوخوا یې وکتل په زړه کې یې ویل:

-خدای، مرګ، مینه د انسانانو ورورګلوی. هغه هڅه کوله چې، ناڅرګند خو په زړه پورې خیالونه او تصویرونه انځور کړي. په دې وخت کې دروازه راخلاصه شوه او څوک رانتوتل. تتوالی او تیارې، هغه تیارې چې د پېير سترګې نور نو ورسره روږدې شوې وې، او هر څه یې لیدل، ښکاره شو چې د یوې منځنی ونې سړی رانتوت. هغه سړی له رڼا نه تیارې ته رانتوتی و ، نو ځکه ځای پر ځای ودرېد. بیا په خورا احتیاط سره د میز خوا ته ورنږدې شو او خپل ښکلي په چرمي دستکشو کې مروړلي لاسونه یې پر هغه کېښودل.

د منځنۍ ونې دغه سړي چې، سپینه چرمي چپنه یې اغوستې وه، چپنې د هغه یوه برخه ټټر او د پښو یوه برخه پوښلې وه.

نوی رانتوتی سړی، د پېير د جامو د شغهاري خوا ته مخ وروا ړاوه او وې پوښتل:

-تاسو د څه لپاره دلته راغلي یاست؟ تاسو چې د حقیقت په رڼا ایمان نه لرئ او اصلاً هغه نه وینئ، ولې دلته راغلي یاست؟ له موږ ته څه غواړئ؟ حکمت، خواخوږي که رڼا یې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې دروازه پرانستل شوه او ناپېژندل شوی سړی کوټې ته رانوت، په پيير کې يې هماغه وحشت او درناوی راپيښ کړ، چې د ماشومتوب په وخت کې يې د ګناهونو د اعتراف په وخت کې احساس کړی و... زړه او سا يې ربړد بدل. هغه ويناوال (ماسونانو هغه څوک په دې نامه يادول چې د حقيقت لټوونکي يې د فراماسون د ټولنې غړيتوب ته چمتو کول) هغه ته ورننوتي شو او هغه يې وپېژاند. هغه دده پخوانی پېژند ګلوی و، هغه سمولیانينوف، نومېده. خو دې خبرې، چې نوی لټوونکی دی پېژني، لږ شانته زوراوه. نوی لټوونکی يوازې يو لټونکی او زده کونکی و. پيير تر ډېرې پورې ونه شو کولای، آن يوه خبره هم وکړي، نو ځکه ويانددې ته اړوت، چې خپله پوښتنه تکرار کړي:

بالاخره، پيير تر زيات زيار نه وروسته، وويل:

-هو کې، زه... غواړم بدل شم.

سمولیانينوف وويل: ډېر ښه! او زياته يې کړه: ايا د هغه طريقې او لارې نه چې زموږ د وروګلوۍ په سپېڅلي نظام کې نغښتې ده او له تاسو سره به د ارمان په رسولو کې مرسته کوي، کوم تصور لرئ؟

پيير په لړزيدلي آواز چې په خورا سختۍ يې لازمې کلمې موندلې، ځکه ګبنۍ اخبستی و او په دې هم ربړدی نه و چې وچې جملې په روسي ووايي، وويل:

-هيله لرم چې لارښوونه مې وکړي، مرسته راسره وکړئ، چې بل انسان شم.

-تاسو د فراماسوني جوړښت نه څه تصور لرئ؟

پيير چې څو مره خبرې اورېدولې، د خپلو خبرو له ګډوډۍ او بې اړيکتوب نه لا شرمېده، هغه وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-زه فراماسوني جوړښت، د انسانانو د وروړګلوی د ټینګښت ضامن ګڼم،دغه لاره له هغوی سره ښکلو ارمانو ته د رسېدو په برخه کې مرسته کوي، داسې تصور کوم...

ویاند چې ددې وینا له اورېدو نه په ډاګه خوښ برېښېده، په تلوار وویل:

-ډېر ښه ! کله مو دا هڅه کړې ده، چې خپل ارمان ته د رسېدو لپاره،له مذهب نه مرسته وغواړئ؟

-نه، ما مذهب بې لارې ګڼلهاو د هغه له پوهې نه مې ګټه نه اخېسته.

دا خبرې یې هومره په کرارۍ کولې، چې وینا هغه وا نه اورېدې او وې پوښتل چې څه وایي.

پییر ځواب ورکړ:

-ما په خدای ایمان نه لاره.

ویاند له لږ ځنډ نه وروسته وویل:

-تاسو د رښتیا په لټه یاستئ، د هغې رښتیا په لټه کې یاستئ چې په ژوند کې د هغو له قوانینو نه ګټه واخلی. تاسو د تقوا او رڼا په لټه کې یاستی؟ همداسې نه دی؟

پېیر دا خبره ومنله، او وې ویل: هو، هو.

ویاند په ټوخېدو سره ستونی صاف کړ او په سپین چرمو کې نغښتل شوی لاسونه یې په ټټر صلیب کړل او وې ویل:

-اوس زه دا دنده لرم چې تاسو ته د خپل وروړګلوۍ د نظام د اصلي هدف رازونه راوسپړم، که دغه موخه، ستاسو هدف سره نېږدې وي، تاسو به د وروری له ټولنې سره د یو ځای کېدو لپاره، له هغه نه ګټه واخلی. د هغه لومړی هدف د وروری د نظام بنسټ جوړوي او هېڅ انساني توان د هغه د ناتوانه کولو توان نه لري، دا د یو داسې ستر راز

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساتنه ده چې له لرغوني زماني او آن د لومړني انسان نه را پاتې دی او کېدای شي وو ايو چې د بشر برخليک هغه پورې تړلی دی. موږ د دغه راز د ساتنې دنده لرو او هغه بايد راتلونکو نسلونو ته وسپارو، خو ددې راز د ساتنې يو راز په دې کې دی، چې د زړه صفايي او ايمان له رڼا نه پرته کېدای نه شي، هر پلټونکی بايد د پرله پسې رياضت له لارې، دغه کار ته چمتو شي. هر څوک نه شي کولای په آسانۍ د دغه مقام د لاس ته راوړنې هيله وکړي. موږ دويم هدف هم لرو او هغه دا دی چې خپلو پيروانو او لټوونکو ته د هغو لاروچارو او دودونو له لارې چې موږ ته زموږ د مشرو لارښوونکو او سپېڅلو سالکانو نه راپاتې دي، د توان تر اندازې ،دوی ته مرسته ورسوو، چې زړونه يې پاک او ذهنونه يې د ايمان په رڼا روښانه شي او په پای کې زموږ درېيم هدف دا دی چې د ورونو د زړونو د سپېڅلتيا او سمې لارې ته د هغو د راوستلو له لارې د ټولې بشري ټولنې نيکمرغۍ لپاره هڅه وکړو. دا په دې معنی چې د خپلو ورونو د زړونو صفايي تقوا او ذهني رڼا، د بېلګې په توګه د هغو مخې ته ږدو او په ټول توان سره د هغه شيطاني تور تم په وړاندې چې په نړۍ واکمن دی، دربرو. اوس به لږ د دغو ټکو په اړه فکر وکړئ، زه به بيا ستاسو ديدن ته راشم. دا يې وويل او له کوټې نه ووت.

پېير له ځانسره تکراره کړه: د هغه شيطاني تورتم په وړاندې چې پر نړۍ واکمن دی...په دې لاره کې يې، خپلې راتلونکې هلې ځلې تصور کړې.

هغه د هغو کسانو تصور کاوه، لکه دی خپله چې دوې اونۍ وړاندې و. ده تصور کاوه چې دی د هغو مخې ته ولاړ دی او دښوونکي يا ددغې لارې د وياند په شان د هغو د زړه د سپېڅلتيا او ذهني رڼايي

(c) ketabton.com: The Digital Library

لپاره خبرې کوي. هغه د ګناهونو په سين کې لاهو او په تياروکې د ورک لارو تصور کوي چې دی له هغوی سره د پوهولو مرسته کوي....
هغه د دغه لارې د درې اهدافو، د هغه د وروستی، يعنې د بشر د نيکمرغۍ او سمې لارې ته راوستلو په اړه، چې د ده خيالاتو ته خورا نږدې دی، زيات فکر کاوه. د هغه ستر راز په اړه چې وياند ده ته ويلي و، ده زيات فکر نه کاوه، که څه هم د ده د لټونې احساس يې لمساوه، خو هومره جوړونکی ورته نه برېښېده. دويم هدف، رياضت او د زړه سپېڅلوالی هم د هغه پام ورا نه ړاوه، ځکه چې په هغه شېبه کې يې داسې انګېرله، چې دی، نو لارې ته سم شوی دی او هغه ټوله پخوانۍ ناولتيا يې ترې ورکه شوې دي. داسې چې پرته د ښو کارونو، د بل هېڅ کار سر ته رسولو ته چمتو نه دی.

نيم ساعت وروسته، بيا لارښود ويانډ راستون شو او هغه ته يې هغه اوه اصله، چې د سليمان د معبد د درجو بڼه لرله او هر ماسون بايد هغه د زړه له کومې وپالی، وشمېرل:

لومړی کمينې، فروتنې او د نظام د رازونو ساتنه، دويم د مشرانو اطاعت، درېيم ښه اخلاق، څلورم انسان دوستي، پنځم مېړانه او زړورتيا، شپږم سخا، او اووم له مرګ سره لېوالتيا.

ويانډ وويل: هڅه وکړئ چې د اووم فضليت په اړه لږ په ځير فکر وکړی. د مرګ په اړه په فکر کولو کې، بايد داسې پايله واخلی چې، مرګ ستاسو لپاره نه يو وحشت، بلکه د يوه مهربانه دوست په بڼه وبرېښې چې رنځېدلی او زوربدلی روح له ناولي رنځ او عذاب نه ژغوري او هغه ابدي آرامۍ او ثواب ته لوړوي.

کله چې لارښود ويانډ له دغې وينا وروسته، بيا له کوټې نه ووت او پيير يې د پرېکړې او فکر لپاره له ځانسره يوازې پرېښود، هغه په زړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې وویل:
-هو کې، باید همداسې وي، خو زه لا تر اوسه پورې دومره ناتوانه یم، چې له دغه ژوند سره مې، چې اوس یې کرار کرار اصل راته برالا کېږي، زړه ترلی دی. د دې سره سره، ده له هغو اوو فضیلتونه چې ده ته ویل شوي، پنځه هغه په ګوتو شمېرل او بیا بیا یې یادول. هغه داسې انګېرله سخاوت، مېړانه، ښه اخلاق او انسان دوستي، ټول، ټول په تېره بیا د اطاعت هغه، نه فضیلت بلکې نیکمرغه وه. (هغه په دې خورا ډېر خوشاله وه چې له خپلې خپلواکۍ نه، خپلواک شوی و او ځان یې د هغه چا خوښی ته سپاره چې په رښتیا سره یې واقعي حقیقت موندلی و) هغه اوم فضیلت هېر کړی و او هر څه یې چې کول، هغه وریاد بدی نه شو.
لاربښود ویاند، درېیم وار او دا وار هر بل وار نه ژر بېرته راستون شو او له پیېر نه یې وپوښتل:
-ایا لا تر اوسه هم پر خپله ژبه او تکل ولاړ او له تاسو چې هر ډول تسلیمي غواړي، هغه به سر ته رسوئ؟
پیېر وویل:
-دې ټولو کړو ته چمتو دی.
لاربښود ویاند وویل: یو بل ټکی چې باید تاسو ته وویل شي او هغه دا دی چې زموږ په روزنیز جوړښت کې، ښودنه نه د وینا بلکې له نورو لارو هم کېږي. دا په دې معنا چې کله کله پر پلټونکی او د حقیقت په غوښتونکی په خپله حقیقت او تقوا تر وینا او خبرو زیات اغېز کوي. دا زما لاره د لرغونو روزنو په ډلې کې تر ټولو هغو زیاته اغېزمنه ده، چې د هېروګلیف له تورو نه ګټه اخلي. هېروګلیف د هغو څیزونو د څرګندونې داسې یوه ننداریزه بڼه ده، چې د حواسو له لارې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

احساسېږي، په انځوريزه بڼه د څيز د کيفيت ښودنه کوي.

پيير په خورا ښه توگه په دې پوهېده چې هېرو گليف څه ته وايي، خو زړه يې ونه کړ چې څه ووايي. د سکوت سره سره وياند ته غوږ و او له ټولو شواهدو نه يې دا احساسوله، چې اوس آزماينښت پيل کېږي.

لاربنود وياند پيير ته ورنږدې شو او هغه ته يې وويل:

-که مو د زړه له کومې پرېکړه کړې وي، کولای شم تا حرم ته بدرگه کړم.له تاسو هيله کوم چې د سخاوت په نښه، خپل ټول قيمتي شيان ماته راکړئ.

پيير چې تصور وکړ، د هغه د ټولې شتمنۍ غوښتونکی دی، وويل:

-ما خو له ځانسره څه نه دي راوړي.

- څه چې لرئ، ساعت، پيسې، گوتې...

پيير په چټکۍ له جيبي کڅوړې نه پيسې او بيا ساعت وروسپارل خو نه يې شو کولای په آسانۍ د واده کړۍ له خپلې خوربې گوتې نه راوباسي. خو کله چې يې دا چارې تر سره کړې، وياند ورته وويل:

-هيله لرم د اطاعت په نښه خپلې جامې هم وباسې.

پيير خپل نری کوټ، واسکټ او چپه موزه راوايستل. وياند د هغه د کميس گرېوان د هغه د ټټر چپې خواته ورخلاص کړ او د هغه د پطلون چپه پايڅه يې تر ځنگانه پورې وربډ وهله. پيير د خپل پطلون د ښې پايڅې د بډوهلو لپاره لږ خم شو خو سړی د هغه ددې کار مخنيوی وکړ او وې ويل چې دې ته اړتيا نه شته. هغه د چپې پښې يو څپلکه ورکړه، چې پښويې کړي. د هغه پرشونډو يو خپل سره ماشومانه موسکا ، چې د شک او پر ځان د ملنډو نښه و ، راخوره شوه. په ځوړندو لاسونو او سره خلاصو پښو د وياند نويو سپارښتنو ته سترگه په لاره و.

وياند وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-زما وروستنۍ هیله دا ده چې د خپل ربښتینتوب د اثباتولو په ننبه د خپلو نفساني هیلو نه، تا ته تر ټولو غوره یې ماته ووایې.

پییر وویل: زما نفساني هیلې؟ زما نفساني هیلې یو دوه نه دي....

هغه نفساني هیلې چې تر ټولو نه زیات، د ربښتینتوب او حقیقت لارې ته، خنډ وي.

پییر په خاموشۍ کې، د خپلو دغو نفساني هیلو شمېرنه کوله:

-شراب؟ ډېر خوړل؟ کبر؟ راحت پالنه؟ قهر؟ بدنیتي؟ ښځې؟ هغه په خیال کې دا ټول شمېرل، تلل او پرېکړه یې کوله، چې کوم یو تر ټولو مخکې دی؟ تر څه ځنډ نه وروسته یې په خورا کرار آواز، چې په سختۍ اورېدل کېده وویل:

-ښځې

ویاند لاړښود، د دغه ځواب تر اورېدلو، لږ وځنډېد خو هېڅ یې ونه ویل. هغه پییر ته ورنېږدې شو او هغه دستمال یې، چې پر میز پروت و، راواخیست او بیا یې د پییر سترګې وروتړلې، او وې ویل:

-د وروستي ځل لپاره تا سونه هیله کوم، خپل ټوله پاملرنه ځانته ورواړوئ. خپل احساسات ایل کړئ او خپله نیکمرغي نه د شهوت په ارضا کولو، بلکې د زړه په صفالي او تقوا کې ولټوئ. د نیکمرغۍ سرچینې نه د باندې، بلکې په خپل ځان کې دي.....

پییر په هغه شیبه کې د نیکمرغۍ هغه ژوند ښونونکې سرچینې په خپل ځان کې احساسولې، چې د هغه روح یې رڼاوه او زړه د هغو له لېوانتیا نه ډکاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴

یو څو شېبې وروسته، په پېير پسې هغه تياره حرم ته يو بل څوک راغی.دا هغه پخوانی ويانـد نـه و ،بلکې دماسون لـه ډلـې سره دده لـه پېژند گلوی سړی،ويلارسکي و.که څه هم تياره و ،خو پېير هغه له غږه پېژندلی و. پېير د خپـل د ټينـگ تکـل پـه اړه د هغـه نويـو پوښـتنو تـه ځوابونه ورکړل:

-هوکې ! هوکې، تکل مې ټينگ دی.پېير په ورين تندي چې ماشوم وزمه موسکا يې پرشونډو خوره وه، پراخ بربنډ ټټر، يو موزه په پښو او بله پښه بربنډه، گوډ گوډ پـه داسې حـال کې چې ويلارسـکي د هغـه پـر بربنډ ټټر، بربنډه توره ايښې وه، په گډه، هغه سره لاړ.

ويلارسکي هغه له کوټې نه وويست، هغه يې له څو دهليزونو نه تېر کړ، بيا بېرته شا خواته راوگرځېدل، بيا مخامخ لاړل او په پای کې يوې برنډې ته ورسېدل. ويلارسکي وټوخېد ،د تيږومـاتولو د يـو ځـانگړي سوټک، څو گوزارونه، دهغه ټوخي ته ځواب ورکړ او دهغه په وړاندې ور پرانستل شو. يو شډل ځيږ غږ (د پېير سترگې هماغه شان تړلې وې)

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه نه د نوم، ځای، دزوکړې دځای او دا سې نورې پوښتنې وکړې. او وروسته یې بیا هماغه شان تړلې سترګې بل چېرته بوته.

بل ځای ته د تګ په اوږدو کې، هغوی د کنایې په په ژبه دوی ته د ترمخې سفر کې، سپېڅلې دوستۍ، د نړۍ د ابدي معمار او دهغې مېرانې په اړه خبرې اترې وشوې چې د دغه ستونزمن او ګوانښمن مزل د سرته رسولو په وخت کې ورسره مخامخ شي، وهل به یې له هغه ګران وي. د دغه سفر په لړ کې د پېیر دې ته پام شو چې هغه، کله د پلټونکي، کله د زوربدونکي او کله هم د غوښتونکي په نامه نوموي. هر وار د سوټکانو او تورو د ګذارونو ډول او سند ریزوالی بدلیده. کله چې یې هغه کوم ځای یا کوم چا ته وروست، او دی نه پوهېده، چېرته یا چاته، دې ته یې پام شو، چې د لارښوونکي سړي ګامونه سست شول او د ده د لارښوونکو ترمنځ کوم کړکیچ او شخړه رامنځ ته شوه. هغه واورېدل، چې څنګه د هغه لارښوونکي یوله بل سره په بنګهاري پټ پټ غږېږي. د هغو یوه تن ټینګار کاوه، چې هغه باید له یوې قالینې تېر شي، د هغه ښۍ لاس یې راونیو او پر کوم څه شي یې کېښود. هغه ته یې سره وویل چې کین لاس، د خپل ټټر په کینه خوا کېږدئ او دهغه نظام د وفادارۍ اصول تکرار کړي، چې دی یې د غړیتوب غوښتونکی دی. بیا یې شمعې مړې او پېیر یې له بوی نه پوه شو چې الکول یې سره وسوځول. هغه ته یې سره وویل، چې کمکۍ رڼا وويني. په دې شېبه کې یې د هغه سترګې ورپرانستې، هغه تصور کاوه چې وېده دی، او پېیر د الکولو د سوځېدو په تته رڼا کې، څو تنه ولیدل. هغوی ټولو د هغه ویاند په څېر چپنې اغوستې وې. هغوی ټول د ده په وړاندې ولاړ او خپلې بربنډې ځلېدونکې تورې یې د ده د ټټر پلو په نښه کړې وې. د هغوی په منځ کې یو سړی چې په وینو لړلې سپین کمیس یې اغوستی

(c) ketabton.com: The Digital Library

و. پيير د دغه حال په ليدلو، خپل ټټر د تورو خواته وروړاندې کړ او هڅه يې وکړه چې د تورو څوکې د ده په ټټر کې ننوزي، خو تورې دمګړۍ له هغه نه يو پلو ته شوې او هغه سره سم يې د هغه سترګې بېرته وروترلې.

هغه ته يو غږ وويل: تا اوس کمکی رڼا وليدله. بيا يې شمعې سره ولګولې او وې ويل: اوس بايد بشپړه رڼا وګورئ. د هغه له سترګو بيا دستمال لرې کړ او له لسو غږونو نه زيات تو هم مهاله غږ وکړ:

- د نړۍ پرتم داسې تېرېدونکی دی.

پيير کرار کرار ګواکې په سد کېږي، کوتې، د هغې ديوالونو او هغه کسانو ته چې هلته وو، کتل.

په کوټه کې د ولاړ ميز تر شاو خوا، چې تور ټوکر پرې غوړېدلی و، دولس تنه ناست وو او ټولو د هغو کسانو په څېر جامې اغوستې وې چې ده څو شېبې مخکې ليدلي وو. ده، دغو کسانو له ډلې نه ځينې د پترزبورګ په بنداړونو کې ليدلي وو. دلته د مشر پر ځای ده ته يو نا پېژندلی ځوان ناست او يو ځانګړی صليب يې په غاړه کې ځوړند و. د هغه کېڼې خوا ته، يو ايتالوی کشيش ناست و. دا هماغه آبات و چې څو کاله مخکې پيير هغه د انا پاولوفنې په کور کې ليدلی و. دغه شان يو لوړپوړی او پېژندل شوی چارواکی او هغه سويسي سړی چې يو وخت يې د کوراګين په کور کې، د هغه د ماشومانو د ښوونکي دنده لرله. ټولو په داسې حال کې چې په سکوت کې ډوب و، په خورا درناوی يې خپل مشر ته غوږ نيولی وو. په ديوال کې يو ځلېدونکی ستوری ټومبل شوی و. د ميز يوې خوا ته، په بېلا بېلا انځورونو انځور شوې يوه قالينګوټې غوړېدلې وه او بلې خوا ته يو قربانځای، يو سپېڅلی کتاب او پر هغه يوه انساني ککره ايښې وه. له ميز نه ګرد چاپېره، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلب شمعونو ته ورته اوو شمعونه کتار شوي و. دوو تنو پېير ته لاربنودنه وکړه چې د قربانځای خواته لاړ شي.

يو بل تن وويل:

- ښاغلو ! دا څه خبرې دي، پربږدئ، هیله کوم دا خبرې پرېږدئ.

پېير پرته له هغه چې په ځمکه پرېوزي، له خپلو نږدې ليدونكو سترګو سره، حيران حيران شا و خوا كتل، خو ناڅاپه يې په زړه كې شک پیدا شو او له ځان سره يې وويل:

- چېرې يم؟ څه كوم؟ دا پر ما ملنډې وهي كه څنګه؟ وروسته به ددې چارو ياد بدل، ما ته شرم نه وي؟

خو دغه شک د سترګو په رپ كې بېرته ورک شو. له ځانه د چاپېير شويو وګړو برندو څېرو ته ځير ځير و. ټول هغه څه يې ورياد كړل، چې په دې مراسمو كې تېر شوي وو او وويل، چې په نيمه لاره كې به نه درېږي. له شک نه خورا وېرېده، نو ځكه يې د صفا او صداقت د بيا لاس ته راوړلو په هيله د لمانځتون په وړاندې په ګونډو شو او پر ځمكه يې ځان واچاوه. په رښتيا يې هم تر پخوا لا زيات د آرامۍ او خوا خوږۍ احساس وكړ. وروسته له هغه چې څو شېبې همداسې په درناوی غځېدلی پاتې شو، سپارښته وشوه، چې پاڅېږي او هغه شان سپينه چرمي چپن واغوندي، لكه چې نورو اغوستې وې. هغه ته يې يو پارو او درې جوړه دستكشه وركړل. په دې وخت كې مشر استاد، هغه ته مخ وروا ړاوه او وې ويل، چې د سپينې چپنې، سپين والی او پاكي ته چې د پرهېزګارۍ او صداقت ښنسه ده، پوره پاملرنه ولري. بيا يې د پارو په هكله چې لاتر اوسه د هغه د دندې په اړه څه ورته ويل شوي نه و، وويل چې، دا ددې لپاره دی، چې د هغه په وسيله لومړی خپل زړه له ګناهونو او ناولتيانه پاک كړي او بيا په كمينۍ د خپلو خپلوانو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورو وګړو زړونه او روان پاک او رون کړي. بیا د لومړي نارینه د دستکشو په اړه ورته وویل، چې دا راز به ده ته هم داسې ناسپړلی پاتې شي، خو باید د هغه په ساتنه کې ډېره پاملرنه ولري. د دویم جوړه دستکشو په اړه چې هغه هم د نارینو و، ورته وویل شول، چې هغه د برنډې په غونډو کې په لاس کوي او د دریمې جوړې په اړه، چې ښځینه دستکش و، ورته وویل شول، چې:

- ګرانه وروره ! دا دستکش هم ستا دي. دا به هغې ښځې ته ورکړې، چې تر نور ټولو هغو نه تاسو ته د درناوي وړ وي. په دې ډالۍ سره باید هغې ته د خپل زړه سپېڅلوالی څرګند کړې او هغه د معمار واده ته وهڅوې.

لږ څنډه وروسته یې وویل:

- ګرانه وروره ! خو پام کوه، چې دا دستکشونه، ناولو لاسونه په لاس نه کړي...

کله چې مشر استاد خپلې دا وروستی خبرې هغه ته اورولې، پیېر د هغه په تندي او څېره کې د خورا ژورې خواشینۍ نښې ولیدې او د هغه په لیدو دی هم لاپسې خواشینی او نېږدې و، چې سترګونه یې اوښکې را وبهېږي. څېره یې د ماشومانو په شان تکه سره شوه. په ګبنۍ او نا آرامۍ یې شاوخوا وکتل او یوه زورونکې چوپتیا خوره شوه.

یوه ورور، دغه چوپتیا بیا داسې ماته کړه چې پیېر یې له لاسه ونیو او یوې قالینګوټې ته یې ورنږدې او د یوې کتابچې له مخې یې پر قالینې د انځورونو په اړه، ویناوې ورته ولوستلې. دا انځورونه د لمر، سپوږمۍ، سوټک، شاقول، پارو او دوه ټوټې تیږې، انځورونه وو. یوه تیږه شډله او بل هغه یې د مکعب په شان تراشل شوې وه. دغه راز یو پایه او درې کړکۍ او ځینې نور شیان هم هلته انځور شوي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا یې پېیر ته یو ټاکلی ځای وټاکه، د برنډې ننښې یې وروښودلې، د ننوتلو (د شپې نوم) یا کود یې ورته وو ایه او بالاخره یې اجازه ورکړه چې کېني. مشر استاد د دوی د نظام د بنسټیزو اصولو او کړنلارې لوستل پیل کړل. هغه یو خورا اوږد متن و. پېیر له خوښی، شرم او ګبنی نه، په هغه څه چې لوستل کېدل، سر نه خلاصېده. هغه یوازې د کړنلارې وروستی خبرې سمې واورېدې او په یاد یې پاتې شوې:

مشر استاد داسې ولوستل:

- زموږ په لمانځتونو او معابدو کې د تقوا او بې لارېتوب د کچو او درجو نه پرته، بله درجه نه شته. هر چېرته او هر کله چې امتیاز رامنځ ته کېږي، هلته چې د انسانانو تر منځ د برابرۍ زړې او بنسټ ړنګېږي. د ورونو مرستې ته چې هر څوک وي، وردانګه. هر بې لارې ته، چې هر څوک دی، لارښوونه کوه، هر لوېدلي ته لاس ورکوه او هېڅکله دې په زړه کې د ورور په وړاندې کرکه مه اچوه. تل خواخوږی او مهربانه اوسه. په هر زړه کې د میني او صفایي ډېوه بلوه. په خپلو نیکمرغیو کې دې، خپل خپلوان او ورونه شریک ګڼه او هېڅکله د دغه سپېڅلو الی خوند په رخه او کرکه مه لړه. دښمنان دې ببښه او له خواخوږی نه پرته، په بله وسیله له هغه نه غچ مه اخله. هر کله چې په دې توګه لوړ آسماني قوانین مراعات کړې، د لرغوني پرتم ورکې شوې نښې به بیا پیدا کړې.

په همدې وروستیو ټکو یې خپله وینا پای ته ورسوله، پاڅېد ،له پېیر نه یې غېږ تاو او هغه یې ښکل کړ.

پېیر چې سترګې یې د خوښو له اوښکو ډکې وې، شاوخوا ته کتل او په دې یې سر نه خلاصېده چې څنګه مبارکیو او د تکلونو بیا تازګی ته ځواب وو ایي ،له ځان نه راچاپېر شویو کسانو کې یې، څوک

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېژندګلوي نه لیدل، هره خوا ته به یې چې کتل، ټول نوي ورونه و او په دې کې یې، تلوسه کوله، چې له دوی سره به ګډ نوي کارونه پیل کوي.
مشر استاد د سوټک په ګوزار، له میز له ګرز جګ کړ، ټول پر خپلو ځایو کېناستل او یوه تن د کمینۍ او تواضع په اړه دعا ولوستله.
وروسته د مشر استاد په غوښتنه، د وروستۍ دندې د سرته رسولو سپارښتنه وشوه، یو لوړپوړي روحاني، چې د (صدقې د راټولولو) دنده یې لرله، پاڅېد او له یوه پلوه یې په ورونو ګرځېدل پیل کړل. پېیر غوښتل ټولې پیسې صدقه کړي، خو له دې نه وډار شو چې دا به کبر او ځانستاینه وګڼل شي، نو ځکه یې د صدقو په نامه په یوه لیک کې، هغه اندازه ولیکله چې نورو لیکلې وې.
غونډه پای ته ورسېده، خو پېیر کورته د رسېدو سره، داسې انګېرله چې له خورا اوږده سفر نه راستون شوی وي. هغه سفر چې لسګونه کاله یې دوام کړی و او د هغه په لړ کې دی داسې بدل شوی و، چې له پخواني جوړښت، نظام، ژوند او د هغو له عادتونو نه خورا لرې شوی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵

پيير، په لوږ کې تر منلو يوه ورځ وروسته په کور کې ناست و او کتاب يې لوست. هغه هڅه کوله د هغې مربعې په معنا ځان پوه کړي، چې يوه خوا يې خدای، دويمه خوا يې اخلاق، دريمه خوا يې روحاني او جسماني عالمونه او څلورمه هغه يې د هغو اړيکي و.

کله ناکله به د دغې مربعې له خياله وزګار شو، سر به يې له کتاب هسک کړ او تصور کې به يې خپل نوی ژوند نه نکلونه انځورول.

د پرون ماښام په غونډه کې يې ده ته ويلي و، چې د ده د دوئيل آوازې تر تهولوا که پورې ورسېدلې او ښه به دا وي چې يوه څه موده له پلازمينې پترزبورګ نه چېرته لاړ شي. پيير دا ښه ګڼلې وه، چې خپلو سهيلي جايدادونو ته لاړ شي او يو څو موده له خپلو بزګرانو سره ناسته ولاړه او حسابونه وکړي. هغه د خپل دغه نوی ژوند د خيالونو په خوښۍ کې ډوب و، چې ناڅاپه سردار واسيلي کوټې ته رانوت او سمدلاسه يې وويل:

- ګرانه ملګريه! دا په مسکو کې دې، څه بلا پېښه کړې ده؟ د زړه سره، دا لېوليا سره دې، څه اخ و ډب جوړ کړی دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهزاده واسیلي چې لا ناست نه و، زیاته کړه:

- ته هسې لمسول او پارول شوی یې، ته ډېر تېر وتلی یې، زه په هر څه خبر یم، زه کولی شم په ډاګه او د زړه له کومې تا ته ووایم چې ایلن ستا په وړاندې هومره بې ګناه ده، لکه هغه شان چې حضرت مسیح، د یهودانو په وړاندې بې ګناه و.

پیېر غوښتل چې ځواب ووایي، مګر سردار واسیلي، هغه خبرو ته پرې نښود:

- ته ولې، مخامخ ما ته رانغلې او د یوه دوست او ملګري په څېر دې هر څه را ته ونه ویل؟

هغه زیاته کړه:

- زه په هر څه پوهېږم او له هر څه خبر یم. پوهېږم ستا کړه، د هغه نارینه کړو ته ورته و، چې له خپل ناموس نه دفاع کوي، خو هغه خورا په تلوار و. ښه په دې اړه به قضاوت نه کوو.

هغه خپل آواز لږ ټیټ کړ او دوام یې ورکړ:

- تصور یې کولای شې، ته لږ فکر وکړه، د تا په دې کړو سره، خلک اوس د هغې او زما په اړه څه فکر کوي. خلکو خو لا څه کوي، چې دربار... هغه هلته په مسکو کې پاتې شوه او ته دلته.

هغه د پیېر لاس راونیو، لږ یې ښکته کېښکود او وې ویل:

- ګرانه! دا په یاد لره، هرومرو کومه تېروتنه شوې ده، زه داسې انګېرم، چې ته هم همداسې فکر کوې او پوه شوی یې. وروره! سمدلاسه به، همدا اوس زما په مخ کې هغې ته یو لیک، لیکې.

لیک به لیکې، چې هغه دلته راشي، هر څه په روغه جوړېږي، دا بدمرغي باید پای ته ورسېږي، کنه ګوره! دا ساده او وړه پېښه به لوی جنجالونه جوړ کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سردار واسیلي هغه ته له معنا نه په ډک یو غلچک وکتل او زیاته یې کړه:

- زه له خورا ښو خلکو نه خبر یم، چې ټولو اکه امپراطوره، چې خپله یوه کونډه ده، له دې خبرې سره یې لېوالتیا پیدا کړې ده، ته خو پوهېږې، چې هغه له ایلن سره ځانګړې مینه لري.

پېیر څو ځله هڅه وکړه چې څه ووایي، خو نه سردار واسیلي هغه ته د خبرو وخت نه ورکاوه او نه یې خپله له ډاره خوله پرانسې شوه، خو سره له دې یې هم تکل کړی و چې په خورا غوڅه ژبه له خسر سره خپل مخالفت څرګند او د هغه وړاندیز ونه مني. په همدې شېبه کې هغه ته د خواخوږۍ، مهربانۍ او ورورګلوۍ په اړه، د ماسون د ډلې اصول وریاد شول. مخ یې سور او ګونځې ګونځې شو. ګېڼۍ اخېستی و، همداسې پاڅېده او کېناسته، پاڅېده او کېناسته. هغه د ژوند تر ټولو په کړکېچن کړکېچ کې ځان راګیر او لاس په ګرېوان لید... د غه حالت دی یو روحي اخ و ډب سره مخامخ کړی و... هغه د دغه راز تندو خبرو د اورېدو سره رږدی شوی و. هغه د سردار واسیلي له بربنډې او ترخې ژبې او په ځان باور سره هم عادت کړی و، نو ځکه یې داسې انګېرله، چې اوس هم دی ددې توان نه لري، چې د هغه په وړاندې څه ووایي، خو ده دا هم احساسوله، چې د هغه ټول برخلیک او راتلونکې هغه ځواب پورې اړه لري، چې اوس یې باید ووایي:

ایا دی هماغه شان خپل پخوانۍ لارې ته، خپل عادت شوې لارې ته دوام ورکوي او یا دغې په زړه پورې لارې ته، چې ماسونانو ورته ویلې وه، هغې لارې ته چې ده سخت ایمان پرې پیدا کړی و، هغې لارې ته چې د نوې نړۍ ور یې ورته پرانست راګرځي.

سردار واسیلي په ټوکیزه وینا هغه ته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ښه ګرانه ! ته يوازې ماته (هو) وو ايه، زه به هغې ته ليک وليکم، بيا به په دې ويار زه خوسکی درته حلال کړم.

خو شهزاده واسيلي لا خپله ټوکيزه خبره پای ته نه وه رسولې، چې د پيير پر څېرې د غضب داسې لړې راخورې شوې چې د هغه د پلار د څېرې د غضب ياد کاوه، بې له هغه چې خپل مرکچي ته وګوري، تر شونډو لاندې يې وويل:

- سردار، ما خو ته خپل کورته نه يې رابللی، هيله کوم چې لاړ شي !

پيير پاڅېد ، هغه ته يې ورپرانست او بيا يې وويل:

- مهرباني وکړئ، څه ته ګورئ؟

هغه هم پر ځان دا باور نه درلود ، چې د غسې وکړي او له هغه وحشت، تلوار او ګبنې نه چې د سردار واسيلي په څېره کې راڅرګند شوی و ، خوشاله بريښېده.

سردار واسيلي وويل:

- څه در شوئ؟ ناروغه خو به نه يې؟

پيير چې غږ يې رېږدېده، په ګواښمن آواز يې بيا وويل:

- مهرباني وکړئ !

شهزاده واسيلي، پرته له هغه چې د خپلو پوښتنو ځوابونه واوري، دې ته اړ کړل شوی و ، چې بايد لاړ شي.

پيير يوه اونۍ وروسته، د ماسونانو د ډلې له خپلو نويو ملګرو سره خدای په اماني وکړه، د خيريه چارو لپاره يې ښې غټې پيسې ورکړې او خپله د خپلو جايدادونو د څارنې لپاره لاړ. د ماسون له ډلې نه د هغه نويو ورونو د کيف او ادېسې د ښارونو د ماسون له نامه هغه ته ليکونه وليکل او په هغه کې يې پيير ته ډاډ ورکړ چې دی به ليکونه وليکي او په نوي پيل شوی ژوند او چارو کې به له هغه سره مرسته او لارښوونه وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۶

سره له هغه چې ټولواک، د دوئيل او دوئيل کوونکو په وړاندې سخت دريځ غوره کړی و، خو نه پيير او دولوخوف او نه د هغو شاهدانو يوه هم کوم ګواښ يا تاوان ونه ليد. او پېښنه په خير تېره شوه. مګر د دوئيل له کبله و، چې پيير او مېرمن يې سره جلا شول او د دغې بدنامۍ، ډنډورد ټولو خلکو په تېره بيا د اعيانو په غونډو او بنډارونو کې سختې انګازې ګډې کړې وې. پيير چې تر دې نه پخوا يو ارموني او نا مشروع سړی ګڼل کېده، اوس يې د ټولو په تېره بيا خير غوښتونکو او غوړمالو له خوا ښه ملاتړ کېده. هغه لا تر څو موده د مخې، د روسيې تر ټولو بډای ځوان او بې ښځې مجرد زوم ګڼل کېده، د هرې کورنۍ له خوا يې هرکلی کېده، خو تر واده نه وروسته هغو ميندو چې پېغلې لونې درلودې او نور يې هيلې، په ناهيلو بدلې شوې، تر زياتې اندازې يې د هغه په وړاندې خپله بايلوده... د دوئيل په پېښنه کې هم دی ملامت شمېرل کېده، هغه د يو لېوني او رخه لرونکي مېړه نوم ګټلی و او پسې ويل کېدل چې هغه د خپل پلار په څېر باخاري او عصبي ستونزې لري. کله چې ايلن د پيير ښځه، له پترزبورګ نه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د تګ نه وروسته، دې ښارته راستنه شوه، ټولو خپلوانو او آشنایانو نه یوازې په خورا خوښۍ بلکې د هغې بدمرغۍ له کبله چې پر هغې راغلې وه، په ډېر درناوی د هغې هرکلی وکړ. هرکله به چې چا د ایلن د مېړه په اړه خبرې کولې، هغې خورا مظلومه څېره غوره کوله. که څه هم هغه د خپل دې دریځ په معنا نه پوهېده، خو بیا هم د هغه د ځیرکتیا احساس خپل په خپله په هغه کې رالمسېده. ددې دغه دریځ دا راڅرګندوله، چې هغې پرېکړه کړې ده، د دغې بدمرغۍ او پېغور ټول پېټی یوازې، پرته له هغه چې چا ته ګیلې او شکایت وکړي، په خپله وزغمي. هغې داسې انګېرله، چې ددې مېړه هغه صلیب (صلیب د شهادت نښه ده، هغه شهادت د ګناهونو د ښنلو په خاطر باید وزغمل شي) و، چې خدای دې ته را لېږلی و. سردار واسیلي بیا په دې اړه لږ په ډاګه خبرې کولې. هر وار به چې د پېیر په اړه خبرې پیل شوې، ده به اوږې پورته واچولې، تندي ته به یې ګوته ونیوه او ویل به یې:

- د هغه ماغزه خراب دي، ما خو له هماغه لومړي ورځې ویل، چې لېوني دی.

انا پاولوفنا د هغه په اړه ویل:

- ما هم د همدې پېښې اټکل کاوه، زه همدا اوس هم وایم او له هماغې لومړي شېبې نه، تر ټولو لومړی ما دا اټکل وکړ (دې په دې زیات ټینګار کاوه، چې تر هرچا د مخه یې اټکل کړی و) ما ویل چې دا ځوان لېونی او ماغزه یې د پیړۍ په بې لارې عقایدو لړل شوي دي. ما ویل، ما لا هماغه وخت چې ټول پرې مین و. ویل؟ په یاد مو نه دي؟ هغه وخت چې نوی له بهره راغلی و او یو ماښام یې زما په یوه بنډار کې، ځان د کوم (مارات) په نامه خلکو ته ورو پېژاند. (د روسي متن ۴۴۴مخ) اوس نو ورته ټینګ شئ، ګورئ! خبره چېرته ورسېده. زما لا

(c) ketabton.com: The Digital Library

هماغه وخت دې واده ته خوښه نه وه او د دغه شان يو پای اټکل مې کاوه.

انا پاولوفنا د پخوا په شان په خپلو وزګارو ورځو کې، په خپل کور کې مېلمستياوې جوړولې، هغه شان پرتميني مېلمستياوې چې يوازې انا پاولوفنا د هغې د جوړولو توان درلود. په دغو شان بنډارونو کې چې لومړی په هغه کې، د اوسنۍ ټولنې غوره پېيروي (کوچ) د پترزبورګ د روښان اندو ټولنو تر ټولو غوره ګېډۍ، راټوليدل. د انا پاولوفنا په بنډارونو کې په ځير د مېلمنو د ټاکنې ترځنګ، يوه ځانګړتيا دا هم وه چې هر وار به په هغې کې يو ناپېژندل شوی او په زړه پورې څېره مېلمنو ته وربېژندل کېده او بله ځانګړتيا يې لا دا وه چې هېڅ چېرې، لکه په دې بنډارونو کې، د پترزبورګ د سياسي حالاتو په هکله اټکلونو او د هغو په اړه شننې نه کېدې.

د ۱۸۰۶ کال په پای کې هم چې په اينوي او اورشتت کې د ناپليون له خوا د جرمن د پوځ د غمرلې ماتې له ټولو وړو او غټو پېښو او کيسو نه هر څوک خبر و، د جرمن د پوځ د سنګرونو د ړنګېدو کيسه هره خوا خپره وه. د روس پوځ، جرمن ته ننوتلی و او د ناپليون روس دويمه جګړه پيل شوې وه، انا پاولوفنا يوه لويه مېلمستيا او بنډار جوړ کړ. په دې مېلمستيا کې غوره اعيان او د روښان اندو له ګېډونه، زړه راښکوونکې بدمرغه ايلن چې مېړه (پېير) پرېښې وه، مورتمار، له ويانا نه نوی رارسېدلی، په زړه پورې شهزاده ايپوليت، دوه ديپلماته، ترور، هغه ځوان چې په دې بنډار کې يې د خورا غوره سړي نوم ګټلی و او په همدې نوم نومول کېده او يوې پېغله چې تازه د ښځېتوب وياړ ور په برخه شوی و، د هغې مور او څو تنه نورو چې هومره پېژند ګلوي او نوم يې نه درلود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه نوې خبره چې انا پاولوفنا، د هغې شپې په مېلمستیا کې مېلمنو ته وروپېژندله، باریس دروبتخکوی و، چې نوی یې د کوم لوړ پوړ چارواکي، یاورتوب رتبه اخېستې وه او په دې وروستیو وختو کې د جرمن د پوځ په ځانګړي استازیتوب راغلی و.

سیاسي اړیکو او شننو دا ویل، که هرڅومره د اروپايي هېوادونو مشران او پوځیان، د ناپلیون د زورزیاتي په وړاندې، نرمي او کراري وښيي، زموږ خیال د بناپارت په وړاندې بدلیدونکی نه دی. د هغه په وړاندې زموږ په ډاګیز دریځ کې بدلون نه راځي، د جرمن پاچا او نورو ته یو ازې وایو چې:

- خپل عمل د لارې مل دی، هر څه چې کوئ، ځواب به یې ګورئ. دا ستا غوښتنه و، هو کې ښاغلیه جورج دا اند ښنه! (د مولیر د یوې ننداري اتل اند ښنه ده)...

کله چې نبردې ټول مېلمانه راټول او باریس تالار ته راننوت، په همدې شېبو کې د انا پاولوفنا په ځانګړي لارښوونه، ټولې خبرې له اتریش سره زموږ په سیاسي اړیکو او له اروپا سره زموږ په اتحاد را چورلیدې.

باریس، چې د ناظرتوب، وریښمینه نوې ښکلې دریشي اغوستې وه، له پخوا نه په مېړانې، تازه، تاند سور او سپین او په ډاډ منو ګامونو تالار ته راننوت او هغه شان چې لارښوونه ورته شوې وه، بوډۍ ترور ته ورغی او تر ځانګړي درناوی نه وروسته، له نورو سره یو ځای شو.

انا پاولوفنا خپل وچ لاس هغه ته ور اوږد او هغه ښکل کړ. بیا یې له هغه سره ځیني ناپېژندل شوي کسان، هغه ته وروپېژندل او د هر یوې، نوې پېژندونکې خبرې په اړه به یې په کراره یوه ستاینه کوله، هغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وویل:

- شـهزاده ایپولیـت کـوراګین خـورا مهربـان ځـوان، دا هـم ښـاغلی کروک د دنمارک شارژدافیر، چې د ژورو خیالاتو خاوند دی او دا هم ښاغلی شیتوف چې خورا دروند سړی دی.

بـاریس چې اوس د اناپاولوفنـا ، د هلـو ځلـو او خپلـو ځیرکتیـاو او هڅو له امله ځانته، غوره او د درناوي وړ دنده غوره کړې او د کـوم لـوړ پوړي چارواکي د یاورتوب دنده یې تر لاسه کړې وه. هغـه د جرمن پـه پـوځ کـې ښـه منصب ګټلی او دا دي د یـوې خـورا درنـې دندې د سر تـه رسولو لپاره د ځانګړی استازی په نامه پترزبورګ تـه راغلـی و. هغـه پـه المیوخ کې د نظم په اړه له نالیکل شوو قوانینو سره ښه آشنا شوی او له هغوی سره ښـه لېـوال شـوی و. دغـه نظـم او انضبـاط، او دهغـه ځـانګړي کړه وړه چې کولای شول یو ساده برېدګی، په خوار نامعقوله بڼه، له یـوه جنراله نه، لوړ وښيي. د همدې نالیکل شویو قوانینو لـه مخـې، پـه پـوځ کې د لوړېدو او برې د لاس تـه راوړلـو لپـاره نـه هڅې پـه کـار وې او نـه زیـات کـار، نـه یـې مېړانـې تـه اړتیـا لیدلـه کېـده او نـه یـې زړورتیاتـه، یوازې څه چې په کار و ، هغه له هغـو کسـانو سـره نږدېوالی او دوستي وه، چې دغه رتبې، مډالونه او نښانو نه یې ښـل. بـاریس هـم کلـه کلـه د خپلو چټکو رتبو لـه اخېسـتو نـه تعجب کـاوه او هـم بـه لـه دې کبلـه پـه حیرت کې و چې څنګه نور د ده لـه دغـه راز بریالیتوبونـه، نـه خبرېږي. بـاریس د دغـه نـوي ژونـد لـه کبلـه، لـه ډېـرو پخوانیـو دوسـتانو سـره پخـوانـي کـړه وړه، دودونـه او حتـي آشـنایان او وعـدې هېـرې کـړې وې. خپله هم چور بدل شوی و. که څه هم هغه بډای نه و ، خـو خپلـه وروسـتۍ ټنګه یې هم په کـالبو او جـامو خرڅولـه او هڅـه کولـه چـې تـر نـور ښـه او ښکلی وبرېښي. هغه له ډېرو لذتونو ځان ددې لپاره بې برخې کاوه، چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پترزبورګ په لارو کوڅو کې، په خورا ښو ګاډیو کې سپور او ښو نویو پوځي جامو کې وګرځي. یوازې له هغو کسانو سره د آشنایي په لټه کې و چې تر ده نه لوړ دریځ ولري او په یو څه نه، یو څه کې دی ګټه ترې واخېستی شي. پترزبورګ ده ته ډېر ګران او مسکو ته یې په سپکه کتل. د رستوف له کورنۍ او له ناتاشې سره یې خپل د تنکي ځوانۍ لېونۍ مینې ته په ملنډو کتل او په پوځ کې د ګډون نه وروسته هېڅکله بیا د هغو کور ته نه وه ورغلی. دا دی اوس، د اناپاولوفنا د مېلمستیا تالار ته رابلل شوی و. دې تالار ته رانوتل یې د خپلې لوړتیا یوه غوره نښه ګڼله.... خپله یې په ډېرې ځیرتیا ټول څارل. هر مېلمه ته یې جلا جلا په ځیر ځیر کتل او په دې اړه یې فکر کاوه چې له کوم یوه نه کومه ګټه اخېستی شي او په څه ډول له هغه سره ځان نږدې کولی شي. د مېلمه پالې له لارښوونې سره سم د ښکلې ایلن تر څنګ کېناست او د بنډار عمومي خبرو ته غوږ شو.

د دنمارک شارژدافیر وویل:

- ویانا د وړاندیز شوي تړون په ټکو په ښه توګه پوهېږي. هغوی پوهېږي چې د ډېرو بریو سره سره، بیا هم دغه وړاندیز سرته رسېدای نه شي، نو ځکه هغوی د دغه تړون د اهدافو عملي کېدو ته په شک ګوري. او همدا د ویانا د کابېنې نظر هم دی.

یو هوښیار او ځیرک سړي وویل:

- همدا شک او تردېد د ویاړ وړ خبره ده.

مورتهمار وویل:

- د ویانا د کابینې او د اتریش د امپراطور او ټولواک خبره باید یوه ونه ګڼله شي، د اتریش ټولواک هېڅکله نه شي کولی داسې خبرې وکړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

انا پاولونا په خبرو راغله او وې ویل:
-ګرانه ګرافه ! اُروپ (خدای خبر چې هغې ولې اوروپا ته اُروپ ویل، تصور کېده چې هغې دا تلفظ د ژبې یو ښه والي ګاڼه،.دا چې اوس له هغې سره یو فرانسوي غږېده، نو دا یې ښه وګڼله چې دا سې ووايي).
-انا پاولوفنا هم خبره د اترېش د ټولواک د زړورتیا پلو ته ځکه ور اوړده کړه چې باریس په خبرو راولي.
باریس په خورا ځیرتیا د هغو خبرو ته غوږ نیولی و او دې ته سترګه په لاره و چې خپله هم په خپل وار سره څه ووايي، خو له دې سره سره څو ځله بریالی شوی و ، چې خپلې ښکلې او زړه راښکونکې ګاونډۍ ایلن ته وګوري، هغې ښکلا سره چې ښکلې موسکا یې پرشونډو خوره وه، څو ځله یې خپل غلچک له ده سره جنګولی و.
انا پاولوفنا د جرمني په اړه د خبرو په لړ کې څو ځله په نرمه او ناپېیلې ژبه له باریس نه وغوښتل چې (ګلوګاو) د خپل سفر د پاېلو په هکله وغږېږي او د جرمن د پوځ په اړه، لکه هغه شان چې ده لیدلي و ، خبرې وکړي. باریس په آرامۍ او بې تلواره، په خورا خواخوږۍ او بې هر ډول تېروتنو په فرانسوي ژبې، د جرمن د پوځ او دربار په هکله هر اړخیزې خبرې پیل او د خبرو په لړ کې یې هڅه کوله چې پېښې له خپل ځانګړې نظره پرته لکه هغه شان چې دي، په رښتیني ډول بیان کړي. د ده دغه بیان او ژبې د څه کم ټولو وګړو پام ځان ته وروااړاوه. انا پاولوفنا دا سې احساسوله چې د دې له خوا ټول رابلل شوي مېلمانه، له دغه ځوان سره له آشنایۍ خوند اخېستی او قدر یې کوي. ایلن تر ټولو نه زیات د باریس خبرو ته پام کړی و. څو ځله یې د هغه د سفر په اړه داسې پوښتنې وکړې چې ګواکې د جرمن د پوځ د حالاتو سره لېوالتیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

لـري. همـدا چې بـاريس خپلـې خبرې پـاى تـه ورسـولې، ايلـن لـه هغـې موسکا سره، چې تل به يې پرشونډو خوره وه، هغـه تـه مـخ ور واړاوه او وې ويل:

- تاسو بايد هرومرو زما ديدن ته راشئ!

د هغـې لـه ژبې نـه داسې ښکاره شـوه، چې ګـواکې دغـه ليدنـه چې باريس يې په اړتيا نه پوهېده، خورا اړينه ده. ايلن تر لږې شېبې څنډ نه وروسته وويل:

- د سـه شـنبې پـه ورځ، د نهـو لسـو بجـو پـه اوږدو کـې، کـه دا کـار وکړئ، تاسو به زما د خاطر، خاطر وياړ شي.

باريس وعده وکړه، چې دې هيله به سر ته رسوي او هڅه يې کولـه له هغې سره مرکه توده کړي، خو اناپاولوفنا پـه دې پلمـه، چې ګـواکې ترور غواړي د ځوان ناظر خبرې واوري، خپلې خوا ته وروغوښت او پـه دې توګه يې هغه له ايلـن نـه لـرې کـړ، هغـې اناپاولوفنـا د دغـې بلنې پـه ترڅ کې، پـه يـوې ملالـې او ځـانګړې ادا چې لـه ايلـن سره د خواخوږۍ نښې ترې ښکارېدې وويل:

- ګوره تاسې خو، د هغې مېړه پېژنئ؟

هغې چې ايلن ته اشاره کوله زياته کړه:

- اخ! ايلن داسې يوه بد مرغې ښکلې ښځه ده! د هغـې پـه مـخ کـې د هغې د مېړه په اړه مه غږېږئ، هيلـه لـرم چې هغـه مـه وريـادوئ، د هغـې لپاره خورا د خواشينۍ وړ ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷

کله چې باریس او انا پاولوفنا مېلمنو ته راستانه شول، سردار ایپولیت په خبرو لګیا و. هغه ځان د څوکۍ څنډې ته نېږدې کړ او وې ویل:

- د پروس ټولواک! دا یې وویل او په خندېدو شو. ټولو هغه ته مخ ور واړاوه. هغه بیا په پوښتنیزه ډول و پوښتل:

- د پروس ټولواک؟ بیا یې وخندل، بیا یې ځان د خپلې لاستي لرونکې څوکۍ منځ ته برابر او په خورا ډېره توګه آرام کېناست. انا پاولوفنا یوه شېبه د هغه خبرو ته سترګه په لاره شوه، خو ولیدل چې سردار ایپولیت د خبرو د دوام تکل نه لري، دا خبره یې راونیوه چې دا خدای ناپېژندونکی بناپارت، څنګه په یو تسدام کې د (ستر فردریک) توره غلا کړې ده، دا د ستر فردریک توره وه چې زه...

خو ایپولیت د هغې خبرې پرې کړې او وې ویل:

- نو څه ووایم، د پروس ټولواک!

خو همدا چې د ټولو پام یې ځانته ور واړاوه، ښښنه یې وغوښته او چپ شو. انا پاولوفنې لږ تندی تریو کړ، خو مورتهمار چې د ایپولیت ملګری و، هغه ته په قهر مخ ور واړاوه او په غوڅه ژبه یې ورته وویل:

- پوه نه شوم، تاسو د پروس له دې ټولواک څه غواړئ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایپولیت بیا وخندل او خندا یې دې ته ورته وه، چې ګواکې د خپلې خندا له کبله شرمېدلی وي، خو وې ویل:

- نه ! هېڅ نه غواړم. یوازې دومره مې غوښتل چې وو ایم (هغه د بنډار له پیل نه دې ته سترګه په لاره و، هغه ټوکه چې په ویانا کې یې اورېدلې وه، دلته واوروي)

هغه دوام ورکړ:

- ما غوښتل یوازې دومره وو ایم چې موږ هسې د پروس د ټولواک لپاره جنګېږو.

باریس... او نورو ټولو وخندل.

انا پاولوفنا...

هغه په ګوانښمنه خو له ملنډو په ډکه ژبه وویل:

- له کلمو سره ستا سو لوبه، ښه پای نه لري. البته چې خورا عاقلانه دی، خو رښتیا نه دی. موږ د ښه نیت لپاره جنګېږو نه د پروس د ټولواک لپاره. او دا سردار ایپولیت خو، هسې شیطانکۍ دی.

دا خبرې اترې چې دم په دم تودېدې، ټولې د سیاسي پېښو د خبرونو په شاوخوا راچورلیدې، خو کله چې خبرې د ټولواک له خوا دی او هغه ته د رتبو، نښانونو او مډالونو ورکولو پورې ورسېدې، لا تودې او تودې شوې.

هغه هوښیار او ځیرک سړی وویل:

- پروسږ کال خو، ن.ن. یوه تنبا کمروړه، هغه هم په عکس انځور شوې، هغه نو سږ کال ولې هغه س.س. ونه ګټي؟

دیپلمات وویل:

- ښښنه غواړم، د ټولواک په تصویر انځور شوی تنبا کمروړه، یو سوغات دی، نه رسمي امتیاز، هغه یوازې یوه ډالۍ ده، ډالۍ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې ټول کورونو ته د تک لپاره چمتو شول، ایلن چې د بندار په اوږدو کې تر ټولو کمه غږېدلې وه، بیا یې مخ باریس ته ورواړاوه او په هیله یزه خوږه ژبه یې هغه ته وریاده کړه چې د سه شنبې ورځ یې هېره نه شي. هغه چې انا پاولوفنا ته موسېده ،باریس ته وویل:

- دا خورا ضروري ده چې سره وګورو ! او اناپاولوفنا له هماغې خواشینې موسکا سره، چې هر وار د ټولواک، د هغه د پلویانو او د کورنۍ د غړو د نامه په یادېدو سره یې پر شونډو خورېده، د هغې د هیلې تائبد وکړ.

داسې برېښېده چې د پروس د پوځ په اړه د باریس په شویو خبرو کې، ایلن ناڅاپه د ځان لپاره کوم نوی ټکی موندلی دی، نو ځکه یې داسې د دیدن لېواله ده. هغې داسې څرګند وله، چې د سه شنبې په ورځ هغه ته راشي، هغه به دغه ټکی ټول ده ته څرګند کړي.

باریس چې د سه شنبې په ورځ، د ایلن پرتمین مېلمستون ته ورغي، دلته د ده د راتګ د هرومرو والي، هېڅ دلیل ورته ونه ویل شو. که څه هم نور مېلمانه هلته و ، خو ایلن له هغو سره خورا لږه غږېده. هغه یوازې د خدای په امانۍ په وخت کې، هغه هم هغه وخت چې باریس د هغې لاس ښکلاوه، له موسکا پرته په خورا برنده بڼه په بنګهاري، هغه ته وویل:

- سبا ماښام ته به راشئ، هرومرو به راځی، هرومرو !

او باریس پترزبورګ ته د دغه سفر په اوږدو کې، د ایلن بیزا وخوف له نېږدې انډیوالانو نه شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۸

د جګړې اور د م په دم زياتېده او لمن يې د روسيې پلو ته رانږدې کېده. هر ځای او هر چېرې د بشري ټولنې دښمن، بناپارت ته د ښېرا او غږ او ربړ دل کېده. له کلبو او باندو نه د جګړې لپاره زلميان راټولېدل، احتياط زياتېده، او ډول ډول آوازې او خبرونه له بېلا بېلو جبهو نه رارسېدې، هغه خبرونه چې زياتره وخت به ناسم او خپل تعبيرونه لرل.

د بوډا يا مشر بالکونسکي د سردار اندرې او شهزادګۍ ماريا ژوند له ۱۸۰۵ کال راهيسې له هره پلوه چور بدل شوی و.

په ۱۸۰۶ کال کې، د روسيې د احتياط پوځ لپاره، اته مشر قوماندانان ټاکل شوي وو، چې يو يې مشر بالکونسکي و. سره له هغه چې هغه د زړښت ناتوانيو او د خپل ګواکې وژل شوی زوی د نشت والي په موده کې، لاژوبل شوی و، دا يې ښه ونه ګڼله چې د ټولو اک له خوا وړاندې شوی، وړانديزونه مني. نو له دې کبله دغې نوې دندې، هغه ته د نويو هلو ځلو او د ځان د ټينګښت نوې لارې پرانستې. خپل زياتره وخت يې په هغو دريو ولايتو کې چې زياتره احتياط پوځونه په کې مېشت شوي وو، تېراوه. هلته په تګ راتګ او څارنې لګيا و. د دندو په سر ته رسولو کې يې ځيرتيا، د هغو تر خورا وړو برخو پورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلټنه او څارنه به کله خبره پر ښښانی او خوا بدی ته ورسوله، نو ځکه یې کله کله خورا کمکي کارو تر خپلې څارنې لاندې سر ته رسول. شهزادګۍ ماریا، نور له پلاره سره د ریاضي زده کړې نه کولې.... هغې خپل زیاتره وخت، د خپل وراره په روزنه تېراوه. پېغلې بوري ین هم داسې ښودله چې سخته د ماشوم لېواله ده....

د لیسه ګوری د کلیسا په قربانځای کې د اېښودل شوي میز تر څنګ د کمکۍ شهزادګۍ (د اندرې ښځه) د قبر تر څنګ د لمانځنې یو ځای جوړ شوی و. پر قبر د یاد یوه ایتالوي مجسمه چې یوه ښاپېرۍ یې په پرانستو وزرو انځورولې او د آسمان پلو یې الوتو ته ښودله، جوړه شوې وه. د دغې ښاپیرۍ پاسنی شونډه لږ پورته تللې وه، او داسې ګڼله کېدای شوه، چې اوس به یې شونډې په یوې موسکا خورې شي. سردار اندرې او خور یې چې یوه ورځ دلته په ګډه له لمانځتون نه راوتل، دا و منله چې د دغه ښاپیرۍ څېره خورا د خدای بښلې کمکۍ شهزادګۍ څېرې ته ورته ده. او له ټولو نه د تعجب وړ خو لا دا و چې هغه ناپېژندل شوی مجسمه جوړونکی، هغه حالت چې په دغه ښاپېرۍ کې انځور کړی و، سردار اندرې ته د خدای بښلې کمکۍ شهزادګۍ هغه ګله منديې خبرې وریادولې چې ویلې و:

- ګوره !له ما سره مو څه وکړل؟

خو سردار اندرې، خپل دغه احساس خور ته و نه وایه.

د سردار اندرې د راستنېدو له موده نه وروسته، پلار د هغه میراث وربېل کړ او د باګوچاروواجایدادونه (ځمکې او باغونه) چې د لیسه ګوری په ۴۰ (وروسته) کې پراته و، ده ته ورکړل. سردار اندرې له دې کبله چې د لیسه ګورې له چاپیریال نه یې ښه خاطرات نه لرل، د پلار سخت طبیعت یې هم هر وخت زغملی نه شو، لږ آرام او بې غم ځای ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې ارتيا لرله، له دغه وخت نه يې ګټه واخېسته او په جايداد ونو کې يې ځانته يو کور جوړ او خپل زيات وخت يې هم هلته تېراوه.

سردار اندرې، د اوسترليخ تر جګړې وروسته پرېکړه کړې وه، چې هېڅکله به پوځ ته نه ورستنېږي، خو کله چې جګړه پيل شوه، په پوځ کې د مخامخ خدمت نه د مخنوي لپاره، له پلار سره يې د احتياطو د راټولولو په چارو کې دنده واخېسته. داسې برېښېده چې پلار او زوی ۱۸۰۵ کال تر جګړې وروسته، په جګړه کې خپلې ونډې بدلې کړې وې.

په دې پوځي بهير کې مشر بالکونسکي، د چټکۍ او فعالې ونډې په اخېستو، بيا په ځان کې خپل پوځي احساسات راويښ کړي و او هيله يې لرله چې جګړه په خورا ښه ډول تر سره شي او پای يې نه هېرېدونکی او بريالی وي. برعکس سردار اندرې چې په جګړې کې يې ګډون نه درلود، که څه هم د زړه په تل کې له دې کبله پښېماني ښودله خو د جګړې پای يې بد مرغي ګڼله.

د ۱۸۰۷ کال د فبرورۍ په شپږويشتمه چې کله مشر سردار په خپله مشرۍ د سرتېرو د راټولولو لپاره يوې سيمې ته د څارنې لپاره تللی و، کشر سردار د تل په شان په ليسه ګورې کې پاتې شوی و.

څلور ورځې کېده، چې کمکی نيکولای ناروغ و. هغه ګاډی چې مشر سردار يې ښارته بېولی وو کشر سردار ته له يو شمېر اسنادو او ليکونو سره، بېرته راستنه شوه. هغه چوپړ چې ليکونه يې سردار ته راوړي و، همدا چې سردار اندرې يې خپله کوټه کې پيدا نه کړ، د شهزادګۍ ماريا کوټې ته ورغی، هلته هم نه و. هغه ته يې سره وويل چې هغه د ماشوم په کوټه کې دی. سردار پر يوه وړه څوکۍ ناست و، په رېږدېدونکو لاسونو او برندو وروځو يې، درمل، څاڅکې څاڅکې له يوه بوتل نه په يوه پيالې کې چې تر نيمايي له اوبو ډکه وه، تويول. په

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې وخت کې یو نجلۍ چې د ماشوم د دایي مرستندویه وه، د ننه راغله او وې ویل:

- جلالتمابه! وبښئ! پتروشا لیکونه راوړي دي.

سردار اندرې په ترېو تندۍ او ترخه ژبه وویل:

- څه خبره ده؟

له بې احتیاطۍ نه یې لاس وښندېده او له اندازې نه زیات درمل په ګیلاس کې تویې شول. هغه ګیلاس پر ځمکه واړاوه او بیا یې اوبه راوغوښتې او نجلۍ نورې راوړې...

دوې شپې کېدې، چې سردار اندرې او خور یې د ماشوم د ناروغتیا له امله وېده شوي نه وو. هغوی د ماشوم د کټ ترڅنګ چې سره تبه یې لرله، په ویښه ناست وو. له دې کبله چې هغوی پر خپل کورنۍ ډاکټر ډاډمن نه وو، له ښار نه یې بل ډاکتر راغوښتی و او دا دوه شپې او ورځې یې، د هغه د ډاکتر د رارسېدو په هیله، هر ډول دارو درمل په ماشوم آزمایل. بې خوبۍ لېوني کړي وو، طبیعتونه یې وران او یو بل ته یې بد رد هم ویل...

چوپړه نجلۍ بیا راغله او وې ویل:

- پتروشا دی، د پلار له خوا دې څه لیکونه راوړي دي.

سردار اندرې... له یوه لنډ شرو شور نه وروسته د پلار نه راغلي لیکونه واخېستل او بېرته د ناروغ ماشوم کوټې ته راستون شو او وې پوښتل:

- ښه، نو څنګه دی؟

شهزادګۍ ماریا یو سوړ اسویلی وکړ او وې ویل:

- هماغسې چې و، هماغسې دی، مګر ته او خدای چې لږ صبر وکړه، کارل ایوانوویچ تل وایي، خوب تر بل هر درمل ښه درمل دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سردار اندرې ماشوم ته ورنږدې شو، لاس يې پر تندي ورکېښود، ماشوم له تبې اور اخېستی و، هغه وويل:

- ورځه ورکه شه له خپل کارل ايوانوويچ سره دې رنګ ورک که.

هغه بيا ګيلاس او په هغه کې اچول شوي څاڅکي او اوبه راواخېستل او ماشوم ته نږدې شو.

شهزادګۍ ماريا وويل:

- اندرې مه کوه!

خو اندرې چې تندی تريو او سترګې برندې کړې، له قهره په ډکې خوځېدا يې خورته وکتل او ګيلاس په لاس پر ماشوم ورخم شو، او وې ويل:

- زه غواړم چې دغه درمل هغه ته ورکړل شي، خو هيله کوم، چې دا کار ته وکړې.

شهزادګۍ ماريا اوږې پورته واچولې، خو وروسته يې د هغه خبره ومنله، ګيلاس يې واخېست، دايه يې ته ورغږ کړ او ماشوم ته يې د درملو په ورکولو پيل وکړ. ماشوم راويښ شو، چغه يې کړې او په ګډوډ آواز يې ژړل پيل کړل. سردار اندرې، سترګې برندې او وروځې وونښتې، سر يې په لاسونو کې ټينګ کړ، له کوټې ووت او په ګاونډه کوټه کې يې ځان پر اوږده څوکۍ واچاوه. ليکونه يې په لاس کې و، هغه يې په ګېډۍ او وران طبيعت پرانستل او په لوستلو يې لګيا شو. مشر او بوډا سردار پر شنه کاغذ په ځيږو او لويو کرښو او په ځينو برخو کې په انځوريزه بڼه ليکلي و:

"همدا يوه شېبه مخکې مې له ډاګې نه يو ښه خبر تر لاسه کړ، هيله لرم چې هسې تشه آوازه نه وي. که دروغ نه وي، د ايلو ښار ته نږدې، بېنيګسن په پوره توګه د بناپارت يو خونه لاندې کړې او برې يې تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاسه کړی دی. په پترزبورګ کې ټول ښادي او خوښي کوي او پوځ ته بې شمېره ښنانونه او مډالونه لېږل شوي دي، که څه هم دا بری لږ څه پردی او د جرمنیانو دی، خو بیا هم دمبارکۍ وړ دی.

په دې مې سر نه خلاصېږي، چې دا خاندریوکف، چې د کورچووا، د پوځ مشري کوي، ولې داسې تېروتنې کوي. هغه احتیاط پوځونه خواړه او کالي چې باید ده رالېږلي وای، تر اوسه پورې رارسېدلي نه دي. سمدلاسه به هلته ورشي، او ورته وواېه که تر یوې بلې اونۍ پورې هغه په بشپړه توګه راونه رسېږي، د هغه سر به پرې کړم. په جرمني کې د ایلو د جګړې په اړه مې د پتنکا (شهزاده بګراتیون) نه لیک تر لاسه کړ، هغه په خپله په دې جګړه کې ګډون لاره. ټولې خبرې رښتیا دي. که غیر مسوول کسان په چارو کې لاسوهنه ونه کړي، آن یو پردی هم کولای شي، بناپارت مات او ایل کړي. ویل کېږي چې لښکر یې مات او په تېښته تښتېدلی دی. ګوره په یاد دې وي، چې سمدلاسه به (کورچووا) ته ورځې، او هغه څه به سر ته رسوې چې درته و مې ویل "

سردار اندرې سوړ اسویلی وویست او بل لیک یې پرانست. دا لیک دوه مخیزه لیک د (بېلیبین) و. په تور مېده خط لیکل شوی و. هغه یې ونه لوست او بېرته یې وتاړه. بېرته یې د پلار لیک راواخیست، هغه یې ولوست. د پلار لیک په دې کرښو پای ته رسېدلی و:

"سمدلاسه به کورچووا ته ورځې او هغه څه به سر ته رسوې، چې درته ویلي مې و. "

هغه په خیالو کې ډوب شو او وې ویل:

- نه ! ما به وبښې پلاره ! اوس نه ورځم، تر هغه نه ورځم چې ماشوم روغ شوی نه وي. په همدې خیالو کې ډوب و چې د هغې کوټې دروازې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته چې ماشوم په کې پروت و ، ورغی، کوټې ته یې وروکتل، شهزادګۍ ماریا هماغـه شان د کـټ ترڅنـګ ولاړه وه او ماشـوم یـې پـه کـراره کـراه ځنګاوه.

سردار اندرې د پلار د لیک د کرښو د رایادولو د هڅو پـه لـړ کـې لـه ځانسره ویل:

" یـو بـل زورونکـی خبـر دې هـم لیکلـی و ، هغـه څـه و ؟ هـوکې، پـر بناپارت د بری خبر و. هو کې دا خبر هغه وخت راځي، چې زه په پـوځ کـې نـه یـم، هـوکې سرنوشـت تـل پـر مـا ملنـډې وهـي ، ښـه ده، ښـه ده، ودې وهي ! " تر دې خبرې وروسته یې د بیلیبین لیک چې پـه فرانسـوي ژبـې لیکل شوی و راواخیست او د هغـه پـه لوسـتلو یـې پیـل وکـړ. لیـک یـې لوسته، خو دهغه په نیمایي یې سر نه خلاصیده او نـه پوهیـده، چـې څـه لیکل شوي دي، خو هغه یې ددې لپاره لوسته، چې لـه هغـو خیـالونو نـه ځان وژغوري چې د ده خیالونه یې ولکه کړي و او دی یې زوراوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۹

بېلېبين اوس په ستري قوماندانۍ کې د سياسي استازي دنده لرله، که څه هم ليک يې د ټوکو، متلونو او ځينو اصطلاحاتو په کارونې په فرانسوي ژبې ليکلی و، په هغه کې يې د جګړې بهير انځور کړی و، خو د هغه ټوله ليکنه پر خپلو کړو مېړنيو ګوت نيوکې او ملنډې وې. داسې ګوت نيوکې او ملنډې چې د روسانو ځانګړتيا ده. هغه ليکلي و چې د ديپلوماسۍ له راز ساتنې نه خورا په تنګ دی. او اوس ځکه ډېر خوشاله دی چې کولای شي، د خپل زړه خبرې، د سردار په څېر يو رښتيني اوربدونکی ته اوروي، ځکه په دې ډول سره، د زړه هغه غوټې آوارېږي، چې د جګړې له سختو شېبو نه دده په زړه کې پاتې شوي او په جړو غوټو بدلې شوې دي.

دا ليک زوړ او د پروس د ايلو د جګړې د پېښېدو نه پخوا ليکل شوی و.

هغه ليکلي و:

"ګرانه سرداره! پوهېږئ، چې د اوسترليځ په جګړه کې د نه هېرېدونکو بريو نه وروسته، نور هېڅکله دا ستري قوماندانۍ نه، نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لرې کېږم، نور نو له جګړې سره ړږدی شوی یم او په دې حال ډېر خوشاله یم. هغه څه مې چې په دې وروستیو درې میاشتو کې لیدلي، د نه منلو وړ دي.زه یې له اوفو(؟)نه راپیل کوم. هغه شان چې تاسو ته ثرګنده ده دبشر ستر دښمن، په پروسیانو یرغل کوي، پروسان زموږ وفادار ملګري دي، چې په تېرو درې کالونو کې یې یوازې درې واره موږ دوکه کړي یو. موږ د هغو ملاتړ کوو، خو داسې ښکاري چې د بشري دښمن ښاغلی اصلاً زموږ دغو کړو ته کومه وړه پاملرنه هم نه کوي او په خورا وحشتناکه بڼه پر هغو تالان جوړوي. داسې تالان چې حتی هغوی ته د پیل شوي پریټ د پای ته رسېدلو وخت نه ورکوي. داسې پرې ورتوېږي چې هغو تالا والا کېږي او دوی مخامخ د پوتسدام په ماڼۍ کې دربار جوړوي.

د پروس ټولواک بناپارت ته داسې لیکي:

" د زړه له کومې هیله لرم چې زما په ماڼۍ کې تاسو ټولواک ته تر ټولو نه په ښه ډول تود هرکلی وویل وشي. په دې اړه مې د توان په اندازه په بې پایه لېوالتیا لازمې سپارښتنې، سپارلي دي، هیله لرم چې په دې برخه کې بریالی واوسم. "

پروسي جنرالان، د فرانسویانو په وړاندې درناوی او غوړه مالي، خپل ویاړ ګڼي او د لومړی ګواښ په اورېدو د هغو په غږ وسله اچوي.

د پروس د "ګلوګا " د قطعې قوماندان، چې لس زره پوځ یې تر قوماندې لاندې دی، د پروس له ټولواک نه پوښتي، که د تسلیمۍ غږ واوري، څه وکړي؟..... دا خبرې ټولې رښتیا دي.

لنډه دا چې موږ هیله لرله، دښمن به زموږ د مېړانې په لیدو، لاره ورکه کړي، شا ته به لاړ شي، خو اوس له موږ هغه سره په جګړه اخته شوي یو. هغه هم داسې جګړه چې زموږ له پولو وتلې جګړه ده. داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

جګړه چې د پروس د ټولواک په ملتیا او د هغه لپاره جګړه ده. ټولې څلور سمې شوې دي، یوازې یوه هغه پاتې ده، هغه هم د ستر قوماندان ټاکنه ده. داسې ویل کېږي، که د او سترولېځه په جګړه کې زموږ ستر قوماندان ځوان نه وای، داسې ماتې به مو نه وای خوړلې. دا دی اوس مشر یې له اتیا نه د پورته عمر جنرالانو ته ورکول کېږي. د پروزوروفسکي او کامنسکي ترمنځ، دویم هغه غوره ګڼل کېږي.....

د میاشتې په څلورمه د پترزبورګ نه لومړنۍ پوسته رارسېږي. داګۍ ټول صندوقونه د مارشال کوټې ته راوړي. د پوځونو ستر قوماندان هیله لرله چې ټولې چارې د ده تر څارنې لاندې تر سره شي. ما هم وربولې چې زموږ په نامه د لیکونو په پیدا کولو کې مرسته ورسره وکړم. مارشال هر څه خپله څاري، سترګې یې هغه لیکونو پسې ګرځي چې د ده په نامه لیکل شوي وي، خو هر څومره لټونه او پلټنه کوو، د ده په نامه کوم لیک پیدا کولای نه شو. مارشال ته تشویش پیدا کېږي، خپله د لیکونو په پلټنې پیل کوي، خو کله چې د (ت) نومي ګراف په نامه د ټولواک لیکونه ویني، له قهره لېونی کېږي. ټولو ته په بښکنځلو پیل کوي. د هغو لیکونو سرونه پرانیزي چې د نورو په نامه لیکل شوي دي، هغه لولي...ښه داسې...دوی له ما سره دوکې کوي... په ما باور نه لري... پر ما پسې جاسوسان اچوي...ډېر ښه... بلا ورپسې او د جنرال بنیګسین په نامه خپل نه هېرېدونکی فرمان لیکي:

"زه ټپي شوی یم، ښوربدلی نه شم، دا په دې معنا چې د قوماندانۍ چارې هم سر ته رسولی نه شم. تاسو تر خپل واک لاندې پوځ له ماتې سره مخامخ کړئ، هغه مو پولتوسک ته ورستون کړی دی، چې نه دفاعي چتر لري، نه اعاشه او نه هم وسلې. باید د ژغورنې لارې ولټول شي، تاسو خپله هم پرون ګراف بوکسګیفدین ته ویل چې باید د خپلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پولو، پلو ته د شاتګ په خیال کې واوسو، ښه به دا وي چې د دغه تکل عملي کول همدا نن پیل کړئ"

او ټولواک ته لیکي:

"د اوږدې جګړې په موده کې پر آس د زیاتې سورلۍ له امله مې کوناټي خوږېن شوي دي او نورو څو روغتیایي ستونزو، څور هر څه راشنډ کړي دي او پر آس زما سپرېدل خورا ګران دي او د دغه شان یو پرتمین پوځ د قوماندانۍ خنډ ګرځي، نو له دې کبله قوماندانۍ یې یو پخوانی او مشر جنرال بوکسګیفدین ته ورپرېښې، خپل ټول ناظران او ځانګړې ګارد یې د هغه چوپړ ته ورکړې دی او هغه ته یې سپارښتنه کړې ده که د خوړولو له لړ والي سره مخامخ شي، د پروس خاورې ته مخکې لاړ شي، دا خبره مې ځکه درته یاده کړه چې، د هغو خواړه د یوې ورځې لپاره پاتې دي. د ځینو غونډونو قوماندانانو لکه جنرال (اوسترمان) او (سېدرمویخکي) خبر ورکړې دی چې د هغو آن د یوې ورځې لپاره هم خواړه نه بس کېږي. د بزګرو په سپما ځایو کې هم هېڅ پاتې نه دي. دغه راز غواړم د ټولواک دریځ ته وړاندیز وکړم او وو ایم که په همدې ډول پنځلس ورځې نور هم زموږ پوځونه په لارو کې پاتې شي، تر پسرلي پورې به یو سر تېرې هم موږ ته را پاتې نه شي.

هغه عمر خوړلی بوډا چې تاسو هغه ته د نورو د برخلیک د ټاکلو ستر او ویاړمن کار سپارلی و، ددې چارو د سرته رسولو توان نه لري، ښه به دا وي چې هغه لرې او خپل کلي ته ورستون شي. زه خپله به په دې روغتون کې د معظم ټولواک ښېنې ته سترګې په لاره شم، چې د پوځي قوماندانۍ پر ځای یو نوم ورکې منشي توب راته وسپاري. له پوځ او قوماندانۍ نه به زما لرې کېدل هېڅ کوم غبرګون ونه لري....زما په شان په روسیه کې په زرګونو نور قوماندانان ژوند کوي."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاغلی فیلد مارشال له ټولو اک نه خوا بدی کېږي، خو جزا مور ته راکویو دا یر منطقي کار دی....

سردار اندري، لومړی دي لیک سره چندان لېوالتیا نه لرله، خو وروسته یې بې له هغه چې خپله غوښتی وي، هغه سره مینه پیدا شوه. (که څه هم په دې پوهېده چې د بېلیبین له خوا پر ټولو لیکل شویو خبرو باور نه دی په کار.) کله چې د لیک دې برخې ته راورسېد. هغه یې په منګلو کې کېښکود، لرې یې واچوه. د هغه قهر او خوابدی له هغه څه نه چې لوستلي یې و نه و، بلکې له هغو ستاینو نه و (چې اوس په دې لیک کې راغلي دي او ده پورې یې هېڅ اړه نه لرله) سترګې یې وتړلې، لاس یې داسې پر تندي تېر کړ، چې ګواکې غواړي، هغه څه له ذهن نه وباسې چې لوستلي یې و. هغو غږونو ته یې غوږونه تېره کړل، چې د زوی له کوټې یې راتلل. ناڅاپه یې داسې وانګېرله چې یو نه پوهېدونکی غږ د دروازې له شا نه اوري، ګبنې او ویرې پسې واخېست، داسې یې وانګېرله چې د لیک د لوستو په موده کې یې په زوی څه بده بلا نه وي راغلی. په کرار کرار د ماشوم د کوټې شاته ورغی او هغه یې پرانسته.

کله چې کوټې ته ورننوت، مینځه ته یې پام شو، چې په تلوار سره یې کوم څه تر شا پټ کړل او هم یې ولیدل چې نور نو شهزادګۍ ماریا د ماشوم سر پورې ولاړه نه ده.

د شهزادګۍ له ناهیلو نه ډک غږ یې، د دروازې له شا واورېد چې ویل یې:

- ګرانه !...

ددې غږ په اورېدو سره، لکه هغه شان چې له یوې زورونکې او درنې شوګیرې نه وروسته پېښېږي، یو نامعلوم وحشت او ناآرامی

(c) ketabton.com: The Digital Library

پسې اخیستی و.

د هغه په خیال کې راوګرځېدل، چې ماشوم یې مړ شوی دی. هر هغه څه چې ده لیدل او اورېدل، دا ډار یې واقعیت ته نېږدې کاوه.

په زړه کې یې وویل:

- هر څه پای ته رسېدلي دي.

په تندي یې سړې خولې راماتې شوې. په خورا پرېشانۍ د ماشوم کټ ته نېږدې شو او په دې ډاډه و چې اوس به کټ خالي وګوري او هر هغه څه چې مینځي تر شا پټ کړي، هغه به د ده د زوی مړی وي. کټ ته پرته پرده یې لرې کړه، یو شېبه یې په سترګو تیاره راوغوړېده او د هېڅ شي تو پیر او پېژندنه یې نه شو کولای خو په پای کې یې ماشوم ولید. ماشوم سره اننګۍ او خلاصې پښې د کټ په پای کې وېده او سر یې له سرویږدې نه لوېدلی و، شونډې یې د کوم شي د زبېښېدو په لړ کې ښورېدې او په ښه توګه یې ساه وېستله.

سردار اندرې د خپل ماشوم په لیدو داسې خوشاله شوی و، چې ګوا کې په رښتیا یې خپله کومه ورکه بیا موندلې ده. پرهغه ور خم شو او هغه شان چې خور یې ورښودلې و، په خپلو شونډو یې د هغه تبه وکتله. د ماشوم نازک تندی لوند و. لاس یې پر تندی ورکېښود. داسې خولې یې کړې وې چې آن څڼې یې لمدې شوې وې. نه یوازې مړ شوی نه و، بلکې په ډاګه څرګند و چې د هغه تبه هم ماته او د رغېدو نښې په کې ښکاره وې. سردار غوښتل دغه کمکی او ناتوانه مرغه، راپورته کړي، په لاسونو کې یې واخلي او پر ټټر یې کېښکاږي، مګر زړه نا زړه شو او دغه کار یې ونه کړ... سردار اندرې هماغه شان سر پرې خم کړی و او د هغه د ساه اېستلو آواز ته غوږ نیولی و... چې شهزادګۍ ماریا په خورا آرامو او کرارو ګامونو رانېږدې شوه، پرده یې پورته او سر یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکته اچولی و. سردار اندرې له هغه چې وګوري، د سیورې نه یې هغه وپېژانده او لاس یې هغې ته وروغځاوه، خو ریې د هغه لاس کېښکود.

سردار اندرې وویل:

- خولې یې کړې دي!

- راغلې وم، چې تا ته همدا خبر درورسوم.

ماشوم په خوب کې وربړ دېد، وموسېد او تندی یې پر بالښت ومښه.

سردار اندرې تر سترګو لاندې خپلې خور ته وکتل. ځلېدونکې سترګې یې د پردې د تتې رڼا لاندې د ښادۍ له اوښکو ډکې او له پخوا نه لا ځلېدونکې برېښېدې. شهزادګۍ ماریا ځان د خپل ورور خوا ورو ځښاوه او هغه یې ښکل کړ. د کټ په پردې کې لږ بنده غوندې شوه. یو بل ته یې سره وویل، دا دې څه وکړل؟ ګوتې یې وښورولې او د یو څو شېبو لپاره د پردې د تتې رڼایي لاندې پاتې شول. داسې برېښېده چې نشي کولای، د خپلې دغې درې کسیزه دنیاګۍ نه چې دغه پردې له نورې دنیا نه جلا کول، زړه وشکوي. سردار اندرې چې څنې یې د پردې په سخونو کې بندې شوې وې، تر خور نه د مخه یې له هغه ځانه لرې کړ. یو سوړ اسویلی ووېست او وې ویل:

- اوس دا یوازینی څوک دی، چې راپاتې دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۰

پېير د ماسونانو د وروړګلوۍ په ټولنه کې تر غړيتوب وروسته، له هغې نوې کړنلارې سره چې د خپلو جايدادونو د چارو په اداره کې د اصلاحاتو لپاره جوړه کړې وه، د کيف ښارته چې د ده زياترې ځمکې او باغونه هلته و، لاړ. همدا چې کيف ته ورسېد، د خپلو چارو ټول مشران يې خپل دفتر ته راوغوښتل او هغوی ته يې وويل چې ډېر ژر به داسې پرېکړه وشي، چې له مرئيتوب نه د بزګرو د بشپړې ژغورنې لاره پرانزي او تر هغه پورې چې دغه پرېکړې وشي، بايد هغوی درنو او له کړاونه ډکو کارونو ته اړ نه کړل شي، ماشومان او ښځې بيګار ته ونه لېږل شي. له بزګرو مرئيو سره بايد مرسته وشي، که هغوی نه کومه تېروتنه کېږي، بايد د نصيحت له لارې راسم شي، هغوی بايد تر وهلو ټکولو لاندې رانه شي، هر لوی جايداد بايد خپل روغتون، ښوونځی او يتيم تون ولري. او د بزګرو مرئيانو ځيني مشران (چې ځيني په هغو کې چور نالوستي و) ددې خبرو په اورېدو په حيرت کې شول او داسې يې وانګېرله چې د هغوی بادار د دوی په غلا او دوکې خبر او له دوی نه خوابدی شوی دی، له ځينو مرئيو او بزګرو نه، چې لومړی حيرت لرې شو، د خپل بادار په دغو غير معمولي خبرو کې، څه په زړه پورې ټکي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیدا کړل، خو دغه خبرې یې چې د لومړي ځل لپاره اورېدلې وې، ټوکې وګڼلې. بلې ډلې، په خورا سادګۍ د بادار له خبرو خوند اخیست او په پای کې یوه ډله چې په هغو کې د چارو مشران هم وو، د هغو له خبرو نه دا پایله تر لاسه کړه چې څنګه له خپل بادار سره جوړ شي او هماغه شان خپل مشري ته دوام ورکړي.

د دغو مشرانو له ډلې نه، تر ټولو مشر هغه،د پییر ټولې خبرې ښې خوښې شوې، ځان یې د هغه ملګری، هم اندې او هم لارې وباله، خو دا یې وویل چې د دغو بنسټیزه بدلونونو تر څنګ باید د جایدادونو بد حالت ته هم پاملرنه وشي.

د ګراف بېزاو خوف جایدادونه، خورا بې پایه و. له هغه وخته چې پییر هغه تر لاسه کړي و او لکه څنګه چې ویل کېدل، د هغو کلنی عاید پنځه سوه زره روبله ته رسېده، خو ده تر هغو کلو نه چې له خپل نامشروغ پلار نه په کال کې لس زره روبله تر لاسه کول، اوس ځان خوار ګاڼه. ده خپل کلنی حاصل او بودجه داسې حسابوله: اتیا زره روبله په شاوخوا کې یې ښار ته مالیه ورکوله، د مسکو، د مسکو په څنډو او په هغو کې د مېشتو شهزادګانو خرڅ دد برش زره روبله په شاو خوا کې، څه کم پنځلس زره روبله یې د تقاعد صندوق ته او په همدې اندازه یې له خیریه موسسو سره مرسته کوله، د ګرافینې(ایلن-د هغه ښځه) خرڅ هم تر یو سلو پنځوس زره روبله کېده، په تېرودوو کلونوکې یې تر لسو زرو روبلونو پورې یې کلیسا ته وربښلي و... نېږدې سل زره روبله نور معلوم نه و چې په څه خرڅېږي او دا پته نه لګېده، چې هر کال څه پورونه هم اخلي. دغه راز هر کال به د بزګرو یا مرئیو کوم مشر د اورونو د لګېدو، د درومندونو د سوځېدو، د وچکالېو له امله د فصلونو د خرابۍ، د ودانیو د جوړونې او بیا جوړونې او نور خرڅونو حسابونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

رالېږل. نو له دې کبله تر هر څه دمخه باید د هغه چارې راسمې کړې وای، چې له هر څه نه یې لږ له هغه سره لېوالتیا ښودله او هغه د خپلو جایدادونو د چارو اداره وه.

پېیر هره ورځ د ده د جایدادونو د ادارې د چارو د مشرانو له مشر سره، دغه چارې څېړلې، خو ده داسې انګېرله، چې هېڅ پایله نه لري... له یوه خوا به دغه مشر له خورا ورو ستونزو نه لوی غر جوړ کړ او له بله پلوه به یې په دې قانع کړ چې باید پورونه پرې شي. هغه به نوې لارې جوړولې چې څنګه مرئیان په کار بوخت شي، خو پېیر به دا نه منله او غوښتل یې چې ژر تر ژره مرئیان آزاد کړي. خو د چارو مشر له شورا سره د تړون له مخې، د پورونو د پرې کولو لاملونه وړاندې کول او د مرئیو د سملاسي آزادۍ خنډ کېده. که څه هم دغه چارواکي په ډاګه دا خبره نه کوله، چې د مرئیو آزادای ناشونې ده...

پېیر د کیف په لوی ښار کې بې شمېره آشنایان پیدا کړل او نا آشنایانو هم له هغه چا سره چې د دغه ولایت تر ټولو بډای او د ستر و جایدادونو خاوند و، او اوس دلته راغلي و، د آشنا کېدو لارې چارې لټولې. د ګناه ویرې، د ده د ژوند تر ټولو نه کمزوری ټکی، هغه ټکی چې ده، د ماسونیانو په ټولنه کې، ژبه کړې وه چې نور به هسې نه کوي، هم خورا زوراوه. هغه به شپې، ورځې، اونۍ او میاشتې په همدې چرتونو او د ګناه د ویرې په خیالونو کې تېرول. هغه د نوي ژوند، د پیل کېدو پر ځای چې ده خپلو نویو ملګرو ته د هغه د پیل وعده ورکړې وه، په هماغه پخواني عیش و نوش، خو یوازې په بله بڼه ژوند تېراوه. هغه د دغو عیشونو او بنډارونو د زیاتوالي له امله، د دې وخت نه شو پیدا کولی چې د نوي ژوند په اړه فکر وکړي.

پېیر د هر ماسون لپاره، د درې اصلي دندونه چې پر ده واجب شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وې، یوه هم سر ته نه رسوله. په هغو کې لومړنۍ هغه یې، په ورځنی ژوند کې د غوره اخلاقو لرل و. او له ټولو اوو اصولو نه چې هر ماسون یې باید ولري، دوه خو چور نه لرل. یو ښه معاشرت او بل له مرګ سره مینه...

د ۱۸۰۷ کال په پسرلي کې، هغه بېرته پترزبورګ ته د ستنېدو تکل وکړ. هغه په پام کې لرل چې د ستنېدو په لاره کې، خپل ټول جایدادونه په خپله وګوري او په خپله د هغو سپارښتنو جاج واخلي، چې ده د بزګرو او مرئیانو د ژوند د ښه والي په اړه سپارلې وې.

(مرئیو) بزګرو اود اداري چارو د مشرانو مشر، د ځوان ګراف د دغه سپارښتنې د لېونتوب نښې ګڼلې او داسې یې ګڼله چې د دغه خبرې نه د ده، نه د رعیت او نه د بادار لپاره، یوه لپاره هم ګټه نه لري. د مرئیو د آزارولو چاره یې هم باڅاریتوب باله خو په ټولو جایدادونو کې یې، د روغتونونو، ښوونځیو او د بې وزلو او بې کورو لپاره ستړې ستړې ودانۍ جوړې او د لوی بادار د راتګ په ویاړ جشنونه ترتیب شول. د ده د سپارښتنې له مخې باید دا جشنونه، پرتمین او لوی نه وي، ځکه هغه پوهېده، چې د پېیر دغه راز پرتم نه خوښېږي. بلکه هڅه وشي، چې هغه مذهبي پڼه ولري، شمایل په کې ډېر وي او د هغه تر مخه وښورول شي او د هغه دهرکلی مراسم د ډوډۍ او مالګې په وړاندیز تر سره شي، ځکه همدا شیان د پېیر ډېر خوښېدل او اغېز یې پرې کاوه.

د سهیل آرام پسرلی، په هغه کې چټکه ګرځېدا په ویانایي ګاډۍ کې هلته دا خوا هغه خوا چکر، پر پېیر سختې اغېزې کړې وې. هغه سیمې او جادېدادونه چې ده لا نه وې کتلې، یو له بل نه لا پسې ښکلي کېدل. خلک هم ظاهراً خورا هوسا او د هغو کړو او خیر نه چې له دوی سره شوي وې، خورا منت باره وو. کله کله به دی له هغه درانه درناوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

او هرکلي نه چې ده ته کېده، خپله شرمېده، خو بیا یې هم د زړه په تل کې، د هغه د خوښۍ او غرور احساس راویښاوه. د ده د جاید اد ونو په یوه کلي کې، کلېوالو د روسي د ټولواکانو، پتر او پاول سپېڅلي شمایل د ده هرکلي ته راوړل، او اجازه یې غوښته چې د ده (سن پېیر) د نامه په ویاړ او له خلکو سره د ده د مینې او ددوستۍ د نښې په توګه، د کلیسا په یو کنج کې، په خپل خرڅ د لمانځنې یو ځای جوړ کړي. په یو بل کلي کې، هغه ښځې چې هغوی یې له درانه کار نه معاف کړې وې واړه شود روي (د غېږې ماشوم) ماشومان یې لرل، او ده هغوی له درانه کار نه معاف کړې وې په دې ویاړ او د ده د لمانځنې لپاره د ده مخې ته په هرکلي وتلې وې،. یو بل ځای یو صلیب په لاس کشیش ولاړ او غوښتل یې د هغو ماشومانو په استازیتوب ده ته هرکلي ووایي، چې د پېیر له برکته یې لیک لوست پیل کړی و. پېیر په خپلو سترګو لیدل، چې هر چېرې د یوې نقشې له مخې، د روغتونونو، ښوونځیو او کورونو لپاره یا ودانۍ جوړې شوې او یا د جوړېدو په حال کې دي، چې ډېر ژر د پرانستلو لپاره چمتو کېږي. هر چېرې د مرئیانو او بزګرانو د ډلو د مشرانو د حسابونو نه داسې څرګندېدل کېده چې د بادارانو له خوا د بېګارۍ کچه لږ شوې ده او په شنو جامو کې یې د خلکو هغه استازي منل، چې د بېګارۍ د کمېدو له امله ده ته د مننې د څرګندولو لپاره راروان وو.

خو پېیر په دې نه پوهېده، په هغه کلي کې چې د ده مخې ته یې د ډوډۍ او مالګې په راوړلو او د پتر او پاول، د شمایلو په راوړلو هرکلي وایي، آن لا د پتر په وخت کې جوړ او د سوداګرۍ ښه بازار و او دبېا یو کلیوالو او بزګرو له خوا جوړ شوی کلی و. د هغه په دې سر نه خلاصېده، چې د لمانځنې هغه ځای لا کلونه کلونه پخوا د همدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بزګرو په خرخ جوړ شوي و او هغه څوک چې د ده هرکلي ته راوستل شوي و، هماغه بډای بزګر وو، حال دا چې په سلو کې نوي کلېوالو يوه هم، د يوې ټنګې توان نه لاره. دی په دې نه پوهېده چې هغه ميندې چې تی پورې ماشومان لري، او د ده په سپارښتنه ډاګونو ته بېګارۍ ته نه لېږل کېږي، په خپلو جونګړو کې سختو شاقه کاروته ګمارل شوي دي، هغه په دې نه پوهېده چې له ماشومانو سره صليب په لاس کشيش له کلېوالونه څه سرسايې او اسقاتونه غواړي او دا ماشومان چې د ښوونځيو دزده کوونکو په نامه ورسره هلته راغلي په زور هغو له مور او پلار نه راوستل شوي دي،د مور او پلار ماشومانو پسې سترګې له اوښکو ډکې پاتې شوي دي. دی په دې نه پوهېده چې د دغو ماشومانو مورو پلار بيا خپلو کورونو ته د ماشومانو د ستنېدو لپاره څه غټې پيسې ورکړې دي. هغه له دې نه خبر نه و چې د ده شاوخوا کې له نقشو سره سم دا لوړې د تېرو ماڼۍ او ودانۍ د هغو مرئيانو په متو جوړې شوې دي، چې په زور بېګاري کارونو ته ګمارل شوي او له پخوا نه اوس پر هغوی زورزياتی زيات شوی دی. په دې توګه د بېګارۍ..... پېير، خپلو جايدادونو ته د سفر او د هغو تر ښارنې نه وروسته خورا خوشاله او پترزبورګ ته د سفر په پيل کې يې، په ګوګل کې يې هغه انسان دوستانه لېوالتيا چې رالمسېدلې وه، لاپسې دی خوشاله او انساني وروګلوۍ ته يې لمسولی و، هغه خپل ماسوني لارښود ورور (هغه مشر استاد په دې نامه يادوه) ته، په دې اړه ليکنه کړې وه.

پېير له ځانسره ويل:

ـ د خير ددې کارونو سرته رسول، څه آسانه کار دی، څومره کمې هلې ځلې غواړي، موږ څومره لږ د خپلو ورونو سره د مرستې تکل کوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه که څه هم شرمېده، خو له هغو خوا خوږې او درناوی نه چې ده ته کېده، خورا خوشالیده. همدې شکرونو او منتونو هغه ته وریادول چې تر دې نه زیات هم ده کولی شول، دغو ساده او پاک زړو وګړو ته مرسته وکړي.....

که څه هم پیېر په پرله پسې د مرئیانو د آزادۍ ټینګار کاوه او د مرئیانو او بزګرانو مشر هغه ته وعده ورکوله، چې څه توان لري د هغه د ښه نیت په سرته رسولو کې به یې په کار اچوي، خو په دې هم ښه پوه شوی و چې بادار هېڅکله په دې پوه نه شي چې آیا ده په رښتیا د ځنګلونو د خرڅولو ،دجایدادونو د څارنې او د سیمه ایزې شورا د پورونو د پرې کولو لپاره دده سپارښتنې سرته رسولې دي او کنه؟ آن هغه مشر په هم پوهېده چې بادار به یې هېڅکله په دې پوه او خبر نه شي چې نوې یې جوړې شوې ودانۍ همداسې تشې ولاړې دي او مریيان به د پخوا په شان،بادارانو ته جزیه ورکوي او هرڅه چې ورکولای شي ورکوي به یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۱

پییر چې د روسیې جنوب ته تر سفره وروسته په خورا خوښۍ راستنېده، خپله پخوانۍ هیله یې تر سره او د یوه زاړه انډیوال، اندرې بالکونسکي پوښتنې او دیدن ته چې دوه کاله یې نه و لیدلی، ورغی.

باګوچاروا، چېرې چې اندرې اوسېده، داسې یوه ډاګیزه سیمه وه ،چې هومره سترګې نه پرې خوږېدې،دا یوه آواره کرنیزه ځمکه وه او ځای ځای نوې د نښتر او څېړې ونې په کې ابښودل شوې وې.

په وروستي تمځای کې په دې خبر شو چې سردار اندرې نه د لیسه ګورې په سیمه بلکې په خپل نوي ځای باګوچارروا کې استوګن شوی دی.

د سردار کلا د دغه کلي په وروستې برخه کې پرته وه.کلا خپلو دواړو خواوو ته لارې درلودې،هلته یو نوی نهر چې اوس له اوبو ډک و ،کېندل شوی و.د دغه نهر په شا و خواکې شنیلي لا لوی شوي نه وو...

کلا یو داسې انګړ ته ورته وه چې لا تر اوسه پورې یې دروازه نه لرله،هغه پورې اړونده ودانۍ،تبېلې،حمامونه او خپله د سردار لپاره له تېرو جوړه شوې ودانۍ،لا بشپړ شوي نه وو ،...خو هرڅه د یوه نظم څرګندونه کوله...د سردار زاړه چوپړ انتون،له ګراف بېزاوف سره له

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګاډی نه په رانښکته کېدو کې مرسته وکړه، او هغه ته یې وویل چې سردار په کور کې دی.هغه یې د ورې او پاکې دروازې پلو بدرګه کړ...د دروازې له شا یو شډل او قهرجن آواز واورېدل شو:

- څه خبره ده؟

انتون ځواب ورکړ:

-صاحبه مېلمه دی.

-هیله کوم،یوه شېبه ،زه اوس در وروزم.

دروازه خلاصه شوه او سردار د پېیر مخې ته ودرېد.له هغه نه یې غېږ تاو کړه او وې ویل:

_ په لیدو دې ډېر خوشاله شوم، هېڅ د منلو وړ نه دی.

پېیر هېڅ نه ویل او په حیرت هغه ته ځیرو، له هغو بدلونونو په تعجب کې و چې په اندرې کې یې لیدل. خبرې یې ډېرې خوږې، مینه ناکې او پر شونډو یې موسکا لوبه کوله. خو دې خبرو سره سره یې سترګې لوېدلې او مړو ته ورته وې. د ټولو ځرګندو هڅو سره یې، نه شو کولای سترګو ته ځلاه راستنه کړي. که څه هم سردار اندرې لږ ډنګر شوی، رنګ یې الوتی او څېره یې پخو نارینو ته ورته شوې وه، خو د هغه د سترګو دمنډو، پر تندي ګونځې او په خبرو کې ډېر فکر، د پېیر د حیرت سبب شوی وو. د هغه له همدې ځانګړتیا سره د بلد تیا او له هغو سره تر رږدی کېدو پورې، پېیر له هغه نه ځان پردی احساساوه. زیاتره وخت د دوو دوستانو تر منځ تر ډېر ځنډ نه وروسته په کتنه کې، مرکه په آسانۍ سره نه خوږه کېږي. له همدې کبله، هغه موضوعات چې د ډېرو خبرو اترو غوښتنه یې کوله، یوازې په پوښتنو او ځوابونو کې پای ته رسېدل. خو کرار کرار او په پای کې، خبرې او مرکې، هغو موضوعاتو ته راوګرځېدې چې تر اوسه پورې دوی پوره نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرې غرېدل: تېر يادونه او راتلونکې وړانديزونه، د پېير سفرونه، د هغه کارونه، جګړه او نور نور... پېير کرار کرار داسې احساسوله، چې اندرې ته د هيلو او نيکمرغيو ښودنه، پر عقايدو ايمان او سپېڅلتيا، هغه ته هېڅ زړه راښکون نه لري. هغه له دې نه ډېر شرمېده، چې خپلې ماسوني عقايد، چې ده نوي پيدا کړي و او د خپل وروستي سفر په وخت کې يې د هغه لپاره نوي ښه پيدا کړې وې، خپل دوست ته بيان کړي. هغه له دې ډاره چې خپل دوست ته ساده ونه برېښي، د دغو عقايدو له ويلو او سپړلو نه يې ډډه وکړه، خو له دې سره سره يوې تلوسې دې ته لمسوه، چې ژر تر ژره خپل دوست ته دا څرګنده او ثابته کړي چې په ده کې يو ژور او د پام وړ بدلون راغلی او له هغه څه نه چې په پترزبورګ کې و، ډېر ښه شوی دی. هغه وويل:

ـ نه شم کولای او نه پوهېږم، ټول هغه څه تاسو ته څرګند کړم، چې پر ما او په ما کې راغلي دي. دومره بدل شوی يم، چې زه خپله ځان نه پېژنم.

سردار اندرې وويل:

ـ هو کې، ډېر، ډېر بدل شوي يو، له پخوا نه ډېر بدل شوي يو.

پېير وپوښتل:

ـ ښه، نو تاسو، تاسو څه وړانديزونه لرئ؟

سردار چې پېغور ډوله يې د هغه پوښتنه تکراروله، وويل:

ـ وړانديزونه؟...

داسې يې وښودله چې ګواکې د دې خبرې له اورېدو نه حيران شوی دی، بيا يې وويل:

ـ هو کې، دا ده ګورئ، هر څه وينئ، نوې ودانۍ مې پيل کړې او غواړم کال ته بالکل همدلته راکډه شم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پییر چې پر څېره یې د اندرې سره تر وروستي کتنې وروسته د کلونو د ګذارونو نښې له ورایه څرګندې وې، په ځیر ځیر هغه ته کتل، خو وروسته یې وویل:

ـ نه، ما پوښتل... سردار اندرې...

خو سردار اندرې د هغه خبره پرې کړه، ولې زما په اړه خبرې، ښه به دا وي چې د ځان په اړه وغږېږې، د خپل سفر په اړه او د خپلو جایدادونو په اړه.

پییر د هغو چارو په اړه چې ده په خپلو جایدادونو کې تر سره کړې، خبرې وکړې. خو هڅه یې کوله، هغه ونډه پټه کړي چې د اصلاحاتو په سر ته رسولو کې ده تر سره کړې ده. سردار اندرې څو ځله، هغه څه مخکې له مخکې پییر ته وویل، چې هغه یې د ویلو هڅه کوله. داسې بریښېده چې سردار اندرې ته دا خبرې نوې والی نه لري، نو له دې کبله هغه نه یوازې هغه په ځیر او پام نه اورېدو، بلکې داسې یې ښودله چې په دې کارونو دی شرمېږي هم.

پییر نه یوازې نا آرامه شو، بلکې له خپل اندېواله سره خبرې اترې ورته ګرانې وبرېښېدې. هغه چور چوپ شو. سردار اندرې هم چې له ورایه، نا آرامه برېښېده دغه شان دزړه خوالې خوند نه ورکاوه، اړ وې وویل:

ـ هو کې د زړه سره، ته پوهېږئ چې دلته زما ژوند، لکه په ډاګونو کې پاتې شوی پوځي ته پاتېږي، هسې راغلی وم، چې دا ځای وګورم، نن مانښام بېرته روان یم، هو کې بېرته خپلې خور ته ور روان یم، غواړم، چې له هغې سره ستا پېژند ګلوی وکړم.

هغه چې هڅه کوله خپل دوست چې، اوس د دوی تر منځ د ګډ خیال کومه نښه پاتې نه ده، خوشاله او په خبرو بوخت وساتي، وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ له غرمې نه وروسته به د هغې دیدن ته ورشو ، اوس غواړې چې زما د ځمکو ننداړې ته ووزو ؟

هغوی د باندې ووتل او تر غرمې پورې دا خوا ، ها خوا وګرځېدل، که څه هم هغو د پخوانیو ګډ آشنایانو یادونه او نویو سیاسي خبرونو په اړه خبرې اترې کولې، خو د دوو نا آشنا کسانو په شان برېښېدل. سردار اندرې یوازې هغه وخت لږ راژوندی کېده او خبرې یې له زړه برېښېدې چې کله به یې د خپلو نویو جوړېدونکو ودانیو او یا باغونو او ځمکې په اړه غږېده، خو هلته هم چې کله د یوې ودانۍ د سرطاق لاندې ورسېد ، ناڅاپه خپلې خبرې پرې او وې ویل:

ـ که رښتیا ووایم، کومه په زړه پورې خبره نه شته، راځه چې ځو ، غرمنی تیاره ده او ډوډۍ وخورو.

د ډوډۍ په ترخ کې، د پېیر د واده خبره هم رایاده شوه. سردار اندرې وویل:

ـ ما چې کله ددې په هکله واورېده ، سخت تعجب مې وکړ.

پېیر تک سور شو. هر وار چې د ده د واده خبرې کېږې، د هغه رنګ تک سور ګرځي، هغه په چټکۍ وویل:

ـ کېدای شي کومه ورځ درته ووایم، چې دا پېښه څنګه وه، خو اوس دومره درته وایم چې هرڅه پای ته رسېدلي، د تل لپاره پای ته رسېدلي دي.

سردار اندرې وویل:

ـ د تل لپاره، د تل لپاره هېڅکله څه پای ته نه رسېږي.

پېیر وویل:

ـ مګر تاسو واورېدل چې دا خبره څنګه پای ته ورسېدله، تاسو زما د دوئیل خبره اورېدلې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ هو کې، اورېدلي مې ده، ستا خبره دوئيل ته هم ورسېده.
پيير ځواب ورکړ:
ـ هغه يو څه چې له خدايه شکر پرې کوم، دا دی چې ما دا سړی ونه واژه.
سردار اندرې وويل:
ـ ولې؟ دا نو څه خبره ده؟ د يوه خراړي سپي وژنه، ډېر ښه کار دی.
ـ نه، نه د انسان وژل نه ښه کار دی او نه د حق خبره...
سردار اندرې تکرار کړه:
ـ ولې د حق خبره نه ده. انسانان دا حق نه لري چې د حق او ناحق په اړه وغږېږي، هغوی تل ددې په اړه چې څه حق او څه ناحق دي، تر هر څه زيات تېر وتلي او لا به تېروزي.
پيير چې نور په خورا لېوالتيا خبرې کولې، له سردار اندرې سره په دې کتنه کې، د لومړي ځل لپاره خبرې خوند ورکاوه، په مينې او خواخوږۍ يې مرکې ته دوام ورکاوه او غوښتل يې هغه څه ووايي چې دی يې دې حال ته راوستی دی، هغه وويل:
ـ چا تا ته ويلي، چې څه شی نورو ته د شر سبب کېږي؟
پيير وويل:
ـ شر؟ شر؟ موږ ټول پر دې پوهېږو چې زما لپاره شر څه دی؟ او څه شی شرارت ګڼو؟
ـ هو کې، پوهېږو، خو زه هغه څه چې د ځان لپاره ښه نه ګڼم، بل ته يې هم نه غواړم.
سردار اندرې ته خبرو لا خوند ورکاوه او له ورايه ښکاره ده، چې غواړي دې خبرو ته له نوي نظره وروګوري، هغه چې په فرانسوي ژبه غږېده، دوام ورکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ زه په ژوند کې، يوازې بد مرغۍ پېژنم، يو د وجدان ناآرامي او بله ناروغي... او نېکمرغي هغه وخت راځي، چې له دغه دوو دردونو نه لرې و اوسو. انساني مخلوق بايد له دغو دوو بلاو نه ځان وژغوري او د ځان لپاره ژوند وکړي. هوکې، زما لپاره د ژوند ټول حکمت او معنا او س همدا دی.

پېير زياته کړه:

ــ له نورو سره مينه او سرښندنه بيا چېرې دی؟ نه، زه نه شم کولای له تاسې سره هم انده و اوسم. ځان له شر ددې لپاره ژغورل چې وجدان مو نا آرامه نه شي ! نه، نه، دا څه وايې د ژوند لپاره دا پوره نه دي. ما هم همدا سې ژوند کاوه، ما هم پرته له ځانه د بل چا په اړه فکر نه کاوه، همدې کار ژوند را برباد کړ. او يوازې اوس، چې زه د نورو لپاره ژوند کوم يا لږ ترلږه هڅه کوم (پېير خپله کمينې وښودله) چې د نورو لپاره ژوند وکړم، ايله په ايله چې زه د ژوند پر نېکمرغيو پوه شوم. نه له زه تا سره دا نه منم، او خپله هم هغه څه چې وايې، دا سې فکر نه کوې.

سردار اندرې پرته له هغه چې څه ووايي، هغه ته کتل او له ملنډو ډکه موسکايې پرشونډو خوره وه، خو لږ وروسته يې وويل:

ــ ښه ده، اوس به دې زما له خور سره پېژند ګلوي وشي او وبه ګورې چې هغه هم همدا ستا خبرې کوي، تاسې ښه سره جوړېږئ.

بيا لږ ځنډ نی شو او تر لږ ځنډه او چوپتيا نه وروسته يې وويل:

ــ ښايي د ځان په هکله ته برحقه واوسې، مګر هر څوک د ځان لپاره په خپل ډول ژوند کوي. تا د ځان لپاره ژوند کاوه او وايې چې نېږدې و، د تباهۍ پاي ته ورولوېږم، تا سو وايې چې نېکمرغي مو هغه وخت وموندله، چې د نورو لپاره مو ژوند پيل کړ، مګر زما کار چور برعکس و. زما د ژوند موخه د ويار ګټل و، ولې نه پوهېږم، وياړ څه شی دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هماغه له نورو سره مينه کول، د هغو لپاره خدمت، د هغو لپاره د دې لپاره چوپړ کول چې د هغو مينه، خواخوږي او ستاينه تر لاسه شي. هوکې، ما د نورو لپاره ژوند کاوه او خپل ژوند مې لکه هغه شان چې ته وايې نبړدې نه، چې په پوره او غوڅه توګه تباه کړ، خو له هغې شېبې نه مې چې د ځان لپاره ژوند پيل کړ، لږ آرامه شوی يمه.

پېير په خورا تنده او ترخه ژبه، وپوښتل:

ـ څنګه يوازې د ځان لپاره ژوند وشي؟ زوی، خور او پلار؟

سردار اندري وويل:

ـ هغه ټول زه يم، هغوی له ځانه لرې نه ګڼم، خو نور، هغه کسان چې ته او شهزادګۍ ماريا يې همتوکي (همنوعان) ګڼئ، د ټولو بد مرغيو او شر اصلي سرچينې دي، نور هماغه ستا د کيف بزګران او مرئيان دي، چې ته هغو ته د چوپړ او خير غوښتونکی يې.

هغه له ملنډو نه په ډک او زورونکي غلچک پېير ته کتل او هغه يې ناندريو ته رابله.

پېير چې دم په دم يې ژبه تود بده، وويل:

ـ ټوکې خو به نه کوئ؟ څنګه کولې شې، خير ته زما تکل... که څه هم په نيمګړې بڼه شوی، خو بيا هم يو څه شوی دی... نو څنګه کولای شي دغه کار، تاسو شر او بې لارتوب وګڼې؟ کله چې دغو بدمرغيو، زموږ دغو بزګرو مرئيو، دغه ما او ستا غوندې وګړو ته چې پيدا کېږي، لوېږي او مري، له ځينو مناسکو ناپوهېدونکو دعاو او ښبراونه پرته له خدايه بله هېڅ ډول پېژندنه نه لري، کله چې ايمان يوازې هغوی ته د ابدي ژوند او د خير و شر د مکافاتو او جزا ننبه ده، نو څنګه، نو څنګه موږ له هغوی سره د شر او خير په اړه خبرې کولای شو؟ خلک له ناروغيو مري او هېڅوک د هغو په خيال کې هم نه دي، حال دا چې له

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغو مرسته کول ځو مره آسانه خبره ده. ګوره زه او س هغو ته دا کتران ګمارم، روغتونونه جوړوم او بوډاګانو ته یې کورونه ودانوم. تاسو ځنګه کولی شې دې ته بې لاري او بد کار ووایاست؟...

پییر دوام ورکړ:

ــ ایا دا په ډاګه برالا مرسته نه ده چې خپلو مرئیو بزګرو، د هغو ښځو، ماشومانو، پلارو میندو ته چې شپه او ورځ په چوپړونو او خواریو کې ډوب دي، لږ څه هوسایي او آرامي برابروم؟ هغه برند برند کتل او پربکړې پربکړې خبرې یې کولې....

که څه هم هغه شان چې ښایي نه به وي، خو دغه کارونه مې کړې دي.. دا لا ره مې غوره کړې ده، تاسو نه یوازې نه شی کولای ما قانع کړئ چې زما کړه ښه نه دي، بلکې ما په دې هم قانع کولای نه شی چې تاسو هم داسې فکر نه کوئ.

او تر لږ ځنډ نه وروسته یې وویل:

ــ تر ټولو نه لا غوره دا ده، چې دا دی زه پوهېږم او په دې ډاډه یم، هغه خوند چې خلکو ته له خپل دغه چوپړ نه اخلم، د ژوند یوازنی نیکمرغي ده.

سردار اندرې وویل:

ــ که خبره بل ډول ووایو، هر څه به بل ډول ځرګند شي. زه کور جوړوم، باغونه ږدم او ته روغتونونه پرانیزې، دا دواړه کولای شو ښه وخت تېرونه وګڼو، خو د خیر او شر ځېړل زموږ کار نه دی، دا به بل چاته، هغه چا ته پرېږدو چې پرې پوهېږي.

او بیا یې زیاته کړه:

ــ خو ته غواړې نور یې هم وشاربې، مهرباني! دا ګز او دا مېدان! له میزه پاځېدل او د کوټې وتلي ځای ته چې د برنډې ښه یې لرله،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ووتل او هلته کېناستل.

سردار اندرې ووېل:

ـ ښه تا غوښتل چې دا نور هم وشاربو. او په خپلو ګوتو یې شمېرنه پیل کړه او وې ویل:

ـ وایې ښوونځی او روزنه او داسې نور، یعنې غواړې دغه سړی.... او هغه، هغه بزګر مرئي ته چې د دوی له څنګه تېرېده او د درناوي په نښه یې خوله پورته کړه، اشاره وکړ، ته غواړې ،هغه، د هغه له څاروي وزمه ژوند نه وژغورې. د هغه په ژوند کې روحاني ا و اخلاقي احساس راوتخنوې، خو ما ته داسې بریښي چې د هغه یوازنۍ نېکمرغي او خوښي، د هغه په همدې حیواني ژوند کې ده او ته غواړې هغه له دې نېکمرغۍ او خوښۍ نه بې برخې کړې. زه د هغه پر دې نیکمرغۍ رخه کوم او تا تکل کړی دی، پرته له هغه چې هغه ته، زما غوندې نه پوهه، نه زما احساس او نه زما امکانات ورکړې، هغه نه ما غوندې سړی جوړ کړې. بله دا چې ته وایې غواړې هغه د زیار له درانه پېټي وژغورې، خو زما په اند ، هغه جسمي کار ته داسې اړتیا لري، د هغه د ژوند لپاره داسې اړتیا دی لکه ما او تا چې فکري او روحاني هڅو ته اړتیا لرو. ته نه شې کولای خپل ذهن له فکري هڅو وژغورې. زه د شپې په درې بجو وېده کېږم، خو بیا مې هم چرتونه او خیالونه خوب ته نه پرېږدي. اړخ په اړخ اوړم او تر سپېدو پورې ویښ پاتېږم، ځکه فکرونه کوم او نه شم کولای فکر ونه کړم. هغه شان چې هغه نه شي کولای کلبه (یویه) ونه کړي، کرنه ریببه ونه کړي او خولې تویې نه کړي. که هغه کار ونه کړي، ځي ساقي خانې ته شراب څکي، یا هم له وزګارۍ نه ناروغه کېږي (آدم بیکار یا غر شود یا بیمار) هغه شان چې زه نه شم کولی، درانه جسمي کارونه وکړم او که یې وکړم، اونۍ وروسته به مړ شم. دغه شان هغه هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوسايي نه شي زغملی، ځکه هغه له اوزګاری نه ځورېږي او مري او درېيم دا چې... درېيم تا څه وويل...؟

سردار خپله درېيمه ګوته تاو کړه او وې ويل:

ـ اخ روغتون، دارو درمل. هغه سړی سکته کړئ، هغه مري او ته هغه ته وينه ورکوې او له مرګه يې ژغورې. هو کې ته يې ژغورې او هغه لس کاله نور ژوندی پاتې کېږي. هغه به ژوندی وي، خو معيوب، بېچاره او د ټولو په اوږو پېټی، خو د هغه لپاره تر ټولو ساده او ښه لاره دا ده چې ومري، پرېږده چې ومري، که هغه ومري، نور پيدا کېږي، هغه هم خورا بې شمېره. که ته له دې کبله چې يو مرئي بزګر دې مري او ته يې له کاره بې برخې کېږې، ستا په موخه به يوه شوی وای، ځکه زه بزګر د کار يوه سرچينه ګڼم، خو ته، نه ته، ته د يوه همزاتې په بڼه، له هغه سره مينه کوې او غواړې چې د هغه غم وخوړل شي او پالنه يې وشي. ګوره هغه ستا دغه شان مينې او پالنې ته اړتيا نه لري. هو کې، بله خبره دا ده، چې لا تر اوسه پورې تا ليدلي چې طب کوم وخت يا کوم چېرې د چا علاج کړی وي؟ څه تش او بابيزه خيالونه ! هو !که وواييې چې روغتون جوړوې، هلته داکتران ګمارې چې ناروغان ژر ووژني، دا به درسره ومنم. هغه چې دا خبرې په خورا کرکجنې ژبه وکړې، وروځې يې برندې کړې او له هغه نه يې مخ واړاوه...

پېير وويل:

ـ اخ څومره وحشتناکه، څومره وحشتناکه دی، زه په دې نه پوهېږم څنګه انسان کولای شي ،له دغه شان خيالو سره ژوند وکړي. ما هم دغه حال درلود ، همدا څو مودې د مخه په دې حال وم، لرې نه، دا څو موده د مخه په مسکو کې، سفر ته روان وم. زه په دغه شان حالتو کې داسې خوارېږم، داسې له ځانه ورکېږم، چې نور ژوند را ته ژوند نه برېښي، له

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر څه په تېره بیا له خپل ځانه مې خوا شنه کېږي. هغه وخت دی، چې نه ډوډۍ خورم، نه ځان مینځم او نه... او ته څنګه؟

سردار اندرې وویل:

ـ ولې انسان ځان پرې نه مینځي؟ دا سمه نه ده. برعکس باید هڅه وشي چې خپل ژوند لا پسې خوږ کړو. زه ژوند کوم په دې کې زه هېڅ ګنهګار نه یم. باید هر څنګه چې کېږي، کوم ډول نه کوم ډول پرته له هغه چې د نورو د زورېدا او خواشینۍ سبب شو، تر مرګه پورې خپل ژوند لا پسې ښه کړو.

ـ زه نه پوهېږم ته له دې خیالو سره، څنګه ژوند سره لېوالتیا لرې؟ چې داسې ده، ولې نه غواړې یو ځای کرار نه کېنې؟ کرار بې له خوځېدا او کار نه... دا هلې ځلې د څه لپاره؟

ـ زه خو له خدایه غواړم، چې په کرار کېنم، خو ژوند مې په کراره نه پرېږدي، مهرباني وکړئ وګورئ له یوې خوا د اعیانو جرګې ما ته ویاړ رابښلی او زه یې خپل مشر ټاکلی یم، چې ما هغه ویاړ منلی نه دی، هغو په هېڅ ډول په دې نه پوهېدل، هغه څه او ځانګړتیاوې چې د دې مشرۍ لپاره په کار دي، هغه په ما کې نه شته، دغه ځانګړتیاوې، یو ډول له دوکو او پلمو نه ډکې هلې ځلې او کړه وړه دي. له بلې خوا دغه ودانۍ دي، چې باید جوړې شي، ځکه زه هم خپلې یوې څنډې ته اړتیا لرم چې په کې آرام ژوند وکړم او بیا دغه د احتیاطي سرتېرو د راټولولو خبره.

ـ ولې دې په پوځ کې خدمت پرېښود؟

سردار اندرې په خورا غمجنه ژبه وویل:

ـ د اوسترلیخ تر جګړې وروسته نه، نه تا سو خوار مهربانه یاستۍ! تر هغې جګړې نه وروسته مې له ځانسره ژبه کړې ده چې نور به د روس

(c) ketabton.com: The Digital Library

په پوځ کې فعال خدمت نه کوم، آن که بناپارت سملینسک ته راورسیږي او لیسه ګوری (د ده پلارنی کلی) هم تر ګواښ لاندې راولې، یوه شیبه به بیا هم پوځ ته لاړ نه شم.

سردار اندرې چې د ځان د آرامی هڅه کوله، خپلو خبروته یې دوام ورکړ:

ـ هوکې، او د داوطلبانو او احتیاطو په اړه، پلار مې د دریمې سیمې ستر قوماندان ټاکل شوی دی، له هغه سره مرسته یوازنۍ لاره ده، چې پوځ ته یې زما د تګ مخنوی هم کړی دی، هوکې زه باید له هغه سره واوسم.

ـ ښه، دا خبره دا معنا لري، چې په پوځ کې خدمت کوئ؟

ـ هوکې خدمت کوم. او تر دې نه وروسته لږ چوپ پاتې شو.

ـ ښه ده، ښه ده، نو ولې خدمت کوئ؟

ـ ولې خدمت کوم؟ زما پلار د خپلې پېړۍ یو له غورو نه غوره شخصیت دی، که څه هم هغه اوس زړېږي، نه غواړم ووایم چې ظالم دی، مګر دخورا ټینګ طبیعت خاوند دی، په هر څه بر ولاړ سړی دی. هغه د خپل پخواني عادت له مخې، له بې واکه واک سره ړږدی شوی دی او اوس د نوکیانو او احتیاطو د راټولولو لپاره، ټولواک دغه شان واک هغه ته ورسپارلی دی. همدا دوې اونۍ پخوا که یو دوه ساعته ځنډلی وای او نه وای ورسېدلای،د (یوخونوف) په سیمه کې به یې یو منشي ځړولی وای.

سردار اندرې تر دې خبرې وروسته وموسېد او دوام یې ورکړ:

ـ همدا علت دی چې په پوځ کې خدمت کوم، ځکه له ما نه پرته، بل هېڅوک پر هغه اغېز نه لري. هو کې زه یوازنی څوک یم چې د هغه د هغو چارو مخنوی کوم، چې سر ته رسول یې ورته بیا د عذاب سبب نه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ښه، ښه، خپله په هر څه پوهېږې!
سردار اندرې دوام ورکړ:
ـ خو، نه هغه شان چې ته پرې پوهېږې. زه هېڅکله هغه بد مرغی منشي ته کوم خیر او زړه سوی نه غواړم. هغه منشي ته چې د سرتېرو موزې یې پټې کړې وې، آن زه به خورا خوشاله وای، که هغه مې ځړول شوی لیدلای وای، خو زما په خپل پلار زړه سوځي، یعنې پر خپل ځان مې زړه سوځي.
د سردار اندرې خبرې لا پسې تود بدې، لکه چې هغه غوښتل، پیېر ته دا په ډاګه کړي، چې د هغه په کړو کې، د انسان دوستۍ هېڅ نښه نه ګوري، سترګې یې د تب نیولو ناروغانو په شان ځلېدلې. هغه خپلې خبرې لا پسې اوږدې کړې:
ـ ته غواړې چې مرئیان او بزګران آزاد کړې، دا خورا ښه خبره ده، خو نه ستا لپاره. زه داسې تصورکوم چې تا به هېڅکله خپل بزګران وهلي نه وي او نه به دې سایبریا ته فرار کړي وي، خو هغو ته هم هېڅ پروا نه لري، چې یا وزوربېږي، وهل ټکول وخوري او یا سایبرې ته وشړل شي. هغوی به په سایبریا کې هم خپل دغه بد مرغه ځاروي وزمه ژوند ته دوام ورکړي، له وهلو ټکولو نه پیدا شوي ټپونه به یې روغ شي او بیا به د پخوا په شان نېکمرغه شي. د مرئیو آزادي د هغو کسانو لپاره ښه ده، چې روح یې تباه کېږي، هغه کسان چې له خپلو ظلمونو نه پښېمانه کېږي او پښېماني یې یو پر بل کوټ او پر دوی ببرته درونه پېټۍ جوړوي او زړه نه یې تیږه جوړېږي. بیا پر خپل رعیت، چې ګناه یې کړې وي یا یې نه وي کړې، ظلمونه کوي، هغه لا زوروي. زما په دغو زړه خوږېږي، زه له دې کبله غواړم چې مرئیان آزاد شي، تا ګوا کې نه وي لیدلی، خو ما ډېر لیدلي دي چې څنګه د سپېڅلي زړه خلک د دغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شان بې پايه واک د دودونو په لمن کې روزل شوي او د وخت په اوږدو کې په ژر خواشيني کېدونکو، سخت زړو او لويو ستمګرو بدلېږي. که څه هم هغوی پر خپلو دغو نيمګړتياوو پوهېږي، خو نه شي کولای، د هغه مخنوی وکړي او ورځ تر ورځې بدمرغه او بدمرغه کېږي.

سردار اندرې په داسې مبالغې او شوق خبرې کولې چې پېير نابېره او بې له فکره تصور کاوه چې د اندرې د دغو خبرو او خيالاتو سرچېنه د هغه پلار دی، هغه سردار اندرې ته هېڅ ځواب ور نه کړ.

ـ هو کې، په څه شي، او په چا بايد زړه خوږ او وسوځي، په انساني کرامت، د وجدان په آرامۍ، په صداقت او ايمان، نه د هغو وګړو پر ملاو او تندي چې څومره يې ووهې، څومره يې سرونه وخرې (په روسيه کې سايبريا ته د شړېدونکو سر پرې خريل کېده) بيا هم هغه شان چې دي، هغه شان پاتېږي.

پېير وويل: نه، زر واري نه! زه يې هېڅکله نه درسره منم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲

ماښام وچې سردار اندرې او پېير په ګاډۍ کې کېناستل او د سردار کلي ليسه ګوري ته لاړل. سردار چې کله نا کله پېير ته کتل او په څه ويلو به يې چوپتيا ماتوله، هڅه کوله څرګنده کړي چې طبيعت يې خورا ښه دی.

هغه خپلې ځمکې، کرکيله هغه ته ښودل او د هغو اصلاحاتو په اړه يې هغه ته معلومات ورکول، چې ده ترسره کړي وو.

پېير خواشينی بريښېده، چوپه خوله و، د هغه پوښتنو ته يې هم لنډ لنډ ځوابونه ورکول او داسې ښکارېده، چې په خپلو خيالونو کې ډوب دی. پېير په دې فکر کې و چې سردار اندرې بدمرغی دی، هغه بې لارې شوی دی، هغه نه د رښتيا نور ورک شوی دی، نو ځکه يې خپله دنده ګڼله، چې له هغه سره مرسته وکړي، چې زړه ته يې صفايي لاره وکړي، لاس يې ونيسي او د ظلمت له کندې نه يې راپورته کړي، خو همدا چې له ځانسره به يې خبره راجوړه کړه چې څه وو ايي او څنګه يې پيل کړي، مخکې له مخکې يې دا احساسوله چې سردار اندرې به د هغه ټوله پوهه او حکمت په يوه خبره بابيزه وګڼي. هغه ډارېده، هغه له دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډارېده، چې ده تـه تـر ټولـو د درنـاوي وړ سـپېڅلي اندونـه او خيالونـه د ملنډو وړ نه شي. هغه ناڅاپـه سرښـکته واچاوه او لکـه مسـت سـخوندر غوندې يې ځان يرغل ته چمتو کړ:

ـ نه، نه! آخر راتـه ووايـه تـه ولـې فکـر کـوې چـې.... ولـې داسـې فکـر کوې؟ ته بايد داسې فکر و نه کړې.

سردار اندرې په حيرانتيا وويل:

ـ څه فکر؟ د څه په اړه فکر؟

ـ د ژوند پـه اړه د انسـان د دريـځ پـه اړه، دا شـونې نـه ده. مـا هـم تاسـو غونـدې فکـر کـاوه، ولـې پـوه شـوې څـه شـي وژغـورلم؟ فراماسـوني روزنې، نه، نه، خاندې به نـه. فراماسوني جوړښت، د هغـه څـه بـرخلاف چې مـا هـم فکـر کـاوه يـوه مـذهبي ډلـه او هسـې تـش پـه نامـه کـړه وړه او مناسک نه دي، بلکې د انسـاني ارمـان تـر ټولـو غـوره، ابـدي، خـورا ښـه او يوازنی سپېڅلی ارمان دی.

هغه اندرې ته هغه شان چې خپله پوهېده، د فراماسوني جوړښت پـه شننه پيل وکړ. هغه ويل، فراماسوني جوړښت هماغه د حضـرت عيسـی ښوونې دي، چې د دولـت او مـذهب لـه منګلـو ژغـورل شـوی دی، هغـه د برابـری، ورورګلـوی او مينـې جوړښـت. يـوازې زمـوږ د ورورګلـوی سپېڅلی جوړښت دی، چې د ژوند پـه ربښتني جاج پوه شوی دی، لـه دې نه پرته چې هر څه دي، خوب او خيال دی. پېير دوام ورکړ: زمـا ګرانـه دوسته، ستا سر بايد خلاص شي، چې د فراماسوني له ټولنې پرتـه، هـر څه دوکه او دروغ دی او زه هم ستا اند تـه درنـاوی کـوم او مـنم چـې زمـوږ پـه ټولنـه کـې د يـو نېـک زړی او سـپېڅلی انسـان، يـوازينی لاره دا ده، چې يوازې ژوند وکړي او د نورو د لارې خنډ نه شي. خو همدا چې زمـوږ لاره ومنې، د ورونو کړی ته راننوتې، ځان نه تېـر او لارښـودنه دې منلـو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوي يو استازو ته وسپارله، ځان به بيا زما په شان د داسې يو ناليدونکي ځنځير يوه کړۍ وګڼې چې يو سر يې دلته او بل يې آسمانه نه راپيل کېږي.

سردار اندرې څه نه ويل، مخامخ يې کتل او د پيير خبرو ته غوږ وه که يو نيم وخت به د ګاډۍ د اربو د شروشور له کبله د هغه خبرې سمې وانه ورېدې، بيا به يې پوښتنه ترې وکړه. پيير د اندرې په سترګو کې د ځانګړي ځلا ، له ځلېدو ، په پټه خوله د هغه له غوږنيولو او پام کولو نه ښه پوهېده چې اندرې به د ده خبرې نه پرې کوي او پر ده به ملنډې نه وهي.

داسې يو سيند ته ورسېدل، چې مست شوی او ځپې ځپې اوښته. دوی دې ته اړ و چې، له ګاډۍ کوز او په بېړۍ کې سپاره شي. دوی ګاډۍ او آسونه هم په بېړۍ کې سپاره او خپله هم هلته ورو ختل.

سردار اندرې د بېړۍ پر کتاره څنګل ولګوله، پټه خوله يې د اوبو هغو ځلېدونکو ځپو، چې د سپېده داغ تر سرو شعلو لاندې ځلېدلې کتل.

پيير وپوښتل: ښه تاسو په دې اړه څه فکر کوئ؟ ولې چوپ شوې؟

سردار اندرې وويل:

ـ څه فکر کوم؟ د تا خبرې ټولې سمې دي، خو ته وايې: راځه زموږ د وروګلوۍ د ټولنې غړيتوب ومنه، موږ به تا ته، د ژوند موخه، د بشر رسالت او پر نړۍ لاسبري قوانين وسپړو ، هو کې ! موږ څوک يو ؟ ای خلکو څنګه تاسو پر هر څه پوهېږئ؟ څنګه يوازې زه نه شم کولی هغه څه ووينم، چې تاسو يې وينئ؟ تاسو پر نړۍ د رښتيا او حقيقت واکمنی وينی، زه هغه ليدی نه شم.

پيير دلته، د هغه خبرو کې ورننوت او وې پوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ایا ته په بلې دنیا ایمان لرئ؟
خو پییر د ځواب ورکولو وخت ورنه کړ او د پوښتنې دغه ډول تکرار یې ځکه د انکار نښه وګڼله، چې د اندرې د ملحدوالی عقاید ورته څرګند و.
ـ تاسو وایې چې پر نړۍ د ریښتیا او حقیقت واکمنې نه وینې، ما هم هغه نه لیده او تر هغه پورې چې د خپل ژوند پای ته د هر څه د پای په سترګه وګورو، نه، نه شو کولای هغه ووینو. نه شو کولای حقیقت په دې نړۍ، پر دغې ځمکې (شاوخوا کروندو ته یې وکتل) پیدا کړو. په دې نړۍ کې له دروغو او له شره پرته بل څه نه شته، خو په کیهان او ټوله هستۍ کې حقیقت او ریښتیا واکمن دی. او موږ اوس ددې نړۍ بچې او که د هستې ابدیت ته ځیر شو، ددې وجود ابدي بچیان یو. ایا زه په خپل روح کې دا نه احساسوم چې د دغې سترې، بې پایه جذبه لرونکی هماهنګې هستۍ یوه برخه یم؟ ایا دا نه احساسوم چې د خدای یا مطلق قوت یا بل هر نوم چې ورکوې، ور یې کړه، ددې بې پایه خلقت د بې شمېره مخلوقاتو، په منځ کې یو کوچنی ذره یم، یو داسې کړۍ یم، چې له ټیټو مخلوقاتو نه د لوړتیا په لوردرومې. که دغه پلې، که دغه د پیدا ایښت د لوړتیا او ټیټیا کچې، چې له نبات نه انسان ته رسېږي، په ښه توګه او په خیر وګورم، ځنګه کولای شم، داسې وانګېرم چې کله دغه لوړتیا ما ته راورسېږي، پای ته ورسېږي او له ما نه پورته لوړ، ډېر لوړ ته ادامه پیدا نه کړي؟ زه داسې انګېرم، چې نه یوازې زه له مینځه نه ځم، ځکه په دې دنیا کې هېڅ شی له مینځه نه ځي، بلکې تل به وو مه، هماغه شان چې په پیل کې هم وم. زه داسې انګېرم چې له ما نه پرته پر ما ارواحې ژوند کوي او حقیقت دا دی، چې په دنیا کې حقیقت شته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سردار اندرې ځواب ورکړ:

ـ هو کې دا (د جرمن د اتلسمې پېړۍ د متفکر) جان هردر خبرې دي. خو زما د زړه سره، دا خبرې ما نه قانع کوي، ژوند او مرګ قانع کوي. ددې په پایله کې وینم چې ستا زړه ته ګران، پر یوې ابدي او همیشنو اړیکو له تا سره پیوند او یو ځای شوي دي، زه د هغه په وړاندې ګنهګاریم او هیله لرم چې یوه ورځ نه یوه ورځ و کولای شم پر هغه د خپلو ستمونو پور پرې کړم (په دې شېبه کې د سردار اندرې آواز وررېږدېد او مخ یې واړاوه) ناڅاپه ستا زړه دغه ګران زړه په عذاب اخته کېږي او په خورا کړاو، خواریو او دردونو کې ستا له څنګه ځي... ولې، ولې؟ هېڅ امکان نه لري، د دغه ولې؟ لپاره ځواب نه وي... زه ایمان لرم، چې ځواب شته او همدا خبره ده، چې ما قانع کوي، او همدا دی چې زه یې قانع کړی یم.

پېیر وویل:

ـ نو ښه ده، ښه ده، ایا دا هماغه څه نه دي چې زه یې وایم؟

ـ نه، زه وایم هغه څه چې ما د ابدي ژوند پر شته والي قانع کوي، دلیل نه دی، هغه بل څه دی، ګوره کله چې ته په ژوند کې له یو چا سره اوږه په اوږه، لاس په لاس روان یې، ناڅاپه هغه درنه ورکېږي، ستا زړه ته ګران په یو ناڅرګند ځای کې درنه ورکېږي او ته د دغه پاڼ پر غاړه پاتې کېږې، هغه ته ګورې او ما د دغه زورونکي پاڼ تل ته ورکتلي...

ـ ښه پایله څه ده؟ ته پوهېږئ چې دغه شان ځای شته، هلته څوک شته، ابدي ژوند همالته دی، خدای همالته دی.

سردار اندرې ځواب نه ورکاوه، ګاډۍ او آسونه لا د مخه، د رود آغاړه لېږدول شوي وو، آسونو بیا ګاډیو پورې تړل شوي وو، لمر تر نیمایي پورې د افق په څنډو کې ډوب شوی و او د ماښامنیو سړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شیرام د رود پر څنډو د کنګل ځالې جوړې کړې وې، خو پيير او اندرې لا هماغه شان د چوپړانو، جواليانو او ګاډيوانانو د تعجب نه ډکو سترګو په وړاندې ولاړ وو او غږېدل. پيير وويل:

ـ که خدای شته، ابدي ژوند هم شته، نو حقيقت او خير هم شته. او د انسان تر ټولو ستره نېکمرغي هم هغو ته د رسېدو په هڅو کې ده. بايد ژوند وشي، بايد مينه وشي او بايد ايمان ولرل شي. موږ بايد په دې ايمان ولرو چې موږ يوازې نن په دې يوه لوښته کې خاورې ژوند نه کوو، بلکې له پيل نه تر ابده پورې به هلته (آسمان ته يې اشاره وکړه) ژوندي يو.

سردار اندرې هماغه شان چې څنګل يې د بېړۍ پر کټارې ايښې او ولاړ و، د پيير خبرو ته يې غوږ نيولی و او د لمر لوېدو سرو شعلو نه، په شنه مست سيند کې د لګېدلي اور د سرو شعلو ننداره يې کوله. پيير چُپ شو، هر څه هر چېرې آرامه وو. بېړۍ لا د وختـه ساحل تـه رسېدلې وه، يوازې د څپو سندريز نرم غږ و نه چې اورېدل کېدل. سردار اندرې داسې انګېرله، چې د څپو دغه آوازونه، پيير ته په خوږه ژبه وايي چې: همدا رښتيا دي، باور پرې وکړه. سردار اندرې زګيروی وکړ او پـه ځلېدونکي، مهربان او ماشوم وزمه غلچک يې د پيير خبرې تـه چې د خپل انډيوال له ښه والي نه له شرمه تک سور شوی و، کتل او وې ويل:

ـ هو کې! ای کاشکې رښتيا همداسې وای. اوس درځه چې ځو، ښه به دا وي چې لاړ شو او کېنو. د بېړۍ نه د وتلو په وخت کې پيير آسمان ته چې اشاره يې ورته کوله، وکتل او د اوسترليخ تر جګړې نه وروسته دا لومړی ځل و چې هغه لوړ هسک ابدي ولاړ آسمان وليد، هغه آسمان چې کله ده د جګړې په ډګر کې د لوېدو په حال کې په خپل سر ليدلی و. په هغه کې ناڅاپه يو تت شوی هېر شوی څه د خوښۍ او ځوانۍ څه چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر هر څه نه ده ته ګران و ، راوتخنېدل. البته په سردار اندرې کې دغه احساس ورځنی ژوند ته تر را ستنېدو وروسته، له مینځه ولاړ، خو دا ورته په ډاګه شوه چې هغه پټ احساس، چې د سپخنکي په شان د ده په ځان کې نغښتی و د ده زړه یې د څرګندولو توان نه لري.له پېیر سره تر کتنې وروسته، د سردار اندرې د ژوند نوی پړاو چې ظاهراً یې له پخواني هغه نه توپیر نه درلود ، خو په زړه کې یې د بدلون سبب شوی و ، پیل شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳

کله چې د سردار اندرې او پيير ګاډۍ په ليسه ګوري کې، د ستړې ماښې مخې ته ورسېده، هوا تياره شوې وه. هغوی هلته درسېدو سره، سردار اندرې چېموسکا يې پر شونډو خوره و، د پيير پام د هغو چوپړانو لېوالتيا او هلوځلو ته ورواړاوه، چې هلته يې جوړ کړي وو. په ملا کړوپې بوډۍ، چې کوم پېټی يې په شا کړی و، او يو لنډ ونی تورځنی سړی چې تورې جامې اغوستې وې، د ګاډۍ په ليدلو ځانونه پناه کړل او له دروازې نه ووتل. دوو نورو ښځو هم هغوی پسې منډه کړل. دغو څلورتنو په وحشتناکو غلچکو ګاډۍ ته کتل او په ګبنۍ او ډار د ودانۍ د شا له خوا وتښتېدل.

سردار اندرې وويل:

ـ دا خدايي خدمتګاران (هغه خوار مسيحيان، چې د مسيح د ليدو په هيله به هره خوا ګرځېدل او روزګار يې په ګدايي تېراوه) دي چې ماريا مرسته ورسره کوي. هغوی پر مورږ زما د پلار ګمان وکړ. دا يوازنی کار دی، چې ماريا د هغو په برخه کې د پلار خبره نه مني او اطاعت يې نه کوي. پلار وايي چې دغه خدايي خدمتګاران کورته مه پرېږدئ، خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماریا د هغو هرکلی کوئ.

پیېر وپوښتل:

ـ دا د خدای بندګان لا څوک دي؟ او څه کوي؟

سردار اندرې وخت پیدا نه کړ، چې پیېر ته ځواب ورکړي، چوپړان د هغو هرکلي ته رامنډې کړې او ده له هغو نه وپوښتل، چې مشر سردار چېرې دی او څه وخت رارسېږي؟

چوپړانو هغه ته وویل چې مشر سردار لا له ښاره راغلی نه دی او ډېر ژر به راورسېږي.

سردار اندرې، پیېر خپلې کوټې ته چې د پلار په کور کې یې جوړه کړې بدرګه کړ او خپله د خپل ماشوم کوټې ته ورغی.

له لږ ځنډ نه وروسته راستون شو او وې ویل:

ـ راځه چې خور ته مې ورشو، ما لا هغه نه ده لیدلې، هغه چېرې پټه شوې او له خپلو خدایي خدمتګارانو سره اخته ده. زموږ په لیدو به وشرمېږي، خیر پروا نه لري، حق لري، ته به هم له دې خدایي خدمتګارانو سره آشنا شې، خورا د لیدو وړ دي، دا ومنه، خورا.

پیېر وپوښتل:

ـ دا خدایي خدمتګاران، دا څه معنيٰ لري؟

ـ اوس به یې خپله ووینې.

شهزادګۍ ماریا د هغو په لیدو رښتیا ګېنې واخېسته، ورخطا شوه او مخ یې تک سور شو، هغه تنې شمعې چې په کوټه کې، تر شمایلو لاندې لګېدې انسان ته یو ډول روحي آرامي وربښله. شهزادګۍ د چای د میز تر شا پر څوکۍ کې ناسته وه او یو اوږد پزی، اوږد څڼی زلمی، چې د راهبانو جامې یې اغوستې وې، د هغې تر څنګ ناست و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خواره او زړه بوږی چې ماشوم وزمه ځېره یې، هغې ته خوږه او مهربانه بڼه ورکړې وه، په لاس لرونکي څوکۍ کې د هغوی تر څنګه ناسته وه.

شهزادګۍ ماریا لکه د هغې چرګې په شان چې د خپلو چورګړو د ساتنې لپاره ولاړه وي، د خپلو خدايي خدمتګارانو نه ملاتړ کاوه او د ملامتۍ په نرمه ژبه یې وویل:

ـ اندرې ولې مو مخکې خبر نه کړو، چې راځې؟

او پېير ته یې چې د هغې لاس یې ښکلول، وویل:

ـ مهرباني مو وکړه چې راغلی. ستاسو له لیدو ډېره خوشاله شوم!

شهزادګۍ ماریا له ماشومتوب نه، پېير پېژانده او اوس، له اندرې سره د هغه ملګرتوب، له ښځې سره د هغه د جلاوالی جنجال او له ټولو نه غوره د هغه ساده او مهرباني څېرې، د هغې خواخوږی لا پارولې وه. په ښکلو او زړه راښکونکو سترګو یې هغه ته کتل او داسې برېښېده چې هغه ته وایي:

ـ تاسو ماته ډېر ګران یاستي، خو ګوره، زه هیله کوم چې زما په دوستانو به ملنډې نه وهي. تر لومړنۍ پېژندنې وروسته ټول سره کېناستل. سردار اندرې، خندا پرشونډو، ځوان خدايي خدمتګار ته اشاره وکړه او وې ویل:

ـ آه، ایوانوشکا هم راغلی دی! ستړې مشې!

شهزادګۍ ماریا له ننواتو نه په ډکه خوله وویل:

ـ اندرې!

سردار اندرې، پېير ته مخ وروا ړاوه او وې ویل:

ـ دا ایوانوشکا ښځه ده.

شهزادګۍ بیا په هماغه غږ وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ اندره، ستا دې په خدای قسم وي!

داسې برېښېده چې په خدايي خدمتګارانو د سردار اندرې ملنډې او له هغو نه د شهزادګۍ ماريا ملاتړ د هغوی ترمنځ ورځنی خبره، خو پخواني ريښې لري.

سردار اندرې وويل:

ـ ګرانې خورې، ولې دې خوا بدېږي، برعکس ته بايد ما نه مننه وکړې چې پېير ته ستا او ددې ځوان خپل منځي اړيکې داسې برالا کوم...

زړه بوډۍ چې په څوکۍ کې ناسته وه.... سردار اندرې له هغې نه وپوښتل:

ـ ښه له کومې راغلې، وايې چې کيف ته تللې وې؟

بوډۍ چې ډېره غږېدله، وويل:

ـ هو کې پلار جانه! هو کې هلته تللې وم، سپېڅلو غوښتې وم، دعيسیٰ د زوکړې شپه مې نصيب شوه، د آسماني راز د ليده په شپه هلته وم. او اوس کولېازين ته تللې وم او داشېبه له هغه ځايه راغلم....

ـ اوس ايوانوشکا هم درسره ځي؟

.... په کاليازين کې مې خپله، يوه ستره معجزه وليدله، يوه لويه معجزه.

سردار اندرې وپوښتل:

ـ ښه څه دې وليدل؟ يو بل سپېڅلي موميايي شوی مو پيدا کړې که څنګه؟

شهزادګۍ ماريا وويل:

ـ اندرې! بس کړه! هغې بوډۍ ته مخ وروا ړاوه او وې ويل:

ـ پلاګي يوشکا، پربږده، مه ورسره غږېږه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ نه ولې ادکی، ولې یې ونه وایم؟ ډېر ښه ځوان دی، زما خوښېږي، مهربانه دی، هغه د خدای په نامه مرسته کوي، هغه دا وار هم لس روبله راکړل، زما ښه په یاد دي! په کیف کې وم، هلته کیربوشا، پوهېږئ د خدای له ښو خدایي خدمتګارانو نه دی، شپه او ورځ لوڅې پښې ګرځي، لنډه به یې درته وایم چې کیربوشا، راته وویل:

ــ دلته څه لالهانده یې؟ دا ستا ځای نه دی، لاړ شه کولپازین ته، هلته شمایل معجزې کوي. خدای ته سپېڅلی، د حضرت مریم سپېڅلی شمایل. دا خبره مې چې واورېده، د هغه ځای له خدایي خدمتګارانو سره مې مخه وکړه او لاړم...

ټول پټه خوله ناست وو او یوازې دغه بوډۍ خورا موزونه غږېده او کله کله به یې سا هم بندېدله...

ــ هو کې راغلم پلارکه، ټولو خلکو همدا ویل، چې معجزه شوې، یوه لویه معجزه، د حضرت مریم له سپېڅلي شمایل نه د تبرک څاڅکي راڅڅېږي.

شهزادګۍ ماریا چې سره شوې وه، وویل:

ــ ښه ده، ښه ده، نورې به یې بیا وروسته ووایې.

پېیر وویل:

ــ اجازه راکړئ له هغې نه یوه پوښتنه وکړم، تا په خپله ولیده؟

ــ څه وایې پلاره! خپله مې دا ویاړ په برخه شو، د حضرت مریم له سپېڅلي شمایل له څېرې نه د خدای نور ورېده او له شونډو یې څاڅکي څڅېدل...

پېیر چې د بوډۍ خبرو ته په ځیر غوږ نیولی و، په خورا سادګۍ وویل:

ــ هو کې، وګورئ، دا لویه دوکه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلاګي يوشکا چې ستر ګو يې د ننواتو غوښتنه کوله، شهزادګۍ ماريا ته مخ وروا ړاوه او په وحشت يې وويل:

ـ توبه، توبه، دا ته څه وايې پلار جانه! داسې مه وايه!

پېير بيا تکرار کړه:

ـ دا د خلکو دوکه کول دي.

بوډۍ خدايي خدمتګارې چې په تېرا او تندي صليب کېښ وې ويل:

ـ لوی پروردګاره، حضرت مسيح، توبه وباسه داسې مه وايه پلاره! يو جنرال هم چې د زړه ستر ګې يې ړندې وې، ايمان يې نه لاره، همداسې ويلې و "د کليسا پاپان دوکې کوي او خلک غولوي "خو دا خبره يې لا پای ته رسولې نه وه، چې په دواړو ستر ګو ړوند شو، بيا يې ايمان راوړ، زه به دې د ستر ګو رڼا يي ببرته دروبښم، جنرال په زاريو زاريو ويل، ما وروليۍ، د شمايلو پښو ته وروليۍ، ما وروليۍ! دا يوه رښتني کيسه ده، زما په مخکې تېره شوې او په خپلو ستر ګو مې ليدلې ده، ما په خپلو ستر ګو وليدل چې ړوند جنرال يې شمايل ته وروست، هغه ورو ړاندې شو او د شمايل پښو ته ورولوېد او وې ويل: ستر ګې مې رڼا کړه، ټول هغه څه چې خار (پاچا) رابښلي ستا له نامه به يې ځار کړم، ما په خپلو ستر ګو وليدل، ومې ليدل پلاره، چې د هغه جنرال ستوری يې په شمايل کې کېناوه، څه به دې سر درخوږوم، لنډه به يې درته وايم، د هغه جنرال ستر ګې رڼې شوې او بيا يې پېير ته مخ وروا ړاوه، په نصيحت وزمه ژبه يې هغه ته وويل: ګناه ده، پلار جانه ګناه، داسې مه وايه، د خدای له قهره وډار شه!

پېير وپوښتل:

ـ دا دې ونه ويل: چې دا ستوری څنګه په شمايل کې کېناست؟

سردار اندرې چې له خندا نه شين و، وويل:

ـ سپېڅلې حضرت مريم ته يې جنرالي ورکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناڅاپه د پلاګې یوشکا رنګ والوت، لاسونه یې آسمان ته لوړ کړل، بیا یې رنګ تک سور شو او وې ویل:

ـ پلاره! زما پلاره! توبه وباسه، ګناه ده، داسې مه وایه، ته خو ما شوم لرې. او بیا یې چې په ټټر او تندي صلیب وېست، وویل:

ـ پلاره! دا څه کفر و چې و دې ویل؟ خدای دې تا وبښي. یا خدایه! د هغه ګناهونه وبښه! بیا یې شهزادګۍ ماریا ته مخ وروا ړاوه او وې ویل:

ـ ادکې دا خبرې لا پسې څه معنیٰ لري؟ هغه پاڅېده، نېږدې وه، چې له سترګویې اوښکې راتویې شي، د خپلې کڅوړې په ټولولو پیل وکړ، له ورایه ښکارېده چې هم په حیرت کې ده او هم یې افسوس کاوه، چې چا، څه وویل او له دې نه ډېره شرمېده، چې څنګه په هغه کور چې دا صدقه راټولوي، هلته داسې کفر ویل کېږي.

شهزادګۍ ماریا وویل:

ـ تاسو هم له څه نه خوند اخلی، تاسو ته چا ویلي و چې ما ته راشی؟

پېیر وویل:

ـ نه ادکی! پلاګې یوشکا! ته مه خوابدې کېږه، ما ټوکه کړه، هغه شهزادګۍ ماریا ته مخ وروا ړاوه او وې ویل:

ـ هیله کوم دا ومنئ، چې ما رښتیا د هغې د خوابدې کېدو تکل نه لاره، هغه چې هڅه کوله، پر خپلو ګناهونو لمن وغوړوي، موسېده او زیاته یې کړه:

ـ هسې یو خبره وه، په دې کې مو هېڅ کوم ځانګړی هدف نه درلود.

پلاګې یوشکا په شک او تردید کې ودرېده، خود پېیر څېرې د رښتني پښېماني څرګندونې کولې او سردار اندرې خو په مهربانه ځیرتیا هغې ته داسې کتل، چې کرار کراره بېرته آرامه شوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۴

بوډۍ خدايي خدمتګاره آرامه شوه او بيا په خبرو راغله.تر ډېرو پورې يې د (امفي لوخي)نومي کشيش ستاينې کولې.هغې ويل چې هغه کشيش دومره سپېڅلی او پاک زړی دی چې د رغوي نه يې د خوشبويۍ بوی راته.هغه په دې غږېده چې د کيف ښارته د وروستي سفر په اوږدو کې يې له يوې کشيشې سره پېژند ګلوي وشوه او هغې دې ته د هغو خمڅو د دروازې کلی ورکړه چې هلته د موميايي شوو راهبانو مړي ايښې دي.هغې يادونه وکړه چې هغې په خمڅه کې له نورو خدايي خدمتګارانو سره دوه شپې ورځې تېرې کړې دي او دې هلته له ځانسره وچه ډوډۍ هم وړې وه.دې ويل چې کله به د يوه شهيد قبر ته کېناسته،کله به يې بل ته دعا کوله،کله به يې له يوه نه دعا غوښته او کله به بل ته ورغله....مورجانې نه پوهېږې څه خاموشي،څه سپېڅلتيا،په زړه کې دې داسې روښانايي راخورېږي،چې د بهر د روښانۍ ليدل نه غواړي.

پېير،په خورا ځير او غوڅ ټينګار هغې ته غوږ نيولی و.سردار اندرې له کوټې نه ووت او شهزادګۍ ماريا يې خپلو خدايه خدمتګارانو ته پرېښوده چې خپل چای وڅکي،خو هغې پېير د هرکلېو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوټې ته بدرګه کړ او هغه یې وویل:
-تاسو ډېر مهربانه یاستې !
-اخ !ما ربښتیا نه غوښتل د هغې سپکاوي وکړو ،زه د غه احساسات احساسوم او د هغو درناوي کوم.
شهزادګۍ هېڅ ونه ویل، هغه ته یې وکتل، یوه ملاله موسکا یې پرشونډو خوره شوه او وې ویل:
-زه تاسو له ډېر پخوا نه پېژنم او د ورور په شان را ته ګران یاستئ.
ددې خبرې سره سم یې، ناڅاپه، پرته له هغه نه چې پېير دې ته د مینې او ځواب ځرګندولو حق ورکړي، وې ویل:
-څنګه؟اندرې څنګه و؟ د هغه روغتیا ما ډېر زوروي، ژمی یې روغتیا ښه وه، خو پسرلی یې زخمونه تازه شول ،روغتیا یې ژوبله شوه او داکتر سپارښتنه وکړه چې باید لاړ شي او د خپلې روغتیا غم وخوري.روحي حالت یې هم ما زوروي.مورږ ښځې خپل ټول غمونه په ژړا او ننواتو سړه وو ،خو هغه هرڅه په زړه کې ساتي او غم زیاتوي.نن یې طبیعت ښه دی، ځکه ته راغلي یې.ډېر کم داسې پېښېږي چې داسې خوښ وي.کاشکې ته وکولای شې هغه قانع کړې، چې بهر ته لاړ شي.هغه ډېرې خوځېدا ته اړتیا لري.دلته دا آرام ژوند دی له ژونده باسي.دنورو خو دې ته پام نه شته، ولې زه خو یې وینم.د شپې لس بجې وې چې چوپړان د مشر سردار د ګاډۍ د آسونو د زنګونو په شرنګهاري سره چې له لرې رانېږدې کېدل، د دروازې د زینو خواته ورمندې کړې.سردار اندرې او پېير هم په ګډه د هغه هرکلي ته ورووانګل.د بوډا سردار د ګاډۍ نه دراښکته کېدو په حال کې ،په پېير سترګې ولګېدې او وې ویل:
--دا څوک دی؟خو همدا چې نا آشنا ځوان یې ځای ته راوست او وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېژاند، وې ويل:

-اوهو !څومره ښه ډېر خوشاله يم چې وينم دې، راشه مچ مې کړه.

دبوډا سردار طبيعت خورا جوړ او پر پېير ډېر مهربانه و.

تر ماښامنۍ مخکې چې کله سردار اندرې د پلار دفتر ته راستون شي، پلار يې له پېير سره په توده مرکه کې بوخت وليد. پېير غوښتل زوړ بوډا په دې قانع کړي چې داسې وخت را رسېدونکی دی چې جګړه د انسانانو له منځه ورکه شي، خو بوډا سردار په ملنډو ملنډو دې خبرې پورې خندل، هغه وېل:

ـ د انسانانو له مراندونه، وينې راوباسئ او هلته نوې وينې په کې وبهوئ، هغه وخت کېدای شي جګړه پای ته ورسوي. دا ټول ښځينه خيالونه دي، خو سره له دې هم هغه پېير پر کينې اوږې وواهه او خپل ميز ته ورنېږدې شو، سردار اندرې چې هيله يې نه لرله، د پلار او انډيوال مرکې ته ورګډ شي، ځان يې په هغو کاغذو بوخت وساته چې پلار يې له ځانسره له ښاره راوړي و، بوډا سردار هغه ته ورنېږدې شو او له هغه سره يې، د هغه د ورځنيو کارونو په اړه خبرې پيل کړې:

ـ سردار رستوف د اعيانو د ټولنې مشر لا د هغو ګړو نيمايي هم نه دی، برابر کړي، چې بايد راټول کړی يې وای. هغه ښارته راغلی او زه او زه يې مېلمستيا ته رابللی يم..... بيا پېير په اوږه واهه او زوی ته يې وويل:

ـ ښه وروره ! ستا دا انډيوال ښه سړی دی، زما خوښېږي !

..... بوډا د کوټې نه د وتلو په وخت کې غږ کړ:

ـ زما له هغې ساده لېونۍ لور سره مينه کوه او له هغې سره مهربانه اوسه !

پېير ليسه ګورې، ته په دې سفر کې له سردار اندرې سره د خپلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینې په ټینګښت او پرتم پوه شو. له سردار اندرې سره د پېیر د دوستۍ پرتم، نه په خپله د اندرې په دوستۍ، بلکې د هغه له خپلوانو سره په دوستۍ کې ځرګندېده. که څه هم پېیر نه ظالم او زړه سختی مشر سردار پېژانده او نه یې آرامې او مهربانې شهزادګۍ ماریا سره آشنايي لرله، خو داسې یې انګېرله چې له دواړو سره له کلونو کلونو پېژندګلوي او دوستي لري. هغه د ټولو په زړه کې ځان موندلی و. شهزادګۍ ماریا نه یوازې له دې کبله چې د هغې له خدایي خدمتګارانو سره پېیر لېوالتیا ښودلې وه، هغه په مینه ناکو سترګو کتل، بلکې د مشر سردار په وینا آن د هغه ماشوم لمسی سردار نیکولای هم هغه ته موسېده او غېږې ته یې ورته.

میخاییل ایوانوویچ او پېغله بوري ین هم هغه وخت چې پېیر او شهزادګۍ ماریا به سره غږېدل، دوی ته کتل او له مینې نه به یې موسکا پرشونډو خورېدله.

مشر سردار ماښامنۍ ته راغی، پر میز کېناست او ټولو ته ځرګنده شوه چې دغه کار یې د پېیر لپاره کړی دی. بوډا په لیسه ګوري کې د پېیر د دوه ورځنۍ مېلمستیا په وخت کې خورا ښه او مهربانه و. له هغه سره به یې مینه کوله او ورته ویل به یې چې دیدن ته یې راشئ.

کله چې پېیر لاړ او د کورنۍ غړي بېرته راټول شول، لکه هغه شان چې په هره کورنۍ کې د نوي مېلمانه د تګ نه وروسته دود دی، ټول د هغه په اړه خبرې کوي، دوی ټولو هم دا کار کاوه، خو له ستاینو نه پرته، بل هېڅ نه اورېدل کېدل او دا هغه څه دي چې ډېر کم پېښېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۵

رستوف چې دا وار له رخصتيو راستون شو، دلومړي ځل لپاره يې داسې يې احساس کړه، چې د هغه اړيکي له دينيسوف او په ځانګړي توګه له غونډ سره څومره ټينګې او ژورې دي.

کله چې غونډ ته نږدې کېده، د هغه په زړه کې داسې احساس څپې وهلې، لکه هغه احساس چې د مسکو د پاورسکايا په کوڅې کې يې، خپل کور ته د نږدې کېدو په وخت کې احساسوله. هغه چې کله د خپل غونډ سپاره پوځ سور ځنې ديمينتوف وليد، هغه يې سمدلاسه وپېژاند او سره بخونو آسونو د څرڅای ديوال يې تر سترګو شو، کله چې يې لاورشکا په چغو چغو هرکلي ته راودانګل: ګراف راورسېد! دينيسوف له خوبه راپاځېد، په داسې حال کې چې څنې يې جړې وې، له خپلې ځالې يې رامنډې کړې، له رستوف نه يې غېږ راتاو کړ او د غونډ افسران ترې راتا و شول. د رستوف په ګوګل کې هماغه احساس څپې وهلې لکه چې کور ته د ستنېدو په وخت کې يې مور او پلار او خويندو له ده غېږې تاوولې، دی يې کېښکوده، له خوشالۍ نه ګېنې واخېست، ژړا ورغله او ژبه يې ګونګه ګونګه شوه. غونډ هغه ته د خپل کور په شان و، هماغه شان په زړه پورې او ګران و، لکه د مور او پلار

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور.

رستوف د غونډ له قوماندان سره تر کتنې وروسته، په خپل هماغـه د سورو پوځونو په ډله کې وګمارل شو..... تر څو پيرو او دندو تـر سرته رسولو وروسته يې، بيا له کار سره مينه پيدا شوه، د آزاد کورنی ژونـد آزادي يې هېرې او بېرته يې ځان د پوځي ژوند د نظم او ټينګو کـړو پـه کړېو کې برابر کړ. خو دلتـه يې هم هماغـه د کورنی تـود ژونـد مينـه، محبت، خواخوږی چې د مـورو پلار او خوينـدو نـه ليـدل، احساسول. دلتـه نور د ټولنې د ګډو او غيـر پـوځي ژونـد آزادي نه وه، چې پـه کې هرې خوا ته لاس واچوي او تېروتنې ترې وشي، نورنو سونيا نـه وه چې له هغه سره د رازونو يا نه رازونـو يـا د زړه دغـوټې خلاصولو تـه اړ شي. نورنو دا امکانات نه و چې دي خواتـه، هغې خواتـه لاړ شي، نـورنـو پـه يوه شپه و ورځ کې ۲۴ ساعت نه و، چې هر ساعت يې په ډول ډول لوبو تېر کړي، نورنو د خلکو هغه يې شمېرې ډلې نه وې، چې دی په پېژندنه کې حيران وي، نه وو، نوريې له پلار سره د مـالي ستونزو خبرې نه وې او نورنو دولوخوف ته په قمار کې د پيسو بايلېدل نـه وريادېدل، دلتـه په غونډ کې هر څه څرګند او ساده و. ټولـه دنيـا او د هغـه هر څـه پـه دوو نابرابرو برخو وېشل کېدل: يو د پاولوګراد غونډ، چې هغه خپل ګانـه او نوره ټوله دنيـا. او هغـه لـه دې دويمـه برخې سره هـېڅ اړيکـي او کار، نـه لاره. په غونډ کې هر څه څرګند و، هر څوک پوهېدل، څوک بريدګی او څوک جګړن دی، څوک پاک زړی او څوک بد زړی او له ټولو نه مهمـه دا ده چې څوک ستا ملګری دی. دوکانداراتو به بـاور کـاوه، هر څـه يې پـه پورورکول او په هرو دربوو مياشتو کې يې يو وار پورونه ټـولـول، هـېڅ اړتيا نه وه، چې پلمې وکړي او دروغ ووايي، يوازې دا بايد پـه پـام کـې نيول شوي واى چې د پاولوګراد په غونډو کې داسې څه نه واى تـر سـره

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوي چې بد ګنل کېدل او هر کله چې تا کوم کار ته ګماري باید هغه په غوره توګه تر سره کړې او د هغه امر له مخې چې تا ته درکړ شوی دی، هغه بشپړ کړې.

رستوف چې کله بیا د غونډ په ځانګړو حالاتو کې ژوند پیل کړ، هغه مسافر ته ورته و، چې له اوږده مزله وروسته یې کولای شول، وغځېږي او ښه استراحت وکړي. د پوځ دا ژوند د رستوف لپاره ځکه په زړه پورې و چې دولو خوف ته د پیسو د بایلودلو (د موروپلار د خواخوږۍ سره سره یې نه شو کولای د دغه ګناه له کبله ځان وبښي) نه وروسته یې پرېکړه کړې وه چې تر پخوا نه به داسې زیات خدمت کوي، داسې هڅه او زیار به باسي، چې د ګناهونو پور پرې کړي، لنډه دا چې پیاوړی وتلی افسر، خوږ ملګری او په یوه خبره کې، یو ځانګړی سړی و اوسي. هغه څوک چې په ولسي ژوند کې ګران او په پوځي کې خورا آسانه خبره ده.

رستوف د قمار، تر بایلودو وروسته پرېکړه کړې وه، چې د پنځو کلونو په اوږدو کې د پلار پور ورپرې کړي. پلار یې په کال کې لس زره روبله ورته رالېږل او تکل یې کړی و چې تر دوه زرو نه زیات روبله خرڅ نه کړي او په پاتې یې هغوی د پلار پور ادا کړي.

زموږ پوځ تر شاتګ او په پولتوسک او ایلاپروس کې تر یرغلونو او بېلابېلو جګړو نه وروسته، بارتن شتاین ته نېږدې راټول شوي و. ټول د ښار (ټولواک) راتګ او د نوي جګړې پیل ته سترګه په لاره وو.

د پاولوګراد غونډ چې د ۱۸۰۵ کال په جګړه کې ګډون درلود، ځانته د خوړو او کالو په راټولو لګیا و، نو ځکه یې ونه شو کولای د پولتوسک او ایلا پروس په لومړنیو نښتو کې ګډون وکړي، خو د دویمې جګړې په نیمایي کې یې ځان جګړه ځپلي پوځ ته ورساوه او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلاتف له پوځ سره يو ځای شول. د پلاتوف ډله له پوځ نه جلا جنګېدل. د پاولوګراد پوځ څو ځله، له دښمن سره په نښتو کې ګډون کړی و، اسيران يې نيولي وو او آن يو وار يې د مارشال اودينو ګاډی هم غنيمت کړې وه. دغه غونډ د اپريل په مياشت کې څو اونۍ يو لړې او کنډواله شوي کلي ته نږدې، ديره شوي، همالته ځای په ځای ولاړ او هېڅ ونه خوځېد.

که څه هم د واورو د ويليدو او د اوبو د بهېدو فصل و، هره خوا ختې وې او کله به د سړو څپو راخوره شوه، سيندونه په څپو راغلي وو، لارې بندې وې. په ورځو ورځو به آسونه له خوځېدا پاتې شول. نه آسونو ته وابښه او نه وګړو ته خواړه رسېدل. دا چې ګاډۍ او کراچۍ خوځېدای نه شوې، خلک پلي، کلو او بانډو ته تلل او هلته به له خلکو نه په تشو کلېو کې، کچالو يا نورو خوړو پسې ګرځېدل، خو د خوړو څه شی يې پيدا کولای نه شو.

هر څه چې و ،کلېوالو خوړلي او تښتېدلي وو، هغه شمېر چې پاتې وو، سخت خوار، مظلوم او څه خواړه او کالي يې نه درلودل، چې له هغو نه يې څوک واخلي يا يې غلا کړي. آن سخت زړو سرتېرو هم ددې پر ځای چې له هغو نه څه واخلي، خپله يې که څه درلودل، هغو ته يې ورکول......

دوې اونۍ کېدې چې آسونو هم د کورونو د کوټو د چتو له سوارونه پرته، نور کوم وابښه خوړلي نه و. خورا ډنګر او ژوبل شوي وو..... خو سره له دې هم افسرانو او سرتېرو پوځي ژوند ته دوام ورکاوه، د سورو غونډ پوځيانو، که څه هم رنګ الوتی، پړسېدلی او جامې يې ټوټه ټوټه وې، مګر بيا هم هر سهار په کتار کې درېدل او هم به بيګارۍ ته تلل، آسونه يې خره کول، وسلې يې پاکولې، آسونو ته يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لـه چتونـو نـه سـواري راويسـتې، د خـوړو پـه تمـه د نغريـو شـاو خـوا ګرځېدل، وږي پاځېدل او دلوږې او خوړو پـه اړه بـه يې ټوکې کولې او اېلتې به يې غړولې.......

رستوف د پښوا پـه شان له دينيسوف سره پـه يـوه کوټـه کې او سـېده او تـر رخصـتيو نـه يـې وروسـته، ملګرتـوب لا ټينـګ او خـوږ شـوی و. دينيسوف هېڅکله د خپل اند يوال رستوف د کورنۍ د غړو پـه هکلـه نـه غږېده، خو رستوف دا سې احسا سوله، چې د ناتاشا ناکامـه مينـه، د دوی پـه دوستۍ کې بې اغېزه نه ده. دينيسوف چې تر رستوف لوړه رتبـه درلوده، هڅه يې کوله، چې هغه سختو چارو او ګواښـمنو سپارښـتونو ته ونه ګماري. د هغه پالنه او ساتنه يې کوله او تر هرو عملياتو وروسته به يې د هغه پوښتنه کوله، چې تاوان ور رسېدلی نه وي. رستوف پـه يـو کلي کې د خپلو دندو د سر تـه رسـولو پـه وخت کې، يـو پولنډي بوډا ، چې يوه کمکۍ لـور يـې ورسره وه، وليـده، چې بربنډ او وږي دي، او نـه پـوهېږي چـې چېـرې وتښـتي، رسـتوف هغـه لـه ځانسـره قطعـې تـه راوستل، هغو ته يې پـه خپلـه کوټـه کې ځـای ورکـړ، هغـوی يې تـر هغـه وخته پورې وساتل چې بوډا روغ شو.

د رستوف يوه ملګري دښځو پـه اړه د خبرو اتـرو پـه لـړ کې، هغـه تـه ويل چې هغه ناڅوانه ملګری دی، ځکه دی، خپل دوستان له هغـې يـوې لنډې ښځې سره چې دده کورته راغلې ده، نه اشنا کوي.رستوف ته دغـې ټوکې خوند ورنه کړ او سخت خفه شو.هغه افسر ښه وښکنځاه چې دغـه ټوکه يې ورسره کړې وه، خو دينيسوف کرار کرار هغه آرامه او دلاسا کړ او دهغوی تر منځ يې ددوئيل مخه ونيوله...

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۶

د اپرېل په میاشته کې، د ټولواک د راتګ خبر، پوځ بیا راژوندی او زړور کړ. رستوف ونه کولای شو په هغه برید کې د ګډون حق پیدا کړي، چې په بارتن شتاین کې کېدونکی و، ځکه د پاولوګراد غونډ د پوځ په لومړیو کرښو او له بارتن شتاین نه لرې پروت و.

غونډ په یو لرې ډاګ کې ځای پر ځای شوی و. دینیسوف او رستوف په هغه مورچل کې، چې سرتېرو د خمځې په ډول وښتلی او په پاڼو، ښاخونو او شنو یې پټ پوښلی و، پناه اخېستې وه. د غه مورچل چې د هغه وخت د دود سره جوړ شوی و، یو متر سور، یونیم متر ژوروالی او درې نیم متره اوږد والی درلوده. د دغه مورچل یوه خوا، د وتلو لپاره لکه زینې داسې جوړې شوې وې، همدا خمځه د پوځیانو کوټه هم وه. د خمځې په بل سر کې سورو پوځیانو، څولګي په دېوال کې وهلي، پر سر یې یوه تخته وراښې او له هغه نه یې د میز کار اخېست. د څنګ په دوو دیوالونو کې یې، د یو متر په اندازه بیا نور ځایونه وهلي وو او له هغو نه یې د کټ کار اخېست. د مورچل د لوړوالي کچه له هغه اندازې سره برابره چې دی هلته ولاړ و. سر یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاس نه لګېده. د دينيسوف کوټې (هغه سرتېرو ته ګران هم و) يوه بله ښکلا هم درلوده او هغه دا چې له چته يو داسې دړه چې په هغې کې د ښيښې ټوټې ټومبل شوې وې، راځوړنده وه. کله به چې هوا ډېره سړه شوه، سرتېرو به لړ سکروټې د اوسپنو په تختو کېښودې... د دينيسوف او رستوف مورچل به ښه تود ، او د سرتېرو او پوځيانو ګڼه ګوڼه به هلته جوړه وه.....

د اپريل د مياشتې يوه ورځ چې رستوف د سهار په اتو بجو له پيرې او سختې بې خوبۍ نه وروسته، خپل مورچل ته راغی، سپارښتنه يې وکړه چې اور راوړل شي. له اورښته لوند شوی خپل کميس يې وويست، دعا يې وکړه، چای يې وڅکه او ځان يې تود کړ... خپل کالي او کپړې يې ټول او په يوه کميس کې په خپل کټ کې وغځېد. لاسونه يې تر سر لاندې کېښودل، په خيالو کې ډوب شو او د هغې رتبې د اخېستو په چرت کې لاړ، چې د خپلې وروستۍ دندې د بريالي سر ته رسېدو له امله يې په هماغه ورځ د حکم د اخېستو وړاند يز شوی و. هغه دينيسوف ته چې معلومه نه وه، چېرته تللی و ، سترګې په لاره و. ده غوښتل چې په ګډه سره کيني او د زړه خواله سره وکړي. په دې وخت کې د دينيسوف چغې چې له قهره ډکه معلومېدې، وااورېدل شوې. رستوف پاڅېد ، د مورچل د هېنداري نه يې د باندې وکتل، ګوري چې ډلګی مشر توپچنکو دی.

دينيسوف پرله پسې چغې وهلې، ما خو تا ته خپله امر کړی و ، چې ځوک دغه د ماشکين ريښې ونه خوري. ما خپله وليدل چې لازارچوک ريښې له ډاګه راوړې. ډلګی مشر ځواب ورکړ:

ـ ښاغليه ! ما ټولو ته ستا امر وو ايه، سپارښتنه مې ورته وکړه، خو د هغو غوږونه کله خبره اوري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رستوف بېرته خپل کټ ته راستون شو او په خورا ډاډ يې له ځان سره وويل:

ـ پر بېړه چې خپلې چغې سورې وکړي، ما خپل کارونه په ښه توګه تر سره کړي دي، زه غواړم ويده شم، تر خوبه بل ښه شی په دنيا کې نه شته.

خو د ډلګی مشر له غرېږه پرته، دد ينيسوف د نوکر، هماغه چالاک او اوروزمی لاروشکا غږ هم واورېدل شو. هغه پر ډوډۍ باروکرا چيو او غوايانو په اړه خبرې کولې او ويل يې چې خوړو پسې ګرځېدو، ده هغه ليدلي دي. بيا د دينيسوف د چغو غږ واورېدل شو چې ويل يې:

ـ دويمې ډلې ته وواېئ چې چمتو شي.

رستوف په زړه کې وويل:

ـ دا چېرې ځي.

دينيسوف پنځه دقيقې وروسته خمخې ته راننوت او په ختو ککړو بوټو سره کټ ته وروخوت، په خورا قهر يې خپل پيپ څښاوه او خپل شيان يې په کڅوړه کې اچول. هغه خپله توره او متروکه تر ملا کړل او د وتلو د وره خوا ته د خوځېدو په لړ کې يې، د رستوف د دې پوښتنې په ځواب کې چې چېرې ځې، په خواشينی ځواب ورکړ، کار لرم.

دينيسوف د خمخې د دروازې نه د وتلو په شېبه کې وويل:

ـ لوی خدای او ستر تولواک به مې ساتنه کوي.

رستوف له خمخې نه باندې په ختو کې د څو آسونو د خوځېدا ګامونه واورېدل، خو ځان يې آن دومره هم په عذاب نه کړ چې وګوري، چېرې ځئ؟ په هماغه ګوښه کې چې غځېدلی و، کرار کرار لړ تود او خوب يووړ. لمر په غرغړو و چې راويښ شو او له خمخې نه راووت. دينيسوف لا راستون شوی نه و. آسمان شين و. د ګاونډې خمخې څنګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته، دوو افسرانو او يو بريدګي په پستې نمجنې ځمکې کې، چې خټجنه وه، په خورا خوښۍ د سافيکا د لوبې د پيل په هيله، ميړوي ټکول. رستوف هم له هغو سره يو ځای شو. د دوی پيل شوې لوبه لا نيمايي ته رسېدلې نه وه، چې خپل پلو ته را روانو کراچيو ته يې پام شو. يو پنځلس شپاړلس سواره، چې آسونه يې خورا ډنګر وو، کراچيو پسې را روان وو. کراچۍ د سپرو په لاربښوونه، د آسونو د تويلې خوا ته ورنېږدې شول، سواره ترې راتاو او لويه ګڼه ګوڼه يې جوړه کړه.

رستوف وويل:

- ښه وګوره، دينيسوف هسې ځان له ډاګه ويشته، دا دي هم خواړه!

افسرانو وويل:

- همداسې چې وايي، اوس به سرتېري مزې کوي.

د سرتېرو نه لږ واټن وروسته، د پلېو پوځونه دوه افسره چې پر آسونو سواره وو، او له رستوف سره يې چغ جګ و، راروان و. رستوف د هغو مخې ته ورغي.

ډنګر، لنډوني افسر، چې له ورايه يې له ژبې نه قهر ورېده، ويل:

- زه تاسو ته خبر درکوم.

دينيسوف وويل:

- لاس مو خلاص، ما خو وويل، چې بېرته يې نه ورکوم.

- ګوره تورن صاحب! مسوولیت به يې ستا په غاړه وي، تاسو په خپلو تالان ګډه کړي دي، دا خو غلا ده، دوه ورځې کېږي، زموږ سرتېرو يوه مړۍ ډوډۍ هم نه ده خوړلې.

دينيسوف ځواب ورکړ:

- زما سرتېري دوه اونۍ کېږي چې وږي ګرځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلي افسر په لوړ آواز بيا وويل:

- دا سو چه غلا ده، تالان دي. تاسو يې مسوول ياستئ.

دينيسوف ناڅاپه لکه اور چې اخيستي و، چغه کړل:

- څنګه، پرېږدئ مې کنه؟ ځواب يې زه وايم نه تاسې. ګورئ، مخکې له هغه چې خبره بې آبې ته ورسېږي، ما نه لاس واخلي او کنه... شاګرز، تاسو ته وايم مخ واړوئ.

لنډه ونې افسر، پرته له هغه چې يا شاګرز او يا وخوځېږي، په لوړ آواز يې وويل:

- ډېر ښه، ډېر ښه، هم غلا کوئ او هم...

دينيسوف د خپل آس مخه، د دغه افسر خوا ته ورواړوله او چغه يې کړل:

- ځه ورکېږه! کنه اوس به هغه څه درباندې وکړم چې مې کوه پوښتنه.

افسر هم په ګوابښمنه ژبه وويل:

- ډېره ښه ده، اوس به ګورو.

هغه د خپل آس مخ راواړوه، په خپل ربړد بدونکي زين ناست، په يرغه ځغاسته لرې شو.

دينيسوف ورپسې چغې کړل:

- د سپي په شان غاپي، لکه خراړي سپي.

دا د پلي پوځ يو افسر ته د سواره پوځ تر ټولو بدې ښکنځلې او پر هغه ملنډې وې.

دينيسوف تر دې سپکو نه وروسته، په بنګېدو بنګېدو، د رستوف خوا ته راغي او وې ويل:

- په زور مو ترې واخيستل، غلا مو کړل، دهغود خوړو کاروان مو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاندې کړ. څه وکړم، وګړي مې له لوږې مري، بل ډول خو ونه شوه.
هغه څه چې د سواره پوځ، پوځيانو ته ترلاسه شوي و، د پاولګراد د قطعې يو غونډ ته ورروان و، خو دينيسوف چې د لاوروشکا نه د هغه له راتګ او ساتونکو د نه درلودلو نه خبر شوي و، له خپلو ساتونکو سره پرهغه يرغل او تالان کړي و. هغه خپلو سرتېرو ته پوره وچه ډوډۍ ورکړه او آن نورو سورو ته يې هم ست وکړ.
بله ورځ، د غونډ قوماندان دينيسوف ځان ته وروغوښت، خپلې منګولې يې پرانيستې او سترګو ته يې ونيولې:
- زه دا پېښه داسې ګڼم، ګواکې پرهغه سترګې پټوم، ګواکې هېڅ مې نه ده ليدلې او نه مې اورېدلې او تا په غلا نه تورنوم او دوسيه نه درته جوړوم، خو تا ته مشوره درکوم چې په خپله سترې قوماندانۍ ته لاړ شې، او دغه شخړه په کراره آواره کړې او که شونې وه، کوم سند لاسليک کړې، چې څومره خواړه دې ترلاسه کړي دي او کنه د پلې غونډ له عرض سره به مخامخ او خبره به خدا ازده چېرته ورسېږي.
دينيسوف د غونډ له قوماندان سره ترکتنې وروسته، مخامخ سترې قوماندانۍ ته لاړ او د زړه له کومې يې تکل وکړ چې د غونډ د قوماندان خبره ترسره کړي. هغه چې کله د شپې خپلې خمڅې ته راستون شو، داسې و چې رستوف هېڅکله خپل ملګري دغه شان ليدلی نه و. هغه نه غوښتل وغږېږي او له خواشينۍ نه سرسام و. کله چې به رستوف هغه نه وپوښتل چې څه شوي دي. هغه به شونډو لاندې ښکنځلې او ګواښمن څه به يې ويل، چې په پوره توګه نه د پوهېدو وړ و او نه دا څرګنده وه، چې چاته يې وايي.
رستوف چې د دينيسوف ددې حال په ليدو ويرې اخيستې و، هغه ته يې د کالېو د بدلولو او يو ګيلاس اوبو د څښلو ست وکړ او يو تن يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم ډاکتر پسې ولېږه.

- غواړي ما د غلا په تور محکمه کړي. ورکه وه يې، يو بل ګيلاس اوبه راکړه، پرېږده چې محکمه مې کړي. زه به تل د دغو دوه مخو په وړاندې جنګېږم، دا خبره خپله ټولواک ته هم کوم، هو کې، راکړه، راکړه يو بل ګيلاس يخې اوبه هم راکړه.

پوځي ډاکتر چې راغي وې ويل:

- هرومرو يې بايد وينه واخېستل شي. او يو شيشه توره وينه يې د دينيسوف له ويښتن لاس نه واخيسته او په همدې وخت کې متې هغه وکولې شو، د هغه څه په هکله خبرې وکړي، چې په ده تېر شوي و:

- کله چې ستړې قوماندانۍ ته ورسېدم، ومې پوښتل، ښه رئيس مو چيرې دي؟

وې ويل:

- ايا کولای شي لږ صبر وکړئ؟ ما وويل:

- بايد لاړ شم، خپلې دندې ته بايد ستون شم، تر دې ځايه پورې مې ديرش(ورست) لاره وهلې، که ورته وواېې چې د صبر کولو وخت نه لرم، ښه به دا وي چې ما ومنئ. تر دې خبرې وروسته و چې د داړمارو غلو مشر راښکاره او ما ته يې په نصيحت پيل وکړ:

- دا کار چې تا کړي دي، غلا ده! زه چې ورننوتم، ومې ويل:

-غلا، دا غلا نه ده چې يو افسر خواړه ددې لپاره اخلي چې خپل وړې سرتېري ماړه کړي، غلا هغه ده چې د سرتېرو خواړه د خپل جيب د ډکولو لپاره واخلي، هغه وويل:

- ښه! چې داسې ده، لاړ شه او د جرګې مشر ته ورشه او هلته به هغه يو پاڼه درکړي، ته هغه واخله او لاسليک يې کړه، چې ستا دغه دوسيه پای ته ورسېږي. بيا زه د جرګې مشر ته ورغلم. څه فکر کوئ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د میز شا ته څوک ناست و؟ نه، نه پوهېږې؟ تصور وکړه، فکر کوې، څوک موږ له لوږې ژغوري؟ دینیسوف چې دا خبره وکړه، له قهره یې په هماغه ټپي لاس میز ته داسې ګوزار ورکړ، چې د هغه پر سر ولاړه پیاله ورغړېده او خپله میز نړېدې و، چې واوړي. پوهېږې څوک و، تلیاتین و، تلیاتین. هغه ته مې وویل:

- دا ته یې چې موږ دې، له لوږې د مرګ پولو ته رسولې یو؟ یو څپېړه، بله څپېړه، خدای دې بده ورځ نه درښیي، وربوز مې ورسم کړ، که رښتیا درته ووایم زړه مې پرې یخ شو. ښه وهل مې ورکړل. دینیسوف همداسې رمباړې وهلې او سپین غاښونه یې تر تورو ببرو بریتو لاندې، له کرکې ځلېدل:

- که رانه ژغورلای یې نه وای، وژلي به مې و.

رستوف ورته وویل:

- دا رمباړې د څه لپاره؟ آرامه شه ! بیا دې وینه را وایشېده، راځه چې د لاس د ټپ پلستر دې بدل کړو.

د هغه د لاس پلستر موبدل کړ، کټ ته یې سره بدرګه کړ او ویده شو. بوه ورځ وروسته، هغه په ښه طبیعت او خوښۍ له خوبه راپاڅېد. د هماغه ورځې په ماسپښین د غونډیاور په خورا قهر او غوڅه بڼه د رستوف او دینیسوف څمڅې ته راغي او په خورا خواشینۍ یې د غونډ د قوماندان له خوا، جګړن دینیسوف ته یوه پاڼه چې د پرونۍ پېښې په اړه پوښتنې په کې راغلې وې، ورکړه. یاور وویل چې، خبره ډېره کړکیچنه برېښي. هغه وویل چې یو پوځي محکمه جوړه شوې ده، ځکه په پوځ کې او سنۍ بې پروایي او د خلکو او کلیوالو د شتمنیو تالان زیات شو او د دینیسوف جزا به هم لږ ترلږه خلع رتبه وي.

خبره د خبرلوڅو او شیطانانو له خوا داسې ښودل شوې ده چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګواکې جګړن دينيسوف له پوځي کاروان نه د خوړو تر تالان او غلا نه وروسته، بې له هغه چې چا غوښتې وي، په بدمستۍ او نشه کې، تللی د اعاشې چارواکي يې غل نومولی، بد رد يې ورته ويلي او ښه يې وهلی دی. له هغه ځايه يې چې سره ويستلي... بيا نورو سره...

دينيسوف د دغو ټولو خبرو او ملنډو په اوريدو خندل او ملنډې يې پرې وهلې، خو رستوف چې دينيسوف ښه پېژانده، په دې ښه پوهېده. سره له هغه چې دينيسوف ګواکې نه ډارېږي، مګر له محکمې نه ډېر ډارېږي. د محکمې له پريکړو او ددې پېښې له راتلونکو بدناميو ويرېده.

هر ورځ به جلبونه پسې را روان و او محکمې ته به يې غوښت، خو په پای کې دې ته اړ شو چې د مې د مياشتې په لومړۍ نېټې د پوځي سورو د ډلې مشري، خپل مرستيال ته وسپاري او خپله د ستر قوماندانۍ د مستنطق د مشر دفتر ته ورشي او د خپلو ناوړو کړو په هکله پوښتنو ته ځوابونه ووايي. يوه ورځ د مخه پلاتونوف له ددو قزاقانو او له دوو سپرو سره د ځينو کشفياتو لپاره وتلی وو.

دينيسوف د تل په شان تر ټولو نه مخکې روان و او هلته يې بيا ښه زړورتيا او مېړانه ښودلې وه، خو د يوه فرانسوي وشتونکي د ټوپک يوه مرمۍ د هغه ورون لږ شان ټپي کړ. کېدای شي که بل وخت وای، دينيسوف به هېڅکله په داسې نرم ټپ له غونډ نه روغتون ته د تګ تکل نه وای کړی، مګر اوس يې د دغه ټپ پلمه کړ او د قوماندانۍ مستنطق ته يې د ورتګ پر ځای، روغتون ته مخه کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۷

د جون په میاشت کې چې د فرېدلند جګړه پیل شوه، د پاولګراد غونډ په هغې کې ګډون نه درلود او تر دې جګړې نه وروسته د اوربند ترون لاسلیک شو. رستوف، چې د دینیسوف بېلتون زوراوه د هغه د تګ نه تر اوسه پورې یې له هغه نه هېڅ پته نه لرله.د هغه د دوسیې او روغتیا لـه کبلـه هـم خـورا پرېښـانه و. لـه دغـه اوربنـد نـه پـه ګټـې اخیستویې، اجازه واخېسته چې روغتون ته لاړ شي او د دینیسوف دیدن وکړي.

روغتون د پروس په یوه داسې واړه کلي کې پروت و، چې یو وار روسانو او یو وار هم فرانسویانو هغه تالان او کنډواله کړی و. اوړي و، ډاګونه تک شنه او زړه راښکوونکي وو، خو د کلي د کورونو رنګ بامونه، وران دیوالونه، ناولې کوڅې، بربنډ او وږي او سېډونکي، تېږې، ناروغه یا نشه سرتېري چې هر پلو لالهانده ګرځېدل، هغه څه وو، چې دلیدو خورا بښه منظر یې جوړ کړی و.

د روغتون ودانۍ له تېږو نه جوړه شوې وه. د هغه د انګړ دیوالونه لا یو څه پاتې وو، که په ځینو کړکیو کې لا ښیښې پاتې وې، خو د ځینو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چوکاټونه هم دړې وړې او الوتي وو. ناروغ، ټپي، رنګ الوتي، د چا لاس، د چا پښه یا بل ځای تړلي، څوک لمر ته ناست او څوک په باغچه کې ګرځېده.

رستوف همدا چې د روغتون انګړ ته ورننوت، په روغتون کې دکوم شي د وروستوالي بوي، هغه سرسامه کړ. په زینو کې یو روسي ډاکتر چې سیګار یې په خوله کې و، په مخه ورغی. ډاکتر پسې یو روسي روغتیاپال هم روان و.

ډاکتر وویل:

- ځان خو څېرولی نه شم، چې ټولو ته ورسېږم، ماښام قضا دماکارالکسویچ کوټې ته راشئ، زه به همالته وا وسم.

روغتیاپال چې کوم بل څه له هغه پوښتلي و، ځواب ورکړ:

- هرځنګه چې ستا خوښه وي، پروا نه لري!

د ډاکتر په دې شېبه کې، په زینو راختېدونکي رستوف ته پام شو او هغه نه یې وپوښتل:

- ښاغلیه! دلته څه کوئ؟ دلته ولې راغلي یاست؟ د دښمن له مرمۍ نه مو ځان ژغورلی، راغلي یاست چې په تیفوس اخته شي؟ دا د جذام روغتون دی.

رستوف وپوښتل:

- ولې د جذام روغتون؟

ډاکتر په داسې یوه ژبه، چې ګواکې له خپلو خبرو خوند اخلي، وویل:

- تیفوس، ګرانه، تیفوس! هېڅوک له دې ځایه ژوندي نه وزي. یوازې دوه تنه یو، چې دلته ورته ټینګ یو زه او یو دغه ماکایف (خپل روغتیاپال ته یې اشاره کوله).

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمونږ پنځه تنه نور داکتران مړه شول..له پروسي داکترانو نه مو مرسته وغوښته، خو هغوی دزمونږ غوندې دټلوالو(متحدانو) د لیدو زغمل نه لري.

رستوف وویل:

- د سواره پوځ د جګړن دینیسوف دیدن ته چې ستاسو په روغتون کې پروت دي، راغلی یم.

- نه یې پېژنم، هېڅ خبر نه یم پلاره ! ته خپله فکر وکړه، زه یو تن یم، دري روغتونه او څلورسوه ناروغان. د خدای شکر دي چې پروسي مهرباني مېرمنې مونږ ته د ټپونو د تړلو ټوکر، قهوه اوکوم کیلو کبان رالېږلي، کنه نفس به مو لاوخته ختلی وای. وې خندل او بیا: څلورسوه ناروغان او نور هم راروان دي.

روغتیاپال ته یې مخ واړاوه؛ تا ته وایم څلورسوه کنه؟

د روغتیاپال له خبره نه له ورایه د هغه نه زغم څرګند و او هیله یې لرله، چې دغه ډېرغږېدونکي داکتر ژر تر ژره لاړ شي، چې دي خپلو کارو پسې لاړ شي.

رستوف وویل:

- جګړن دینیسوف د مولنین په څنډه کې ټپي شوي و.

داکتر په خورا بې پروایي له روغتیاپال نه وپوښتل:

- ښکاری مړ شوي به وي. څنګه داسې نه ده ماکایفه؟

خو روغتیاپال د داکتر خبره ونه منله.

داکتر وویل:

- جګه ونه او سرې څڼې یې نه وې؟

رستوف د دینیسوف د څېرې ځانګړتیاوې انځور کړې.

داکتر وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هوکې، هوکې ! يو تن له همدې ښښو سره و، هوکې، خو بايد مړ شوی وي. په هرحال، بيا دې هم څېړنه وشي. موږ سره، نوم ليک شته دي، ماکايف، هغه نوم ليک خوله تا سره دی؟

روغتياپال وويل:

- هغه له ماکار الکسويچ سره دی. بيا يې مخ رستوف ته وروااړاوه او وې ويل:

- مهرباني وکړئ، د افسرانو کوټې ته لاړ شئ، هلته به يې خپله وګورئ.

داکتر وويل:

- اخ، پلاره ! که زما منې، مه ورځه، ډاربږم، چې خپله دلته پاتې نه شي.

خو رستوف، له داکتر سره مخه ښه وکړه او له روغتياپال نه يې د لارښوونې غوښتنه وکړه.

داکتر د لاندنيو زينو نه راچغه کړل:

- ګوره، چې بيا ونه وايې، چې چا راته ونه ويل.

رستوف او روغتياپال، د هلېز ته ننوتل. په دې دهلېز کې د روغتون بوي دومره قوي او بد و، چې رستوف اړ وت پزه کلکه او ددې لپاره چې ځان وړاندې تګ ته لا ښه چمتو کړي، ودرېد. د ښي پلو دروازه خلاصه شوه او له هغې نه يو ډنګر، ژېړ رنګې، تخرګ لاندې لکړې، لوڅې پښې په يوه نري کميس کې څوک راووت. دروازې ته يې ډډه ولګوله. په ځلېدونکو سترګو سره يې په حيرت حيرت تېرېدونکو ته کتل. رستوف د ننه کوټې ته وروکتل او وې ليدل چې ناروغان او ټپيان په کوټه کې، څوک پر سواره او څوک پرخپلو کوټونو پراته دي.

هغه وپوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- دا څوک دي؟

روغتياپال ځواب ورکړ:

- دا سرتېري دي. هغه زياته کړه: څه کولای شو، هغه دا خبره داسې وکړه، چې تا به ويل ښننه غواړي.

رستوف وپوښتل:

- کولای شم، کوټې ته ورننوزم او وې ګورم؟

روغتياپال وويل:

- څوک ګوري؟ دا خبره روغتياپال ځکه وکړه، چې هيله يې نه لرله، چې رستوف د ناروغانو کوټې ته ورننوزي. هغه ناولې بوي چې رستوف د دهلېز په اوږدو کې ورسره روږدي شوي و، دم په دم زياتېده او دلته بالکل لکه د ډېزو په شان و. انسان داسې احساسوله چې ددې بوي سرچينې همدلته دي. کوټه خورا اوږده او رڼا وه او دلمر رڼا د کړکيو نه راخورې وې. ناروغان او ټپيان د دواړو ديوالونو بيخ ته داسې پرځمکې وېده وو، چې د دواړو کتارونو په منځ کې يوه نرۍ لاره پاتې وه.

د ناروغانو زياتره هغهٔ بېسده وو يا داسې په عذاب وو چې نوي راغلي يا تېرېدونکو کسانو ته يې پام نه شو کولای. خو په سد هغه يې پاڅېدل، له خپلو ژېړو، وچو ککرو سره چې له پوټکي پرته بل څه يې پر اډوکو پاتې نه و، سرونه راپورته کړل. ټولو په يو احساس، داسې يو احساس چې د مرستې د غوښتنې هيله او پر روغو رخه يې ښرګندوله، رستوف ته ځير شول. رستوف د کوټې منځ ته ورننوت او نورو هغو دوو کوټو ته چې دروازې يې دې لويې کوټې ته راوتلې وې، ورو کتل. هغو کوټو هم له دې کوټې نه څه توپير نه درلود. رستوف ودرېد او په پټه خوله يې خپل شاوخوا وڅارل. هغه په هېڅ ډول د دغه منظر د ليدو تمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه لرله. د هغه تر پښو وړاندې، همداسې پر بربنډه ځمکه، د کوټې د منځ په نرۍ لاره کې یو ناروغ پروت و او لاره یې بنده کړې وه. ښېره یې قزاقانو ته پاتې کېده، ځنې یې هم د قزاقانو په شان جوړې شوې وې. د هغه لاس او پښې داسې خلاص لوېدلي و چې لاره یې بنده کړې وه، مخ یې سوربخون رنګ درلود او سترګې یې داسې لوېدلې وې، چې له سپینوالي نه پرته بل څه نه په کې ښکارېدل. د بربنډو پښو او لاسونو مراندې یې پړسېدلې او لکه رشمه له هغو تاوېدلې ښکارېدې. سر یې پر ځمکې ډباوه او په جړ او نه پوهېدونکي آواز یې څه ویل، او خپلې خبرې یې بیا بیا تکرارولې. رستوف هغه ته غوږ ونیو او د هغه په خبرې یې ځان پوه کړ:

-اوبه، اوبه، اوبه غواړم.

رستوف ددې لپاره شاوخوا وکتل، که کوم څوک پیدا کړي، چې دغه ناروغ خپل ځای ته ورسوي او هغه ته اوبه ورکړي. له روغتیاپال نه یې وپوښتل:

- ددې خلکو پالنه او څارنه څوک کوئ؟ روغتیاپال یې چېرې دي؟

په دې وخت کې له ګاونډۍ کوټې نه یو سرتېري چې په لوژستیک کې یې خدمت کاوه، راووت. تیارسي شو، یو ګام رستوف ته وروړاندې شو، په لوړ آواز یې وویل:

- ښاغلیه! روغتیا مو غواړم.

داسې برېښېده چې هغه پر رستوف د روغتون د مشر ګمان کړی و.

رستوف، هغه ته قزاق سرتېري وروښود او وې ویل:

- هغه راجګ کړه او اوبه ورکړه.

سرتېري په لاخوند، لېوالتیا او شوق سترګې وغړولې، لاپسې شخ شو او وې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- اطاعت کېږي ښاغلیه! مګر له خپله ځایه ونه ښورېد.

رستوف له ځانسره وویل:

-خبر دی، پروانه لري، هېڅ کولې نه شم، هغه غوښتل ووزي، خو له ښځ خوا نه یې د غلچک دروند بار پر زړه احساس کړ، چې پر ده لا زیاتېده، مخ یې وروا ړ اوه. هلته یو بوډا سرتېري پرخپل کوټ ناست او په ځیرځیر یې ده ته کتل. څېره یې پر اډوکو ښتي ژېړ رنګه پوټکي ته ورته وه. سپینه ببره لویه ږیره یې وه. د بوډا ګاونډ ناست سرتېري، د هغه په غوږ کې څه وویل او رستوف ته یې اشاره وکړه. رستوف پوه شو چې بوډا څه هیله لري. رستوف ورنېږدې شو. وې لیدل چې یوه پښه یې کړه او بله هغه یې له ځنګانه نه پاس پرې شوې ده...

بوډا سرتېري چې لاندې ژامه یې رېږدېده، وویل:

- نه پوهېږم چې څومره درته ووایو، ښاغلیه! ګورئ، آن نن سهار یې نفس ختلی، آخر موږ هم انسانان یو، سپیان خو نه یو...

روغتیاپال په تلوار وویل:

- سمدلاسه یې رالېږم، سمدلاسه، چې یو یې سئ... مهرباني وکړئ، درځه چې ځو.

رستوف هم په تلوار وویل:

- درځه، درځه چې ځو...

سر یې ښکته واچوه، ځان یې راټول کړ، غوښتل یې ورک شي، ورو کې شي او د چا پام وروانه وړي. هغه د دغې کوټې په دواړو خوا وکې د پرتو کتارو ناروغانو ملامتو او رخې نه ډکو غلچکونو په بدرګه کې له کوټې نه ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۸

روغتیا پال، رسـتوف، ترډ هلېزه لـه تېرېدو وروسـته، هغو درې ورخلاص کوټو ته بدرګه کړ، چې د افسرانو برخه ګڼل کېده. په دې کوټو کې کټونه هم پراته وو. په دغو کټونو کې، ناروغ او ټپي افسران ناست یا پراته وو. د هغو ځینو چې د روغتون کالي یې اغوستي و، په کوټو کې ګرځېده راګرځېده. هغه لومړني څوک چې رستوف، د افسرانو په کوټه کې ولید، یو ډنګر او لنډ ونې سړی و، چې یو لاس یې نه درلود، خولۍ یې پر سر وه، د ناروغانو کالي اغوستي، د شونډو په کونج کې یو کوچنی پیپ نیولی و او د کوټې تر مخې یې قدم واهه. رستوف هغه ته ښه ځیر شو او هڅه یې کوله ورپه یاد کړي چې هغه یې چېرې لیدلی دی.

لنډ ونې سړي وویل:

- ګوره چې خدای مو چېرې دیدن نصیب کړ. توشین، توشین! ! یاد بېږي دې کنه؟ تاسو مو پر آس سپاره کړئ او شون ګرابن ته ورسولئ، ګوره! ماته ګوره، ما نه یې یو څه پرې کړل.

په موسکا یې د خپل کمیس تش لستوني ته اشاره وکړه. همدا چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوه شو رستوف څوک لټوي، وې ويل:
- تاسو واسيلي ديميترويچ دينيسوف پسې ګرځئ، کنه؟ هغه له ما سره په کوټه کې دی، دلته دی، مهرباني وکړئ، دې خواته راشئ!
او هغه يې، بلې هغې کوټې ته چې د څو افسرانو د خندا غږ ترې راته، بدرګه کړ.
رستوف چې د مړو د سيمې د ډډزوبوي يې لا په پزه کې پاتې و، د سرتېرو د کوټې په دواړو خواو کې د پرتو کټارو ناروغانو ملامت او له رخې نه ډک غلچکونه او ده ته د ځوانو سرتېرو وراوښتي حيرانې سترګې يې له سترګونه، نه لرې کېدې، په زړه کې يې وويل:
- خندا څه کوي، زه حيران يم چې دلته څنګه کولای شي، ژوندي پاتې شي.
که څه هم د ورځې دولس بجې وې، خو دينيسوف څادر پر مخ غوړولې و او پروت و. په غونډ کې د خپلې قوماندانۍ د وخت په شان يې په هماغه پخواني غږ، چې رستوف ورسره روږدي و، چغه کړل:
-آه رستوفه! راغلې! سلام- سلام!
خو رستوف په خورا خواشينۍ پام شو چې د ده د دغې لېوالتيا او خوښۍ شاته يو غمرلي نوي درد چې په څېره او آواز کې يې هم څرګند و نغښتي دي.
که څه هم ټپ يې خورا لږ و، خو د شپږو اونيو په تېرېدو، بيا هم ښه شوي نه و. څېره يې د نورو ټولو ناروغانو په څېر پړسېدلې او رنګ يې الوتي و. خو رستوف د هغه له دې حال نه حيران نه شو، د هغه حيرت له دې نه و چې ګوري دينيسوف د ده په ليدو خوشاله نه دي او موسکا يې هم د زړه له کومې نه وه. نه يې د غونډ په اړه څه پوښتل او نه يې د پوځي عملياتو يادونه کوله، او کله به چې رستوف په دې اړه څه وويل، هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

به ورته غوږ نه نیو... داسې برېښېده چې دینیسوف هڅه کوله، خپل پخواني ژوند هېر کړي او له پوځي مستنطقینو سره د ده د شخړې نه پرته یې، له بل هېڅ شي سره مینه نه ښودله. کله چې رستوف له هغه نه، د ده د دوسیې په اړه وپوښتل، سمدلاسه یې هغه پاڼې چې د ځیرنیزې جرګه ګۍ نه ده ته رارسېدلې وې، ... د بالښت لاندې راوویستې، په خورا لېوالتیا یې د هغه په لوستلو پیل وکړ او پر هغو ټکو یې ډېر ټینګار کاوه چې ده خپلو دښمنانو ته خپل غوره ځوابونه ګڼل، د دینیسوف ملګري چې له رستوفه شاوخوا چاپیر شوي وو ، همدا چې د لیک لوستل پیل شول، کرار کرار ووتل. رستوف د هغو له کتو او خوځېدا نه پوه شو چې هغو ټولو دا داستان په وار وار اورېدلی او نور د هغه د اورېدو حوصله او زغم نه لري. یوازې دوه تنه، یو ځوان افسر چې په غمرلې ځېږي د دینیسوف د کټ تر څنګ پر خپل ناټول شوي کټ کې ناست وا او پیپ یې څښناوه او بل لنډ ونې لاس پرې شوي، توشین چې هغه ته یې غوږ نیولی او د نه په نښه یې سر ورته ښوراوه... لومړي افسر د لوستلو په منځ کې ورودانګل او رستوف ته یې وویل:

- زما په اند ښه به دا وي، چې له ټولواک نه بښنه وغواړئ. ما اورېدلي چې په دې ورځو کې خورا لویې جایزې او سوغاتونه بښي. د هغه غوښتنه به هم ومنل شي.

دینیسوف په داسې یو غږ چې غوښتل یې هغه پخوانۍ لېوالتیا او تودوالي وروبښي، خو د ده د هڅو سره پرته له قهره بل څه نه په کې اورېدل کېدل، وویل:

- زه له ټولواک نه بښنه وغواړم؟ څه ګناه مې کړې ده؟ که زه غل وای، هغه بله خبره ده، بیا به مې د بښنې غوښتنه کړې وای، خو اوس ما ددې لپاره محکمې ته کشکاږي چې د غلو مخه مې نیولې ده. ښه ده،

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرېږده چې محاکمه مې کړي، زه له هېڅ چا نه، نه وېرېږم، په ویاړ سره مې د ټولواک چوپړ کړی دی، د وطن په لاره کې مې سربښندلي او غلا مې نه ده کړې. غواړي ما خلع رتبه کړي... واورئ ! زه سپینه او په ډاګه هغه ته لیکم، ګوره ما ورته لیکلي دي: که ما د دولت شتمني تالان کړې یې...

توشین وویل:

- خورا ښه لیکل شوي دي... خو واسیلي دیمترویچ !اوس خبره په دې کې نه ده، هغه هم رستوف ته مخ اړولی و: دلته غرور ګټه نه لري، سرتېري باید تابع وي او واسیلي دیمترویچ داسې نه غواړي. ګوره وکیل یې هم ورته وویل چې د دوسیې مزه یې نه شته.

دینیسوف وویل:

- پرېږده چې نه وي، خرابه دې وي.

توشین دوام ورکړ:

- هغه غوښتنلیک چې وکیل درته لیکلي، هغه لاسلیک کړه او وې لېږه...

دینیسوف ځواب ورکړ:

- ګوره یو وار مې درته وویل، چې زه د ننواتو او عذر سړی نه یم...

کله چې تر یو ساعته وروسته د دینیسوف غمجنو زهرلړو پاڼو لوستل پای ته ورسېدل، رستوف هېڅ ونه ویل او نوره ټوله ورځ یې په خورا خواشینۍ او خواشیني طبیعت د دینیسوف د روغتون د انډیوالانو په منځ کې د هغو د نقلونو او خبرو په اورېدو چې ببرته پرې راټول شوي وو، تېره او خپله په خورا خواشینۍ تر ماښامه پورې چپه خوله پاتې و. ماښام ناوخته پاڅېد چې وخوځېږي، هغه له دینیسوف نه وپوښتل، چې کوم پېغام یا سپارښتنې لري او کنه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

دینیسوف افسرانو ته وکتل او وې ویل:

- صبر وکړه ! خپل بالښت لاندې کاغذونه یې را وویستل او د هغې کړکۍ خوا ته چې هلته مشوانۍ ایښې وه، ورنږدې شو، چې څه شي ولیکي. وروسته له کړکۍ نه رالرې شو، مخ یې رستوف ته وروا ړاوه، یو لوی لیک یې هغه ته ورکړ او وې ویل:

- دا سې بریښې چې هغه برحقه دی، د خپل څټ عیب لیدل ګرانه خبره ده.

لیک هماغه د بښنې غوښتنه وه، چې د مدافع وکیل له خوا لیکل شوی و. د دینیسوف په دې لیک کې پرته له هغه چې د پوځیانو د غلاوو کومه یادونه شوې وي، یوازې او یوازې په لنډه توګه له ټولو اک نه د بښنې غوښتنه شوې وه.

- دا به ورکړې او...

پرته له هغه چې خپله خبره پای ته ورسوي، یوه تصنعي او زورونکي موسکا یې وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۹

رستوف غونډ ته د راستنېدو سره سم، د دينيسوف د دعوا په اړه د غونډ قوماندان ته ګزارش ورکړ او ټولواک ته د خپل اندېوال له خوا له ليکل شوي ليک سره د تيلزيت پلو وخوځېد.

د فرانسې او روس ټولواکان د جون په ديارلسمه تيلزيت ته ورسېدل. باريس دروبتڅکوي له هغه مخور نه چې ده يې په چوپړ کې و، هيله وکړه چې د ټولواک د ساتونکو په ډله کې دي هم تيلزيت ته ولېږل شي، هغه وويل:

- هيله لرم دغه ستر انسان ووينم. له ستر انسان نه د هغه موخه، ناپليون و، چې تر هغه پورې ټولو ناپليون «بوناپارت» باله.

جنرال وموسېد او وې ويل:

- ستا موخه بوناپارت دی؟

باريس په پوښتنيزه بڼه خپل جنرال ته وکتل او سمدلاسه په دې پوه شو چې دا يو ډول ګواښمنه ټوکه وه، ده ځواب ورکړ:

- ښاغليه سردار، زما موخه ټولواک ناپليون دی. جنرال چې موسکا يې پرشونډو خوره وه، باريس په اوږه وټپاوه او وې ويل:

- ته به خورا لوړو رتبو ته ورسې او هغه يې له ځان سره بوت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

باریس د هغو لږ شمېر کسانو په ډله کې و، چې د نیمان پر رود د ټولواکانو د کتنې په ورځ هلته وو. هغه، هغه ستره بېړۍ چې د دواړو هېوادونو په ځانګړو نښانونو ګاڼل شوې وه، ولیده. هغه ناپلیون ولید چې د رود له هغې غاړې نه راګوري او ټولواک الکساندر چې په اندېښمنه څېره د ساحل ددې غاړې په مېلمستون کې، د هغه راتګ ته سترګې په لاره دي. وې لیدل چې دواړه ټولواکان جالۍ ته وختل، هغه ولیدل چې بېړۍ ته الکساندر نه مخکې ختلي ناپلیون، څنګه ددوی د ټولواک هرکلي ته وررووان شو، د هغه لاس یې کېښکود، دواړه پر هغه څادر چې ددوی د کتنې لپاره ټاکل شوی و، ګامونه کېښودل او له سترګو پناه شول. له هغه وخته چې باریس د واک دغو لوړو کړیو ته تګ راتګ پیل کړی و، ځان ته یې سره روږدي کړي و، چې خپل د سترګو لیدلي حال ته په ځیر وګوري او هغه ټول له ځانسره ولیکي. د تیلزیت د کتنې په اوږدو کې یې د ناپلیون د چوپړانو نومونه پوښتل، د هغو د جامو په اړه یې څېړنې کولې او هغه خبرې چې هغو کولې، ټولې ده خپل ذهن ته سپارلې. کله چې ټولواکان په بېړۍ کې ټاکلي سایوان لاندې کېناستل، ده خپل ساعت کې وخت په نښه کړ او کله چې روس ټولواک الکساندر له هغه نه راووت، بیا یې خپل ساعت ته وکتل. دغه کتنه یو ساعت او درې پنځوس دقیقې اوږده شوې وه. دغه پېښه یې هم هغه شپه د نورو هغو پېښو په ډله کې چې تاریخي پېښې شمېرل کېږي، ولیکله. دا چې له ټولواک سره د مل کسانو شمېر زیات نه و، د تیلزیت په کتنه کې له ټولواکانو سره ملګرتیا د هغو کسانو لپاره چې د واک د لوړو پوړو لېوال و، خورا اهمیت لاره او باریس هم داسې انګېرله چې له کتنې وروسته د ده دریځ هم ښه ټینګ شوی دی. نه یوازې ټولو هغه پېژانده، بلکې په ځیر یې هغه ته کتل، د هغه کړو وړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته يې پام کاوه او په هرځای او هره پېښه کې خلک د هغه شته والي سره عادت شوي وو. دوه ځله يې ټولواک ته د پېغامونو د وړاندې کولو یاړ په برخه شوي و، دا په دې معنا چې پاچا يې له نېږدې پېژانده او د ټولواک نېږدې کسانو د پخوا په شان باريس نه يوازې پردي نه ګاڼه، له هغه چا ځان نه لرې کاوه، بلکې د هغه نشته والي به د تعجب وړ و.

باريس يو بل لاسمل سره چې په خټه پولندي و او ژيلنسکي نومېده په يوه کوټه کې اوسېده. هغه په پاريس کې روزل شوي او لوی شوي، خورا بډای، فرانسويان ورته ګران او د تيلزيت د کتنې په ټوله موده کې څه کم هره ورځ د فرانسې د ګارد د سترې قوماندانۍ ځيني مشران او د ګارد افسران د سهارني او غرمني لپاره د ده په کوټه کې راټوليدل.

د جون څلورويشتمه وه چې د باريس د کوټې انډيوال سردار ژيلنسکي خپلو فرانسوي آشنايانو ته د ماښامنۍ مېلمستيا جوړه کړې وه. په دې مېلمستيا کې وياړمنو مېلمنو د بناپارت يو لاسمل، د ګارد څو تنه افسرانو او د فرانسې د پخوانيو اعيانو نه، يو زلمي چې د ناپليون په دربار کې غلام بچه و، ګډون درلوده.

د همدې ورځ په ماښام، رستوف د ماښام په تياره کې، د دې لپاره چې څوک يې ونه پېژني، ملکي جامې واغوستې، تيلزيت ته راغی او د ژيلنسکي او باريس کورته ورغی.

د رستوف او دغه راز د هغه د ټول پوځ په ذهن کې چې دی ترې راغلی و... لا هغه بدلون راغلی نه و چې د پوځ د مشرۍ او باريس په ذهن کې راغلی او ناپليون او فرانسويان يې د دښمن له کچې په دوستانو بدل کړي وو. د پوځيانو په ګوګل کې د ناپليون او فرانسويانو په وړاندې هماغې پخوانۍ کرکې، وحشت، بې اعتمادۍ او سپکاوي څپې وهلې. ډېره لږ موده پخوا رستوف د پلاتوف د ډلې له

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو قزاق افسر سره په خبرو اترو کې ویلي و، که ناپلیون اسیر شي، له هغه سره باید نه د یوه ټولواک، بلکې د یوه جاني په توګه کړه وشي. همدا ځو موده د مخه یې چې کله په لاره کې یو تن ټپي فرانسوي ډګروال سره کتنه شوې وه، هغه ته یې ویلي و، چې دا ناشونې ده، چې د روسیې د قانوني ټولواک او ډارمارجاني ناپلیون ترمنځ د سولې تړون لاسلیک شي، له همدې کبله و چې کله یې د باریس په کور کې فرانسوي افسران، په هماغه جامو کې چې د عادت له مخې یې د جبهې په هغه بل اړخ کې لیدلي وو، ولیدل، حیران او سرسامه شو. همدا چې د کور د وره تر مخې یې یو فرانسوي افسر ترسترګو شو د کرکې او غچ اخیستو، هغه احساس چې تل به د دښمن په لیدو د ده په ګوګل کې په ځپو کېدو، بیا د ده په زړه کې راولمسېده. هغه د وره په خوله کې ودرېد او په روسي ژبه یې و پوښتل:

- دروبتخکوي همدلته ژوند کوي؟

باریس له دهلیز نه د پردې غږ په اورېدو، ورووت، په رستوف یې سترګې ولږېدې، هک پک شو، رنګ یې والوت، ژر یې ځان راټینګ کړ، وموسېد، هغه ته ورنږدې شو او وې ویل:

- آه، دا ته یې، له لیدو دې خورا خوشاله شوم، خورا...

خو رستوف چې د باریس لومړني حالت ته ښه پام شوي و، وویل:

- زه وینم، چې په ښه شیبه کې نه یم راغلي، که خپل واک مې وای نه راتلم، خو زه یو کار لرم.

باریس ځواب ورکړ:

- نه، زما تعجب یوازې د دې لپاره دی، چې د غونډ چارې دې څنګه او چا ته پرېښې.

د بلې کوټې نه ورته راغږ شو، ده مخ ورواړاوه او وې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- يوه شېبه، زه مو په چوپړ کې يم.

رستوف بيا وويل:

- زه وينم، چې ډېر بې وخته راغلي يم.

د باريس له څېرې نه د خوابدۍ او خواشينۍ نښې کډه شوې، داسې برېښېده چې هغه په زړه کې پريکړه کړې ده، چې څه وکړي، په خورا مينې يې د هغه دواړه لاسونه راونيول او ګاونډ کوټې ته بدرګه کړ. په آرامۍ خو خورا ځير سره يې رستوف ته کتل...

باريس وويل: .... دا دې تل خپل کور دي.

هغه يې، هغې کوټې ته بدرګه کړ، چې هلته د ډوډۍ ميز تول شوی و. هغه يې نورو مېلمنو ته ورو پېژاند او وې ويل چې د هغه کالېو ته به پام نه کوئ، هغه د سوارپوځونو افسر او دوه پخواني ملګري دي، بيا يې نور ده ته ورو پېژندل. ګراف ژيليسنکي، ګراف ن.ن. جګړن س.س.، رستوف په تريو تندي فرانسويانو ته ځير و او پرته له هغه چې څه ووايي، په ناخوښۍ يې هغو ته سرښوراوه. دا له ورايه څرګنده وه چې ژيليسنکي خپل بنډارته د دغه نومي روس له راتګ نه هېڅ خوشاله نه و او له هغه سره يې خبرې نه کولې. داسې برېښېده چې باريس د خپل انډيوال د راتګ نه د نورو خوابدۍ ته پام نه وي او په هماغه ورين تندي او ملالو کتو يې چې در ستوف هرکلي کړي و، هماغسې يې هڅه کوله بنډار تود وساتي. يو تن فرانسوي مېلمانه، په فرانسوي معمول نزاکت سره رستوف ته چې پرله پسې چوپه خوله ناست، مخ ورواړاوه او ورته وې ويل، داسې ښکاري چې د ټولواک ديدن ته به راغلي وي.

رستوف په لنډه ځواب ورکړ:

- نه، يو کار لرم.

رستوف، د باريس په تندي او څېرې کې د ناخوښۍ نښو ته په پام

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې کېدو سره، د ټولو نورو هغو وګړو په څېرو، چې د ناخوښۍ او نارضایتۍ په وخت کې انګېري چې هرومرو به ټول ده ته ګوري او دي به د خپل بندار د خوښۍ خنډ بولي. په رښتیا هم د هغه شته والی ټولو ته ځکه مزاحمت کاوه، چې ده په ټینګار سره تکل کړی و، په هغو خبرو او مرکو کې ګډون ونه کړي، چې د ده تر راتګ نه وروسته بیا پیل شوې. د ټولو سترګو او غلچکونو دا پوښتنې کولې، دغه سړی دلته زموږ په منځ کې څه کوي؟ په پای کې دی خپله پاڅېد او باریس ته ورنږدې شو او وې ویل:

- زه شرمېږم، دلته ټولو ته مزاحم یم. درځه چې د یو کار په اړه درسره غږېږم.

باریس ځواب ورکړ: دا څه وایې، له څه شي شرم، ته ستړي شوي یې، درځه چې زما کوټې ته لاړ شو، هلته کرار وغځېږه او دمه وکړه.

- رښتیا چې دا ښه خبره ده.

دوی هغې وړې کوټې ته چې باریس په کې ویده کېده لاړل. رستوف لا ناست نه و، چې په ګېنۍ او تلوار یې داسې چې ګواکې، باریس څه لویه ګناه کړې وي، هغه ته د دینیسوف په اړه خبرې پیل کړې، هغه وپوښتل:

- ایا کولی شئ یا غواړئ د خپل جنرال له لارې، د دینیسوف د ښننې غوښتنلیک ټولواک ته ورسوي. رستوف همدا چې له باریس سره یوازې پاتې شو، دې خبرې ته یې پام شو چې سترګې یې د خپل انډیوال سترګو ته له کتنو نه تښتې. باریس چې پښه په پښه اړولې وه او په داسې حال کې چې په کین لاس یې د ښي لاس ګوتې مښلې، کله شا او خوا و کله به یې په پردي کتو رستوف ته کتل او د هغه خبرو ته یې هغه شان غوږ نیولی و لکه یو جنرال چې د خپلې قطعې د کوم ګمارل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوي افسر خبرتیا ته غوږ وي. رستوف به چې هر وار د باریس دغه پردي پردي کتو ته پام شو، ځان به یې خورانا آرامه انګاره او سر به یې ښکته اچاوه.

بالاخره باریس وویل:

- ما داسې اورېدلي چې ټولواک په دغه شان پېښو کې خورا غوڅ او پرېکړې یې خورا سختې دي، هو زه داسې انګېرم ښه به دا وي چې خبره تر ټولواکه ونه رسي او له خپل قوماندان نه هیله وکړئ چې... خو په کلي توګه زه فکر...

رستوف پرته له هغه چې د باریس سترګو ته وګوري په لوړ چغن آواز یې وویل:

- دانګ پېیلي راته وویه چې ته نه غواړې مرسته وکړې.

باریس وموسېد: نه برعکس، زما چې هره مرسته له لاسه کېږي هغه کوم خو فکر کوم...

په دې شېبه کې د ژیلیسنکي آواز چې باریس ته یې غږ کاوه واورېدل شو.

رستوف وویل: درځه، درځه چې غواړې دې.

ماښامنۍ ته یې د هغه بلنه ونه منله او په هماغه وړه کوټه کې یوازې پاتې شو. تر ډېرې مودې پورې په کوټه کې ښکته پورته ګرځېده او له ګاونډې کوټې نه یې په فرانسوي ژبې د راتلونکو غږېدا او خندا آواز ته یې غوږ نیولی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۰

رستوف په هغه ورځ تيلزيت ته راغلی و چې له بلې هرې ورځې نه د دينيسوف د ننواتو لپاره لږه ګټوره وه. هغه چې رسمي دريشي نه درلوده او د خپل قوماندانی د اجازې نه پرته تيلزيت ته راغلي و، خپله يې نه شو کولای د ټولواک د امنيت او ساتنې جنرال ته ورشي او باريس آن که غوښتي هم وای څه يې نه شو کولای، ځکه د جون په اوويشتمه نېټه نه يوازې د روغې د تړون لومړنۍ پريکړې لاسليک کېدې، بلکې ټولواکانو نښانونه هم بدلول. الکساندر ويارمن لژيون دونور، نومی او ناپليون دلومړي اندرې، نومی نښانونه ترلاسه کړل. په همدې ورځ پرې ابراژنسکي، نوي قوماندان ته چې د يو کنډک قوماندان و، د فرانسوي ګارد له خوا ډوډۍ شوې وه. دواړو ټولواکانو بايد په دې مېلمستيا کې هم ګډون کړی وای.

رستوف ته دومره ګرانه وه او داسې له باريس نه خوابدی شوی و، چې له ماښامنۍ نه وروسته باريس د هغه ديدن ته ورغي. داسې يې وښوده چې ګواکې ويده دي. او سهار هم ددې لپاره چې باريس ونه ويني، د وختنه له کوره ووت. جمپر يې په ځان او يوه ګرده خولۍ يې پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

سر، همداسې لالهانده په ښار کې سرګردانه ګرځېده، د فرانسویانو او کالبوته یې کتل او د هغو واټونو او ودانیو ننداره یې کوله چې د روسیې او فرانسې ټولواکان په کې مېشت شوي وو. د ښار په ډګر کې د غرمنۍ لپاره مېزونه کتار شوي وو. د واټونو په دیوالونو لوی لوی ټوکرونه او د دواړه هېوادونو بیرغونه ځړول شوي او په ځینو ځایو کې پر هغو د (ا) او (ن) توري چې د الکساندر او ناپلیون نښه وه انځور شوي وو. د کور په کړکیو ځوړند بیرغونه هم په همدې تورو ګاڼل شوي وو.

نیکولای رستوف له ځانسره ویل: دا خبره څرګنده ده چې نه باریس له ما سره مرسته کوي او نه زه غوړم ورسره کولې شم. اوس هر څه په ډاګه شوي دي، زموږ ترمنځ هر څه پای ته رسېدلي دي. خو یوه خبره څرګنده ده، زه به تر هر هغه وخته له دې ځایه لاړ نه شم چې دینیسوف ته مې یو څه نه وي کړي، په تېره بیا تر هغه چې د هغه لیک ټولواک ته ونه رسوم. له دې ځایه چېرته نه ځم. ټولواک؟ خو ټولواک خو همدلته دي! او بېواکه د هغې ودانې پلو ته وروخوځېد، چې ټولواک هلته استوګن و.

د ودانې مخې ته د سوار پوځ پوځیان ولاړ وو. او چوپړانو د ټولواک د خوځېدا لپاره چمتووالي کاوه، داسې بربښېده چې ټولواک به اوس راووزي. رستوف له ځانسره وویل: هره شېبه دا خبره شونې ده چې زه هغه ووینم، کاشکې مې کولای شوای، دا لیک مخامخ هغه ته وسپارم او هرڅه په خپله ژبه ورته ووایم... دا هم کېدای شي چې ما له دې کبله چې غیر پوځي جامې لرم، بندي کړي. نه، داسې به نه کوي. هغه خپله پوهېږي چې ځوک برحقه دي هغه په هر څه ښه پوهېږي. ایا تر هغه بل ځوک مهربانه او ستر وي؟ او بیا هم په دې ګناه چې زه ولې دلته راغلي یم، نو څه پروا کوي؟ په همدې خیالونو کې ډوب و، یو افسر ته پام شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې یو ازې پورته پر زینو خېژي. له ځانسره یې وویل:

- ګوره! ټول ورروان دي! نو زه ولې ډار یږم! زه ورځم او خپله دا لیک ټولواک ته ورکوم. که کومه پېښه وشوه، دا ګناه د دروبتڅکوي ده چې زه یې دې کارته هڅولی یم، بیا یې هغه جیب ته چې لیک په کې پروت و لاس ورننیست او ناڅاپه په دا سې یوې منډې چې خپله یې هم تصور نه کاوه، مخامخ هغې ودانۍ ته ورننوت چې ټولواک په کې میشت و.

په دې هیله چې هره شېبه ګوندې ټولواک ووینې، په زړه کې ویل:

- نه، نه دا وار نو وخت له لاسه نه ورکوم. همدې خیالونو یې وینې په زړه کې لاپسې تودولې او بیا به یې له ځانسره وویل: د هغه په وړاندې ګونډه کېږم، زارۍ ورته کوم، هغه به ما له ځمکې راپورته کړي زما خبرو ته به ترپایه غوږ ونیسي او مننه به رانه وکړي. هغه، هغې خبرې چې ګواکې ټولواک به هغه اوري په وار وار سره په خیال کې تکرارولې:

- زما نیکمرغي په دې کې ده چې یو د خیر کار تر سره کړای شم. زما ټوله لېوالتیا او هیله د ظلم او ناروا پای ته رسول دي. هغه د هغو خلکو له ځنګه چې د ټولواک د ودانۍ پر زینو ولاړ و او په حیرت سره یې ده ته کتل، تېر شو.

زینې د ودانۍ د مخنۍ دروازې نه مخامخ لوړو پوړو ته ختلې وې...

چا له هغه نه وپوښتل:

نیکولای په ربړد بدلي آواز ځواب ورکړ:

- لیک باید ټولواک ته ورسوم، یوه عرضپاڼه ده.

- عرضپاڼه، لاړشئ، نوکریوال ته یې وسپارئ، مهرباني وکړئ، دې خواته!

هغه ته یې، لاندنۍ دروازه وروښوده! خو وبه یې نه منئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رستوف د دغه بې پروا ځواب له اورېدو نه په حيرت کې و... خو يو چوپړ، د نوکريوال دروازه ورته پرانسته او دي کوټې ته ورننوت.

يو لنډ وني ديرش، دوه ديرش کلن سړي چې د سورو پوځيانو سپين پتلون يې په ځان، ساق دارې پراخې موزې يې په پښو او سپين کميس يې اغوستي و، داسې بربنښېده چې نوي يې په ځان کړي وي، د کوټې په منځ کې ولاړ و... هغه په ګاونډۍ کوټې کې له يو چا سره خبرې کولې.

هغه ويل: هم ښکلې اندام لري او هم خورا مالګينې دی. د رستوف په ليدو يې خبرې پرې، وروځې برندې او وې ويل:

- څه مو ويل؟ عرضپاڼه !

د ګاونډ کوټې سړي هم وويل: تاسو ته وايي څه خبره ده؟

هغه سړی چې په دې کې کوټه کې ولاړ و او خپل ملاوستی يې تاړه وويل: يو بله عرضپاڼه !

-ورته ووايئ چې وروسته راشه، اوس راوزي، بايد لاړ شم.

- وروسته، سباته دې راشي اوس ناوخته شوې ده.

رستوف وګرځېد غوښتل يې چې لاړ شي. هماغه سړي چې پرتوګانې تاړه هغه ودراوه او ترې وې پوښتل: غرضپاڼه د چا ده؟ تاسو خپله ځوک ياستي؟

رستوف ځواب ورکړ: د جګړن دينيسوف.

- تاسو خپله ځوک ياستئ؟ افسر ياستئ؟

- ګراف رستوف، افسر يم بريدمن.

نوکريوال سړي، هغه دريشي چې چوپړ ورته چمتو کړې وه، په ځان کړه او وې ويل:

- څه زړورتيا ! ليک بايد د خپلې قطعې له لارې راولېږې، خپله هم له دې ځايه ژر لاړ شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رستوف بیا د ودانۍ د مخې دهلیز ته ورغی او وې لیدل چې خوراګڼ شمېر افسران او جنرالان چې د پریټ جامې یې اغوستې وې، پر زینو ولاړ ووو. دی باید د هماغو له مخې تېر شوی وای.

هغه په دې خیالونو کې چې هره شېبه به دی سره وپېژني، وبه یې نیسي او د ټولو اک په وړاندې به چې هره شېبه کېدای شي راووزي، ډېر وشرمېږي.. په خپلې زړورتیا یې لعنت وواېه. د خپلو کړو په بې احتیاطۍ او بې تدبیرۍ پوه او پښیمانه شو، سر یې ښکته وا چاوه له کوټې نه راووت او په پرتم کې د ولاړو او ښکلو جامو اغوستو درباریانو او چوپړانو په منځ کې یې لاره پرانسته چې یوه آشنا غږ، هغه په نامه ونوموه او یو لاس یې پر اوږه ولګېد:

هغه آشنا غږ وویل: تاسو پلاره ! دلته په دې جامو کې څه کوئ؟

د غږ څښتن د سورو پوځونو یو جنرال و، چې یو وخت د رستوف قوماندان و. هغه په دې جګړه کې ښه زړورتیا او سرښندنه ښودلې نو ځکه هغه ټولواک ښه پاللي او نازولې و.

رستوف چې له ویرې رېږدېده، د خپل برحق والي هڅه یې پیل کړه، خو همدا چې د جنرال خوږه له ټوکو ډکه ژبه او مینه ناکه څېره یې ولیده، د هغه څنګ ته لا ورنېږدې شو او په هماغه رېږدېدلي غږ یې دینسوف ته د ورپېښې نقل، ټول نقل ورته وکړ او له هغه نه یې هیله وکړه د دینیسوف لپاره چې جنرال ته هم ګران و، مینځګړتوب وکړي. جنرال په خورا ځیر او مینې د رستوف خبرې واورېدې، سر یې وښوراوه او وې ویل:

- افسوس، افسوس، په تا دې آفرین وي، را کړه لیک را کړه.

همدا چې رستوف لیک هغه ته وسپاره او خپل اندېوال ته د ورپېښې شوې پېښې کیسه یې ورته وویله، پر زینو د راښکته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېدونکو د تندو ګامونو او د بوټونو د شرنګهارو انګازه واورېدل شوه، جنرال وخوځېد او هغې خوا ته لاړ، د ټولواک د بدرګې او ساتنې ډله له زینې راښوه شوه او آسونو ته یې ځان ورساوه...

نیکولای د ساتونکو له خوا د ده د پېژندنې ګواښ چور هېر کړ او له نورو څو تنو سیمه ایزو وګړو سره زینو ته لا ورنبږدې شو. تر دوو کالو وروسته یې بیا هغه څېره چې د لمانځنې پورې ورته ګرانه، هماغه څېره هماغه کتل، له خوا خوږې او پرتم نه ډک هماغه کړه، بیا و پېژندله او د ټولواک په وړاندې یې هماغه پخواني مینه، په هماغه قوت بیا راوپارېده او د ده په ګوګل کې یې لمبې بلې کړې...

د ټولواک بدرګه او ساتونکي چې لږ مخې ته شول، رستوف ولیدل، چې جنرال په خورا خوښۍ خورا ډېرې شېبې له ټولواک سره وغږېد. ټولواک د خبرو تر اورېدو هغه ته لنډ ځواب ورکړ. څو ګامه یې واخیستل، چې خپل آس ته ورنبږدې شي. بیا د تولواک د بدرګې او ساتنې ډلې او هغه وګړي چې د هغه هرکلي او کتنې ته راټول شوي و، د تولواک پلو ته ورنبږدې شول. ټولواک د خپل آس تر څنګ ودرېد، لاس یې پر زین کېښود، په لوړ او څرګند غږ یې چې ټول یې واوري، د سواره پوځ جنرال ته، هماغه ته چې د رستوف عرضپاڼه یې ټولواک ته وروړاندې کړې وه، وویل:

- جنراله، نه شم کولای! ځکه یې نه شم کولای چې قانون تر ما نه لوړ او قوي دی!

دا یې وویل او پښه یې رکاب ته ورلوړه کړه. جنرال د درناوي په نښه سرښکته وخوځاوه او ټولواک پر آس کېناست، وخوځېد، آس په چټکۍ په کوڅه کې هغه کړل او له دوی نه لرې شو. رستوف چې له حیرت ځان هېر کړی و، بېوا که یې له نورو پرګنو سره ټولواک پسې منډه کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۱

ټولواک هغه ډګر ته ورغي چې يو بل ته مخامخ دوه کنډکه ولاړ وو، ښۍ خوا نه يې د پري ابراژنسکي کنډک او کيڼې خوا ته د فرانسوي ګارد کنډک چې د خرس د پوست خولۍ يې پر سر وې، ولاړ وو. کله چې ټولواک د کنډک هغې خوا ته چې د قراول او احترام ډله ولاړه وه، نږدې شو، مخامخ خوا ته هم د فرانسوي پوځ يو ډله چې مشر يې ناپليون و او رستوف وپېژاند، راورسېده. له ورايه بريښېده چې د هغه ډلې مشر په رښتيا هم ناپليون نه، پر ته بل څوک نه دي. ناپليون چې پر عربي آس سپور و، وړه خولۍ پر سر، د اندرې د نښان نرۍ پټاره يې له اوږو تاو شوې... يرغه روان و. همدا چې ټولواک الکساندر ته نږدې شو، خولۍ يې له سره پورته کړه، د رستوف سورو (سپرو) پېژندونکو سترګو نه شو کولای دې ته پام نه شي، چې هغه پر آس ټينګ ناست نه دي. له دواړو کنډکونو نه د «هورا» او «ژوندي دې وي ټولواک!» نارې لوړې شوې. ناپليون الکساندر ته څه وويل، دواړه له آسونه راښکته شول او يو بل يې له لاسه سره ونيول. د ناپليون څېره چې د هغه پر شونډو له ريا نه خوړې شوې موسکا بې خونده کړې وه، خوره شوه. الکساندر په خورا مهربانه او خوږه ژبه له هغه سره خبرې کولې.

رستوف هغو ته سترګې ګنډلې وې او د فرانسوي ژاندارمو د آسونو د ترپښو کولو لاندې، سره سره، چې پر ګڼې يې پورې وهلې، له يوه ټولواک نه هم سترګې بل پلو نه اړولې. هغه څه چې د رستوف لپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

هيڅ د انتظار وړ نه و، دا و چې ګواکې ټولواک الکساندر، له بناپارت سره خپل ځان سيال ګڼي او د بناپارت کړه وړه هم خورا آزاده و، دا سې چې له ټولواک سره يې دغه شان آزادي، يوه ورځنۍ خبره ګڼله او د روس ټولواک يې له ځان سره برابر او سيال ګاڼه. الکساندر او ناپليون چې د ساتونکو او پالونکو لويې ډلې بدرګه کول، د پړي ابراژنسکي کنډک خوا ته، چې ښي پلو کې ولاړ و او هلته خلکو هم ګڼه ګوڼه جوړه کړې وه، مخامخ ورغلل. د خلکو د ګڼې ګوڼې څپه، ناڅاپه داسې دواړو ټولواکانو ته رانېږدې شوه چې په لومړي کرښې کې ولاړ رستوف ګبنۍ واخيست او وډار شو، چې څوک يې ونه پېژني. يو تند خو ټينګ غږ چې هر توري يې په خورا متانت وايه وويل:

- اعليحضرتا ! ويا ړ را وبښئ اجازه راکړئ چې ستاسو تر ټولو زړورو سرتېرو ته د «لژيون دونور» نښان وروبښم.

دا د ټيټ وني بناپارت غږ و، چې له ښکته يې سر را پورته کړي، د الکساندر سترګو ته يې مخامخ کتل او غږېده. الکساندر هغه ته څه ويل، په خورا ځير يې غوږ نيولې و، سر يې وښوراوه او خوږه موسکا يې پرشونډو خوره وه.

ناپليون زياته کړه:

- هغه چا ته چې تر ټولو نه يې په دې جګړه کې ځان نه زړورتيا ښودلې ده.

ناپليون چې هر توري او سيلاب جلا جلا ادا کول په ډاډ يې روسي نه خوځېدونکو پوځيانو ته، چې په چوپه خوله او په وتلو ټټرونو خپل ټولواک ته ځير و، کتل. رستوف خورا نا آرامه و.

الکساندر په چټکۍ د کنډک د قوماندان شهزاده کزلوفسکي پلو څو ګامونه واخېستل او وې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- اعليحضرتا ! اجازه راکوئ په دې اړه د کنډک له قوماندان نه وپوښتم؟

ناپليون په دې شېبه کې، له خپلو وړو منګلو نه د دستکش د ويستلو هڅه وکړه، هغه يې څيرې کړل، لرې يې وارتېړل. يو تن ساتونکي په تلوار او چټکۍ راوړاندې او دستکش يې راپورته کړ.

ټولواک الکساندر، مخ کزلوفسکي ته ورواړاوه او په روسي ژبه يې (هغه له ناپليون سره په فرانسوي ژبه غږېده) وپوښتل:

- چا ته ورکړ شي؟

- هر هغه چا ته چې تاسو اعليحضرت امر وکړئ.

د ټولواک تندي تريو شو او وې ويل:

- دا څه وايئ، هغه ته يو ځوک بايد ورو پېژنو.

د کزلوفسکي غلچک د سرتېرو کرښو ته ورشېوه او ځير شو. په دې لړ کې يې سترګې په رستوف هم ولګېدې.

رستوف په زړه کې وويل:

- څه وايئ؟ پر ما ګوته ږدي که څنګه؟

ډګروال وروځې برندې کړې او غږ يې وکړ:

- لازاروف !

او لازاروف په چټکۍ د سرتېرو د ولاړو کرښو نه يو ګام وړاندې راووت. لازاروف حيران پاتې و او نه پوهېده چېرته او چا ته ورشي. هغه ته نېږدې سرتېرو په کراره ورته وويل:

-چېرې ته په منډه راووتې؟ ځای پر ځای ودرېږه !

لازاروف ودرېد او په حيران يې ترسترګو لاندې، ډګروال ته کتل. د هغه څېره او حالت هغو سرتېرو ته ورته و چې تل د پوځ مخې ته د راوتلو غږ پرې کېږي، هغه له ويرې رېږدېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناپليون خپل اورمېږلړ شاته تاو کړ او کوچني ښکلي لاس يې داسې چې ګواکې څه شي راواخلي، لړ شاته وغځاوه. د هغه یاورانو چې سمدلاسه د هغه د تکل او غوښتنې تصور کړی و، سمدلاسه غوړ په غوړ شول، څه شي يې لاس په لاس کړل او پاڅ، هماغه ځوان چې پرون شپه رستوف د باریس په کور کې ليدلی و، رامنډه کړې او د درناوي له مخې د ناپليون پر غځول شوي لاس ورټيټ شو او بې له هغه چې کومه شېبه هغه تم کړي، د هغه په منګل کې يې پر سرې پټاره ګانډل شوی نښان ورکېښود. ناپليون بې له هغه چې چاته وګوري، دوه ګوتې يې ومروړلې او نښان يې د ګوتو په منځ کې کېوت. ناپليون د لازاروف خواته، چې په پرله پسې يې د خپل ټولواک خواته کتل او نېږدې و چې د سترګو ګاتې يې د باندې راووزي ، وړاندې لاړ، مخ يې واړاوه او ټولواک الکساندر ته يې وکتل. هغه په دې توګه غوښتل ووايي چې دا کار د ده دمتحد لپاره کوي. سپين ښکلي نازک لاس چې نښان په کې و د لازاروف ټټر ته وروړاندې شو. داسې بربېښېده چې ناپليون تصور کوي، نښان خو څه کوې چې د سرتېري پر ټټر آن د هغه بې نښانه لاسونه لګېدل، هم يو ستر ویاړ دی، داسې ویاړ چې د عمر تر پایه هغه د نړۍ له ټولو نورو خلکو نه وياړمنه، نیکمرغه او د پام وړ کوي. ناپليون د صليب نښان د لازاروف په ټټر کېښود ، هغه ګواکې پوهېده چې صليب پر ټټر ټومبل کېږي نه، بلکې ابښودل کېږي، ګواکې نښان په خپل سر ټومبل کېږي او رښتيا هم صليب د هغه له ټټر نه، نه وښوربد او نه ولوېد ، ځکه چې روسي او فرانسوي دنده پېژندونکي لاسونه په يوه شېبه کې صليب ته راوړاندې شول، هغه يې ونيو او د دریشۍ پر ټټر يې وروټمبه. لازاروف، لنډ ونې سړي ته چې سپين لاسونه يې لرل او د ده ټټر ته يې نېږدې کړي وو ، په برند غلچک وکتل او همداسې غوړ غوړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ودرېد. بيا يې نيغ د الکساندر سترګو ته داسې وکتل، چې ګواکې وپوښتي، نور څه وکړي؟ همدلته پاتې شي او يا کوم بل څه وکړي؟ خو هغه ته نور هېڅ هېڅ سپارښتنه ونه کړه او تر ډېره وخته همداسې ځای پر ځای ناخوځېدونکي پاتې شو.

ټولواکان په خپلو آسونو سواره او لاړل. د پرې ابراژنسکي د کنډک پوځيانو کتارونو مات، د فرانسوي ګارد له هغو سره ګډوډ شول او هغو ميزونو ته کېناستل چې هغو ته چمتو شوي وو.

لازاروف د ميز سر ته کېناست، هر چا له هغه نه غېږې تاوولې، مچاويې او مبارکي يې ورته ويلې. روسي او فرانسوي پوځيانو او سرتېرو يې لاسونه کېښکودل. د خلکو او پوځيانو ډلې په دې هيله ورنېږدې کېدې، چې ګوندې د هغه ديدن يې نصيب شي.

د روسي او فرانسوي خبرو او خنداوو انګازې د ميز شاوخوا او وراندې په ډګر کې خورې وې.

دوه روسي افسران چې مخونه يې تک سره اوښتي و، په خورا خوښۍ او نيکمرغۍ د رستوف له څنګه تېر شول، يوه وويل:

- وروركه! څه خواړه، څه د سپينو زرو قابونه او څه خواړه... هو! لازاروف دې وليد؟

- ومې ليد.

- ويل کېږي، چې سبا ته به د پرې ابراژنسکي کنډک ډوډۍ ورکوي.

- نه، لازاروف څه نيکمرغه سړي دي!

- تر مرګه پورې د مياشتې يو زرو دوسوه فرانکه تقاعدي.

د پرې ابراژنسکي د کنډک يوه سرتېري چې د پوست فرانسوي خولۍ يې په سر کړې وه، چغه کړل:

- هلکانو، دغې ته خولۍ وايي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

- بې سارې، بې سارې، ښکلې ده !

د ګارد یو افسر خپل ملګري ته وویل:

- د شپې نوم دې واورېد ؟ پرون نه، هغه بله ورځ: ناپليون، فرانسه، زړورتيا ! پرون: الکساندر، روسيه، پرتم !...

باريس هم خپل ملګري ژيلنسکي د غې مېلمستيا ته راوستي و. د راستنېدو په وخت کې هغوی رستوف وليد چې د يوه کور د ودانۍ اړخ ته ولاړ دي، باريس پر هغه غږ وکړ:

- رستوف ! سلام، وبښئ چې ليد نه مو ونه شوه.

د رستوف څېره خوابدې او ناآرامه برېښېده، نو ځکه يې له هغه نه وپوښتل:

- څه خبرې دي؟

رستوف ځواب ورکړ:

- هېڅ، هېڅ خبرې هم نه شته.

- ما ته به راشئ؟

- هرومرو.

رستوف تر ډېرې مودې پورې همالته ولاړ و او د دغې مېلمستيا ننداره يې کوله. ګډوډ خيالونو آزاراوه او د هېڅ شي په اړه يې تر پايه پورې فکر نه شو کولای. کله به روغتون وريا د شو، کله به په هغه روغتون کې بې لاسو او پښو ناروغان، د هغو ټپونه، د هغو له ټپونو نه تلونک زه وې، د هغوی ډډوزې، د هغو بوي يې په پزه کې احساساوه، داسې احساساوه چې آن مخ يې دې خواته، هغې خواته اړاوه چې وګوري، بوي له کومه راځي. کله به يې د دې ځانغښتونکي ناپليون او د هغه ودواړو سپينو ښکليو لاسونو په اړه فکر کاوه، هغه ناپليون چې اوس د ده لپاره ټولواک شوی، الکساندر ته ګران او د درناوي وړ شوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

و. نو اوس چې ناپليون الکساندر ته ګران شوی و، خو دا مرګ ژوبله، دا پرې شوي لاس او پښې، ټپيان او مړي د څه لپاره؟... د پري ابراژنسکي د کنډک د خوړو بوی، د هغه اشتها وپاروله او خپله لوږه وريا ده شوله. له تګ نه مخکې يې بايد څه خوړلي وای. هغه رستورانت (هوټل) ته چې سهار يې په نښه کړي و، ورغي. په هوټل کې ډېره ګڼه ګوڼه وه. د هغو افسرانو شمېر چې د ده په شان په ولسي جامو کې راغلي وو، خورا زيات و، داسې زيات چې آن ډوډۍ هم نه ورسېده. له ده سره د يو ميز خواته د ده د غونډ دوه نور افسران، چې د سولې له تړون نه ناراضه وو، هم ناست و. دا څرګنده خبره وه چې ټولې خبرې اترې، د همدې تړون په اړه وې. دغه افسران چې د رستوف اندېوالان و، د پوځ د زياترو افسرانو په څېر د سولې د دغه تړون نه، چې د فريدلند تر ښتې وروسته لاسليک شوی و، ناراضه وو. ټولو ويل که جګړې ته دوام ورکړل شوی وای، ناپليون ځکه ماته خوړله، چې نوريې نه خپل پوځ ته خواړه رسولې شول او نه يې خپلو ټوپونو ته مهمات. نيکولای هېڅ نه ويل، ډوډۍ يې خوړله او يو دوه بوتله شراب يې وڅکل. د ګوګل بې پايلې غوغا او شور آزاراوه، له دې نه زورېده چې دغه خيالات په ده لاسبري نه شي، ځان يې له دغه چرتونو نه هېڅ ژغورلي نه شو. ناڅاپه يې د يو افسر په ځواب کې چې ويل يې و، د فرانسويانو د ليدو زغم نه لري، په لوړ او له شوره په ډک آواز چې د ټولو لپاره عجيبه او بې ځايه برېښېده، په قهرجن ښه چغه کړل:

- تاسو څنګه کولای شي دا قضاوت وکړئ چې کوم کار به غوره وای؟ تاسو څنګه کولای شي د ټولواک د کړو قضاوت وکړئ؟ چا موږ او تاسو ته دا حق راکړی دي چې په دې اړه وغږېږو؟ موږ نه د هغه په تکل او نه د هغه په کړو پوهېدای شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو تن افسر چې د رستوف دا خبرې یې د هغه د نشې له مستۍ نه پرته بل څه نه ګڼله، ځان نه دا سې دفاع وکړه:

- څه وایئ، ما د ټولواک په اړه یوه خبره هم نه ده کړې.

خو رستوف پرته له هغه چې د هغه خبرو ته غوږ شي، دوام ورکړ:

- موږ خو څه دیپلماتان نه یو، ساده سرتېري یو او بس. که موږ ته سپارښتنه وشي، چې ومرئ، مرو او که جزا راکړي، دا معنا به لري چې ګنهکاره یو. دا زموږ کار نه دي، چې د ټولواک پر کړو قضاوت وکړو که اعلیحضرت دا ښه وګڼي چې بناپارت د ټولواک په نامه وپېژني او له هغه سره د اتحاد تړون لاسلیکوي، دا به غوره ګڼي، چې دا کار وکړي او که موږ وغواړو د هر څه په اړه قضاوت او خبرې وکړو هېڅ غوره او سپېڅلي شي به پاتې نه شي. که همدا سې دوام ورکړو سبا به د خدای او د هغه له قدرتونو نه هم منکر یو او هېڅ به پاتې نه وي.

رستوف چې دا خبره وکړه، له میزه یې ګرز جګ کړ. هغه ته یې خبرې خورا غوره او په ځای بریښېدې، حال دا چې نورو ټولو هغه ډېر بې ځایه ګڼلې، هغه خپلې خبرې دا سې راټول کړې او وې ویل:

- موږ یوازې او یوازې باید خپلې دندې تر سره کړو، وجنګېږو او نور هېڅ فکر ونه کړو. هو کې همدا او بس.

د افسرانو له ډلې نه یو تن چې نه غوښتل خبرې نا ندریو ته ورسېږي.وویل:

-او ویې څکو؟

او نیکولای، خبرو ته ورګډ شو:

-او وې څکو.

هغه چغه کړل: آه، ته !

- یو بل بو تل !

(c) ketabton.com: The Digital Library

دويم کتاب

درېيمه برخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱

په ۱۸۰۸ کال کې، ټولواک الکساندر له ناپليون سره د نويو خبرو لپاره (ايرفورت) ته لاړ. د پترزبورګ په لوړو ټولنيزو کړيو کې، د دغه کتنې د پرتم په اړه ډېرې خبرې اترې رواني وې.

په ۱۸۰۹ کال کې د نړۍ د دغو دوو واکمنو (دا هغه نوم و چې الکساندر او ناپليون ته ورکړ شوی و.) دوستي دومره خوږه شوه چې کله بناپارت د اتريش په وړاندې جګړه پيل کړه، روس له خپل پخواني دښمن (بناپارت) سره د خواخوږۍ په نښه، د خپل پخواني ملګري اتريش په وړاندې ودرېد، خپل پوځونه يې د اتريش خاورې ته ولېږل او خبره لا هلته ورسېده، چې د پترزبورګ په غوره کړيو کې د الکساندر له کومې خور سره، د ناپليون د واده آوازې هم خپرې شوې. خو بهرني سياست ته د پوره پام تر څنګ د روسي د ټولنې پام زياتره هغو بدلونو نه او بيا جوړونو ته وراوښتی و، چې په هغه پېير کې د دولت په ټولو اداري چارو کې پيل شوي وو. ژوند، د خلکو د ژوند رښتيني بهير، له خپلو ټولو ځانګړتياوو: روغتيا، ناروغيو، کار، منډوترړو، استراحت، له خپلو په زړه پورې خيالونو، علم، پوهې، شاعرۍ، سندرو او موسيقۍ، مينې، کرکې، دوستۍ، دښمنۍ، لېوالتيا او له

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترپا سره، له بناپارت سره د سیاسي نبږدوالي او یا په تولنه کې د اصلاحاتو او بدلونونو نه، لرې لرې، او په خپل بهیر کې روان و.

سردار اندرې د دغو دوو کلو په اوږدو کې، خپل لرې کلیوالي ژوند ته په یوازې ځان دوام ورکړ. او په دغه موده کې چې پییر په خپلو جایدادونو کې پیل شوي تکلونه یو هم تر سره نه شو کړای (ځکه هغه پرله پسې له یوه کار بل ته لاس اچاوه) هغه بې له شروشور او ډنډور نه هرڅه په خورا لږه خواري، ترسره کړل.

هغه په چارو کې د خورا پام او ځیرکتیا توان لاره، هغه توان چې پییر له هغه بې برخې و. اندرې د همدغه نعمت له برکته په خورا کمو هلو ځلو هرڅه ترسره کول.

د هغه په یوه کرونده کې درې سوه مریيان، په خپلواکو بزګرانو بدل شوي وو. او دا په روسیه کې د مریيانو د آزادۍ د غورځنګ لومړنۍ بېلګه ګڼل کېده. په بله کرونده کې د اجباري کار او باج ځای، د ځمکې خاوند ته د کلني حاصل د ورکولو په بهیر بدل شوی و. دده په (باګوچاروو‌ا) نومي جایدادونو کې د مزد په بدله کې یوه روغتیاپاله (نرس) ګمارل شوې وه او د کلي کشیش د حق په بدل کې د پرګنو او اعیانو د ماشومانو روزنه پیل کړې وه.

سردار اندرې د خپل ورځني ژوند تر نیمايي وخت په خپله کلبوا له مینه (لیسه ګوره کې) له خپل پلار او کمکي زوی سره چې مینځو یې ساتنه کوله تېراوه او نیمايي وخت یې په باګوچاروواګې، په هغه ځای کې چې مشر سردار، هغه د ده د کلي په نامه یادوه، تېراوه. که څه هم هغه پییر ته دا سې ښودلې وه، چې نور د بهرنیو پېښو خیال نه ساتي، خو بیا یې هم نه یوازې تولې پېښې له نبږدې نه څارلې، بلکې ډېر کتابونه یې تر لاسه کول او هروار به چې څوک له پترزبورګ نه دده یا د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د پلار دیدن ته راتلل، دا به یې احساسوله چې د بهرنۍ نړۍ او روسیې په اړه د هغو معلومات تر ده نه چې په کلي کې ګوښه ځان دېره شوي دي، خورا زیات دي.

سردار اندرې د کرنې، مالدارۍ، عمومي خېرنو او خپلو نورو ډول ډول هلوځلو ترڅنګ په دوو وروستیو جګړو کې زموږ د پوځ د ناکامیو په کره کتنه او د پوځي اصلاحاتو لپاره زموږ د پوځ په کړنلارۍ کې د اصلاحاتو د راوستو لپاره د یوې نوې کړنلارې په جوړولو هم لګیا و.

سردار اندرې د ۱۸۰۹ کال په پسرلي کې، د ریزان په ښار کې د هغو جایدادونو دیدن ته ورغی، چې د زوی په نامه یې و. د پسرلي تر لومړني تاوده لمر لاندې، په خپله ګاډۍ کې ناست و، پر ډاګونو کې د لومړنیو شنلیو، د چنارونو د لومړنیو پاڼو د غوټیو او په شنه آسمان کې د پسرلنیو لومړنیو کنډک کنډک وریځو په ننداره بوخت روان و. د هېڅ شي په اړه یې فکر نه کاوه. په خورا بې غمۍ او خوښۍ یې شا وخوا کتل... د چنارونو ځنګل چې د واټ دواړو خواوته پروت و، ورسېد. په دې ځنګل کې هوا ځکه لږه شان توده وه، چې هلته باد نه لګېده. له ځایه ناخوځېدونکو چنارونو د شنو غوټیو او نریو پاڼو جامې اغوستې وې. تر پروسږنیو پرتو پاڼو لاندې د ډول ډول شنلیو او ګلانو غوټیو سر راپورته کړی و. د صبر ابدي شنو خورو ځانګو په خپله غمجنه بڼه یو نیم ځای د ژمي یادونه راتازه کول، د آسونو شنهارې په ځنګله کې انګازې کولې، له ورایه ښکارېدل، چې هغوی سخت خولې شوي دي.

د سردار بوډا چوپړ، ګاډیوان ته څه وویل او هغه هم د منلو په نښه سر وښوراوه، خو داسې برېښېدل چې د ګاډیوان یوازې سرښورل، بوډا نه قانع کوي، نو ځکه یې مخ واړاوه او په خورا درناوي او موسکا یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل ارباب ته وويل:

- جلالتمابه، څه ښکلې هوا ده !

- څه دې وويل؟

- هوا يادوم، ښاغليه !

د سردار اندرې په زړه کې تېره شوه، دا څه وايي؟ خو وروسته پوه او لـه ځانسره يـې وويـل: هـو کـې، پسـرلي دي، رښـتيا هـم پسـرلي دي. شـاوخوا يـې وکتـل، رښـتيا هـم څـومره ژر هـر څـه شـنه شـوي دي. هـم چنارونـه، هـم وحشـي ګـيلاس، ... خـو د څېـړې لا درک نـه شـتـه، هـو کـې يوازې څېړه ! او څېړه د واټ پر غاړه، غاړې هسکې کړې وې. کېداى شي، د هغـو د هـر يـوې عمـر، لـس ځلـه تـر چنـارونو نـه زيـات و، تـر هغـو چنارونو نه چې ځنګل ترې ډک وو. د هغو سور هم لس وارې او لوړوالي يې دوه واره تر چنـارونو نـه زيـات وو. دواړو خواتـه پـروت، لـه پخـوا نـه ماتې شوې څانګې، چاودې چاودې پوستکې، زاړه زخمونه لـه خپلو هـرې خواتـه غځېدلو څانګو سره، يـو قهـرجن او بدرنګـه چاتـه پـاتې کېده، چې د ښکلو چنارونو په منځ کې ولاړ و، هغې پورې يې خندل او ملنډې يې پورې وهلې. يوازې هغه و چې د پسـرلي د ښـکلا لـه دوکو دوکه کېده، نه يې د پسرلي د ليدو هيله لرله او نه يې د لمر. داسې برېښېده چې وايي:

- پسرلى، مينه او نيکمرغي ! هېڅ ددې بې معنا احمقانه تکراري دوکې نـه، نـه سـتومانه کېږي، هماغـه کيسـه، هماغـه دوکـه او هـر کـال همدا غولوونکي خبرې، کوم پسرلي؟ کوم لمر؟ وګورئ، وچه شوې، مړه شوې څېړه، چې د تل په شان هماغه چې ده، ده، هېڅ بدلون نه لري. هغه له ځانسره وايي: ماتـه ګـورئ، چې زمـا خپلـې مـاتې ګـوډې څـانګې چې زما له هر ځايه، سر، څنګ او بل هر ځاه سر راوهي، غـوړېږي او هـر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځومره چې وغوړېږي، پر ما اغېز نه کوي. نه ستاسو په ایمان او نه ستاسو په دوکو، په هېڅ شي باور نه لرم.

سردار اندرې له ځنګله نه د تېرېدو په وخت په وار وار بېرته وکتل، هغې ځېړۍ ته، هغې ځېړۍ ته يې ور وکتل. داسې يې ور کتل چې ګواکې له هغه نه څه شي غواړي. تر ځېړۍ لاندې ګلان او شنیلي غوړېدلي وو او دغه غمجنه ونه په نه خوځېدونکي او بدرنګه بڼه د هغو په منځ کې ولاړه وه.

سردار اندرې له ځانسره وويل:

-هو کې !هغه حق لري. دغه ځېړۍ په زرګونو وارې حق لري. پرېږدئ نور ځوانان، بیا بیا په دغه دوکې مین شي. خو مونږ ژوند پېژنو. که څه هم زمونږ ژوند پای ته نږدې دی، خو بیا هم پوهېږم د دغې ونې په لیدو کوم نوی او تازه ،خو غمجن خیال ذهن ته ورغی. دغه خیال د غم سره سره دده زړه ته تسل ورکاوه، د دغه سفر په اوږدو کې ټول ژوند بیا بیا وریاد کړ، خو بیا بیا هماغه یوه خبره وه، ناهیلي او مایوسي، داسې پایله چې باید هېڅ نوی شی پیل نه کړي. هغه باید خپل عمر له کړکیچ او بدیو لرې تېر او هېڅ هیله په په زړه کې ونه پالي.

دلته هم کم دي ۵۱۲روسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲

سردار اندرې د ريزان په ښار کې د خپل زوی د جايدادونو د چارو د سرته رسولو لپاره، دې ته اړ و چې د دغې سيمې د مشرانو له جرګه ګۍ سره وګوري. د دغې جرګه ګۍ مشر، سردار الياندرېوويچ رستوف و.
د مې مياشتې نيمايي و چې سردار اندرې د هغه ديدن ته ورغی.
د پسرلي تودخه راغلې وه. ځنګلونو ټولو شنې جامې اغوستې وې، دوړې الوتې او تودخه خوره وه، نو ځکه د اوبو له څنګه په تېرېدو سره، هر څوک لمبېدو ته لمسېدل.
سردار اندرې په خواشينۍ او د خيالونو په څپو کې ډوب، په دې اړه چې د خپلو چارو د سرته رسولو په اړه، د سيمه ايز جرګه ګۍ له مشره څه غواړي، د ګراف رستوف د کليوالي باغ له لارې په خپله ګاډۍ کې، د هغه کورته چې اترادنيا نومېده، نېږدې کېده. هغه له ښۍ خوا، د ونو له شا نه، د ښځو له خوښۍ نه ډک آوازونه واورېدل او يو ډله نجونې په منډه منډه د هغه د ګاډۍ له مخې تېرې شوې. د دغو نجونو په ډله کې تر ټولو نه د مخه، ګاډۍ ته نېږدې، يو غنم رنګه نرۍ تورسترګې نجلۍ وه چې ژيړ بخن ځالۍ کميس يې اغوستی و، سپين دستمال يې د اسې په سر تړلی و او جړې کوڅۍ يې د هغه لاندې راوتلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وې. نجلۍ په لوړ آواز څه ویل، خو د پردي سړي په لیدو یې هغه ته ونه کتل، وې خندل او په منډه بیرته راستنه شوه.

د سردار اندرې زړه ناڅاپه خوږ او ناآرامه شو. هوا ښه وه، لمر ځلېده او هر څه یې په شاوخوا کې خوښ بریښېدل او دغه په ملا نرۍ او لوړه ښکلې نجلۍ چې هغه نه پېژانده او آن په دې خیال کې هم نه وه چې هغه وپېژني. هغه له خپل بخت نه راضي، له خپل پوچ او خوښ ژوند نه خوشاله او نیکمرغه وه. سردار اندرې په زړه کې وویل:

- دا ولې او له څه نه داسې خوشاله ده؟ د څه شي په اړه هغه فکر کوي؟ هرومرو هغه نه په پوځي کړنلارې او نه هم د ریزان د جایدادونو په اړه خپل خیالونه بوختوي. د هغه په زړه کې به څه ګرځي؟ کوم شیانو هغه داسې خوشاله کړې ده؟

ګراف ایلیا اندرېویچ په ۱۸۰۹ کال کې هم لا د پخوا په شان، په اترادنیا کې خپل روزګار تېراوه. د سیمه ټولو مخورو ته یې ډوډۍ کوله، کورته یې وربلل، هغوی ته به یې بنډارونه جوړول، کله به ښکار ته سره تلل، ننداري او یا کنسرتونه به یې جوړول. هغه د سردار اندرې په لیدلو د بل هر بل نوي مېلمه د لیدو په شان د زړه له کومې خوشاله او هغه یې په زوره د شپې هم وساته. اندرې ټوله ورځ په خورا خواشینۍ له خپل بوډا کوربه او ځېنیو پاتې شویو مېلمنو سره چې د چا د کلیزې لمانځنې ته سترګه په لاره وو، د ایلیا اندرېویچ په کور کې تېره کړه. کله ناکله به یې زړه راښکوونکې ناتاشې ته چې تل یې خندا پرشونډو خوره وه او معلومه نه وه، چې په څه تل خاندي او ولې له خوښۍ نه ایشي، ورو کتل او پرله پسې یې په زړه کې ویل:

- دا له څه نه داسې خوشاله ده؟ د څه شي په اړه فکر کوي؟

د شپې چې هغه په نوي ځای کې یوازې پاتې شو، تر ډېره پورې یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ونه شو کولای چې وېده شي. هغه کتاب لوست، شمعه يې مړه کړه، پريوت، خو خوب ورنغي او بيا يې شمعه ولگوله.

د کوټې کړکۍ چې له د ننه نه تړلې وې او هوا يې ډېره توده وه. طبيعت يې په دې ډېر خراب و چې دغه احمق بوډا (هغه گراف رستوف په دې نامه ياداوه) هغه په دې قانع کړي و چې د ده د چارو د سرته رسولو لپاره، بايد څه ليکونه له ښاره راوړي، ځان يې په دې ملامتوه، چې ولې يې د هغه خبره منلې وه او د ده په کور کې پاتې شوي و.

پاڅېد، د کړکۍ خواته ورغي، چې هغه پرانزي... د سردار کوټه په منځني پوړ کې وه. د هغه د کوټې د پاسه، په کوټه کې هم څوک و چې د ده په شان خوب نه ورته. ښځينه غږونه له پاسينۍ کوټې اورېدل کېدل.

هغه ښځينه غږ، چې سمدلاسه سردار اندرې وپېژاند، وې ويل:

- يوازې يو وار بيا!

بل غږ ځواب ورکړ: خو، آخر ته څه وخت غواړې وېده شې؟

- هېڅکله نه غواړم وېده شم، نه شم کولای، ولې وېده شم؟ راځه يوازې يو وار بيا، يوازې يو وار!

او دواړه د يوې سندرې په ويلو پيل وکړ.

- وای چې څومره ښکلې ده! ښکلې ده! درځه نو وېده شه! هر څه بس دي...

هغه لومړنی غږ چې کړکۍ ته نږدې کېده، ويل يې: ته وېده شه، ما ته خوب نه راځي. داسې ښکارېده چې هغې له کړکۍ نه ښکته ځان ځړولی وي، ځکه آن د هغې د کميس شغهاري او د هغې د سا غږ له ورايه اورېدل کېدل. چوپه چوپتيا هره خوا خوره او هر څه لکه سپوږمۍ او پر ځمکې د هغې د شغلو درنا په شان ځای پر ځای چوپ ولاړ وو. سردار اندرې هم له خپل ځايه ځکه له ډاره نه ښورېده چې د ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ښتوالي نه تول ناخبره، خبر نه شي.

لومړي غږ په داسې يو آواز چې ته به وايې له سترګو يې اوښکې څاڅي وويل:

- سونيا، سونيا! ته څنګه کولای شې ويده شې! راځه وګوره! وګوره ته به وايې طبيعت کوډو ولکه کړي دي! څومره ښکلي دي! وه نجلۍ راويښه شه! ګوره داسې ښکلې شپه، هېڅکله، هېڅ، هېچېرته نه ده ليدلې!

سونيا په خورا ناهيلۍ ځواب ورکړ:

- نه!

- ته راشه وګوره، څه سپوږمۍ ده، د هرڅه زړه پرې مينبږي. هيله کوم راشه! زما د زړه سره!! پاڅېږه! دلته راشه! زړه راته وايي... چې والوزم...

- څه کوې... اوس به ولوېږې!

ددوی ترمنځ د پورې وهلو او د سونيا قهرجن غږ اورېدل کېده، چې ويل يې:

- ته نه ګورې، شپه له نيمايي نه هم اوښتې، يوه بجه کېدونکې ده.

- وای وای چې ته تل دا خوندونه بې مزه کوې! ښه ده، درځه، درځه.

غږونه بيا چوپ شول، خو سردار اندري پوهېده چې هغه همالته ناسته ده، ځکه کله کله به د هغې کالېو شغهار او کله هم د هغې د ژورې سا اېستلو غږ راته.

هغې ناڅاپه چغې کړې:

-وای خدايه! دا څه حال دي؟ خو چاره څه ده؟ هېڅ کولای نه شم، خوب، خوب، چې نه کېږي ويده به شم او د کړکۍ د تړلو غږ يې ترغوږه شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سردار اندرې چې کله د هغې غږ اورېده له ځانسره يې وويل:

- هغه خو اصلاً په دې خيال کې هم نه ده چې زه دلته يم. دا څرګنده نه وه چې ولې سردار دا هيله لرله او ويرېده هم چې د ځان په اړه څه واوري، بيا يې له ځانسره وويل:

-بيا هغه ده ! فکر کوم چې په لوی لاس دا کار کوي !

او ناڅاپه يې په ګوګل کې د ځوانۍ د شېبو داسې له خونده ډک، خو نه پوهېدونکي خيالونه او هيلې راوپارېدې چې له هغه نه يې د ژوند لاره ورکوله. داسې خيالونه او هيلې چې هغه هم وانګېرله چې خپله هم نه شو کولای پر هغه پوه شي او همداسې خوب يووړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳

بله ورځ چې سردار اندرې راوېښ شو، پرته له هغه چې د ښځو راوتو ته سترګه په لاره شي، یوازې له ګراف سره یې مخه ښه وکړه او د خپل کور پلو وخوځېد.

د جون د میاشتې پیل و. سردار اندرې کورته د ستنېدو په لار بیا د چنارونو له هغه ځنګله نه تېر شو چې پرې راغلی و. په ځنګله کې بیا د ځېرې هغې زړې، سره تاوراتاو شوې، ځانګ ماتې ونې د هغه پام ځانته وروا ړاوه، داسې بریښېده چې یادونه د ده په زړه لوبې کوي.

د آسونو د غاړو د زنګونو شرنګهاري، تر یو نیم میاشتې پخوا لا آرامه انګازه کوله. په ځنګل کې پاڼې لا لویې، ګڼې او سیورې یې لا زیات شوي وو. په ځنګله کې دا خوا هاخوا د ځوانو ځېرېو خورو ځانګو ددې ځای ښکلا ته نه یوازې څه تاوان نه رساوه، بلکې د شاوخوا لا ښکلول او ښایسته کولو یې پوره کول...

که څه هم، په یو نیم ځای کې تالندې او بریښنا ځان غړومبېدو او ځلېدو ته چمتو کاوه، خو له یو کنډک وریځو نه پرته نورو ځان ځنګله پورې ونه شو رارسولې، نو ځکه یوازې د یو نرې باران څو څاڅکو پر دوړو او پاڼو نرې لمدبل جوړ کړ. د ځنګله پر کینې خوا سیورې او تیاره خواره وو او ښۍ خوا یې لمده، د لمر شغلو لاندې ځلېدونکې او نرۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړمه پرې چليدله. پر طبيعت د ګلو باران جوړ شوي او د بلبلو د سندرو انګازې کله لرې او کله هم نږدې قيامت جوړ اوه.

سردار اندرې په زړه کې وويل: هغه د ځېړۍ ونې، هغه عمر وهلې ونې چې له ما سره يې د زړه خواله کوله، په همدې ځنګله کې ولاړه وه او بيا يې له ځانه وپوښتل:

- نو چېرې ده؟ او د هغه د موندلو په هيله يې د ځنګله چپې خوا ته سترګې ورتاو کړې او پرته له هغه چې پوه شي، په هماغې ځېړۍ چې په لټه کې يې و او پيدا کولای يې نه شوه، پرته له هغه چې خپله پوه شي، پرهغه مين شوی و. عمر خوړلې ځېړۍ چور بدله شوې وه.هغې بوډۍ د تکو شنو زرغونو پاڼو تازه او تاندې جامې اغوستې وې، ونه يې لوړه شوې وه، د لمر لوېد په سرو شغلو کې له مستۍ نه کږه وږه خو نرمه نرمه خوځېده. په هغه کې نه د ماتو تاوراتاو وچو څانګو نښې ليدل کېدې، نه د هغه په ځان کې زاړه ټپونه، نه د هغه ګډې وډې انديښنې او نه د هغې ابدي غمجنه ځېره، يو هم نه ښکارېدل. دې ټولو نه شنو زرغونو تاندو پاڼو داسې غېږ تاو کړې وه چې آن نښه يې هم نه ليدل کېده... دا هېڅ د منلو نه وه چې دغه بوډۍ دې، د داسې ځوانېدو توان ولري. سردار اندرې په زړه کې وويل:

- دا زما پخوانۍ ملګرې، هماغه عمر خوړلې ځېړۍ ده. او ناڅاپه يې بې له کومې پېښې پسرلنۍ خوښي او تاندوالی، په ګوګل کې راوخوټېد. ناڅاپه يې د ژوند ترټولو سترو يادو په ګوګل کې سر راهسک کړ. هماغه او ستر ليځ (د جګړې ډګر) ، د هغه هسک او بې پايه آسمان يې بيا وليد او د خپلې مېرمنې بې روحه او ننواتو په حال کې ځېره يې ور په ياد شوه. له سيند نه په پورې کېدونکې جالې ولاړ پيير، په توري شپې او تپه تياره کې پرناليدلې ښکلې نجلۍ مينه، هغه شپه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د هغې سپوږمۍ او دا ټولې او ټول بیا په یادونو کې ورژوندي شول او ناآرامه یې کړ.

سردار اندرې چې تا به ویل ناڅاپه بیا ډاډمن شوي وي. له ځانسره یې وویل:

- ژوند په یو دیرش کلنۍ کې پای ته نه دي رسېدلی. یوازې دا کفایت نه کوي چې زه پوه شم چې ډېر توان مې په متهو او روح کې نغښتي دي، ټول باید په دې پوه شي، هم پېیر باید په دې پوه شي او هم ،هغه پېغلوټه چې غوښتل یې آسمان ته والوزي. زما ژوند باید یوازې زما لپاره نه وي، باید د هغو ژوند زما له ژوند سره تړلی وي. موږ باید ګډ ژوند وکړو. سردار اندرې چې له دغه سفره راستون شو، دا پریکړه یې وکړه چې سږ کال مني باید پترزبورګ ته لاړ شي او ددې پریکړې لپاره یې بېلابېل لاملونه غوټه کول. خورا ډېر عاقلانه او منطقي دلایل یې د پترزبورګ د سفر او آن په دولت کې د یوې چارې د منلو لپاره پیدا کولای شول. نور نو آن په دې نه پوهېده چې څنګه یې تر اوسه پورې دا توان لاره چې د ژوند له ورځنیو چارو ځان ګوښه وساتي. هماغه شان چې لا میاشت پخوا په دې نه پوهېده چې څنګه به دي وکولای شي، کوم وخت له خپل کلیوالي ژوند نه لرې لاړ شي. نور نو دا ورته په ډاګه شوې وه، که له ورځني ژوند نه ګټه وانخلي، هغه به هسې د سیند پر غاړه کرلی ګل وي، د هغه آن په دې سر نه خلاصېده چې تر دې نه مخکې څنګه ده یو شمېر نامعقوله سست دلایل چې ګواکې د ژوند تجربو ورښودلي وو، منلي وو. هغه دلایل چې ویل یې په ژوند کې د بري خوند او د مینې نیکمرغي بابیزه خبرې دي. اوس عقل هغه ته بل څه ویل:

-په کلي کې ناسته ورته غم لړلې شوې وه، نور یې نو پخوانیو کړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړو سره لېوالتیا او مینه نه ښوده او زیاتره وخت به په خپله کوټه کې یوازې ناست و. هغه پاڅېد، هینداري ته ودرېد او تر ډېرې پورې یې خپل څېرې ته کتل. بیا یې مخ واړاوه او په هینداره کې یې د خدای بښلې لیزا (میرمن یې) تصویر ته چې په یوناني ډول یې خپلې کوځې تر سر تاو کړې وې او موسکا پرشونډو وه. او له زرین چوکاټ نه یې ده ته سترګې نیولې وې، وکتل. هغې نور نو خپل خاوند ته هغه پخوانۍ ترخې خبرې نه کولې، هغې په سادګۍ، خواخوږۍ او خورا مهربانۍ ده ته کتل. سردار اندري لاسونه شاته کړي کړي وو او تر ډېرې پورې په کوټه ګرځېده راګرځېده. کله به یې تندي تریو او وروځې برندې کړې، کله به موسکا پرشونډو خپل نامعقول او نه بیانېدونکي خیالونه، لکه د جنایت رازونه، ورپاد شول، کله به هغه اندیښنې او تصورونه چې پېیر او دده له ویاړونو سره اړوند وو، یا کړکۍ ته ولاړه نجلۍ، هغه عمرخوړلې د څېرې ونه، یا ښځینه ښکلا او مینه چې د هغه ژوند یې چوربدل کړي و، ورپاد بدل او ورپاد بدل. که څوک به په دغو شپېو کې چې دې په دغو خیالونو کې ډوب و، کوټې ته ورننوتلي وای، هغه به په ځانګړې توګه وچ او غوڅ و او د هغه د ترخه منطق له اورېدو سره به مخامخ کېده.

کله به په دغه شان شپېو کې شهزادګۍ ماریا، د هغه کوټې ته ورننوتله او ویل به یې:

- ګرانه ! نن نه شو کولای، نیکولای جان (د اندرې زوی) د باندې وباسو، هوا خورا سړه ده.

سردار اندري به په ترخه ژبه خپلې خور ته ځواب ورکاوه:

-که هوا توده وای، هغه به په یو کمیس کې وتلي وای، خو اوس چې هوا سړه ده، تودې جامې وروا غوندئ، تودې جامې د همدې لپاره دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې په سرو کې واغوستل شي، نه د اوړي لپاره. همدا تاوده کالي، همدا ساړه، نه دا چې کله ماشوم تازه او تاندې هوا ته اړتیا لري په کور کې وساتل شي. په خورا منطقي دلایلو یې هر چا ته ځواب وایه. ګواکې هڅه یې کوله یو چا ته د هغه پټو، نابښکاره او غیر منطقي اندېښنو د ګناه له امله چې د ده په خیالونو کې روانې وې، جزا ورکړي. شهزادګۍ ماریا به په دغه شان شېبو کې له ځانسره ویل:

- دا فکري هڅې نارینه څومره وچوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴

سردار اندرې د ۱۸۰۹ کال د اګست په میاشت کې پترزبورګ ته ورسېد. دا د ځوان سپیرانسکي د ویاړونو زمانه او د هغه له خوا د وړاندې شویو بدلونونو د چټکو سرته رسېدو وخت و. همدا د اګست په میاشت کې و چې ټولواک له ګاډۍ نه ولوېد او پښه یې خوږ شوه. دی درې اونۍ د پتروګراف په ښارګوټۍ (د پترزبورګ څنډې) کې پاتې شو او هره ورځ به یې بې ناغې له سپیرانسکي سره کتل. د زړه خواله به یې سره کوله او له هغه نه پرته بل هېڅوک یې نه منل. په همدې وخت کې نه یوازې هغه دوه پېژندل شوي فرمانونه (چې د خلکو له کرکې سره مخامخ شول) چې د درباري رتبو د له منځه تلل او د ماموړینو د روزلو لپاره مسلکي ښوونځیو ته آزموینې یې حتمي کولې، راووتل، بلکې یو زیات شمېر نور قوانین چې د روسیې د قضایي، اداري او مالي جوړښت د ټولو برخو، د وزیرانو له شورا نه نیولې، تر سیمه ایزو جرګو پورې د بدلونونو او اصلاحاتو غوښتنه یې کوله، راووتل.

ټولواک الکساندر هغه لیبرال خیالونه چې هغهٔ واک ته رسېدو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت کې د هغو د سرته رسولو تکل کړی و، د خپلو مشاورینو (چارتوریژسکي، نووسیلځووف، کوچوبامي او ستروګانوف، چې ده په ټوکه د ملي ژغورنې جرګه ګۍ بلله) په مرسته، سرته رسول.

اوس د ټولو دندې دووتنو ته سپارل شوې وې، سپرانسکي د ټولو ملکي او آرکچییوف د پوځي چارو مشري کوله. سردار اندرې چې د ټولواک یاور ټاکل شوی و، پترزبورګ ته د رسېدو سره سم دربار ته لاړ.

ټولواک دوه واره هغه لیدلی و، خو نه یې هغه ته پاملرنه کړې وه او نه یې کومه خبره ورسره کړې. سردار اندرې له هغه نه پخوا هم داسې انګېرله چې ټولواک له هغه سره د خبرو اترو لېوال نه دی او د هغه خبره او شتوالي په ټولواک کې د بېزارۍ احساس رالمسوي. ده ته د ټولواک ننني سوړ او له ده نه تښتېدونکي غلچک د همدغې انګېرنې تایېد و. درباریانو سردار اندرې ته داسې ښودله چې ټولواک له هغه نه په دې خوابدی و چې بالکونسکي له ۱۸۰۵ کال راهیسې پوځ پرېښی و.

سردار اندرې له ځانسره ویل:

- زه خپله په دې پوهېدم، چې د یو چا خوښېدل او ناخوښېدل څومره زموږ له واک وتلې خبره ده، خو دا باید د دې لامل نه وي، چې زما له خوا د پوځ د سمون لپاره جوړه شوې کړنلاره، په خپله هغه ته وړاندې نه کړم. دغه کړنلاره به خپله، یوښه دفاعیه وي. د خپلې کړنلارې په اړه یې له یو بوډا فیلډ مارشال سره چې د ده د پلار ملګری و، د مشورې غوښتنه وکړه. فیلډ مارشال هغه ته وخت وټاکه او په خورا ورین تندي یې د سردار هرکلي وکړ او دا وعده یې هم ورکړه چې د هغه په اړه به ټولواک ته خبر ورکړي. څو ورځې وروسته سردار اندرې ته خبر ورکړ شو چې دي باید د دفاع وزیر ګراف اراکچییوف ته ورشي.

سردار اندرې په ټاکل شوي ورځ د سهار په نهو بجو د دفاع د وزیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

دفتر ته ورغي. هغه خپله له اراکچییوف سره پېژند ګلوی نه درلوده او هېڅکله یې هغه نه و لیدلي، خو هغه څه چې دي د هغه په اړه پرې پوهېده، په ده کې د هغه په وړاندې ځانګړي درناوي نه راپاروه.

سردار اندرې د ګراف اراکچییوف د انتظار په کوټه کې د نورو څو تنو مخورو غیرمخورو کسانو ترڅنګ چې د هغه د کتو هیله یې لرله، ناست او له ځانسره یې ویل:

-دا د دفاع وزیر او د ټولواک د ډاډ وړ دي، هغه یو ناپېیلي او له چا سره ځانګړي اړیکي نه لري، زما لیکنه او یادداښتونه هغه ته سپارل شوي دي او هغه یوازینی څوک دی چې د هغه په اړه به پریکړه وکړي.

سردار اندرې د خپل خدمت په وخت کې چې زیاتره هغه یې لا په یاد وو، د خورا ډېرو لویو لوړپوړو چارواکو د منني او انتظار کوټې لیدلې وې او د هغو له ډولا ډول او بېلابېلو ځانګړتیاوو سره آشنا و، خود ګراف اراکچییوف د انتظار کوټې یوه ځانګړې، ځانګړتیا لرله. د هغو غیرمخورو وګړو په څېره کې چې د وزیر د لیدو په تمه ناست وو، یو ډول د شرم او تابعیت نښې خورې وې او د مخورو او پېژندل شویو کسانو په څېره کې چې له هغه سره یې د کتنې هیله لرله د ناهیلۍ او ګبنۍ حالت چې تر یو ډول سپین سترګۍ او بې پروایي لاندې د پټولو هڅه یې کوله لیدل کېده. کولای شو ووایو چې دوی په خپل دغه حالت او پر هغه چا چې دوی یې د کتو هیله لرله، ملنډې وهې. ځینې په خیالو کې ډوب په کوټه کې ښکته پورته ګرځېدل او ځینو نور خپل منځو کې بنګېدل او خندېدل. سردار اندرې د هغو د خبرو اترو په لړ کې د سلاوا ! اندریوویچو (د دفاع وزیر بشپړ الکسي اندریوویچ آرکچییوف و) او یاره غم به دې وخوره، اصطلاحات چې د اراکچییوف په اړه څو واره وویل شول، واورېدل. یو جنرال چې خورا مهم بربښېده ګواکې ځان ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې ډېر انتظار سپکاوي ګاڼه، پښه په پښه اړولې وه او له ملنډو ډکه موسکا يې پرشونډو خوره وه، خو بيا هم هر وار به چې د وزير د کوټې ور راخلاص شو، د ټولو پر څېرو به يو احساس، چې ډار و، راخوربده.

سردار اندرې د دويم ځل لپاره د هغه ياور ته وريادونه کړه چې د ده نوم ګراف ته ورياد کړي، خو ياور هغه ته په سپکاوي وکتل او وې ويل، يادونې ته اړتيا نه شته، وار به دې راشي. وروسته له هغه چې ياور څو تنه د وزير دفتر ته بدرګه او بېرته راوويستل، د سردار اندرې يوه افسر ته پام شو چې د سپکاوي او ډار نښه يې له څېرې ځرګندې وې، هغه وحشتناکې دروازې ته ورپرېښودل شو. له وزير سره د دغه افسر کتنه خورا اوږده شوه، خو ناڅاپه د دروازې له شا نه د سپکاوي له قهره ډک لوړ غږ واورېدل شو. هغه افسر چې رنګ يې الوتي، شونډې او غومبورې يې رېږدېدل، له کوټې راووت، سر يې په دواړو لاسو کلک نيولې و، په چټکۍ او بې له هغه چې چاته وګوري،د انتظار له کوټې نه تېر شو.

تر هغه نه وروسته، سردار اندرې دروازې ته بدرګه او ياور په بنګهاري هغه ته وويل:

-ښۍ خوا، کړکۍ ته نږدې.

سردار اندرې د کار يوې ساده کوټې ته چې د پرتم نښې يې نه لرله، خو ښه منظمه وه، ورننوت. د ميز تر شا د څلويښتو کالو په منګ يو سړي چې وتلې ټټر، اوږده ککرۍ، لنډې څڼې او له ګونځو ډک تندي لاره، ولېد. سره ورته وروځو لاندې يې، خړې شنې رنګې سترګې ستومانۍ او ناپوهېدونکې برېښېدې. پزه يې سره، ډېره اوږده او پر شونډو راښوه شوې وه. اراکچييوف سردار ته مخ راواړاوه او پرته له هغه چې ده ته وګوري وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- څه مو غوښتل؟

سردار اندرې په کراره ځواب ورکړ: هیله کوم جلالتمابه! زه څه غوښتنه نه لرم.

د اراکچییوف سترګې هغه ته ورواوښتې:

-مهرباني وکړئ کېنئ، سردار بالکونسکي!

سردار زیاته کړه:

- زه څه هیله نه لرم، اعلیحضرت مهرباني کړې ده او زما وړاندیزونه یې تاسو عالیجناب ته رالیږلي دي.

اراکچییوف د هغه خبره پرې کړه او وې ویل:

-ما ته خورا ګرانه ده، اجازه راکړئ، ما ستاسو وړاندیز ولوست...

یوازې او یوازې د هغه د لومړۍ خبرې نه د مینې انګازه واوریدل شوه، پرته له هغه چې سردار ته وګوري، مخ یې شاو خوا ته اړاوه، رااړاوه او شیبه په شیبه یې خبرو د چغو او سپکاوي بڼه پیدا کوله:

- دنوي پوځي قانون وړاندیز کوئ؟ قوانین ډېر دي، نوي څه کوئ؟ چې د هغو زړو د سرته رسولو ځوک نه شته. نن سبا ټول قوانین لیکي، ګرانه! قانون لیکنه آسانه خبره ده، خو د هغه سرته رسول خورا ګران کار دی.

سردار اندرې، په خورا درناوي وویل:

-جلالتمابه! زه د ټولواک په سپارښتنه ستاسو لیدنې ته راغلی یم، تاسو زما د وړاندیز په اړه کومه لارښوونه او سپارښتنه لرئ؟

اراکچییوف، پاځېد ،د میز نه یې پاڼې راواخیستې، سردار اندرې ته یې ورکړې او وې ویل:

- مهرباني وکړئ، ما د هغه په اړه خپل نظر ولیکه او هغه مې ځانګړې جرګه ګۍ ته سپارلی دی، زه ستاسو وړاندیز نه منم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پاڼې په منځنۍ برخه کې، په پنسل، داسې کرښې چې له تېروتنو نه ډکې او آن د ټکو او نښو د پر ځای ایښودو پاملرنه هم په کې شوې نه و، داسې لیکل شوي و:

- بې بنسټه، ګډه وډه او د منلو وړ نه ده، ځکه چې د فرانسوي پوځ د قانون له مخې اخېستل شوې او زموږ د پوځ د کرنلارې هېڅ څه په کې لیدل کېږي نه.

سردار اندرې وپوښتل:

- کومې جرګه ګۍ ته ورلېږل شوې ده؟

- د پوځي اصولو جرګه ګۍ ته، او زما له خوا په هغه جرګه ګۍ کې ستا د افتخاري غړیتوب سپارښتنه هم لیکل شوې ده.

سردار اندرې ځواب ورکړ: - زه کوم شکایت نه لرم.

اراکچییوف تکرار کړه:

-هو کې افتخاري غړي، هغه هم بې شکایته ! ښه راغلاست.

هغه اندرې ته سروښوراوه او چغه یې کړه:

-آها، تا ته وایم، بل تن ته ورغږ کړئ !

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵

سردار اندرې په جرګه ګۍ کې د خپل غړيتوب د منلو خبرتيا ته د انتظار په موده کې له پخوانيو آشنايانو ، په تېره بيا له هغو کسانو سره چې کېداى شو ،له ده سره په راتلونکې کې خواخوږي وکړي، آشنايانې تازه کولې. هغه اوس په پترزبورګ کې، هماغه احساس، احساساوه چې د جګړې د پيل په درشل کې يې احساساوه، هغه احساس چې په ده کې يې، په راتلونکي کې،لوړ پلو ته ناآرامه لېوالتيا راپاروله او د ميليونو انسانانو برخليک پورې يې اړه پيدا کوله.

هغه،د عمرخوړلو له قهره،د ناخبرو له لېوالتيانه،د بې له ټينګاره، دخبروکسانو له احتياط او پاملرنې او د ټولو له ګبنې او ناآرامۍ نه، د بې شمېره جرګه ګيو چې ورځ تر ورځ د هغو له شته والي او نويو جوړېدو نه خبرېده،داسې احساسوله، چې اوس يعنې ۱۸۰۹ کال کې، دلته په پترزبورګ کې د کومې لويې کورنۍ جګړې د پيل لپاره چې ستر قوماندان يې سپيرانسکي و ، چمتووالى روان دى. سپيرانسکي يو مرموز سړي وچې ده نه پيژاند ، خو ده ته يو نابغه برېښېده...

سردار اندرې اوس په داسې يو منزل شوي لوړ، ښه او د پام وړ دريځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې و، چې د پټرزبورګ لوړو اعیانو او بلې هرې ډلې په ورین تندي او پرانستې غېږې د هغه هرکلي کاوه. د بیا جوړونې ګوند ځکه د هغه منلو ته خوښي ښودله چې هغه یې نه یوازې د کتاب او مطالعې د یوه لېوال او ښه ذهن لرونکي په نامه پېژانده، بلکې د خپلو مرییانو او بزګرو د آزادۍ له امله یې د یوه لیبرال څېرې نوم ګټلې و. د عمر خوړلو او ناراضیانو ډلې ته، هغه د خپل پلار د غوره دریځ له امله د درناوي وړ و او دغې ډلې هیله لرله چې د نویو اصلاحاتو په وړاندې د دوی د سیالي لپاره، د هغه ملاتړ تر لاسه کړي. د ښځو ډلې هغه په بې ساري خوښۍ ځکه مانه، چې هغه ته یې د یو ښه بډای او داسې یو زوم په سترګه کتل، چې په جګړې کې د وژنې (یو وار آوازه خپره شوه چې دی په جګړه کې وژل شوی دی) او د ځوانې ښځې زورونکې مرګ یې د هغه د څېرې نه یو شاعرانه کړۍ تاو کړې وه. د دې تر څنګ هغه چا چې دی له نېږدې او پخوا نه پېژانده، ټول په یوه آواز په دې ډاډمن وو، چې هغه په دې پنځو وروستیو کلو کې د ښه والي پلو خورا بدل شوی دی. طبیعت یې نرم شوی او څېره یې لا مېړنۍ شوې ده. د ځان ښودنې، کبر او پر نورو ملنډې یې په کړو وړو او خبرو کې له منځه تللې... د ده له کار سره یې مینه او لېوالتیا زیاته او زیات شمېر خلک یې د لیدو هیلمند شوي دي.

د دفاع له وزیر ګراف اراکچییوف سره د کتنې نه یوه ورځ وروسته مازدیګر هغه د ګراف کوچوبیه کره ورغی او له «سلاوا اندرېوویچ» (کوچوبیه هم وزیر په دې نامه یادوه...) سره یې د خپلې کتنې نقل ورته وکړ.

ګراف کوچوبیه هغه ته وویل:

- ګرانه! آن په دې پېښه کې هم، تاسو د میخایئلوویچ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګډون نه پرته، هېڅ څه کولای نه شي. د زړه سره ! دا سړي هر کاره دي، خير، هغه ژبه کړې ده، چې نن ماښام دلته راشي.

سردار اندرې وپوښتل:

- نو دا د جګړې کړنلاره د سپيرانسکي پورې څه اړه لري؟

کوچوبيه وموسېد او سر يې وښوراوه. هغه چې د بالکونسکي سادګۍ حيران کړی و، داسې زياته کړه:

- ځو ورځې د مخه مو له هغه سره د تا په اړه خبرې کولې او د تا له خوا د مريبانو د آزادۍ خبره هم ياده شوه.

يو بوډا چې د ټولواکې ايکاترينې د زمانې له لوړپوړو چارواکو نه و، سردار ته مخ وروا اړاوه او په سپکاوي يې له نه هغه وپوښتل:

- ښه سرداره ! دا ته وې چې خپل مريبان دې آزاد کړل؟

سردار په دې هيله چې بوډا لا پسې خوابدی او په قهرنه کړي او خپل دغه دريځ چې مريبان يې پرېښي کمزوري وښيي، ځواب ورکړ:

- ځمکې خورا لږې او حاصل يې کم و.

بوډا کوچوبيه ته وکتل او وې پوښتل:

- ډاربږي چې د اوښتون له قافلې نه شاته پاتې نه شئ ! او ترلږ ځنډ نه وروسته يې وويل:

- زما په يوه خبره هېڅ سر نه خلاصېږي، مريبان خو دې پرېښودل اوس به کرکيله څوک کوئ؟ قانون جوړول خو آسانه کار دی، خود هېواد د چارو اداره خورا ګرانه ده، په هر حال زه له تاسو نه پوښتنه کومه ګرافه ! که ټول آزموينه ورکړي، څوک به د شورا مشر وي، څوک به د ادارو مشران وئ؟

کوچوبيه، پښه په پښه واړوله، ټولو ناستو کسانو ته يې وکتل او ځواب يې ورکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- زه فکر کوم، هغه کسان چې په آزموینې کې بریالي شي.

- ښه، د ساري په توګه له ماسره پریا چنیکوف کار کوي، ویاړمن سړی دی، په سرو زرو ارزي، هغه له شپیتو اوښتي، ایا هغه لاړ شي، آزموینه تېره کړئ؟

- هو کې، دا ستونزمنه خبره ده، ځکه د روزنې دودول زما په هېوا د کې ګرانه چاره وه، خو،...

ګراف کوچوبیه خپله خبره پای ته ونه رسوله. له خپله ځایه پاڅېد، د سردار اندرې لاس یې ونیو او د هغه لوړ ونې، نیم طاس سري، ژېړځلي، پراخ تندي او برند وروځي سړي مخ ته چې د دوی خوا ته روان و، ورغی... هغه د ځلوېښت کالو بربښېده، شین بخون جمپر یې اغوستي، دصلیب نښان یې په غاړه او یو ستوري یې د ټټر په چپه خوا ټمبولې و. دا سړي هماغه سپیرانسکي و. سردار اندرې د سترګو په رپ کې هغه وپېژاند او ژوند ته د ګوانښمنو شېبه په شان یې څه په زړه کې رالمسېدل. خو دی په دې نه پوهېده چې د ده په زړه کې دغه رالمسېدونکي او وینېدونکي احساس، له رخې و، که له انتظاره او یا د هغه درناوي له امله چې دغه سړي په چا کې راوېښاوه. د سپیرانسکي څېرې ځانګړې بڼه لرله، چې د لیدو په لومړي شېبه کې پېژندل کېده. سردار اندرې په هغو ټولو بنداروتو او غونډو کې، چې ده هلته تګ راتګ لاره، څوک په دې اندازه آرامه او ډاډمن نه و لیدلي...

هغه هېڅ چېرې، د هېڅ چا داسې اغېزمن کتل او هم مهاله هغه مهرباني چې د هغه له نیم پرانستو او لږ ولمدو سترګو نه وربده، هغه دغه راز ژوره، خو صادقه موسکا چې کومه ځانګړې معنا یې هم نه لرله، هېڅ چیرې نه وه لیدلې. هغه دغه شان خوږ، صاف او آرام غږ په

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېره بیا دا سې ښکلې تانده ځېره، په ځانګړي توګه لاسونه، لږ سوروړ، خورا پاسته، تاوده او سپین لاسونه، هېڅ کله نه و لیدلي... سپیرانسکي څوک و؟ هغه د بهرنیو چارو وزیر، د ټولواک ویاند، د هغه د لارې مل، چې له ده سره ایرفورت ته تللی و او څو ځله یې هلته له ناپلیون سره لیدلي او له هغه سره یې خبرې کړې وې.

سپیرانسکي د هغه څه برخلاف چې په لویو غونډو او بنډارونو کې کېږي، نه یوازې هر چاته جلا جلا نه کتل، بلکې په خبرو کې یې هم تلوار نه کاوه. په خورا آرامۍ او ډاډ یې خبرې کولې، په دې ډاډمن و چې ده ته ټول غوږ غوږ دي او ده به هم یوازې هغه چاته کتل، چې ورسره غږېده.

سردار اندرې په ځانګړي توګه د سپیرانسکي هرې خبرې او هرې خوځېدا ته ځیر ځیر و...

سپیرانسکي، کوچوبیه، ته وویل:

-له دې امله خواشیني ښرګندوي چې ناوخته راغلی دی. هغه وویل چې په دربار کې ځنډېدلی دی، خو دا یې ونه ویل چې له ټولواک سره بوخت و، خو په ځان ښودنه کې د کمینۍ کچه د سردار اندرې نه پټه پاتې نه شوه. کله چې کوربانه سردار اندرې هغه ته ورپېژانده، سپیرانسکي په کراره خپلې سترګې د هغه ځېرې ته ورځیر کړې، یوه شېبه یې په خندا خندا هغه ته وکتل او بیا یې وویل:

- تاسو سره له پېژندګلوۍ نه خورا خوشاله شوم، ما د ټولو نورو په شان ستا په اړه ډېر اورېدلي دي.

کوچوبیه، په لنډه توګه د آراکچییوف له خوا د بالکونسکي د منلو په اړه وغږېد. ددې خبرې په اورېدو د سپیرانسکي پرشونډو موسکا خپره شوه، هغه چې په کراره او آرامه غږېده، هر څپه او کلمه یې جلا

(c) ketabton.com: The Digital Library

جلا ادا کول:

- ښاغلي مګنيځکي د پوځي قوانينو د ځانګې مشر زما نېږدې ملګري دي، که تاسو هيله لرئ زه کولې شم له هغه سره ستاسو پېژند ګلوی وکړم او د هرې جملې په پای کې يې لړ ځنډ کاوه...

ډېر ژر د سپيرانسکي شاوخوا ته يوه ډله جوړه شوه او هغه بوډا چې د خپل مامور پريانيچنيکوف د برخليک په غم کې و، هم له هغه نه پوښتنه وکړه. سردار اندرې هېڅ نه غږېده او په خبرو اترو کې يې ګډون ونه کړ. يوازې د سپيرانسکي او د هغه د غږېدا او خوځېدا څارنه يې کوله او هغه چا ته يې چې لا څو شېبې د مخه د ده لپاره د ديني علوم د طالب نه زيات څوک نه و، او اوس يې د ده په اند د روسيې ټول برخليک د هغه په سپينو او پستو لاسونه کې ليد، په ځير کتل. بوډا ته د ځوابونه په لړ کې د سپيرانسکي بې ساري او له آرامي نه ډک ځوابونه سردار اندرې حيران کړي و. داسې برېښېده چې هغه خپلې خبرې له خورا لوړو ځوکو هغه ته رالېږي، خو همدا چې بوډا خپل غږ له اندازې زيات اوچت کړ، سپيرانسکي وموسېد او وې ويل:

- دی ځان ته حق نه ورکوي، چې د ټولواک د ښو يا بدو په اړه قضاوت وکړي.

سپيرانسکي وروسته له هغه چې يوه موده، له مېلمنو سره پاتې شو، پاڅېد، د سردار اندرې پلو ورغي، هغه نه يې هيله وکړه چې د تالار کوزې خوا ته لاړ شي. دا څرګنده ده، چې هغه غوښتل له بالکونسکي سره د زړه خواله وکړي.

په يوې نرمې موسکا چې د ملنډو نښې په کې ليدل کېدې، وويل:

- دغې تودې مرکې او خبرې اترې چې دغه درانه بوډا له ما سره پيل کړې، له تاسو سره خبرو ته پرې نښودم...

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپیرانسکي زیاته کړه:

- زه ډېره موده کېږي چې تاسو پېژنم، لومړي خو ستاسو له خوا د کلیوالو مریبیانو پرېښودل او آزادول، یوه غوره او بېلګیزه چاره وه او کاشکې نورو ځمکوالو هم ستا په شان کار کړي وای. دویم دا چې تاسو د یاورانو له ډلې نه هغه څوک یاستئ، چې د درباري امتیازاتو او درجو د لغو د فرمان سپکاوي مو نه دی کړئ، هغه مو بد نه دی ګڼلی او له هغه نه خوابدي نه یاستئ.

سردار اندرې وویل:

- هو کې پلار مې نه غوښتل چې زه له خپل دې حق نه ګټه واخلم او له ټیټو پوړو او رتبو نه کار پیل کړم.

- ستاسو پلار د زرینې پیړۍ سړي دي. داسې ښکاري چې هغه داوسنۍ زمانې تر وګړو د لوړو خیالاتو خاوند دي، نو ځکه د طبعي عدالت دغه جوړښت نه مني.

سردار اندرې چې هڅه یې کوله، د سپیرانسکي د خبرو د اغېز په وړاندې چې پر ده هم اغېز کوي، ودرېږي، وویل:

- خو زما په اند ، دغه نیوکې بې بنسټه هم نه دي.

سردار اندرې چې نه غوښتل په هر څه او د هر شي په اړه د هغه ټولې خبرې ومني، تکل لاره چې له هغه سره نانداري پیل کړي...

هغه غوښتل چې د دغه پېژندل شوي شخصیت خبرې په ځیر واوري، د هغه کړه وړه وڅاري، چې هغه ښه وپېژني. دغه کار د هغه ذهن او خیال سخت بوخت کړی و.

سپیرانسکي په آرامي وویل:

- بې بنسټه نه دي؟ کېدای شي، بنسټ یې د ښاغلو شهرت پالنه وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- او تر یوه ځایه ملي ګڼې.

سپیرانسکي سترګې ښکته واچولې او وې ویل:

- ستا مو خه څه ده؟

سردار اندرې وویل:

- زه ښایي د مونتیسکوي مینه وال یم، د هغه دا اند ته چې درناوي او سپېڅلتیا د پاچاهۍ بنسټ ګڼي، بې له هر څه منم، زما په اند د اعیانو او دربار یانو ځینې امتیازونه او حقوق د همدې جوړښت ځینې بنسټونه جوړوي.

که څه هم د سپیرانسکي له سپینې څېرې نه موسکا کډه وکړه، خو هغه لا په زړه پورې شوه، داسې ښکاربده چې د سردار اندرې ځینې خبرو یې پام اړولی دی. هغه په فرانسوي ژبه د هغه پوښتنو ته ځواب ویل پیل کړل، که څه هم څرګنده وه چې هغه له روسي ژبې نه په دې ژبه کې په ستونزو خبرې کوي، ولې بیا هم هماغه شان آرامه غږېده، هغه وویل:

- که له دې اړخه خبرې ته ځیر شو... هغه په دې اند و چې ویاړ او درناوي یو چا ته د امتیاز په ورکولو، نه شي ساتل کېدای. او د هغه دلایل ساده، روښانه او لنډ وو.

ټینګ، ویاړمن او پرتمین جوړښتونه چې د سیالۍ او پېژندنې سرچینې دي، باید د ستر ټولواک ناپلیون د "لژیون دونور" په شان د پرمختګ د اصلونو نه یو اصل وي، نه د کومې طبقې یا دربار امتیاز.

سردار اندرې وویل:

- په دې کې هېڅ شک نه شته، خو له دې نه هم سترګې پټولای نه شو چې درباري امتیازات هدف ته په رسېدو کې ښه اغېزمن وو. درباریان ټول هڅه کوي چې د خپل امتیاز وړتیا ولري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپیرانسکي وویل:

- خو تاسو په خپله له دې امتیاز نه لاس په سر شوي یاستئ.

هغه په یوې موسکا دا څرګنده کړه، چې غواړي هغه خبرې چې سیال یې په کې د ناآرامي احساس کوي، په مینه ناکه ژبه پای ته ورسوي، وې ویل:

- هیله کوم ما ته ویاړ راوبښئ او د چهارشنبې په ورځ، زما کره مهرباني راوکړئ. په هغه ورځ به ما له ګنیځکي سره هم خبرې وکړو، زه هغه سره غږېدلي یم او هیله لرم چې د هغه خبرې به تاسو ته په زړه پورې وي. ددې ترڅنګ به مې دا ویاړ هم په برخه شي چې له تاسو سره پوره او د زړه له کومې د زړه خواله وکړم. هغه سترګې وترلې،د درناوي په نښه یې سر وښوراوه او په فرانسوي بڼه یې بې له هغه چې مخه ښه وکړي او یا د چا پام ځانته ورواړوي، له تالاره ووت

(c) ketabton.com: The Digital Library

۶

سردار اندرې په پترزبورګ کې د خپلې استوګنې په لومړيو وختونو کې داسې انګېرله چې د پلازمينې ورې او ناڅرګندې چارې، د هغه د خيالاتو هغې سپېڅلتيا ته تاوان رسوي چې ده د باندې په ساده ژوند کې ترلاسه کړې دي.

ماښام به چې کورته راستون شو، په تاکلو وختونو کې به يې څلور پنځه کتنې ليدنې د خپل يادښت په کتابچه کې په نښه کړې. هغه نه کار کاوه او نه يې د څه شي په اړه فکر کاوه، ځکه هغه آن دفکر کولو لپاره هم وخت نه لاره... خو بيا يې هم خبرې ښې او پر ځای کولې.

کله به يې په خواشنۍ دې ته پام شو، چې يوه ځانګړې موضوع يې په څو مجلسونو کې طرحه کړې او پرې غږېدلی دی...

سپيرانسکي د چهارشنبې په ورځ په خپل کور کې له هغه سره کېناست او د اوږدې مودې پورې يې، له هغه سره يوه په يو د زړه خواله وکړه. دغې کتنې هم لکه د لومړې کتنې په شان چې کوچوبيه د کور په څېر پر بالکونسکي ډېره اغېزه وکړه.

هغه کسان چې د سردار اندرې تر نظره سپک او بې اندېښنې ورتلل، خورا زيات او بې شمېره وو، نو ځکه يې هڅه کوله، هغه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کمال ارمان په هر چا کې پیدا کړي چې دی یې د سرته رسولو لپوال و ،نو ځکه یې په ډېرې آسانۍ وکولی شو ، چې سپیرانسکي د پوره او هوښیار انسان د بېلګې په نامه ومني.

که سپیرانسکي د هماغه ټولنیزې ډلې وای چې سردار اندرې و ، که هغه د هماغه ډول روزنې او اخلاقي دودونو خاوند وای، لکه دی، نو کېدای شو چې بالکونسکي ژر ترژره د هغه د انساني ناتوانیو او ټولنیز شخصیت کمزورو ټکو ته پام شوی وای. خو اوس د سپیرانسکي حیرت پارونکی عجیب منطقي تفکر په ده کې هغه ته خورا ژور درناوی راپاراوه، په تېره بیا له دې کبله چې هغه د ده په دې ډول خیالاتو او تفکر پوره پوهېدای نه شو. کېدای شي، سپیرانسکي له دې امله چې د سردار اندرې د استعداد او توان درناوی یې کاوه او یا له دې کبله چې ویې کولای شو ، د هغه د دوستۍ ویاړ وګټي، یوازې سره کیني او د زړه خواله وکړي. سپیرانسکي په پوهې او فضیلت، پیاوړي تفکر او خپل له تعصب نه آزادو خیالاتو سره هڅه کوله، هغه دځان خواته راوکاږي.. دا په دې معنیٰ چې په پټه خوله یې ځان او هغه، یوازیني کسان ګڼل چې کولای یې شول، د نورو ناتواني او حماقت وغندي او د یو بل د ژورو اندېښنو او هوښیاري درناوي وکړي.

سپیرانسکي له سردار اندرې سره د چهارشنبې په ماښامنۍ اوږدې کتنې کې په وار وار سره د "زموږ" په کلمې ټینګار کاوه، د ساري په توګه هغه ویل:

ـ خلک زموږ ټولو هغو کړو وړو ته ګوري چې له ورځنی دود دستور او حالاتو نه لوړ او یا ښکته وي...

یا به یې په موسکا ویل:

ـ ولې موږ غواړو ، داسې لاره ولټوو چې لېوان ماړه وي او رمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بشپړه وي... یا دا چې: هغوی نه شي کولای په موږ پوه شي... دغه ټولې خبرې په داسې یوې ژبې کېدې چې، ښودنه یې کوله:

ـ موږ پوهېږو چې هغوی څوک او موږ څوک یو...

له سپیرانسکي سره دغو اوږدو خبرواترو یوه پایله لرله او هغه دا، چې دده هغه احساس یې لا پسې پیاوړی او ژور کړ، چې تر لومړې کتنې نه وروسته د سردار اندرې په زړه کې پیدا شوی و. سردار اندرې ته دا څرګنده شوه چې هغه یو منطقي، خورا هوښیار او په اندېښنو او تفکر کې ډېر سختګیر دی، په پرله پسې زیار او هلوځلو واک ته رسېدلی و او خپل دغه واک یې له روسیې نه د چوپړ نه څاروه.

سپیرانسکي، د سردار اندرې په اند، هماغه څوک و چې ده غوښتل دی خپله دهغه په شان واوسي. هغه څوک چې د ژوند ټول اړخونه یې په خورا هوښیارۍ سپړلي او پرته له عقله، بل څه نه مني .هغه هر څه د عقل په تله تلل. خورا پېچلې خبرې یې په داسې آسانۍ او سادګۍ سپړلې چې سردار اندرې نابېره د هغه هره خبره، منله او ملګرتیا یې کوله. هغه که په کومه خبره نیوکې کولې، دا یوازې ددې لپاره و چې د خپلې ذهني خپلواکۍ درناوی وکړي او په ټولو برخو کې د سپیرانسکي تر اغېز لاندې رانه شي. د هغه هر څه سم، ښکلي او د پام وړ و، خو هغه څه چې سردار اندرې یې خواشیناوه، نه یوازې د سپیرانسکي ساړه هینداریز کتل و، چې د هغه زړه نه یې د خبرېدو لار بدلوله، بلکې د هغه سپین او ښکلي لاسونه و چې سردار اندرې بې ارادې هغو ته پرله پسې کتل، هغه شان چې ساده خلک د واک لرونکو خلکو لاسونو ته ګوري. همدا هینداریز کتل او سپین ښکلي لاسونه هغه څه و چې سردار اندرې یې عصبي کاوه. هغه څه چې په سپیرانسکي کې د سردار اندرې د تعجب او حیرانتیا وړ و، هغه نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوازې خلکو ته په بې ساري توګه د هغـه پـه سـپکاوي کتـل، بلکـې هغـه لارې چارې او بېلابېل دلایل وو، چې د خپل نظر د عملي کولو لپاره یې له هغه نه کار اخیسته...

سردار اندرې له سپیرانسکي سره د خپلې پېژند ګلوۍ پـه لـومړنیو وختونـو کـې هماغـه شـان د هغـه لېـوال و، لکـه هغـه لېـوالتیـا چـې ده یـو وخت له بناپارت سره ښودله... هماغـه لـومړۍ شـپه چـې بالکـونسـکي د سپیرانسـکي کورتـه ورغـی او خبـرې د پـوځي مقرراتـو جرګـه ګـۍ تـه ورسېدې، سپیرانسکي په ملنډو سردار اندرې تـه وویـل چـې یـو سلو پنځوس کاله د دغه جرګه ګۍ له عمره تېرېږي، پـه میلیـونـو روبلـه خرڅ پرې شوي دي، خو د روزنکاف له پرتله ایز قوانینو پرته، بل هېڅ کار په دې برخه کې شوی نه دی. هغه زیاته کړه:

- دولت، په میلیونو روبله خرڅ کـړي دي، خـو پرتـه لـه همـدې نـه بـل هېڅ څه ترسره شوي نه دي. موږ غواړو، مشـرانو جرګـې تـه نـوي واکونـه وسپارو، خو ددې لپاره قانون نه لرو، نو له همدې امله دا بـه ستاسـو پـه شان خلکو لپاره لویه ګناه وي، چې د دولت له خدمت نه لرې دي.

سردار اندرې وویل:

ـ ددې کـار لپـاره، حقـوقي زده کـړې پـه کـار دي او زه لـه هغـو نـه بـې برخې یم.

ـ نو څه غواړئ؟ هېڅ څوک یې نه لـري. دا یـو کـوډې وهلـي کـړۍ ده، چې باید ځان ترې وژغورو.

****

یوه اونۍ وروسته و چې سردار اندرې د پوځي قوانینو د جرګـه ګـۍ غړی شو او هغه څه چې ده یې په تمه نه و، هغه دا و چې، هغـه تـه د دغـې جرګه ګۍ د یو ډلې مشري هم وسپارل شوه. هغه د سپیرانسکي په هیله

(c) ketabton.com: The Digital Library

او غوښتنه د مدني قوانینو دلو مړی برخې د جوړولو مسوولیت چې کار پې روان، په غاړه واخیست. هغه د ناپلیون او جوسي نین پر بنسټ، د فردي قوانینو په جوړولو پیل وکړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷

پيير، په ۱۸۰۸ کال کې، چې څه کم دوه کاله پخوا له خپلو جايدادونو نه تر سفر وروسته راستون شو، بې له هغه چې دی يې هيله ولري، د ده د ارادې نه پرته د پترزبورګ د فراماسونانو د ټولنې مشر شو، هغه خوړنتونونه پرانستل، نوي نوي غړي خپلې ټولنې ته رابلل او د ددغې ټولنې، دبېلابېلو ډلو د يووالي لپاره يې هلې ځلې کولې. د پخوانيو اسنادو اصلي نسخې يې راټولولې، په خپلې پانګې لمانځتونونه جوړول او د امکان تر اندازې پورې يې د خپلې ډلې د هغو کسانو پر ځای، چې نه يې شو کولای د خپل غړيتوب پيسې ورکړي، له خپله جېبه پيسې ورکولې. هغه په پترزبورګ کې د بې وزلو لپاره د جوړې شوې خونې ټول خرڅ يوازې له خپلې پانګې ورکاوه.

دې سره هممهاله، د هغه ژوند لکه د پخوا په شان په خپل ډول روان و. عياشي، عيش و نوش. د هغه ښه خواړه، پريمانه څکل خوښېدل او سره له هغه چې له نامحرمه ښځو سره يې معاشرت ګناه او غير اخلاقي چاره ګڼله، مګر تل به يې د خپلو مجردو دوستانو د عياشي په

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنداړونو کې ګډون کاوه.

هغه د خپلو ټولو چارو او په ورځني ژوند کې د مشرۍ د درلودلو سره سره، کرارکرار دا احساسوله چې د فراماسونۍ هغه بنسټ چې دی پرې ولاړ دی، د ده د هلوځلو سره سره نه یوازې ټینګېده نه، بلکې ورځ تر ورځې یې د ړنګېدو احساس کېده.

خو سره له هغه چې ده دا احساسوله چې د هغه تر پښو لاندې دغه ولاړه ځمکه چې دی پرې ولاړ دی ښویږي، مګر هغه خپل اړیکي په خورا درناوي لا هغه سره پیاوړي کول.

له هغه وخته چې دی د فراماسون د ټولنې غړی شوی و، د هغه چا حالت یې درلود، چې په خورا باور پر یوې ناولې جبې (خټو) روان وي او کله چې یې یوه پښه په کې ډوبه شي، د خپل توان د آزمایلو لپاره بل ګام هم اخلي، وړاندې درومي، او لا پسې په کې ډوبیږي او سره له هغه چې اوس د هغه دواړه پښې ترځنګنو پورې په دغه ناولو خټو کې نښتې وې، خو بیا هم ده په ډېرې ناهیلۍ خپل تګ ته دوام ورکاوه.

یوسف الکسوویچ په پترزبورګ کې نه و. هغه په دې وروستیو وختونو کې د پترزبورګ د فراماسون د یوې ډلې مشري پرېښې وه او زیاتره وخت یې په مسکو کې تېراوه. د دغې ډلې مشران هغه کسان وو چې پېير په ورځني ژوند کې هغه پېژندل او نه یې شو کولای هغو ته د شهزاده ب. یا د ایوان واسیلوویچ پر ځای معمار وروڼه، ووایي. که څه هم هغوی ټول ده د تنبلو او بې وزګارو خلکو په توګه پېژندل، خو هغوی به د فراماسون د ټولنې ځانګړي جامې اغوستې، د دغې ډلې نښانونه او نورې نښې چې په زیاتي خوارۍ یې ګټلي و سره ځړول او په غاړه کې یې صلیبونه اچول. زیاتره وخت به چې اعانه راټولېده، د پېير به دې ته پام شو، چې د دوی د یولس کسیزه ډلې (لږ) څو تنه غړي چې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

شتمنۍ کې تر ده خوار نه وو، په ګډه متې شل د پرش روبله ورکولې او کله کله خو به يې يوازې د هغو د ورکولو وعده ورکوله او بس. د دغو کړوړو په ليدو به هغه ته هغه ماسوني قسم وريـاد شو چې هر ماسون يې دې ته ګماره چې خپله ټوله شتمنۍ تر خپلو نېږدې کسانو ځار کړي. د همدې خبرو لمسون به کله ناکله په ده کې د شک او ترد بد زړي رازرغونول، خو هغه هڅه کوله په هغو سترګې پټې کړي.

د دغې ډلې ټول ورونه چې ده پېژندل، هغه يې په څلور ډلو ويشل:

لومړني يې هغه ډله وه چې نه يې د لومړنيو ډلو (لوژ) چارې تر سره کولې، نه يې د خواخوږۍ په چارو کې ګډون کاوه، بلکې يوازې په روحاني رازونو کې ډوب و او د خدای د درې ګونو نومونو او د نړۍ د جوړښت د لومړنيو درې ګونو شيانو، چقمق، جيوه او مالګې په مسايلو او... لګيا وو.

پېير د ورونو د دغو ډلو ډېر درناوی کاوه او د عمر خوړو زياتره ورونه يې چې يوسف الکسوويچ هم د هغو يو تن و، د همدې ډلې شمېرل. هغه د هغو په دغو عقايدو کې ځان ځکه شريک نه ګاڼه، د ماسوني د جوړښت له عرفاني اصولو سره يې لېوالتيا نه درلوده.

ځان او ځان ته ورته ورونه يې ځکه د دويمې ډلې غړي ګڼل چې دوی لا په ماسوني جوړښت کې، هغه لار چې د عقل له تلې سره برابره وي، نه وه پيدا کړې او هيله يې لرله چې دغه ارمان به يې ترسره شي.

دريېمه ډله هغه ورونه و چې د ماسوني جوړښت په مراسمو او د هغو پر بڼکلو او پرتمينو تشريفاتو يې زړه تړلی و، خو د هغه د روان او روح پروا يې نه ساتله. دغه ډله چې د شمېر له پلوه تر نورو زياته وه، پېير، ويلارسکي او آن د لوژ (يا لومړنۍ ټولنې) مشر استاد هم د دغې ډلې غړي ګڼل. او په پای کې څلورمه ډله هغه ورونه وو، چې زياتره يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه کسان و چې نوي يې د غه لاره غوره کړې وه. د پيير په اند د غه ورونه د خپلې ټولنې په يوه اصل هم ايمان نه لاره، جذبه يې نه لرله او يوازې په دې هيله د دغې ټولنې غړي شوي وو، چې په دې ټولنې کې له ځوانو بډايو غړيو سره چې شمېر يې لږ هم نه و، آشنا او د هغو نه مرستې ترلاسه کړي. پيير کرار کرار په دې لاره او عقيدو کې، له خپلو هلوځلو نه پښيماني او ناخوښي ځرګندوله. کله به يې آن دغه لاره چې په روسيه کې ورسره آشنا شوي و، چور بې معنیٰ او دو کې نه ډک ګڼله. که څه هم پيير دا تصور نه شو کولای، چې د دغه جوړښت په اړه شکمن شي خو دا فکر يې کاوه چې، د روس ماسوني غور ځنګ بې لارې او له خپلو لومړنيو سرچينو نه، نه لرې شوی دی، نو له دې کبله د کال په وروستيو ورځو کې بهرته لاړ، چې خپل روحي هڅې د لوړ عالم د راز سپړلو ته وګماري.

***

د ۱۸۰۹ کال په اوړي کې پيير بېرته پترزبورګ ته راستون شو. زموږ ماسونان، له خپلو بهرنيو هملارو د ليکونو له لارې نه داسې خبر شوي وو، چې پيير بيزاو خوف په بهر کې د دغه جوړښت د خورا لوړپوړو غړو او مشرانو باور او خواخوږي ترلاسه کړې، له لوړو رازونو نه خبر شوی او کېدای شي، په دې نظام کې غوره پوړو ته ورسېږي، نو له دې کبله هغه به له خورا سترولاس ته راوړلو سره د دغه جوړښت د لاپرمختګ او غوړتيا لپاره روسيې ته راستون شي.

د راستنېدو سره سم، د پترزبورګ ماسونان هغه ته ورغلل، ټولو هغه ته د مرستې او لارښوونې هيله ځرګندوله، خو داسې يې انګېرله چې هغه کوم راز له دوی نه پټوي او د کوم نوي کار په تکل کې دی.

پرېکړه وشوه چې د دويمې کچې د يوه (لومړنۍ کړۍ) لوژ پرتمينه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غونډه جوړه شي. پښير وعده کړې وه چې په دې پرتمينې غونډه کې به د دغې ورور ګلوۍ د ټولنې د لوړو مشرانو يو پيام د پترزبورګ ورونو ته اوروي. د وروګلوۍ د ټولنې ټول غړي راغلي وو. پښير تر ځانګړو تشريفاتو وروسته پاڅېد او خپلې خبرې يې پيل کړې.

هغه چې خپله ليکل شوې وينا په لاس کې وه، رنګ يې تک سور اوښتی و او ژبه يې لړ اوښته ،وويل:

ــ ګرانو ورونو !

آرامه او له رازه په ډک لوژ کې، د سپېڅلو مناسکو سرته رسول، پوره کار نه دی، بايد کار وکړو... کار. موږ ټول ويده شوي يو، بايد راوېښ او کار وکړو. هغه خپله کتابچه راواخېسته او په لوستلو يې پيل وکړ:

ــ د رښتيني حقيقت د خورېدو او د پوهې د رڼا د بري لپاره، بايد انسانان له ناولتيا پاک او دهغو د روح د بهېر قوانين د زمانې د روح له غوښتنو سره برابر او هر پلو خواره کړو، د ځوانانو د روزنې او پالنې لاره پوونه وکړو، د پوهې او د ژور حکمت له خاوندانو سره اړيکي لا پسې ټينګ، په مېړانې او غوره اند ښنې سره د جهالت الحاد او خرافاتو په وړاندې ودرېږو او خپل هغه دوستان، چې د واک په خلکو کې د خواخوږۍ وړ او وفادار دي، سره يو کړو.

دغه هدف ته د رسېدو لپاره بايد خواخوږي او مهربانه وواسو، په سستۍ او بدبينۍ لاس بري شو. بايد هڅه وکړو چې ښه خلک او پرهيزګاران خپل حق په همدې دنيا کې تر لاسه کړي. خو سياسي ډلې، موږ له دغې روښانه او ځلېدونکې لارې نه بې لارې کوي. نو په دغه حالاتو کې بايد څه وکړو؟ ايا د انقلاب لپاره کار وشي او د زور کلي په زوروران شي؟... نه، موږ به په دې لاره لاړ نه شو، دا زموږ لاره نه ده. هر

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه اصلاحات چې د زور له لارې ترسره شي،هغه د درناوي وړ نه دي، ځکه تر هغه پورې چې انسانان خپله اصلاح شوي نه وي، هېڅ توان نه شي کولای د اهریمن د ناولتیاو او بدیو د مخې خنډ شي، نو ځکه عقل زور زیاتی ته اړتیا نه لري.

د غوره نظام بنسټ باید پر هغه څه ودرېږي چې په هغه کې انسانان ارادتمند ، سپېڅلي اندي او عقاید یې د یووالي له مینې ډک وي. دوی باید په دې ګروهمن وي چې هرځای یې باید په خپل قوت سره د دوکو او جهالت جرړې ویستل شي او پرځای د هنر او پوهې رڼا وځلېږي. رښتیني خلک د سپکو او بد زړو له منګلو وژغورل شي او د ورونو ټولنې ته راوستل شي. یوازې دغه وخت کېدای شي، زموږ ټولنه او جوړښت خپل هغه لازم توان ترلاسه کړي، چې د فساد او ناولتیا لاسونه په خورا کراری لنډ کړي.. لنډه دا چې داسې یو پیاوړی او له هر پلو واکمن نظام رامنځ ته شي، چې د واک لمن یې پر ټوله نړۍ خوره شي، پرته له هغه چې د مدني اړیکو مزې وشلېږي، حکومتونه باید خپلې ورځینې چارې تر سره او له هر ډول اغېزونه خپلواک وي. دغه حکومتونه باید عالي هدف ته یعنې پر تیارو او ناولتیاو بري، کې زموږ د هلوځلو خنډ نه شي. مسیحیت هم له دغه ارمان پرته بل هدف نه لاره، خپله مسیح هم د پوهې او نیکۍ زده کړې کولې. هغه موږ خلکو ته دا لار ښودله چې عاقل او مهربانه واوسۍ او د خپلې نیکمرغۍ لپاره د پرهیزګارانو او هغو کړو او ویناوې خپل ورځنۍ کړنلاره کړو .

هغه وخت چې دنیا د ناپوهي په سمندر کې لاهو وه، دژغورنې لپاره یې دا تشې ویناوې بس وې، د رښتیا لاره نوې وه او همدا نوي والي، هغې ته قوت ورکاوه. خو نن موږ قوي او پیاوړو وسایلو ته اړتیا لرو. نن د احساساتو په سیند کې لاهو او برمته شوي انسان باید د پوهې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا و ګاڼل شي. اوس د شوقونو او هيلو مخه نيوي نه شو، هغو ته بايد سپيڅلو ارمانو ته د رسېدو پلو لاربنود نه وشي. دغه راز هر انسان بايد وکولای شي د ياغي شهوت مخه ونيسي او د اخلاقو په اډانه کې هغه مهار کړای شي... که موږ په هر هېواد کې څو دغه شان سپيڅلي هېوادوال ولرو، او بيا د هغو هر يو په خپله دوتنه نور وروزي، دا چاره همداسې مخکې لاړه شي او دغه وګړي بيا خپل منځ کې ښه اړيکي او يووالي ولري، هغه وخت به زموږ د وروړګلوۍ د ټولنې د بري لپاره هر څه برابر يږي او اوس هم د بشر د نيکمرغۍ لپاره په پټه ډېر کارونه شوي دي.

دغې ويناوې په دې غونډه کې نه يوازې ښه اغېز لاره، بلکې سخت غبرګونونه او شروشور يې هم جوړ کړ. زياتره ورونو د پېير په دې وينا کې د نويو اشراقيانو (پر زړه د معرفت د نور ځلېدل، د زړه تزکيه او سپيڅلوالي) د ګواښمنو خيالونو نښې نښانې پيدا کړې او د هغې هرکلي يې ونه کړ. پېير دې کار هک حيران کړي و، تر ټولو نه مشر استاد د هغه په وړاندې ودرېد او پېير د خپلو خيالو په شننه کې دم په دم تودېده. ډېر وخت کېده چې غونډې داسې له ناندريو او شوره ډکې نه وې. غونډه په ډلو وويشل شوه، يوې ډلې پېير اشراقي ګاڼه او بلې د هغې پلوی کوله. په دې غونډه کې و چې پېير د لومړي ځل لپاره د انسان د ذهن هر اړخيزتوب نه په حيرت کې شو او په دې پوه شو چې هېڅ ډول حقيقت د دووتنو په ذهن يو ډول اغېز نه کوي. آن د هغې ډلې ځينو غړو چې د ده پلوی يې کوله، هر يو په خپل ډول او د خپلو هيلو سره برابر د خبرو شننه کوله، داسې شننه چې په خپله د پېير لپاره هم د منلو وړ نه وه...

د غونډې په پای کې، مشر استاد له ملنډو نه په ډکه ژبه په

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیزاُوخوف نیوکې وکړې او وې ویل چې د هغه په وینا کې نه پوهېږ سره د مینې او لېوالتیا ، بلکې مشرۍ ته د رسېدو مینه زیاته څرګنده وه. پېیر هغه ته ځواب ونه وایه، خو په لنډه توګه یې وپوښتل، چې ایا د ده وړاندیز به ومنل شي کنه؟ هغه ته یې سره وویل: نه، نه منل کېږي. همدا چې د نه ځواب یې واورید ، بې له هغه چې د دود سره سم تشریفاتو ته سترګې په لاره شي، له لوژ نه ووت او کور ته لاړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۸

پییر بیا په هغو غمونو کې ډوب شو چې دي ډېر ترې ډاربده. هغه په لوژ کې تر وینا لا درې ورځې وروسته هم په کټ کې پروت و، له کوره د باندې نه وت او هلته یې هېڅوک نه منل او نه یې له چا سره کتل.

په همدې وخت کې و چې له خپلې ښځې نه یې یو لیک ورته راورسېد او هغې په لیک کې زاری کړې وې، چې یو وار ورسره وګوري، هغې په لیک کې لیکلي و، چې ده .ډېره پسې خفه شوې ده او هیله لري، چې خپل ټول ژوند تر ده نه ځار کړي.

هغې د لیک په پای کې لیکلي و چې اوس په بهر کې ده او ډېر ژر به پترزبورګ ته راستنه شي.

د لیک تر رارسېدو وروسته، د پییر لپاره خورا د حیرانتیا وړ خبره دا وه چې د ورورګلوۍ د ټولنې نه یو تن، چې پییر یې چندان درناوي نه کاوه، د ده کورته راغي او په خپلو خبرواترو کې یې خبره کورني ژوند او د مېړه ښځې اړیکو ته ورسوله او وې ویل چې د ښځې په وړاندې د پییر غوره شوي دریځ له عدالته لرې او د ورورګلوۍ د ټولنې د یو اصل سره چې پښېمانه ګنهکار باید وبښل شي، مخالفت لري.

په همدې وخت کې د هغه خواښې، د سردار واسیلي مېرمنې یو څوک پییر ته راولېږه او له ده نه یې هیله کړې وه، آن که یو څو دقیقې هم وي، د هغې دیدن ته ورشي، ځکه هغه غواړي د یوې خورا مهمې خبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په اړه ده له سره وغږېږي.

پېير په دې پوه شو چې د ده په وړاندې کومه دوکه روانه او غواړي چې دی له ښځې سره پخلا کړي، خو په هغه حالت کې چې دی اوس و، هغه د دغه شان دوکې هېڅ پروا نه لرله، او آن بده هم پرې ونه لګېده. د هغه لپاره په ژوند کې هېڅ شي زيات اهميت نه لاره، هغه خواشيني چې پر ده لاس برې وه او دی يې زوراوه، نه د خپلې آزادي او نه خپلې ښځې ته د سپکاوي او جزا ورکولو لېواله و. له ځانسره يې ويل:

-نه څوک حق داره دي او نه څوک ګنهکاره ! نو ځکه زما ښځه هم بايد ګنهکاره ونه شمېرل شي !

خو د پخلاينې لپاره يې د خپلې ښځې وړانديز هم ځکه ونه مانه، چې پر ده د غم پروت درانه پېټي، له ده نه د هرې پرېکړې، توان اخيستي و. که ښځه يې ده ته راغلې وای، ده نو اوس هغه بيرته نه شړله. ايا په هغه حالت کې چې اوس پېير ژوند کاوه، له ښځې سره ژوند او يا له هغې سره نه ژوند، د ده لپاره کوم اهميت لاره؟ هغه پرته له هغې چې خپلې ښځې يا خواښې ته د هو يا نه ځواب ووايي، څو ورځې وروسته يوه شپه ناوخته د سفر پېټي وتړل او د مسکو پلو ته ځکه لاړ چې هلته يې له يوسف الکسيوويچ سره د ليدو هيله لرله. هغه د ياد ښتونو په خپله کتابچه کې ليکلي و:

مسکو – د نوامبر ۱۷ مه

همدا اوس د خير خواه او نيک انديښن له کوره راغلم او هغه څه مې چې د هغه له کتنې احساس کړي، ليکم:

يوسف الکسيوويچ په خورا بې وزلۍ کې ژوند کوي او دا درې کاله کېږي چې په ناروغۍ اخته دي، خو په دې ټوله موده کې د هغه ګيله يا شکايت چا اورېدلې نه دي. له سهار تر نيمو شپو پورې، پرته له

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه چې څو شپې ډوډۍ وخوري، نور ټول وخت پرله پسې علمي کارونه کوي. زما يې ډېر تود هرکلي وکړ او د خپل خوب په کټ يې کېنولم، ما د ختيځ او د بيت المقدس د مېړنو او باتورانو په نښه ويادوه او ده هم په داسې حال کې چې ماته همداسې اشاره کوله، له ميني نه په ډکه خندا له ما نه وپوښتل:

-په پروس او اسکاتلند کې دې د ورورګلوۍ د ټولنو نه څه زده او څه حقايق دې تر لاسه کړل؟

ټولې خبرې مې هغه شان چې کولای شوې، ورته وکړې او هغه څه مې چې د سنت پترزبورګ غونډې ته اورولې و ، ورته وويل. د پترزبورګ په غونډه کې د بې ساري تاوده هرکلي او د هغه سيالۍ نه چې بيا په دې غونډه کې د ګډونکوونکو او بيا د هغو او زما ترمنځ پيدا شوه ، خبر کړ. يوسف الکسيوويچ ددې خبرې تر اوريدو وروسته، ښه په خيالونو او فکر کې ډوب او چوپ شو ، بيا يې ددې ټولو په هکله د خپل اند په شننه پيل وکړ او راته وې ويل: ما ته په يوه شېبه کې زما لارې تېروختونه او راتلونکې تګ لاره ښکاره شوه. هغه زه په خپلې دې پوښتنې چې ايا زه د دغې ټولنې په درې ګونو اهدافو پوهېږم؟ حيران کړم. هغه دا درې ګونه ټکي راته وويل: - لومړي، په رازونو خبرتيا او د هغو ساتنه. - دويم، د رازونو د درک لپاره د ضمير، نفس او تهذيب سپېڅلتيا. او دريم، په دغه لاره کې د ربښتينو هلوځلو له لارې د انسانانو د زړونو او روان پاکول. بيا يې وپوښتل چې په دغو درې ټکو کې کوم يو تر نورو غوره دې؟ او خپله يې ځواب ورکړ: البته چې د ضمير سپېڅلتيا او له ناولتيا و نه د هغه لرې ساتل. يوازې په همدې لاره کې موږ کولای شو چې له هر شرط او بند نه د تل لپاره آزاده واوسو. خو ددې ترڅنګ دغه هدف ته رسېدل، د ډېر هلوځلو ته اړتيا

(c) ketabton.com: The Digital Library

لري، کله هم د کبر او غرور له امله دي، چې شیطان موږ بې لارې کوي او هدف ته د رسېدو نه مو مخنوي کوي. یا کله چې لومړي پړاو د راز پیژندنې ته رسېږو د ضمیر او روان د ناولتیا له امله هغه ته د رسېدو توان نه لرو، یا کله چې د بشر پالنې اولاربسوونې هڅه کوو، خپله د ناولتیا او فساد بېلګه ګرځوو. هغه اشراقیون چې ته د هغو په اړه غږېږې، هغه لا د اړیکو نه آزاد نه دي او د کبر بوټي دي.

له همدې کبله یې زما پر وینا نیوکې وکړې او زما ټول کړه وړه یې وغندل. ما د هغه ټولې خبرې د زړه له کومې ومنلې، خو کله چې خبره زما کورنۍ ژوند ته راورسېده، وې ویل:

-دیو ماسون، تر ټولو نه غوره دنده لکه هغه شان ما درته وویل، په ځان کار کول او کمال ته رسېدل دي. خو موږ تل داسې تصور کوو، چې له ستونزو تېښته، موږ دې هدف ته رسوي، حال دا چې ګرانه! یوازې د ژوند په کړکېچن اخ و ډب کې دي چې موږ کولای شو د غو درې اصلي موخو ته ورسېږو:

۱ -ځان پېژندنه، انسان یوازې له نورو سره د پرتلې له لارې ځان وپېژني.

۲ -کمال ته رسېدل، چې یوازې د ریاضت له لارې ترلاسه کېږي.

۳ -فضیلت ته رسېدل چې له مرګ سره د مینې له لارې ورو ورسېږو.

یوازې د ژوند لوړه ژوره او د هغې بې ثباتي کولې شي د هغې بې ګټې والي موږ ته څرګند کړي. له مرګ سره لېوالتیا او مینه د بل ژوند هیله زموږ په زړه کې راټوخنوي. د یوسف الکسیوویچ د غه خبرې ځکه په زړه پورې وې چې هغه د خپلې ناروغي او سختو دردونو سره سره، هېڅکله له ژوند نه بېزاره شوي نه و، که څه هم زړه او روح یې سپېڅلي دي خو نه یوازې ځان لا د مرګ وړ نه ګڼي، بلکې هغه ورته ګران دي...

(c) ketabton.com: The Digital Library

جګړه او سوله

پترزبورګ د نوامبر ۲۳ مه

بیا له خپلې ښځې سره اوسم. خوابښې مې په ژړا راغله او وې ویل، چې ایلن دلته راغلې او په دې یې ټینګار کاوه چې هغه له بېګناه ده، هغه ده سره تر جدایی. نه وروسته بدمرغه ده او داسې نورې نورې خبرې. زه په دې ښه پوهېدم که یوازې له هغې سره کتنه ومنم، په ځان کې نو بیا د هغې د نورو هیلو د نه منلو توان نه وینم. د همدې شکونو په ځپو کې لاهو وم او نه پوهېدم له چا سره مشوره وکړم، له چا نه مرسته وغواړم، که خیرخواه مشر مې دلته وای، هرومرو به یې راته ویلې وای چې څه وکړم. ځان باچا، زړه مې وزیر کړ، سره وغږېدو او د یوسف الکسیوویچ لیک مې راواخیست، هغه مې بیا ولوست، له هغه سره مې خپله د زړه خواله رایاده کړه، له دې ټولو نه مې وروسته پرېکړه وکړه، چې د یوه اړتیا وړ چا سره، هغه هم له هغه چا سره چې له ما سره داسې ژور اړیکې لري، مرسته وکړم، زه باید د خپلو ګناهونو پېټې خپله یوسم. خو که زه هغه ښښم دا زما فضیلت ته زما درناوی دی او له هغې سره زما یوځای کېدل یوازې روحاني موخه ولري. دا پرېکړه مې وکړه او د هغه په اړه مې یوسف الکسیوویچ ته ولیکل. ښځې ته مې وویل چې هیله لرم، ټولې زړې او پخوانۍ خبرې هېرې کړي. هر هغه تېروتنه مې چې د هغې په وړاندې کړې، هغه وبښي، هغه د ځان په وړاندې ګنهکار نه ګڼم چې د ښښنې خبره رامنځ ته شي. کله چې مې دا خبرې وکړې، داسې مې انګېرله، یو درونه پېټی مې له اوږو کوز شوی دی. پرېږدئ هېڅکله په دې پوه نه شي، چې د هغې بیا لیدنه پرما څومره سخته تمامه شوې ده.

د لوی کور په دویم پوړ کې مېشت شوی یم او د ژوند د بیا نویوالي نه ځان بې پایه نېکمرغه ګڼم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۹

د تل په شان، په هغه وخت کې هم لوړې او د اعيانو ټولنې په لويو مېلمستياوو او بنډارونو کې سره راټولېدل. د غو مېلمستياوو او بنډارونو هر يو خپله ځانګړتيا لرله. د دغو ډلو نه تر ټولو غوره، د ناپليون فرانسوي ټولنه وه چې د ګراف روماناڅوف او کولين کيورت له خوا جوړه شوې وه. ايلن چې خپل مېړه پيير سره پخلا او په پترزبورګ کې مېشته شوې وه، په همدې کړۍ کې يو غوره ځای غوره کړی و. د فرانسې د سفارت ځينو غړو او ډېر نورې پېژندل شوي څېرې چې په پوهې او نيکي کې يې نوم لاره او د دې لارې لارويان ګڼل کېدل، د هغه په کور کې راټولېدل.

ايلن د دارفورت په ښار کې، د دواړو ټولواکو د کتنې په وخت کې، په هماغه ښار کې وه، هغې د ناپليون له پلويانو او د اروپا له پېژندل شويو او اغېزمنو ټولنيزو شخصيتونو سره پېژند ګلوي او ځانګړې دوستي پيدا کړې او ښه نوم يې ګټلی و. په خپله ناپليون هم هغه په تياتر کې ليدلې و، د هغې پوښتنه يې کړې وه او د هغې ښکلا يې ستايلې وه. ايلن د ښکلې او د ښو جامو اغوستونکې ښځې د نوم په ګټنې، پيير حيران نه کړ، ځکه ايلن د کلونو ګوزارونه له پخوا لا ښکلې کړې وه، خو هغه دې ته حيران و چې هغې په دې دو کلونو کې د «زړه رابښکونکې» نوم ګټلی و. زړه رابښکونکې ښځه ځېرکتيا يې له ښکلا نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کمه نه وه، پېژندل شوي شهزاده دیلیګن، هغې ته په اتو مخونو کې یو مینه ناک لیک لیکلی و. بېلېبین هڅه کوله، ښکلې جملې او خبرې ددې لپاره راټولې او وساتي، چې بیا د لومړي ځل لپاره له مېرمن بیزاوخوف سره د کتنې په وخت کې ورواوروي. د ګرافینې بیزاوخوفې مېلمستیا ته لاره موندل، د ویاړ او پېژندنې غوره نښه ګڼل کېده. ځوانانو به د ایلن مېلمستیا ته د ورتګ نه مخکې ددې لپاره کتابونه لوستل، چې بیا د هغه په مېلمستون کې د خبرو توان ولري. د سفارتونو دیپلماتانو او آن ځینو سفیرانو به هغې ته دیپلوماتي رازونه ویل. ایلن په ځینو برخو او چارو کې په خپله په یوه واک بدله شوې وه. پییر چې د خپلې ښځې پر پوهنیزې نیمګړتیا ښه پوهېده، کله به یې په حیرت او آن وحشت او ویرې په هغو غرمنیو یا مابښامنیو کې ګډون کاوه چې په هغو کې به د سیاست، شعر یا فلسفې په اړه خبرې اترې کېدې. په دې مېلمستیاوو کې د پییر احساس، د هغه شعبده باز احساس ته پاتې کېده چې هره شېبه یې ویره لرله چې راز یې ځرګند نه شي... خو د هغې ځیرکې زړه راښکونکې شهرت دومره په خلکو اغېز کړی و، که هغې خورا بې معنا خبرې هم کړې وای، ټولو په خورا لېوالتیا هغې ته غوږ نیو او په خبرو یې مین وو...

پییر پوره هغه شان مېړه و چې د غه شان مېلمستیاوو او بندارونو ښایسته کوونکې ښځې هغه ته اړتیا لري. پریښانه، ګبنی، اخېستلې، عصبي او سخي مېړه چې له هیچا سره یې کار نه لاره، نه یوازې دا چې په مېلمستیا کې یې څه شروشور او خنډ نه جوړاوه، بلکې د خپلې ښځې برخلاف عادتو له مخې یې د هغې لوړتیا ته لاګټه رسوله... که څه هم د تواضع او کمینی له کبله د ټولو ددرناوي وړ و، خو د خپلې ښځې محفلونو ته داسې ورننوت، لکه تیاتر ته چې ننوزي. له ټولو سره آشنا

(c) ketabton.com: The Digital Library

و ، ټولو ته په یو ډول او په یوه اندازه موسېده او د ټولو په وړاندې یې په یوه اندازه بې پروا و. کله به چې کومې خبرې ورته په زړه پورې وې، پرته له هغه چې د محفل غړو ، آن د سفارتونو دیپلماتانو ته پام وکړي، خپل عقاید یې په داسې یوې ژبې او ناپوهېدونکې بڼه، چې ګواکې په خوله کې یې یو غاښ هم نه شته، او د هغه محفل له روان بهېر سره یې هېڅ اړخ نه لګاوه او آن بې ځایه بریښېدل، بیانول. خو د پترزبورګ د مېرمنې عقاید او ویناوې د وګړو په ذهن او خیال کې ځانګړې ځای وموند ، داسې ځای چې هر چا یې هر ناز وړ.

د نورو ډېرو ځوانانو په منځ کې چې د ایلن تر راستنېدو وروسته، هره ورځ د هغه کورته راتلل، یو هم باریس دروبځکوي و. باریس د دوی په کور کې تر ټولو نه نېږدې سړي ګڼل کېده...

هغې له باریس سره لکه ماشوم سره خواخوږې کوله، که څه هم باریس ته د هغې موسکا ، ټولو نورو ته د هغې د موسېدو په شان وه ،خود دغې موسکا لیدنې په پیېر کې، رخه راپاروله.

باریس پیېر ته خورا ځانګړې درناوي کاوه خو د هغه د دغه درناوي لاندې یو ناڅرګند غم پروت و. همدې ځانګړې درناوي پیېر زوراوه. دهغه سپکاوي له امله چې درې کاله مخکې د هغې د ښځې له خوا ده ته شوي و ، ده هڅه کوله چې بیا هغه ترې کار تکرار نه شي، نو ځکه یې په بېلابېل ډول هڅه کوله چې ځان له دغه شان سپکاوي نه لرې وساتي، لومړي دا چې نور یې ځان د هغې مېړه نه ګاڼه، دویم دا چې ځان ته یې اجازه نه ورکوله، پرهغې بد ګمانه شي. ده به له ځانسره ویل: نه هغې اوس د پوهې، ادب پالنې لاره غوره کړې او د تل لپاره یې د شوقونو او عاشقۍ لاره پرېښې ده. ده به تل دا ویل شوي خبرې چې څرګنده نه وه، له کومې راپیدا شوې، له ځانسره تکرارولې. خو ددې سره سره عجبه دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه چې د خپلې ښځې د هرکليو په کوټه کې د باريس تګ راتګ چې دايمي ښه يې پيدا کړې وه، دې ډېر زوراوه او له هغه نه يې د ډېرو کړو توان اخېستی و.

په زړه کې به يې ويل: پوهېږم ولې مې له دغه ځوانه بد راځي، حال دا چې پخوا مې هغه له اندازې زيات خوښېده.

مېلمنو پېير ته، د ښه مېلمه پال، پوه د يوې پېژندل شوي ښکلې ښځې درلودونکي خورا ساده او خندا وړ مېړه په سترګه کتل... هغه هېڅوک نه خوابدي کول، مهربانه او سر به يې ګرېوان کې ښکته و، خو په دې ټوله موده کې د هغه په ګوګل او روح کې يو پېچلې او ګران کړکېچ ددې لپاره روان و، چې د ده لپاره يې ډېر رازونه سپړل، ډېر بې رخې او شکونه يې په کې راتخنول او ډېرې خوښۍ يې ورته غوړولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۰

پیېر د ورځني ژوند د یاددښتونو لیکلو ته دوام ورکاوه او دا هم هغه څه دي، چې هغه په خپلې کتابچې کې لیکلي و:

د نوامبر څلورویشتمه:

د سهار په اتو بجو له خوبه راپاځېدم، یو څه وخت مې سپېڅلي کتاب ولوست، بیا دفتر ته لاړم (پیېر د یوسف الکسیوویچ په سپارښتنه د ورور ګلوۍ په جرګه کې، د یوې څانګې مشري منلې وه) غرمه کورته راستون شوم او یوازې مې غرمنۍ وکړه (مېرمنې مې ډېر مېلمانه لرل، خو یو یې هم زما په زړه نه و) خواړه او څکل مې په اندازه وکړل او بیا مې له یوه کتاب نه دیو ورور لپاره ځینې مطالب راواخېستل. ماښام د ګرافینې (خپلې مېرمنې) کوټې ته ورغلم او د ښاغلي ب په اړه مې له خندا ډکه یوه کیسه ورته وکړه، خو هغه وخت مې په دې سر خلاص شو، چې د غه کیسه مې باید دلته نه وای کړې، چې ټولو له خندانه بډوډي کلک کړي وو. په خورا آرام او نیکمرغه روح ویده کېږم، لویه خدایه مرسته راسره وکړه، چې ستا له سمې لارې نه بې لارې نه شم:

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱-خدايه دا توان راکړې، چې پر خپل غضب او ناآرامۍ لاسبري شم.
۲-په پرهېزګارۍ له شهوت او هوس نه ځان وساتم.
۳-له دنيايي شر او شور او کړکيچونو نه آزاد شم، خو:
الف- نه د دولتي خدمت نه د پټېدو له لارې،
ب- نه د کورنۍ له ستونزو نه د غاړه غړونې له لارې،
ج- نه له دوستانو سره د اړيکو د شلولو له لارې،
د- نه د اقتصادي چارو نه د ځان خلاصول له لارې.
د نوامبر ۲۷ مه نېټه:

له خوبه ناوخته راويښ شوم، تر ډېره وخته پورې په کټ کې اوښتم را اوښتم او ځان مې تنبلۍ تــه سپارلي و. لويــه خدايه مرستــه راسره وکړه، توان راکړه چې ستا پــه غــوره لاره لاړ شــم. يــو وخت مــې د زړه لــه حضور او د خيال له آرامۍ نه پرتــه، چې بايد همدا سې واى، سپېڅلي کتــاب ولوست. ورور، اوسوف راغــي او د نړۍ د جنجالونو پــه اړه مــو خبرې وکړې. د ټولــواک د نويــو طرحو پــه اړه راتــه وغږېد ، غوښتــل مــې چې د هغو غندنــه پيــل کــړم چې د خپــل مشر استاد هغــه خبرې رايادې شوې چې ويل يې: يو رښتني ماسون چې کله چوپړ تــه ګمارل کېږي، بايد پــه کــړوړو کې زيارمن او پــه هغــو چارو کې چې ده تــه بلنــه نــه ده ورکړ شوې، بې له غږېدا يوازې په نندارېزه بڼه ګډون وکړي. خپله خولــه هم کلا ده هم بلا. بيا ورونو هر يو ګ. و. او و. زما ليدو ته راغلل او د يوه نوي ورور په جذبولو خبرې وشوې. هغوى ماتــه د دغــه ورور د منلو پــه غونډه کې د وياند دنده راوسپارله. په دې چاره کې د نــاتوانۍ احســاس کــوم او پــه ځان کــې د دغــه کــار وړتيــا نــه ويــنم. بيــا د اوه ۷ ســتونو او د سليمان د لمانځتون د اوو ۷ پوړونو خبره رايادة او د هغــو پــه اړه خبرې وشــوې: ۷ ګونــه پــوهې، ۷ فضــايل، ۷ ګناهونــه او د ســپېڅلي روح د ۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

(ښېښنو) خبرې وشوې. ورور خورا خوږه او توده وينا وکړه. د نوي ورور غړيتوب هماغه ماښام پای ته ورسېد. د لوژ نوي پرتمين سينګار د دغو مراسمو په برياليي رسېدو کې خورا اغېزمن و. نوی ورور باريس دروبځکوي و. لوژ ته د هغه راتګ زما په وړانديز او د هغه ويناند هم زه په خپله وم. په ټوله هغه موده کې چې له هغه سره په تياری کوټې کې وم، يو عجيب و غريب احساس مې پر زړه راخور و او له هغه سره سخت لاس و ګرېوان وم. د هغه په وړاندې مې زړه کې د کرکې يو توفان رالوتي و او ما هڅه کوله هغه مهار کړم، نو له دې کبله ما د زړه له کومې هڅه کوله چې هغه د تيارو او بدلارې له منګلو وژغورم او د رښتيا او حقيقت لارې ته يې لاربښوونه وکړم. خوبيا هم د هغه په اړه نورو فکرونو له ما نه ځان نه لرې کاوه. ما تصور کاوه چې زموږ د ورور ګلوی ټولنې ته د هغه راتګ موخه، دا وه چې هغه ځان د لوژ له غوره وګړو سره آشنا او له هغو سره نږدې پېژند ګلوی پيدا کړي. که څه هم هغه څو ځله له ما پوښتنه کړې وه چې ايا ښاغلي ن. و. س زموږ د ټولنې غړی دی او کنه (البته ما اجازه نه لرله هغه ته دغه معلومات ورکړم) دغه راز تر هغه اندازې چې ما د هغه کړه وړه ليدلي و ، دا خورا لرې برېښېده چې هغه دې زموږ ورور ګلوی ټولنې ته د زړه له کومې درناوي ولري، ځکه هغه په بې ساري توګه د دنيايي ښېګڼو پورې زړه تړلی و او دې ته يې وخت او اراده نه وه پاتې چې په خپل معنوي ښېګڼو کار وکړي. که څه هم ما د هغه د صدق د نشتوالي لپاره د پام وړ کوم دليل نه درلود ، مګر بيا هم ما ته رښتينی نه برېښېد او په ټوله هغه موده کې چې په تياره معبد کې له هغه سره يوازې وم، دا سې مې انګېرله چې له ملنډو نه په ډکې موسکا زما خبرې اوري، نو ځکه مې زړه غوښتل، هغه نرۍ څوکې توره چې په لاس کې مې وه او د ده پر ټټر

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې ابښې وه، په رښتيا د هغه په ګوګل کې ورننباسم. وينا مې دا توان نه لاره چې خپل شک او ګمان په رښتيا د لوژ ورونو او مشر استاد ته څرګند کړم. د نړۍ ستر معمار مرسته راسره وکړه چې د دروغو په کړووړو کې، د حقيقت او ايمان سپېڅلي لاره پيدا کړم.

تر دې وروسته يې په کتابچه کې درې مخونه سپين او ناليکلي پرېښي و او بيا يې دوام ورکړی و:

و ،نومي، نوي ورور د اوږدو خبرو اترو په لړ کې لارښودنه راته وکړه چې د آنوي ورور سره خپلې اړيکې وساتم. ډېرې داسې خبرې راته څرګندې شوې، چې ما يې وړتيا نه لرله-آدوناى-د نړۍ د هستوونکي نوم دي او الويم د ټولو چاروچلوونکي. هغه درېيم نوم چې په خوله نه ويل کېږي، هغه د کل معنا لري. له (و) نوي ورور سره خبرې او د زړه خواله مې نه يوازې زړه ته قوت او روح ته ځلا، بلکې د فضيلت په لاره کې لا پياوړي کوي. د هغه ترخنګ مې، زړه او روان کې شک نه پاتېږي، ماته د رسمي سپکو ټولنيزې پوهې او زموږ د ښوونځي د سپېڅلي او هر اړخيزې پوهې تر منځ توپير ښه څرګند دي. بشري او ددې دنيا علوم هر څه د درک کولو لپاره څېړي او تجزيه کوي. هر څه تباه کوي، چې زده يې کړې خو زموږ د نظام سپېڅلي پوهه يووالي او وحدت ورزده کوي، هرڅه په ټولنيزه توګه پېژندونکي دي...

درې ګړنې بنسټ: يعنې د هرڅه بنسټ: ګړګړ،جيوه او مالګه.

د ګوګړ طبيعت غوړين او اورين دی.له مالګې سره د هغه ګډېدل د خپل اورين کيفت له امله په هغه کې لوږه او تنده هڅوي او د هغه برکته جيوه ځانته راګاږي او له ځانسره يې ساتي.او ددغه درې واړه يو والی ټول اجسام رامنځ ته کوي.جيوه اوبلنه ده

د دسمبر درېيمه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناوخته له خوبه راپاڅېدم، سپېڅلی کتاب مې ولوست، خو بې احساسه وم. بیا له کوټې نه تالار ته لاړم، هلته مې قدم وواهه. ومې غوښتل فکر وکړم، خو خیالو مې یوه پېښه چې څلور کاله پخوا تېره شوې وه، په پرله پسې توګه زما د سترګو په وړاندې راښودله. ښاغلي دولوخوف، تر هغه دوئیله وروسته یوه ورځ په مسکو کې زه ولیدم او وې ویل، هیله لري چې د ښځې تر سفره وروسته دې اوس زړه پوره، په کرار شوی وي. ما هغه وخت هغه ته هېڅ ځواب ورنه کړ، خو اوس مې د هغې لیدنې ټولې خبرې او حالت را یاد کړل او په زړه کې مې په خورا ناوليو کلمو او زورونکو وینا وو، هغه ته خپله کرکه ښرګنده کړه، یوازې هغه وخت مې د دغو خیالونو لمن پرېښوده چې ځان مې د غضب په شعلو کې ولید، خو په خپلو دې کړو هومره پښېمانه نه وم. بیا باریس دروبڅکوي راغی او ډولاډول کیسې یې پیل کړې، زه چې د هغه د راتګ له لومړي شېبې نه د زړه له کومې خوښ نه وم، د هغه د هرې خبرې په وړاندې ودرېدم، هغه ټینګار وکړ او زه په قهر شوم او آن چې سپکې سپورې مې هم ورته وویلې. هغه چوپه خوله او زه هغه وخت آرام شوم، چې نور نو ناوخته شوې وه. لویه خدایه! زه هېڅ نه شم کولې، په آرامه له هغه سره وغږېږم. آن د هغه د لیدو توان هم نه لرم، دا ټول زما د ځانستاینې پایله ده. زه ځان تر هغه نه لوړ او غوره ګڼم او همدا کار ما خورا سپکوي، ځکه هغه زما سپکې سپورې زغمي او هغو ته ځواب نه وایي. خدایه! ما ته دا توان راکړه چې د هغه په وړاندې خپل سپکاوي ته مې پام شي او داسې مې کړه وړه جوړ کړم، چې د هغه په ګټه وي. تر غرمې وروسته ویده شوم او هغه شېبه چې ویده کېدم، یو ښرګند غږ مې واورېد، چې په کین غوږ کې مې وایي:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نن ستا ورځ ده.

خوب مې لیده، چې په تیارو کې روان یم او ناڅاپه یو ډله سپي رانه تاو برې، خو زه بې له ویرې وړاندې تلم. ناڅاپه یو کوچني سپي د کینې پښې له ښنګري ونیولم او نه یې پرېښودم، ما هغه په سوکونو واهه او همدا چې د هغه له داړو مې خپله پښه وژغورله یو بل سپي چې تر لومړني نه هغه لوی و، پر ما تېر راووانګل. له دې نه مې هم ځان وژغوره، خو دربیم هغه چې تر دویم هغه نه، هم غټ و، داړې یې راته جینګې کړې. هغه مې په لاسونو کې راپورته کړ، هرڅومره مې چې هغه رالوړاوه، په هماغه اندازه هغه لوېده او درنېده. په همدې وخت آنوي ورور راورسېد. له لاسه یې ونیولم او له ځانسره یې بوتلم. هغه یوې ودانۍ ته وروستم، چې د ننوتلو لپاره باید له یوه نري دړې نه تېر شوي وای، ما پر هغې پښه کېښوده او هغه لاړ، دړه ماته او ولوېده. ما چې متې دیوال ته لاسونه ورسېدل، پر هغه مې د ختلو هڅه وکړه. تر ډېرو هلوځلو نه وروسته دومره پر دېوال وروختم، چې پښې مې دد بوال یوې خواته او نورځان مې د هغې بلې خواته ځوړند و. بیا مې مخ واړاوه او آ، نوي ورور مې ولید چې دد بوال پر سر ولاړ او ماته ښکلې لاره، ښایسته باغ او یوه پرتمینه ودانۍ راښیي. له خوبه راویښ شوم. ای لویه پروردګاره! د طبیعت ستر معماره! مرسته راسره وکړه چې د شهوت او نفس دغه سپي چې له ما نه راتاو دي، په تېره بیا د هغه وروستیني چې د ټولو پخوانیو قوت یې هم په ځان کې راټول کړي دي، له ځانه لرې کړم او مرسته راسره وکړه، چې د خواخوږۍ هغه معبد ته چې انځور یې په خوب کې راڅرګند شو، لاره پیدا کړم.

د دسامبر ۷ مه نېټه:

خوب مې لیده، چې یوسف الکسیوویچ زما کورته راغلی، زه ډېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشاله او غواړم تود هرکلي يې وکړم. داسې راته ښکاره شوه، چې زه له پردو خلکو سره په خبرو اترو لګيا يم او فکر مې شو چې دا کار پرهغه چندان ښه ونه لګېږي. هيله مې لرله، چې هغه ته ورنږدې او غبږ ترې تاو کړم، خو همدا چې ورنږدې شوم، ومې ليدل چې څېره يې بدله او ځوانه شوه، هغه ما ته په کرار کرار زموږ د ټولنې د پوهنې څه وويل، خو هغه دومره په کرار دا خبرې کولې، چې ما نه شو کولای هغه په ښه توګه واورم. بيا ګواکې ټول له کوټې ووتل او له وتو سره سم يوه عجيبه پېښه وشوه، موږ په غولي ناست وو که پراته وو. هغه څه ويل او ما غوښتل هغه ته خپل احساسات څرګند کړم. بې له هغه چې د هغه خبروته غوږ ونيسم خپل زړه ته مې سرور ښوه او په خيال کې د خپل روان او هغه الهي رحمت په کتنه بوخت شوم چې خدای ما ته را په برخه کړی و. اوښکې مې په سترګو کې راماتې شوې او زه ځکه خوشاله شوم چې د هغه زما دې حالت ته پام شو. خو هغه خپلې خبرې پرې کړې او په قهر يې ما ته وکتل، پاڅېد، زه وشرمېدم او ومې پوښتل، ايا دا ستا خبرې زما لپاره دي؟ بې له هغه چې هغه زما ځواب راکړي، څېره يې مهربانه شوه، بيا ناڅاپه زما د خوب کوټې ته چې يو لوی دوه کسيزه کټ په کې و، ورسېدو. هغه د کټ پر يوه څنډه وغځېد، زه له شوقه لېونی وم، هيله مې لرله چې له هغه سره مهربانه اوسم، د هغه ترڅنګ وېده شم، داسې برېښېده چې له ما نه پوښتي: رښتيا راته ووايه ستا لويه نيمګړتيا څه ده؟ ايا خپله تر ټولو لويه نيمګړتيا پېژنې؟ فکر کوم پرې پوهېږئ! زه دې پوښتنې خورا ناآرامه کړم او ځواب مې ورکړ چې زما تر ټولو لوی عيب تنبلي ده. هغه زما خبره ونه منله، سر يې وښوراوه، زه لاپسې ناآرامه شوم او ځواب مې ورکړ: زه ستا په لارښوونه له خپلې ښځې سره ژوند کوم، خو اړيکي مو د ښځې او مېړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه دي. هغه را ته وويل چې بايد خپله ښځه له خپلې مينې او خواخوږۍ نه بې برخې نه کړې. هغه د خبرو په لړ کې داسې راتـه وويـل چې زه بايـد په دې خبره پوه شوم چې دا د ده هغه دنده ده، چې بايـد تـر سره شي. مـا ځواب ورکړ: چې زه په خپلو کړو شرمېږم او له دې خبرې سره هر څه تـري تم شول، زه راويښ شوم او د سپېڅلي کتاب دا څو ټکي را ياد شول:

- هغه په ژوند کې وا او رڼا د انسان ژوند و ،رڼا په تيارو کې ځلېدلـه، خو تيـارو هغـه ونـه مونـده (انجيـل، لـومړي کتـاب، څلورمـه او پنځمـه برخـه) د يوسف الکسـيوويچ څوانـه شـوې څېـره ځلېدلې وه. پـه همـاغـه ورځ د هغه يو ليک راورسېد. په ليک کې د کورني ژوند او په هغـه کې د مېـړه او ښـځې د اړيکو ښـه شـننه او مـا تـه د هغـو د سـر تـه رسـولو سپارښتنه شوې وه.

د دسامبر نهم:

يـو زورونکـي خـوب مـې ليـده او پـه رپېـدونکي زړه راويښ شـوم. خوب مې ليده چې ګواکې په مسکو کې يم. زه پـه واړه تـالار کې ناست يم او يوسف الکسـيوويچ د هرکليـو لـه تـالاره را روان دي، داسې مـې انګېرل چې هغه بيا راژوندي شوي او زه يې هرکلي ته ور روان يم. د هغه مخ او لاسونه مې ښکل کړل. هغـه را تـه ويـل: پـام دې شو چې اوس زمـا څېره بدله شوې ده؟ ما هغه همداسې په غېږ کې نيولې و او د هغه څېرې ته مې کتل، داسې مې انګېرل، چې څېره يې تانده او ځوانـه شـوې ده، خو ويښته يې تللي او د ځان نورِ غړي يې هم بـل ډول شوي دي، ګـواکې هغه ته مې وويـل: کـه ناڅاپـه مـې هـم چېرې ليدلای وای، تاسـو بـه مـې پېژندلي وای. او پـه همـدې شېبه کې پـه زړه کې وايې: ايـا مـا رښـتيا ويلي؟ خو مې ليدل چې ناڅاپه هغـه لکـه مړي داسې ولوېد. بيـا کـرار کرار را په سد شو او له ماسره زما د کـار لـوېې کوټې تـه راغـي. هغـه يـو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوی کتاب چې پاڼه یې د الکساندري نوي کاغذ دي ګوا کې ما هغه ته وویل:

-دا کتاب ما لیکلي!

هغه د سر په ښورولو زما دا خبره مني او زه کتاب پرانیزم. پر ټولو پاڼو یې ښکلي انځورونه، انځور شوي وو او داسې برېښېده چې دغه انځورونه د مینې او مین د وصال د حال انځورونه دي. داسې برېښېده چې د کتاب پر پاڼو د داسې یوې ښکلې پېغلې تصویرونه انځور شوي دي، چې ځلېدونکي رڼې جامې یې اغوستې، ځان یې هم روڼ و، هغه د وریځو پلو په الوتو وه. داسې مې انګېرله چې دغه پېغله د غزلو غزله ده، داسې مې انګېرله چې زه دغه انځورونو ته په کتو سره، په ګناهونو کې ډوبېږم، خو نه شم کولای له هغو نه سترګې بل پلو وغړوم. لویه خدایه له ما سره مرسته وکړه، که زه دي په خپل حال پرېښې یم، دا به ستا خوښه وي، زه هغه ته غاړه ږدم او ورته تسلیم یم، خو که دا زما د بې لارې پایله وي، ما ته لارښوونه وکړه او دا رازده کړه چې څه او څنګه وکړم. که ما یوازې پرېږدې، زه به د فساد په څپو کې ډوب او تباه به شم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۱

د هغو کلونو په اوږدو کې چې رستوف کورنۍ په کلي کې اوسېده، د هغو مالي حالت ښه نه شو. سره له هغه چې نیکولای رستوف په خپله ژبه ودرېد او د یوې نوم ورکې سیمې په یو لرې کنډک کې خپل پوځي خدمت ته دوام ورکړ. کورنۍ پیسې نه لرلې. د ژوند بهیر په کلي کې(اترادنیا) په تېره بیا د میتنکا له خوا د چارو اداره داسې وه، چې کال پر کال د کورنۍ پورونه زیاتېدل او د دغو پورو د زیاتېدو مخنوي هم ناشوني و. زاړه ګراف ته د ژغورنې لاره دا وه چې په دولت کې کار وکړي، نو ځکه پترزبورګ ته راستون شو، چې ځان ته کار پیدا کړي، هغه ویل د دې لپاره چې لوڼې یې د وروستي ځل لپاره خوشاله شي.

پترزبورګ ته د رستوف د کورنۍ د راستنېدو نه لږه موده وروسته بیرګ له وېرې نه د واده غوښتنه وکړه او هغه سمدلاسه ومنل شوه. سره له هغه چې د رستوف کورنۍ په مسکو کې پرته له هغه چې پوه شي یا په دې اړه فکر وکړي چې کومې ډلې پورې اړه لري، خو په پترزبورګ کې د هغوی ټولنیز دریځ ناڅرګند و. په پترزبورګ کې، هغوی آن د هغو کسانو لپاره چې دوی په مسکو کې بې له هر ډول پوښتنې په ورین تندي خپلو مېلمستیا ته منل، دوی کلیوال او د خپلې تګ راتګ سیال

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه بلل. د رستوف کورنۍ په پترزبورګ کې هم لکه د مسکو په شان مېلمه پالـه ژونـد لاره، هـر ماښـام بـه يـې ډولاډول خلک پـه کـور کـې مېلمانـه وو: د مسـکو د اترادنيـا د کلـي ګاونـډيان، پخـوانـي خـان او اوسني خوار له خپلو لوڼو سره، مېرمن پېيروسکايا، پېير بيزاو خوف او د پست د ادارې زوی چې په پترزبورګ کې مامور و. باريس او پېير چـې زاړه ګـراف، هغـه پـه لاره کـې ليـدلي وو، او پـه زور يـې کورتـه راوسـتي وو، ډېـر ژر د رسـتوف د کـورنۍ دايمـي او ځـانګړي مېلمانـه شـول. خـو بيـرګ لـه سـهاره تـر ېګـا پـورې، لکـه هغـه شـان چـې د نويـو زومانو ځانګړتيا وي، په دې کور کې و. هغه به له ګرافينې او وېرې نـه تاوېده راتاوېده، او له هغو نه به يوه شېبه هم نه لرې کېده...

ځلور کاله مخکې په ختېـه آلمـاني بيـرګ، د مسـکو پـه يـو تيـاتر کـې خپل يو آلماني ملګري سره مخامخ شوي و ،خو بيـرګ پـه هماغـه کتنـه کې هغه ته وېره رستوف ورښودلې وه او په آلماني يې هغه ته ويلي و:

-هغه وينې، هغه به زما ښځه وي.

او له هماغه وخت يې پرېکړه وکوله، چې هغې پسې ريبـاران ولېـږي او هغې سره واده وکړي. دوی په پترزبورګ کې د رستوف د کـورنۍ او خپل دريغ په پام کې نيولو، ځانته وويل: ددې وخت رارسېدلي دي چې هغه وغواړي.

د بيـرګ ريبـاران د رسـتوف کـورنۍ ځکـه حيـران کـړي و چـې هغـوی ويل چې ځنګه يو نـوم ورکـي ليفلانـدي (پـه ليتويـا کـې يـوه سيمه ده) ځانته دا حق ورکوي، د ګرافينې رستوفې نه د واده غوښتنه وکړي. خـو د بيـرګ سادګۍ او پاک زړه توب د رسـتوف کـورنۍ پـه دې قـانع کـړه چـې ووايـي، کـه دي خپلـه لـه وېـرې سره خپـل واده غـوره ګڼـي او پـر خپلـې غوښـتنې ډاډمـن دي، دي حق لـري چـې دا واده وکـړي او دا واده بـه يـو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوره واده وي...

له کوژدې نه يوه مياشت تېره وه او يوه اونۍ واده ته پاتې وه، خو د رستوف کورنۍ د ولور له ستونزې سره مخامخ و. (په روسيه کې، په تېره بيا پخوا هره کورنۍ په واده کې خپلې لور ته زښت زيات شيان او پيسې ورکولې)... څو ورځې واده ته پاتې وې چې يوه ورځ بيرګ سهار وختي د خپل خسر زاړه ګراف کوټې ته راغي، په داسې حال کې چې خوږه موسکا يې پرشونډو خوره وه، له هغه نه يې وپوښتل:

-د وېرې جهېز به څومره وئ؟

ګراف ددې پوښتنې نه سرسام شوي و، خو بيا يې هم ځان ورک نه کړ او وې ويل:

-سودا مه وهه، تا به خوشاله کړو...

مګر بيرګ هماغې موسکا پرشونډو دوام ورکړ: که په ډاګه پوه نه شي، څومره روپۍ ترلاسه کوي او يو څه يې مخکې له مخکې وانخلي، کېدای شي له واده کولو تېر شي...

ګراف چې نه غوښتل ډېر وغږېږي، وويل: اتيا زره روبله به وي...

بيرګ هماغه موسکا پرشونډو، د ګراف اوږې ښکل کړې او وې ويل:

-تاسو نه ډېره مننه کوم،

خو دد برش زره روبله پرته نه شي کولای نوي ژوند پيل کړي. بيا يې زياته کړه:

-ښاغليه ګرافه! لږ ترلږه شل زره روبله اوس او شپېته زره بيا وروسته.

ګراف په چټکه او جورجر وويل: ښه ده، ښه ده شل زره اوس درکوم، او اتيا زره بيا وروسته درته برابروم. راشه راشه مچ مې کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲

۱۸۰۹ کال او ناتاشا د شپاړلسو کلونو وه. دا هماغه کال و چې څلورکاله مخکې ناتاشې له باریس سره د لومړني مچې نه وروسته، د ګوتو په څوکو هغه د رارسېدو شېبې شمېرلې وې. له هغه مچې نه وروسته دې هېڅکله باریس نه و لیدلی. هر وار به چې د مور یا سونیا په مخکې د باریس په اړه خبره یاده شوه، هغې به په ډاګه داسې، چې ګواکې هر څه پای ته رسېدلي دي، ویل چې هر څه چې پخوا شوي، شوي دي، هغه ټولې د ماشومتوب خبرې وې، هغه په یادولو نه ارزي او ټولې هېرې شوي دي. خو د زړه په تل کې دغې وعده او ژبې چې دې له باریس سره کړې، دا مهمه نه وه چې ټوکه وه که رښتیا، دا ډېره زوروله.

باریس چې ۱۸۰۵ کال کې له مسکو نه پوځ ته لاړ، د هغه اړیکې د رستوف له کورنۍ سره شلېدلي و، هغه څو وار مسکو ته راغلی وو او آن د اترادینا سیمې نه نېږدې، چې د ناتاشا کورنۍ په کې اوسېدله، تېر شوی و، خو یو وار هم د هغو کورته نه و ورننوتلی.

ناتاشا به کله تصور کاوه چې کېدای شي باریس نه غواړي، هغه ووینې او ددې دغه خیال به لا هغو غمجنو خبرو پسې قوي کړ، چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددوی د کور مشرانو به باریس پسې کولې.

ناتاشې به د دغو خبرو تر اورېدو وروسته ویل:

- زموږ په زمانه کې څوک نه پخواني ملګري یادوي او نه یې غم خوري.

انامیخایلوفنا هم په دې وروستیو وختو کې د رستوف دوی کره، ډېر کمه راتله، ځان یې ډېره غوره ګاڼه او هر وار به یې د خدای شکر کاوه او په ډېره غوره ژبه به یې، د خپل زوی د ښېګڼو او په پوځ کې د غوره ځای د موندلو په اړه خبرې کولې. خو د دې ټولو خبرو سره سره، کله چې د رستوف کورنۍ په سن پترزبورګ کې مېشت شوه، باریس د هغو دیدن ته ورغی.

د هغو کورته د ده ورتګ بې له ګبنۍ او پرېښانۍ نه و. د ناتاشې یادونه د باریس لپاره تر ټولو غوره شاعرانه یادونه وه. خو سره له هغه هم هغه ټینګه پرېکړه کړې وه، چې هغې او د هغې خپلو خپلوانو ته په ډاګه دا ووایي، چې د ماشومتوب د وختونو وعدې نه د ده او نه د ناتاشې لپاره کومه د پور خبره نه ده. هغه په ټولنه کې ځانته غوره دریځ موندلی و او له ګراف بېزاوخوف سره یې د پېژند ګلوۍ له برکته، د اعیانو په منځ کې هم نوم ګټلی او د لویو چاروا کو سره یې اړیکې پیدا کړې و... نو له دې کبله یې ښه راتلونکې یې تر مخې، په ښو خیالونو کې ډوب او داسې یې په زړه کې ریبل او کرل چې د پترزبورګ له یوې بډایې پېغلې سره واده وکړي. او دا خیالونه په آسانۍ کېدای شول عملي شي. کله چې باریس د رستوف د کور د هرکلیو کوټې ته ورننوت، ناتاشه خپلې کوټې کې وه. ناتاشه د هغه د راتګ د خبر په اورېدو تکه سره شوه، یوه ساده خوږه موسکا یې پرشونډو خوره او څه کم په منډه د هرکلو کوټې ته ورغله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

باریس هغه څلور کاله مخکې لیدلې ناتاشه چې لنډ کمیس یې اغوست، تور یې سترګې یې د کړې کړې جړو کوڅو لاندې ځلېدې، ده ته آشنا ماشوم، د له ناهیلۍ ساده موسکا به یې پرشونډو خوره و، په خیالوکې تصوروله، خو کله چې اوس هغه د هرکلو کوټې ته راننوته، د هغو ځانګړتیاوو نه هېڅ پاتې نه و، باریس د هغې د دغې بلې ناتاشې په لیدو له حیرته ګبنې واخېست او څېره یې بل ډول شوه... د باریس دغې ګبنې او د څېرې بدلون ناتاشا لا پسې خوشاله کړه. ناتاشې وپوښتل:

- څنګه؟ د خپل ماشومتوب د اور ټوټه نه پېژنې.

باریس د هغې لاس ښکل کړ او وې ویل: په هغې کې راغلي بدلون، دي حیران کړي، څه ښکلا ! څومره ښکلې شوې یې.

د ناتاشې ځلېدونکو سترګو ځواب ورکړ: تا څه غوښتل؟ هغه وپوښتل:

- پلار مې، پلار مې زوړ شوی که څنګه؟

ناتاشا پرته له هغه چې د باریس او خپلې مور په خبرو کې ورګډه شي، په پټه خوله د خپل ماشومتوب نامزد (چنغول) ته داسې ځیر وه، چې تا به ویل غواړي، هغه غواړي د هغه ټولې ځانګړتیاوې جلا جلا وپېژني. باریس د هغې د دغې پرله پسې یرغلیز خو مینه ناک غلچک ټول اغېز احساساوه او کله ناکله به ده هم، هغې ته وروکتل.

د باریس دریشي، د بوټو وسپنیزې پوندې، نکتایي او څنې ټول او ټول د ورځې له وروستي دود سره برابر او د پام وړ و. ناتاشا په یوه غلچک دا ټول ولیدل. باریس په یو څنګ پر لاس لرونکي څوکۍ د مشرې ګرافینې خواته ناست، په ښي لاس یې د کین لاس د خورا پاک دستکش کونځې آوارولې او په ښکلو او خورا پام په یو بل اېښودل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شویو شونډو یې د پترزبورګ د پېژندل شویو بډایانو د ورځني ژوند، چارو او بنداړونو په اړه خبرې کولې.

ناتاشا داسې احساس کړه چې ځینې دا خبرې کېدای شي ربښتیا نه وي.

هغه د دغې کتنې ترپایه پورې پټه خوله ناسته وه او تر سترګو لاندې یې هغه ته کتل. باریس د هغې دغه کتل احساسول او شېبه په شېبه ناآرامه کېده. ده هم پرله پسې هغې ته ورکتل او په وینا کې بې دمه کېدل یې لا پسې زیاتېده. له لسو دقیقو نه زیات کېنناست، پاڅېد او مخه ښه یې وکړه... باریس په همدې لومړني کتنه کې په دې پوه شو چې ناتاشا د پخوا په شان زړه راښکونکې ده، خو دي باید د دغې کوډګرې ښکلا دوکه نه شي، ځکه له هغې سره واده، چې اوس یوه بې وزله نجلۍ وه، د ځان د راتلونکې بربادول و. هغه د پخوانیو اړیکو پر بنسټ واده کول یو ناسپېڅلي کار وګاڼه، نو پرېکړه یې وکړه چې له ناتاشې سره ونه ګوري. خو د دې ټولو خبرو سره سره څو ورځې وروسته، دی بیا د هغو کور ته ورغی او دغه راتګ څو واره تکرار شو. هغه به د شپې تر ناوخته د هغو کره پاتې کېده. له ځانسره به یې ویل چې باید له ناتاشې سره جلا وګوري، خپل اړیکې یې هغې سره څرګند کړي، ځکه دی خپله هم بې وزلی و او ناتاشا به دغه شان خوار ته څوک ورنه کړي. هغه په دې نه بریالي کېده، چې دغه کتنه وکړي، ځکه په دې شرمېده چې په دې اړه له هغې سره وغږېږي. ورځ تر ورځې دغو خیالونو ده ته کړکیچنه ښه پیدا کوله. مشرې ګرافینې او سونیا بیا تصورکاوه چې ناتاشا د پخوا په شان پر باریس مینه او هغه شعرونه چې د باریس خوښېږي، هغه ورته وایي، خپله کتابچه ورښیي او له هغه نه غواړي یو څه د نښې په ښه په کې ولیکي. هغې هغه ته وخت نه ورکاوه چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پخوانیو وختونو را یاد کړي او داسې یې ښودله چې او سني وختونه تر هر بل وخته خوندور، ښه او ښکلي دي. باریس هره ورځ تکل کاوه چې هغه ته څه ووايي، خو د هغې په لیدو به دومره په خیالونو او کې ډوب شو او ګبنی به واخیست، چې هر څه به یې له یاده وتل او پرته له هغه چې څه ووایي، ببرته به لاړ. خپله به هم نه پوهېده چې څه غواړي، څه کوي او په پای کې به چېرې درومي. سره له هغه چې هره ورځ د مېرمن بېزاوخوف (ایلن) له پلوه ده ته ګیله ډوله یاد دښتونه رارسېدل، خو دي د هغې کور ته نور نه ورته او خپله ټوله ورځ به یې د رستوف په کور کې تېروله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳

یوه ورځ ماښام، کله چې مشري ګرافینه په زګیروزګیرو، اسویلو اسویلو، خولۍ پر سر، دخوب په کالیو کې، یو منګل سپین ویښته د هغې له خولۍ نه راوتلي، په سجده پرته په دعا او خدای ته په زاریو لګیا وه، د کوټې ددروازې غږ شو، ناتاشا دې په ورته دخوب جامې په ځان، بې جورابو، پستې څپلکې په پښو، په کاغذ کې کړې کړې ځنې مروړلې، راننوته. ګرافینې مخ وروا ړاوه، تندي يې تریو، او خپله وروستۍ دعايې پای ته ورسوله: ایا دا کټ به زما تابوت وي؟ خو د هغه د دعا خلوص او ښه نیت ګډوډ شو. ناتاشا چې په تلوار او ګبنۍ خپله مور په دعا اخته ولیدله، ناڅاپه له منډو پاتې شوه، کېناسته، ګونډې يې ووهلې، ګواکې د خپلې ملامتۍ په اړه يې خبرې پیل کړې. همدا چې پوه شوه چې موريې لا په دعا اخته ده، د پښو په څوکو څوکو کټ ته نږدې شوه، خپلې ښکلې پښې يې يو پر بل وسولولې او خپلې آرامې څپلکې يې له پښو راوویستې او هماغه کټ ته يې چې مور يې ډاربده، تابوت يې نه وي، ورودانګل. دغه د بیرګ تلتک یو لوړ کټ و چې د زانو د نالیو (بڼو) نه یوه جوړه شوې پریړه برستن او پنځه دانې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

په بېلابېلو اندازو سرو بړدې پرې پراته و. ناتاشې ورو دانګل، بړستن لاندې ننوته، دد بوال خوا ته وروغړېده، ځان يې ښه پر ځای کړ، پښې يې راټولې، ځنګنونه يې ټټر پلو راټول کړل او لغتې يې وهلې، له خندا تکه شنه وه، سر يې کله له بړستنې لاندې ننوېسته، کله راويسته او مور ته به يې ورکتل. ګرافينې ددعا تر پای ته رسېدو وروسته، په تريو تندي او ځير ځير کتو د کټ خوا ته ورغله، خو همدا چې وې ليدل چې ناتاشې سر تر بړستن لاندې پټ کړي دي، د هغې پر شونډو د خواخوږۍ نرمه موسکا خوره شوه او وې ويل:

- نو دلته د څه لپاره راغلې يې؟

ناتاشا وويل:

- مورې، اجازه ده، چې وغړېږم، آ؟

لاسونه يې د مور له غاړې تاو کړل، په غاړه يې هغه مچ کړه او وې ويل:

- يوه هم په غاړه، دا يو هم بله. او بيا نور يې...

مور د سرو بړدو ترمنځ کېناسته او وې ويل:

- ښه نن به څه راته ووايې؟

شپه په تمه شوه چې ناتاشه واورې راواورې، ځان تربړستنې لاندې برابر، لاسونه له هغې نه را د باندې او ځان خبروته جوړ کړي. له مور سره د ناتاشا دغه ماخوستنۍ کتنې چې له کلوب نه د پلار تر راستنېدو پورې يط دوام کاوه، د مور او لور تر ټولو نه غوره او زړه خوښوونکي کتنې وې.

- نن شپه بيا څه راته وايې، زه غواړم تا ته ووايم...

ناتاشې خولې ته لاس ونيو او په ترخه ژبې يې وويل:

- د باريس په هکله... پوهېږم... زه هم د همدې لپاره راغلې يم. مه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وایه، زه پوهېږم. نه، نه وو ایه، وو ایه.

هغې د مور له خولې نه لاس راښکته کړ:

- مورجانې وو ایه، هغه خورا مهربانه دی، کنه؟

- ناتاشا ! ته شپاړلس کلنه یې، زه چې ستا په منګ وم، واده مې کړی و. ته وایې باریس مهربان دی؟ هو، هغه ډېر مهربانه دی، ما ته هم لکه زوی داسې ګران دی، مګر ته څه غواړې؟ ته څه فکر کوې؟ تا هغه چور سرسام کړی دی، زه خو یې وینم...

ګرافینې چې دا وویل، خپلې لور ته یې وکتل. ناتاشا لکه نري، بې خوځېدا ، اوږده غځېدلې وه او سترګې یې مخامخ، له سره رنګه لرګي نه جوړ هغه ابوالهول(   ) ته ګنډلې وې، چې د کټ پر یوې څنډې تراشل شوی و. هغې داسې کتل، چې ګرافینه د هغې د مخ یوازې یو پلو لیدای شو. د هغې څېره داسې په خیالوکې ډوبه او داسې په چرت کې وه، چې ګرافینې یې حیرانه کړې وه. ناتاشا د مور خبروته غوږ غوږ او فکر یې کاوه:

- ښه، نور نو بیا څه؟

- تا هغه سرسام کړی دی، ولې؟ ته له هغه څه غواړې؟ ته خو خپله پوهېږې، چې ښځه کېدای یې نه شې.

ناتاشا پرته له هغه چې وخوځېږي، وې ویل:

- ولې نه شم کېدای؟

- له دې کبله چې هغه ډېر ځوان دی، له دې کبله چې هغه بې وزلی دی، له دې کبله چې هغه زموږ خپلوان دی او له دې کبله چې هغه تا ته ګران نه دی.

- ته څه پوهېږې، چې را ته ګران نه دی؟

- زه پوهېږم، دا ښه کار نه دي، د زړه سرې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناتاشا وویل:
- که زه وغواړم...
ګرافینې وویل:
- پرېږده، پرېږده اپلتې مه غړوه.
- که زه وغواړم...
- ناتاشا زه رښتیا وایم او ته...
ناتاشا پرېښوده چې مور یې خبره پای ته ورسوي، د ګرافینې لوی لاس یې ځان خواته رانېږدې او مچ یې کړ. بیا یې د هغې د لاس رغوي او بیا شا واړاوه، راواړاوه او د هغې د ګوتو بندونه یې مچول. بیا یې د هغې د ګوتو منځ، بیا له سره د ګوتو بندونه او په کرارکرار یې له هرې مچې سره میاشتې شمېرلې:
- جنوري، فبروري، مارچ، اپریل، مې...
د مچو، مچو په منځ کې مورته ځیر شوه، هغې ته یې وکتل او وې وویل:
- مورجانې، وغږېږئ، ولې چوپه شوې؟ تاسو ویل چې...
هغې مورته چې په خورا مینه ناک او مهربانۍ لورته ځیر او له ډېرې خواخوږۍ نه یې هرڅه هېر کړي و، په حیرانۍ کتل.
- ګوره، ګرانې! ستا دغه نازونه، ښه پای نه لري، ټول خو ستاسو د ماشومتوب نه خبر نه دي، کله چې خلک ستاسو دغه شان نېږدېوالي ویني، ښایي هغو نورو ځوانانو ته زښته بد وبریښي چې زموږ کورته ځي راځي، خو له ټولو نه لا بده خبره دا ده چې ته هغه هسې بې ځایه زوروې. کېدای شي، هغه ځانته کومه بدایه نجلۍ پیدا کړې وي او اوس هغه ستا نازونو سرسام او لېونی کړی دی.
- لېونی کړی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ما د ترور يو زوی درلود ، زه دې له هغه سره پرتله کوم...
- زه هغه پېژنم- کيريل ايوانوويچ يادوې ! نو هغه خو زوړ دی...
- هغه تل زوړ نه و ! زه غواړم، له باريس سره وغږېږم او لـه هغـه هيلـه وکړم چې هغه نور دا سې زيات زموږ کورته را نه شي...
- ولې؟ که زړه يې کېږي، ولې را نه شي؟
- ځکه زه پوهېږم، چې دغه چارې ښه پای نه لري.
- ته څه وايې؟ ته څه پوهېږې، چې ښه پـای نـه لـري، تاسـو بـه څـه نـه وايئ، دا څه خبرې دي !

د ناتاشا خبرې او دغږېدا ژبه، دهغـه چـا ژبـې تـه پـاتې کېـده، چـې ګواکې له هغې هغه څه اخيستل کېږي، چې د دې خپل دي، هغې وويل:
- ښه، واده نه ورسره کوم، خو پرېږده که خوښېږي يې، راځي دي، څومره چې راځي، راځي دې. دا يې وويل، وموسېده، مورته يې وکتـل، او بيا يې وويل: واده نه ورسره کوم، هسې که راځي.
- پوه نه شوم، هسې يې څنګه وي؟ ګرانې !
- همداسې، نو څه پروا لري که واده ورسره ونه کړم.
- همداسې، همداسې، دا همداسې يې لا څه معنا لري.

مشرې ګرافينې دا خبرې څو وار تکرار کړې، ناڅاپه پـه خنـدا شـوه، خو خندا يې که څه هم ټوله له خواخوږۍ نه ډکه وه، مګر بيـا هـم رپېدلـه. ناتاشې چغه کړل: بس کړه، کوم ځای يې د خندا وړ دي؟ ګوره وګوره، ټول کټ رېږدي ! څومره ته ماته ورته يې، ما غوندې د خپلې خندا مخه نيولی نه شئ...صبر وکړه...د مور دواړه لاسونه يې راونيول، د يـوه لاس يوه وره ګوته يې ښکل کړه او وې ويل:
- جون...

او بيا يې د مور د نورو ګوتو پـه شمېرلو د مياشتو د نومونو يـادولو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته دوام ورکړ: جولای، اګست او د بل لاس، ګوتې. هغې خپلو خبرو ته دوام ورکړ:

- ګوره موري هغه ډېر مين دی؟ هغه ډېر مهربان، ډېر مهربان دی، خو هغه زما هېڅ نه خوښېږي، هغه د خوړنتون د ساعت په څېر نری دی... تا ته وايم، دې ته دې پام شوی دی؟ نری، خړ رنګی، خو روښانه دی...

ګرافينې وويل:

- دا څه اپلتې غږوې؟

ناتاشې دوام ورکړ:

- رښتيا ته نه پوهېږې، که نيکولای جان وای هرومرو پوهېده... لکه د بېزاو خوف په څېر خواشينی او غمجن دی، هغه خوار زار برېښي...

ګرافينې په موسېدو موسېدو وويل:

- او ته هغه ته نازونه کوې.

- نه، هغه فراماسوني دی. هغه خورا ښه سړی دی...

د ګراف غږ د دروازې له شانه واورېدل شو، چې وې ويل:

- ګرانې ګرافينې! ته لا ويده شوې نه يې؟ ناتاشې له کټه ودانګل، خپلې څپلکې يې واخيستې، لوڅې پښې منډې کړې او خپلې کوټې ته لاړه. هغه تر ډېرو پورې وېښه پاتې شوه. هغه په دې حيرت کې وه، چې ولې څوک په هغه څه نه پوهېږي، چې دا پرې پوهېږي.

سونيا او د هغې له سره تاو شويو کوڅيو ته يې وکتل، چې لکه د پيشو په شان په خپلو څنګلو کې ډوبه ويده وه او وې ويل: سونيا! نه، هغه چېرې په دې خبرو پوهېږي! هغه په نيکولای جان مينه شوې او له دې مينې پرته د بل څه په خيال کې نه ده. مور خو بالکل نه پوهېږي، زه هم عجيبه هوښياره او څيرکه نجلۍ يم! هغه ځان ته غږېدا پيل کړه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خیالونو کې یې خپلې خبرې د یوه هوښیار او آن خورا هوښیار سړي له خولې کولې او ویل یې:

- چې څه بې ساري او زړه راښکونکې ده (ځان یې ښوده) څومره ځیرکه او مالګینه ده. ډېره مهربانه، په بې ساري ډول هوښیاره، ښه لامبي، په آس ښه سورلی کوي او څه غږ لري! کولای شو ووایو، کوډګر او حیرت ښونکي غږ لري! د کروبیني (ایتالوی موزیکانت) د اوپرا څو کرښې یې چې ډېرې خوښېدې رایادې او تکرار کړې، بیا یې کټ ته ورودانګل او له دې کبله یې پرځان وخندل، چې فکر کاوه سمدلاسه به ویده شي. وې خندل او دونیاشا ته یې ورغږ کړ چې شمعه مړه کړي. دونیاشا له کوټې وتلې نه وه، چې ناتاشا بیا بلې دنیا، د خوب دنیا ته، لانیکمرغې دنیا ته، چې هر څه په کې داسې آسانه او لاس ته راوړونکي و، لکه دا ربښتینې دنیا، ته لاړه، نه یوازې تر دې نه غوره، بلکې چور بل ډول وه.

بله ورځ مشرې ګرافینې باریس راوغوښت، له هغه سره یې خبرې وکړې او له هغه ورځې نه وروسته بیا هغه د رستوفیانو کورته رانغې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۴

د دسامبر ۳۱ او د ۱۸۱۰ کال د نوي کال شپه وه او په همدې ویاړ د دویمې کاترینې د یوه غوره مخور په کور کې د نڅا یو بنډار جوړ و. ټاکل شوې وه، چې ټولواک او بهرني دیپلوماتان هم په دې بنډار کې ګډون وکړي.

د دې سرې کور، د نوا د ساحل پر غاړه په انګریزي واټ کې بې شمېره څراغونو پرتمین کړی و. د دغه کور د دهلیزونو مخه په سرو څراغونه رڼا شوې او هلته پولیس ولاړ و. نه یوازې پولیس، بلکې د هغو مشران او په لسګونه افسران هم څارنې ته ګمارل شوي وو. سینګار شوې او نوې جامې اغوستې ښځې او نارینه، له ګاډیو او کراچیو راښکته کېدل او په چټکۍ ورانده تلل.

هر وار به چې کومه نوې ګاډۍ راورسېده، خلکو به پر هغه یرغل وروړ او خولۍ به یې وویستلې (روسان د درناوي په نښه خولۍ له سره جګه وي). یو چا وپوښتل:

-ټولواک دي؟

ځواب به یې واورېدل شو: نه وزیر... شهزاده... نه سفیر دی. ولې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خولۍ ښکې يې نه وينئ؟

د خلکو له منځه يو تن داسې و چې تر ټولو نورو يې ښکلي کالي اغوستي و، او ظاهراً داسې برېښېده چې دی ټول پېژني او د دې زمانې ټول مخور يې په نامه يادول.

د نڅا دغه بنډار ته رابلل شويو مېلمنو له څلورو نه درې برخې هغه رارسېدلي و، خو د رستوف کورنۍ چې دې مېلمستيا ته رابلل شوې وه، لا په ډېر تلوار د کالو په اغوستو لګيا وو...

ماريا ايګناتي يونا پرونسکايا، د ګراف رستوف د کورنۍ پخواني دوسته، چې ژېړ بخونې څېره او ډنګره ونه يې درلوده، په پخواني دربار کې د مينځيتوب دنده لرله، تکل لاره لـه دوی سره دغې مېلمستيا ته لاړه شي، د پترزبورګ د مخورو په دغې بنډار کې د هغوی لارښود واوسي، ځکه دوی د پترزبورګ په ښار کې کليوال بلل کېدل.

د ماخوستن په لسو بجو، د رستوف کورنۍ بايد تافريچسکي باغ ته نېږدې، د هغې مخورې مينځې کورته ورشي، خو پنځه دقيقې لسو ته پاتې وې، مګر د رستوف لوڼو لا خپله جامې نه وې اغوستې.

دا لومړي ځل و چې ناتاشا په خپل ژوند کې د نڅا يوې داسې مېلمستيا ته تلله. هغه په هغې ورځ د سهار په اتو بجو له خوبه راپاڅېدلې وه، او ټوله ورځ يې دغې مېلمستيا ته د چمتووالي په ګېنۍ او تلوار په تبه تېره کړې وه. دغه ټولې هلې ځلې ددې لپاره وې، چې هغوی ټول، مور، سونيا او دا خورا ښکلي کالي واغوندي. سونيا او مور، هر څه د ناتاشا خوښې ته پرېښې وې. ګرافينې بايد د مخمل کميس اغوستی وای او ناتاشا او سونيا به ګلابي رنګه وريښمين کميسونه چې پر ملا يې د ګلو غوټې او پر سر يې اطلس پروت و، واغوندي. ټاکل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې وه، چې دوی خپلې ځنې په یوناني دود سینګار کړي.

ټولې غوره چارې تر سره شوې وې، پښې، لاسونه، غاړې او غوږونه ټول او ټول په خورا ځیر، هغه شان چې نڅا ته د تګ لپاره وي، مینځل شوې او عطر و پودر وهلي شوي و. وریښمیني جورابې او په اطلسو کې مروړل شوي بوټونه په پښو شوي وو. د ځنو پوره سینګار نېږدې شوي وو، سونیا او ګرافینې، جامې هم اغوستې وې، خو ناتاشا چې د ټولو غم یې خوړ خپلې چارې لا پوره کړې نه وې، هغه لا د هینداري مخې ته ناسته وه... سونیا چې جامې اغوستې وې د کوټې په منځ کې ولاړه وه...

د ګرافینې غږ پورته شو:

- څه وخت به چمتو شئ، لس بجې کېدونکي دي.

- سمدلاسه سمدلاسه مورې، تاسو چمتو یاستئ؟

- یوازې په خولۍ کې څو ستنې وهم.

ناتاشې چغه کړه: صبر وکړئ، تاسو نه پرې پوهېږئ، صبر وکړئ زه به درشم.

- لس بجې شوې.

او د ناتاشا د ځنو ترسینګارولو وروسته، د جامو اغوستل پیل کړل، سر یې لا د کمیس نه وتلی نه و، چې پلار یې ور راپرانست، خو له هغې چغه شوه:

-پلاره یوه شېبه، یوه شېبه! او سونیا دروازه بېرته پورې کړه...

ناتاشا څو ګامه شا ته لاړه، له لویې دیوالي هینداري نه لږ لرې شوه، ځان ته یې وکتل...

په دې وخت کې پلار په کرارو ګامونو راننوت. خولۍ په سر او بخملي ډوله کمیس یې اغوستي و. هغه چغه کړل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-ګورئ ! زما ښکلا وګورئ ! تر تا سو ټولو نه ښکلې ښکاري ! هغه غوښتل چې له هغې نه غبرګه تاو کړي، خو هغې له هغه ځان وژغوره چې جامې يې ګونځې نه شي...

بالاخره لس بجې او پنځلس دقيقې وې، چې په ګاډۍ کې سپاره شول او د تاوريچسکي د کلي پلو وخوځېدل. هغه زړه بوډۍ، پخواني درباري مينځه پيرونسکايا چمتو دوی ته سترګه په لار وه. هغې د خپل زړښت له نابنسکليتوب سره سره بيا هم، دې بنديز ته هماغه شان چمتووالي کاوه، لکه د رستوف د پېغلو په شان. خو تو پير يې په دې کې و چې نه په ګبنهی (د رستوف لونې په تلوار عادت وې) هغې هم خپلې ډنګر غړي مينځلي، عطر او پودر يې وهلي... او نور.

د رستوف د کورنۍ ټولو غړو د هغې د ذوق او عطرو پوډرو ستاينه وکړه او له دې ډاره چې ځنډ، اوربلونه او کالي يې خراب نه شي، د شپې په يوولسو بجو ګاډۍ ته وختل او د مېلمستيا پلو وخوځېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۵

ناتاشا د هغې ورځې له سهاره آن یو شېبه هم نه وه اوزګاره شوې چې د هغه څه په اړه فکر وکړي چې دې ته سترګې په لاره و.

په هغې سړې او لمدې هوا ، په هغې ټکان خوړونکې ګاډۍ کې، په یوې تیارې ګوښه کې هغې، هغه څه په خیال کې تصورول، چې په دغه ځلېدونکې تالار کې، د لومړي ځل لپاره د نڅا په دغه بنډار کې، دې ته سترګه په لاره و. هغې په خیال کې موسیقي اورېده، نڅاوې او د خلکو له خوا پر ټولواک د ګلو باران لیده. د پترزبورګ ښکلې او زړه راښکوونکې ځوانان، هوکې هر هغه چې خیال ته ورتلل په کوډګره ښه ښکلې او ددې لپاره نه منونکې وو. کله چې د مېلمستیا تالار ته پر سرو قالینو فرش شوې لاره، ووهله دهلیز ته ورسېده، دروازې ته ورننوته، خپل نرۍ کوټ یې وویست او له سونیا سره په ګډه د مور په وړاندې د ګلو په منځ کې پر پرتو رڼا شویو زینوو پورته لاړه، لږ څه یې زړه ته ورولوېده، چې څه به ګوري او څه به کېږي. په همدې شېبه کې پوه شوه چې د نڅا په محفل کې باید څنګه واوسي، نو له همدې کبله یې خپل کړه وړه ځکه شاهانه وزمه کړل چې تصور یې کاوه یوه اصیله پېغله په دغو شان محافلو کې باید همداسې وي. هغې داسې احساس

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړه چې په سترګو یې یوه نرۍ توره پرده راخوره ده، هرڅه یې ترمخې تت شوي و، زړه یې په بې ساري توګه رپېده... له ډېرې ګڼې ګڼې نېږدې وه، چې سرسامه او بېسده شي. د زړه له کومې او په ټول توان یې هڅه کوله، چې خپل دغه حالت له نورو پټ وساتي او دا خورا ښه حالت او کړه وړه چې دې ته ښه بربښېده. ددوی ترمخې او تر شا نورو مېلمنو هم د مېلمستیا نوې جامې اغوستې وې او ددوی په شان په کراره سره بنګېدل او مخې ته روان وو. هغه هینداري چې د زینو څنګ ته کتارو کې لګېدلې وې، د سپینو، شنو او ګلابي کالېو مېرمنې او پېغلې او د هغو په بربنډه غاړو او مړوندونو کې پراته غمي، مرغلرې او نورې ګاڼې لا پسې ځرګندې ښودلې.

ناتاشا هیندارو ته کتل او د هغو هندارو په زړه کې یې د راخورېدونکو تصویرونو په منځ کې نه شو کولای، د نورو ښځو په منځ کې خپل تصویر پیدا کړي. ټول د رڼا او ځلا په یوه ځلېدونکي کاروان کې سره ګډوډ شوي وو. همدا چې تالار ته ننوتل د مېلمنو د غږېدا، ګامونو، سلامونو او سترې مشئ یو ډول ګڼه ګوڼې او بنګهارې، د هغې سر وروګرځاوه او د تالار د څراغونو خورا زوروري ځلېدا د هغې سترګې ورتتې کړې. کوربه او د هغه مېرمن، چې له نیم ساعت راهیسې د تالار په وره کې هرکلي ته ولاړ و، ټولو رارسېدونکو مېلمنو ته یې دغه څو ټکي په یو ډول هر مېلمه ته جلا جلا ویل چې «هرکله، ستاسو په لیدو خوشاله یو» دوی او میرمن پیرونسکایا ته یې هم دغه شان هرکلي وو ایه. دوو پېغلو چې سپینې جامې یې اغوستې وې او خپلې تورې څڼې یې په سرو ګلانو سینګار کړې وې، د خپلو ځنګنو په لړ خمېدو سره درناوي وکړ. خو د کوربنې سترګې د هغې له ارادې پرته د ناتاشا ښکلا ته ورواوښتې. هغې ته یې کتل او پر یوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

رسمي موسکا يې چې هر مېلمه ته يې وربښله، لږ ځانګړتيا ورزياته کړه او ناتاشا ته يې وروبښله، کېداى شي ناتاشا ته ددې موسکا په ليدو د خپل پېغلتوب لومړنى نه هېرېدونکې ورځې او د هغه وختونو د نڅاګانو لومړنى بنډار وريادشوى وي. د کوربنې سترګې هم هغه ځارله او له خپل خاوند نه يې وپوښتل: کومه يوه يې لور ده. او د خپلو ګوتو سرونه يې ښکل کړل او وې ويل: څومره زړه راښکوونکې ده.

د تالار دروازې ته نېږدې په لويه ګڼه ګوڼه کې خلک سره ولاړ او د ټولواک راتګ ته يې سترګې ځارلې. ګرافينه په لومړي کتار کې ودرېده. ناتاشا د څو تنو غږونه چې ددې په لټه کې و، اورېدل او د هغو غلچکونه يې ځان پلو احساسول. هغه په دې پوه شوه چې ددې پسې لټونکي او دې ته پام، د هغو کسانو دي، چې دا يې خوښه شوې او دغه حالت دا لږه آرامه کړه، له ځانسره يې وويل: زياتره موږ ته ورته دي، له موږ نه بدتره هم شته.

پيرونسکايا په محفل کې يو مخور، ګرافينې ته وروپېژاند. هغې، هغه سړي ته چې کړې کړې ګڼ سپين ويښته يې لرل، اشاره وکړه او وې ويل: هغه د هالند سفير دي. بيا يې ايلن ته چې تالار ته راننوته، هغې ته وروښوده او وې ويل:

- دا هم د پترزبورګ ټولواکه ده، مېرمن بيزاوخوف!

- څومره ښکلې ده، په مالګينتوب کې تر ماريا انتونوفنا (د لومړي الکساندر معشوقه) کمه نه ده. ګوره، ښه ورته ګوره، چې زاړه او ځوانان څنګه ترې چورلېږي. هم ښکلې ده او هم هوښيار... خلک وايي چې شهزاده... پرې مين دي. دې نوروته وګوره! سره له هغه چې ښکلې نه دي، خو بيا هم خلک پرې ورټول دي. يوه ښځه چې له خپلې ناښکلې لور سره راروانه وه، ورو ښودله او وې ويل: يو خورا بډاى يې غواړي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ريباران يې ورلېږلي دي. هغه وينې، هغه دوی يې غواړي... پيرونسکايا د ګارد يو ښکلي افسر ته چې د دوی له څنګه تېرېده او په جګه غاړه يې د ښځو د سر له پاسه کوم ځای ته کتل، اشاره وکړه او وې ويل:

- دا اناتولې کوراګين دي، د ګرافينې بيزاوخوا ورور. ډېر ښکلي دي، همدا سې نه دي؟ دا سې ګونګوسې دي چې غواړي، همدا بډايه پېغله ورته وغواړي، خو ستاسو دا خپلوان دروبتڅکوي هم، د هغې نجلۍ شاوخوا چورلېږي. دا سې ويل کېږي، چې د هغه نجلۍ شتمني له څو ميليونو اوړي.

بيا يې د ګرافينې، هغې پوښتنې ته چې هغه څوک دي، وويل:

- دا د فرانسې سفير دي. وګورې! هغه ځان د ټولو اک ښي لاس ګڼي، خو بايد اعتراف وکړو دا فرانسويان هم خورا خواږه خلک دي، خورا مهربانه، په دې بنډارونو کې تر دوی نه خوږ ژبې پيدا کولای نه شې. آها! زموږ ماريا انتونوفنا ته ګوره! تر ټولو ښکلې! د جامو سادګۍ ته دې پام کړي، خورا ساده او ښکلي.

پيرونسکايا بيزاوخوف ته اشاره وکړه او وې ويل: دې بل ته بيا ګوره! عينکي، - دا څه کوي، د خپلې ښځې تر څنګ يې تصور کړې، د ملنډو يو ټوټه، يوه ناندرۍ او يوه ټوکه.

پيير غټ، شډل، درانه کاږه واږه ګامونه، هر پلو ته کتل، خلک يې دې خوا هغې خوا پورې وهل، په دا سې سادګۍ او بې پروايي مخې ته روان و، ته به وايې چې د بازار په ګڼه ګوڼه کې ګرځي راګرځي. د خلکو په منځ کې يې څوک لټول. ناتاشا په خوښۍ د پيير د پيرونسکايا په وينا، د بنډارونو د ملنډو موضوع، څېرې ته کتل. هغه په دې پوهېده چې پيير دوی په تېره بيا دا لټوي. پيير هغې ته وعده ورکړې وه، چې دغې نڅا ته به راشي او دی به هغې ته ښه نڅاګر ور وپېژني خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيزا او خوف تر دوی پورې لا نه ورسېدلي، چې د يو نه لوړ، خورا ښکلي، تورڅنې، په پوځي دريشي کې د ولاړ ځوان ترڅنګ ودرېد، دغه ځوان د کړکۍ تر څوا د يوه لوړ تورڅنې او خورا بل ښکلي ځوان تر څنګ چې سپينه دريشي او ټټر يې له نښانو نو او مډالونو نه ډک و، ولاړ او خبرې سره يې کولې. ناتاشا د سترګو په رپ کې دغه د منځنې ونې سپين جامې ځوان وپېژانده. هغه سردار بالکونسکي و. هغه دې ته ډېر ښکلي، ځوان او تاند وبرېښېد.

پيرونسکايا وويل: ښه دا سې ده، تاسو هغه پېژنئ ؟ زه يې ليدل هم زغملی نه شم. اوس خو ټول پسې لېوني شوي دي. هغه داسې کبرجن او ځانستايونکي دي، چې مه کوه پوښتنه. خپل پلار ته شوی. ځان يې سپرانسکي ته نږدې کړي اوس غواړي کومې طرحې جوړې کړي. له ښځو سره يې کړووړو ته لا پسې ګوره ! هغه ښځه غواړي ده سره وغږېږي او دې مخ ترې اړوي. ته ګوره، هغه ته يې اشاره وکړه، که له ما سره يې داسې کړي وای ما به ورښودلي و، چې يو من څو پټېرې کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲

ناڅاپه ټول وخوځېدل او شرو شور ګډ شو، ګڼه ګوڼه جوړه شوه، ټول مخې ته وخوځېدل او په دوو ډلو وویشل شول، لاره جوړه شوه او سازیانو، سازونو ته ګوتې وروړې، موسیقي وغږېده، ټولواک مخکې، کوربه او کوربنه د مېلمنو د دووکتارونو د هرکلو په منځ کې تالار ته راننوتل. ټولواک چټک چټک ګامونه اخېستل، ښي او کین خوا ته یې لاسونه ښورول، داسې بریښېدل چې هڅه کوي له ګڼو خلکو سره د ددغې کتنې له پیل نه ځان وژغوري. ارکستر هغه پولندي طرز وغږاوه چې په هغو ورځو کې د خپلې ښکلې سندرې له پلوه دود شوی و. ددې سندرې شعر داسې و:

- (الکساندر، الیزابت موږ ستاسو مینان یو) ټولواک د هرکلیو کوټې ته لاړ او خلک دروازې کې پاتې شول. څو تنه په تلوار او ګبنی چې رنګونه یې الوتي وو، تالار ته راننوتل، خو بېرته ستانه شول. کله چې ټولواک او د هغه کوربنې په غږېدا غږېدا کې بېرته په دروازې کې راښکاره شول، د خلکو ګڼه ګوڼه کوټې ته شاته لاړه، خو یو تن ځوان چې وارخطا ښکارېده، د ښځو خواته داسې ورنږدې شو، هغه یې پورې وهلې او له هغو نه یې هیله وکړه چې شاته لاړې شي...

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلک بیا دې خواته، هغې خواته شول، لاره یې جوړه کړه، د ټولواک موسکا پرشونډو وه، کوربنه یې له لاسه راونیولې او د هرکلو کوټې نه تالار ته راووتل. هغو پسې کوربه او مناراشکینا روان وو، بیا سفیران، وزیران، هغه بېلابېل جنرالان چې پیروسکایا یې په وار سره نومونه یادول روان وو. له نیمایي نه زیاتو ښځو چې د نڅا لپاره جوړې لرلې، یا د نڅا په کتارونو کې ودرېدې او یا دهغو کتار ته وخوځېدې. ناتاشا داسې انګېرله چې دا د مور او سونیا په څېر د هغو څو تنو ښځو په ډله کې ده، چې نڅا ته نه دي بلل شوي، د بوال ته نږدې یوازې ولاړه وو... هغې نه ټولواک ته کتل او نه هغو مخورو ته چې پیروسکایا هغوی ته نومول او ښودل. هغې یوازې یو خیال لاره او هغه دا وه چې ایا دا به څوک نڅا ته وروبولي او کنه؟ ایا په رښتیا ددې نارینو له ډلې به د هېڅچا ما ته پام نه یې؟ ایا په رښتیا به زه د لومړیو جوړو په منځ کې ونه نخېږم؟ ایا هېڅوک به ما ته رانږدې نه شي؟ داسې بریښي چې ما دوی نه ویني، که دوی ما ته وګوري، په زړه کې به وایي: نه، دا هغه نه ده. نه، دا ناشونې خبره ده، مګر دا خنګه کېدونکې دي. خو هغوی په دې نه پوهېږي چې زه څومره هیله لرم ونخېږم؟ هغوی باید پوه وي، چې زه څومره ښکلې ګډېږم او له ما سره ګډېدل، څه خوند لري او څه پارونکي دي.

د پولندي نغمې اوږدې او دوامدار غږېدا، د ناتاشې په غوږونو کې څه غمجنې انګازې کولې. هغې غوښتل وژاړي، پیروسکایا هغوی نه لرې شوې وه، ګراف هم د تالار بلې اړخ ته تللی و، ګرافینه، سونیا او ناتاشا د پردیو خلکو په دې ګڼه ګوڼه کې داسې یوازې پاتې وو، لکه څوک چې په ځنګله کې پاتېږي، نه د چا ورته پام و نه یې څوک لېواله و، سردار له یوې ښکلې سره په نڅا نڅا ددوی له خنګه تېر شو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې برېښېده چې هغه دوی پېژندلي نه و. اناتول په موسکا موسکا د خپلې نڅا جوړې په غوږ کې څه ویل او د ناتاشې څېرې ته یې داسې وروکتل، لکه څوک چې وچ د پوال ته ګوري. باریس دوه واره ددوی له څنګه تېر شو او هروار یې مخ ترې واړاوه، بیرګ او میرمن یې چې نه نڅېدل، ددوی څنګ ته راغلل...

په پای کې ټولواک په نڅا کې د خپلې دریمې جوړې تر څنګ ودرېد (هغه درې تنو سره نڅېدلي و) د موسیقي انګازې ودربدې. یاور په خورا تلوار او ګړنۍ د رستوف د کورنۍ د غړو خواته نږدې شو، که څه هم هغوی دیواله ته ولاړ وو، خو له هغو هیله وشوه چې لاره پرېږدي. هغوی چې دیوال ته ولاړ وو د شاتګ امکان یې نه و... سردار اندرې د ډګروالۍ په خپلې سپینې دریشۍ کې، په خورا لېوالتیا او خوښۍ په لومړي کرښې کې، هغوی ته نږدې ولاړ و. بارون فیګروف، له هغه سره د دولت د عالي شورا د لومړي غونډې په اړه چې یوه ورځ وروسته جوړېدونکي وه، غږېده... سردار اندرې هغو جوړو ته چې د ټولواک په مخکې له ګډېدو نه شرمېدلي او هغو مېرمنو ته چې په دې بنده‌ار کې یې د زړه له کومې د نڅېدو هیله لرله، کتل.

پېییر سردار اندرې ته ورنږدې شو، د هغه څنګل یې راونیوه او وې ویل:

- تاسو خو تل نڅېږئ، راشه زما دا رستووه، ښکلې نازولې رستووه نڅا ته راوبوله!

بالکونسکي وویل:

- چېرې ده؟

هغه خپل ملګري بارون ته چې د دولتي عالي شورا په اړه وسره غږېد، وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ښښنه غواړم، دا خبرې به کوم بل ځای او وخت وکړو. د نڅا په محفل کې باید یوازې وناڅو.

هغه مخکې شو او هغې خواته چې پېیر وروښودله وخوځېد. لږ وړاندې لاړ او د ناتاشا ناهیلې او ستومانه ملاله سترګې د سردار اندرې له سترګو سره ولګېدې. سردار اندرې هغه وپېژانده او د هغه له احساساتونه داسې پوه شو، چې هغه په نڅا کې نوې ده او د کړکۍ شاته د هغې خبرې وریادې شوې. په خورا خوښۍ ګرافینې ته ورنږدې شو.

ګرافینه تکه سره شوه او وې ویل:

- اجازه راکړې خپلې لور سره تاسو آشنا کړم.

سردار اندرې په ادبي درناوي سره، چې د هغه په اړه د پیرونسکایا له خبرو نه چور توپیر درلود، وویل:

- که ګرافینې(ناتاشا) هېره کړې نه وي، زه لا پخوا د هغې د آشنا ویاړ لرم. هغه ناتاشې ته ورنږدې شو، لاس یې راونیو، پرته له هغه چې هغې ته د نڅا د بلنو خبره وریاده کړي، د هغې له ملا نه یې لاس تاو کړ. هغه ته یې دا وار دنڅا وړاندیز وکړ. د ناتاشا ستومانه سترګې او خبره چې د ناهیلۍ او مینه ناکۍ لېوالتیا لپاره یې په یوه اندازه، چمتووالي لاره، ناڅاپه په یوې ماشوم وزمه موسکا او خوښۍ وغوړېدې او د مننې او درناوي ځلا پرې خوره شوه. داسې برېښېده چې ګواکې دا ویرېدل شوې او نیکمرغې نجلۍ په یوې موسکا سره، چې تر شایې، د اوښکو باران وربدو ته چمتو و، غواړي وواییې: زه لا پخوا دې بلنې ته سترګې په لاره وم.

ناتاشا او اندرې د نڅا دویمه جوړه وه، چې د نڅا کړۍ ته راننوتل. سردار اندرې د خپلې زمانې یو له ښکلو نڅاګرو نه و. ناتاشا هم خورا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلې نخښېده. ورې پښې يې د نڅا په ښکلو اطلسي بوټونو کې پټې، خو په څټکې او د دې له ارادې نه خپلواکه خوځېدلې او څېره يې له مستۍ او د برې له خونده ځلېدله. د هغې لوڅه غاړه او ډنګر لاسونه زړه راښکوونکي و، د هغې اوږې د ايلن د اوږو په پرتله خورا ډنګرې، ټټر يې لنډ او مړوندونه يې هم وچ و، خو په زرګونه ښوېېدونکي غلچکونه، د ايلن پر ښکلو اندامونو لکه ناولې داغونه لګېدل، حال دا چې ناتاشا لکه د يوې معصومې او ساده نجلۍ په شان وه چې د لومړي ځل لپاره بربنډه شوې وه. که پر هغې دا منل شوي نه واى، هغه به هرومرو له شرمه اوبه شوې واى.

سردار اندرې له نڅا نه ښه خوند اخېست، هغه نه يوازې هيله لرله، ژر ترژره له هغو سياسي وچو خبرونه چې خلکو به له هغه نه د هغو په اړه پوښتنې کولې ځان وژغورې، بلکې دا يې هم غوښتل چې د ټولواک په شاوخوا د غه راټوله شوې غم لړلې کړۍ ماته او له هغه نه ووزي. نو د همدې کبله يې تکل وکړ وناځي، او ناتاشه يې د دې ګډېدا لپاره خپله جوړه وټاکله. هغه يې ځکه وټاکله چې پيېر ورته وويل او هم له دې کبله چې تر ټولو ښکلې ښځه وه، چې هلته ليدل کېده. همدا چې د نڅا لپاره يې د هغې له نرۍ او څټکې خوځېدونکې ملا نه لاسونه کړۍ کړل، د هغې خوځېدا او چورليدل يې ځان ته خورا نږدې احساس کړل. د هغې له صداقت نه ډکه موسکا يې د خپلو سترګو په وړاندې خورا نږدې وليدله او د دغې نجلۍ د ښکلا مستي يې په ځان کې احساس کړه. کله چې يې تر نڅا وروسته، هغه خپل ځاى ته بدرګه کړه، سا يې وويسته، ځاى پر ځاى ودرېد، د نڅاګرو په ننداره شو، او د زړه په تل کې يې د داسې يوه تاند، شور او مستي روح راوتوخنېد، چې ځان يې ځوان او تاند احساس کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۷

تر سردار اندرې نه وروسته باريس ناتاشې ته ورغي او هغه يې ګډېدا ته وبلله، بيا هماغه ياور چې د نڅا بنداريې پيل کړي و او بيا نورو نورو زلميانو له ناتاشې نه د نڅېدو غوښتنه وکړه. ناتاشا که څه هم هغه شپه، په خورا شور، لېوالتيا او تکې سرې شوې څېرې، يوه شېبه هم له نڅېدو ونه درېده، خو بيا يې هم خپل ځيني هغه لېوال چې له دې سره يې د نڅېدو هيله لرله، سونيا ته د ګډېدو لپاره ورلېږل. د هغې هېڅ شي ته پام نه و او نه يې ليدل چې څه څيزونه د نورو پام ځانته وراړوي. نه يوازې يې دې ته پام نه شو چې ټولواک ډېر وخت د فرانسې له سفير سره وغږېد او يا يې په څه مينې له پلاني مېرمنې سره د زړه خواله وکړه، يا دا چې کوم شهزاده له چا سره څه کړي او څه يې ويلي دي، يا دا چې ايلن څنګه د ټولو په منځ له ورايه ځلېدله او يا يې له چا سره ځانګړې خواخوږي لرله، بلکې هغې آن خپله ټولواک هم نه ليده او يوازې په مېلمستيا کې د شور، خندا او غږېدو له زياتوالي نه په دې پوه شوه چې ټولواک تللی دی. سردار اندرې له ناتاشې سره کوتيلوف نومې مسته نڅا چې تر ډوډۍ نه مخکې شوې وه، بيا وکړه. هغه د آترادنيا (په مسکو کې هغه کلي چې ناتشا په کې اوسېده) د باغ په لاره کې، له ناتاشې سره خپل لومړي ديدن هغې ته وريادکړه او دا يې هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

وریاد کړ چې ځنګه ناتاشا ته هغه شپه چې سپوږمۍ خپله رڼا خوره کړې وه، خوب نه ورته او سردار اندرې بې له هغه چې تکل ولري، په بې خبرۍ کې د هغې خبرې اورېدلې وې. ناتاشا چې له هغه نه دا خبرې واورېدې تکه سره شوه، هڅه یې وکړه له هغه ښېنه وغواړي. هغې ووېل، د هغو احساساتو په اړه چې هغې، هغه شپه خبرې کړې او سردار اندرې ورېدلې دي، ځیني د شرم خبرې هم وې.

سردار اندرې د ټولو هغو کسانو په شان چې د اعیانو په کورنیو کې لوی شوي وي، دا ښه ګڼله په محافلو کې له هغو کسانو سره خبرې اترې ونه کړي، چې په ټولنه کې د کومې بدنامۍ په تور تورن شوي وي او ناتاشا په تعجب سره د خپلو خوښیو، تېروتنو او په فرانسوي ژبه کې د خپلو نیمګړتیا له امله همدا سې وه. سردار اندرې په خپلو خبرو او کړو وړو کې له هغې سره خورا خواخوږي او مهربانه و. د هغې تر ځنګ ناست و او له هغې سره یې د خورا ساده ساده او بې ارزښته څیزونو او کسانو په اړه خبرې کولې. سردار اندرې د هغې د سترګو له ځلېدونکو شغلو، د موسکا له انګازونه چې له ویلو شویو خبرو سره یې هېڅ اړه نه لرله، او د هغې د زړه له تل نه د راپارېدونکو خوښیو نه خوند اخېست. هر وار یې به چې چا ناتاشا نڅا ته بلله او هغه به په موسکا موسکا پاڅېدله، د تالار په منځ کې به چورلیده، سردار اندرې به د هغې نورو پټو اداګانو ته پام کېده او هغه به یې د زړه له تله ستایل.

یو وار چې ناتاشا یوه نڅا پای ته ورسوله او په سا ایستلو سا ایستلو بېرته خپل ځای ته راستنه شوه، یو بل ځوان هغه ته د نڅا بلنه ورکړه. هغه سخته ستومانه شوې وه او له ژورو سا ایستلو نه یې داسې څرګندېده، چې نه غواړي دغه بلنه ومني. خو ناڅاپه یې پرشونډو بیا موسکا خوره شوه او په خندا خندا یې بیا لاسونه د هغه ځوان پر اوږو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکېښودل او سردار اندرې ته د يوې خوږې موسکا تر لېږلو وروسته، په چورليدو چورليدو لرې شوه. اندرې ته د هغې موسکا ويل:

- زه به په دې خورا خوشاله وای، چې کرار، ستا تر څنګ ناسته وای، زه ډېره ستومانه شوې يم، نو تاسو خپله ګورئ چې څوک مې نه پرېږدي، که څه هم زه په دې خوشاله يم، ځکه ټول راته ګران دي، تاسو او زه دواړه په دې خبره ښه پوهېږو. کله چې له دغه ځوان سره دغه نڅا پای ته ورسېده. او ځوان هغه پرېښوده، ناتاشا په منډه د تالار له دې خوا نه هغه بلې خوا ته ورمنډې کړلې، چې يو دوه ښځې د نڅا لپاره خوښې کړي.

سردار اندرې همداسې هغې ته کتل او په يوه ډول چې ده خپله يې تمه نه لرله، په زړه کې وويل:

- که هغه لومړي خپلې دغې خپلوانې پېغلې او بيا هغه مېرمنې ته ورشي، ناتاشا به زما ښځه شي.

خو ناتاشا تر هر چا لومړي، د سونيا پلو ورغله.

سردار اندرې په زړه کې وويل:

- کله کله څه تش خيالونه هم د انسان ذهن ته راځي.

خو کله چې ناتاشا د ده ترڅنګه تېرېده او د خپل ټټر پر سر ايښې ګلان يې جوړول، اندرې له ځانسره وويل:

- خو يوه خبره څرګنده ده او هغه دا چې دا نجلۍ دومره خوږه، نازولې او دومره له نورو نجونو نه توپير لري، چې د يوې مياشتې په اوږدو کې به هرومرو واده وکړي، داسې پېغلې دلته نه پيدا کېږي.

د نڅاوو په پای کې، بوډا ګراف په خپل شنه باراني کوټ کې، د نڅاګرو خوا ته راغی. سردار اندرې ته يې بلنه ورکړه چې له ده سره کورته لاړ شي او له لور نه يې وپوښتل، چې ايا ددې وخت خنګه تېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوي دي. ناتاشا لومړي ځواب ورنه کړ، يوازې يوه موسکا يې وکړه او موسکا داسې وه چې ګواکې په ملنډو وايي: څنګه کولای شي داسې يوه پوښتنه وکړي؟ خو بيا يې هم وويل:

- داسې ښه او په خوښۍ تېره شوه، چې په ژوند کې مې نه وه ليدلې.

د سردار اندرې ته پام شو چې څنګه د ناتاشا ډنګر لاسونه د دې لپاره پورته شول چې پلار نه يې کړی کړي، خو ناڅاپه او ژر هغه بېرته ښکته ولوېد. ناتاشا په ژوند کې ځان داسې نيکمرغه احساس کړی نه و. هغه د نيکمرغۍ او برې هغو څوکو ته رسېدلې وه چې انسان په پوره توګه مهربانه او ښه کېږي او آن دا چې د بدۍ، بدمرغۍ او غم شته والي هېروي.

پيير په دغه مېلمستيا کې د لومړي ځل لپاره د ټولنې په لوړو او اعيانو کړيو کې د خپلې ښځې خورا ښه او لوړ دريځ، ځان ته سپکاوي وګاڼه، نو ځکه خورا غمجن او پريښانه ښکارېده. د هغه د تندي ګونځې لا ژورې بريښېدې، د کړکۍ تر څنګ ولاړ و او د خپلو عينکو له شا نه مخامخ چيرته ځير و، خو هېڅوک يې نه ليدل.

ناتاشا چې د خوړنتون پلو روانه وه، د هغه له څنګه تېره شوه. د پيير پريښانۍ او خواشينۍ، هغه حيرانه کړه، د هغه تر مخې ودرېده، غوښتل له هغه سره د خپلې نيکمرغي او خوښۍ په شريکولو له هغه سره مرسته وکړي، هغې وويل: څومره ښه وګرافه! تاسو ته وايم همداسې نه وه؟

پيير بې له ارادې نه وموسېد او داسې بربښېده چې هغه نه پوهېږي، هغه ته څوک څه وايي، خو بيا يې هم وويل:

- هو کې، ډېر خوشاله يم.

ناتاشا په زړه کې وويل: څنګه امکان لري، هغوی ناراضه واوسي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تېره بیا د بیزاو خوف په څېر یو ښه سړي ! ټول هغه کسان چې د غه بندار ته راغلي وو ، ناتاشا ته ټول په یو شان ښه، مهربانه، یو بل ته ګران خلک بریښېدل او د هغو نه یو هم نه شي کولای یو بل خپه کړي، نو له دې کبله دوی ټول باید نیمکرغه وا وسي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۸

بله ورځ سردار اندرې د پرونۍ شپې د نڅا مېلمستیا وریاده کړه، خو دغو یادونو زیات وخت دوام پیدا نه کړ، هغه وویل: هو کې، د نڅا خورا پرتمین بزم و،... هو کې، او نور... رستوفه هم خورا مهربانه او خوږه وه. هغه کومه ځانګړې ځانګړتیا لري. کوم غیر پترزبورګ ځانګړتیا، هغه ځانګړتیا چې دې ته له نورو نه توپیر ورکوي. دا هغه څه و، چې ده د پرونۍ شپې د محفل په اړه له ځانسره وویل. هغه خپله سهارنۍ وخوړله او په کار یې پیل وکړ.

هغه د پرون شپې د شوګیرو او بې خوبیو له امله کار ته زړه نه کېده، ورځ یې ښه نه وه، سردار هېڅ څه نه شو کولای، هغه خپل ځان او خپل کړه خپله غندل، په همدې وخت کې واورېد، چې څوک راغلل، خوشاله شو.

ده ته راغلي څوک، بیځکي نومېده، هغه په بېلابېلو جرګه ګیو کې غړیتوب درلود او د پترزبورګ په ټولو محافلو کې یې تګ راتګ کاوه. هغه د نویو نظریاتو غوښتونکي و او د سپرانسکي له لېونیو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلويانو نه و، په نه ستومانه کېدونکي ډول يې د پلازمينې خبرونه هر پلو خپرول او يو له هغو کسانو نه و چې د خبرو په څېر يې خپل عقايد هم بدلول...

هغه په تلوار سره سردار اندرې ته راغی او سمدلاسه يې په خبرو پيل وکړ. هغه ويل چې، د ټولواک په مشرۍ د عالي شورا د جرګې له اجندا نه چې همدا نن سهار جوړه شوې ده، څو شېبه مخکې خبر شو او د هغه په اړه يې په خورا ګېڼۍ سردار اندرې ته خبرې پيل کړې. د ټولواک وينا په بې سارې توګه ښه وه. دغه وينا يوه له هغو دريو وينا ونه وه، چې يوازې او يوازې مشروطه غوښتونکي ټولواک يې کوي. ټولواک په ډاګه وويل:

- ولسي او مشرانو جرګې د دولتي اصل دوه ستنې دي. هغه وويل: دولت بايد پر ټينګو اصولو ولاړ وي نه د چا په ځانګړې خوښې او پريکړې. ټولواک وويل: د دولت مالي چارو کې بايد ژور بدلون راشي او ټول حسابونه بايد برالا او په ډاګه وي. بيځکي دا ټولې خبرې وکړې، په ځينو يې ټينګار کاوه، خپلې سترګې به يې په ځانګړې معنا لرونکي ښه کېښکودلې، بيځکي خپلې خبرې راټولې کړې او د پايلې په توګه يې وويل:

- ننۍ پېښه د يوه نوي پړاو پيل دي. زموږ په تاريخ کې د يو زرين پړاو.

سردار اندرې د ټولواک د عالي جرګې خبر، چې خورا په بې صبرۍ ورته سترګه په لاره و، او هغه يې خورا با اهميته پېښه ګڼله، په خورا سړه مينه واورېد او له دې نه يې حيرت کاوه چې اوس دغه پېښه سر ته رسېدلې ده، دغې پېښې نه يوازې په ده يې کوم اغېز ونه کړ بلکې هغه ته ډېره بې اغېزه او يوه کوچنۍ پېښه وبرېښېده. هغه چې په آرامۍ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ملنډو په ډک خيال، د بېخکي له احساساتو نه ډکې خبرونه اورېدل، يو تر ټولو ساده فکر يې ذهن کې وګرځېد: په ما او په بېخکي پورې څه اړه لري، په موږ پورې څه اړه لري، چې ټولواک په عالي شورا کې څه ويلي دي؟ ايا دا ټولې خبرې ماته کومه نيکمرغي را په برخه کوي؟

همدې ساده قضاوت په يوه شېبه کې له اصلاحاتو د سردار اندرې هغه پخوانۍ لېوالتيا له مينځه يوړه. دې او ځونور په ګوته شمار کسان، هغه ورځ د غرمنۍ لپاره د سپرانسکي په کور کې مېلمانه وو. کوربانه، هغه ته د بلنې په وخت کې ويلي و:

- ځانګړې مېلمستيا ته بلل شوي دي.

د سردار اندرې لپاره دغې مېلمستيا تر اوسه پورې ځکه خورا اهميت لاره، چې هغې ته هغه کسان راتلل چې ده له هغو سره ځانګړې لېوالتيا لرله... مګر اوس يې زړه نه غوښت چې هلته ورشي.

سردار اندرې د غرمنۍ لپاره په ټاکل شوي ساعت، د تاوريچسکي باغ ته نږدې د سپرانسکي کورته ورننوت. نور مېلمانه چې د سپرانسکي نږدې او خواخوږي ملګري وو ،تر ده مخکې او پوره په پنځو بجو رارسېدلي وو. د دغه هومره نه لوی کور، خوړنتون او د پخلنتون پاکۍ او سپېڅلتوب پام ځانته وراړاوه او د کوربانه د راهبانه ژوند نښې يې ښکارندولې.

د سپرانسکي له اوږد مخې (پلار ته ورته) لور او د هغه له يوې چوپړې نه پرته نورې ښځې په دې مېلمستيا کې نه وې. مېلمانه څوک وو؟ ژوروه، ماګينتخکي او ستولپين. سردار اندرې لا په ګاونډه کوټه کې و چې لوبغاړو ته د ورته انګازې خندا غږ يې تر غوږه شو. دغه خندا د هغو لوبغاړو خندا ته ورته و، چې په ننداړو کې خاندي. د يو چا غږ چې د سپرانسکي غږ ته ورته و، خندل او د خندا انګازيو يې په کوټو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې خورې وې، تر دې نه مخکې سردار اندرې کله د سپرانسکي د خندا غږ نه و اورېدلی. د دغه ستر چارواکي د خندا شور پر ده سخت اغېز وکړ.

سردار اندرې خوړنتون ته ورننوت. ټول حاضر کسان د دوو کړکیو تر منځ د یوه میز پر شاوخوا چې ځکه (تر ډوډۍ نه مخکې خواړه) پر ایښي و ولاړ وو... ماګنیځکي میخایل میخایلوویچ کومه ټوکه ویلې...
سپرانسکي چې همداسې خندل، د سردار اندرې په لیدو، خپل نرم او سپین لاس وراوږد کړ، د هغه لاس یې کېښکود او وې ویل:

- ستا سو له لیدو نه خورا خوشاله یم!

سپرانسکي مخ ماګنیځکي ته وروااړاوه، د هغه خبرې یې پرې کړې او وې ویل:

- وبښئ، یوه شېبه هیله کوم...

هغه سردار اندرې ته وویل:

- نن مو پرېکړه کړې، چې یوازې خوند به اخلو او د کار په اړه به هېڅ نه غږېږو. او بیا یې نکل کوونکي ته مخ وروااړاوه او خپلې خندا ته یې دوام ورکړ.

سردار اندرې په تعجب او خواشینۍ د سپرانسکي خندا اورېده او د هغه خندېدونکي خبرې ته ځیر و. هغه ته داسې برېښېده چې دا سړی نه سپرانسکي، بلکې بل څوک دی. هغه په زړه پورې له رازه ډک پخواني خیال چې سردار اندرې په خپل ذهن کې د سپرانسکي نه انځور کړی و، یو ناڅاپه د هغه لپاره بربنډ، ساده او نه د پاملرنې شو.

د میز شاوخوا یو شېبه هم څوک نه آرامېدل. داسې برېښېده چې هغوی ټوکې ټکالې راټولې کړې وې. لا ماګنیځکي خپله ټوکه پای رسولې نه وه، چې بل چا غوښتل تر هغې نه لا خندني څه ووایي، دغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټوکه که د دولت په اړه نه وه، خو په دولتي چارواکو يې ملنډې وهلې... داسې برېښېده چې سپرانسکي د يو سختې کړاو نه ډکې ورځې نه وروسته غوښتل له انډيوالانو سره استراحت وکړي. د هغه انډيوالان د هغه په دې هيله پوهېدل او خپله يې هم غوښتل چې يوه شيبه وخاندي، خو ددوی ټوکې اندرې ته هسې د خندا وړ نه ښکارېدې، هېڅ خوند يې نه ورکاوه. د سپرانسکي نري غږ هم د هغه په غوږو ښه نه لګېده او په دې هېڅ نه پوهېده چې د هغه د پرله پسې بې خونده، انګازو ولې پر ده، بې خونده اغېز کاوه. اندرې ته خندا نه ورتله او له دې نه وېرېده چې د ده دغه حالت پر نورو دروند تمام شي، خو ښه وه، د هېڅ چا د ده دغه حال ته پام نه و او ټولو ته داسې برېښېده چې ټول خوشاله دي. سردار اندرې څو ځله هڅه وکړه، خبرو ته ورګډ شي خو هر وار يې هڅه بې ګټه پاتې کېده...

تر ډوډۍ وروسته د سپرانسکي لور او د هغه مينځه پاڅېدل، سپرانسکي خپل سپين لاس د لور پر سر تېر کړ، هغه يې ښکل کړه، آن دغه کړه هم سردار اندرې ته غير طبيعي وبرېښېدل...

سپرانسکي د شراب بوتل وتاړه... ماګنيڅکي سمدلاسه له ځايه پاڅېد او د شعر لوستلو ته يې چمتووالي ونيو. هغه د پترزبورګ د ځينو مخورو په اړه په فرانسوي ژبه له ملنډو ډک شعرونه ولوستل، څو ځله شعرونو ته لاسونه وپړکول شول. د اشعار تر لوستلو وروسته اندرې، سپرانسکي ته راغي، چې له هغه سره مخه ښه وکړي.

سپرانسکي وپوښتل:

- چېرې دومره وخته؟

- چا ته مې په مېلمستيا کې د ګډون وعده ورکړې ده...

دوا ړه چوپ شول. سردار اندرې دغو هيندارو ته ورته سترګو ته چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ننوتل هغو کې نا شونې و ، ځیر و. هسې ملنډې ورته و بریښېدل، چې هغه چارې دې ښه پایله ولري، چې ده د هغه په مرسته پیل کړې دي. هغه دې ته حیران و چې څنګه ده هغو چارو ته په درنه سترګې کتل چې سپرانسکي سرته رسولې. د هغه له حیا نه د ډکې او خوښۍ نه د لرې خندا غبر، تر هغې نه وروسته چې دې د هغه له کوره راووت دده په غوږو کې انګازې کولې.

سردار اندرې کورته د راستنېدو سره تکل وکړ، په پترزبورګ کې خپل څلور میاشتې ژوند ته په نوي ډول وګوري. هغه خپلې ټولې هلې ځلې وریادې کړې، د ده له خوا د پوځي کړنلارې وړاندیز وریاد شو، دا وریاد شول، چې د ده کړنلاره له دې کبله منل شوې وه او ټولو اک ته وړاندې شوې وه چې بله هغه خورا بده وه. د جرګه ګۍ غونډې، په هغو کې د بیرګ ګډون او په هغه کې پر پوځي کړنلارې خبرې اترې وریادې شوې. هغه ته هغه درانه کارونه وریاد شول، چې ده د نورو لوایحو په جوړولو کې زغملي و. ده په دې لاره کې د لرغوني روم او فرانسې له قوانینو نه زیات مواد روسي ته ژباړلي و. ده چې ددې ټولو چارو په اړه فکر وکړ، وشرمېد. بیا یې د خپلو جایدادونو سیمه بوګا چاروو ا په ژوندي بڼه سترګو ته ودرېده، په کلي او ریزان کې یې خپلې هلې ځلې وریادې شوې. خپل رعیت، بزګران او د هغو مشر درون او دې ته هک حیران و چې څنګه یې داسې ډېره موده کولای شول، په داسې بې ګټې او بې پایلې کارونو بوخت واوسي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۹

سردار اندرې بله ورځ، د ځو نورو هغو کسانو او له هغه ډلې نه د رستوف کورنۍ دیدن ته ورغي، چې د نځا د وروستي بنډار په وخت کې یې له ډېرې مودې وروسته ورسره لیدلي او وعدې ورسره کړې وه. ددې تر څنګ ده د ادب له مخې غوښتل د ګراف رستوف دیدن ته ورشي او دا هیله یې هم لرله، د هغې له شور ډکې او له نورو نه توپیر لرونکې نجلۍ کور هم وګوري، چې ده ته له لیدو نه ښې خاطرې پاتې وې.

ناتاشا یو له هغو کسانو نه وه، چې له هر چا نه د مخه ده ته هرکلي ته راووته. هغې شین بخون کورني کمیس اغوستي و، هغه په دې کمیس کې سردار اندرې ته د نځا تر هغه محفل نه هم لا ښایسته او ښکلې وبرېښېده. د کورني ټولو غړو سردار ته د یوه پخواني، خواخوږي او نېږدې دوست په توګه په خورا ورین تندي هرکلي ووایه... په پترزبورګ کې د مشر ګراف مېلمنه پالنې پر بالکونسکي داسې اغېز کړې و، چې هغه نه شو کولې غرمنۍ ته د هغه بلنه ونه مني. بالکونسکي په زړه کې ویل: هو کې، ځه مهربانه او ویاړمن خلک دي، خو دا ښکاره خبره ده چې دوی د یوه ویښته په اندازه هم له هغې خزانې نه خبر نه دي، چې ناتاشا ددوی لوراو د ناتاشا ښکلا یې لري، خو دغه ساده خلک د دغې نازولې ښکلې ژوند بښونکې او شاعرانه نجلۍ د مخ ته راتګ لپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښه بڼ و.

سردار اندرې په ناتاشا کې، يو بې ساري، نا آشنا ، له خوښيو او مستيو ډکه دنيا موندلې وه، هغه پر دې دنيا چې د اترادينا په باغ کې د هغې تر ليدو او په هغه شپه کې د کړکۍ تر شا له اوريدو نه يې، د ده زړه تخنولی و...

تر غرمنۍ نه وروسته ناتاشا د اندرې د هيلې له مخې، د پيانو شاته کېناسته او سندرې يې ويلې. سردار اندرې د کړکۍ تر څنګ له نورو ښځو سره ولاړ و ، خو غوږ يې ټول د هغې آواز ته و. د خبرو په منځ کې يې ناڅاپه چوپ شو ، ناڅاپه يې غاړه غړۍ او غم ونيو ، خو ژړا يې وچه شوه. ناتاشا سندرې ويلې او دي ورته ځير و او کوم تت ارمان او هيله يې په زړه کې راتوخنېدله. هغه خوشاله، خو د غم په منګلو کې اسير و. ددې لپاره يې هيڅ پلمه نه لرله چې وژاړي، خو هغه ژړېدو ته چمتو و. ولې وژاړئ؟ د څه لپاره؟ د پخوانۍ مينې لپاره؟ د کمکۍ شهزادګۍ لپاره؟ د خپلو ځپلو شويو غمونو لپاره؟ د راتلونکو ارمانو لپاره؟ هو کې او نه ! د دغه غم، د دغه اوښکنيز غم عمده علت، همدا ويرونکي او ناڅاپي او ده ته لا څرګند تضاد و. د يوه ستر او لا د ده په زړه کې د پټ ستر شي او د يوه خوار او جسماني شی چې دی او دغه نجلۍ وه، ده تصور کاوه چې دغه تضاد د ناتاشا د آواز په اورېدو سره د ده زړه هم ناکراره و او هم يې آرامه و.

همدا چې ناتاشا سندره پای ته ورسوله، هغه سردار اندرې ته ورغله او هغه نه يې وپوښتل:

- څنګه زما آواز مو خوښېږئ؟

دې چې دا پوښتنه وکړه، وشرمېده، ځکه له پوښتنې وروسته پوه شوې وه، چې دا پوښتنه يې بايد نه وای کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه وموسېد ، هغې ته يې وکتل او وې ويل: د هغې آواز د بل هر څه په شان چې دا يې کوي، د هغه خوښېږي.

سردار اندرې ماخوستن ناوخته د رستوف له کوره لاړ. هغه د عادت له مخې لاړ پريوت، نو ډېر ژر پوه شو چې خوب يې له سترګو تښتېدلی او وېده کېدای نه شي. هغه شمعه ولګوله، په کټ کې کېناست، کله به کېناست او کله به بيا پريوت، خو بې خوبۍ زوراوه. د هغه روح داسې ښاد او د خوښۍ او نيکمرغۍ داسې احساس يې په ګوګل کې غوړېده چې، ګواکې د تړلو شويو کړکيو کوټې نه د خدای بې پايه آسمان ته الوتلی وي. هغه دا تصور هم نه کاوه، چې په رستوفې مين شوی دی. هغه د هغې په اړه فکر نه کاوه، خو يوازې يې په خيالونو کې تصوروله او داسې انګېرله چې ټول ژوند يې د رڼا پلو درومي. هغه په زړه کې وويل: زه له څه ډارېږمه؟ دا زما په زړه کې دا غوغا د څه ده؟ ولې په دې تنګو ترو ديوالو کې لاس و پښې وهم؟ حال دا چې ژوند له خپلو ټولو خوښيو سره زما په وړاندې پرانستی دی. او له ډېرو وختونو وروسته هغه د لومړي ځل لپاره د راتلونکي نيکمرغه ژوند تکلونه تازه کول. دا يې خيال ته ورغلل چې د زوی په اړه غوځ فکر وکړي، هغه ته روزونکي پيدا کړي، له دولتي چارو ګوښه شي، بهر ته لاړ شي او د انګلستان، سويس او ايتاليا هېوادونه وګوري، له ځانسره يې ويل:

بايد تر هغه له خپلې آزادۍ نه ګټه واخلم، چې په ما کې د ځوانۍ او پياوړتيا احساس راخوټېږي. اندرې رښتيا ويل:

د نيکمرغي والي لپاره بايد د نيکمرغي په امکاناتو ايمان راوړو او ما اوس دا ايمان پيدا کړی دی. پرېږدئ، مړي، خپل مړي خښ کړي او تر هغه چې موږ ژوندي يو بايد په نيکمرغۍ کې ژوند وکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۰

يو ورځ سهار ډګروال آدولف بيرګ، چې پېير د مسکو او پترزبورګ د نورو مخورو په شان ښه پېژاند په پاکې او نوې دريشۍ کې په داسې حال کې چې څښې يې ښې غوړې کړې او د ټولواک الکساندر پاولوويچ په شان يې ږمنځ کړې وې، د هغه ديدن ته راغي، هغه په خندا وويل:

- همداسې ګرافينې ته، ستاسو مېرمنې ته ورغلي وم، خو دا چې زما هيله د هغې له خوا ونه منل شوه، خورا خواشيني يم. اوس هيله لرم چې تاسو ګراف مې نيکمرغه کړي.

- څه امر کوئ ډګروال صاحب! زه ستاسو په چوپړ کې يم.

بيرګ وويل:

- تاسو پوهېږئ، زه اوس په پوره توګه په خپل نوي کور کې مېشت شوي يم، ...

هغه داسې انګېرله چې د غه خبر هرومرو اوريدونکي خوشالوي...

- ما هيله لرله چې خپلو او د خپلې مېرمنې نېږدې دوستانو ته داسې يوه وړه مېلمستيا جوړه کړم (د دې خبرې سره هممهاله يې خوړه موسکا پرشونډو خپره شوه). ما غوښتل چې ګرافينې او تاسو نه هيله وکړم، چې موږ ته ويار راوبښئ او د يوې پيالې چای او... ماښامنۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

لپاره زمونږ کره راشئ !

یوازې ایلینا واسیلوفنا وه چې له نوم ورکي بیرګ سره یې اړیکي درلودل ځانته سپکاوي ګاڼه او دایې کولې شو، د هغه بلنې ته نه وو ایي. بیرګ ډېره سپینه دا په ډاګه کړه چې ولې غواړي د مخورو په رابللو سره یوه وړه مېلمستیا جوړه کړي، او ولې به دا مېلمستیا د ده لپاره د خوښۍ وړ وي. ده دا هم وویل چې ولې نه غواړي پر جواریو او نورو ناوړو لوبو پیسې خرڅې کړي، خو د ښو او مخورو مېلمنو لپاره د خرخ لپاره چمتو دي. ده په دې خبره دومره ټینګار وکړ چې پېیر دې ته اړ و چې د هغه دا هیله و مني. بیرګ وویل:

- ښاغلیه ګرافه ! هیله کوم چې ناوخته نه کړئ، که اجازه وي، غواړم وو ایم چې مهرباني وکړئ لس کم اته بجې تشریف راوړئ.. زما قوماندان جنرال هم راځي، هغه له ما سره ډېر مهربانه دي. ښاغلیه ګرافه ! ماښامنۍ به کوو او تاسو به ما منت داره کړئ.

پېیر د خپل عادت برخلاف چې تل به مېلمستیاو ته ناوخته راته، هغه ورځ د لس کم اتو پرځای پاو کم اته بجې د بیرګ کورته راغي.

بیرګ او میرمن یې چې څه توان لاره او شونې و... ټول د مېلمنو نه د هرکلي لپاره چمتو کړي وو.

بیرګ او ښځه یې په خپله پاکې او روښانه کوټه کې چې په ښه ډول مجسمې، الماري، څوکۍ او میزونه په کې اېښودل شوي وې ناست وو. بیرګ نوي پوځي دریشي چې په تنېو سینګار شوې وه، اغوستې، د ښځې تر څنګ ناست او هغې ته ویل: کولې شي او باید هم د مخورو او تر ځانه لوړو خلکو سره تل باید پېژند ګلوی پیدا کړې، ځکه یوازې دغه وخت دي، چې آشنایي ګټه او خوند لري، هغه خپلې ښځې وېرې ته ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- تـه کـولای شـئ، دا یـا هغـه شي واخلې، یـا لـه دې او هغـه نـه هیلـه وکړې، چې څه وکړې، خو گوره ! گوره چې ما خپلې لومړې رتبې څنگه گټلي دي. تر اوسه مې څنگه ژوند کړی دی، (بیرگ خپل عمر نه په کلونه بلکې د رتبو، نښانونه او مډالونه په شمېر، شمېره) زما همزولې او ملگري لا هېڅ ځای نه دي رسېدلي او زه که ځای خالي شي، د غونډ قوماندان به شم، او په ځان ویاړم چې ستا مېړه یم (پاڅېد او د وېرې لاس یې ښکل کړ، خو هغې ته تر رسېدو نه مخکې یې د قالینې څنډه چې گونځه شوې وه، سمه او آواره کړه) زه څنگه دې ځای ته ورسېدم؟ تر هغه نه مخکې له دې کبله چې ما کولای شول، ځانته ښه آشنایان او ملگري خوښ کړم، او دا دې ترڅنگ باید انسان مهربانه او ځیرک وا وسي.

بیرگ وموسېد او پر خپلې خوارې ښځې یې د لوړتیا د انگېرنې د احساس په درک، چوپ شو. هر څه چې دي دا زما مهربانه ښځه په رښتیا هم خورا کمزورې او ناتوانه ده، داسې ناتوانه چې هغه څه نه شي کولای، د نارینه هغه لوړتیا احساس کړي، چې د هغه د نارینتوب نښې دي. ښځې یې (وېرې) هم تصور کاوه چې دا ته مېړه په هر څه کې غوره او پوه دي او ددې مېړه یې د ټولو نورو نارینو په شان د ژوند له رازونو بې خبره دي...

بیرگ ناڅاپه پاڅېد، په احتیاط یې ځکه له خپلې مېرمنې نه غېږ تاو کړه چې د هغې هغه ټکري چې په خورا جگه بیه یې هغې ته اخېستې و، گونځې نه کړي او د شونډو په منځ کې مچ کړه.

بیرگ چې خدازده پام یې چېرته و، ښځې ته وویل:

- یوې خبرې ته باید پام وکړو چې ژر مو ماشوم پیدا نه شي.

وېرې ځواب ورکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هو کې، زه هم سمدلاسه د ماشوم لېواله نه یم. باید خلکو ته خدمت وکړو.

بیرګ چې خوږه موسکا یې پرشونډو خوره وه، د هغې جالۍ ډوله ټکري ته یې اشاره وکړه او وې ویل:

- شهزادګۍ یوسپووا ، هم همدغه شان فکر کوي.

په دې شېبه کې یې خبر ورکړ چې ګراف بېزاو خوف راورسېد. دواړو مېړه او ښځې هر یو داسې تصور کاوه چې د ده یا د دې په هیله بېزاوخوف د دوی کورته بلنه منلې، د هر یوه پرشونډو پرځان د باور او ډاډ موسکا خوره شوه.

د بیرګ په زړه کې تېره شوه: وګوره ! د ښو ملګرو پیدا کول، څه لوی نعمت دي.

و بېرې وویل:

- ګوره له تا نه هیله کوم، کله چې له مېلمنو سره غږېږم، چې خبرو ته به مې نه رالوېږې، ځکه زه خپله پوهېږم چې له چا سره، چېرته، څنګه وغږېږم.

بیرګ وموسېد او وې ویل:

- دا ته څه وایې؟ کله کله نارینه په خپل منځ کې خپلې خبرې لري.

پییر یې په کور کې نوي جوړ شوي مېلمستون ته بدرګه کړ. د کوټې نظم او سینګار داسې جوړ شوي و، چې په هغه کې د ناستې د ځای پیدا کول ګرانه خبره وه. دا د حیرانتیا خبره نه وه چې خپله بیرګ هلته د اېښودل شویو میزونو او څوکیو د ښورولو او د جوړ شوي نظم د ورانولو وړاندیز وکړ، خو له دې چې خپله یې د دغه نظم د ورانولو زړه نه شو کولی، مېلمه ته یې واک ورکړ. پییر د ځان لپاره د یوې څوکۍ په رانېږدې کولو ، د کوټې نظم مات کړ. کوربنو دواړو هڅه کوله، چې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه تود هرکلي وکړي، نو ځکه بې له هغه چې پوه شي دواړه يو ځای غړېدل. وېرې له زيات فکر نه وروسته پرېکړه کړې وه، چې له پېير سره بايد د فرانسې د سفارت په اړه خبرې وشي، نو ځکه يې سمدلاسه له هغه سره په دې اړه خبرې پيل کړې، خو بيرګ د هغې برخلاف بيا فکر کاوه چې خبرې بيا د نارينوو د چارو په اړه وي، نو ځکه د خپلې ښځې خبروته وررولوېد، د هغې خبرې يې پرې کړې او د اتريش د جګړې کيسه يې پيل او بې له هغه چې دې خبرې ته يې پام شي، له ټولنيزو خبرو نه ځانګړو ته راغي او د هغو وړانديزونو په اړه، چې په دې جګړه کې د ده د ګډون لپاره، ده ته شوي و، غږېدا پيل کړه. بيا يې خپلې خبرې اوږدې کړې او وې ويل، چې ده ولې دغه وړانديزونه ونه منل. سره له هغه چې له مېلمه سره مرکه ډېره بې خونده او وېرې ددې په خبرو کې د خپل مېړه د وررولوېدو نه خوابدې برېښېده. د مېلمنو له ډلې نه پرته له پېير نه بل څوک راغلي نه و، مګر بيا هم دواړو ډاډه و چې مېلمستيا ښه پيل شوې ده...

ډېر ژر د بيرګ پخواني ملګري باريس هم راورسېد خو له وېرې او بيرګ سره يې کړه وړه لږ ساړه برېښېدل. تر باريس نه وروسته يو مېرمن او يو ډګروال راغلل، بيا يو جنرال، بيا د رستوف د کورنۍ غړي راورسېدل او نور نو بيشکه مېلمستيا، نورو ښو مېلمستياو ته ورته شوه.

بيرګ او وېرې د مېلمنو د خوښۍ او لېوالتيا، د هغو د ګډوډو خبرو اترو، سترې مشې خواره مشې، په مېلمستون کې د ښکلو جامو د شغهاري له ليدو او اورېدو نه وروسته نه شو کولای، خپله خوښۍ پټه کړي. هر څه، د نورو مېلمستياو په شان و. په تېره بيا جنرال چې کوربانه يې د کور د ښه جوړولو له امله ستايل او بيرګ به يې پرله پسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په اوږه کېښکود. او بیا یې خپله د باستون د لوبې لپاره هرڅه برابر او هغه یې پیل کړه. جنرال د ګراف ایلیا اندرېوویچ تر څنګ کېناست، ځکه هغه یې تر ځان نه وروسته، تر نورو غوره مېلمه او د درناوي وړ ګاڼه. زاړه د زړو او ځوانان د ځوانانو ترڅنګ کېناستل. کوربنه د چای د میز ترڅنګ چې یو د سپینو زرو په یوه توکرۍ کې هماغه شان پتري په کې ایښې وې، لکه د پانین په مېلمستیا کې چې وې، ناسته وه. لنډه دا چې هر څه، له هره پلوه نورو مېلمستیاو ته ورته وو...

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۱

پيير د مېلمنو په منځ کې د يوه درانه او ويارمن مېلمه په شان بايد د ګراف ايليا اندرېوويچ، جنرال او ډګروال تر څنګ کېناستلي واى. پيير د باستون د ميز تر شا ، داسې کېناست چې مخامخ ناتاشې ته برابر شو. دي د هغه عجب بدلون نه، چې د نڅا د بندار نه وروسته په هغې کې ليدل کېده په حيرت کې و. هغه چوپه خوله او نه يوازې هغه شان ښکلې نه وه، لکه د نڅا د شپې په شان، بلکې څه بدرنګه هم برېښېده. پيير تر سترګو لاندې هغې ته ور وکتل او له ځانسره يې وويل: په هغې څه شوي دي؟ ناتاشا د چاى د ميز شا ته د خپلې خور ترڅنګ ،په ډېرې بې پروايئ، بې له هغه چې ورته وګوري، ناسته وه، باريس پوښتنو ته ځوابونه ويل. پيير د قطعو څو پاڼې بدلې او پنځه نورې يې راواخيستې، د ده دا کار د هغه د سيال خوښۍ لا زياته کړه، په دې شېبه کې د نويو رارسېدونکو ګامونو او سترې مشې غږ واورېدل شو ، سر يې پورته کړ، بيا يې ناتاشاته وکتل او په لا حيرانۍ يې ځان نه وپوښتل: په دې نجلۍ څه شوي دي؟

سردار اندرې يې وليده ، چې د ناتاشا مخې ته ولاړ دي. په ځانګړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاملرنې او مهربانۍ هغې ته څه وايي. هغې چې څېره يې ګلابي رنګ اخېستي و، سر يې ورپورته او هڅه يې کوله خپله ستړې سا آرامه کړي، هغه ته وروکتل، د هغه په ګوګل کې لګېدلې لمبې څو شېبې مخکې آرامې شوې وې، بيا يې شغلې او اور په څېره کې لګېدلي وو. ټوله بدله شوې وه او بيا يې د څو مخکې شېبو نابشکلې څېرې، هماغه د نڅا د شپې ښکلا خپله کړې وه. سردار اندرې پيير ته ورغی او پيير د خپل ملګري په څېره کې د ځوانۍ هغه تاندې او هيله مندې نښې وليدې. پيير د لوبې په اوږدو کې څو واره ځای بدل کړ، کله به يې ناتاشې ته مخ شو، کله به يې څنګ او کله به يې هغې ته شا شوه، او د شپو لوبو په اوږدو کې يې هېڅکله له هغې نه سترګې ونه شلولې.

يوې ناڅرګندې خوښۍ چې د رخې او ګېنۍ له تريخ احساس سره مل و، دی زوراوه او تصور يې کاوه چې د هغوی (ناتاشا - اندرې) ترمنځ څه تېرېدونکي دي. همدې احساس دی اړ کړی و چې لوبه چور هېره کړي.

تر شپږ واره لوبې نه وروسته جنرال پاڅېد او وې ويل:

- په دې ډول لوبه ناشونې ده او د هغه د پاڅېدو سره پيير هم وزګار شو. يو پلو ته ناتاشا له سونيا او باريس سره غږېده، وېره چې نرۍ موسکا يې پرشونډو خوره وه، له سردار اندرې سره د څه په اړه غږېدل، پيير خپل ملګري ته ورنږدې شو، له يوې پوښتنې نه وروسته پوه شو چې خبرې پټې نه دي، د هغه تر څنګ کېناست.

وېرې چې خپلې خور ته د سردار اندرې ځانګړې پاملرنې ته پام شوی و، له لږ فکر نه وروسته دا ښه ګڼلې وه چې په مېلمستيا کې، په رښتيني مېلمستيا کې، هرومرو بايد، په شاعرانه او عاطفي ژبه د مېلمنو پټو احساساتو ته لاره ولټول شي، نو ځکه يې په ټوليز او په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته‌یره بیا د خپلې خور پر عواطفو او خیالاتو خبرې وکړې. دا یې هم ښه ګڼلې وه چې باید د اندرې په څېر له ځیرکو او پوه مېلمنو سره په خورا ځیرتیا او د دیپلوماتي هنر په ژبه خبرې وشي.

پېیر چې کله هغو ته ورننېږدې شو، پام یې شو چې وېره د خپلو خبرو له خونده په خوندونو کې ډوبه او سردار اندرې لږ شانته ناآرامه بریښي (دی خورا کم له دغه شان حالت سره مخامخېده) وېرې، چې نرۍ موسکا یې پر شونډو خوره وه، وویل:

- ښاغلیه سردار تاسو چې داسې ځېرک او له ورا د خلکو په خصلت پوهېږئ، د ناتالیا (ناتاشا) په اړه څه فکر کوئ؟ ایا هغه کولای شي، د نورو ښځو په شان خپل اړیکي دایمي وساتل شي؟ (د نور ښځو نه یې موخه ځان و) ایا کولای شي هغه یو وار مینه شي او د تل لپاره، خپل مین ته وفا وکړي؟ زه هم دغه وفا رښتینې مینه ګڼم، تاسو څه فکر کوي، ښاغلیه سرداره؟

سردار اندرې له ملنډو نه په ډکې موسکا، چې غوښتل یې خپه ناآرامي تر هغې لاندې پټه کړي، وویل:

- ستا له خور سره، زما پېژند ګلوی دومره نه ده، چې د دغه شان نازکو رازونو د سپړنې توان ولرم... ددې تر څنګ زه په دې اند یم چې څومره مو ښځې کمې خوښېږي په هماغه کچه دوی زیاته وفا کوي.

او پېیر ته یې چې دده خواته را روان و، وروکتل.

وېرې دوام ورکړ:

- هوکې سرداره! تاسو رښتیا وایئ، زموږ په زمانه کې نجونې دومره آزادې او د ځوانانو له خوا هغوی ته پام دوی هومره سرساموي، چې رښتیا او حقیقت ترې نه هېرېږي (وېرې هم د نورو لنډ اندو په شان، په ټولیز ډول خوښېدل «زموږ په زمانه کې» له نامه نه وغړېږي. دغه ډول

(c) ketabton.com: The Digital Library

وګړي تصور کوي چې د خپلې زمانې په ټولو ځانګړتیاو ښه پوه او دا ورته څرګنده شوې ده، چې د خلکو کړه وړه له پخوا نه بدل شوي دي) باید ووایم چې نتالیا د خپل شاو خوا ځوانانو د هڅو په وړاندې ډېره مات غاړې او آرامه ده.

سردار اندرې دا چې دویم وار خبر د نتالیا یاده شوه، ناآرامه شو او غوښتل یې پاڅېږي، خو وېرې چې خوږه موسکا یې پر شونډو را تازه کړه، دوام ورکړ:

- تصور کوم بلې هېڅ پېغلې ته ځوانان دومره پاملرنه نه کوي، لکه هغې ته یې چې کوي، خو تر دې وروستیو وختونو پورې د هغې څوک د زړه له کومې خوښ شوي نه و.

وېرې مخ پېیر ته وروا ړاوه او زیاته یې کړه:

- آن زما ګران خپلوان باریس، ښاغلیه ګرافه! (پېیر) تاسو خو باریس ښه پېژنئ، باریس یادوم، خبره دې زموږ ترمنځ وي، دوی (د مینې په دنیا کې) خورا وړاندې لاړل. دغه د مینې په دنیا کې دوړاندې تګ خبره وه، دمینې کنایه وه، چې په هغه زمانه کې خورا دود وه.

سردار اندرې تندی تریو او چوپ شو.

وېرې هغه ته وویل:

- تاسو خو له باریس سره دوست یاست که څنګه؟

- هو کې، زه هغه پېژنم.

- هغه به هرومرو له ناتاشې سره د خپل د ماشومتوب د مینې خبرې درته کړې وي.

سردار اندرې ناڅاپه تک سور واوښت او وې پوښتل:

- عجبه ده، د ماشومتوب مینه؟

- هو کې، کله نا کله د خپلوانو ترمنځ کډ کار، ملګرتیا او خواخوږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ګوا ښمنه مينه بدلېږي.
سردار اندرې وويل:
- هو کې هو کې، ښېشکه چې همدا سې وي !
هغه ناڅاپه په خبرو راغي او له پېير سره يې ټوکې پيل او وې ويل چې هغه بايد په مسکو کې د خپل ماما ، کاکا له پنځوس کلنو ميشتو لوڼو سره له احتياط کار واخلي. د همدې ټوکنيزو خبرو په منځ کې پاڅېد ، پېير يې له لاسه ونيو او يوې خوا ته يې له ځانسره بوته.
پېير چې د خپل ملګري تازتوب لا په خبرو راتګ او د پاڅېدو په وخت کې يې ناتاشا ته د هغه خوږو کتو ته پام شوي و ، په تعجب هغه ته وکتل او وې پوښتل:
- نو څه پېښ شوي دي؟
سردار اندرې وويل:
- زه بايد... زه بايد له تاسره وغږېږم. زموږ د ښځينو دستکشو په اړه (موخه يې هغه دستکش و ، چې ماسونانو ، نويو ورغلو کسانو ته ورکول او يو له هغو نه بايد خپلې د خوښې ښځې ته ورکړل شوي واى.) زه بايد... نه، نه، بيا به وروسته درسره وغږېږم. سردار اندرې چې سترګې يې له حيرانوونکې ځلا نه ډکې، خو دې ډېر آرام و ، د ناتاشا خوا ته ورنږدې شو او د هغې ترڅنګ کېناست. پېير ليدل چې څنګه سردار اندرې له ناتاشې نه څه وپوښتل او هغې په قهر سره ځواب ورکړ،خو په دې وخت کې بيرګ پېير ته ورغي او له هغه نه يې هيله وکړه چې د هسپانيا د شخړې په اړه د جنرال او ډګروال ترمنځ په روانو خبرو کې ګډون وکړي. بيرګ نيکمرغه او راضي برېښېده ، د خوښې موسکا د هغه پرشونډو خوره وه. مېلمستيا خورا ښه، چور هماغه شان و ، لکه د نورو مېلمستياو په شان. د ښځو خوږې خبرې، د باستون د

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوبې مېز، قطعې او په قطعو کې د جنرال د آواز جګېدل، آن سماوار، ډوډۍ، پتاسې او شرینې ټول، ښه او ښه وو. یوازې یو څه په دې مېلمستیا کې کم و، هغه څه چې په ټولو مېلمستیاو کې ده لیدلي و او دلته نه و، هغه دا و چې د کومې مهمې شخړې یا موضوع په اړه د نارینو ترمنځ په جګ آواز خبرې اترې او شخړې وې، هغه هم جنرال پیل او ده هم پېیر هغو ته ورګډه کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۲

سردار اندرې بله ورځ د رستوف کور ته ورغی. هغه ګراف ایلیا اندريوويچ بللي و. هغه ټوله ورځ هلته تېره کړه.

د کورنۍ ټول غړي په دې پوهېدل، چې سردار اندرې د چا لپاره ددوی کره راغلی، هغه هم دا نه پټوله او د ورځو په اوږدو کې یې هڅه کوله چې له ناتاشې سره واوسي. ناتاشا نه یوازې په زړه کې ویرېده، بلکې له نیکمرغۍ نه هم خوشاله وه او د کورنۍ ټول غړي یوه بختور زیري ته سترګه په لاره وو.

کله به چې سردار اندرې له ناتاشې سره خبرې کولې، مشرې ګرافینې به هغه ته په خورا ځیر غمجن او له خیالونو نه په ډک تصور کتل، خو کله به چې سردار اندرې هغې ته وروکتل، هغې به له چا سره هسې تشې خبرې پیل کړې. سونیا نه غوښتل هغه دواړه یوازې پرېږدي، نو ځکه به تل له هغو سره وه او له بله پلوه له دې کبله پرېښانه وه چې د هغوی د خبرو خنډ او د خلکو د خندا نه شي. کله به چې ناتاشه له هغه سره یوازې او سترګو په سترګو شوه، له انتظاره به تکه سپینه او ورخطا شوله. هغه د سردار اندرې کمینې او حیا حیرانه کړې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې داسې انګېرله چې سردار اندرې غواړي څه ورته ووايي، خو څه، دا نه پوهېده او هغه نه شو کولای هغه ووايي.

کله چې ماښام سردار اندرې لاړ، ګرافینه ناتاشې ته ورغله او په پټه یې له هغې نه وپوښتل:

- نو څه وشول؟

ناتاشې وویل:

- مورجانې! تا ته قسم درکوم چې اوس مې هېڅ مه پوښته.

سره له هغه هم هغه شپه تر ډېره پورې کله ناآرامه او کله هم په وېره کې وه، سترګې یې په یو ځای کې ګنډلې وې او د مور کټ ته به یې کتل او د سردار اندرې په اړه مورته وغږېده. هغې وویل چې اندرې دا ډېره وستایله، هغه به کله ویل چې بهر ته سفر کوي او له دې نه یې پوښتل چې سږ کال اوړي به دا چېرې ځي او کله خو یې د باریس په هکله دې نه پوښتنې کړې دي. هغې ویل:

-خو پوهېږې، دغه شان... دغه شان یو حالت سره هېڅکله مخامخ شوې نه ده، کله چې له هغه سره یم ویرېږم، دا څه ولې، دا څه معنی لري؟ دا ددې نښه ده چې دا هرڅه رښتیا دي؟ ها؟ مورجانې !وېده شوې؟

مور یې ځواب ورکړ:

- نه، ویښه یم، زه هم ویرېږم، ځه وېده شه.

- چېرې لاړ شم؟ هرڅنګه چې وي، خوب نه راځي؟ خوب یعنې څه؟ خوب لا څه لېونتوب دي؟

په زړه کې راویښ شوي احساس حیرانه کړه او د دغه احساس له ډاره یې زیاته کړه:

- مورجانې! زما ادکې! تر اوسه پورې هېڅکله داسې شوې نه وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

آن تصور یې هم نه شم کولای، چې ولې داسې شوم، همداسې ده، مورې!

ناتاشې ته داسې برېښېده چې هماغه لومړی وار یې چې په اترادینا کې، سردار اندرې لیدلی دی، زړه یې پرې بایللی دی. هغه گواکې دغې ناڅاپې او عجیبې نیکمرغۍ ویروله، هغه نیکمرغي چې ددې د هغه په لومړي وار لیدلو په برخه شوې، خپله یې خوښه کړې وه، د هغه په وړاندې بې احساسه نه ده، داسې برېښي چې دا به تقدیر وي، چې هغه دې هم هغه وخت پترزبورگ ته راشي، چې مور هم دلته یو او بیا د نڅا په هغې مېلمستیا کې سره مخامخ شو. دا ټول د تقدیر کار دی. دا په ډاگه د تقدیر کار دی چې ټول داسې سره برابر شول، چې په دې نڅا کې له دې سره برابر شو. د هغه د لومړي وار په لیدو مې داسې احساس کړه، چې دا کتنه کومه ځانگړې کتنه ده.

مور د خیالو په څپو کې ډوبه او لور نه یې وپوښتل چې سردار اندرې نور څه ورته وویل؟ څه یې ورته ولوستل او کوم شعرونه یې د خاطرو په کتابچه کې ورته ولیکل؟

ناتاشې ناڅاپه وپوښتل:

- دا خو به د شرم ځای نه وي، چې هغه کونډ دی؟

- دا څه د لېونتوب خبرې کوئ؟ د خدای شکر وکړه، د نکاح بختونه په آسمانو کې تړل کېږي.

ناتاشې چې د خوښۍ اوښکې یې پر لیمو راشېوه وې، گېڼۍ اخیستې وه، له مور نه یې غېږ تاو او چیغه کړل:

- زما گرانې مورې! څنگه راته گرانه یې، ها نه پوهېږئ چې څومره نیکمرغه یم.

په همدې وخت کې سردار اندرې له پییر سره ناست و او له هغه سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې پر ناتاشې د خپلې لېونې مينې او د واده کولو کيسې کولې.

په همدې ورځ ګرافينې ايلينا واسيلوفنا (د پيير ښځه) يوه لويه مېلمستيا جوړه کړې وه، دې مېلمستيا ته د فرانسې سفير، يو بهرني شهزاده چې هرکله به ددوی کور ته راتلل او يو شمېر نور ډېر مخور او پېژندل شوي مېلمانه، نارينه او ښځې راغلي وو. پيير هم دلته و، په سالون کې ښکته پورته ګرځېد او ځانته خورا پام، پريښانی او سرسام والي يې ټول حيران کړي وو.

پيير د نڅا د هغې وروستۍ مېلمستيا نه وروسته دا سې احساس کړي و چې بيا يې د ملالتوب او پريښاني شپې او ورځې را رواني او بې ګټې او په ناهيلۍ د هغه په وړاندې ټينګار کوي. پيير بې له هغه چې پوه شي په دې ورځو کې په يو ځانګړي ياور بدل شوی و او د دغې ځانګړتيا د پيدا کولو له پيل نه يې د سپکاوي يو دروند پېټی پر اوږو ورلوېدلی او د ځينو وګړو د غرور ناولې خيالونه يې، خيال ورګډ وډ کړی و. له دې سره هممهاله د خپل ملګري سردار اندرې او ناتاشې، چې د خپل کوچنۍ خور په شان يې نازوله، ترمنځ د نويو پيدا شوو عاطفي اړيکو او په دې برخه کې د ده او د ده د ملګري د حالت تو پير دی ډېر زوراوه او د پريشانۍ سبب يې کېده. هغه په هماغه اندازه چې د خپلې ښځې په اړه فکر کولو نه کرکه لرله، په هماغه کچه يې نه غوښتل د سردار اندرې او ناتاشې ترمنځ د پيدا شوې عاطفې او خواخوږۍ په اړه فکر وکړي. هغه ته بيا ددې دنيا هرڅه ترنظر بابيزه ورغلل. د هغه په خيال کې بيا دا پوښتنه راژوندۍ شوه: ولې؟ ولې ده شپه او ورځ په ماسوني کتابونو او کړو تېرول، چې اوس بيا شيطاني روح پر ده زورور کېږي. شپه دولس بجو ته رسېدلې وه، چې له مېلمستيا نه ووت، پاځېد او خپلې کوټې ته چې د کور په دويم پوړ کې و ورغی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوټه تیاره او د سګرټو له لوګو نه ډکه وه. دي د خپل میز تر شا کېناست، په لیکلو یې پیل وکړ، د سکاتلندي ماسونانو د قلمي نسخو نه یې څه رالیکل چې یو څوک کوټې ته راننوتل. هغه سردار اندرې و. پیېر د یوه سرسام او خواشینۍ چا په څېر وویل:

- هو، دا تاسو یاست!

هغه د یو نا امېد او ستومانه په شان چې د ژوند له بدمرغیو یې د ژغورنې لپاره کارته لاس وراچولې و، خپلې کتابچې ته د اشارې په ترڅ کې وویل:

- دا دی کار کوم.

سردار اندرې د خوښۍ او شور نه په ډکې خوځېدا، د هغو کسانو په څېر چې ژوند ته په نوې بڼه ګوري د پیېر په وړاندې ودرېد او پرته له هغه چې د هغه پرېشانۍ او خټه طبیعت ته یې پام شي، په خورا غرور او نیکمرغۍ وموسېد او وې ویل:

- ښه د زړه سره! ما پرون شپه غوښتل تا ته ووایم، خو ومې نه ویل، نن شپه هم د همدې لپاره راغلی یم، زه ژوند کې دا سې نه وم شوي، مین شوي یم، مین، ګرانه!

پیېر ناڅاپه ژور اسویلی وویست او خپل څورب ځان یې پر اوږده څوکۍ واچوه او وې ویل:

- پر ناتاشې رستوفې، مین شوی یې، ها؟

- هو کې، هو کې، نور پر چا؟ هېڅ کله به مې باور نه وای کړي، خو دغه احساس پر ما خورا لاس بري دي. پرون شپه زور بېدلم، په عذاب وم، خو دغه عذاب زه په دنیا کې پر هېڅ شي نه بدلوم. ما مخکې له دې ژوند درلود. اوس یوه شوم چې ژوند څه شي دي، خو بې له هغې نه هم ژوند نه شم کولای. خو ایا دا شونې ده، چې زه هم هغې ته ګران واوسم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه د هغې لپاره زوړ يم... ولې سرسام يې؟ ولې نه غږېږې؟
- زه، زه، زه به څه درته ووايم.
پيېر ناڅاپه پاڅېد او په کوټه کې يې په ګرځېدا شو:
- ما تل فکر کاوه... ما تل فکر کاوه چې دا نجلۍ يوه خزانه ده، دا يوه بې سارې نجلۍ ده... مهربانه ملګريه! زه له تاسو هيله کوم، ډېر ځان هوښيار هوښيار مه کوه، شک ته لاره مه ورکوه، واده وکړه، واده وکړه واده وکړه، زه درته وايم، تر تا نه به بل نيکمرغه سړي په دنيا کې نه وي.
- او هغه؟
- هغې ته هم ګران يې.
سردار اندرې وموسېد، د پيېر سترګو ته يې وکتل او وې ويل:
- اپلتي مه وايه.
پيېر په خواشينۍ چيغه کړل:
- زه پوهېږم، ورته ګران يې.
سردار اندرې پيېر له لاسه راونيو، هغه يې ودراوه او وې ويل:
- غوږ شه، زما له زړه نه خبر يې کنه؟ زه بايد يو چا ته زړه تش کړم او هر څه ورته ووايم.
پيېر وويل:
- ښه، غږېږه، زه ډېر خوشاله کېږم، چې خبرې دې واورم.
په رښتيا هم د هغه څېره بدله شوه، د تندي ګونځې يې وغوړېدې او په خورا پام يې د خپل ملګري خبرو ته غوږ شو. داسې برېښېده چې سردار اندرې هم چور بدل شوی وي... پيېر يوازينی څوک و، چې ده کولای شول، هغه ته د خپل زړه راز وغوړوي... هغه ويل:
- که يو چا راته ويلي وای چې داسې به په يوه نجلۍ مين کېږم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند کې به مې نه وای منلې، زما دغه او سنې احساس، له هغه څه سره چې پخوا مې په زړه کې درلود هېڅ وره نه دي. ټوله دنیا ما ته په دوو برخو ویشل شوې ده: یوه د نیکمرغۍ، هیلو او رڼا او بله هغه چې دا هلته نه شته، ویر او تیاره ده.

پییر د هغه خبرې پسې تکرار کړې:

- هو کې، هو کې ویر او تیاره. په دې ډېر ښه پوهېږم.

- په دې کې زه هېڅ ملامت نه یم، چې رڼا را ته ګرانه ده، زه ډېر نیکمرغه یم، ته په دې پوهېږې؟ زه په دې پوهېږم چې زما په دې حالت ته خوشاله یې.

پییر د خپل ملګري خبرې ومنلې او وې ویل:

- هو کې، هو کې همداسې ده. په ملالو او غمجنو سترګو یې هغه ته وکتل، په هغه کچه چې د سردار اندرې برخلیک ورته نیکمرغه په هماغه کچه یې خپل هغه ورته ویرجن او بدمرغه برېښېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۳

د واده لپاره د پلار خوښه هرومرو وه، نو لـه دې کبلـه سـردار انـدرې بله ورځ پلار ته لاړ. پلار په ظاهره، په کراره خو په ګوګل کې يې پـه يـو اخ و ډب د زوی دغه خبر واورېد.

هغه نه شو کولای دا درک کړي، چې څنګه په هغه وخت کې چې د ده لپاره ژوند پای ته رسېدلی، يو څوک وغـواړي هغـه بدل او څه نوي پـه کې ورزيات کړي. بوډا له ځانسره ويـل: ښـه بـه دا و چې پرېښي يې وای چې ژونـد مـې هسـې پـای تـه رسولې وای، چې زه يـې غـواړم، تـر هغـه وروسته يې بيا هر څه چې سره کول، کول دې. خپل زوی سره يې له هغـې ديپلوماسۍ نه کار واخيست چې په خورا مهمو چارو کې يـې کـار تـرې اخيست. هغه په خورا کراره ژبه له هغه سره په دې اړه خبرې پيل کړې:

- لـومړی خو واوره، د قـامي اعتبـار، کـورني شـتمنۍ او پـوهې لـه پلوه غوره نه برېښي، دويم دا چې نور تا ته نه ځواني او روغتيا پـاتې ده (بوډا په دې خبره ډېر ټينګار کاوه) حال دا چې پېغلـه خورا تنکـۍ ده،

(c) ketabton.com: The Digital Library

دربېيم په خپل زوی دې زړه نه خوږېږي، چې څنګه يې دا سې يوې پېغلوتې ته وسپارې، او څلورم دا چې (بوډا له ملنډو نه په يو ډک غلچک زوی ته وکتل) په پای کې درته وايم، که دا کار يو کال وځنډوې ښه به وي، بهرته لاړ شه، د روغتيا غم دې وخوره، هماغه شان چې هيله لري، سردار نيکولای ته يو آلماني روزونکي پيدا کړه او بيا هغه څه چې ته يې مينه، شوق، سيالي يا پريښانی ګڼې، هر څه يې چې نوموې، هغه تر سره او ښځه وکړه. دا زموږ وروستۍ خبره ده، پوه شوې کنه؟ وروستۍ.

سردار خپلې خبرې په داسې يوې ژبې پای ته ورسولې، چې ښرګند يې هېڅ څه نه شي کولای، د ده دريځ بدل کړي.

سردار اندرې په څرګنده پوه و چې بوډا هيله لرله، چې نه د اندرې او نه په راتلونکي يوه کال کې د هغه احساساتو، زغم نه لري او يا به د يو کال په لړ کې خپله بوډا له دنيا نه سترګې پټې کړي، نو ځکه يې د پلار خبرو ته غاړه کېښوده، دا په دې معنا چې ريباري به وکړي، خو واده به يو کال وروسته کوي.

سردار اندرې د رستوف کره د خپل وروستي تګ نه درې اونۍ وروسته، پترزبورګ ته راستون شو.

ناتاشه له مور سره تر زړه خوالۍ نه يوه ورځ وروسته، له سهاره تر ماښامه پورې بالکونسکي ته سترګې په لارې وه، خو هغه رانغی. دويمه او دريېمه ورځ يې په کاته کاته سترګې په خاته شوې. پيير هم ددوی ديدن ته رانغي او ناتاشا نه شو کولای په دې پوه شي، چې ولې هغه ددې ديدن ته نه راځي.

درې اونۍ په همدې ډول تېرې شوې، هغې هېڅ چېرې د تګ تکل نه لاره او لکه د سيورې په شان سرګردانه او خواشينه کوټه په کوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرځېده. مابنامي به يې له ټولو په پټه ژړل او آن له مور سره به يې هم نه کتل. هغه به قهرېده او خوابدی، ته به يې هسې پلمې لټولې، هغې ته داسې برېښېده چې ټول د هغې په ناهيلۍ خبر دي، پر هغې ملنډې وهي او يا يې هم زړه پرې سوځي. ګواکې د هغه د زړه وير کم دی چې د بد مرغۍ پېټی هم پرې وربار شو.

يوه ورځ مورته راغله، غوښتل يې مورته څه ووايي، خو ناڅاپه په ژړا شوه، د هغې اوښکې د هغه ماشوم اوښکو ته ورته وې، چې خپله هم نه پوهېږي په څه رټل شوي دي. ګرافينې ناتاشا تسل او آرامه کړه، ناتاشا لومړي خپلې مورته غوږ غوږ وه، خو ناڅاپه يې د هغې خبرې پرې کړې او وې ويل:

- مورې، تا ته وايم مورې بس کړه! بس کړه! زه د هغه په اړه فکر نه کوم او نه غواړم فکر وکړم. يو څو وخته دلته راته، راته او س نه راځي، نه دې راځي... نو څه؟

غږ يې وربږد ېد او نږدې و، چې بيا يې اوښکې راتويې شي، خو ځان يې ټينګ کړ او په کراره يې دوام ورکړ:

- زه اصلا نه غواړم مېړه وکړم، له هغه نه ډارېږم. اوس، اوس دا دي هر څه هېر او خپله چور آرامه شوم.

هغې له مور سره تر دغو خبرو نه يو ورځ وروسته، خپل هماغه زوړ کميس واغوست، چې هر سهار به يې په اغوستو د خوښۍ په څپو کې ډوبېده. هغې بيا خپل همه پخواني ژوند پيل کړ. د چای تر څکلو وروسته هغه تالار ته چې غږ به ښې انګازې په کې کولې، لاړه او هلته يې د سولفژ (د موسيقۍ يوه آله) تمرين پيل کړ. کله چې د موسيقۍ لومړنی درس پای ته ورسېد، د تالار په مېنځ کې ودرېده او د يوې سندرې يو بيت يې چې تر ټولو نه زيات يې خوښېده، تکرار کړ... بيا يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په زړه کې هغه پخوانۍ هيلې او تلوسې را وخوټېدې او له ځانسره يې وويل:

- ولې دومره زيات په دې اړه فکر وکړم، هسې هم هر څه ښه دي. تر دې خبرې نه وروسته يې په تالار کې قدم وهل پيل کړل.. کله چې د هينداري تر مخې تېره شوه، ځان ته يې وکتل، خپله څېره يې وليدله او وې ويل:

- هو، آها دا زه يم! څومره ښکلې، ډېره ښکلې، زه هېڅ چا ته اړتيا نه لرم.

کومې مينځې غوښتل تالار ته راننوزي، چې څه شي جوړ کړي، خو هغې لاره ورنه کړه، بېرته يې دروازه ورپسې پورې کړ او دې خپله قدم وهلو ته دوام ورکړ. هغه ورځ په خورا ښه او ددې په پخوانۍ خوشال حالت پيل شوې وه، هر څه خپل ځان نيو، بيا يې ځيني نارينه په خيال ګرځېدل چې پر دې مين دي، ددې په ښکلا کې ډوب او په ستاينو يې لګيا دي:

- دا څه ښکلا ده، دا ناتاشا ده؟ ښکلې، ښه آواز، ځوانه، هغه د هيچا خند نه دي، چا ته آزار نه رسوي، خو يوه هيله لري، هغه په کراره پرېږدئ. که هر څومره هغه خلکو په کراره پرېښې وای، خو دا شونې نه وه، چې هغه په کراره پاتې شي او په دې خبره اوس هغه خپله هم پوهېده.

په دې خيالونو کې وه، چې د تالار يوه دروازه راخلاصه شوه او چا غږ وکړ:

- په کور کې يئ؟

او له دې غږ سره د چا د پښو غږ وا وربدل شو. ناتاشا په هينداره کې خپلې څېرې ته وکتل، هلته يې څوک ونه ليدل. د ګاونډې کوټې نه د چا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غړ راته، خو بالاخره يې په هينداره کې خپله څېره چې رنګ يې تک سپين الوتی و، ولید. دا د هغه غړ و. ناتاشا ډاډمنه وه، چې دا هغه دی. که څه هم د هغه غړ يې د تړلو دروازو له شا اورېده، خو بيا هم پوهېده چې دا دی دی. په تلوار او الوتي رنګ د هرکلو کوټې ته ورغله او وې ویل:

- مورجانې! بالکونسکي راغي! ډارېږم. زه د دغه حال زغم نه لرم، نور نه غواړم وکړېږم خو څه وکړم؟

ګرافينې لا ځواب نه و ورکړی، چې سردار اندرې په ګبنۍ او برندو سترګو راننوت، خو همدا چې ناتاشا يې ولیده، سترګې يې وځلېدې او آرامه شو. د ګرافينې او ناتاشې لاسونه يې ښکل کړل او کټ ته نږدې کېناست.

ګرافينې وويل:

- ډېره موده کېده چې موږ مو له خپلې کتنې...

خو سردار اندرې هغې ته د چټک ځواب او هغه څه له امله چې هغې ته يې غوښتل وواېي، د هغې خبرې پرې کړې او وې ويل:

- يوه موده ځکه ستاسو له چوپړ نه بې برخې شوم، چې د پلار ديدن ته ورغلي وم. بايد له پلار سره د يوې خورا ځانګړې خبرې په اړه غږېدلی وای.

هغه په منډه ناتاشا ته وروکتل او وې ويل:

- پرون شپه بېرته راستون شوم. د يوې لنډې شېبې نه وروسته يې وويل:

- آغلې ګرافينې، زه بايد له تاسو سره وغږېږم.

ګرافينې سترګې په ځمکه خښې کړې، سوړ اسويلي يې وويست او وې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- مهرباني وکړئ، تاسو ته مې غوږ دی.

ناتاشا په دې ښه پوهېده، چې هغوی باید یو ازې پرېږدئ، خو نه یې شو کولای له خپل ځایه وښوري، کوم درد یې ستوني کېښکود، رډو رډو او سپین سترګي یې سردار اندرې ته کتل.

په زړه کې یې ویل:

- همدا اوس، همدا شېبه، دا ناشونې خبره ده!

سردار اندرې بیا هغې ته وروکتل او ناتاشا د هغه له همدې ځیر کتو نه پوه شوه، چې تېروتلې نه ده، هوکې، همدا اوس، په همدې شېبه کې، ددې برخلیک ټاکل کېږي.

ګرافینې تا به وای چې زګېروي کوي، وویل:

- ناتاشا، ځه ته لاړه شه! بیا وروسته به درغږ کړو.

ناتاشا په ویرېدلو او زاریونه ډکو سترګو سردار اندرې او مور ته وکتل او ووتله. سردار اندرې وویل:

- آغلې ګرافینې، زه راغلی یم، چې ستا لور وغواړم.

ګرافینې له قهره تکه سره شوه، هېڅ یې ونه ویل او وروسته په خورا نرم او آرام آواز وویل:

- ستاسو وړاندیز...

سردار اندرې پټه خوله بې له هغه چې څه ووایي د هغې سترګو ته کتل. ګرافینې وویل:

- ستاسو وړاندیز... (لږه ورخطا شوه)... زموږ لپاره د خوښۍ ځای دی... زه ستاسو ریباري او وړاندیز منم... ډېره خوشاله یم. مېړه مې هم... هیله لرم... خو بیا هم هر څه خپله ناتاشې پورې اړه لري.

سردار اندرې وویل:

- کله چې مې ستا خوښه واورېده، بیا به له هغې سره وغږېږم، ایا

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسو له ما سره دا منئ؟

گرافيني وويل:

- هو،

او خپل لاس يې هغه ته وروړاندې کړ. اندرې د هغې پر لاس ورخم شو، گرافيني له پرديتوب سره په مينه ناک احساس په مينې د هغه تندي مچ کړ. هغه هم هيله لرله چې سردار اندرې د زوی په شان ورته گران وي او هم هغه يو پردي سړي گاڼه. له هغه نه يې ويره په زړه کې پيدا کېده. گرافيني زياته کړه:

- زه ډاډه يم چې خاوند به مې هم ستاسو ريباري ومني، خو ستاسو پلار...

- ما له هغه سره په دې اړه خبرې وکړې، هغه هم ومنله، خو يوه خبره يې وکړه چې واده به يو کال وروسته کېږي او دا هغه خبره وه چې غوښتل مې تاسو ته هغه ووايم.

- دا رښتيا خبره ده چې ناتاشا خورا ځوانه ده، خو دومره ځنډ، يو کال خو خورا ډېر وخت دی...

سردار اندرې يو سوړ اسويلی وکړ او وې ويل:

- بله هېڅ چاره نه شته.

گرافيني وويل:

- اوس به هغه تاسو ته راولېږم او خپله له کوټې نه ووته.

کله چې لور پسې ورروانه وه، له ځانسره يې ويل:

- لويه خدايه پر موږ رحم وکړه!

سونيا وويل چې ناتاشا د خوب په کوټه کې ده. هغه رنگ الوتي په خپل کټ کې ناسته، په ساړه غلچک يې شمايلو ته کتل، پر ټټر او تندي يې صليب ويست او په چټک بنگهاري يې څه ويل. د مور په

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیدو یې له کټه راو دانګل او هغې ته یې ورمنده کړل:

- مورجانې، څه وشول، وایه څه وشول؟

مور په داسې یوه ژبه چې ناتاشا ته خورا بې خونده وبرېښېده وویل:

- ورشه، هغه ته ورشه، هغه دې ریباري کوي.

او په داسې یو آواز چې په هغه کې د غم او ملامتې نښې څرګندې وې، په داسې حال چې لور یې په تلوار دې نه لرې کېده ورپسې غږ وکړ:

-ورځه، ورځه،

او یو سوړ اسویلي یې وویست.

ناتاشا بې له هغه چې پوه شي، د هرکلیو کوټې ته رسېدلې وه، هغه یې چې ولید ودرېده، له ځانسره یې وویل:

- ایا دا پردی سړی اوس زما د پاره څوک دی؟ او سمدلاسه یې ځواب ورکړ، هوکې، اوس دغه تن په دې نړۍ کې ما ته تر هر چا ګران دی؟

شهزاده اندرې هغې ته ورنېږدې شو، سترګې یې ښکته واچولې او وې ویل:

- هماغه شېبه چې مې ولیدلې په تا مین شوم، ایا کولې شم هیلمند واوسم؟

ناتاشې ته یې وکتل او د هغې د څېرې غوڅې حیرانۍ دي حیران کړ.

د هغه څېرې ده ته ویل: دا پوښتنې بیا نو د څه لپاره؟ ولې پر هغه څه شک لرې، چې پرې ډاډمن وې؟ ولې هغه خبرې وکړو چې کلمات نه شي کولای هغه څه بیان کړي چې احساسوو یې؟

ناتاشا هغه ته ورنږدې شوه، ورته ودرېده، سردار اندرې د هغې لاس ونیو او مچ یې کړ.

- ایا زه تاسو ته ګران یم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هو کې، هو کې

د هغې په آواز کې د خوابدي نښې ښکاره وې. ژور سوړ اسويلي يې وويست، بيا يې اسويلي وويست، بيا بيا او اسويلې په سلګيو بدل شول.

- ولې ژاړې، څه در شوي دي؟

هغې د اوښکو او ژړا په منځ کې په موسېدو موسېدو ځواب ورکړ:

- اخ! چې څومره نيکمرغه يم!

هغه ته ورکړه او يوه شېبه په خيال کې داسې ډوبه شوه چې ګواکې له ځانه پوښتي: ايا دا امکان لري؟ او هغه يې ښکل کړ.

سردار اندرې د هغې لاس نيولی و. د هغې سترګو ته يې کتل، خو په خپل ګوګل کې يې له هغې سره د څو شېبو مخکې مينه احساس نه کړه. د هغه په زړه ناڅاپه څه شي راپرزېدلي و، نور نو هغه پخوانۍ اوله رازه ډکه شاعرانه پرتمينه لېوالتيا نه وه، د هغې ځای د هغې له ښځينه ماشوم وزمه ناتواني سره رحم نيولې و، د هغې دوفا او باور په وړاندې ډار، ګران خو خوښۍ سره هغه پور، چې دي يې د ابد لپاره هغې سره يو ځای کاوه، که څه هم اوسني احساس د پخواني هغه په شان روڼ او شاعرانه نه و، خو پياوړی او تر پخوا زغرد و.

سردار چې لا هماغه شان د هغې سترګو ته کتل، هغې ته وويل:

- ايا مورجانې درته وويل چې تر يو کال پورې دا کار ناشونی دی؟

ناتاشا په زړه کې وويل:

- ايا دا په رښتيا زه يم؟ ايا په رښتيا هماغه ماشومه نجلکۍ (ټولو ماته دغه شان ويلي) ايا په رښتيا زه له همدې شېبې نه د دغه پردي خو د ګرانښت وړ، مهربان، هوښيار او آن زما پلار ته د درناوي وړ سړي ښځه يم؟ ايا دا رښتيا ده؟ ايا دا رښتيا ده، چې هر څه ته بايد په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساده ګۍ ونه کتل شي، زه نور غتمه او د خپلو هرو کړو وړو او خبرو درناوي او مسؤولیت لرم؟ هو، رښتیا همدا اوس یې له ما نه څه وپوښتل؟

خپله یې ځواب ورکړ: نه! خو هغه په دې نه پوهېده، چې هغه څه پوښتلي و.

سردار اندرې وویل:

- ما وبښه، تاسو خورا ځوانه یئ، ما خو په ژوند کې ډېر څه لیدلي او آزمایلي، زه پر تا ویرېږم. تاسو لا ځان هم نه پېژنئ.

ناتاشا په ځیر او خورا پام هغه ته غوږ و او هڅه یې کوله د هغه په خبرو یې سرخلاص شي، خو نه کېدل.

سردار اندرې اوږده کړه:

- که څه هم دغه یو کال، چې ما له نیکمرغۍ نه لرې کوي، پر ما خورا ګران تمامېږي، په دغه موده کې به تاسو د ځان د آزمایلو وخت ولرې. زما هیله له تاسو نه دا ده چې یو کال وروسته ما د نیکمرغۍ په څپو کې ډوب کړې، خو تاسو په خپلو کړو کې آزاده یاستئ. زموږ کوژده به له ټولو پټه وي، که دا احساس مو وکړ، چې زه درته ګران نه یم یا مو کوم بل نارینه...

د سردار اندرې دا خبرې چې په یو ډول غیر طبیعي بڼه کېدلې، ناتاشا ورپرې کړې:

- تاسو ولې دا خبرې کوئ؟ تاسو پوهېږئ له هماغې ورځې نه، چې تاسو د لومړي ځل لپاره اترادینا ته راغلئ، زه پر تاسو مینه شوم.

هغې دا خبره داسې غوڅه او ډاډمنه کوله، چې په رښتیا والي یې پوره ډاډمنه وه.

- او د یو کال په اوږدو کې به تاسو لا خپل ځان وپېژني...

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه په پای کې په دې پوه شوه چې واده یو کال ځنډېږي، نو ځکه یې ناڅاپه وویل:

- یو کال ! پوره یو کال !

سردار اندرې هغې ته د واده د یو کال ځنډولو د علتونو په ویلو پیل وکړ، خو ناتاشې هغه نه اورېدل.

هغې وپوښتل:

- بله چاره نه شته؟

سردار اندرې ځواب ورنه کړ، خو د دغې پرېکړې د نه بدلون نښې یې له ورایه په څېره کې ښکارېدې.

ناتاشا ناڅاپه په سلګیو شوه او وې ویل:

- دا وحشتناکه ده ! نه، نه وحشتناکه، وحشتناکه ده ! یو کال انتظار ما وژني، دا ناشوني او وحشتناکه ده.

هغې د خپل کوژدني څېرې ته وکتل او په هغه کې یې د رنځ او شک نښې ولیدلې.

ناڅاپه یې اوښکې ودرېدې او وې ویل:

- نه، نه زه هرومرو دا ټول زغمم، زه په بې سارې ډول نیکمرغه یم.

د ناتاشې مور او پلار کوټې ته راننوتل، ناوې او زوم ته یې مبارکي وویله.

له همدې ورځې نه، سردار اندرې د زوم په نامه د رستوف کورنۍ ته تګ راتګ پیل کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۴

د سردار اندرې په ټینګار، د ده او ناتاشې د بولې (نامزدې) خبر نه
چا ته وویل شو او نه یې کوژده وشوه، هغه ویل:
- دا چې د واده ځنډول د ده په خوښه و، نو د هغه ټول درونند پېټې
هم باید د ده پر اوږو وي. هغه ویل چې دی به ټول عمر پر خپله خبره ولاړ
وي، خو نه غواړي ناتاشا په کوم بند کې ایساره کړي، ښه به دا وي چې
هغه خپل واک ولري. که ناتاشا آن د شپږو میاشتو په اوږدو کې هم
داسې احساس وکړي، چې کوژدنې یې ورته ګران نه دی، کولای شي،
له هر څه لاس په سر شي. خو دا ښکاره خبره ده چې نه د ناتاشې مور او
پلار او نه خپله هغې د دغو خبرو لېواله وو، خو سردار اندرې خپله
خبره ټینګه کړې وه. هغه به هره ورځ د رستوف دوی کره راته، خو له
ناتاشې سره د هغه کړه وړه، د زوم په شان نه و. هغه به، هغې ته (تاسو)
ویل او یوازې به یې د هغې لاس ښکلول. تر ریباري او بولې
(نامزدۍ) نه وروسته د هغو اړیکې، خورا ساده او مینه ناک شول.
داسې برېښېده چې تر دې وخته پورې دوی یو بل نه پېژندل او د دوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړو خوښېدل چې تر بولې نه خپل مخکې اړیکې وریاد کړي، هغه وخت وریاد کړي چې هېڅوک نه و دوی څنګه د یو بل سترګو ته کتل. او اوس دا دي چور بدل شوي دي. پخوا ددوی کړه وړه خورا لاسي او غیر طبیعي و او اوس ربښتیني او زړه له کومې دي. له سردار اندرې سره خبرې اترې او ناسته ولاړه په لومړیو وختو کې له ستونزو سره ځکه مل و چې هغه ټولو د بلې کچې او دنیا سړي ګاڼه او ناتاشا تر ډېرو پورې هڅه کوله هغه د خپلې کورنیو له غړو سره رږدې کړي... شپې او ورځې همداسې تېرېدې. سردار اندرې ټولو سره له نږدې آشنا شو. هغه کولای شول د ناتاشې له پلار سره د جاید ادونو او کرنې په اړه او د هغې له مور او خپله له دې سره د جامو او سینګار په اړه خبرې اترې وکړي.

له سونیا سره یې د ګنډولو او بدلو او د خاطراتو د کتابچې په اړه خبرې کولې. کله به بیا د رستوف د کورنۍ غړو بیا په خپل منځ کې په دې اړه خبرې کولې، چې دا تقدیر څنګه دا ټول رامنځ ته کړل، په دې اړه چې څنګه سردار اندرې لومړي ددوی کلي اترادنیا ته راغی او بیا دوی پترزبورګ ته لاړل او د هغه ګډ احساس په اړه چې تر لومړۍ کتنې نه د ناتاشا او سردار اندرې ترمنځ پیدا او ددوی د مینځې ورته پام شوی و... دا ټول، دوی د تقدیر خبره ګڼله...

د کوژدنیو ترمنځ شاعرانه چوپتیا چې تل پر دوو کوژدنیو ولاړه وي، پر دوی هم لاسبره وه. زیاتره وخت به دوی څنګ ترڅنګ ناست وو، خو چوپه خوله به وو. کله به ټول پاڅېدل، لاړل به او دوی به یې یوازې پرېښودل خو دوی به همداسې چوپ وو. ډېره کمه داسې پیښېده چې د خپلې راتلونکې په اړه وغږېږي. سردار اندرې ته راتلونکې وحشتناکه برېښېده او وجدان ورته ناآرامه و. ناتاشا د هغه په دغه او دهغه په نورو احساساتو چې دې درک کول، پوهېده خو یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

وار ناتاشې له سردار اندرېي نه د هغه د زوی نیکولای په اړه وپوښتل. سردار اندرې تک سور شو، داسې تک سور چې اوس زیاتره وخت کېږي، هو دا هغه څه دي چې د ناتاشې په ځانګړي توګه خوښېږي. هغه وویل چې د ده زوی به له دوی نه جلا ژوند کوي.

ناتاشا په ویرې وپوښتل:

- ولې؟

- زه نه شم کولای هغه له نیکه نه جلا کړم، ځکه چې...

هرکله به چې سردار اندرېي غږېده (او څومره ښکلي غږېده) ناتاشا به په ډېر ویاړ هغه ته غوږ نیو او هر کله به چې ناتاشا شونډې پرانستې، په خوښۍ او ویرې به یې لیدل چې هغه په ځیر ځیر دې ته ګوري، حیرانه به پاتې شوه او ویل به یې: هغه په ما کې څه لټوي؟ هغه په خپلو غلچکو کې ما نه څه غواړي؟ او که هغه څه چې دی لټوي او غواړي، په ما کې یې پیدا نه کړي، بیا به څه وکړم؟ کله به له خوښۍ نه ډک لېونتوب، چې ددې د طبیعت خپله ځانګړتیا وه، پر دې لاسبری او هغه وخت به سر تر پایه غوږ او سترګې شوه، چې د هغه خندا واوري او وګوري. هغه کله ناکله خندل، خو کله چې یې خندل، د هغه خندا د زړه له کومې او خورا لوړه وه او هر وار به ددې خندا نه وروسته، ناتاشې هغه ته ځان خورا نږدې ګاڼه. که د راسېدونکي بېلتون خیال دا نه ډارولای، ناتاشا به چور نیکمرغه او له دې نیکمرغۍ نه مسته لېونۍ وای. سردار اندرېي له پترزبورګه ترخوځېدو نه یوه شپه مخکې، پېیر هم له ځانسره د رستوف دوی کورته، چې د هغه د نڅا له بنډار نه وروسته دلته نه و راغلي، راوست. پېیر سرسامه او پرېښانه برېښېده او له مشرې ګرافینې سره یې د زړه خواله کوله. ناتاشا چې سونیا سره د شطرنج میز ته ناست وو، اندرېي یې هم خپلې خواته وروبوله. اندرېي د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغو خواته ورغي او وې پوښتل:

- تاسو له ډېرې مودې راهیسې بېزاو خوف، پېژنئ، هغه مو خوښېږئ؟

- هو، زموږ خوښېږي، ډېر ښه ځوان دی، ډېر ښه طبیعت لري...

سردار اندرې وویل:

- پوهېږئ، ما خپل راز هغه ته ویلی دی. زه هغه له ماشومتوب نه پېژنم. هغه ډېر پاک زړی ځوان دی او ناڅاپه یې لږ په زغرده وویل:

- ناتالي (ناتاشا) تاسو نه هیله کوم... ګوره! زه روان یم، ځم بیا به خدا زده څه پېښېږي، تاسو کېدای شي... ښه! پوهېږم چې په دې اړه څه ونه وایم... خو یوازې یوه... هیله کوم، هر هغه چې پېښېږي او زه دلته نه وم...

- څه کېدای شي پېښ شي؟

سردار اندرې دوام ورکړ:

- هر غم چې و، ګوره پېغلې سونیا، له تاسو نه هم هیله کوم، هره پېښه چې وه، یوازې پر هغه اعتماد وکړئ او مرسته ترې وغواړئ. هغه سرسام او د خندا سړی دی، خو تر هغه نه رښتینی او پاک زړی بل څوک نه شته.

نه مور، نه پلار کولای شي دا تصور وکړي، نه سونیا او نه خپله سردار اندرې چې له کوژدني نه د ناتاشا بېلتون به، د هغې پر ژوند څه اغېزې ولري... ناتاشا په تکه سرې خېرې، له شور او هیلو په ډک زړه، خو په حیرانو سترګو په کور کې سرګردانه ګرځېده او په خورا وړو او د نه پام وړ کارونو لګیا شوه. داسې برېښېده چې نه پوهېږي چې قسمت څه ورسره کوي او آن هغه وخت چې سردار اندرې د خدای په امانۍ په نښه د هغې لاس ښکل کړل، اوښکې یې تویې نه شوې او یوازې دومره

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې وويل:

- مه ځئ ! هغې دا مه ځئ په داسې يوه ژبه ادا کړل چې سردار اندرې يې دې فکر ته ولمساوه، چې ښه به دا نه وي، چې په رښتيا له دغه سفره سر په لاس شي، او له دې سره پاتې شي. د اندرې په غوږو کې تر ډېرې مودې دغه آواز انګازې کولې، کله چې سردار اندرې مخه ښه وکړه او لاړ، که څه هم بيا يې هم ونه ژړل، خو د څو ورځو لپاره به په کوټه کې يوازې وه او هېڅ څه يې له لاسه نه کېدل. هغې څه خواشينۍ هم نه کوله، يوازې کله کله به يې له ځانسره وويل:

- ولې او د څه لپاره لاړ؟

خو د سردار اندرې تر تګه دوې اونۍ وروسته، د ټولو د انتظار برخلاف، يو وار له خپلو خيالونو او دردونو نه آزاده شوه، کړه وړه يې د پخوا په شان شول، خو د هغې په ګوګل او زړه کې، د هغو ماشومانو په څېر چې له يوې ځنډنۍ ناروغۍ نه روغ شوي وي، هر څه بدل شوي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۵

مشـر سـردار نیکـولای انـدریووېچ، د زوی د تـګ نـه وروسـته، لا ناروغ، عصبي او تند مزاجه شوی و. د هغـه د ناخرګنده قهرونـه ټـول دروند پېټی د شهزادګۍ ماریا پـر اوږو وربار و. داسې بربښـېده چې پلار هڅه کوله د لور په ژوند کې هغـه ټکي او ځایونه پیدا کړي، چې دي وکولای شي د هغو په کېښکوده، هغه لا پسې په عذاب کړي. ماریا پـه ژونـد کـې لـه هر څـه زیـات لـه دوو څېزونـو سره چې د دې د خوښـۍ سرچینې وې، زیاته مینه لرله: یو یې وړوکی نیکولای او بل مذهب و. او دا دواړه هغه پلمې وې چې پلار به په آسانۍ د هغو لـه کبلـه ښـکنځله او ملنډې به یې پرې وهلې. هره خبره به چې وه، پـلار بـه یـې د زړو پېغلو له خوا د ناولو دودونو، شګونو، ټوټکو او د ماشومانو د بې ځایـه او بې پایه نازولو پلو وروا ړوله او ویل به یې:

- ته غواړې په دې نازونو سره هغه (نیکولای جان) د ځان غونـدې د یـوې زړې بـوډۍ پـه تو ګـه وروزې. پـوهېږې نـه سـردار انـدرې زوی غواړي، نه یوه زړه او له واده نه پاتې لور.

یا به یې د شهزادګۍ ماریا تر مخې له پېغلې بوري ین نه وپوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د روسانو دغه کشیشانو ته بې پایه او بې ځایه درناوی، دغه د شمایلو او شمعو لګولو یې خوښېږي کنه؟ او په دې توګه به یې په خپلې لور ملنډې وهلې.

تل به یې خپله لور په ترخو ترخو خبرو زوروله. د هغه زړه به یې ورماتاوه، خو لور به دغه ټول په خورا آسانۍ ښنل او د پلار درناوي به یې کاوه. هغې هېڅکله پلار ګنهکار نه ګاڼه. خو ایا دا شونې وه، چې له ټولو دغو آزارونو او قهرونو سره سره چې پلار به یې پر دې کول، هغه ورته ګران نه وي، ایا پلار یې پر دې عذاب او ظلم روا ګڼل او عدالت یې نه درلود.

خو اصلاً د عدالت معنا څه ده؟

شهزادګۍ ماریا هېڅکله د هغه عدالت په هکله چې د کبر ښې ولري، فکر نه و کړی. د انساني ټولنې ټول پېچلي او جړ قوانین، د هغې لپاره په یوه څرګنده او روښانه قانون کې مروړل شوي وو، او هغه د عشق او له ځانه د انکار قانون و او دا قانون یو چا موږ ته رانښږدلی و. هغه چا چې دانسانانو په لاره کې زورېدلی او له همدې مینې نه یې ژوند ځار کړی و. (حضرت مسیح). چې داسې وه نو شهزادګۍ ماریا، څوک وهچې دنورو د عدل او ضلم په اړه فکر وکړي؟ د هغې یوازنۍ دنده دا وه چې وزورېږي او نور ورته ګران واوسي او دا هغه څه و چې دې کول.

سردار اندرې په ژمي کې خپل کلي، لیسه ګوري ته راغي. هغه مهربانه، خوشاله او ښه طبعه لرله. شهزادګۍ ماریا ډېره موده کېده چې خپل ورور یې داسې نه و لیدلی. هغې داسې انګېرله چې ورورته یې څه ورپیښ شوي دي. خو سردار اندرې د خپلې مینې په اړه خورته هېڅ ونه ویل. له خپل تګ نه مخکې یې له پلار سره څه ناندرۍ درلودې او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهزادګۍ ماریا دې ته پام شو، چې په خواشینۍ سره بېل شول.

شهزادګۍ ماریا د ورور تر تګ نه وروسته خپلې یوې خورلندې ژولیه کاراګینا ته چې د ټولو نورو نجونو په شان یې له د سردار اندرې سره د واده هیله لرله، یو لیک ولیکه. ژولیه کاراګینا چې ورور یې له ترکانو سره په جنګ کې وژل شوی و، ماتم درلود.

ګرانې او مهربانې خورلنډې ژولیه!

دا یوه څرګنده خبره ده، چې زموږ ټولو برخلیک له زغمه پرته بل څه نه دی، ستا ویر هومره دروند دي، چې زه خو یې د زغم تصور هم نه شم کولای، خو یوازینی زغم به دا وي چې هغه د لوی خدای اراده وبولو، چې د هغې له مخې ستاسو او ستاسو د ګرانې مور د آزمایښې تکل لري.

ګرانې خورلنډې! مذهب او یوازې مذهب دی چې کولای شي موږ ته، نه به وایم چې تسل، بلکې له ناهیلو نه ژغوري. یوازې مذهب دی. هوکې یوازې مذهب کولای شي هغه شخړې چې له ایمانه پرته، د انساني پوهې له ماحول بهر دي، موږ ته راڅرګندې کړي... هغه لومړنی مرګ چې ما لیدلی، زه خپله د هغه شاهده وم او هېڅکله به هغه هېر نه کړم. زما د ورور د نازولې ښځې مرګ و. هغه مرګ پر ما یې سخته اغېزه پرېښې ده. هغه شان چې تاسو هغه برخلیک حیران کړي یاستئ، چې ولې یې ستا ورور ستاسو له څنګه یووړ، زه هم دې ته حیران وم چې ولې یې لیزا، هغه ښکلې ښاپېری، چې نه یوازې یې چاته تاوان نه رسېده، بلکې له ښېګڼو پرته بله اند ښنه یې په خیالو کې نه ګرځېده، باید مړه شي. خو په هر حال زما ګرانې! دا دي له هغې ورځې نه چې زما وریندار مړه شوې پنځه کاله تېرشول او زه په خپل خوار عقل په خورا ښه توګه دا درک کوم چې هغه باید مړه شوې وای. او دغه مرګ څنګه د خدای د بې پایه مهربانۍ او ټولو ارادو شاهد و، که څه هم موږ د هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

حکمت په پوره موخه نه پوهېږو، خو داسې تصور کوم چې دا ټول له بندګانو سره د هغه د بې پایه مينې پرته بل څه نه دي. زه زیاتره داسې فکر کوم چې هغه یوه داسې ښاپېرۍ او نازولې معصومه وه چې د مورولۍ د درانه پېټي او د هغو د درنو دندو د سرته رسولو زغم يې نه درلود. هغې که د مېرمنتوب او ښځيتوب سپېڅلې دندې په ښه توګه ترسره کولې، کېدای شي د مورولۍ د درانه زغم، زغم به يې نه درلودای.. ګرانې خورلنډې! دغه خبرې ځکه تا ته لیکم چې، په انجیل کې هغه نغښتل شوی راز چې زما د پاره د ژوند د بهېر بنسټ جوړوي، تا ته درولېږم. د هغه له ارادې پرته، د هېڅ خوځېدونکي يو ويښته هم نه ښوري او له مورږ سره د هغه بې پايه مينه ده چې د هغه غوښتنې تاکي، نو ځکه هر هغه چې پر مورږ راځي زمورږ په ګټه او زمورږ د نيکمرغۍ لپاره دي. (په هرحال يې شکر) تاسو له ما نه پوښتلي و چې په راتلونکي ژمي کې به مسکو ته راشم او کنه؟ که څه هم ستا د ديدن سخته لېواله يم، ولې تصور نه کوم او هيله هم نه لرم چې مسکو ته دې راشم. زما دا خبره به تاسو حيرانه کړي، که ووايم چې زما د نه راتګ علت بناپارت دی. تاسو هرومرو خبر ياست چې زما د پلار روغتيا ورځ تر ورځې مخ په ژوبلېدو ده. هغه نه شي کولای د سيالېو دښمني او بري وزغمي. هغه ژر ژر په قهرېږي. د هغه زياتره نازغمي او قهر له سياسته دي. هغه دا نه شي کولای وزغمي چې بناپارت دې، د اروپا له ټولو اکانو په تېره بيا زمورږ له ټولواک د سترې کاترينې له کړوسي سره لکه د ښځې په شان کړه وړه وکړي.. زما د پلار لپاره د دغه شان کړووړو زغمل خورا ګران دي.. تصور کوم هغه زياتره د خپلو سياسي عقايدو او له دې کبله چې د هېڅ سياسي سيالۍ زغم نه لري او خپل نظر د نورو نظرياتو ته د کومې پاملرنې نه پرته وړاندې کوي، اټکل

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوم چې د سختو او زورونکو ناندریو لمسون به شي. نو له دې کبله مسکو ته له تګ سره هومره لېوالتیا نه ښیي. ټولې هغه لاس ته راوړنې چې د تداوۍ له لارې ګټي، پر بناپارت د سیاسي ناندریو له لارې به یې بایلي. په هر حال هر څه به ډېر ژر خرګند شي. زموږ کورنی ژوند که د خپل ورور په لرې والي سترګې پټې کړم، پخوانی رنګ لري. هغه شان چې مې پخوا درته لیکلي و، هغه په دې وروستیو وختو کې ډېر بدل شوی دی. د خپلې مېرمنې تر مرګه وروسته یې سر کال یو ټکان خوړلی دی، په ګوګل کې یې یوه خپه را الوتلې ده او بیا هماغه شان شوی دی، چې ما په ماشومتوب کې پېژانده. رښتینوالي، خوږژبه والي، پاک زړتوب او نورې هغه ښېګڼې چې ما په بل چا کې نه دي لیدلي. دا سې تصور کوم چې په دې پوه شوی دی چې ژوند د هغه لپاره پای ته نه دی رسېدلی. خو له دې رواني بدلونو سره سره له جسمي پلوه ډنګر، ژوبل او عصبي شوی دی. د هغه له پلوه پرېښانه یم، خو خوشاله یم، چې د ډاکترانو د پخواني ټینګار له امله یې بالاخره بهر ته د هغه سفر پخوانۍ سپارښتنه و منله. هیله لرم چې د هغه روغتیا په بشپړه توګه روغه شي. تاسو لیکلي و چې هغه په پترزبورګ کې یو له غوره، ځیرکو او پوهو ځوانانو نه ګڼل کېږي، هیله لرم چې زما کورني غرور، به وبښې، ما هېڅکله په دې خبره کې کوم شک نه لاره. هغه مرستې او نیکي چې دلته له خلکو، له مریيونه نیولې تر لویو ځمکوالو پورې کړې دي، شمېرل یې ګران کار دی. اوس پترزبورګ ته راغلي او هغه منصب یې تر لاسه کړی دی، چې وړتیا یې درلوده. زه حیرانه یم او تعجب کوم چې څنګه دغه شان آوازې هغه هم ناسمې چې ګواکې هغه له کومې وړې رستوفې سره مرموز واده کړی، له مسکو نه پترزبورګ ته رارسېږي. زه فکر کوم چې سردار اندرې به له کوم چا، په تېره بیا له

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغې نجلۍ سره په دغو دلايلو واده وکړي:

لومړي خو دا چې زه پوهېږم چې وروړ مې خورا لږ خو بيا هم د خپلې خداى ښښلې ښځې په اړه غږېږي، د هغه وير او خواخوږي دومره د هغه پر زړه واکمن دي چې تصور نه کوم، دغه زړه دې بل چا تـه ورکـړاى شي او بيا زموږ دغه نازولې ملک (نيکولاى) د ميرې منګلو ته وسپاري.

دويم دا چې دغه نجلۍ د هغو ښځو له ډلې نه ده چې د سردار اندرې دې خوښه شي او ده دې واده ورسره وکړي. کـه رښـتيا راباندې وايئ زه هـم نـه غـواړم چـې هغـه دې دغـه شـان ښـځه ولـري. وبښـه قلـم مـې آزاد پريښـود ، کيسـه اوږده شوه او دا دى دا دويـم مـخ دى چې تـوروم يـې. د خداى په امان ګرانې خورلنډې، خداى دې تاسو پـه خپـل سـپېڅلي رحـم او پناه کې وساتي. زما ګرانه ملګرې پېغله بوري ين هم تاسو ښکلوي.

ماريا

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۶

د اوړي نيمايي وه، چې شهزداګۍ ماريا له خپل ورور سردار اندرې نه چې په سويس کې و، ليک ترلاسه کړ. هغې دغه ليک ته هېڅ انتظار نه لاره، سردار اندرې په دې ليک کې خپلې خور ته يو عجيب او ددې له انتظاره لرې خبر ليکلي و. هغه له پېغلې رستوفې سره د ده د بولې خبر و. ټول ليک خپلې کوژدنۍ ته د ده په ښکلو ستاينو، د مينې په خبرو او خپلې خور ته د وروګلوۍ او پر هغې د باور له تورو ډک و. هغه ليکلي و چې لا تر اوسه هېڅکله په کومې ښځې مين شوي نه و. دا دی دی اوس نوی د ژوند په معنا پوه شوم، له خور نه يې له دې کبله بښنه غوښتلي و، چې هغې ته يې د خپلې کوژدنۍ په هکله څه نه و ويلي او يو ازې يې له پلار سره په دې اړه خبره کړې وه. هغه دا دليل راوړی و چې خور به يې بيا پر پلار ټينګار کړی وای چې د ورور واده ومني، پلار به د هغې هيله نه وای منلي او پلار به يې لا پسې عصبي شوی وای او بله دا چې، خبره لا هغه وخت څرګنده نه وه، لکه اوس چې څرګنده شوې ده. هغه ورځ پلار ده ته يو کال وروسته د واده وعده ورکړه. له هغه وخته دا ده شپږ مياشتې اوښتې دي، يعنې نيمايي موده تېره شوې وه او زه له

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه وخته اوس زيات دي واده ته لېواله يم. که دغه داکترانو دلته زه د نورو درې مياشتو لپاره په دغو معدني اوبو کې د لامبو لپاره نه واى ساتلاى، زه به لا د وخته روسيې ته ستون شوى واى... ته ما پېژنې او له پلار سره مې په اړيکو ښه پوهېږې. زه هغه ته هېڅ ډول اړتيا نه لرم او هېڅ څه ترې نه غواړم. زه تل خپلواک وم او يم خو د هغه په وړاندې مخالفت هم د هغه د کرکې او قهر سبب کېږي. هغه په داسې حالت کې دى چې له موږ سره د هغه شپې ورځې، خورا کمې پاتې دي، نو ځکه نه غواړم چې هغه دې زما د نيکمرغۍ خنډ شي. دا دي اوس لګيا يم په دې اړه هغه ته يو ليک ليکم او له تا نه هيله کوم چې يوه ښه شېبه غوره او هغه ته يې ورکړې. ته به ګورې چې هغه په دې اړه څه وايي، ايا کومه هيله شته چې هغه به دا ومني او کنه؟ ايا هغه به دغه يو کال موده لږ رالنډه کړي که څنګه؟

شهزادګۍ ماريا له ډېرو شکونو، دعاګانو او هيلو نه وروسته ليک پلار ته وسپاره، يوه ورځ وروسته بوډا سردار په کراره هغې ته وويل:

- ورور ته دې وليکه چې تر څو مړ نه يم، صبر دې وکړئ، ډېر وخت پاتې نه دى، په همدې لنډو ورځو کې به زما له غمه خلاص شي.

شهزادګۍ غوښتل چې د مخالفت کوم ځواب ورکړي، خو پلار هغې ته د خبرو اجازه ورنه کړه، آواز يې لا لوړ کړ او وې ويل:

- واده يې کړه، واده يې کړه ګرانه، تر دې نه غوره موندي نه شي. هوښيار خلک دي آ؟ بډاى دي آ؟ د نيکولاى جان به ښه ميره وي؟ ګوره ورته وليکه، واده يې کړه، همدا سبا يې واده کړه، د نيکولاى جان به ميره شي. هغه او زه به له بورينکې سره واده وکړم! هه، هه، هه چې دى هم بې ميرې پاتې نه شي. خو په يوه خبره بايد پوه شي چې نور زما په

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور کې بله ښځه په کار نه ده، پرېږدئ چې واده وکړي، هر چېرې چې ژوند کوي، کوي دې.

هغه ماريا ته وکتل او وې ويل: ته هم هغه ته ورکډه شه؟ خدای دې مل شه! دا ګز دا مېدان، څلور پلو دې قبله...

لور ته يې ويل:

-ولې يې ونه کړو، د شهزادګۍ نوم خورا ښه ورسره ابسي، شهزادګۍ ماريا په حيرت سره ليدل چې پلار يې په دې وروستيو وختونو کې خپله فرانسوي مينځه ډېره ځانته نږدې کړې ده. ورور ته يې وليکل، چې د ده دليک په وړاندې د پلار غبرګون څه و. دې له ورور سره خپله خوا خوږي ښرګنده او هغه ته يې ډاډ ورکړ چې د بوډا خوښه به ژر ترژره تر لاسه کړي.

د شهزادګۍ ژوند ټول د نيکولای له روزنې،د اندرې په اړه خيالونو او له مذهب سره له مينې جوړ و او له هغو نه دې د مرستې هيله لرله،خو ددې ترڅنګ لکه هغه شان چې هر څوک خپل ځانګړي ارمانونه لري، شهزادګۍ ماريا هم د زړه په تل کې هغه پټ ارمانونه چې ددې د ژوند پانګه جوړوله، ساتلې وو. ددې د دغو هيلو سرچينې هماغه خدايي خدمتګارانو ډله وه چې ددې ديدن ته به راتلل...

له دغو خدايي خدمتګارانو نه يوه هم ،يوه بوډۍ مېرمن فېډيوسيوشکا نومېده. هغه پنځوس کلنه ښځه، چې کمکۍ ځان يې درلود، ساده، آرامه او چوپ و. ديرش کاله کېدل، چې يو زنځير يې تر ملا تړلی وه، هغې پښېبلې سفرونه کول. شهزادګۍ ماريا د هغې زيات ه لېواله وه. يو ورځ چې دغې ښځې په يوه تياره کوټه کې، د يو تت څراغ مخې ته، د خپل ژوند کيسې شهزادګۍ ته کولې، ناڅاپه د شهزادګۍ ذهن ته راغلل، چې فېډيوسيوشکا يوازينۍ ښځه ده، چې سمه لاره يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

موندلې ده. هغې پرېکړه وکړه، چې همدا لاره غوره کړي... يو کشيش سره يې په دې اړه مشوره وکړه، هغه هم خوښه ورکړه. شهزادګۍ ماريا يو جوړ جامې او تور ټکری په دې پلمه ځانته جوړ کړل، چې ګوا کې هغه کومې خدای خدمتګارې ته وربښي... خو په زړه کې، هغه وخت ته سترګې په لاره وه چې دغه جامې واغوندي او له هغو سره لاړه شي... خو کله چې يې پلار په تېره بيا کمکي نيکولای وليد ، د هغه تکل لږ سست غوندې شو ، لږ آرامه شوه او ځان يې ګنهګاره وباله او په کرار کرار يې وژړل. ځکه هغې ته پلار او کمکي وراره تر خدايه هم ګران وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دويم کتاب

څلورمه برخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱

د انجیل په سپېڅلي کتاب کې راغلي دي، چې له جنته د آدم له شړلو مخکې هغه یوازې استراحت کاوه او له کار او زیار نه بې غمه و. په خاورین انسان کې د هوسایي لېوالتیا په هماغه لومړنۍ بڼه پاتې ده. خو دخدای د لعنت پېټی له دې کبله پرې وربار دی چې هغه تورن او نه یوازې دې ته اړ دی چې د خپل لاس له تناکو ځان موړ کړي بلکې د موړ خټه دا سې نغښتل شوې چې نه شو کولای په اخلاقي آرامتیا هوسا او آرامه واوسو. یو مرموز غږ په پرله پسې زموږ د زړه په غوږو کې انګازې کوي او وایي چې موږ باید د دغې هوسایۍ له کبله ګنهګار وګڼل شو... که انسان کولای شوای هغه حالت رامنځ ته کړي، چې په هغه کې هم هوسا ، هم ګټور او هم خپلې دندې تر سره کړي، د هغه به همهاله ازلي نیکمرغي په برخه شوې وای. د ټولنې یو ډله چې پوځیان دي ،د همدې ازلي نیکمرغۍ او دهرومرو دندې سرته رسولو پړاو ته رسېدلي دي، د پوځي خدمت غوره زړه راښکون په همدې اجباري خدمت او هم مهاله د وجدان په آزادۍ کې نغښتی دی او وي به.

نیکولای رستوف چې لا همالته د پاولوګراد په غونډ کې خدمت

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاوه او د ۱۸۰۷ کال راهیسې د دینیسوف پر ځای د سواره پوځ قوماندان شوی و، دغه نیکمرغي په غوره توګه تر لاسه کړې وه.

رستوف یو پاک زړي انسان و چې په پوځ کې لږ قهرجن شوی و او که د ماسکو آشنایانو هغه لیدلي وای، هغه به تر پامه هسې بې لارې او باڅاري ورغلی وای، خو په پوځ کې هغه ته، ملګرو، لاس لاندو او مشرانو د یوه ګران او درانه ځوان په سترګه کتل. خپله هم له خپل ژوند نه خوشاله و. په دې وروستیو وختونو (پر کال ۱۸۰۹ کې) هغه د مور له خوا په رارسېدلو لیکونو کې، د کورنۍ د مالي وضعې د ورځ تر ورځې خرابېدو په اړه خبرونه لوستل او د مور دا هیله یې لیده چې نور ددې وخت رارسېدلی چې دی باید د عمر خوړلو مور او پلار د خیال د آرامۍ او د هغو د پریشانۍ د مخنوي لپاره کورته راستون شي.

نیکولای چې دغه لیکونه لوستل، له دې یې ویره لرله چې خدای مه کړه، دی له دغه چاپیریاله چې دی ورسره عادت شوی او له غیر پوځي پریشانیو نه یې دراتښتېدو نه وروسته هلته پناه اخیستې او دی هلته په خورا آرامۍ اوسي، ونه باسي. هغه داسې انګېرله چې ژر به وي یا لږ په ځنډ هغه به دې ته اړ وي چې بیا د ژوند د بهیر هغه ناآرام ورخ ته ورودانګي. له کړکیچونو او شخړو سره پنجه نرمه کړي، جړې غوټې پرانزي، د ژوند دوکو او نارواوو ته غاړه کېږدي او له سونیا سره د مینې د وعدې خبرې بیا راتازه کړي. دغه ټولې خبرې او د هغو وریادېدل، ټول وحشتناکه، کړکیچن او ورک لاري وو او هغه به د مور لیکونو ته په سړو او دودیزو خبرو، ځوابونو لیکل او لیکونه به یې په دې تورو: ګرانې مورې! ستاسو مطیع زوی. په تورو پیل او په همدې تورو به پای ته رسېدل. همداسې ځوابونه به یې ورلېږل. خو په دې اړه چې څه وخت به کورته ورستنېږي، هېڅ نه لیکل. ۱۸۱۰ کال و چې هغه ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

له مور او پلار نه يو ځانګړی ليک ورسېد او په هغه کې يې ليکلي و چې ناتاشا يې سردار اندري ته ورکړه. په ليک کې دا هم راغلي و چې د مشر سردار د مخالفت له امله واده يو کال وروسته کېږي. دې ليک نيکولای هم غمجن او هم خوابدی کړ. لومړی له دې کبله چې، ده احساس کاوه چې ده ته تر ټولو نه د کورنۍ ګرانه غړې، ددوی له کوره ځي، دويم دا چې د يوه سواره پوځي په څېر يې هيله لرله چې د دغې بولۍ په وخت کې کاشکې هلته وای، چې دغه بالکونسکي ته يې ښودلي وای چې له دوی سره خپښي هومره د ويارړ نه ده او په رښتيا که ناتاشا په ده ګرانه وي، کولای يې شول هر څه د خپل هغه سرسام پلار له خوښې پرته ترسره کړي. يوه شېبه زړه نا زړه و چې رخصت واخلي او ناتاشا د ناوې په جامو کې وګوري، خو بيا هغه ته بېلابېل خيالونه، خيالونو ته ورغلل، هغه ته سونيا او له هغې سره د ده اړيکي او هغه ستونزې چې دغه اړيکي به يې ده ته پيدا کړې وريـاد شول. نيکولای له رخصتۍ نه لاس په سر شو، خو د هماغه کال په پسرلي کې يې د مور نه يو بل ليک تر لاسه کړ. مور دغه ليک د نيکولای له پلاره پټ ليکلي و. دغه ليک دې په دې قانع کړ چې کورته لاړ شي. مور يې ليکلي و، که دې کورته راستون نه شې، ددوی د ځمکو او جايدادونو غم ونه خوري، ددوی هر څه به تالا والا او کورنۍ به ګدايي ته کېني. مور ليکلي و چې پلار يې اوس داسې ژوبل شوی، دومره يې هر څه ميتينکا ته پرېښي او دومره له هر چا سره خواخوږی دی چې هرڅوک يې دوکه کوي او هرڅه ورځ تر ورځې خرابېږي او خرابېږي. هغې ليکلي و:

تا ته په خدای قسم درکوم، که همدا اوس را نه شې، کورنۍ او د هغې شتمني له بد مرغۍ ونه ژغورئ، خدای خبر څه به پېښ شي؟ که

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولاړ يې را خوځېږه او که ناست يې را پا څه. دغه ليک په نيکولای اغېز وکړ، د هغه سالم عقل ده ته لارښوونه وکړه چې څه بايد وکړي.

اوس هغه بايد کورته ستون شوي وای، که له پوځه يې چورا ستعفا نه وای کړي، لږ ترلږه خو يې بايد رخصتي اخيستي وای.

دی بايد همدا اوس تللی وای خو په دې نه پوهېده چې ولې تر غرمنۍ وروسته وېده شو. له خوبه چې را پاڅېد سپارښتنه يې وکړه د هغه خړ مارس نومي مست آس، چې ډېره موده يې نه و زغلولي، زين کړي. هغه چې له خپل مست آس سره راستون شو، لاوروشکا (د دينيسوف چوپړ چې ده ته يې پرېښي و) او خپلو ملګرو ته چې ماښام د ده ديدن ته راغلي وو، وويل چې دی څه موده رخصتي اخلي او کورته ځي. هغه ته دا تصور ګران و او ورته عجيبه برېښېده چې څنګه به دی له قوماندانۍ نه د خپل نوي ترفيع خبر او په وروستيو تطبيقاتو کې د بري له امله د (انا) نومي نښان د اخيستو پرته کورته لاړ شي. ده ته دا هم ګرانه وه... چې څنګه به يې د مېرمن پشازديڅکا په وياړ د سواره پوځ له خوا په جوړه شوې مېلمستيا او د هغو په نڅا کې چې د مېرمن بارژاوسکا په وياړ جوړېږي، ګډون نه کوي... خو هغه اوس په دې ډاډمن او پوه شوی و، چې هغه بايد له دې په زړه پورې او ښکلي ماحوله، هلته لاړ شي، چې هرڅه تشې خبرې او پېغورونه دي. د يوې اونۍ په اوږدو کې يې رخصتي واخيسته، د خدای په امانۍ تر مېلمستيا نه وروسته د کور پلو وخوځېد... کورته د نيمايي لارې تر وهلو وروسته يې له ځانه پوښتنې پيل کړې چې په اترادنيا (په مسکو کې د دوی کلي) کې به څه کېږي. څومره چې کورته نږدې کېده، د ده په وړاندې د پرتو ستونزو خيالونو، پر ده يرغل زياتوه... اترادنيا ته لا يو تم ځای پاتې و چې ګاډيوان ته يې درې روبله ورکړل، چې آسونه لا پسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

یرغه کړي. همدا چې له کور سره کوزشو ، لکه ماشوم داسې په منډه منډه د کور په زینو داسې وروخوت چې سا یې بنده بنده کېده.

تر تودې سترې مشې خوار مشې او د خپلو خپلوانو تر تاوده هرکلي نه وروسته یې هغه خیالونه چې ستونزې یې تر مخې دي، هېر کړل (هر څه هماغه شان دي، چې و، نو ما ولې تلوار کاوه). نیکولای کرار کرار بېرته له کورني چاپېریال او ژوند سره روږدی شو. د مور و پلار په کړوړو کې یې هېڅ بدلون نه و راغلی. یوازې لږ څه نور هم زاړه شوي وو. هغه نوې خبره چې د مور او پلار په کړوړو کې د ده ورته پام شو دا و چې ددوی ترمنځ د خواشیني او مخالفت روحیه چې پخوا ده نه و لیدلي، پیدا شوې وه. نیکولای ډېر ژر په دې پوه شو چې دغه روحیه د ناوړې مالي وضعې له امله ده. سونیا شل کلنه شوې وه. ښکلې کېدل یې پای ته رسېدلي او تر هغه څه چې و، د لا ښکلي کېدو هیله یې نه کېده. خو هغه څه چې و، هماغه ددې د ښکلا لپاره پوره و. د نیکولای تر راتګ نه وروسته هغه د مینې او نیکمرغۍ په څپو کې ډوبه وه. د هغې دغې رښتینې مینې او خواخوږۍ پر نیکولای ښه اغېز لاره. پیتیا او ناتاشا هغه حیران کړي و. پیتیا نور نو زلمی شوی و. دیارلس کلن، ښکلی، مست، ځیرک او خورا شوخ. آواز یې هم ډېر شوی و. نیکولای خپلې خور ته هم تر ځیر ځیر کتلو نه وروسته هک حیران و ، هغه هغې ته وویل:

-نور نو هغه پخوانۍ ناتاشا نه یې؟

-ولې، بدرنګه او باڅاري شوې یم.

-نه، برعکس.

هغه په پټه د هغې غوږ کې وویل: برعکس اوس شهزادګۍ ته ورته شوې یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناتاشا په خوښۍ ځواب ورکړ: هو ، هو ، .... او .... هغې له اندرې سره د خپلې مينې او اترادنيا ته د هغه د راتګ کيسې ورته وکړې. هغه ته يې د اندرې وروستي ليک ولوست او ورور نه يې وپوښتل:

- څنګه خوشاله شوې؟ ګوره زه اوس داسې آرامه او نيکمرغه يم...

نيکولای ځواب ورکړ:

- هغه خورا ښه سړی دی، څنګه سخته پرې مينه شوې يې؟

ناتاشې ځواب ورکړ:

- څه درته ووايم، زه په باريس مينه وم، د نڅا په معلم مينه وم، پر دينيسوف مينه وم، خو دا وار چور بل ډول مينه ده. دا وار مې زړه آرامه او ډاډمن دی. پوهېږم چې تر ده نه بل ښه سړی نه شته، نو ځکه آرامه او ډاډمنه يم. دا وار، د نورو وارو په شان نه دی...

خو نيکولای د بالکونسکي په ريبارۍ او دده له خور سره د هغه واده ته په شک کتل. هغه په دې ډاډمن نه و چې د خور برخليک يې ټاکل شوی دی. په تېره بيا چې هغه د خور تر څنګ بالکونسکي نه و ليدلی. هغه په دې کېدونکې واده کې، په کوم ټکي نه پوهېده او د زړه غوټه يې نه آوارېده. هغه په زړه کې دا خبره ډېره کوله:

- نو ولې واده ځنډوي؟ ولې يې کوژده ونه کړه؟ له مور سره په دې اړه تر خبرو او زړه خوالې نه وروسته په تعجب سره پوه شو چې مور هم هغه شان فکر کوي لکه دی. دی پوه شو چې مور هم په زړه کې دغې بولې ته په شک او بې باورۍ ګوري. دغې خبرې دی خوشاله کړ.

مور د هغې رخې له کبله چې هره مور يې د خپلې لور د راتلونکې مېړه په وړاندې لري، د سردار اندرې يو ليک خپل زوی ته ورښکاره کړ او وې ويل:

- هغه ليکلي و چې د د سامبر د مياشتې نه مخکې راتلای نه شي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولې راتلای نه شي؟ پوهېږم ناروغ دي، تداوي ته تللي دي. خو په هر حال، ته په دې اړه ناتاشې ته څه مه وایه، د هغې خوښه. ته پام مه کوه، دا د پېغلتوب وروستۍ لوبې دي. یوازې زه پوهېږم، چې هر وار د هغه لیک رارسېږي، په دې څه تېرېږي. هغې هر وار خپلې خبرې په دې خبرو پای ته رسولې:

- توکل په خدای، هر څه به ښه شي، هغه خورا ښه ځوان دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲

نیکولای کورته تر راستنېدو وروسته په لومړیو وختونو کې ډېر په غوره کې ښکارېده، خو له دې حالت سره سره هغه پرېشانه و. هغه د جایدادونو په اړه هغو کړکیچونو او چارو زوراوه چې مور یې د هغه د سرته رسولو لپاره دی له پوځه راغوښتی و. ددې لپاره چې هر څه ژر دغه پېټې له اوږه پرېباسي، تر راتګ نه درې ورځې وروسته پرته له هغې چې د ناتاشې دې پوښتنې ته چې چېرې ځې؟ ځواب ورکړي، په برندو سترګو او تریو تندي د کور د ودانۍ هغه برخې ته چې میتینکا هلته مېشت و، ورغې او له هغه نه یې د چارو جاج او د کارونو حساب وغوښت. د چارو حساب او د هغو پوښتنه، هغه څه وو چې دی، تر میتینکا چې ډار پسې اخیستی و، لا خراب پوهېده، خو د ده دې پوښتنې میتینکا هم سرسام کړی و. له میتینکا سره خبرو او د هغه ځوابونو ډېر وخت ونه غوښت. د بزګرو ټاکل شوي مشر او نورو استازو چې د کور دالان ته دده د راننوتو په وخت کې د دروازې په خوله کې سترګه په لاره وو. د ځوان ګراف غږ اورېده چې له بنګهاري راپیل او

(c) ketabton.com: The Digital Library

کرار کرار په غړمبېدو بدل شو او وروسته بیا بدو ښکنځلو ته ورسېد.
- غله، دوکه ماره، ناشکره، لکه د سپي په شان به دې څېرې کړم... زه مې پلار غوندې نه یم، ستا دې دوکو خو مو ږ ګدایۍ ته ورسولو.

تر دې وروسته ټولو په خورا خوشالۍ چې ډار هم ورسره مل و، ولیدل چې ځوان ګراف، مېتینکا له څټه رانیولی، کشکارېږي یې، له کوټې یې راوویست، په لغتو لغتو یې واهه او ورته وې ویل:
- ووزه، لعنتي ارواح دې ورکه کړه، چې بیا دې دلته ونه وینم.

میتینکا، لکه بریښنا داسې له شپږمې زینې نه راوالوت او مخامخ یې ځان په باغچه کې پټ کړ (د اترادنیا په کلي کې د ګنهکارانو د پټېدو ځای و، میتینکا هم چې هر وار له ښاره نشه راګرځېده دلته به یې ځان پټاوه او په اترادنیا کې د هغه لاس لاندې وګړو هم د میتینکا له ویرې په همدغې باغچې کې ځان ته د پناه ځای لټاوه. دوی ټول د دې باغچې د ژغورنو، کوډو په کوډو پوهېدل.)

د میتینکا مېرمن او د هغه ښینې (د ښځې خویندې) په خورا وحشت سره د هغې کوټې له وره چې پاک سماوار هلته ایشېده او لوړ په ښکلو بړستنو پټ کټ په کې ایښې و، راودانګل.

ځوان ګراف، چې سا یې بنده بنده کېده، پرته له هغه چې هغو ته وګوري، په خورا ټینګو ټینګو قدمونو د هغو له څنګه تېر او اصلي ودانۍ ته ورغی.

مشرې ګرافینې سمدلاسه له دې پېښې نه خبره شوه، که له یوه پلوه آرامه وه چې ددوی د جایدادونو او مالي چارو غمخور پیدا شو، خو له بله پلوه هغه په دې خواشینې شوه چې ددوی زوی به څنګه دغه درونډ پېښې او د هغه نانډرۍ وزغملي شي. څو واره کرار کرار او د پنجو پر سر د نیکولای د کوټې شاته ورغله، هلته یې غوږ ونیو او په دې پوه شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې نیکولای پرله پسې پیپ څښنوي.

بله ورځ بوډا ګراف، خپل زوی ځانته وروغوښت، په داسې یوې موسکا چې ویره ترې لاندې پټه وه، هغه ته وویل:

- زما د زړه سره ! ته هسې داسې په قهر شوی یې، میتینکا ټولې خبرې راته وکړې.

نیکولای له ځانسره وویل:

- زه پوهېدم، چې په دې ناوړه دنیاګۍ کې والله که په هېڅ شي هم پوه شم.

- ته په دې به خپه شوي وې، چې هغه او سوه روبله په کتابچې کې نه و لیکلي، خو هغه دغه او سوه روبله په پټه په بل مخ کې لیکلي او تا هغه بل مخ نه و کتلي.

-پلار جانه هغه یو دوکه مار دي، زه پوهېږم چې هغه څه کړي او څه کوي، خو که ته نه غواړې زه به نور هغه ته هېڅ هم ونه وایم.

- نه ګرانه ! (ګراف هم ناآرامه او له دې امله یې ځان ګنهکار ګاڼه چې ښځه یې ځنګه د شتمنیو اداره کوي. د اولادونو په وړاندې ملامته او په دې نه پوهېده چې کارونه څنګه جوړ کړي) نه، نه زما هیله تا نه دا ده چې د ټولو چارو واک تر لاسه کړې، ځکه زه زوړ شوي یم.

-نه پلار جانه ! زه تاسو نه له دې کبله ښښنه غواړم چې په خپلو کړو مې تاسو خوابدي کړي، زما په رښتیا په دې کارونو سر نه خلاصېږي.

نیکولای په زړه کې وویل:

- بلا ورپسې، بلا په دې بزګرو، په دې پیسو، په دې حسابو، په دې حوالو، په دې ټولو او پر هغو پاڼو پسې. زه په دې هېڅ شي نه پوهېږم...

له هغه وروستې یې بیا د چا کارو کې ونډه وانه اخیسته، خو یوازې یو وار ګرافینې خپل زوی وروغوښت او ورته وې ویل چې هغه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

انامیخایلوفنا نه د دوو زړو روبلو یو حواله لري او له هغه نه یې وپوښتل له هغه سره څه وکړي؟

نیکولای ځواب ورکړ:

- تاسو غواړئ چې زه ځواب ورکړم؟ نه، نور نو نه انامیخایلوفنا ما ته ګرانه ده او نه د هغه زوی باریس. هغوی، هغه وخت له موږ سره نږدې وو او چې او خوار وو. او اوس... حواله یې څیرې او په خپل دې کار سره یې زوړ ګراف له خوشالۍ نه په ژړا کړ. تر دغې پېښې وروسته نیکولای بیا د جایدادونو او حسابونو په چارو کې هېڅ ونډه وانه خیسته او یوه نوې لاره چې دده لپاره یې چورنویوالی درلود، غوره کړ. دا کار ښکار و. ښکار له ډلې ډلې سپیانو سره. زاړه ګراف هم دده ډول ښکار لېواله و. په دې لاره کې یې ډېرې پیسې خرڅولې او لوی لوی ښکارونه جوړول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳

یخني پیل شوې وه. د سپېده داغ سړو د منې له بارانو نه لمده شوې ځمکـه، لکـه وسـپنه داسـې کنګـل کـړې وه او نـور نوشـنیلېو رنـګ بایلودلی و او هغه شین والی،دنویو کرل شویو ژمنیو غنمو دشنه رنګ په وړاندې کمرنګه او دتېرو رېبل شویو غنمو دسوارې د ژبړ رنګ سره چې د مـالونو تـر پښـو لانـدې مېده شـوې و ،پـه تضـاد کـې و...د سـویانو رنګ بدل شوی و ،د ګېدړې خپلې ځوړې پرېښې او ډاګونو کې سردانه ګرځېدلې او ځوان لېوان سپیانو تـه ورتـه شوي وو.د ښکار خـورا ښـه وخت و. د ځوان رستوف سپیان چې خورا ښکاري وو، نـه یـوازې دا چـې ډنګر شوي وو، بلکې پښې یې له چاودو ناسور شوي وې. ښکاریانو د سپیانو د دغه حالت تـر کتنـې وروسـته پریکـړه وکـړه چـې هغـوی د درې ورځو لپاره په آرامـه پرېږدي او د سـپتمبر پـه شپاړلسمه بیـا صـحرا تـه ورستانه شي. ښکار د دوپراوو له سیمې نه ځکـه پیـل کـړل، چـې هلتـه د لېوانو یو ډله لیدل شوې وه. دا د سپتمبر د څوارلسمې نېټې خبرې وې.

هغـه ورځ ښـکاریان پـه کورونـو کـې پـاتې شـول. هـوا سـړه او سـاړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوځوونکي وو، خو ماښام هوا لږ راتوده شوې و. د سپتمبر د پنځلسم په سهار چې کله ځوان رستوف د خوب کالي په ځان د کړکۍ د باندې وکتل، هوا داسې وه چې د ښکار لپاره تر دغه شان هوا نه، بلکه ښه هوا پیدا کېدای نه شوه. داسې برېښېده چې آسمان راویلېږي او دا چې باد نه لګېږي، ځمکې ته راڅڅېږي. یوازینۍ څه چې له هوا نه ځمکې ته یې رابښکته کېدل د پام وړ و، هغه رابښکته کېدونکي لړې وې. د ونو پر پنړو څانګو د شبنم رانه ځاځکي ځلېدل او پر نویو رالوېدل شویو پاڼو څڅېدل... نیکولای د باندې راووت. په دې وخت د ښکاریانو شر و شور واورېدل شو او د ښکاریانو مشر دانیل د کور د دیواله له شانه راتېر شو. هغه خورا ښه ښکاري و. خپل ماش و برنج ویښته یې اکرائینیانو ته ورته لکه سرچپه کاسه داسې جوړ کړي وو او یو تاو شوې متروکه یې په لاس کې وه. د هغه بې باکه کړه وړه او ګونځې ګونځې مخ د هغه د بې باک ژوند څرګندونه کوله. داسې بې پروا او بې باکه چې ګواکې په دنیا کې یې د هېڅ چا او هېڅ شي پروا نه لرله. دا هغه د ښکاریانو ځانګړې ځانګړتیا وه. خپله چیرکیسۍ (یو قام دی) خولۍ یې د خپل بادار تر مخې لوړه او په خورا سپکاوي یې هغه ته وکتل. دغه شان کتو د هغه بادار نه زوراوه، ځکه هغه په دې پوهېده چې دغه سړی چې تر نورو ځان لوړ او کبرجن ګڼي د هغه نوکر او ښکاري دی.

نیکولای غږ کړل:

- دانیلو! هغه په ویرې دا احساس کړه چې دغه راز هوا چې هر څوک ښکار ته بولي، له دغو ښکاري سپیانو او له دغه ښکاري سره د ښکار شوق زیاتوي، انسان ښکار ته هڅوي، لکه هغه شان چې د مین په زړه کې لوېدلې مینه، د معشوقې په لیدلو له هغه ټول تېر خیالونه هېروي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دانیلو په خپل انګازین، درانه او له چغو ډک غږ سره ځواب ورکړ:
- څه وایئ عالیجنابه؟ د هغه دوې تورې ځلېدونکې سترګې له ښکته نه د خپل خاموشه بادار خوا ته ځیر شوې او داسې بریښېدې چې وایې:
- څنګه؟ صبر نه شې کولای؟
نیکولای چې له دانیلو نه خپلې پوښتنې پای ته ورسولې او په دې پوه شو چې سپیان ټول ښکار ته چمتو دي(باید وویل شي، چې خپله دانیلو هم د ښکار له شوقه لېوني و) سپارښتنه یې وکړه چې آسونه زین کړي، خو دانیلو لا له کوټې وتلې نه و چې ناتاشا په چټکو ګامونو کوټې ته راننوته. هغې لا نه کالي اغوستي و او نه یې سینګار کړی و. یوازې یې د خپلې مېنځې شال په اوږو اچولی و. پیټیا هم له هغې سره په تلوار راروان و. ناتاشا وویل:
- زه پوهېدم چې ته ځې، خو سونیا وویل چې نه ځې. ځکه زه پوهېدم چې ننني هوا چاته په کور کې د ناستې اجازه نه ورکوي.
نیکولای چې په هغه ورځ له ځانسره ټینګه وعده کړې وه چې دلېوانو ښکار به کوي، نه یې غوښتل له ځانسره ناتاشا او پیټیا بوزي، په سړه سینه یې وویل:
- ځو ،خو تاسو نه بیایو ، ځکه چې نن د لېوانو ښکار دي، تاسې ته به مزه درنه کړي او حوصله یې هم نه لري.
ناتاشا وویل:
- ته خو پوهېږې چې ښکار زما لپاره تر ټولو غوره او د خوښې لوبه ده، دا خو د وروري خبره نه ده چې آسونه زین کړې، ښکار ته لاړ شې او موږ څوک هېڅ خبر نه کړي.
پیټیا له قهره وخوټېد او وې ویل: زموږ روسانو مخه هېڅوک

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیولی نه شي.

نیکولای ناتاشې ته مخ ورواړاوه او وې ویل: ته تلای نه شې، مورجانې وویل چې ته ښکار ته تلای نه شئ.

خو ناتاشې په غوڅه ژبه وویل: نه، نه، دا څه وایې، زه هرومرو ځم.

مخ یې د نیکولای د سپو او آسونو ساتونکي چوپړ دانیلو ته وروا ړاوه او وې ویل: دانیلو ! ورته ووایه چې زموږ آسونه زین کړي، میخایلو ته هم ووایه چې زموږ سپیان راوباسي.

دانیل ته چې په کورکې پاتې کېدل هم ورته ګران وه او بادار له لور سره هم خوند نه ورکاوه او داسې کارو تصوریې هم نه خیال ته نه ورته.

هغه سترګې ښکته واچولې او په چټکۍ له کوټې ووت. داسې یې وانګېرله چې هېڅ یې نه دي اورېدلي، خو هڅه یې کوله چې د وتو په وخت کې تصادفا له هغې سره ونه لګېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴

بوډا ګراف چې تل يې د ښکار لويې ډلې (سپيان او سړي) ساتلې وې، که څه هم د هغو واک يې اوس خپل زوی ته سپارلی و، په دغه ورځ د سپتمبر په ۱۵ سخت د ښکار شوق اخېستی و او غوښتل يې د ښکاريانو له ډلې سره يو ځای شي.

يو ساعت وروسته ټول د ودانۍ مخې ته راټول وو. نيکولای په خورا تندو او چټکو ګامونو د ناتاشا او پيتيا له مخې چې غوښتل يې ده ته څه ووايي، تېر شو او هغو ته يې داسې څرګنده کړه چې اوس د هغو د اپلتو د اورېدو وخت نه لري. هغه د سپو او ښکاريانو هر ډله جلا جلا په ځير وڅارله. يو ډله سپيان او ښکاريان يې مخې ته ولېږل او خپله پر خپل سور بخون آس سپور او د خپلو سپو پر ډلې يې غږ وکړ، وې خوځول، د درمندو له مينځه تېر شول او د دښتې له لارې د اترادنيا د ځنګله پلو وخوځېدل.

د بوډا ګراف آسوان، د هغه سور سپين يا له ويفلينسکي نومي آس چمتو او خپله ګراف له ګاډي سره هغه ځارځای ته چې ورته ټاکل شوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

و ، لاړ.

ټول سپيان چې ښکار ته چمتو شوي وو ، شمېر يې څلورپنځوسو ته رسېده. دغه سپيان په شپږو ډلو کې، شپږو کسانو زغلول. دغه راز څلو يښت تازيان هم و ، چې اتو کسانو يې لارښوونه کوله. که په ټولېږه توګه د بادارانو ځانګړي سپي هم وشمېرو ،شمېريې يو سلو ديرشو ته رسېده ، چې اتو تنو ښکاريانو ځان سره مل کړي وو.

هر سپي هم خپل خاوند او هم خپل نوم پېژانده. هر ښکاري خپله دنده ، ځای او هغه ته سپارل شوې سيمه پېژانده. همدا چې له کروندو او پاليزونو نه واوښتل، ټول پرته له هغه چې سره وغږېږي،ټولو په چوپيتيا له نيغو او بې لارو او د ډاګونو له لارې ځان د اترادنيا ځنګلونو ته برابر کړل.

آسونه، د ډاګونو پر ګوګل لکه پر پاسته فرش داسې زغلېدل، خو کله به يې چې يو نيم ډنډ يا غوچوړې مخې ته ورغي، هر پلو ته به يې اوبه وشيندلې. وريځنی آسمان، کرار کرار او په اوډلي توګه د ځمکې پلو ته راشېوه وه. هوا توده، آرامه او کراره کراري وه. کله ناکله به د کوم ښکاري چغې، يا د کوم پرنجهاري يا د متروکو شرقهاري يا د سپيانو غپا تر غوږه شوه.

د يو ورست په واټن له کوره لرې شوي وو چې پنځه سواره له خپلو سپيانو سره مخامخ له خورو لړو نه د دوی پلو ته را روان وو. د هغو تر ټولو نه مخکې پر آس سور، يو ښکلي زړه راښکوونکي بوډا ، چې ګڼ، اوږده سپين بريت يې لرل، راروان و.

نيکولای چې له بوډا سره مخامخ شو ، وې ويل:

- سلام کاکاجانه !

بوډا چې د رستوف د کورنۍ له لرې خپلوانو او يو بې وزلي سړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

و، وویل:

- حساب پاک دی وړاندې، زه پوهېدم. زه پوهېدم، چې دې هواته ټینګېدای نه شئ. هو، حساب پاک دی وړاندې، هرومرو ښکار ته ځئ، حساب پاک دی وړاندې. (حساب پاک دی وړاندې، دا دهغه تکیه کلام و، چې هره شېبه یې کاراوه).

هغه وویل:

- ژر کوئ او کنه ایلا ګیني ښکاریان او اندېوالان یې د کورنیکیو په سیمه کې ولاړ دي، حساب پاک دی وړاندې، تر تاسې نه به مخې شي او په رښو سترګو کې به هر څه درنه یوسي.

نیکولای وویل:

- چې داسې ده، راځئ چې خپلې ډلې سره یو ځای کړو.

د سپیانو ډلې یې سره یو ځای کړې، نیکولای او کاکا جان ځنګ ترځنګ روان وو. ناتاشا چې سر په شال کې مروړلی، ځلېدونکې سترګې یې د خوشالۍ او مستۍ څېرې په منځ کې، ځلېدې. تر شا یې پیتیا چې پسې رسېدای نه شو او میخایلوفنې چې له ناتاشې سره مینځتوب کاوه، هغو ته نږدې کېدل. پیتیا په خندېدو خندېدو کې د خپل آس جلو کشاوه. ناتاشا په خورا ډاډ او ټینګه پر خپل عربي آس ناست وه... او په خپل لاس یې د آس افسار راکش او په ننداریزه بڼه یې هغه ودراوه.

بوډا کاکا جان په خوښۍ ناتاشا او پیتیا ته وکتل. د هغه دا نه خوښېدل چې ټوکې او لوبې او جدي کارونه له ښکار سره ګډ شي.

پیتیا چغه کړه: کاکا جانه! سلام! موږ هم درځو.

کاکا جان په ځېږه ژبه وویل: سلام! سلام! پام کوئ، چې سپي پرینږدئ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اترادنيا ځنګلونو ته دوسوه متر لاره پاتې وه. ښکاريان ورننېږدې کېدل. رستوف او کاکا جان، خپله وروستۍ پرېکړه وکړه چې سپيان له کوم ځايه ښکارته ورښکاري. رستوف ناتاشا ته هغه ځای چې بايد هلته ودرېږي... وروښود او خپله ځنګله ته ورشېوه شو.

کاکا جان نيکولای ته وويل: ښه کاکا جانه ! ته لېوه سره مخامخ يې پام کوه چې له لاسه دې ونه وزي.

نيکولای وويل: ګورو به چې څه کېږي...

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵

په دې وخت کې نيکولای رستوف، په خپل ښار ځای کې ولاړ او د لېوه راتګ ته يې ښاره. د ښارونکو ښکاريانو د رانېږدې کېدونکي شرو شور، د هغه ده ته د آشنا سپيانو غپا او د ببلابېلو غږونو لـه اورېدو نـه يې کولای شو دا اټکل وکړي، چې هلته څه تېرېږي. هغه پـه دې پوهېده چې هلته زاړه او ځوان لېـوان ديـره شوي دي. هغه پـه دې پوهېـده چـې ددوی ښارونکي ښکاري سپيان په دوو ډلو ويشل شوي، او کوم لېوه يې پسې اخيستي، څه ناوړه پېښه پېښه شوې ده او هره شېبه کېدای شي چې د ده تر څنګ کوم لېوه راپيدا شي. په دې خيالونو کې ډوب و چې لېوه به څنګه له کومې خوا راځي او څنګه به دی پسې اخلي. خو دم په دم يې هيله په ناهيلۍ بدليده. څو ځله يې خدای ته دعا او هغه تـه يې زاري وکړې، چې د ده ترڅنګ لـه شنيليو بوټونـه، د ده مخې تـه لېـوه راپيدا شي. هغه هماغه شان د زړه له کومې دعا کوله چې ځينې کسان يې هغه ته د ناوړه، پېښې د ورپېښېدو په وخت کې کوي. هغه خدای ته زارۍ کولې:

- دا خو نو تا ته څه ګرانه ده، چې همدا اسې شي، او لېوه زما مخې ته راپيدا کړې؟ پوهېږم چې ستا دربار لوی دی، پوهېږم چې ستا نه زما

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا غوښتنه لويه ګناه ده، مګر ستا له درباره څه کمېږي چې لېوه همدلته زما مخې ته راپيدا کړې...

له زر واره زيات د دغه نيم ساعت په اوږدو کې د هغه نا آرامه او له هيلو ډکې سترګې د ځنګله د چنارونو پر سر د دوو ولاړو بلوتو ونو شاوخوا څارله...

هغه له ځانسره ويل:

- نه، زه او دومره نيکمرغي، دا نو هغه ته څه سخته خبره خو نه ده! نه، نه کېږئ! زه او دومره بخت، تل نه په لوبو او نه په جګړه، په هېڅ شي کې زما بخت نه شته.

د هغه په خيال کې په چټکۍ د اوسترليڅ او دولوخوف يادونه راتازه خو ببرته تت شول. هغه به غوږونه څک کړل، هرې خوا ته به ځير شو، کله به يې کيڼې او بيا به يې ښۍ خوا ته مخ واړاوه او يو متېې غږ ته به غوږ او زړه کې به يې وويل:

يوازې يو ارمان لرم چې په ژوند کې، که يو ځل هم وي، يو لوی لېوه پسې واخلم، نور له خدايه هېڅ نه غواړم. يو وار بيا يې خپلې ښۍ خوا ته وکتل او وې ليدل چې له خالي ډاګه دده خوا ته څه شي رادرومي. يو ژوره سا يې ووېسته، د داسې د يو چا ژوره سا چې ډېر وخت د کوم شي را رسېدو ته سترګې په لاره پاتې شوی وي او هغه يې تر لاسه کړی وي. هغه په زړه کې ويل: نه، دانا شونې خبره ده! ستره نيکمرغي يې په برخه شوې ده، هغه هم پر دې ساده ګۍ، بې شروشوره، بې ډهل او نغارې! رستوف په خپلو سترګو او ليدلي حال باور نه لاره او دغه شک يوازې يوه شېبه و، لېوه مخې ته راودانګل او په خپله لاره کې يې له پراته غوچوړي نه ګام کړ. هغه زوړ عمر خوړلی لېوه وه، د شا وړی يې خړې، خو د ګېډې هغه يې سرې رنګه، مګر ځای ځای داغ شوې وې. په

(c) ketabton.com: The Digital Library

چټکۍ وړاندې روان و. په دې ډاډه وه، چې هېڅوک یې نهویني. رستوف سا بنده، مخ یې واړاوه او سپیانو ته یې وکتل. هغه ولاړ، پراته، لېوه یې نه لیده او له دنیا نه ناخبره وو...

رستوف شونډې وښورولې او له ځانسره یې وویل:

- اولیولیو... هې هې ! سپیان له ځایه پاڅېدل، زنځیرونه یې وربېرډ بېدل او غوربړونه یې ځک کړل. زاړه کارای، نوي شډل سپي. خبل په ډاړو وګراوه پاځېد ، غوربړونه یې ځک او خپله له وړیو ډکه لکۍ یې وښوروله.

په هغه وخت کې چې لېوه رانېږدې او له ځنګله لرې کېده، رستوف له ځانسره وویل:

- سپي پرې وروشکاروا وکه ونه شکارو؟ ناڅاپه د لېوه حال بدل شو، وربېرډ بېد ، هغه، هغه انساني سترګې چې ده ته ځېر وې او ولیدې، تر هغه وخته یې نه وې لیدلې، په کراره یې ښکاري ته سر ورواړاوه او ودرېد ، داسې بربښېده چې له ځانسره به یې ویلې وي:

- مخ وړاندې؟ که بېرته شاته؟ په هر حال مخ وړاندې !

په نرمه، کراره خو آزاده ځغاسته یې وړاندې تګ ته دوام ورکړ، نیکولای لکه لېونی چې رمباړې وهي، چغه کړل:

- راونیسئ !

خپل ښکلی آس یې یرغه او په چټکۍ یې ځان شیلې تر ورجوړ کړ. له چولونو او چینو ور واوښت او داسې روان و چې غواړي د لېوه لاره بنده کړي. سپو یې تر ده نه، چټک ځغاستل. نیکولای نه، خپلې چغې اورېدې او نه یې داسې احساسوله چې ځغلي. هغه نه خپل سپیان لیدل، نه هغه ځای چې ده پرې ځغاستل. یوازې ده هغه شیله او په هغه کې ځغاستونکی لېوه، چې لکه باد په یوه مخه الوته، او شېبه په شېبه

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې چټکي زياتېده، ليده.

تر هر څه لومړی تورخال خالي غټ کوني ميلکای نومی سپی، لېوه پسې ځان ورورساوه. نېږدې و، چې وې داړي، خو لېوه مخ راواړاوه، هغه ته يې وکتل او ميلکای ددې پر ځای چې د تل په شان پرې ورګام کړي، لکۍ ښکته کړه او منډې يې سستې شوې.

نيکولای چغې کړې:

-رانيسه يئ !

په دې وخت سور لېوبيم نومي سپي له ميلکای نه ځان مخکې کړ، پر لېوه يې ورودانګل، د کوناټو په منځ کې يې داړې پرې خښې کړې، مګر ناڅاپه او په وحشت له هغه نه راجلا شو. لېوه يوه شېبه کېناست، داړ يې د ګوابښ په ښبه سپي ته جينګې کړې، خو بېرته پاڅېد، وړاندې يې منډې کړې، او د ده پسې ځغليدونکي سپيان چې نور ده ته نېږدې شوي وو، د يوه ارشين په واټن ده پسې روان وو.

نيکولای فکر وکړ: نه، نه دا ناشونې خبره ده ! هغه همداسې په ناآشنا غږ رمباړې وهلې:

- رانيسه يئ ! تا ته وايم رانيسه يئ !...

هغه خپل زوړ سپی پسې، چې د ده يوازينۍ هيله وه، دې خوا هاخوا کتل. زاړه کارای نومی سپی په خپل ټول درونـدوالي او قـوت سره هغه پسې د رسېدو او د هغه د لارې د خنډ بېدو هڅه کوله، مګر لېوه لاپسې چټکېده او سپي کرار کرار، کرارېده. دا ښکاره وه چې د کارای کړه ناسم او لېوه پسې به ورونه رسېږي. نيکولای هم ليدل چې تر ځنګله پورې هومره لاره پاتې نه وه او که لېوه ځنګله ته ننوزي، نور به رښتيا د هغه ښکارول له لاسه وتلې خبره وي. هغه يو ښکاري او د هغه سپيان وليدل چې د مخامخ لورې نه، د هغه خواته راځغلي. لا هيله

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاتې وه، يو ځوان اوږده غړې سپې چې نيکولای نه پېژانده، مخامخ پر لېوه ورودانګل، هغه يې ودارهٔ او نېږدې وه چې هغه له پښو يې وغورځاوي. لېوه په داسې يوې چټکۍ چې چا له هغه نه انتظار نه درلود، پر سپي ورودانګل، د هغه د داړو غږ واورېدل شو او ځوان سپې په وينو لړلی، ځېرې شوی، په زګيروزګيرو په ځمکه ولګېد.

نيکولای په ژړغوني آواز وويل:

- پلاره ! زما کارايه ! د زړه سره !

... خو نيکولای هېڅ پوه نه شو چې په کارای څه شوي، خو دومره يې وليدل چې سپي يې لېوه لاندې کړی دی... کارای د لېوه په غاړه داړې ښخې کړې وې... نيکولای د غه شېبې د خپل ژوند تر ټولو خوږه شېبه ګڼله.

سپيانو ،دوه نور لېوان ښکار کړي وو او درې نور هم تازيانو.

ټول ښکاريان له خپلو ښکارشويو ځناورو او کيسو سره د هغه لوی لېوه ليدو ته راټول شوي وو...لېوه ،هغه سپيانو او ښکاريانو ته چې پر ده راټول ښوي وو ،کتل...ايليا اندريوويچ هم لېوه ته ورورانږدې او لاس يې پرې تېر کړ ،هغه وويل:

- څومره غټ دی ،هغه دنيلو نه چې دده تر څنګ ولاړ و ،مخ وروااړواوه او وې ويل:

- غټه بلا ده ،بلا !...

-دانيل په چټکۍ خولۍ له سره پورته کړه او وې ويل:

-هو عاليجنابه !ډېر غټ دی !...

(c) ketabton.com: The Digital Library

۶

بوډا ګراف کورته راستون شو، ناتاشا او پېتیا که څه هم ژبه کړې وه چې ډېر ژر به راستانه شي، خو بیا هم په ښکار کې پاتې شول. وخت ډېر و او ښکار دوام درلود. غرمې ته نږدې یې دوه ډله سپي، هغې تنګې درې ته چې له تنکو نیالګیو ډکه وه، وروشړل. نیکولای د ریبل شویو کروندو په منځ کې ولاړ او خپل ټول ښکاریان یې لیدل. نیکولای، هغه غنمو ته کتل چې لا شنه و او د هغه یو ښکاري یو ازې په یوه ویاله کې ځان پټ کړی و، دوی همدا چې د سپو ډلې ښکار پسې وشړلې، نیکولای د یو سپي غږ چې ده ته آشنا و، اورېد. دغه سپي (والتون) نومېده. نور سپي هم هغه سره همغږي شول، غږونه به یې کله په کرار او کله لوړ شول. یوه شېبه وروسته د ځنګله نه یو راتلونکی ځانګړی آواز، ګېدړې پسې د ځارنې غږ وکړ او ټول سپیان د کروندو پلو ډاګونو نه غنمو ته ورشېوه او له نیکولایه لرې شول.

ښکاریان په ځارځایو کې ځای پر ځای او خپل سپي یې وشکارل. نیکولای یوې سرې، لنډونې او عجیبې ګېدړې ته پام شو چې سترې ستومانه د غنمو منځ کې ځغلي. سپو هغه پسې اخېستې او ژر سپي

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروررسېدل. ګېدړې د هغو په منځ کې چورلېدې... او لکۍ یې ښوروله... خو ناڅاپه یو سپین سپي چې نیکولای نه پېژاند پر هغې ورودانګل او بیا یو تور سپي پر هغې یرغل وکړ... سپیان له ګېدړې تاو شول، دوه ښکاریان په چټکۍ سپیانو ته راورسېدل. د یوه سور هغه، سره خولۍ پر سر وه او یو بل یې شنه کالي اغوستي و. هغه کوم پردی سړی و.

نیکولای له ځانسره وویل: دا نو لاپسې څوک دي؟ له کومې راپیدا شول؟ دا خو د کاکا جان سړي نه دي.

ښکاریانو ګېدړه له سپیانو وژغورله... خو ناڅاپه هلته یو اخ و ډب پیل شو. د نیکولای مرستندوی رامخې ته شو او وې ویل:

- هغه یو د ایلاګین ښکاري دی، چې له ایوان سره یې جوړه نه ده.

نیکولای خپل چوپړ ناتاشا او پېتیا پسې ولېږل... چې هغوی راولي...هغه یې سره روا ستل...

له هغو ښکاریانو نه، چې یوه یې شر و شور ګډ کړی و، پر آس سپور و، یوه ګېدړه تر زین لاندې ځړولې وه، له ځنګله راووت او خپل ځوان ارباب ته ورنېږدې شو... رنګ یې الوتی، سا یې بنده بنده کېده، دیوې سترګې لاندنۍ برخه یېشنه شوې وه، خو دی له دغه شنه والي نه خبر نه و.

نیکولای وپوښتل:

- څه خبره ده؟

- غوښتل یې چې زموږ د سپیانو ښکار رانه یوسي. زما خړ رنګې سپۍ دا ګېدړه داړې وه... ما هم دا ګېدړه پر اوربوز ووهله...

نیکولای د خپل ښکاري خبرو ته هومره پام ونه کړ، ناتاشا او پېتیا ته یې وویل چې همدلته دې ته ودرېږي او خپله د ایلاګین ښکاریانو ته ورغي، هماغه د سیالانو د اخ و ډب ځای ته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بريالي ښکاري د ګڼه ګوڼې او انډيوالانو خوا ته ورغي او هلته يې د خپلو کړو غور يې پيل کړې، هغه وويل چې د ايلاګين او رستوف کورنۍ له پخوا نه په دې سيمه دعوا لري او هغوی تل هڅه کوي، چې په دې سيمه کې ښکار وکړي، چې له پخوا د رستوف د کورنۍ ګڼل کېږي. او ګواکې په هغه ورځ دوی لاسي هلته ګمارل شوي و، چېرې چې رستوف ښکار کاوه، نه يوازې ښکار او ورته ويل شوي و چې، د رستوف ښکار ترې برمته کړي.

نيکولای هېڅکله ايلاګين ليدلای نه و او تل د هغه په وړاندې له کرکې او سيالي نه ډک و... هغه يې خپل خورا لوی دښمن ګاڼه... هغه له ډېره قهره غوربده... او هرو کړو ته چمتو و...

نيکولای همدا چې د ځنګله څنډو ته ورورسېد، هغه د دښمن پر ځای پر آس سپور يو ځوان... با ادبه او مهربانه سړی وليد، چې ده ته يې هرکلي وايي او د ده له ليدو نه سخت خوشاله بريښي. ايلاګين د هغه مخې ته راروان او د هرکلي په نښه يې خپله خولۍ لږ پورته او وې ويل:

دی ددې پېښې له کبله خورا خواشينی دی، ده سپارښتنه کړې هغه ښکاريانو ته جزا ورکړل شي، چې د پرديو سپو له منګلو يې د ښکار د را اېستلو هڅه کړې ده. هغه له ځوان ګرافه هيله وکړه چې ده ته ور اوږد شوی لاس کېښکاږي او د ده په سيمه کې ښکار وکړي.

ناتاشا په دې ډېره ويربده چې پر ورور يې کومه بده پېښه را نه شي، په خورا تلوار او ګبنۍ ورپسې ورغله، خو هلته يې د دوو سيالانو او دښمنانو پر ځای د دوو دوستانو په شان کسان وليدل، هغو ته ورنږدې شوه، ايلاګين د ناتاشا په ليدو د درناوي په نښه خوله د لومړي ځل نه، لا پورته کړه او په خوږه موسکا يې وويل:

- شهزادګۍ ګرافينه، هم د ښکار په زده کړې کې او هم په خپلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلا سره چې د هغه په اړه مې ډېر اورېدلي دي، د طبيعت او ځنګلو د ساتونکي ديان (په يواني اساتيرو کې د طبيعت او ځنګلو ملکه) ته ورته ده.

ايلاګين د خپلو ښکاريانو د تېروتنې د پور په بدل کې، ډېر ټينګار او له نيکولای نه هيله وکړه چې د ده ځانګړي ښکار ځای ته د ده بلنه ومني.. نيکولای دا بلنه ومنله او له خپلو ښکاريانو سره چې اوس دوه برابره شوي وو، آ پلو وخوځېدل..

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷

کله چې ماښام ايلاګين او نيکولای مخه ښه وکړه، نيکولای دومره له کوره لرې و چې هغه د کاکاجان دا خبره چې ښکار پرېږدي او شپه د ده په کلي، ميخايلوفکي تېره کړي، ومنله.

کاکا جان وويل:

- ځنګه که زموږ کره لاړ شوو. حساب پاک دی، وړاندې!

هغه تر يوې ژورې سا اېستلو وروسته دوام ورکړ:

- هوا باراني او لمدبل زيات دی، لږ دمه به وکړې او کمکۍ ګرافينه به ګاډۍ کې راولې.

د کاکا جانې خبره ومنل شوه او يو ښکاري يې اترادنيا ته ګاډۍ پسې ولېږه. نيکولای، ناتاشا او پېتيا د کاکاجان کورته لاړل.

پنځه شپږ تنه لوی او واړه د ارباب د هرکلي لپاره د ودانۍ زينو ته راووتل. په لسګونه ښځينه چوپړانې، زړې، ځوانې او واړه د کور د شا زينو ته وتلي وو چې رارسېدونکو ښکاريان وګوري.

د سورو ښکاريانو په منځ کې، د ناتاشې، د يوې ښځې او ديوې مېرمنې شته والي د کاکا جان چوپړان دومره حيران کړي وو چې زياترو يې شرم هېر کړي و، هغې ته ورنېږدې کېدل. په ځير ځير يې هغې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتل، د هغې په مخکې يې د هغې په اړه خپلې خبرې او يادونې يادولې، ګواکې چې کومه معجزه شوې ده، يا کوم عجيبه ښاروي چا نندارې ته يې راوستی، نه ښځه چې د ځان په اړه غږېدا واوري او پرې پوه شي.

-ارينکا ! ګوره، ښه ګوره ! پر آس هم په ځنګ ناسته ده، ناسته ده او لمن يې هم ځوړنده ده.

- ای خدايه ! توره يې ګوره، توره يې هم اچولې ده.

- ورته ګوره، لکه تاتاره داسې ده.

يو تن چې تر ټولو زړور و، مخامخ يې ناتاشې ته وويل:

- ځنګه چې آس پورته نه رالوېږې؟

کاکاجان د باغ د ځنګله د ونو په منځ کې د خپل لرګين پناه شوي کور د مخې زينو ته له آس نه راکوز، خپلو چوپړانو ته ځيراو په لوړ او دريځوالي غږ يې نارې کړې او وې ويل چې لاړ شئ او د مېلمنو د هرکلي لپاره هرڅه جوړ کړئ.

چوپړانو سره منډې کړې. هر څوک خپل کار پسې لاړل. کاکاجان ناتاشې راکوزه کړه، له لاسه يې ونيوله او د کور پر لرګينو شورکوونکو زينو يې وروخېژوله.

د هغه د کور ديوالونه، کاګل نه درلود، لرګي نه يوازې پوښل شوي نه وو، بلکې هومره پاک هم نه وو. که څه هم دلته تنبلۍ او بې اعتنايي نه احساسېده خو دا احساسېده چې په دې کور کې څوک د داغونو او ګردونو د پاکولو تکل نه لري. د دهليز ته د تازه مڼو بوی راته او پر ديوالونو د لېوانو او ګېدړو پوستونو ځوړنده وو.

کاکاجان خپل مېلمانه له دهليز نه واړه صالون ته چې ميزونه او سرې څوکۍ په کې اېښي وو بدرګه او له هغه ځايه يې بيا هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېلمستون ته بوتلل چې سپين د چناره د لرګي جوړ ګرد ميز په کې اېښي و او څوکيو ښايسته کړی و او بيا يې هغوی خپله د کار کوټه چې يوه زړه لاستي لرونکې څوکۍ په کې اېښې وه او نخي فرش په کې پروت و، بوتلل. د کوټې په ديوالونو د سوروف (روسي جنرال) دده د مور او پلار، دده خپل تصويرونه اويوه پوځي دريشي ځړوند وو. په کوټه کې د تندو تنباکو او سپي بوی هم لګېده.

کاکا جان، له مېلمنو نه هيله وکړه چې په کوټه کې کېنې او وې ويل چې د خپل کور په شان آرامه واوسي او خپله ووت. اوګای نومي سپي هماغه شان په ختهو ککړ کوټې ته راننوت، په کټ يې ځان واچاوه او په خپلو غاښو او ژبې د ځان په پاک کولو لګيا شو. له کوټې نه يو دهليز پيل شوی و چې په يوې پردې په دوو برخو ويشل شوی و. د ديوال ډوله پردې له شا نه د ښځو شروشور او د موسکا غږ راته.

نيکولای، ناتاشې او پېتيا چې جامې وويستې پر څوکيو کېناستل. پېتيا سر به څنګل کېښود او سمدلاسه ويده شو. ناتاشا او نيکولای چپه خوله ناست وو، څېرې يې تکې سرې بريښېدې. دواړه ډېر وږي، خوبيا هم خوشاله وو. (ترښکار نه وروسته، په کوټه کې نيکولای، د خور په وړاندې د نارينتوب غوري نه کولې) ناتاشا خپل ورور ته سترګه کېښکوده او دواړو تر ډېره وخته پورې خندل، خو مخکې له هغه چې دوی د خپلې خندا لپاره پلمه پيدا کړي، خندا يې لا پسې زياته او په کړس کړس بدله شوه.

تر لږ ځنډ نه وروسته کاکا جان قزاقي کميس په غاړه، شين پرتوګ اغوستی او لنډې موزې په پښو کوټې ته راننوت. ناتاشا احساس کړه، همدغه جامې چې کاکا جان په اترادنيا کې اغوستې وې، غير معمولي او آن د خندا وړ بريښېدې، خو دلته هغه ددوی تر کوټونو او کميسونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه ښې ښکارېدې. کاکا جان خوشاله و، نه يوازې دا چې د خور او ورور له خندا نه خوابدی نه شو. (دا يې آن په زړه کې هم تېره نه شوه، چې گواکې هغوی دې وکولای شي د ده پر ژوند وخاندي) بلکې خپله هم له هغو سره په خندا پيل سر شو...

د کاکا جان له راتگ سمدلاسه وروسته د کوټې دروازه يوې ښځې راخلاصه کړه، د پښو له غږ يې ښکارېده چې پښې بلې ده، څو ځلو ېښت کلنه ځوانه، ښکلې، سپينه سره ځلېدونکې څېره، غوښينې شونډې او ژامې لاندې هم غوښينه وه. په خورا مهربانۍ او درناوي يې هر مېلمه ته جلا وکتل او له هر څه يې د مېلمه پالنې نښې ورېدلې. په يوه مالگينه ادا يې، هغوی ته سترې مشې وويله (دا د کاکا جان ښځه وه) که څه هم د زياتې څوربزالې نه يې، ټټر او گېډه وړاندې او سر يې شاته وتلی و، په خورا بې سارې چټکۍ او حيرت سره يې بوتلونه د ببلا ببلو خوړو او د ډوډۍ رنگارنگ قابونه پر ميزونو ايښودل. همدا چې کار يې پای ته ورساوه، له ميزه لرې او موسکا يې پرشونډو خوره شوه. د دروازې خولې کې ودرېده او داسې برېښېده چې دغه ښځه رستوف ته وايې دا هم هغه او دا هم زه، اوس د کاکاجان د کار په رازونو پوه شوئ؟ او څنگه به څوک نه پوهېږئ؟ نه يوازې نيکولای، بلکې ناتاشا هم د کاکا جان...

انيسا فيودروفنا (د هغه ښځه) د راننوتلو په وخت کې د هغه د وروځو په برندوالي، چې د هغه د نيکمرغۍ او د ډاډمنتوب څرگندونه يې کوله، پوه شول، چې راز چېرې او په څه کې دی. په پطنوس کې يوه بوتل خوندور شراب، د ميوو او شرابو گډې اوبه، مرخېړې، په غوړو کې د تورو وړو (گډوډلې) پتېرې، انگبين، پاخه انگبين، منې، خستکې، پنير، مربا او په عسلو کې نغښتل شوي چارمغز، ايښي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته بيا انيسا فيودروفنا ، ډول ډول مربا چې په انګبينو او بورې کې پاخه شوي وو ، د لاندي غوښه او سور شوی چرګ چې هماغه شپه برابر شوي وو ، راوړل.

دا ټول د انيسا فيودروفنا د لاس کوډې وې... دا ټول دې په خپله پاخه کړي، او په هر څه کې د هغه د ښه ذوق نښې څرګندې وې. ټول د هغې په شان سپيڅلي، پاک او سپين او د هغې د موسکا په څېر خوندور وو. هغې به کله له دې خوړو نه او کله به يې ناتاشې ته ست وکړ چې له هغو ميوو نه کومه مړۍ واخلي او ويل به يې:

- نوش جان يې کړه ناتاشا جانې، ګرافينې، نازولې !

ناتاشا ټول او هر څه په خوند خوند خوړل. هغه داسې انګېرله چې دغه شان په غوړو کې د تورو وړو پتېرې، انګبين او په عسلو کې نغښتل شوې مندکې هېڅکله هېڅ ځای نه دي خوړلي.

انيسا له کوټې ووته. رستوف او کاکا جان ماښامنۍ خوړله، له شرابو او د ګيلاسو د اوبو د يو نيم غوړپ سره سره د پخوانيو او راتلونکو وختونو او پېښو په اړه خبرې کولې او روګای نومي او د ايلاګين سپي يې هم نه هېرول. ناتاشا چې سترګې يې ځلېدلې، مخامخ دوی ته پر څوکۍ ناسته وه او هغو ته يې غوږ نيولی و. څو ځله ناتاشې هڅه وکړه چې پېتيا د ډوډۍ لپاره راويښ کړي خو هغه څه نه پوهېدونکې خبرې کولې او داسې بربښېده چې نه راويښېده. ناتاشا دې ته په دې نوي ځای کې دومره خوشاله، دومره آرامه او بې غمه وه، چې دعا يې کوله، ګاډی ژر راونه رسېږي. په يوه شېبه کې چې ناڅاپه ددوی منځ کې چوپتيا راغله، کاکا جان د هغو کوربنو په شان چې د لومړي ځل لپاره خورا نېږدې کسان مېلمانه کوي، د هغې پوښتنې په وړاندې چې د مېلمنو په خيال کې ګرځي، وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-غواړم ټول عمر مې همداسې تېر کړم، سبا به مريم حساب پاک دی، وراندې... هرڅه پای ته رسېږي، ولې ځان هسې بې ځايه ګنهکار کړم؟

کله چې کاکا جان دا ويل، څېرې يې زر خبرې کولې او آن ښايسته هم وه. په دې وخت کې رستوف په غير ارادي ډول، ټولې هغه ښې خبرې او ستاينې چې د کاکا جان په اړه يې له پلار او ګاونډيو ځمکوالو نه اورېدلې وې، وريادولې. کاکا جان د خپل ولايت په ټولو سيمو او شاوخوا کې د يوه خواخوږي او بې غرضه انسان نوم ګټلی و. هغه به هر چا په هره شخړه کې روغې تهورباله، له هغه سره به يې د زړه خواله کوله، خپل رازونه به يې ورسره شريکول، د هغه پريکړه به يې منله او خبره به يې د کاڼي کرښه ګڼل کېدې. هغه تل او په ټينګار سره د رسمي دندو له منلو نه غاړه غړوله. هغه پسرلي او منې له خپل کهربايي آس سره په ډاګونو کې تېرول، ژمی به په کور کې پروت و او اوړی به د خپل باغ د بوټو په منځ کې خوندي او استراحت و.

- کاکا جانه تاسو ولې رسمي کار نه کوئ؟

- رسمي کار مې هم کاوه، خوپرې مې ښوده، د دغو کارونو حوصله نه لرم. حساب پاک دی، وراندې! د رسمي چارو په ډېرو ځانګړتياوو مې سر نه خلاصېږي. د دولت چارې بايد تاسو يوه کسانو ته وسپارې شي، خو ښکار چارې، دا بله خبره ده. دلته حساب پاک دی، وراندې! بيا يې چغه کړه:

- دا دروازه خلاصه کړئ، هغه ولې تړلې ده؟ د ده موخه هغه دروازه وه چې د دهليز په کوز سر کې وه... دا د هغې کوټې دروازه وه چې د ښکاريانو کوټې ته ورخلاصېده او د مجردانو د کوټې نوم يې ګټلی و. کومې پښې بلې پښې په چټکۍ وخوځېدې او يوه ناڅرګنده لاس د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکاريانو د کوټې دروازه خلاصه کړه. د يوه ګيتار غږ واورېدل شو، له ورايه ښکاره وه چې ګيتار کوم استاد غږوي. ناتاشا چې له پخوا نه د ګيتار آواز ته غږ وه، پاڅېده او دهليز ته ددې لپاره ووتله، چې هغه ښه واوري. کاکا جان وويل:

- دا زما ګاډيوان ميتکا دی چې دا ګيتار غږوي. ما هغه ته ښه ګيتار اخيستی، ډېر مې خوښېږي. کاکا جان عادت لاره چې کله دی له ښکاره راستنېده د مجردانو په کوټه کې به يې له هغوی سره ګيتار غږاوه. د کاکا جان، د ګيتار دغې نغمې خورا خوښېدې.

نيکولای وويل: آفرين، آفرين، څه ښکلی يې غږوئ. د هغه آواز څه سوړ غوندې و، داسې برېښېده، چې ګواکې نه غواړي ووايي چې دغه نغمې يې خوښېږي.

ناتاشې چې د ورور په خبرو کې سوړوالی اورېدلی و، د ورور د ملامتولو په نښه يې وويل:

- نه ښکلې، بلکې په بې سارې ښکلا يې غږوي.

هغې چې د کاکا جان، مرخيړې، انګبين او شراب خوښ او په دنيا کې تر ټولو غوره ګڼلي وو، اوس يې په نړۍ کې تر بلې هرې موسيقۍ د دغه ګيتار آواز غوره او بې سارې باله. همدا چې د ګيتار غږ چوپ شو، ناتاشا د خلاصې شوې دروازې پلو ته مخ وراړاوه او وې ويل:

- نور، نور يې هم وغږوئ، هيله کوم، هيله کوم نور يې هم وغږوئ !

ميتيکا خپل ګيتار سُر کړ او د ارباب د مېرمنې نغمه غږول يې په خورا ښکلا او خوند ښوونکي ډول پيل کړل. کاکا جان ناست و، غوږونه يې د نغمې خواته ورڅک کړي وو او په يوې ناڅرګندې موسکا يې نغمه اورېده. د ارباب د مېرمنې نغمه څه کم سل واره تکرار شوه، خو واره ګيتار سُر شو او بيا هماغه نغمه وغږوله شوه، خو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

نغمې بیا بیا غږولو نه یوازې ځوک نه ستومانه کول، بلکې هغوی غوښتل چې تکرار شي. آنیسا فیودروفنا کوټې ته راننوته، په ځورب ځان یې دروازې ته ډډه ولګوله او په داسې یوې موسکا چې سخته د کاکا جان هغې ته ورته وه، ناتاشا ته وویل:

- غوږ شئ، ته او خدای غوږ شئ، څه کوډګرې ګوتې دي.

کاکاجان ناڅاپه، په خورا ټینګې خوځېدا ،لاس وخوځاوه او وې ویل:

- دغه سُر یې سم ونه غږاوه، دلته سرونه باید جلا او نرم شوي وای... هر څه پاک دي، وړاندې !

ناتاشا وپوښتل:

- ایا ته یې هم غږولئ شئ؟څه کوډګرې ګوتې دي.

کاکا جان پرته له هغه چې ځواب ورکړي، یوازې وموسېد او وروسته یې وویل:

- آنیسیو جانې ! ته وګوره چې زما د ګیتار تارونه جوړ دي او کنه؟ ډېره موده کېږي چې ګوتې مې وروړې نه دي. هر څه پاک دي، وړاندې !

انیسا په مینې او چټکو ګامو لاړه، چې د خپل خاوند خبره پر ځای کړي او ګیتار یې راوړ. کاکا جان پرته له هغه چې چاته وګوري، له ګیتاره یې، ګردونه پو کړل او په خپلو ډنګرو اډوک ډوله منګلو یې د ګیتار له تنديي نه یو ګرز جګ کړ. ګیتار یې سُر کړ او ځان یې په څوکۍ کې جوړ کړ. (په څو ننداریزو بڼو یې خپله چپه څنګله لږ پورته او آزاده کړه). ګیتار یې له غاړې راونیو، انیسیا فیودروفنا ته یې سترګه کېښکوده او د ګیتار غږول یې پیل کړل. خو هغه د ارباب د مېرمنې ترانه نه، بلکې خورا استاد وزمه یې... او په ډېر شوق او مینې یې د (پوخو کوڅو) (په تېږو فرش شوي) نغمه وغږوله. د نغمې منځپانګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هماغه نرمو مينې ښښوونکو ضربو چې د انيسيا فيودروفنا لـه زړه نـه راپاڅېده، هغه سره هم مهاله يې د نيکولای او ناتاشا پـه ګوګلونـو کـې منګولې خښولې. انيسيا فيودروفنا تکه سره شوه، د سر په دستمال يې مخ پټ کړ او په موسېدو موسېدو له کوټې نـه ووتـه. د کاکا جان قلمي ګوتو پـه خورا ځيـر، د ګيتـار لـه زړه نـه زړه راښکوونکې کوډګره نغمـه راوويسته، د هغه غږولو ته يې دوام ورکاوه او هغه ځای ته يې کتل چې تر څو شېبو مخکې هلته انيسيا فيودروفنا ډېره لګولې وه. ناليدونکې موسکا يې تر سپينو تورو بريتو لاندې ځان راخوراوه، خو دغه موسکا په هغه وخت لا زياتېده چې نغمه بـه لا مسـتېده او ضـربه بـه لا پسـې پرلـه پسې قوي کېده...

همدا چې کاکا جان نغمه پای ته ورسوله، ناتاشا چغې کړې: ښـکلې ده، ښکلې ده ! کاکا جانه خورا ښکلې وه ! بيا ، بيا يې ووهه ! هيله کوم !

هغې ودانګل،له کاکا نه يې غېږ تـاو کـړه او ښـکل يې کـړ. هغـې پـه داسې حال کې چې ورورتـه مـخ وروااړاوه او لـه هغـه نـه يې د څه خبرو د اورېدو هيله لرله، وويل:

- نيکولای جانه ! دا څه وه، دا نغمه يادوم؟

نيکولای هم د کاکاجان له دغې نغمې نه ښه خوند اخېستي و. کاکـا جان بيا نغمه پيل کړه. انيسا فيودروفنا چې موسکا يې پرشونډو خـوره وه، بيا کوټې ته راننوته او هغې پسې نور او نور خلک. کاکـا جـان د «لـږ تـم، سرو چينـو تـه بـه پـه ګـډ ځـو، زمـا ښـکلې» نغمـه وغږولـه. بيـا يـې د استادانو په چم ځان وښوراوه، اوږو ته يې ټکان ورکـړ او نغمـه يـې پـای ته ورسوله.

ناتاشې په زارې ډوله آواز، داسې چې ګواکې ټول ژونـد يـې د کاکـا جان په منګلو کې راګير شوی وي، وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- کاکا جانه ! د زړه سره ! ماته ګرانه، مه يې پرېږدئ، وغږوئ.

کاکا جان پاڅېد. داسې برېښېده چې په هغه کې دوه جلا کسان نغښتي دي، يو هغه چې خورا تند او جدي دی، چې پر هرڅه يې ملنډې وهلې او بل هغه چې خپله ټوکمارو او ساده و او د نڅا لپاره يې چمتو والی کاوه.

کاکا جان په هماغه لاس چې ګيتار واهه، ناتاشا ته اشاره وکړه راوې بلله او چغه يې کړل:

- نو خورځې، پاڅه !

ناتاشا و دانګل او پر اوږو پروت شال يې وارتېړه، د کاکا جان مخې ته يې ورمنډه کړل، لاسونه يې په ملا کېښودل، اوږې يې وښورولې، تر مخې يې ودرېده او نڅا يې پيل کړه.

هغه چې ورته وکتل وې ويل:

- په فرانسوي دغه کډواله، چېرې، څنګه او کله دغه روسي روح زبېښلی، په خپل روح کې يې نغاړی، هغه يې پاللی، له کومه هغې دغه نښې او دغه مالګينې اداګانې چې اروپايي نڅاګرو هغه بايد پخوا هېرې کړې وي، له خپلو خوځېدا ونه شړلي و، په ځان کې ساتلي دي؟

کاکا جان پوره همدغه بې ساری روح، همدا بې سياله، نه پورېدونکې، نه زده کوونکې ژورې لاسي خوځېدا وې، له هغې نه غوښتې. همدا چې هغې نڅا پای ته ورسوله، ودرېده، په نازناز وموسېده، هغه لومړنی ډار چې نيکولای او نورو کسانو، درلوده، چې هغه کوم ناوړه څه و نه کړي، له منځه لاړ او د ټولو په زړونو کې د ستاينې او مينې له احساسه پرته بل څه نه ګرځېدل.

هغې هغه څه وکړل، چې بايد کړي يې وای. هغه ټول داسې په ادا او ناز تر سره کېدل، انيسا فيودروفنا چې په چټکۍ د هغې لپاره شال

(c) ketabton.com: The Digital Library

راوړي و هم له خوښۍ نه اوښکې توېولې، ځکه هغې لېدل چې دغې نرۍ ښکلې له نازه ډکې شهزادګۍ، دغه په ورېښمنو او عطرونو کې لویه شوې نجلۍ، چې په بې ساري ډول دې ته ورته نه ده، ټولې هغه ښکلاوې، اداګانې چې د هغې په مور، پلار، ترور او بل هر روسي انسان کې نغښتې دي، دې یوازې په ځان کې رانغاړلي او پرې پوهېږي.

کله چې نځا پای ته ورسېدله، کاکاجانه په خوشالۍ ومو سېد او وې ویل:

- نو ګرافینې! هر څه پاک دي، وړاندې! دغه ته خورځه وایي، اوس که خدای وکړي، چې یو ښه زوم پیدا شي، هرڅه پاک دي، وړاندې!

نیکولای ومو سېد او وې ویل: وخته پیدا شوی دی.

کاکا له حیرت سرسام شو او په پوښتنیزه یې ناتاشې ته وکتل او وې ویل: اوهو؟ عجبه ده!

او ناتاشا په یوې خوږې موسکاچې د هو نښه یې څرګندوله وویل:

-هغه هم څه زوم!

خو تر دې ځواب نه وروسته سمدلاسه بیا خیالونو پر هغې یرغل وکړ، او ناتاشې له ځان سره وویل چې، کله چې نیکولای وویل چې زوم پیدا شوی دی، څه به یې غوښتل؟ ایا هغه خوشاله وه که نا خوښه؟ داسې ورته بریښېده چې ګواکې نیکولای فکر کوي چې زما بالکونسکي به زما د دغو کړو نه زغم لاره او نه به یې منلي وای. نه، نه، هغه به هرومرو پوه شوی وای. او وایي چې اوس نو هغه چېرې دی؟... دغه حالت څو شېبو نه زیات دوام ونه کړ او په زړه کې یې وویل:

- په دې اړه فکر مه کوه او حق هم نه لرې، فکر وکړې، هغې وخندل

(c) ketabton.com: The Digital Library

او بېرته د کاکا جان تر څنګ کېناسته او له هغه نه یې هیله وکړه چې یوه بله نغمه وغږوي. کاکا جان بیا یوه نغمه وغږوله... او تر یوې چوپتیا نه وروسته یې په یوه ټوخي سینه صافه کړه او د خپلې خوښې د ښکاریانو سندره یې وویله:

شپه خوره او نری تـــوره
واوره، وریــــزې څمکـــه سپینه

کاکا جان داسې سندرې ویلې، لکه ولسي خلک یې چې وایي. په هماغې سادګۍ او ټینګې عقیدې، په دې باور چې د سندرو قوت یوازې د هغو کلماتو کې دي، او موزیک په خپل سر ورزیاتېږي. موسیقي له تورو نه پرته شتوالي نه لري او یوازې د موسیقي د نظم لپاره وي، نو له همدې کبله د هغه سندره، لکه د مرغانو په شان چې له خپلو سندریزوالي نه خبر نه وي، خورا زړه وړونکي و. ناتاشا د کاکا جان د سندرې په اورېدو، سخته جذبه پیدا کړه، پریکړه وکړه چې چنګ لرې کړي او یوازې ګیتار وغږوي. د کاکاجان ګیتار یې راواخیست او سندره یې پیل کړه.

شپه له لسو بجو اوښتې وه چې ګاډۍ او درې ساتونکي چې د ناتاشا او پېتیا په لټه پسې رالېږل شوي و، راورسېدل. یو تن ساتونکي ویل چې ګراف او ګرافینه د خپلو ماشومانو نه ناخبره پاتې شوي او ډېر ناآرامه وو.

هغو پېتیا لکه مړی داسې سره پورته او په ګاډۍ کې واچاوه، ناتاشا او نیکولای په ګاډۍ کې کېناستل. کاکا جان له ناتاشې نه یو ښه تود پتو تاو کړ او په بې ساري مهربانۍ یې له هغې سره خدای په اماني وکړه او همداسې پلی تر هغه پله پورې ورسره لاړ چې، سواره پرې تېرېدای نه شو، بلکې باید په اوبو کې ورګډ شوي وای، کاکا جان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکاريانو ته سپارښتنه وکړه چې څراغ واخلي او د هغو مخکې روان شي.

د کاکا جان غږ د شپې په توره تياره کې انګازې کولې، د خدای په امان، ګرانې لورکۍ! دا د هغه ورځني غږ نه و، چې ناتاشا پېژاند، بلکې هغه غږ و چې د واورې سندره يې ويلې وه.

په کلي کې د بل شويو اورونو سره رڼايي ځلېدله او د لوګيو زړه راښکوونکې بوی په هوا کې خور و.

کله چې هغوی لويې لارې ته ورسېدل، ناتاشا وويل:

- دا کاکا جان هم عجيبه ښه سړی دی!

نيکولای وويل:

- هو کې، ښه سړی دی، ګوره ساړه خو به دې نه کېږي؟

- نه، نه خورا ښه يم.

او په حيرانۍ يې زياته کړه:

- دومره مې خوښ شوي دي، چې نه شم کولای تا ته وو وايم.

او تر ډېرې پورې دواړه چوپ پاتې شول.

شپه، تورتم او لړۍ خورې وې. آسونه نه ليدل کېدل، او يوازې د هغو د پښو آوازونه چې په خټو کې يې ښخېدل، اورېدل کېدل.

په دغه ماشوم وزمه او ويښ ګوګل کې چې داسې د ژوند د بېلابېلو خيالاتو د منلو تږی و، څه تېرېدل؟ دغو خيالاتو څنګه د هغه په ذهن کې ځای پيدا کاوه؟ خو په هر حال، هغه خورا نيکمرغه وه. هغه لا کور ته نه وه رسېدلې، چې تر شونډو لاندې يې د واورې د سندرې په ويلو پيل وکړ. د ټولې لارې په اوږدو کې يې هڅه کوله، د هغه شعر وريادکړي، خو په پای کې هغه ورياده شوه.

نيکولای وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- دریاده ده کړه؟

ناتاشا وپوښتل:

- نیکولای جانه! تا همدا اوس د څه په اړه فکر کاوه؟

د هغو دا خوښېده چې دوی یو له بل نه داسې پوښتنې وکړي.

نیکولای هڅه وکړه چې وریاد کړي د څه په اړه یې فکر کاوه او وې ویل:

- آها، غوږ شه! لومړي مې فکر وکړ، چې روګای، هغه سور سپی، ډېر کاکاجان ته ورته دي، که دغه سپي، د سپیتوت پر ځای سړی وای، تل به کاکا جان هغه له ځانسره ساته، که هغه یې د ښکار لپاره نه ساتلې، د خپل زړه د خوښۍ لپاره به یې ساته. هغه هم له دې کبله، چې دوی سره ورته وو... اوس ته راته ووایه چې تا د څه په اړه فکر کاوه؟

-ما، یو شېبه ودرېږه! هو کې! لومړي خو مې فکر کاوه چې موږ خو، موږ خو کورته ځو، خو اوس ګورم چې خدا زده په دې تیاره کې چېرې روان یو، که یو وار یو چېرته ورسېږو او وګورو چې اترادنیا نه ده، بلکې یوې کوډګرې سېمې ته رسېدلي یو. بیا مې فکر کاوه چې... نه هېڅ، هېڅ، نور مې بل د هېڅ شي په اړه فکر نه کاوه.

نیکولای وویل: پوهېږم! هرومرو دې د هغه په اړه فکر کاوه!

او ناتاشا په دې تیاره کې د هغه د غږېدا له سندریزوالي نه په دې پوه شوه چې وروریې موسېږي.

ناتاشا ځواب ورکړ:

- نه د هغه په اړه مې فکر نه کاوه. حال دا چې هغې په رښتیا د سردار اندرې او ددې په اړه که سردار کاکا جان لیدل وای، ایا خوښ شوی به یې وای او کنه؟ او بیا یې زیاته کړه:

- او نور مې په ټوله لاره کې له ځانسره ویل او ویل چې انیسیا جانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځومره ښه وه، ځومره ښه یې وکړل. او نیکولای د هغې د خندا له خوښۍ نه ډکې سندریزې انګازې واورېدې.

ناتاشا ناڅاپه وویل: ته پوهېږې، زه پوهېږم چې زه به بیا هېڅکله لکه اوس داسې نیکمرغه او آرامه ونه اوسم.

نیکولای وویل: دا اپلتې، حماقت او تشې خبرې دي.

او په زړه کې یې وویل:

- دا زموږ ناتاشا هم څه د ښکلا، ښکلا ده! هېڅکله مې د دې په شان ملګرې نه درلود او نه به یې ولرم. هغه ولې مېړه کوي؟ ښه به دا وي چې تل به داسې ګډ سره ګرځو.

ناتاشا په زړه کې وویل:

- دا نیکولای څومره بې ساری ښه دی!

هغې د کور کړکیو ته د شپې په تور تم او لړو کې ځلېدلې، اشاره وکړه او وې ویل: عجبه ده، د مېلمستون ځراغونه لا تر اوسه لګېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۸

ګراف ايليا اندريويچ د سيمه ايز جرګې له مشري نه ځکه استعفا وکړه چې دغې دندې خورا زيات خرڅ درلود ،خو له کاره لرې کېدل، بيا يې هم د هغو مالي چارو ته څه ګټه ونه رسوله. ناتاشا او نيکولای به زياتره وخت د موروپلار هغه پټې خبرې اورېدې، چې د مسکو په ښارګوټي کې د دوی د کورنۍ د لوی کور د خرڅېدو په اړه به يې سره کولې. که ګراف رستوف د سيمه ايزې جرګې مشر نه وای، هغه به دومره پراخو مېلمستياوو ته اړتيا نه لرلای او په اترادنيا کې به د دوی کورنۍ ژوند هم تر پخوا نه آرامه او هوسا و، خو د هغوی په لوی کور او هغه پورې په اړونده ودانۍ کې هماغه شان د چوپړانو ګڼه ګوڼه او لا تر اوسه به تر شلو پورې مېلمانه د دوی پر ميز ناست وو... د سارې په توګه ديملر چې سندرغاړی و او د هغه مېرمنه يُوګل، د نڅا ښوونکي د کورنۍ له غړو او يوې زړې پېغلې سره چې (بېلو)نومېده، د دوی کره له پخوا نه اوسېده. دغه راز ډېر نور کسان او له هغې ډلې نه د پېټيا ښوونکې، د ناتاشا روزونکې او ډېر نور خلک چې د خپل کور پر ځای يې غوره ګڼله د ګراف په کور کې واوسي. که څه هم د پخوا په شان ګڼې او پرتمينې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېلمستيا او بنډارونه نه جوړېدل، خو د هغوی ژوند په هماغه بڼه دوام درلود، ځکه پرته له دې نه، ګراف او ګرافينې د خپل ژوند تصوير نه شو کولای. د نيکولای د سپيانو ډلو، پنځوس آسونو او په پنځلسو ګاډيوانو نوکې هم څه کمي نه و راغلې، په جشنونو کې يو بل ته د قيمتي ډالېو ښنلو ته پاملرنه... لوبې، جواريو، قطعې او په هغو کې د سلګونو روبلونو بايلل ته پاملرنه، هغو پرتمينو مېلمستياوو ته تګ راتګ چې د سيمې د بډايانو به ګډون په کې کاوه، او د ايليا اندرېويچ هغه ته لا رنګينه ښنله لا د پخوا په شان دوام درلود.

ګراف د مالي ستونزو له امله په يوې داسې بې پايه کړۍ کې راګير و، خو ده هڅه کوله دا ونه مني، چې دی په داسې يو نه آواربدونکې جړې غوټې کې راګير او ګام په ګام لا په کې را ايساربږي. خو هغه دا احساسوله چې نه له دغې کړۍ نه د راوتلو توان لري او نه کولای شي په احتياط سره له دغو چارو نه ځان لرې کړي. ګرافينې د زړه له کومې دا احساسوله، چې په دې توګه به يې ماشومان بدمرغه شي.او دا د ګراف ګناه نه ده او نه هغه د خپل طبيعت او خوښې په وړاندې دربدای شي. ګراف پر دغې رارسېدونکو خواريو او ديوالي کېدو پوهېده، ډېر زورېده او د ماشومانو برخليک زوراوه (که څه هم هغه دا زورېدل پټول) ګرافينې بيا د خپل ښځينه طبيعت له مخې هڅه کوله چې له دغه حال نه د ژغورنې لپاره يوه لاره پيدا کړي. د هغې د اند له مخې، د دغې ژغورنې لپاره يوازې يوه لاره پاتې ده، هغه هم له يوې بډايې پېغلې سره ددوی د زوی نيکولای واده کول و. هغه دغه چاره، د ژغورنې وروستې هيله ګڼله او تصور يې کاوه، که نيکولای هم دغه ونه مني، په ژوند کې به بيا ددوی کار سم نه شي. دغه پېغله چې دې د نيکولای لپاره غوره کړې وه، ژوليه کاراګينا وه... هغه يوه ښکلې نجلۍ او پلار

(c) ketabton.com: The Digital Library

و مور يې خورا مهربانه، خوا خوږې مخور خلک وو، د رستوف کورنۍ هغه لا له ما شتوبه پېژندله. دغه پېغله اوس د خپل وروستي وورور د مړينې له امله خورا بده ايه شوې وه.

ګرافينې مخامخ، ګرافينې کاراګينا ته، چې په مسکو کې اوسېده، د يوه ليک په ترڅ کې وليکل چې لور يې د خپل زوی لپاره غواړي او ډېر ژر يې د هو ليک ترلاسه کړ. ګرافينې کاراګينا ځواب ورکړی و، چې دا ريباري په سر سترګو مني، خو يوازې خبره دا ده چې بايد د نجلۍ خوښه هم وغوښتل شي، هغه سره هغوی هم مهاله نيکولای ته بلنه ورکړه چې مسکو ته ورشي.

ګرافينې څو واره په ژړه او انګولا، له خپل زوی سره خبرې وکړې او وې ويل: اوس چې د دواړو نجونو بخت ښکاره شوی، د هغې يوازينۍ هيله دا ده چې زوی يې هم زوم شي او د ده سا په آرامه وخېژي. بيا يې زياته کړه چې، خورا ښه نجلۍ يې پيدا کړې ده. او له هغه نه يې د واده په اړه وپوښتل. هغې تر دې وروسته وويل چې ده ته يې يو ډېره ښه او ښکلې ناوې پيدا کړې ده.

دا وار او بيا يې څو ځله نور له نيکولای سره په خبرو کې، هغه نجلۍ ژوليه وستايله او له هغه يې هيله وکړه چې په اختر کې مسکو ته لاړ شي او ساعت به يې تېر شي. نيکولای تصور کاوه چې ولې يې مور غواړي چې دی مسکو ته لاړ شي او د هغې د خبرو پای چېرې رسېږي، خو ده به ځان ناګاره اچاوه، مګر يوه ورځ يې مور په ډاګه ورته وويل چې د هغوی دژوند د ژغورنې يوازينۍ لاره له پېغلې کاراګينا سره واده دی.

نيکولای ځواب ورکړ: ښه پوهېږم! که زما کومه خواره او بې وزلې نجلۍ خوښېدلای، تاسو به زه اړولای چې خپله مينه او عزت مې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

شتمنیو د لاس ته راوړلو لپاره ،له بلې نجلۍ سره تر واده کولو نه ځار کړای وای...

هغه د خپلې دې پوښتنې په هغه اغېز نه پوهېده، چې دده پر مور یې کوي، خو ده یوازې خپله خپلواکي ښودله، مور وویل:

- نه، نه زما موخه دا نه وه.

هغه نه پوهېده چې خپله موخه څنګه څرګنده کړي، زیاته یې کړه:

- زه ستا له نیکمرغۍ پرته، بله هیله نه لرم.

هغې ددې خبرې په ویلو پوه شوه چې رښتیا نه وایي، ګبنۍ واخېسته او په ژړا شوه.

نیکولای وویل: ادکې ! مه ژاړه، یوازې دومره راته ووایه، چې تاسو څه غواړئ، هر څه چې تاسو غواړئ زه هغسې کوم، تاسو ښه پوهېږئ زه به خپل ټول ژوند او نور هر څه تر دې نه ځار کړم چې ته آرامه شې، زه هر څه تر تا ځاروم، آن خپل احساس او مینه.

خو ګرافینې نه غوښتل چې خبره دا سې وشي، هغه له خپل زویه ځاربدل نه غوښتل، بلکې هغې غوښتل چې دا ځان له هغې نه ځار کړي، اوښکې یې پاکې کړې او وې ویل: ته مې په خبره پوه نه شوې، پرېږده، دا خبرې به بل وخت ته پرېږدو.

نیکولای له ځانسره وویل: دا څه خبره ده، کېدای شي په رښتیا ما ته کومه بې وزلې نجلۍ ګرانه وي، څنګه کولای شم، خپله مینه او عزت د کومې نجلۍ د شتمنیو د لاس ته راوړلو نه ځار کړم؟ زه دې ته حیرانه یم، چې مور مې څنګه کولای شو ، ما ته دغه شان خبره وکړي. دا چې سونیا بې وزله ده، نه شي کولای را ته ګرانه وي؟ څنګه کولای شم، د هغې وفا او پاکه مینه بې ځوابه پرېږدم؟ رښتیا وایم زه به د ژولیه پر ځای چې یوه جوړه شوې سینګار شوې نانځکه ده، سونیا سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیکمرغه واوسم. هلته چې د سونیا د مینې خبره وي، زما احساس تر هر څه لوړ او پیاوړی دی.

نیکولای مسکو ته لاړ نه شو. گرافینې هم بیا له هغه سره د واده خبره یاده نه کړه. هغې په خواشینۍ او کله ناکله په قهر سره لیدل چې زوی یې پر له پسې او ورځ تر ورځې له بې وزلې او بې جهزه سونیا سره اړیکې او مینه زیاتېده.

مور له دې امله ځان ښکنځه، خو له دې سره سره یې نه شو کولای سونیا سره بد وکړي. کله ناکله به یې بې له دلیله هغې ته تاسو یا گرانې ویل، داسې رسمي خبرې له هغې سره د نه لېوالتیا ښنه وه. له سونیا سره، د مهربانې گرافینې بدخلقي له دې کبله وه چې دا تور سترگې بدمرغه نجلۍ، دومره پاک زړې او پر حق ولاړه، دومره یې د خپلو دغو غمخور خپلوانو منت ساته او داسې په نیکولای مینه وه، چې د هغې غندنې یا بد ویلو ته هېڅ دلیل پیدا کېدای نه شو.

نیکولای خپله ټوله رخصتي د خپلو خپلوانو کره تېره کړه.

د سردار اندرې څلورم لیک رارسېدلی و. په هغه کې سردار لیکلي و که د هغې ځای د تودې هوا له کبله د ده ټپونه ناڅاپه را تازه شوي نه وای، دی به نوي کال ته خپل راتگ نه وای ځنډولای او لا د وخته به د روسیې پلو در خوځېدلای وای.

ناتاشې ته خپل کوژدن لا هماغه شان گران و، دې ته د هغه مینه لا هماغه شان د زړه او روح آرامي او د پخوا په شان د ژوند د ښادیو سرچینه وه، خو د بېلتانه د څلورمې میاشتې په پای کې و چې د دغه بېلتانه او جدایۍ غم کرار کرار دا زوروله او ددې پر زړه یې د غم داسې څپې راخورولې چې د هغو په وړاندې دربدای نه شوه. خپل زړه یې په خپل حال سوځېده، په دې یې زړه خوږېده چې د ژوند دغه موده هغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هسې او د هېڅ نه ځار او تېره کړې وه. هغه داسې احساسوله چې په دې موده کې دې ځومره د ګرانښت توان لاره او ځومره يې کولای شو په ځان ځوک مين او ګرانه واوسي.

د رستوف له کورنۍ نه خوښۍ کډه کړې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۹

د مسیح د زوکړې مبارکې ورځې راورسېدې. په کلیسا کې له پرتمینو لمانځنو پرته، د ګاونډیو او کلیوالو د رسمي او غمجنو مبارکیو نه برسیره او د نویو جامو د اغوستو تر څنګ، هېڅ بل داسې څه پیښ نه شول، چې دغو ورځو ته د اختر خوشالي او رنګ وبښي.

د اختر په دریمه ورځ، تر غرمنۍ نه وروسته د هغو د کورنۍ ټول غړي هر څوک خپلو کوټو ته لاړل. د ورځې تر ټولو نه خواشینې شېبې وې. نیکولای چې د سهار له خوا د ګاونډي کره تللی و، په خپل کټ کې ویده شو. زوړ ګراف په خپلې کوټې کې استراحت کاوه. سونیا د مېلمستون د ګرد میز شا ته ناسته او پر ټوکریې څه رسمول. مشرې ګرافینې په قطعو فال لیده. اناستاسیه ایوانوفنا د ګراف هماغه ټوکماره له دریو بوډیو سره د کړکۍ څنګ ته ناستې وې.ناتاشا کوټې ته راننوته،د سونیا خواته ورغله او د هغې د کار په ننداره شوه، بیا مور ته ورغله او پټه خوله ودرېده.

مور یې وویل:

- څه درشوي دي، ولې داسې لکه بې کوره ګرځې راګرځئ؟ څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غواړئ؟ ناتاشا چې سترګې یې ځلېدلې او موسکا یې له شونډو کډه شوې وه، وویل:

- هغه غواړم، همدا اوس، همدا اوس یې غواړم!

ګرافینې سر پورته کړ او په ځیر ځیر یې لور ته وکتل.

- مورجانې! ما ته داسې مه ګوره، مه ګوره کنه ژړا مې راځي.

ګرافینې ځواب ورکړ: کېنه، ترڅنګه مې کېنه.

- مورجانې زه هغه غواړم، هغه غواړم، له همدې امله داسې ناهیله شوې یم.

د هغې آواز پرې او اوښکې پر لیمو راشېوه شوې، په دې هیله چې اوښکې پټې کړي، مخ یې واړاوه، له کوټې نه ووته، واړه مېلمستون ته لاړه، ودرېده، هلته لږ په خیالو کې ډوبه شوه او بیا د مینځو کوټې ته ورغله. هلته یوې زړې ښځې، یوې ځوانې هغې ته چې له باندې نه راغلې وه او د سړو نه یې سا بنده بنده کېده بنګېدله او هغه یې ښکنځله.

دغې زړې مینځې وویل: دا لوبې او سادګي بس دي، هر کار خپل وخت لري...

ناتاشا وویل:

-کاندرانیوفنا! پرېږده، څه یې کوئ.. ناتاشا دې خوا آخوا ګرځېده، ټوله ځمکه ورته د تبې په شان وه... هغه بیا د خیالونو په دنیا کې ډوبه شوه. هغې ته، هغه وختونه وریاد شول چې هغه یې ترڅنګه و او دې یې ښکلو او مینه ناکه سترګو ته کتل.

- ای کاشکې ژر تر ژره راغلې وای، خو زه ډېره ډارېږم، چې داسې به شي، خو تر ټولو لویه بدمرغي دا ده، چې زه زړېږم! بیا به هغه په ما کې، هغه څه نه وي، چې اوس شته. کېدای شي همدا نن راشي، همدا

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس، کېدای شي هغه راغلې وي، او هلته په مېلمستون کې ناست وي، کېدای شي، هغه پرون راغلی وي او ما هېر کړې وي، چې راغلی دی.

پاخېده او مېلمستون ته لاړه. د کورنۍ ټول غړي، ښوونکي، روزونکي او مېلمانه ټول د چای د مېز شا ته ناست وو. د هغو شا ته چوپړان او مینځې ولاړ وو، خو سردار اندرې په مېلمستون کې نه و او ژوند د پخوا په شان روان و.

ایلیا اندرېویچ کوټې ته راغله ناتاشا ولیده او وې ویل:

- هو، هغه ده، هغه! راشه، راشه څنګ ته مې کېنه! خو ناتاشا د مور په څنګ کې ودرېده، شا و خوا یې وکتل، داسې بربښېده چې کوم شي لټوي. هغې وویل:

- مورې! هغه ما ته راکړه! مورجانې! ژر، ژر هغه راکړه او ددې خبرې سره یې ونه شو کړای د خپلې ژړا اوساندو مخه ونیسئ.

هغه هم مېز ته کېناسته، د مشرانو او نیکولای خبرو ته چې د مېز شاته ناست و، غوږ شوه، خو له ځانسره یې ویل:

- ای خدایه! لویه خدایه! بیا هماغه څېرې، هماغه خبرې او هماغه پلار چې په هماغه شان پیاله منګلو کې نیسې او خپل چای څکي، هغې په وحشت سره داسې انګېرله چې د کورنۍ د غړو په وړاندې یې ځکه کرکه په زړه کې راوېښېږي، چې دوی هماغه شان چې و، هماغه شان دي. تر چای نه وروسته، نیکولای، سونیا او ناتاشا په واړه مېلمستون کې د خپلې خوښې هغه کونج ته لاړل چې تل به یې هلته تر ټولو پټ رازونه سره ویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۰

کله چې هغوی واړه مېلمستون ته لاړل، ناتاشا خپل ورور نیکولای ته وویل:

- کله ته هم داسې کېږې، چې تصور کوې او درته برېښي چې بیا هېڅکله کوم څه پېښ نه شي؟ هر هغه څه چې ښه و، هغه پخوا و او هغه ټول پخوا تېر شوي او بیا هېڅکله رانه شي؟ پوهېږې دا د خواشینۍ خبره نه ده، دا یو غمرلی حالت دی؟

نیکولای ځواب ورکړ:

- ولې نه! کله کله زه داسې انګېرم چې نیکمرغه یم او هر څه ښه دي، خو د سترګو په رپ کې مې زړه ته راشي چې نور نو هر څه ستومانه کړی یم او هرڅه ما کې مري. لکه چې پوځ کې وم، یو ورځ ټول یو بندار ته لاړل، سازو او موسیقي، خو زه ناڅاپه په غمونو کې ډوب شوم.

ناتاشا هم د هغه ټولې خبرې تایید کړې او وې ویل:

- زه چې لا ډېره کمکۍ وم، چې همداسې شوې وم، یاد به دې؟ یوه وار یې زه د الوګانو له امله وښکنځلم، تاسو ټول نڅېدې او زه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبقونو په کوټه کې ناسته او له ژړا نه مې ساندې وهلې. دا سې مې ژړل چې هیڅکله به مې هېر نه شي. پوهېږم څنګه خفه وم، په تا سو مې زړه خوږېده، پر ځان هم. پر ټولو ټولو او هر څه. تر ټولو نه لا مهمه دا وه، چې زه هیڅ ګنهکار نه وم، یاد بږي دې؟

نیکولای ځواب ورکړ: یاد بږي مې، ښه مې یاد بږې، چې تا ته درغلم او بیا مې غوښتل تا تسل کړم، پوهېږې، د شرم خبره وه، او څنګه د خند وړ وو. یاد بږي دې؟ د لوبو یوه نانځکه دې درلوده او ما غوښتل هغه درکړم.

ناتاشا چې لږ په فکر کې ډوبه، خو موسکا یې پرشونډو وه ،وویل:

- او ستا یاد بږي؟ دا خو ډېر پخوا و، ډېر واړه وو، کاکا جان خپلې کوټې ته وروغوښتو. لا په پخواني کور کې و، یاد بږي دې، تیاره وه، موږ ورغلو او ناڅاپه مو څه ولیدل؟

نیکولای په خورا خوښۍ او موسکا د هغې خبرې پرې کړې او وې ویل:

- هو کې عرب، هغه توره کې، کاکا ! څنګه مې نه یاد بږي؟ خو زه لا تر اوسه پورې په دې نه پوهېږم، چې هغه عرب توره کي کاکا په رښتیا هلته و، که موږ خوب لیده او یا یې چې وروسته کیسې راته کړې وې.

- یاد بږي دې، چې د هغه د خبرې رنګ داسې خاورین غوندې او غاښونه یې سپین وو، همداسې ولاړ و او موږ ته یې بیرګ کتل...

نیکولای وپوښتل:

- سونیا، ستا یاد بږي؟

سونیا په شرم سره وویل:

- هو کې، هو کې، یو څه مې یاد بږي.

ناتاشا وویل

(c) ketabton.com: The Digital Library

- خو ما مې له پلار جان او مور جانې نه وپوښتل چې دغه تور عرب له کوم ځايه راغلی؟ او هغو وويل هېڅکله کوم تور عرب نه و، خو ګورې، دا دي ستا هم ياد پرې.

- ښکاره خبره ده، د هغه غاښونه مې دا سې په ياد دي، ته به وايې چې همدا پرون و.

- ډېره عجيبه ده، ته به وايې چې دا ټولې خبرې په خوب کې تېرې شوې وې. زما دغه حال خو ښېرې.

- ستا ياد پرې چې د اختر رنګ کړې هګۍ مو په کوټه کې جنګولې او ناڅاپه دوې بوډۍ پيدا شوې او پر قالينو يې څرخېدل پيل کړل. دا ټول زموږ د سترګو په مخ کې تېر شوي دي او کنه؟ ياد پرې دي، ځو مره ښه وختونه وو.

- هو کې، هغه بل دې ياد پرې، چې پلار جان په خپل شنه رنګه پوستين کې، څنګه د زينو له سره ډزې وکړې؟

هغوی په خورا خوند او خندا ،نه د عمر خوړلو په شان په خواشينۍ، بلکې په خوند سره د خپل ماشومتوب شاعرانه او ښکلې خاطرې رايادولې... سره خندل يې او په دې نه پوهېده چې په څه شي خوشالېږي او په څه شي سره خوابدېږي.

که څه هم د هغو ټول يادونه سره ګډوډ وو، خو سونيا د هغو په رايادولو کې تر ټولو نه وروسته پاتې کېده.

سونيا ډېر هغه څه چې نورو رايادول، نه شو کولای وريادکړي، خو که وريادبه هم شول، هغه شاعرانه احساس چې په نورو کې يې پيدا کاوه، په دې کې نه راتوخناوه، بلکې د هغو نورو له خوښۍ نه به يې خوند اخيست او هڅه يې کوله،چې له هغو سره سر وښوروي...

دوی خبرې کولې، چې ديملر واړه مېلمستون ته راننوت او د هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چنګ خواته چې د کوټې په کونج کې ایښی و ورغي، پوښ یې ترې جګ کړ او له هغه نه یې یو بې سُره غږ پورته کړ.

مشره ګرافینه له لوی مېلمستونه را پاڅېده او وې ویل: ادوارد کارلیچ، مهرباني وکړئ او زما د زړه د خوښې نغمه (نیکچورن میسو فیلده) راته وغږوئ.

دیملر چنګ را واخیست.

ناتاشې، نیکولای او سونیا ته مخ ورواړاوه او وې ویل:

- ځوانان څنګه پټه خوله ناست دي؟

ناتاشا لنډ غلچک هغه ته ورولېږه او وې ویل:

- زموږ مرکه فلسفي ده. تر یوې شېبې څنډ نه وروسته یې خپلې خبرې ببرته پیل کړې، خبرې د خوب لیدو په اړه وې. دیملر نغمه پیل کړه. ناتاشا په آرامو ګامونو میز ته ورنږدې شوه، شمعه یې راواخېسته، هغه یې یوړه، ببرته راستنه شوه او پر خپل ځای کې آرامه کېناسته. په دې کوټه کې په تېره بیا پر هغو څوکیو چې دوی ناست و، تیاره وه، خو د ټولو کړکیو نه پر غولې باندې د بشپړې سپوږمۍ سپینه رڼا رالوېده.

دیملر چې نغمه پای ته ورسوله، هماغه شان چنګ ته ناست و، خپلې ګوتې یې په کراره د هغه په تارونو زغلولې، داسې برېښېده چې سودا کې دی، چې چنګ پرېږدي، پاڅي او یا کومه بله نغمه وغږوي.

په همدې وخت کې ناتاشا نیکولای او سونیا ته ورنږدې شوه او په بنګهاري سره یې وویل:

- زه داسې تصور کوم، چې کله خپل یادونه او خاطرات یادوي، رایادوي او همداسې یې رایادوي، پخوانیو زمانو ته ورځي او هر څه یادوي، آن هغه څه چې تر زوکړې مخکې ورباندې تېر شوي هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

وریاد پرېږي.

سونیا چې خپلو زده کړو کې تکړه وه او هرې زده کړې څه ورزده کول، وویل:

- دې ته تر زوکړې مخکې، رواني لېوالتیا وایي. لرغوني مصریان هم په دې باور و چې زموږ روح پخوا په څارویو کې و او بیا هم څارویو ته ورځي.

که څه هم موسیقي پای ته رسېدلې وه، خو ناتاشا هماغه شان په ټیټ آواز او بنګهاري وویل:

-نه، نه! پوهېږئ، زه په دې باور نه لرم چې موږ به د څارویو روح لاره، برعکس زه په دې باور یم، چې کېدای شي موږ به ملکې وو او دې دنیا ته هم ددې لپاره راغلي یو، چې هغه راپه یاد کړو.

دیملر دوی ته ورنېږدې شو او وې ویل:

- اجازه ده چې ستاسو ترڅنګ کېنم او ستاسو په خبرو کې ګډون وکړم؟ او د هغو ترڅنګ کېناست.

نیکولای ځواب ورکړ: نه، نه یې منم، که موږ ملکې وای، نو ولې راولوېدو، نه، نه دا ناشونې خبره ده!

ناتاشې چې په ټینګ باورله هغه سره مخالفت کاوه، وویل:

- نه، نه یو رالوېدلي، چا ویل چې رالوېدلي یو؟ ولې؟ ولې؟ زه پوهېږم چې پخوا زه څه ډول ملکه وم؟ زه یوازې په دې پوهېږم چې روح ابدي او جاودانه دی.. که داسې وي چې موږ تل وو، پخوا هم وو یعنې ابدي یو...

د ګرافینې غږ پورته شو، چې ویل یې:

- ښه ناتاشې! اوس ستا وار دی. کومه سندره راته ووایه، دا څه د دوکمارو په شان په یوه کنج کې راټول شوي یاستئ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناتاشا وویل:

- مور جانې، هېڅ مې زړه نه کېږي، خو بیا هم پاڅېږم.

د هغوی له ډلې نه د یوه هم، آن د پاخه منګ دیملر هم دې ته خوښه نه وه، چې د کوټې هغه تیاره کونج کې له هغه ځوکۍ نه پاڅي او د خپله خوږه مرکه پرېږدي، خو بیا هم ناتاشا پاڅېږه او نیکولای ارکادیون ته کېناست. ناتاشا د تل په شان د تالار په منځ کې په هغه ځای کې ودرېده چې آواز ښه په کې اورېدل کېده او هغه سندره یې پیل کړه چې د مور یې خوښېده.

ناتاشې وویل:

- هغې نه غوښتل چې سندرې ووایي، ډېر وخت کېده چې سندرې یې نه دې ویلې او تر دې وروسته به هم په دې خوند سره سندرې ونه شي ویلای. ګراف ایلیا اندرېویچ له خپلې کوټې نه چې له میتینکا سره په خبرو لګیا و، د هغې آواز اورېده، هغه، هغه زده کوونکي ته ورته و، چې د زده کړو له پای ته رسېدو نه مخکې لوبو ته د تګ تکل لري. په خبرو کې غلطېده، ژر ژر یې چوپړانو ته سپارښتنې ورکړې او په پای کې چوپ پاتې شو. میتینکا هم پټه خوله، سندرې ته غوږ او موسکا پرشونډو د ګراف مخې ته ولاړ و. نیکولای له خپلې خوره سترګې نه لرې کولې، داسې چې د هغې له سا سره یې یو ځای سا ویسته. سونیا چې آواز ته غوږ غوږ و، په زړه کې یې ویلې، چې ددې او ملګري ترمنځ یې توپیر څمکه او آسمان دی او دا به ناشونې وي چې لږ ترلږه د هغه خوږوالي ته هم ورته شي. زړه ګرافینه نیکمرغه، خو یوه غم لړلې موسکا یې پرشونډو او اوښکې په سترګو کې راښکاره وې. کله ناکله به یې سرښوراوه. هغې د ناتاشې، د خپلې ځوانۍ او د یوې وحشتناک شي په اړه چې د ناتاشې او سردار اندرې په راتلونکې واده کې یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیده، فکر کاوه. دیملر د ګرافینې تر څنګه کېناست، سترګې یې پټې کړې او سندرې ته غوږ شو. هغه تر یوه ځنډه وروسته وویل:

- نه، ګرافینې! د هغې استعداد او هنر د اروپایانو په کچه دي، نور نو داسې څه پاتې نه دي، چې د هغې زده نه وي، د مهربانۍ، نرموالي، تاندتوب او د آواز....

ګرافینه پرته له هغه چې کوم ټاکلي چا ته ووایي، وویل:

- اخ! تصور کوئ، چې څنګه ډاریږم، څنګه مې د هغې ژوند زوروي.

د هغې مورنی زړه ویل چې په ناتاشا کې یو ستر ناڅرګند څه نغښتي دي، چې همدغه څه د هغې د نیکمرغۍ خنډ دي. ناتاشا لا سندره پای ته رسولې نه وه چې څلورلس کلن پېتیا کوټې ته رامنډه کړل او ناري یې کړې چې: رمضانیان! (هغه کسان دي چې د روژې ترپنځلسمې وروسته ځانګړي جامې اغوندي او ماخوستن له خوا په کورونو ګرځي، دغه کسان په روسیه کې د نوي عیسوي کال په شپو کې دې ته ورته کار کوي) راغلل.

ناتاشې ناڅاپه سندره بس او پر ورور یې ورچغه کړه:

- احمقه!

هغې د څوکۍ پلو ورمنډه، پرهغې ځان وروارتېره او له ژړا نه تکه شنه شوه. خو مور ته یې په خندا خندا وویل:

- هېڅ، هېڅ ،مورجانې هېڅ نه شته، یوازې پېتیا زه وډاره کړم. هغه غږېده او پر لیمو یې اوښکې راروانې وې. ستونی یې ساندو پسې اخېستی و.

دغې لوبغاړې ډلې چې په بېلابېلو کالو او سینګارونو یې له ځانه مېږ، ترُکان، بقال، ملنګ، ارباب یا کوم ځناور جوړ کړی و، په مستې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خندا کورته رانښوتل. له هغوی سره سره خو له خوښۍ نه ډکه هوا هم کورته راتله. هغو لومړی لږ په احتیاط د هلیز کې یو بل رانیول، ننداري يې ښودلې، بیا تالار ته ورښوه شول او کرار کرار يې مستي زياتېده، نڅاوې يې ښکلې کېدې او سندرې يې ویلې، خورا ښه چورلېدل، پښې يې ګډولې او لاسونه يې غورځول او د حضرت عیسی د زوکړې په ویاړ ننداري ښودلې. وروسته له هغه چې مشرې ګرافینې د دغو کسانو یو تن وپیژانده او د هغه د کالو او سینګار نه په خندا شوه، د هرکلو کوټې ته لاړه. ایلیا اندریویچ په واړه تالار کې کښناست او په موسکا موسکا يې په ځلېدونکې څېرې د دغو نندارچیانو ستاینې او ننداري ته دوام ورکړ. خو په دې مینځ کې د هیچا پام نه شو، چې د کور ځوانان څه شول. د دغې ننداري د دوام نه نیم ساعت وروسته، د لوبغاړو په ډله کې یوه نوې زړه بوډۍ چې ځانګړې جامې يې اغوستې وې، راپیدا شوه (دا نیکولای و) پېتیا له ځانه ترکي پېغله جوړه کړې وه. دیملر د بدې ښځې ونډه لرله او ناتاشا د سواره پوځ د یوه پوځي په توګه کالي اغوستي و، سونیا بیا د ګڼو بریتو او وروځو په رسمولو ځان نه چرکیسي (د روسیې یو قام دی) ځوان جوړ کړی و.

لومړۍ ډله، د دویمې په لیدو هک حیران شول. د هغو په ستاینو او پالنې يې پیل وکړ. ځوانانو هم د خپلو کالو او څېرو بدلون داسې خوښ شو، چې تکل يې وکړ، چې لاړ شي او نورو خلکو ته يې هم وروښيي.

نیکولای چې ښه هوا او ښایسته لاره يې خوښ شوي وو، غوښتل يې ټول دغه خلک په خپله درې کسیزه ګاډۍ کې چکر ته بوزي، نو ځکه يې له هغو لسو تنو لوبغاړو نه هیله وکړه چې په هماغه بدلو جامو کې له ده سره د کاکا جان کره لاړ شي. مشرې ګرافینې وویل:

- نه، نه څه کوئ، ولې هغه سپین ږیری په عذابوئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

بله خبره دا ده چې د هغه په کور کې ستاسو د چورليدو لپاره ځای نه شته، ښه به دا وي چې د مليوکووا ، کره ورشئ.
مليوکوا ، يوه کونډه وه چې د بېلابېل عمر ډېر ماشومان، نارينه او ښځينه ښوونکې يې لرل او د رستوف له کورنۍ نه څلور ورسته په لرې واټن کې يې ژوند کاوه.
مشر گراف چې له خوشالۍ نه په نڅا راغلی و ، د گرافينې دا خبره خورا غوره وگڼله او وې ويل:
- واه واه ! زما گرانې ! خورا ښه فکر دې وکړ. گورئ ! صبر وکړئ، راکړئ، نورې جامې راکړئ چې ځان جوړ کړم او له تاسو سره لاړ شم او (مليوکووا) له خوبه بې برخه کړم.
خو مشرې گرافينې د گراف له تگ سره مخالفت وښود او وې ويل چې څو ورځې کېږي چې د هغه پښې خوږېږي. نو ځکه پريکړه وشوه چې ايليا اندرېوويچ په کور کې پاتې شي، خو نجونې به هغه وخت ځي چې لويزا ايوانوفا له هغو سره لاړه شي. سونيا چې تل د ټولو په منځ کې با حيا وه، په دې زيات ټينگار کاوه، چې لويزا ايوانوفنا دې، له دوی سره لاړه شي...
دوه گاډۍ خو تل تيارې ولاړې وې او درېيمه هغه هم د گراف و... او څلورمه هم د نيکولای گاډۍ و ، د هغې گاډۍ آس تور، لنډ ونی، اوږد ښی و... له هغه سره په گاډۍ کې ناتاشا ، سونيا ، ميرمين شوس او دوه چوپړان ناست وو. د مشر گراف په گاډۍ کې ديملر ، د هغه ښځه او پېتيا او په درونورو گاډيو کې چوپړان، چې بدلې جامې اغوستې وې، ناست وو.
نيکولای د پلار په گاډيوان غږ وکړ: زا خاره ته مخکې شه ! هغه يې ددې لپاره مخې ته ولېږه چې د اړتيا په وخت کې ده ته د مخکې کېدو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاره ورکړي.

د مشر ګراف ګاډۍ چې د يملر او څو نور ممثلين په کې ناست وو، وخوځېدل او د آسونو د غاړو زنګونو... د هغو سمونو چې په واورو کې ځنښېدل، يو عجب شغاري جوړاوه...

نيکولاى تر ټولو د مخه او بيا هغو پسې دوه نورې ګاډۍ يو په بل پسې روانې وې. د غه کاروان ګوټې، لومړۍ په نرۍ لاره کرار کرار لاړ. تر يوه وخته د باغ د ديوال خوا ته خوځېدل. په لارې د بربنډو ونو سيوري کربنې ابستلې وې... خو همدا چې د باغ له ديوالو نه تېر شول، دښتې ته ورسېدل. له واورو ډکه دښته يې د سپوږمۍ د رڼا په څپو کې ډوبه وليده... هغه داسې بربښېده چې تا به ويل د الماس دانې دې پرې شيندلې دي... په دې سړه هوا کې د ناتاشې غږ پورته شو چې ويل يې:

- د سويانو د پلونو نښې ګورئ؟ سويان څومره ډېر دي!

سونيا هم نارې کړې:

- د ښو پلونه له ورايه ښکاري، نيکولايه! نيکولاى مخ واړاوه، سونيا ته ورخم شو، چې له نېږدې نه د هغې څېره وګوري. يوه نوې مهربانه څېره، تورې وروځې او نرې تور بريت چې د سپوږمۍ په رڼا کې، په خورا لرې، خو لرې واټن کې د سموري د خولۍ له مينځه راځلېدل.

نيکولاى سونيا ته ترکتنې وروسته په زړه کې وويل:

- دا څېره تر دې نه مخکې، د سونيا څېره وه. هغه وروړاندې شو، د هغې سترګو ته لا ځير شو او وې خندل.

- نيکولايه، څه شوي دي؟

- هيڅ، هيڅ نه دي شوي. بېرته يې مخ ترې واړاوه او د آسونو به ننداره شو...

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه په چغو شو او هڅه يې وکړه چې د زاخارتر ګاډۍ نه مخکې شي.
زاخار د خپل آس قيضه لږ ټينګه غوندې کړه، خپل سر يې چې تر وروځو پورې له واورو او يخ نه پوښل شوی و ورواړاوه.
نيکولای خپل آسونه لاپسې يرغه کړل، او زاخار خپل قيضه، نيکولای مخکې شو او ده پسې يې ځان برابر کړ اوويې ويل:
- ښه اربابه! خوښه دې، چې هر څه کوئ!
دوه ګاډۍ، له هر وخت نه په چټکۍ لکه باد داسې ځنګ په ځنګ، الوتلې... نيکولای له سيال نه مخکې کېدونکی و. زاخار بې له هغه چې د خپلو لاسونه حالت بدل کړي، يو لاس افسار ته ورپورته کړ او چغه يې کړل:
- اربابه، هسې ځان په عذابوې.
نيکولای خپل درې واړه آسونه يرغه او وړاندې لاړ... يو وخت، نيکولای بېرته خپل آسونه ودرول، شاوخوا يې وکتل، هرې خواته کوډې کړل شوې دښته وه، چې د سپوږمۍ د پلوشو په سيند کې ډوبه او د ستورو ګرد پرې لوېدلی و.
نيکولای په زړه کې ويل:
- زاخار نارې وهي چې چپې خواته، چپې خواته لاړ شي، ولې چپې خواته؟ مګر موږ د مليوکووا کورته نه ځو؟ ايا د مليوکووا د کور لاره ده؟ خدای خپله ښه پوهېږي چې موږ چېرته ځو؟ او يوازې خدای پوهېږي چې پر موږ به څه راشي، هر هغه چې پر موږ راځي هم ښه دي، هم بد او بيرته يې خپلو سورلۍ ته مخ ورواړاوه او هغو ته يې وکتل. د هغو کسانو له ډلې نه چې د ده په ګاډۍ کې ناست و، د ده تر نظر يو تن پردی خو ښکلی وبريښېده. هغه، بريتور و او ښکلې ګنې وروځې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لرلې، ده وویل:

- هـم یـې بریـت او هـم یـې ټـول بانـه ټـول لـه واورو سـپین شـوي دي.

نیکولای په زړه کې وویل: داسې بریښي چې دا ناتاشا وه. هغه بله هم که تېروتلی نه یم کېدای شي مېرمن شوس وي، خو دغه بل ځوک چې لـه ځان نه یې چرکس جوړ کړی، ځانته یې بریتونه یې رسم کړي، نه پېژنم، خو هر ځوک چې دی، په ما ښه لگي.

هغه یې وپوښتل:

- ساړه خو به مو نه کېږي؟

ځواب یې ورنه کړ، خو یـوازې یې وخندل. دیملر چې شاته پـه بله گاډۍ کې ناست و چغې وهلې او څه یې ویـل، کېدای شي کومـه ټوکه یې ویله، خو نه پوهېدل کېده، چې څه وایي.

خو یو څو له خندا نه ډکو غږونو ورته وویل:

- هـو کې، هـو کې. دا کـوډگر ځنگلونـه او د هغـو نڅاگر سیوري، پـر هغو ځړوند الماسي غمي، دا لړۍ پـه لـړو مرمرینې زینې او بامونـه، دا لـه کـوډو ډکـې ودانـۍ او د چنـارو دغـه ډارونکـي او غـوږ زورونکـي آوازونه چې هېڅ ښکاره نه و څه دي او لـه کومې راځي. نیکولای لـه لـه ځانسره وویل:

- که دغه د ملیوکووا مېنه ده، خورا زړه راښکوونکې او تـر ځنگلو نه هم کوډگره ده، داسې زړه راښکوونکې چې موږ یې هم نـه پېژنو او نـه پوهېـدو چـې چېـرې روان یـو، روان وو، روان و، او ناڅاپـه مـو کاروانگوټې د ملیوکووا مېنې ته ورسېد.

او پـه رښتیا هم هغـه د ملیوکووا مېنـه وه. یـوې ډلې ښځو او نارینـه مینځو او چوپړانو شمعه په لاس او خوشالۍ ددوی هرکلي تـه رامنډې کړې او وې پوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- تاسو څوک یاستئ؟

یو چا غږ کړل: د گراف کورنۍ ده، چې په بدلو جامو کې یې له ځانه پېښګر جوړ کړي دي، ما هغوی د هغو له آسونو نه وپېژندل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۱

پلاګیا دانیلوفنا ملیوکووا یوه ثوربه ارقوي ښځه وه، عینکې یې اېښې وې، پراخ کمیس یې اغوستی و او د خپلو لوښو په مینځ کې چې سخته ترې په تنګ شوې وه، په مېلمستون کې ناسته وه. هغې هڅه کوله چې د لوښو ساعت یې ورتېر کړي. کله چې د راغلو کسانو د پښو غږونه او شروشور په دهلیز کې واورېدل شو، هغوی لا په کراره شمعونه ویلول او د هغو له څاڅکو نه یې جوړ و شویو انځورونو ته کتل او په هغو کې یې خپل فالونه لیدل.

دغه نوې راغلې ډله، چې چا له ځانه سواره پوځیان، چا اغلې مېرمنې، چا کوډګر او کوډګرې یا هم ځناور او داسې نور جوړ کړي وو، هغه لوی تالار ته چې هلته چوپړانو په بېړه شمعې لګولې وې ورننوتله. دیملر له نیکولای سره چې له ځانه یې بوډۍ جوړه کړې په نڅا شو. له دغو راغلو پېښګرو نه چې خپل مخونه یې پټ کړي او جامې بدلې کړې وې، ماشومان چاپېر شوي وو، شروشور یې جوړ کړی و او د کور مېرمن ته تر درناوي او چورلیدو نه وروسته تالار ته وخوځېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ وا خدايه، پېژندل يې څومره ګران دي؟ دا خو ناتاشا ده، ته ګوره چې ځان يې څه جوړ کړی دی؟ کوم څوک رايادوي. او دې ادوارد کارلېوويچ ته ګوره چې څومره ښه ښکاري! ما ونه پېژاند، چې څومره ښه ناځي! او، پلار جانه! هغه چرکس ګوره، دې سونيا جانې ځان څومره ښه او ښکلی جوړ کړی دی. او دا بل بيا څوک دی؟ ياره چې څه خوند يې وکړ! نيکيتا، وانيا دا ميزونه راټول کړئ.

له بله پلو غږونه راپورته شول: ها، ها، ها

- د سواره پوځ افسر ته ګورئ... هوکې... کوم هلک دی... زه ښه نه وينم... هغو پښو ته يې ګوره، له خندا يې بډوډي چوي...

ناتاشا چې د مليوکووا د کورنۍ ځوانانو ته هم په زړه پورې وه، له هغو سره يو ځای د تالار د شا کوټې کې پټه او له هغه ځايه يې د نارينه کاليو او نوروشيانو غوښتنه وکړه. د نيمه چولې دروازې نه، د نجونو بربنډ لاسونه را اوږدېدل او د نارينو غوښتل شوې جامې يې غوښتې. لس دقيقې وروسته د مليوکوف د کورنۍ ټول ځوانان د دغو پېښګرو په شان جامې اغوستې وې.

پلاګيبا دانيلوفنا وروسته له هغه چې د تالار د منځ د تشولو او د نويو رارسېدلو اربابانو او د هغو د چوپړانو د تاوده هرکلي سپارښتنه وکړه، هماغه شان چې عينک يې پر سترګو او موسکا يې پرشونډو وه، د دغو پېښګرو په منځ کې ګرځېده راګرځېده. هر يو ته به يې په ځير ځير کتل، خو يوه يې هم پوره پېژندلی نه شو. هغه نه يوازې د رستوف د کورنۍ ځوانان او پېغلې او ديملر ونه پېژندل، بلکې خپلې لونې يې چې د نارينو کالي او دريشۍ يې اغوستې وې، ونه پېژندل.

هغې خپلې يوې لور ته چې د تاتاري کازانو کالي يې اغوستې او د هغو پېښې يې کولې، وکتل، هغې ته ځير شو او بيا يې د خپلې کورنۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

له یوې روزونکې نه وپوښتل:

- دا لا پسې د چا لور ده، هو، داسې برېښي چې د رستوف له ختې به وي، بیا یې ناتاشې ته ورو مخه واړوله او وې پوښتل:

- او تاسو د سواره پوځ افسره ! په کوم پوځ کې خدمت کوئ؟...

یو ساعت وروسته جامې ټولې خېرنې او ګونځې ګونځې شوې، له مالوچو او رسمونو نه جوړ شوي بیریتونه او رېبرې ولوېدې او پلاګیا دانیلوفنا کرار کرار ټول وپېژندل... له هغو نه یې له دې کبله ډېره مننه وکړه چې د ټول وخت او ساعت یې تېر کړی دی. هغو په لوی تالار کې اربابانو او په واړه کې د هغو چوپړانو ته ډوډۍ جوړه کړه.

تر ماښامنۍ نه وروسته، د ملیوکووا په کورنۍ کې یوې میشتې زړې نجلۍ وویل:

- د حمام فال به مو نه وي کتلی؟ ډېر وحشتناکه دی.

د ملیوکووا یوې لور وپوښتل:

-ځنګه وحشتناکه دی؟

- څه وایئ، تیاره حمام ته ورتګ څه آسانه کار نه دی، زړور تیا غواړي.

سونیا غږ کړل: څه شي دي؟ زه ورځم.

د ملیوکووا دویمې لور غږ کړ:

-د هغې نجلې کیسه وکړئ چې حمام ته ننوتې وه.

زړې نجلۍ کیسه پیل کړه: هوکې، نه و نه و د خدای کړه وه، یوه نجلۍ حمام ته یوازې ننوته، یو چرګ او دوه چرې یې هم له ځانسره واخېستل، هغه ځنګه چې ښایي لاړه، ننوتله او سترګه په لارې کیناستله، چې یو ناڅاپه یې واورېدل، چې څوک راروان دي، د ګاډۍ د زنګونو او راتګ غږ یې تر غوږه شو، چې رانېږدې کېږي. څوک ترې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلي شول. ددې خوا ته راغي او راغي، چې ګوري يو انسان دی، لکه يو پوځي، راغي او ددې تر څنګه کېناست.

ناتاشا چې له وېرې يې سترګې وتلې وې، چغه کړل:

- وای وای، خدای دې انسان ترې ساتي.

- ښه، وايه نو، بيا يې نو څه وکړل؟ له نجلۍ سره وغږېد؟

- هوکې، هغه د يو انسان په توګه، هوکې هغه شان چې له يوه انسان سره ښايي، هغه هڅه وکړه چې هغه نجلۍ قانع کړي، نجلۍ هم بايد له هغه سره غږېدلې وای. د هغه پام يې خپلو خبرو ته رااړولی وای. هغه يې بايد تر سهاره، تر چرګ بانګه په خبرو بوخت کړی وای. خو نجلۍ شرمېده، حيا يې کوله، نو ځکه يې مخ په لاسونو پټ کړ. خو هغه پر هغې ورودانګل، مګر له نيکمرغه، د نجلۍ بخت بېداره و او په دې وخت کې نورې نجونې راورسېدې...

پلاګييا دانيلوفنا وويل:

- نو څه کوئ، ولې دې ډاروله؟

يو نجلۍ وويل: مورجانې، خو تا خپله فال ليده کنه؟

سونيا وويل: دغه د ګدام نومي فال يې لا ښه وي؟

- هغه داسې دی، چې ګدام ته ځې، هلته فال نيسې، که د اخ او ډب غږ اورې، دا بد فال دی، که د غنمو د ميچين غږ راشي، دا نيکمرغي ده، خو کله ناکله داسې هم کېږي چې...

- مورجانې، ښه به دا وي چې ووايئ له تا سره په ګدام کې څه پېښ شول؟

پلاګييا دانيلوفنا وموسېده او وې ويل: ورکه وه يې، زما هېر شوي دي، څه ګټه چې ووايم، ستاسو نه خو يو هم هلته نه ځي.

سونيا وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ولې نه، زه ځم، پلاګییا دانیلوفنا ، اجازه راکړئ، زه ځم.
- ښه ده، که نه ډاریږې ورځه !
سونیا وپوښتل: لوییزا ایوانوفنا ! ما ته اجازه راکوئ، چې لاړ شم؟
نیکولای څه د لوبو ، څه د قطعي بازۍ او څه د وروستیو خبرو په اوږدو کې، ټوله موده په پرله پسې او ځیر سونیا ښارله، هغه یې یوازې نه پرېښوده او هغې ته یې په څه نوي نظر کتل. داسې برېښېده چې د همدې انځورشویو بریتونو له برکته یې د لومړي ځل لپاره لیدلې او پېژندلې ده. او په رښتیا چې سونیا دغه ماښام، په بې سارې ډول خوشاله، غوړېدلې، تانده او داسې ښکلې شوې وه، چې نیکولای هېڅکله داسې نه وه لیدلې.
نیکولای چې د هغې ځلېدونکو نیکمرغو سترګو، د هغې د بریتو په پای کې د غومبور غوچوړو، خوږې مالګینې موسکا، ته چې په عمر کې یې داسې نه و لیدلې، کتل، له ځانسره ویل:
- دغې ته وایئ ښکلا ! زه احمق وم احمق !
سونیا وویل:
- زه له هېڅ شي نه، نه ډارېږم. زه کولای شم، همدا اوس لاړه شم.
هغه پاځېده، هغې ته یې د ګدام لاره وروښودله او ورته وې ویل چې څنګه باید چوپه خوله، او غوږ غوږ وي، هغې ته یې پوستین ورکړ. پوستین یې پر سر واچاوه او یو خوږ غلچک یې نیکولای ته ورولېږه.
نیکولای په زړه کې وویل:
- دا پېغلوټې څه ښکلې، زړه راښکوونکې او مالګینه ده، نه پوهېږم چې تر اوسه ما چېرته کتل.
سونیا دهلیز ته ووته او د ګدام پلو وخوځېدله. نیکولای هم په دې پلمه چې د کوټې هوا خورا توده ده، په تلوار سره د ودانۍ د زینو سر ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورووت. په رښتيا هم په کوټه کې د ګڼه ګوڼې له امله هوا توده او تنګه شوې وه.

بهر هماغه سړه، بې وږمې هوا او ځلېدونکې سپوږمۍ چې تر پخوانه لا رڼه شوې وه، ځلېدله... که څه هم آسمان غمجن او خواشينی و، مګر ځمکه له ښاديو ډکه وه.

نيکولای په زړه کې ويل:

-څه ساده او احمقه وم ! آه، آه، څه احمقه ! هېڅ نه پوهېږم چې تر ننه پورې څه ته سترګه په لاره وم. پر زينو ورشېوه شو، د ودانۍ له څنډې وچورليده او هماغه نرۍ لاره يې ونيوله چې د ودانۍ شاته رسېده. پوهېده چې سونيا به له هماغه ځايه تېرېږي... دغه نرۍ لاره ګدام ته ورغځېدلې وه. د ګدام ديوالونه د غټو ونو له لرګيو جوړ شوي وو، بام يې له واورو ډک او د سپوږمۍ تر رڼا لاندې داسې ځلېده چې ګواکې له کومې قيمتي تېږې نه تراشل شوی وي. د کومې ونې د شاخونو شغهاری واورېدل شو، خو هرڅه ژر بيرته په چوپتيا کې ډوب شول. انسان داسې انګېرله چې د سا په وخت کې نه هوا، بلکې د ځوانۍ مسته او ابدي مستي، ګوګل ته ورلېږي. د ودانۍ د شا له زينو نه چې په ځانګړې توګه د چوپړانو د تګ راتګ لپاره ځانګړې شوې وه، د ګامونو غږ واورېدل شو. د زينې پر وروستي پلې چې واوره هم پرې کوټه شوې وه، د هماغې زړې مينځې پېغلې غږ واورېدل شو، هغې ويل:

- همدا نرۍ لاره به نيسئ، مخامخ به ځئ، خو يوازينی کار چې کوئ، ګوره شا و خوا يا څنګ ته به نه ګورئ.

سونيا ځواب ورکړ:

-زه نه ډارېږم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او په ښکلو موزو کې يې ورو نازکو پښو، پر واورې قدمونه کېښودل.له هر ګام سره واورې شغاري کاوه او سونيا په نرۍ لاره د نيکولای خوا ته وررووانه وه.

سونيا په پوستين کې ځان ښه ومروړه او مخې ته روانه وه. تر نيکولايه رسېدو پورې لا دوه ګامه لاره پاتې وه، چې وېې ليده. هغې هم نيکولای هغه شان چې دې به تل ليده او د هغه په ليدو به يې زړه درزېده ونه ليد. هغه ښځينه کالي اغوستي و، ويښته يې جړ او پريشانه وو، خو د خوښۍ موسکا يې پر شونډو خوره وه. داسې يوه موسکا چې د سونيا لپاره چورنوې وه. په چټکۍ د هغه خوا ته ورغله.

نيکولای د هغې څېرې ته چې د سپوږمۍ تر شغلو لاندې ځلېدله، ځير و او په زړه کې يې ويل:

- سره له هغه چې چوره بدله شوې ده، خو بيا هم هماغه سونيا ده. لاسونه يې تر هغه کوټ لاندې چې سونيا اغوستی و، ورننيستل، هغه يې ځانته راوړاندې کېښکودله او شونډې يې چې پرسکرو يې بريت پرې انځورکړي او د سوي لرګي بوی يې کاوه ښکل کړې. سونيا چې د هغه شونډې زبېښلې، د هغه لاسونه يې ورخوشې کړل او په دواړه لاسونه يې له دواړو خوا و نه، د هغه غومبوري راونيول. هغوی دواړه يوازې دومره وويل:

-سونيا... نيکولای... د ګدام خوا ته يې منډې کړې او بيا هر يو جلا د هغو زينو له لارې چې وتلي وو، بېرته راستانه شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲

کله چې ټول د پلاګییا دانیلوفنا له کوره ووتل، ناتاشا چې هر څه ښه څارلي او لیدلي و، د ستنبډو کار یې داسې جوړ کړ چې لوییزا ایوانوفنا، دیملر او دا په یو ګاډۍ کې کېنا ستل او سونیا، چوپړان او نیکولای په بله ګاډۍ کې سره د بره شول.

نیکولای د ستنبډو په لاره کې، نور ددې په خیال کې نه و، چې ګاډۍ له کومې ګاډۍ نه مخکې یا څنګ ته کړي. هغه آسونه یرغه او په چټکۍ روان و. په ټوله لاره کې یې د سپوږمۍ تر رڼایۍ لاندې د سونیا په سترګو سترګې خښې کړې وې. د سپوږمۍ تر دغې کوډګرې رڼایۍ لاندې، چې هر څه یې تر پخوا نه ښکلي ځلول، د سونیا په بشره کې د انځور شویو وروځو او تربېو لاندې خپله نننۍ مینه او پرونۍ سونیا بیا موندله او پرېکړه یې کړې وه، چې بیا هېڅکله له هغې نه جلا نه شي. په ځیر سره یې هغې ته کتل او دواړه سونیاګانې یې بیا پېژندلې وې. هغه ته د سوي لرګي له بوی سره، د ګډې شوې مچې خوند وریاد او د ګوګل په تل کې یې د سړې هوا سا وویسته. همدا چې تر خپلو پښو لاندې یې تېرېدونکې ځمکې او پر خپل سر پراخ شوي آسمان ته کتل، ځان یې بیا د کوډګر طبیعت په غېږه کې لیده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله ناکله به يې له سونيا نه وپوښتل:

- سونيا خوشاله يئ؟

او سونيا به ځواب ورکاوه: هوکې او ته څنګه؟

د لارې په نيمايي کې يې د ګاډي جلو ګاډيوان ته ورکړ او خپله يې د يو څو شېبو لپاره د ناتاشا دوی ګاډي ته ورمنډه کړل، د هغوی د ګاډي په رکاب ودرېد او په فرانسوي ژبه يې په پټه د ناتاشې په غوږ کې وويل:

- د سونيا په اړه مې پرېکړه وکړه.

ناتاشا ناڅاپه له خوشالۍ نه تکه سره شوه او وې پوښتل:

- تا هغې ته وويل؟

- هی، هی چې ته له بريتو او له بڼو سره څومره ښکلې شوې يې، ګوره ناتاشا ! ته خوشاله شوئ؟

- زه داسې خوشاله، داسې خوشاله چې مه پوښته، زه نور نو له تا نه خفه وم، ته له هغې سره څومره بې رحمه وې. ستا زړه نه و، تېره و تېره. اوس ډېره خوشاله يم.

ناتاشا تر لږ شېبې ځنډه وروسته دوام ورکړ:

- ما نه هم کله ناکله احمقه جوړېږي، خوزه له دې شرمېدم چې له سونيا پرته، زه نيکمرغه واوسم. ورځه، ورځه ورمنډه کړه، هغې ته ورشه.

نيکولای هغې ته وويل:

- نه، نه، ته صبر وکړه، چې ته څومره د خندا وړ يئ.

هغه چې هغې ته کتل په خپله خور کې يې هم يو څه نوي، غير معمولي، خورا مهربان او تازه، داسې چې پخوا تر هغه يې نه وو ليدلي، ليدل. هغه زياته کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ناتاشا لېونۍ شوې يې که څنګه؟

ناتاشا ځواب ورکړ:

- هو، خو تا ډېر ښه کار وکړ.

د نيکولای په زړه کې تېره شوه:

- که مې پخوا دغه شان چې نن شپه ده، هغه ليدلې وای، ما به هرومرو له پخوا پوښتلې وای، چې بايد څه وکړم او ټول هغه څه به مې چې هغې ته ويلې وای، هغه به مې کړي وای او هر څه به ښه وای.

- ښه نو، ته خوشاله يې او ښه کار مې کړی دی؟

- اخ نه شم ويلی چې څومره ښه کار دې کړی دی، څو موده د مخه مې، له مور سره په همدې ناندرۍ شوې. مورجانې ويل چې سونيا غواړي تا خپل اسير کړي، زه په دې نه پوهېږم چې څنګه څوک کولای شي داسې وو ايي. نېږدې و چې له مور سره په دې خبره لاس او ګريوان شو، زه به هېڅکله، هېڅ چا ته اجازه ورنه کړم، چې د هغه په اړه بد فکر وکړي، ځکه په هغې کې له ښېګڼو پرته بل څه نه شته.

نيکولای وويل:

- ښه نو، نو ښه کار مې وکړ؟

او بيا د دې لپاره د خپلې خور سترګو او بشرې ته ځير شه، چې پوه شي، چې رښتيا هغه رښتيا وايي. بيا يې د هغې له ګاډۍ نه ودانګل او د خپلې ګاډۍ پلو ته يې ورمنډه کړل. موزو يې د واورو شغهارې پورته کړ. هلته هماغه نيکمرغه چرکس (سونيا په چرکسي جامو کې) هماغه موسکا، بريتور، ځلېدونکې سترګې، په پوستين کې مروړلې. هماغه شان ناست و او ده ته يې کتل. او دا چرکس سونيا وه. کېدای شوه چې سونيا د ده راتلونکې، ګرانه او نيکمرغه ښځه وه.

کله چې کورته ورسېدل، نجونو مشرې ګرافينې ته، د مليوکووا په

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور کې د تېرشويو پېښو کيسې وکړې او بيا خپلې کوټې ته لاړې، جامې يې بدلې کړې او پرته له هغه چې پر خپلو ځېرو انځور شوي، انځورونه پاک کړي، تر ډېرو پورې يې د زړه خوالې او د زړه خوږ و او خپلو نيکمرغو کيسو ته دوام ورکړ، هغوی په دې اړه چې څنګه به ودونه کوي، څنګه به د هغو مېړونوله يو بل سره ملګرتيا لري او دوی به څنګه نيکمرغې وې، وغږېدلې. او هغه هينداري چې لا له پرونه د ناتاشا لپاره چمتو کړې ،دهغې پر ميز ولاړې وې.

ناتاشا پاڅېده او هينداري ته د ورنږدې کېدو په لړ کې يې وويل:

- يوازې خدای په دې پوهېږي، چې دا به کله وي؟ خو زه ډارېږم چې هېڅکله.. ځکه هغه به خورا ښه او خوږه وي.

سونيا وويل: کېنه ! کېدای شي هغه ووينې ! ناتاشا شمعې ولګولې او کېناسته. ناتاشا چې خپله ځېره په هينداره کې ليده وې ويل:

- له يو بريتوره پرته بل څوک نه وينم.

هغې وويل:

- اغلې ! خاندې به نه، دا د خندا وړ خبره نه ده.

ناتاشا د سونيا او چوپړانو په مرسته هينداره داسې برابره کړه چې دې ته جوړه وې، کله چې له دې چارې نه وزګاره شوه، ځېرې ته يې برنده بڼه ورکړه، چوپه شوه او تر ډېرې پورې کېناسته او په هينداري کې د شمعونو منظمه کتار ته ځير، په دې هيله ځير وه چې (د اوربدلو له مخې به) دا کوم تابوت ووينې او يا به د هينداري په وروستي تياره او موهومه څلورکنجه کې سردار اندرې رابښکاره شي. خو سره له هغه چې هغه دې ته سترګې په لاره او چمتو وه چې آن په هينداره کې کوم يو رابښکارېدونکی داغ د سړي يا د کوم تابوت په توګه وګڼي. هېڅ شي يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه لیدل. هغه و چې د هغې سترګې په رپېدو شوې، د هینداري له مخې پاڅېده او له هغو نه لرې شوه.

هغې وویل:

- دا څنګه کېدای شي، چې نور یې ویني او زه یې لیدای نه شم. ښه، نو ته راشه سونیا، راشه کېنه! نن شپه به هرومرو کېنئ او په هینداره کې به څوک ووینئ... ګوره زما په خاطر! ... زه نن شپه ډېره ډارېږم...

سونیا د هینداري په وړاندې کېناسته، ځان یې برابر کړ او هغې ته په کتو شوه.

دوېناشا، په بنګهار سره، د ناتاشې په غوږ کې وویل:

- ښه، اوس به سونیا الکساندروفنا هرومرو ووینئ، خو تاسو ټول خاندئ.

سونیا دا خبره واورېده او دا یې هم واورېدل، چې ناتاشا په کراره او بنګهاري وویل:

- زه خپله پوهېږم چې هغه یې وینئ، پروسږ کال یې هم لیدلی و.

دوه درې دقیقې ټول چوپ پاتې شول، بیا ناتاشې په کراره وویل:

- هرومرو یې وینئ! خو خپله خبره یې پای ته ونه رسوله، ځکه سونیا ناڅاپه، هغه هینداره چې لاس کې نیولې و، لرې له ځانه لرې، لاسونه یې پر سترګو کېښودل او وې ویل:

- آه، ناتاشا؟...

ناتاشا هینداره بېرته واخېسته، خپل ځای ته یې راوسته، او چغه یې کړه:

- ودې لیدل؟ ودې لیدل؟ ودې لیدل؟

دونیاشا چې هینداره نیولې وه وویل:

- ما خو ویل، ما خو ویل....

(c) ketabton.com: The Digital Library

سونیا هېڅ شي نه و لیدلي. هغې غوښتل چې سترګې ورپوي او پاڅي چې د ناتاشې غږ یې واورېد ، چې وویل:

- هرومرو !...

هغې نه غوښتل ناتاشا او دونیاشا تېر باسي، نور ورته ګرانه و د هینداري مخې ته کیني. هغه خپله هم په دې نه پوهېده، چې ولې او د څه له کبله یې هغه وخت چې سترګې په لاسونو پټې کړې وې، چغه کړې وه؟

ناتاشا د هغې لاس راونیو او وې پوښتل:

- هغه دې ولید ؟

د سونیا په خیالونو کې دا خیال راتاو شو.

- اوس نه ولې ونه وایم، چې لیدلی مې دی؟ ګوره نور خو یې هم وینئ. ځوک کولې شي په دې پوه شي چې ما په رښتیا ځوک لیدلي او که مې نه دې لیدلي؟

هغې وویل: هو کې ومې لیدل.

- څنګه؟ څنګه؟ ولاړ و که پروت و ؟

- نه، نه، ما ولیدل، لومړی هېڅ نه و ، بیا مې ولید چې پروت و.

ناتاشا چې سترګې وحشت پسې اخېستې وې، خپلې خورلنډې ته کتل او له هغې نه یې وپوښتل:

- اندري پروت دی؟ ناروغ دی؟

-نه، نه، برعکس، خورا خوښ او خوشاله و. هغه هم مخ ما ته راواړاوه او ما ته یې راوکتل.

په هغې شېبه کې چې سونیا دا خبرې کولې، داسې یې انګېرله، چې په رښتیا یې هغه څه چې وایي، لیدلي دي.

- ښه سونیا بیا څه وشول؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- یو بل څه مې هم ولیدل، خو پوره مې سر پرې خلاص نه شو، پوه نه شوم، چې شین و که سور.

ناتاشا وویل:

-سونیا او کله به هغه راستون شئ؟ کله به بیا زه هغه ووینم؟ یا پاکه خدایه چې څنګه زه ډاربږم. هم پر هغه ډاربږم او هم په ځان.

هغې پرته له هغې چې د سونیا آرام بښونکی تسل ته ځواب ورکړي، ځان یې پر کټ وارتبږه، او وروسته له هغه یې چې شمعې مړې کړې، تر ډېره پورې یې، په پرانستو خو ناخوځېدونکو سترګو د سپوږمۍ هغو پلوشو ته چې د کړکۍ له یخ وهلې اینې نه، کوټې ته رالوېدلې وې، ځیر پاتې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳

تر اختره ډېره لنډه موده وروسته نیکولای په ډاګه مور ته وویل چې سونیا ورته ګرانه ده او ټینګه پریکړه یې کړې ده چې له هغې سره واده وکړي. ګرافینې چې له پخوا نه، د نیکولای او سونیا تر منځ تېرېدونکو پېښو ته پام شوی و، د هغه دغو خبرو ورته نوی والی نه درلود، هغې په چوپه خوله هغه واورېدې مګر زوی ته یې وویل چې، هغه کولای شي له هر هغه چا سره واده وکړي چې زړه یې غواړي، خو که له سونیا سره واده وکړي، نه به ددې چې مور ده او نه به د پلار خوښه او مبارکي وویني.

دا لومړی ځل و چې نیکولای احساسوله چې مور یې داسې له ده نه، ناراضه او سره له هغې ټولې مینې چې له ده سره یې لري، له خپلې خبرې به وانه وړي. هغې په خورا بې پروایۍ او پرته له هغه چې زوی ته وګوري، څوک مېړه پسې واستول. کله چې ګراف راغی، هغې غوښتل چې د نیکولای تر مخې هر څه په ډاګه او په لنډه وواېي. خو زغم یې پای ته ورسېد، د خواشینۍ اوښکې یې له سترګو راښېوه او له کوټې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه ووته. زاړه ګراف په نرمه ژبه او شک هڅه وکړه خپل زوی قانع کړي، چې له خپلې دغې پرېکړې تېر شي. نیکولای ځواب ورکړ، چې دی له خپلې وعدې نه تېرېدای نه شي. ګراف د دې خبرې په اورېدو یو سوړ اسویلی وویست، خپلې هڅې یې بې ګټې وګڼلې او خپلې مېرمنې پسې لاړ. ګراف له زوی سره په خپلو ټولو شخړو کې، دا نه هېروله، چې د دې ټولو ستونزو سرچینه د ده مالي ژوبلتیا ده، نو له دې کبله یې ځانته اجازه نه ورکوله له زوی نه په دې خفه شي، چې کومې بډایې نجلۍ پرځای له سونیا سره واده کول غواړي. پلار یوازې په دې کې چرت واهه، که د ده مالي دریځ ښه وای، تر سونیا نه د ده لپاره، بله ښه ناوې پیدا کېدای نه شوه. هغه د هر څه ګناه یوازې پر ځان او پر خپل مالي استازي،میتیکا او هغو عادتونو وراچوله چې پرېښودای یې نه شول.

پلار او مور، نور نو په دې اړه له زوی سره ونه غږېدل، خو څو ورځې وروسته مشرې ګرافینې سونیا ځانته وروبلله او په داسې ترخه ژبه چې نه دې او نه سونیا د هغې تصور کاوه، خپل خورځه له دې امله ملامته کړه چې نه یوازې یې د دوی زوی تېر ویستلی، بلکې د دې ټولې مرستې یې هم هېرې کړې دي. سونیا سرښکته اچولی و، په چوپه خوله یې د ګرافینې دا ترخې خبرې واورېدې او په دې نه پوهېده چې له هغه نه څه غواړي. هغه د هغو کسانو لپاره چې دا یې لویه کړې او ساتلې ده، د هر ډول ځانښندنې لپاره چمتو وه. د ځانښندنې حس په هغې کې تر بل هر حس نه پیاوړی و، خو په دغه پېښه کې نه پوهېده، چې څه د چا نه ځار کړي. هغې نه شو کولای د ګرافینې او د رستوف د کورنۍ د هر غړي په ګرانښت سترګې پټې کړي، خو نیکولای هم ورته ګران و او داسې یې انګېرله، چې د دې نیکمرغي له همدې مینې سره تړلې او

(c) ketabton.com: The Digital Library

نغښتي ده. هغه چوپه خوله، غمجنه او بې ځوابه وه. نیکولای تـه داسې وبرېښېده چې نور د دغه حالت د زغـم تـوان نـه لـري، ددې لپـاره مـور تـه ورغي چې د زړه غوټه ورته پرانزي. کلـه بـه یې مـور تـه زارۍ کـولې چې سونیا وبښي او له هغې سره د ده واده کول ومني، او کلـه بـه یې ګـواښ کاوه، که دوی د سونیا له زوروېدو نه لاس وانخلي، هغه بـه سمدلاسـه لـه دوی نه په پټه له سونیا سره واده وکړي. خو مورو هغه تـه پـه داسـې سـړه او ترخه ژبه، چې نیکولای، په ژوند کې له مور نـه، نـه و لیـدلي، ځـواب ورکړ او وې ویل چې دی، خورا ښـه زلمـی او زوی دی، دی هـم د سـردار اندرې په څېر کولای شي د پلار له خوښې پرتـه واده وکـړي، خـو دا (پـه خپله ګرافینه) به هېڅکله دغه دوکماره (سونیا) د خپلې لور او ناوې پـه نامه ونـه پېژني. نیکـولای د دوکمـارې د کلمـې پـه اورېدو نـور نـو ځـان ټینګ نه شو کړای او په لوړ آواز یې وویـل چې، هېڅکلـه یې دا تصـور هم نه شو کولای، چې مور یې دی د خپلې مینې او عـاطفې خرڅولو تـه اړ کـړي، کـه داسې وي، دا بـه وروسـتی ځـل وي چې... خـو ددې وخـت یې پیـدا نـه کـړي چې هغـه ګـواښـمنه خبـره چـې ګـرافینـې د خپـل زوی د وحشتناکې څېرې په حالت کې، د هغـې اورېدو تـه سـترګې پـه لاره وه، او کېـدای شـوه، د مـور او زوی تـر منځ د یـوې نـه هېرېـدونکې ترخـې خاطرې په توګه پاتې شوې وای، ووایي.

ناتاشا په داسې حال کې چې رنګ یې الوتی او څېره یې خواشینې برېښـېده لـه هغـې دروازې نـه کـوټې تـه رانـنوتـه چې دې د هغـې تـر شـا د ورور خبرو ته غوږ نیولی و، هغې پر ورور چغه کړل:

- نیکولا جانه ! ته ملنډې غږوې، چوپ شه، زه درته وایم چوپ شه !

هغه په داسې لوړ آواز غږېدله، چې ګوا کې غـواړي، د هغـه غـږ لانـدې کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې خپلې مور ته چې په خورا خواشينۍ يې خپلې زوی ته کتل او نېږدې و چې له قهره يې زاره وچوي، مخ ورواړوله... او وې ويل:

- ګرانې مورې، د زړه سره ! هېڅ خبره نه ده... زما مورې...

- نيکولاجانه ! ګوره مور يې زه به اوس تا ته... نيکولايه، ته د باندې لاړ شه... او بيا يې مور ته مخ ورواړاوه او وې ويل:

- ګوره مورجانې ! ته لږ راته غوږ شه ! مورکۍ !

د ناتاشا خبرو هېڅ معني نه لرله، خو بيا يې هم هغه اغېز وکړ چې دې يې هيله لرله.

ګرافينې چې له ژړا نه په ساندو وه، خپل مخ، د لور په غېږ کې وربټ کړ، نيکولای پاڅېد ، سر يې په دواړو لاسونو کې ټينګ کړ او له کوټې نه ووت...

ناتاشا د مور او د ورور د پخلاينې لپاره منډې ونغاړلې، او هلوځلو يې دواړه قانع کړل، چې مور به يې سونيا نه زوروي او څه به ورته نه وايي او نيکولای به د مور و پلار نه پټ کومه پريکړه او کړه نه کوي. نيکولای د جنورۍ په لومړۍ نېټه په خورا پريشانۍ، د مور و پلار له غمه ناآرامه، او په خيالو کې د سونيا له مينې نه لېونی، کور پرېښود او د خپلې قطعې پلو وخوځېد. هغه تکل کړی و چې غونډ ته به ځي، هلته به خپل اړوند کارونه پای ته رسوي، له پوځ نه به استعفا کوي، بېرته به راستنېږي او له سونيا سره به واده کوي. د نيکولای تر تګ نه وروسته د رستوف پر کور داسې غم او خواشيني لا سبره شوې وه چې پخوا يې چا ساری نه و ليدلی. مشره ګرافينه هم له رواني ستومانۍ نه ناروغه شوې وه.

سونيا د نيکولای د بېلتانه په اور کې سوځېده او تر هغه نه لا د مشرې ګرافينې ترخې ژبې او بې پايه دښمنۍ چې پرله پسې يې له دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره کوله، سخته ستومانه کړې وه. ګراف له بل هر وخت نه او س، د هغه ناوړه مادي حالت، چې سمدلاسي پریکړې یې غوښتې، پریشانه کړی و. هغه نور نو دې ته اړ شوی و چې د ژوند د سمولو لپاره، د مسکو او د مسکو د څنډو کورونه خرڅ کړي او ددې سوداګرۍ لپاره باید مسکو ته لاړ شي، خو د ګرافینې ناروغۍ، دغه چاره ورځ تر ورځې ځنډوله او خبره له نن نه سبا ته پاتې کېده.

ناتاشا چې په لومړیو وختونو کې یې د خپل کوژدني (سردار اندرې) بېلتون په خوښي او بې پروایي زغمه، اوس یې نو ورځ په ورځ زغم او حوصله پای ته رسېدله. دغه خیال چې د ژوند خورا ښې شېې ورځې، چې دا کولی شي له مینې نه یې ځار کړي، هسې عبث تېروي. دایې ډېره او پرله پسې زوروله. د سردار اندرې د لیکنو زیاتره برخو د خوښۍ پر ځای دې ته د غم بوټي کرل. په خواشینۍ به ځان ته ویل:

- په هغو شېبو کې چې دا یوازې د خپلې کوژدنۍ په اړه فکر کوي، ددې کوژدنی ښار په ښار ګرځي، نوي ځایونو او له خلکو سره چې هغه ته په زړه پورې دي، آشنا کېږي، څومره به چې د ده لیکونه ناتاشې ته په زړه پورې و، په هماغه اندازه به هغه زورونکي و. هغه لیکونه چې سردار اندرې دې ته لیکل نه یوازې ددې د زړه تنده نه ماتوله بلکې هغه لیکونه دې ته په یو ډول غمجنې او خواشینې دندې بدل شوي وو. هغه په دې ربړدې شوې وه، هغه لیکونه ولیکي چې هغې به نه شو لیکلي، هغې ځکه نه شو لیکلي چې د هغه زوریدو نه یو هم په لیک کې نه شو انځورولی، چې دا په خپل غبر، موسکا او غلچکونو کې د هغې په انځورولو ربړدې شوې وه. د هغې یو رنګه کلاسیکه او تکراري لیکونه آن ددې تر خیاله هم وچ، بې روحه او بې خونده بریښېدل، هغه به یې تر لېږلو مخکې مورته ښودل او هغې به یې املایي تېروتنې ورسمولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګرافینې د روغتيا د ښه کېدو هيله ورځ په ورځ کمېده او خبره هغه ځای ته ورسېده، چې نور ګراف نه شو کولای، مسکو ته خپل سفر وځنډوي. دوی بايد د ناتاشې د واده د جهيز اخيستو لپاره د مسکو د کور خرڅ کړی وای. له بله پلوه دوی مسکو ته د سردار اندرې راتګ ته ځکه سترګه په لاره وه، چې د هغه پلار سردار نيکولای اندرېوويچ سږ کال ژمی په مسکو کې ميشت شوی و. او ناتاشا هم په دې ډاډه وه، چې هغه لا وخته مسکو ته رارسېدلی دی.

ګرافينه په کلي کې پاتې شوه، ګراف او سونيا له ناتاشې سره يو ځای د جنورې په پای کې مسکو ته لاړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دويم کتاب

پنځمه برخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱

پيير د ناتاشا او اندرې تر بولې وروسته ناڅاپه بې له ښکاره دليله داسې احساس کړه چې نور نو نه شي کولای پخواني ژوند ته دوام ورکړي، که څه هم هغه، لا په هغو عقايدو اعتقاد درلود چې د هغه لاربنسود ورښودلي و، چې د هغه د روحاني هلوځلو په پيل کې د هغه لپاره د روان او روح د سپېڅلتيا هلې ځلې او کمال ته رسېدو لارې چارې د سربنندنې ورېوې، ټول او ټول، د سردار اندرې او ناتاشې د کوژدې او د يوسف الکسوويچ د مرګ له خبر نه وروسته چې ده ته په همدې وخت کې رارسېدلی و، د پخواني ژوند ټولې ښېګڼې چې د ده د خوښيو سرچينې يې جوړوي، خپله معني له لاسه ورکړه. د هغه لپاره له ژونده يوازې کالبوت پاتې و. پرتمين کور او ښايسته ښځه چې اوس له هغې سره يوه مخور چاروا کې ځانګړې خوا خوږي پيدا کړې وه، د پترزبورګ له ټولو مخورو سره دوستي او هغه دنده چې اوس يې په دربار کې پيدا کړې وه او سخت غمرلي تشريفات يې لرل. دغه ټولو کسانو او ټولو شيانو يو په يو او ناڅاپه د هغه لپاره خپل ارزښت بايللی و. د ورځنيو يادښتونو له ليکلو لاس په سر او د ماسون ورونو له ډله

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره يې اړيکي وشلول. بيا يې هوتلونو او کلوبونو ته تګ راتګ پيل کړ، بيا يې زيات شراب څکل، د مجردانو ډلې ته يې لاره پيدا او داسې يو ژوند يې له سره ونيو، چې ګرافينې ايلن واسيلوفنا دې ته اړ شوه، پر هغه نيوکې وکړي او هغه وغاندي. پيير دا احساس کړه چې د هغه ښځه برحقه ده، نو ځکه يې پريکړه وکړه چې د هغې د بې آبۍ د مخنوي لپاره پترزبورګ پرېږدي او مسکو ته لاړ شي.

مسکو ته په رسېدو، دی په خپل ستر، لويه حويلۍ لرونکې پرتمين کور کې چې د زړو او د زړېدو په حال کې پېغلو تر څارنې لاندې و، ميشت او ځای پر ځای شو. همدا چې ده په ښار کې ديهودي لمانځې ځای وليد، په دغه لمانځای کې تر ځړوند شمايلو لاندې بل شوي شمعونه وليدل، بيا يې د کرملين ډګر تر سترګو تېر شو چې د واورو تر سپين او لا ګام نه اېښودل شوي فرش لاندې پټ و، د وراژدک د ورانو کورونو او ماتو کراچيو بهېر يې وليد، د مسکو په کلوب کې يې د مسکو سپين ږيري يې وليدل چې نه يې څه ځانګړې غوښتنې لرلې او نه يې کوم پلو تلوار کاوه، د مسکو عمر خوړلې ښځې، د مسکو پېغلې او د مسکو بنداړونو او د مسکو انګليسي کلوب، د ټولو تر ليدو وروسته يې ځان په خپل کور کې او د خپل کور په آرامۍ کې احساس کړ. د هغه لپاره مسکو کې ژوند آرامه، مينه ناک، بې غمه او د پخوانيو عاداتونو په شان و، لکه زاړه خيرن کميس سره چې څوک رږدی شوی وي هغه ته له هغو نه بېلېدل ورته ګران و.

د مسکو ټولو مخورو، اعيانو له زړو نه نيولې بيا تر ماشومانو پورې پيير، ته د يوه دېر ګران مېلمانه په توګه چې له پخوا ورته سترګه په لاره او ددوی په منځ کې يې ځای خالي و، هرکلي ووايه. پيير د مسکو د اعيانو لپاره تر ټولو مهربانه، بارحمه، هوښيار، خوشاله،

(c) ketabton.com: The Digital Library

پراخ زړې، ساده، صمیمي، روسي، نرم غاړی او ښاغلی و. د هغه جیبي بکس به ځکه تل تش و چې هغه د ټولو بکس و.

د هغه د خیر او کرم دروازه د ټولو پر مخ پرانستې وه، هېڅ چا له هغه نه د (نه) خبره نه اورېدله. هغه،د هغو نندارتونونو خرڅ چې به دده یا هغه له خوا جوړېدل، ورکاوه، کله ناکله خو یې آن ناوړه او کم ارزښته تصویرونه د یو او بل په سپارښتنه او د خوښۍ له مخې اخېستل او ټولو خیریه موسسو، ټولنو، ښوونځیو، د عیاشانو چړچو، د ماسونو ټولنو، کلیساوو، کتابتونونو او نورو نورو ته به یې د مرستې لاس ورغځاوه. که د هغه دوه اندېوالان چې د ده زیات پوروړي او ده پسې به یې څارنه کوله نه وای، ډېر ژر به دیوالي شوای وای. داسې غرمنۍ او ماښامنۍ به نه وه چې دی دې په انګلسي کلوب کې نه وي، هغه به چې دوه بوتله مارګو نومي، نوي شراب وڅکل او پر څوکۍ کې به یې ډډه ولګوله، سمدلاسه به ترینه چاپیر شول، ټوکې ټکالې، خبرې او نانذرۍ به پیل شوې. هغه به هم دغو مرکو جرګو ته ورولوېد او په خپلو خوږو ټوکو او د زړه له کومې موسکا سره به یې سیالان سره پخلا کول، بل پلو له هغه نه پرته،د ماسونانو د ډلې ماښامونه بې شروشوره او غمجن وو... ټولو ځوانو ښځو او پېغلو ته ځکه ګران و چې هغه نه یوازې له یوې ښځې یا نجلۍ سره چې پر مین شي، بلکې له ټولو،په تېره بیا له ماښامه وروسته په یو اندزه مهربانه او خواخوږی و. د هغه په اړه به یې ویل چې: ښه ځوان دی، خو نارینه نه دي....

پېییر هغه شان بې وزګاره چاروا کی و چې نور په سلګونو تنو په مسکو کې هغه ته ورته و. که اوه کاله مخکې کله چې هغه له بهر نه راستون شوی و، چا ورته ویلي وای، چې دې ته اړتیا نه شته چې د ژوند د تګ لوري لپاره ستونزې آوارې کړي او څه لټوي، ځکه دغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تګ لاره لا د وختـه ټاکل شوې ده... هغه به یې سخت حیران کړای وای.... ایا دی هماغـه ځوک نـه و چې پـه روسیـه کې یې د جمهوریت د راتـګ غوښتنه کوله؟ ایا دی هغه ځوک نه و چې غوښتل یې ناپلیون شي؟ ایا ده نـه غوښـتـه فیلسـوف شي؟ ایـا دی هغـه ځـوک نـه و چې ځـان یې هغـه سپهسالار ګاڼه چې غوښتل یې پـر ناپلیون بـری ترلاسه کـړي. ؟ ایـا دی هغه ځوک نـه و چې لـه فسـاده لـرې بشـري ټـولنې یې غـوښـتـه او د هغـې لپاره یې د نویو اخلاقو د روزنې لټونه کوله او د ځان د کمال رسولو لټه پسې سرګردانه و؟ ایا دی هغه ځوک نه دی چې ښوونځي او روغتونونـه یې جوړول او مریـیـان یې آزادول؟ خو ددې ټـولـو سره سره، هغـه دا دي اوس د یوې بې وفا ښځې بډای مېړه، یو مستعفي چارواکی، د مسـکو د انګلیسي کلوب غړی، د ښو خوا ړو او ځکلو لېوال، ټولـو تـه ګران، د مسکو د اعیانو د ډلې یو مخور، چې تر خوړو وروسته ټنۍ خلاصې او پر ځوکۍ بې غمه ډډه ولګوي. په نرمۍ پر دولت نیوکې وکړي، تر ډېرو پورې دا خبره منلې شو چې دې اوس د مسـکـو د ټـولـو تـر پـامـه، یـو بې وزګار یاور دی چې اوه کاله پخوا ده هم له هغو کرکه لرله.

کله به یې ځان په دې تسلاوه چې دا دي اوس دغه شان ژوند کـوي، خو بیا به نور وحشتناکو خیالونو پسې واخیست، او دې تـه بـه یې پـام شو چې ډېرو کسـانو چې دغـه شان ژونـد پـیـل کـړي او دا لاره یې غـوره کړې، خو دی خو هغه وخت ترې وتلی دی، چې نه ویښـتـه ورتـه پـاتې و او نه غاښونه. د ویاړنو او غرور په وخت کې به یې چې کلـه د ځان پـه اړه فکر کاوه، هغه ځان چور بل ډول بربښېده او تصور به یې کـاوه، چې لـه هغو نورو متقاعدو یاورانو نه چې ده پخوا هغـو تـه پـه سپکه کتـل ډېـر تو پیر لري... په مسکو کې تر څه مودې ژونده وروسته یې نـور خپلو هـم بر خلیکو انډیوالانو ته په سپکه نـه کتـل او کـرار کـرار یې لـه هغـو سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه پیدا کوله، درناوي یې کاوه او پر هغوی هم دا سې زړه خوږېده، لکه پرځان. پر پېیر نور د پخوا په شان د ناهیلو ځپې او له ژوند د کرکې حالت نه راته، خو هماغه پخواني دردونو چې کله به یې پر ده یرغل کاوه، اوس د ده پر زړه کې دیره شوې او یوه شېبه یې هم په کراره نه پرېښوده. له ځانسره به یې ویل:

- دا د څه لپاره؟ ولې؟ په دې دنیا کې ژوند څه معنی لري؟ هغه به هره ورځ ځو واره او په حیرت یې له ځانه دا پوښتنې کولې، هغه د ژوند ناسپړلو اړخونو ته ځیرېده، خو څنګه چې د خپلې تجربې له مخې پوهېده چې دا پوښتنې ځواب نه لري، نو ځکه یې په تلوار هڅه کوله، په هغو سترګې پټې کړي، په دې وخت کې به یې یا کوم کتاب راواخېست یا به کلوب ته لاړ او یا به اپون نیکولاوویچ ته ورغی، چې په ښار کې د خورو شویو آوازو په اړه له هغه سره وغږېږي.

پېیر به له ځانسره ویل:

- ایلن واسیلوفنا چې هېڅکله د خپلې ښکلا نه پرته د بل هېڅ چا او هېڅ شي په اړه فکر نه کوي او په نړۍ کې یو له احمقو نه احمقه ښځه ده، خو خلک هغه یوه خورا هوښیار او ځیرکه ښځه ګڼي او د هغې په وړاندې ملا ماتوي. ناپلیون بناپارت تر هغه پورې چې یو سترنومیالی و، خلکو هغه خوار ګاڼه خو همدا چې یو بې وزګاره لوبغاړی شو، اوس د فرانسې ټولواک غواړي هغه ته خپله لور په غیر شرعي توګه ورنکاح کړي. اسپانویان د کاتولیکو کشیشانو له لارې له خدایه نه شکر کوي، چې د جون په ۱۴ مه یې فرانسویانو ته ماته ورکړې ده او فرانسویان بیا د هماغه کاتولیکو کشیشانو په برکت له خدایه نه شکر کوي، چې د جون په هماغه ۱۴ مه نیټه یې پر اسپانویانو بری موندلی دی. زما ماسوني ورونه په خپلو ورونو قسم خوري چې چمتو دي، خپل سر او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانه له نورو سره په مرسته کې ځار کړي، خو کله چې چا له بې وزلو سره د مرستې غړ وشي له خپل یو روبله هم تېرېدای نه شي.

... موږ ټول ځان د مسیح پیروان شمېرو، د هغه قانون موږ د نورو ښښنې او خپلو همذاتو سره مینې او هغو ته درناوي ته وربولي، هغه قانون چې موږ هغه ته درناوي په ویاړ څلویښت واره، څلویښت کلیساوې په مسکو کې جوړې کړي دي. همدا پرون له زندانه تښتېدلی سړی مو وواژه، او د همدې ګناه ښښونکي قانون چوپړ یعني کشیش سرتېري ته صلیب وروړاندې کړ، چې د حکم د سر ته رسولو مخکې هغه مچ کړي. پېښیر په همدې اند ښښنو کې ډوب و، که څه هم د دغه خبرو دروغ له هر ځایه او له هر چا ورته ښرګند شوی و، او چا ته یې نویوالی نه لاره، ده هم ورسره عادت شوی و، خو دی یې هر وار د یوه نوي شي په څېر په حیرت کې اچاوه. هغه به له ځانسره ویل:

- زما په دې دروغو او تېروتنو سرخلاصېږي، نو زه څنګه هغه ټول څه چې پرې پوهېږم، هغوی ته ووایم؟ دا کار ما په وار وار سره آزمایلی دی او هر وار په دې پوه شوی یم، چې هغوی هم زما غوندې د زړه له کومې پر دې پوهېږي خو یوازې هڅه کوي، چې ښرګنده کړي چې دوی نه پوهېږي او دا ټول سم دي. خو زه څنګه وکړم؟ زه چېرته او چا ته پناه یوسم؟

هغه د ډېرو خلکو په تېره بیا د روسانو هغه بدمرغه استعداد، چې هر څه احساسوي، ښه احساسوه، هغه استعداد چې کولی شي مهرباني او رښتیا ووینې او باور پرې وکړي. هغه استعداد چې د هغه په مرسته په ژوره توګه دروغ او ظلمت ووینې او په ځان کې په هغو کې د ګډون توان وروزي. د ژوند ټولې هلې ځلې د هغه لپاره په ظلمت او دوکې پای ته رسېدلې. هرکار ته به یې چې لاس وراچاوه، د هغه د شور او دروغو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره به مخامخ کېده. هغه ته به يې خندونه جوړول، خو له دې سره سره يې بايد ژوند کړی وای او روزګار يې درلودلای. د ژوند د نه آوربدونکو جرړو کړکيچ نور نو ورته د زغم وړ نه و، نو ځکه د آرامتيا هرڅه به چې پرمخ ورغلل، مخ به يې نه ترې اړاوه. هر بنډار ته يې لاره درلوده، شراب يې پريمانه څکل، انځورونه يې اخيستل او ودانۍ يې جوړولې او تر هرڅه نه يې زيات کتابونه لوستل. هر کتاب به چې په لاس ورته هغه يې لوسته، کتابونه يې په مينه او لېوالتيا لوستل. کورته به لا رسېدلی نه و، چې چوپړانو به جامې ترې واخيستې، ده به سمدلاسه بيا کتاب را واخېسته او لوسته به يې، لوسته به يې او تر هغه به يې لوسته چې ويده به شه. له خوبه وروسته بيا بنډارونه، اپلتې، کلوب، شراب، ښځې، بيا اپلتې، ناندرۍ، کتاب او خوب، دا هغه څه و چې ده په ورځنيو اړتياوو، آن په معنوي روحاني اړتياوو بدل شوي وو. که څه هم د زيات څورب والي له امله داکترانو هغه د شرابو له څکلو منع کړی و، خو بيا هم ده، پريمانه څکل. هغه به تر هغه چې څو جامونه پورته نه کړل، طبيعت به يې نه جوړېده او همداسې پر له پسې به يې څو جامونه په سر واړول، يو ډول خوښي او مهرباني به پرې راخوره شوه او له خپلو خپلوانو او آشنايانو سره ډېره خواخوږې او مينه ناک شو. هغه به په ډېره آسانه هره شخړه بې له هغې چې د خبرې اصلي هدف ته يې پام شي، آواروله. ده به چې يو دوه جامه له ستوني تېر کړل، هغه خبرې به چې تر څو شېبو مخکې ورته ستونزمنې او کړکيچنې بريښېدې، خورا آسانه او آواربدونکې وبريښېدې...هغه يوازې د شرابو د نشې تر اغېز لاندې کولای شول وو ايي:

- دا پريښاني لنډ عمر ده، هرومرو يې په خوښيو بدلوم. ددې پريکړه ما پورې اړه لري، خير که اوس وخت نه لرم بيا به يې وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

راورسېږي او هر څه به څرګند شي. او بيا دغه وخت هېڅکله نه را رسېږده.

سهار به يې چې نشه، والوته او ذهن به يې راتازه شو، د ژوند ټولې شخړې به يې بيا تر سترګو ناآوارېدونکې او ګواښمنې وبريښېدې، نو ژر به يې کتاب راواخيست او په دې به ډېر خوشاله شو، که څوک يې ديدن ته راغلي واى.

کله به هغه کيسې ورياد شوې، چې د جګړې د ډګرونو د سرتېرو په اړه يې اورېدلې وې، هغه اورېدلي و چې کله به سرتېري په خپلو سنګرونو کې د دښمن تر اور لاندې و او څه يې له لاسه نه کېږي، نو دوى هڅه کوي، ځانته لوبې پيدا کړي، چې و کولاى شي دغه ګواښ په آسانۍ وزغمي. د پېير له انده دغه خلک ټول لکه د همدې سرتېرو په شان و، چې هڅه يې کوله، د ژوند له شره ځان وژغوري. يو د نوم او وياړ لېونى و، يو ځان په جواريو کې هېراوه، يوه قوانين ليکل او بل به د ښځو په عياشي کې ډوب و، يوه به هسې کومه لوبه کوله، بل به بيا آسونه زغلول، يو سياست بايلود، بل ښکار ته لاس اچاوه، يو به په شرابو کې لمبېده او بل به ځان دولتي چارو کې بوختاوه. په دغو ټولو چارو کې بايد نه د کوم سپکاوي او نه د کومې بل هغه زيات درناوي وشي. دغه ټولې چارې يو شان دي، خو غوره داده چې په هر ډول کولى شو، بايد له ژونده ځان وژغورو. يوازې بايد له ژوند سره له مخامخ کېدو او د هغه له ډاره او ګواښ نه وتښتو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲

د ژمي په پيل کې سردار نيکولای اندرېوويچ بالکونسکي له خپلې لور سره مسکو ته راغي. سردار بالکونسکي د خپل تېر ويار من ژوند ، پوهې، ځانګړي او له نورو نه توپير لرونکي شخصيت له کبله او په تېره بيا چې د ټولواک الکساندر په وړاندې ټوليز راپارېدونکي خيالات کمېدونکي و ، د هغه د وطن پالنې او فرانسوي ضد خيالات له کبله د هغه ځای د مسکويانو په زړه کې ورځ تر ورځې زياتېده. هغه د دغو کړو وړو له برکته و ، چې ډېر ژر، د ټولو د درناوي وړ او د مخالفينو په يوې غوره نښې بدل شو.

سردار په هغه کال ډېر زوړ شوی و او د زړښت نښې يې ډېر ژر ژر په کړو وړو کې راڅرګندېدې، بې وخته او ناڅاپه به ويده کېده، هره نوې پېښه به يې ژر ژر هېروله، حال دا چې پخوانۍ هغه يې ښې يادې وې... خو سره له دې کله به چې دغه بوډا په تېره بيا ماښام، کميس او پوستين په غاړه، خولۍ پر سر او څنې پودر وهلې، د چای څکلو لپاره له کوټې راووت او د کوم چا په لمسون به يې په غوځه ژبه د پخوانيو پېښو نقلونه پيل کړل، يا تر هغې نه په ترخه ژبه به يې د ورځنيو پېښو په اړه قضاوت کاوه، په ټولو مېلمنو کې به يې د ځان په وړاندې په يوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

انـدازه درنـاوي راپـاراوه. د ده د کـور پرتمینـه مـانۍ، د هغـې لـوړ او سینګار شوي دیوالونه، له خپلو ،تر انقلابه پخوانیو میزونو او څوکیو سره، له سینګار شویو چوپړانو، له دغه بوډا، سخت زړي او د تېر قرن نه پاتې خاوند، له دغې مهرباني او خواخوږې لور او ښکلې فرانسوي ښځې سره چې دواړه د لمانځنې تر کچې هغـه تـه درنـاوي درلـود، پـه میلمنو کې یو ډول درناوي او پرتم رالمسوه...

د شهزادګۍ ماریا لپاره په مسکو کې دغه کورني ژوند خورا ګران تمامېده. هغـه پـه مسـکو کـې لـه پـاک زړو خدايي خدمتګارانو سره د مرکو، خبرو اترو او زړه خوالې نه چې پـه لیسـه ګـورې کـې یـې درلـوده، بې برخې شوې وه. د پلازمېنې ژوند هم د هغې لپاره کوم زړه راښکون نه درلود او نه یې تنده پرې ماتېده.

هغه مېلمستیاوو او بنډارونو ته نه تله او ټول پـه دې پوهېدل، چې پلار یې یوازې چېرته د تګ اجازه نه ورکوي او خپله هم د خپلو روغتیا ستونزو له کبله چېرته نه تله. له دې کبله نورنو چا مېلمستیاوو، نڅاوو او بنډارونو ته نه بلله. شهزادګۍ ماریا ته نورنو د واده کولو هېڅ هیله پاتې نه وه. هغې ښه لیدل چې ددوی کورته، هغه یو نیم ځوان چې راځي او کېدای شي کوم ورځ ددې ریباري وکړي، څنګه ددې د پلار له قهر او غضب سره مخامخ کېږي. سردار نیکولایوویچ څنګه هغوی سپکوي او ښکنځي یې. هغې نه کوم دوست درلود او نـه کومـه خورلنډه. مسـکو تـه پـه سفر کې له خپلو دوو دوستانو نه چې لرل یې، سـخته خوابدې شوې وه. له دغو دوو نه یوه هغه یې پېغله بوري ین وه. د هغې پخوا هم هغـه نـه خوښېده او اوس خو یې هسې له پامه بده شوې وه. هغې تـل هڅـه کولـه چې ځـان لـرې تـرې وسـاتي. ددې بلـه خورلنـډه، ژولیـه نومېده، چې د مسکو اوسېدونکې وه. شهزادګۍ ماریـا پـه تېرو پنځـو کـالو کـې پرلـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پسې هغې ته لیکونه لیکل. اوس یې له هغې سره د یدن شوی و او په لیدو سره یې له هغه نه سخت د پر دیتوب احساس کړی و. ژولیه اوس د خپلو دوو ورونو تر مرګه وروسته، یو له خورا بډایو مېړو لټوونکو پېغلو نه شوې وه، چې په مسکو کې یې سخت نوم ګټلی و. ډېر ځوانان به پرې راټول وو، او هغې داسې تصور کاوه چې دغه ځوانان تازه د هغې په پوهه او هوښیارتیا پوه شوي دي. ټول به پسې روان وو. د هغې د ځوانۍ د پسرلي وروستۍ شپې ورځې وې او داسې یې انګېرله چې د واده وروستی بخت یې له لاسه وزي. هغې تصور کاوه که همدا اوس یې بخت ونه غوړېږي، بیا به ژوند کې د واده کولو نیکمرغي ور په برخه نه شي. شهزادګۍ ماریا به هره پنجشنبه په خورا خواشینۍ دا په زړه کول، چې نورنو هغې ته هېڅوک پاتې نه دي چې دا لیکونه ورته ولیکي، ځکه ژولیه خو همدلته وه، د اونۍ یو وار به یې سره لیدل، خو د هغې له خبرو اترو او د زړه خوالي نه به یې هېڅ خوند نه اخیسته.

... شهزادګۍ ماریا دلته هېڅوک نه لرل، چې ورسره د زړه خواله وکړي او پر خپل زړه د غمونو بار پېټي له هغو سره وویشي. نه یوازې دا چې پر زړه بار پخواني پېټي یې نه سپکېدل، د نویو غمونو او اندېښنو بارونه به نور هم پرې ورکوټه کېدل. د سردار اندرې د راستنېدلو او د هغه د واده نېټه رانېږدې کېده. هغې نه یوازې د خپل ورور سردار اندرې هغه سپارښتنې په ځای کړې نه وې، چې پلار باید واده منلو ته قانع کړي، بلکې د ناتاشې رستوف هرې یادونې، بوډا سردار لېونی کاوه او له حال یې ویسته. هغه به غضب اخیست. د شهزادګۍ پر نورو غمونو یو بل نوی غم هم وربار شوی و. دا غم هغه زده کړې وې چې دې خپل وراره کمکي شپږ کلن وراره ته ویل یې. هغې له وراره سره په خپلو کړو کې، د پلار هغه سختې او تندي موندله، چې دې ټول ژوند لیدلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه. په وار وار هغې ځان ته ویل چې د زده کړې په وخت کې به وراره ته په قهر نه شي، خو هر وار به یې چې د الفبې کتاب راواخېست، له هغه سره به کیناسته، د فرانسوي ژبې الفبې به یې پرانسته او دومره به یې تلوسه شوه، چې څومره ژر کېږي، بې له هر ډول زیاره خپله ټوله پوه وراره ته چې د ترور له قهره یې وحشت درلود، په یو وار سره ورولېږدوي. ماشوم به خپله آرامي له لاسه ورکوله، شهزادګۍ ماریا به هم ورودانګل، په قهر به شوه، چغې به یې وهلې او ماشوم به یې په یوه پښه د کوټې کوم کونج کې دراوه. خو همدا چې هغه به یې په کونج کې ودراوه، خپله به په ژړا شوه او په خپله به له خپلو کړو او طبیعت نه بېزاره شوه. نیکولای جان به د هغې د اوښکو په لیدو په ژړا شو او د هغې له اجازې نه پرته به د کوټې له کونجه وخوځېد، هغې ته به ورغی، په اوښکو د هغې لامده لاسونه به یې د هغې له مخې لرې کړل او تسلي به یې کړه... که د شهزادګۍ ماریا پلار دا دې ته اړوله چې ټوله شپه په ګونډو تېره کړي، یا یې دا وهله، یا یې دې ته اړوله چې لرګي یا اوبه راوړي، هېڅکله به یې په زړه کې تېر شوي نه وای، چې دا کوم درونډ له زغمه لرې یا له ظلمه ډک کار دی، خو دغه هرڅه ځکه ګران، زورونکي، هوکې بې ساري زورونکي دي چې، وراره ته هغه ګران دی، نو ځکه د هغه زورولو دا هم زوروله... په دې وروستیو وختونو کې شهزادګۍ ماریا ته یو بل غم هم پیدا شوی و. دا غم، له خپلې مینځې پېغلې بورې ین سره د دې د پلار خورا زیات نېږدې والی و. دغه ټوکیز ډوله خبره د لومړي ځل لپاره هغه وخت واورېدل شوه چې مشر سردار له ناتاشې رستوف سره د خپل زوی سردار اندرې د واده د تکل د خبرو، تر اورېدو وروسته کړې وه. هغه، هغه وخت ویلي و:

- که سردار اندرې، له دغې نجلۍ سره واده وکړي، دی به هم له

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېغلې بورې ین سره واده وکړي. د هغه خپله دغه ټوکه ډېره خوښېدله او په دې وروستیو وختونو کې یې په پرله پسې توګه (د شهزادګۍ ماریا په اند یوازې د دې د زورولو لپاره) د دې تر مخې پېغله بورې ین ډېره نازوله او له خپلې لور نه خوابدي به یې له هغې سره په مینه کې څرګندوله.

یوه ورځ په مسکو کې بوډا سردار، د شهزادګۍ ماریا تر مخې (هغې داسې وانګېرله، چې هغه لاسي دغه کار وکړ) د پېغلې بورې ین لاس ښکل کړ، هغه یې ځان ته ورنېږدې کړه، وې نازوله او په غېږ کې یې ونیوله. شهزادګۍ ماریا سرسامه او کوټې ته وتښتېده. له دې پېښې نه لا څو دقیقې تېرې نه وې، چې پېغله بورې ین دې پسې راغله، په موسېدو موسېدو او خندا یې هغې ته د کومې خوښې خبرې پیل کړې. شهزادګۍ ماریا په چټکۍ له سترګو اوښکې پاکې او په ټینګو قدمونو پېغلې بورې ین ته ورنېږدې شوه، داسې بربښېده چې خپله هم نه پوهېده چې څه کوي، په تلوار، لوړ او بې واکه غږ یې، په چغو چغو پردغې فرانسوي نجلۍ غږ وکړ:

- دا بې حیایي ده، دا بې شرمي ده، دا سپکاوي دی چې د هغه له کمزورالي نه داسې بې ځایه ګټه...

خپلې خبرې یې لا پای ته نه وې رسولې چې ژړا او ساندو د هغې ستوني راونیو، خو هغې چغې کړې:

- ووزه، ناولئ، وزه زما له کوټې نه، ووزه، د باندې ووزه.

بله ورځ مشر سردار له لور سره یوه خبره هم ونه کړه او د هغې دې ته پام شو، چې د غرمې په ډوډۍ کې هغه چوپړانو ته سپارښتنه وکړه چې د ډوډۍ ویش له پېغلې بورې ین نه راپیل کړي. تر ډوډۍ نه وروسته چې کله شربت ویشل کېده، د عادت له مخې، تر هر چا نه د مخه لومړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهزادګۍ ته قهوه ورووړه، مشر سردار ناڅاپه له قهره تک سور شو، چغه یې کړې، په لېوني غږ یې د فلیپ نومي چوپړ خوا ته ورودانګل، او سپارښتنه یې وکړه چې هغه پوځ ته ولېږئ، چې سرتېري شي.

مشر سردار چغې وهلې:

- غوږونه مو کاڼه دي، تاسو ته بیا بیا وایم، تاسو ته وایم، هغه (پېغله بوري ین) د دې کور لومړنۍ مېرمن ده، هغه تر ټولو نه ما ته نېږدې دوست دی.

هغه چې له قهره خوټېده د لومړي ځل لپاره یې په دې حال، شهزادګۍ ماریا ته مخ ورواړاوه او بیا یې چغه کړل:

- خدای مه کړه که یو ځل بیا د پرونۍ شپې په شان بیا ځان ته دا حق ورکړې او هغې ته څه ووایې، بیا به نو ګورئ او پوه به شې چې د دې کور اصلي واکمن څوک دی، څه ورکه شه، چې مردار مخ دې ونه وینم، لاړ شه او ښښنه ترې وغواړه!

شهزادګۍ ماریا له امالیا افګینیفنا او له پلار نه ښښنه وغوښته، هم د ځان په خاطر او هم د فلیپ په خاطر، چې له هغه یې د مینځګړیتوب هیله کړې وه. په دغه شان شېبو کې د ماریا په ګوګل کې یو ډول د ځان ښندنې ویاړ او غرور راپاربده. په همداسې شېبو کې ناڅاپه، همدا پلار چې دې په زړه کې یې هغه بې رحمه ګاڼه، غانده یې، د دې خوا ته یې لاس غځاوه چې خپلې عینکې چې د ده خپلې مخې ته پرتې وې، واخلي، لاس به یې عینکو تر څنګ دا خوا هغه خوا ځکه ښوراوه، چې ده هغه نه لیدې، یا هغه څه چې څو شېبې مخکې تېر شوي و، وریادولی یې نه شو، یا به یې پښې رېږدېدې او په لاره به تلای نه شو، یا به یې شاو خوا کتل، د ده، دغه حال چا لیدلی نه و، یا کله به چې پر میز مېلمانه نه وو، چې دی بوخت وساتي، خوب به یووړ، ناڅاپه به

(c) ketabton.com: The Digital Library

ويده شو ، دستمال به يې له لاسه ولوېد ، رېږدېدونکی سر به يې قاب تـه ورونښوېد ، نو هغه وخت به شهزداګۍ ماريا په زړه کې ويل:

- هغه زړو او ضعيفه دی او زه ځان ته حق ورکوم، هغه وغندم.

په دغه شان شېبو کې به يې له ځانه زړه بد شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳

۱۸۱۱ کال و چې يو فرانسوي داکتر مسکو ته راغي او خورا نوم يې وګاټه. هغه جګه ونه، ښکلی، مهربانه او د زياترو فرانسويانو په شان، هغه شان چې په ټول مسکو کې يې سره ويل، د طبابت په چارو کې بې جوړې او نوم يې متيفه و. د مسکو د مخورو او اعيانو په کورونو کې هغه ته نه د طبيب، بلکې د يو سيال په څېر هرکلی ويل کېده.

مشر سردار نيکولای اندربوويچ چې تل يې د خپلې زمانې په ډاکترانو ملنډې وهلې وې، د پېغلې بوري ين په خوښه هغه خپل کورته پرېښود او آن له هغه سره عادت هم شو. داکتر متيفه به، په اونۍ کې دوه واره، د هغې د ليدنې کتنې لپاره راته.

يوه ورځ چې د نيکولای د نامه ورځ و. (هر نوم خپله ورځ لري) د مسکو ټولو اعيانو او مخورو په دغه ورځ د مبارکۍ لپاره دده کور ته د ورتګ تکل کړی و او د ده د کور د ودانۍ خواته راټول شوي وو، خو مشر سردار سپارښتنه کړې وه چې يو ازې هغه څوک به ده ته ورپرېږدئ او دی به يې منې، چې ده يې نوم ليکلی او شهزادګۍ ماريا ته يې سپارلی وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

داکتر متیفه، چې لا سهار مبارکۍ ته راغلی و ، د خپل داکتروالي په دریغ کې، ځان له دغو بندیزونه آزاد ګڼلی... او د مشر سردار مبارکۍ ته ورسېدلی و. له بده بخته هغه ورځ له سهاره د مشر سردار طبیعت خټه و او له غرمې نه مخکې یې د کور پر هر غړي کومه نیوکه کړې وه او داسې یې ښودلې وه چې ده ته دوی چې څه وایي، دی نه پرې پوهېږي او دی هم چې څه وایي نور نه پرې پوهېږي. شهزادګۍ ماریا په بشپړه په دې ډاډه وه چې د هغه ددغه شان خټه طبیعت پای، په یوه ناڅاپه غضب او لېونتوب لکه څوک چې د ډک توپک تضمین نه کوي، پای ته رسېږي. له سهاره هغه د پلار کوټې ته تله او راتله او دغه ډز ته سترګې په لارې وه. د داکتر تر راتګه پورې هر څه په خیر تېر شول. وروسته له هغه چې داکتر راغی، د مشر سردار کوټې ته ورننوت، شهزادګۍ ماریا یو کتاب راواخیست او د هرکلیو د کوټې د دروازې شاته کېناسته. دې له هغه ځایه کولی شو ، هغه څه واوري چې د پلار په کوټه کې تېرېدل.

هغې لومړی د متیفه غږ واورېد ، بیا یې د پلار او تر هغه وروسته دواړو غږونه غبرګ او هم مهاله د کوټې دروازه په خړس راخلاصه شوه. د متیفه وحشت اخیستې څېره سره له تور ښایسته کاکله په دروازه کې راښکاره شوه او هغه پسې مشر سردار چې خپله لوړه خولۍ یې پر سر، اوږد کمیس په غاړه، څېره یې له قهره نه پېژندل کېده، سترګې یې له خپل حاله وتلې وې، هغه پسې راووت.

سردار نارې وهلې:

- نه پوهېږئ؟ خو زه ښه پوهېږم ! د بناپارت چوپړه ! فرانسوي جاسوسه ! ورکېږه، له سترګو مې ځان پناه کړه ! تا ته وایم ژر کوه ! وزه له کوره مې ووزه او دروازه یې په خړس ورپسې ورپورې کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

متیفه، اوږې پورته وا چولې او د پېغلې بوري ين خواته، چې د سردار د چغو په اورېدو يې له ګاونډي کوټې نه رادانګلي و، ورغې او وې ويل:

- د سردار حال خورا ښه نه دی، صفرا، د وينې دربدل، د سکتې امکان! مګر ښه به دا وي چې آرامه اوسئ! تاسو مه ډارېږئ، که وشول، سبا به بيا راشم. د چوپتيا په نښه يې ګوته پرشونډو کېښود او په تلوار د باندې لاړ. د دروازې له شا نه د سردار د ګامونو د ډبهارې، د شروشور او ښکنځلو غږ راته، چې ويل يې:

- جاسوسانو، خاينينو! هرې خواته جاسوسان خواره شوي دي! اوس څوک په خپل کور کې هم يوه شېبه موږ په کراره نه پرېږدي، او امنيت نه لرو.

مشر سردار د متيفه تر تګه وروسته، شهزادګۍ ماريا ځانته وروغوښته او خپل زړه يې ښه پرې تش کړ. د شهزادګۍ ماريا ګناه دا و چې دغه جاسوس اجازه ورکړې وه چې دده کوټې ته ورشي. هو کې، دده خپله ويلي و، ايا دده سپارښتنه نه وه کړې، هېڅ هغه چا ته چې نوم يې دده د مېلمنو او رابلل شويو کسانو په ډله کې نه وي ليکلی، دده ته د ننوتلو اجازه ورنه کړي؟ دغه احمق سړي ته چا اجازه ورکړې وه چې دده ته ورننوزي؟ دا ټول د هغې (شهزادګۍ ماريا) له لاسه دي. هغه ويل:

- تر هغه پورې چې هغه (شهزادګۍ ماريا) وي، دی به يوه شېبه هم په کراره نه وي، آن هغه نه پرېږدي چې په کراره مړ شي.

- نه لور جانې! موږ بايد سره جلا شو! ته په دې ښه پوهېږئ، زه نور نو د دغه شان ژوند زغم نه لرم!

بوډا دا وويل او له کوټې نه ووت. داسې يې وانګېرله چې ګواکې کېدای شي لور يې بيا په کوم ډول نه په کوم ډول زړه وکړي او څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وو ايي، بېرته راو ګرځېد ، هڅه يې وکړه چې آرام وبرېښېږي، په خورا کراره ژبه يې وويل:

- کېداى شي تصور وکړې چې دا خبرې مې له قهره کړې دي، نه، نه، دا ده، ګورئ چې آرام او کراره يم، دا خبره مې خورا په هوښيارۍ کړې دي. څه، څه لاړه شه او ځان ته کوم ځاى پيدا کړه. خو آرامي يې پاى ته ورسېده، په يوه ياغي قهر يې چې کېداى شي له يوه مينه ناک زړه نه را پاڅېدلى و، په داسې حال کې چې له غضب يې سوکونه تړلي و، په خورا لوړ آواز او چغه وويل:

- ولې يو لېونى نه پيدا کېږي، چې دغه وکړئ؟ دروازه يې په زوره ووهله او پېغله بوري ين يې ځانته وروغوښته. نور نو دهغه له کوټې نه کوم غږ وانه ورېدل شو.

د ماسپښين دوه بجې وې چې د ده له خوا شپږ تاکل شوي مېلمانه د غرمنۍ لپاره راغلل. دغه مېلمانه، پېژندل شوى ګراف راستوپچين، شهزاده لوپوخين سره له وراره او جنرال چاتروف چې د سردار د خدمت د دورې انډيوال و، له ځوانانو نه، يو پيير او بل باريس دروبتځکوي وو.

باريس چې څو ورځې مخکې، د خپلو رخصتيو د تېرولو لپاره مسکو ته راغلى و، غوښتل يې چې له سردار نيکولاى اندرېوويچ سره پېژندګلوي پيدا او د هغه پام يې لا د مخه دومره ځانته وراړولى و چې د خپل عادت برخلاف چې ځوان مجردان هېڅکله خپل کورته نه وربولي، دى ده ته ورشي.

د سردار بالکونسکي کور که څه هم د اشرافي بنډار ځايونو په ډله کې نه راته، خو داسې يوه کوچنى ځاى و چې هومره د بنډارچيانو د پام وړ نه و، خو هغه ته لاره موندل ويا ړ ګڼل کېده. په دې خبرې يوه اونۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

پخوا باریس هغه وخت پوه شوی و ، چې د ستري قوماندانۍ قوماندان د ده په مخ کې راستوپچین ته بلنه ورکړه چې د نیکولای د جشن په ورځ، غرمنۍ له ده سره تېره کړي، خو راستوپچین ورته ویلي و:

-په دغه ورځ زه تل د نیکولای اندرېوویچ درناوي ته ورځم.

ستر قوماندان ځواب ورکړی و:

ښه، ښه وبښئ،روغتیا يې څنګه ده؟

د دغه کوچنۍ ډله ،خلک چې د غرمنۍ نه مخکې، په پخواني دود جوړه شوې، لوړ چت او زړو میزو او څوکیو لرونکې کوټې کې راټول شوي وو ، داسې یوې قضايي ډلې ته پاتې کېدل چې د قضا یوې پرتمینې غونډې ته راټول شوي وي. ټول چوپ و ، که څوک غږېده هم خورا په کراره غږېده. سردار نیکولای اندرېوویچ په کراره، چوپه خوله،خو په جدي بڼه راووت. شهزادګۍ ماریا تر پخوا نه چوپه او با حیا برېښېده. مېلمانه په خورا احتیاط له هغې سره د غږېدا تکل کاوه، ځکه لیدل يې چې هغه له دوی سره د خبرو لپاره هېڅ ډول لېوالتیا نه ښيي. یوازې ګراف راستوپچین و چې د خبرو اترو لړۍ يې تازه ساتله، هغه له ښاري خبرونو نه راپیل، بیا تر سیاست پورې په هر څه کې غږېده.

لوپوخین او عمر خوړلی جنرال به، کله ناکله په خبرو کې ګډون کاوه، سردار نیکولای اندرېوویچ داسې غوږ نیولی و ، لکه مشر قاضي چې د نورو ګزارش ته غوږ او یوازې کله کله په چوپیتیا او کله هم په کومې لنډې خبرې دا ښيي چې ده ته وړاندې شویو او اورول شویو خبرو ته يې پام دی.

له خبرو اترو نه داسې څرګندېده، چې په دې ډله کې ټول راټول شوي کسان له هغه څه نه چې په سیاسي بهیر کې کېږي، ناراضه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددوی په تصور ورځ تر ورځې هر څه د خرابۍ پلو روان دي، خو د حيرت او تعجب وړ خبره دا وه چې کله به خبره ټولواک ته ورسېده، وياند به يا خپله يا د بل چا له خوا دربدو او چوپيتيا ته اړ کړل شو.

د ډوډۍ په وخت کې خبره وروستيو سياسي حالاتو، د ناپليون له خوا د (اولوينبورګ) لاندې کولو او د روسيې د دربار له خوا د اروپا ټولو دربارونو ته د ناپليون په اړه د يو ترخه ياددښت لېږلو ته ورسېده.

ګراف راستوپچين وويل:

- ناپليون له اروپا سره داسې کړه کوي لکه د سمندرونو يو غل يې چې د بېړۍ د لاندې کولو لپاره کوي. هغه خپله دا خبره څو واره پر له پسې تکرار کړه:

- دا د اروپا د شاهانو اوږد صبر او په هر څه سترګې پټول، خورا حيرانونکي دي، خبره اوس د عيسويانو مذهبي مشر پاپ ته رسېدلې، ناپليون بې له هغه چې وشرمېږي، غواړي د کاتوليکانو مذهبي مشر راوپرزوي، خو دوی ټول چوپه خوله ورته ګوري. يوازې زموږ ټولواک دی چې د اولوينبورګ د شهزاده د لاندې کولو په وړاندې يې غږ پورته کړی او هغه هم... او ګراف راستوپچين ناڅاپه چوپ شو، هغه داسې احساس کړه، چې دی هغه بريد ته رسېدلی، چې نور نو له هغه اوښتل او د نيوکو اجازه نه شته.

سردار نيکولای اندرېوويچ وويل:

د لاندې شوي اولوينبورګ په ځای يې د مراسمو لپاره بل ځای ښودلی دی. هغه شان لکه ما چې خپل مريبان له ليسه ګوري نه، بوګوچارې او يا ريزان ته ولېږل، دوی هم له (شهزاده) سره همداسې کوي.

باريس چې په خورا درناوي مرکې ته راګډ شو، وې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د الوینبورګ شهزاده دغه بد مرغي په عجیبه صبر او مېړانې زغمي. هغه دا خبره څکه وکړه، چې له پترزبورګ د راتګ نه مخکې یې د شهزاده د دیدن ویاړ په برخه شوی و. سردار نیکولای اندرېوویچ دغه ځوان ته داسې وکتل، چې ګواکې غوښتل یې څه ووایي، خو بیا یې دا فکر وکړ چې هغه د ده د خبرو لپاره لا ډېر ځوان دی.

ګراف راستوپچین په داسې یوې ژبه چې ګواکې څوک د کومې آشنا پېښې په اړه خبرې کوي وویل:

- ما د الوینبورګ د پېښې په وړاندې زموږ د سخت غبرګون یادداښت ولوست، زه د دغه یادداښت د لیکنې له انشایي ضعیفوالي نه په حیرت کې شوم.

پییر د سادګۍ په یوې حیرانتیا، راستوپچین ته کتل او په دې نه پوهېده چې د دغه یادداښت د لیکنې د انشا ضعف دی ولې حیران کړی دی، هغه وویل:

- ښاغلیه ګرافه! زه په دې نه پوهېږم، چې د یادداښت د انشا ضعف څه اهمیت لري، اصل خبره په متن کې ده. متن باید غوره او معنی لرونکي وي.

ګراف راستوپچین ځواب ورکړ:

- ګرانه! چېرته چې پنځه سوه زري پوځ راټولوې، هغو ته به په ښه ښکلی توګه لیکل ګرانه خبره نه وي. او پییر په دې پوه شو، ولې د یادداښت ناښکلې لیکنې د ګراف خاطر خته کړی دی... خبرې اترې اوږدې، خو بالاخره یې وروسته له کباب شویو غوښو او کچالانو شامپاین (نرم شراب) راوړل، ټول له خپل ځایه پاڅېدل او بوډا ته یې مبارکي وویله. شهزادګۍ ماریا هم هغه ته ورنږدې شوه.

مشر سردار په ساړه او کړکیچن غلچک هغې ته وکتل او خپل له

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګونځو ډک او خړپل شوی مخ یې هغې ته ورواړاندې کړ. د هغه د څېرې ټول حالت لور ته ویل چې د دوی سهارنۍ خبرې یې هېرې شوې نه دي، سهارنۍ پریکړه په خپل ځای پاتې وه، خو یوازې او یوازې د مېلمنو له برکته هغه اوس نه غواړي د هغه په اړه وغږېږي.

تر ډوډۍ نه وروسته کله چې دوی قهوه خانې ته لاړل، ټول یو ځای کېناستل.

سردار اندرې نیکولایوویچ کې، یو شور او لېوالتیا راوپارېده او د پېښېدونکې جګړې په اړه یې خپل نظر واوراوه.

هغه وویل چې له ناپلیون سره به زموږ جګړه تر هغه وخته بد مرغه او بې ګټې وي، چې موږ له المانیانو سره د ټلواله او ملګرتیا غوښتنه او د تیلزتسکي د تړون له مخې د اروپا په چارو کې ځان ته د لاسوهنې حق ورکوو. موږ باید نه د اتریش لپاره او نه د اتریش سره جګړې ته ورګډ شو، زموږ بهرنۍ سیاست باید ټول په ختیځ کې پیاوړی، خو د بناپارت په وړاندې یوه لار لرو، په پولو کې قوي پوځ او پیاوړی سیاست. په دغه شان یو دریځ کې به بناپارت هېڅکله د ۱۸۰۷ کال په شان بیا پر موږ د تېري زړه ونه شي کړای.

ګراف راستوپچین وویل:

- ښاغلیه سرداره !موږ کله کولای شو ،له فرانسویانو سره وجنګېږو ؟ایا موږ کولې شو د خپلو ښوونکو او پیرانو په وړاندې ودرېږو ؟ زموږ ځوانانو ته وګوره ! زموږ پېغلو ته لږ پام وکړه ! فرانسویان زموږ خدایان او پاریس زموږ لپاره جنت دی.

هغه خپل غږ دومره لوړ کړ چې ټول یې واوري:

- کالي مو فرانسوي دي، خیالات مو فرانسوي دي او احساسات مو فرانسوي دي ! ښه ده تاسو متیفه له څټه نیسي او له کوره یې باسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې فرانسوي دی، خو پېغلې او ښځې خو هغې پسې منډې وهي او ورته په ګونډو دي. هو کې جلالتمابه سرداره ! کله چې سړی دې ځوانانو ته ګوري، زړه يې غواړي چې د ستر پيتر سوټی له موزيم نه راواخلي او په روسي ډول د هغوی لاس او پښې او ډډې ښې پستې کړي، چې بيا دا لېونتوب ونه کړي.

ټول چوپ شول او مشر سردار چې موسکا يې پرشونډو خوره وه، راستوپچين ته کتل او له هغه سره يې د ملګرتيا په نښه سر ښوراوه.

راستوپچين په خپلې ځانګړې چټکۍ سره پاڅېد . لاس يې مشر سردار ته وروغځاوه او وې ويل:

- ښه، که اجازه راکړئ جلالتمابه، نور به نو درنه لاړ شو . ستاسو روغتيا او اوږد عمر غواړو.

مشر سردار د هغه لاس په خپل لاس کې کېښکود . خپله بشره يې د ښکلولو لپاره هغه ته وروړاندې کړه او وې ويل:

- ګرانه د خدای په امان ! ستا دا خبرې لکه ښکلی ساز تل د زړه په غوږو اورم. او له راستوپچين سره نور هم پاڅېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۴

شهزادګۍ ماريا د هرکلو په کوټه کې ناسته او د بوډاګانو خبرې اترې او غيبتونه يې اورېدل.
هغې د دغو خبرو نه په يوه هم نه پوهېده او سر يې نه پرې خلاصېده. هغې يوازې د يو شي په اړه فکر کاوه او هغه دا و ،نه چې مېلمانه له دې سره د پلار په خوابدۍ پوه شي. د هغې آن لا د دروبتڅکوي (چې د دربېيم وار لپاره د دوی کورته راغلی و) هغې مهربانۍ او خواخوږۍ ته هم پام شوی نه و ، چې د غرمنۍ په وخت کې يې له دې سره کړې وه.
شهزادګۍ ماريا په پريشان او پوښتنيز غلچک پېير ته وکتل، هغه چې موسکا يې پرشونډو خوره او خولۍ يې په لاس کې وه او د مشر سردار تر وتلو نه وروسته دواړو يوازې پاتې شوي و ، هغې ته ورنېږدې شو. پېير له خپل غټ ځان او ځوربوالي سره ، په څوکۍ کې د هغې تر څنګ ځان وروا چاوه او وې ويل:
- اجازه ده ، چې لږ نور هم کېنم؟
شهزادګۍ ماريا ځواب ورکړ: اخ، کېنه ! د هغې غلچکو له هغه پوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ستا هېڅ شي ته پام نه شو؟

پېير چې تر غرمنۍ نه وروسته يې طبيعت ښه جوړ و، خپلې مخې ته يې کتل، کرار کرار يې خندل او وې پوښتل:

- شهزادګۍ! تاسو دغه ځوان له پخوانه پېژنئ؟

- کوم ځوان؟

- دروبتځکوي.

- نه، ډېره وخت نه کېږي.

- ښه، هغه مو خوښېږئ؟

- هوکې په زړه پورې او ښه ځوان دی...

شهزادګۍ ماريا چې لا د خپل پلار د سهارنۍ شور په خيالو کې ډوبه وه، وې ويل:

- پوه نه شوم ځنګه مو د هغه په اړه وپوښتلم؟

- له دې کبله چې ما هغه پسې څارل او يو څه ته مې پام شو، ځکه چې د پترزبورګ يو ځوان هسې له هغه ښاره، مسکو ته د خپلو رخصتيو د تېرولو لپاره راځي، د هغه هدف دلته د يو بډايې ناوې پيدا کول هم دي.

شهزادګۍ ماريا وويل:

- او تاسو هغه پسې څارل؟ په زړه پورې خبرې ته مو پام شوی دی؟

پېير چې هماغه شان خندل، وويل:

- دغه ځوان پرته له دې اوس بل کار نه لري، هر چېرې چې بډايې پېغلې دي، دی همالته ښوري. زه اوس لکه کتاب پر هغه پوهېږم، اوس په شک کې دی، چې پر چا بريد وکړي، د تا پلو ته راشي او يا د پېغلې کاراګينا خواته ورشي. ځکه د هغوی کورته هم پرله پسې ځي راځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- عجبه ده، د هغو کورته هم ځي راځئ؟

- هوکې ډېر زيات. تاسو د نجونو د زړونو د لاس ته راوړلو په نويو لاروچارو پوهېږئ؟

شهزادګۍ ماريا وويل: نه!

پېير وويل:

- اوس ددې لپاره چې د مسکو د نجونو خوښ شي، بايد ځان لږ شاتته سودايي ښکاره کړې او دغه ځوان چې کله د پېغلې کاراګينا په مخ وي، ډېر سودايي بريښي.

شهزادګۍ ماريا چې د پېير مهربانې څېرې ته کتل او هماغه شان په خپلو غمونو کې ډوبه وه، وې ويل:

- رښتيا وايئ؟

هغې په زړه کې وويل:

- که مې دا پريکړه کولای شوای چې پر خپل زړه د بار غم پېټې له چا سره وويشم، څومره به ښه شوي وای، څومره به مې زړه غوښتل چې همدې پېير ته د زړه ټول حال ووايم، هغه څومره مهربان او زړه سواندی سړی دی. زړه به مې تش شوی وای، که هغه راته ويلي وای چې څه وکړم!

پېير وپوښتل:

له هغه سره به دې واده کړی وای؟

شهزادګۍ ماريا چې اوښکې يې له سترګو راشېوه شوې داسې چې آن دې خپله هم دراتوبېدو هيله نه لرله، ناڅاپه وويل:

- اخ، د خدای لپاره ګرافه! تاسو څه وايئ؟

په ژوند کې مې کله داسې شېبې هم وې چې زړه مې غوښتل هرڅوک چې وي، زه واده ورسره وکړم. پوهېږې، دا څومره ګرانه ده چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو څوک درته ګران وي او داسې وانګېرې (په دې شېبه کې يې له ژړا نه آواز په رېږدېدو شو) چې هغه ته پرته له خوابدي رسولو بل هېڅ نه شې کولای، په تېره بيا چې په دې پوه شوي چې د دغه حالت د بدلول دې هم له لاسه نه کېږي. نو هغه وخت پرته له دې بله لاره نه پاتې کېږي، چې هر څه پرېږدې... ترينه لاړ شې، خو زه به چېرته لاړ شم؟ زه هېڅوک نه لرم.

- تاسو څه وايئ، شهزادګۍ په تاسو څه شوئ دئ؟

خو شهزادګۍ پرته له هغه چې څه وواييي په ژړا شوه.

- زه نه پوهېږم نن په ما څه شوي دي، زما خبرو ته غوږ مه نيسئ او هغه څه مې چې ويلي هغه هم هېر کړئ.

د پيېر ټوله خوشالي په خواشينۍ بدله شوه. په خورا پريشانۍ يې له هغې نه پوښتنې کولې او هيله وکړه چې ده ته خپل زړه تش او ټول غمونه ورته وواييي. خو شهزادګۍ ماريا پر له پسې خپله دا يوه هيله تکراروله چې ددې نه اورېدلې خبرې هېرې کړي او خپله يې هم په ياد نه و چې څه يې ويلي دي. او ددې يوازيني غم هم دا دی چې د سردار اندرې واده به، د پلار او زوی اړيکې خورا کړکيچن کړي.

شهزادګۍ ماريا ددې لپاره چې خبره بل پلو واړوي، وپوښتل:

- تاسو د رستوف د کورنۍ په اړه څه اورېدلي دي؟ ما اورېدلي دي چې هغو به ژر راشي او اندرې ته هره ورځ سترګه په لاره دي. زه هيله لرم چې هغوی دلته سره وګوري.

پيېر پوښتنه وکړه:

- هغه به اوس دې ټولو خبرو ته په کوم نظر ګوري؟

د هغه له کلمې نه د پيېر مقصد مشرسردار او د هغه سخت دريځ و.

شهزادګۍ ماريا پرته له هغه چې ځواب ورکړي، سر يې وښوراوه.

شهزادګۍ ماريا وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- څه کولای شو وکړو؟

څو میاشتې وروسته یې یو کلنه موده پوره کېږي، حالت هم کوم ښه زیري نه لري. زما غوښتنه دا ده چې خپل ورور د لیدنې د لومړیو شپېو نه وژغورم. زما هیله دا ده چې ژر تر ژره راورسېږي او زه ناتاشاووینم. ګوره! کولې شې راته ووایې، لاس دې په زړه کېږده او رښتینې خبره راته وکړه، دا نجلۍ څنګه نجلۍ ده؟ تاسو د هغې په اړه څه فکر کوئ؟ هر څه چې د هغه په اړه پوهېږې ټول رښتیا راته ووایه. تاسو خو پوهېږئ، چې ورور مې، سردار اندرې څومره لوی پېټی ته اوږه ورته کړې او د پلار د خوښې بر خلاف یې له ناتاشې سره د واده کولو تکل کړی دی، زه غواړم په هر څه پوه شم.

پیېر د یوې ناڅرګندې غریزې له مخې، داسې احساس کړه، چې د ناتاشا په اړه د شهزادګۍ ماریا دغه پرله پسې پلټنې، شک او ګمان، ددې ښنه ده چې د خپلې راتلونکې ورینداره په اړه ددې په زړه کې هم ډېرې خبرې دي او هیله یې لرله چې پیېر ی دهغه د ورور دا خوښه ونه مني، خو پیېر هغې ته هغه څه وویل چې زړه یې احساسول نه دا چې د عقل تلې تلل، هغه خپله پوه نه شو، چې ولې تک سور شو، خو وې ویل:

- نه پوهېږم، ستا دې پوښتنې ته څنګه ځواب ووایم. زه چور د دغې نجلۍ له زړه نه خبر نه یم. زه د هغه په اړه هېڅ اټکل کولای نه شم، هغه خورا زړه وړونکې ده، خو په دې نه پوهېږم چې څنګه او ولې؟ نور په هېڅ نه پوهېږم، دا هغه څه و چې د هغه په اړه زه پرې پوهېږم.

شهزادګۍ ماریا یو سوړ اسویلی وکړ او د هغې بشره داسې وه چې ګواکې غواړي ووایي:

- له دې نه پرته مې د بل څه انتظار نه درلود او زه له همدې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډارېدمه. هغې وپوښتل:

- هغه هوښیاره او ځیرکه ده؟

پيير په خیالو کې ډوب شو او وې ويل:

- زه تصور کوم نه، کولای شم ووایم، هو ! هغه باید ځیرکه او هوښیاره نه وي. هوکې، نه هغه زړه ورونکې ده او بس.

او شهزادګۍ ماريا د نه په نښه بیا سر وښوراوه.

- پوهېږم څومره مې زړه غواړي چې راته ګرانه واوسي، که له ما نه دې مخکې ولیده، هیله لرم چې زما له خوا دغه ورته ووایئ.

پيير وويل: اورېدلي مې دي چې نن سبا راځي.

شهزادګۍ ماريا پيير ته وويل:

- تکل يې کړی دی چې له خپلې راتلونکې وريندارې سره نږدې او خورلنده شي او هڅه وکړي چې مشر سردار هم د هغې ګرانښت ته وهڅوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵

باریس په پترزبورگ کې ځانته بډایه ناوې په پیدا کړای نه شوه، نو ځکه د دې ارمان د پوره کولو لپاره مسکو ته راغی. په مسکو کې هم هغه د دوو کورنیو او بډایو ناویو، شهزادگۍ ماریا او ژولیه په ټاکنه کې حیران پاتې شوی و.

که څه هم شهزادگۍ ماریا له خپلې ټولې ناښکلتوب سره، د باریس لپاره تر ژولیه نه ښکلې او زړه راښکوونکې برېښېده، خو د پېغلې بالکونسکي له خوا د باریس لپاره له هغه سره مینتوب د اسې آسانه نه برېښېده. له هغې سره د مشر سردار د نوم پر کالیزه کې، د باریس هلوځلو په دې هیله چې ورسره وغږېږي او د زړه حال ورته ووایي، هېڅ گټه ونه کړه او له هغې نه ،د گنگو ځوابونو نه پرته بل هېڅ څه وانه ورېدل. داسې برېښېده چې هغې د باریس خبرې هېڅ اورېدلې نه وې.

ژولیه برعکس په خورا مینه او لېوالتیا د باریس هر وکړو ته په درناوي کتل او په هغو خوشالیدله.

ژولیه اوه ویشت کلنه او د خپلو دوو ورونو تر مرگه وروسته، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی ټوله شتمني دې ته پاتې شوې وه، که څه هم خپله پخوانی مالګينتوب يې له لاسه ورکړی و او په پوره اندازه بدرنګه بربښېده، خو دې نه يوازې ځان د ښکلا بېلګه ګڼله بلکې تصور يې کاوه، چې له پخوا نه لا ښکلې او په زړه پورې شوې ده. ددې دا تصور له دې کبله و چې لومړی خو هغه يوه شتمنه او بډايه ناوې وه او له بله پلوه هر څومره به چې ددې عمر پخېده د نارينو لپاره له هغې سره غږېدل او آشنا کېدل آسانېدل. نارينو له هر ډول غوښتنو او شرطونو پرته کولای شول، د هغې په مېلمستياو او بنډارونو کې ګډون وکړي... هغه ځوان چې لس کاله مخکې نه شو کولای هغه کورته چې يوه ولس کلنه پېغله ژوند کوي ورشي، ځکه هلته ورتګ به سلګونې خبرې او آن بدنامی پيدا کولې، اوس يې په خورا زړورتيا کولای شو هره شپه د هغې کره ورشي او له هغې سره نه د يوې پېغلې چې د ريبارانو په تمه وه وګوري، بلکې د ښځتوب او نارينتوب له خبرو لرې يې هغه سره ناسته ولاړه کولای شوه.

هغه ژمی، د کاراګين کور په مسکو کې تر ټولو مېلمه پال او له خوښيو ډک کور و. له مېلمستياوو او بنډارونو نه پرته چې مېلمانه به وربلل کېدل، هره ورځ به ډېر خلک په تېره بيا ځوانان هلته راټوليدل. د شپې په دولسو بجو به يې ډوډۍ خوړله او تر دوه درې بجو به هلته پاتې کېدل. د نڅا هېڅ داسې بنډار، د تياتر ننداره او بل د خوښۍ محفل به نه و، چې ژوليه هلته ورنه شي. د هغې جامې تل د وروستي دود سره برابرې وې. خو ددې ټولو خبرو سره سره، ژوليه ډېره ناهيله او هرچاته ويل چې هغه په هېڅ چا او شي، نه په دوستۍ، نه په مينې او نه په کومې خوښۍ، په هېڅ شي باور نه لري او يوازې په هغې دنيا کې د آرامۍ او کرارۍ په هيله ده. د هغې غږېدا او کړه وړه هغې نجلۍ ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاتې کېدل چې يا يې کومه ستړه ناهيلۍ ليدلې وې، يا يې خپل زړه ته ګران څوک له لاسه ورکړی وي او يا هم په ژوند کې چا سخته دوکه کړې وي. که څه هم د دغو ټولو نه يو هم دې ته ورپېښ شوي نه و، خو هغې ته هر چا په دې سترګه کتل او آن خپله يې هم په دې باور درلود چې په ژوند کې يې ډېر زغمونه ليدلي دي. دغو ټولو خبرو، دغه پريشان حالت يوه هم، نه بنداړونو او خوښيو ته او نه ددې کورته د ځوانانو تګ راتګ ته خنډ نه پېښاوه، او نه نورو هغو کسانو ته چې هر ورځ به يې دې د راتګ تکل لاره، هر مېلمه به دې کورته په راتګ سره، له ژوليه سره د هغې په پريښاني کې ځان شريک ګاڼه. بيا به ورځنۍ خبرې اترې، نڅاګانې، ډله ايزې لوبې، ذهني سيالۍ، شاعري او ټوکې ټکالې چې د کاراګين د کور ورځنۍ ژوند يې جوړاوه، کېدې. له ځوانانو نه يوازې څو تنو او له هغې ډلې نه باريس و چې د ژوليه پريشانۍ او غمونه ته يې ژوره پاملرنه او خيال ساته. ژوليه هم د نورو په پرتله تر نورو زياتې او کله ناکله يوازې خبرې او مرکې کولې، هغوی به ددې دنيا د بې وفايۍ کيسې کولې، خپل عکسونه به يې هغوی ته ښودل او خپلې د خاطرو کتابچې يې چې له مينه ناکو غمجنو سفرونو او ويناوونه ډکې وې، هغوته لوستلې.

ژوليه د باريس په وړاندې خورا مهربانه وه او په ژوند کې د ناڅاپو غمونو او ناهيليو له کبله يې له هغه سره د خواخوږۍ په نښه، د خپلې کرارونکې دوستۍ وعده ورکوله. هغه يې تسلاوه او بالاخره دا چې ويل به يې چې په خپله يې په ژوند کې ډېرې ناهيلۍ او زغمونه ليدلي دي. کله چې هغې خپله د خاطرو کتابچه هغه ته پرانسته. باريس هلته دوه ونې رسم کړې او تر هغو لاندې يې په فرانسوي ژبه وليکل:

ای کليوالو ونو !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستاسو د ځانګو او پاڼو تت سايوان
پر ما د غم توري اېرې راوځنډئ.
په بله پاڼه کې يې يو ګور (قبر) انځور کړ او ورته وې ليکل:
مرګ ژغوررونکی
او مرګ آرامي ښونکی دی
آه ! چې له عذابونو د تېښتې بله لاره نه شته.
ژولیه وويل: بې ساري ښکلي دي.

هغې په خپله کتابچه کې له کوم کتاب کټ مټ دا ليکل شوي توري باريس ته ولوستل:

ای زهرو چې لېواله او حساس زړه خړوبوئ
بې له تانه به ما نيکمرغي ليدلې نه وای
اې خوږې او مهربانې !خواشيني وزغمه
راشه، راشه او زما غملړلی زړه وپاله
او ما ته د لذت راز راوسپړه.

ژولیه به چنګ راواخېست او هغه ته به يې په شپو کې غږونکې، تر ټولو نه غمجنه نغمه (نکتورن) وغږوله او باريس به دخوارې لېزا ،کتاب د هغې لپاره په لوړ آواز لوسته. هغه به په داسې خوند هغې ته دا کتاب لوسته، چې کله کله به ځکه ودرېد ، چې ساندو به يې ستونی ونيو. کله به چې په لويو بنډارونو کې يا د خلکو په ګڼه ګوڼه کې سره مخامخ شول، يو بل ته به يې داسې کتل، چې تا به ويل په دغه بې غمه ډله کې، دوی يوازيني کسان دي چې يو بل احساسوي او په ناغږېدا کې پر يو بل پوهېږي.

اناميخايلوفنا چې د کاراګين کورنۍ ته يې تګ راتګ درلود ، خپله مورنۍ دنده يې تر سره کړه او د ژولیه د ولور په اړه يې پوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

معلومات تر لاسه کړه (هغه د روسیه په جنوب کې د پنزه په ښار کې دوه لوی جایدادونه او نیژني ګورد په سیمه کې لوی ځنګلونه او ځمکې وې) انامیخایلوفنا ځان تقدیر ته وسپاره، په دعاوو او زاریو او مینه ناک زړه یې پریکړه وکړه چې همدا شتمنه ژولیه به په خپل زوی ته کوي.

هغې خپلې لور ته وویل:

- پوهېږئ هر څه چې نه وي، زموږ ژولیه خو ښه ښکلې او خماري ده.

باریس د مور خبرو ته هم غوږ و او هم به یې له ملنډو سره مل یوه موسکا پرشونډو راخوره شوه. هغه به په کراره د خپلې مور، په دوکمارو ځانګړتیاوو خندل، خو د هغې خبرې به یې تر پایه د زړه له کومې اورېدې. هغه نه یوازې د هغې خبرو ته پام کاوه خو کله ناکله به یې د پنزې او نیژني ګورد د جایدادونو په اړه پوښتنې هم ترې کولې، او د هغې ځوابونه به یې په ځانګړې ځېرتیاوو اورېدل.

ډېره موده کېده چې ژولیه، د خپل مین او لېوال له خوا ریباری ته سترګه په لاره وه. هغه چمتو وه، چې د غه ریباري ومني، خو له ژولیه نه یو ډول پټې کرکې او له مېړه کولو نه د هغې یو ډول ویرې... د باریس له خوا هغې ته د ریبارانو په لېږلو کې خنډونه جوړول. رخصتي یې ژر پای ته رسېده. که څه هم ډېرې ورځې یې له هغې سره تېرولې، هره ورځ به له ځان سره په دې اړه غږېده او خپلو کړو وړو ته یې دلیلونه جوړول. او ریباري یې ځنډوله، خو له هغې سره په مخامخ کېدو، د هغې د ګلابي څېرې او تل په پودرو سینګار شوې زنې په لیدو یې نور هر څه هېرېدل... که څه هم باریس لا پخوا ځان د پنزه او نیژني ګورد د جایدادونو او ځنګلونو خاوند ګاڼه او په خیال کې یې د هغو د کالني حاصل اندازه کوله... ژولیه به چې بیا کله د باریس شک او تردېد

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته وکتل، دا خیالونه به یې په زړه کې ګرځېدل، چې باریس له دې نه کرکه لري، خو سمدلاسه به یې ښځینه ځان خوښونې، دې ته ډاډ ورکاوه چې هغه ددې مینې لېونی کړی او په خپله پرېکړه کې غوڅ ګام اخېستی نه شي، خو ددې خبرو سره سره، دده پریشاني کرار کرار په خواشیني او قهر بدلیدل او د باریس د تګ نه یې مخکې د یوې غوڅې پرېکړې، پرېکړه کړې وه. په هماغه وخت کې چې د باریس رخصتۍ پای ته رسېدې او هغه له مسکو نه د تګ تکل کړی و، په مسکو په تېره بیا د ژولیه دوی په مېلمستون کې اناتول کوراګین پیدا شو. ژولیه د هغې په لیدو، خپله پریشاني او غمونه هېر او سخته خوشاله او مهربانه برېښېده. هغې اناتول ته بې پایه پاملرنه ښودله. انا میخایلوفنا زوی ته وویل:

- زه له خورا ښو ځایو نه خبره شوې یمه، چې سردار واسیلي خپل زوی مسکو ته ځکه رالېږلی دی، چې ژولیه ورته وغواړي. پوهېږم، زویه ما له ژولیه سره اوس داسې مینه پیدا کړې ده، چې ته یې تصور هم نه شې کولای، د ما هغې ته زړه خوږېږي، ته په دې اړه څه فکر کوې، زما ګرانه؟

دغه خیال چې د ده یوه میاشتنۍ خواري، د ژولیه کورته منډې رامنډې او د هغې خدمت، د پنزې او نیژني ګورد د جایدادونو حاصل، او د هغې ویش او خرڅ چې په ذهن کې انځور کړی و، د بل چا په تېره بیا د بې عقله آناتول منګلو ته ورنه شي، باریس ډېر زوراوه. په ټینګ تکل او غوڅ دریځ د ریباري په هیله د ژولیه کره ورغی. ژولیه په ورین تندي او خورا خوشالۍ هغه ته هرکلي ووایه. هغې په ډاګه او آزاد خیال هغه د پرونۍ شپې د بنډار او نڅاوو نقل وکړ او وې ویل چې ټولو شیانو دې ته ښه خوند ورکړ. بیا یې له باریسه ددې پوښتنه وکړه چې څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت خوځېږئ؟

سره له هغه چې باریس په دې تکل چې له هغې سره به په خورا خواخوږۍ ژبې د خپلې مینې په اړه غږېږي، لږ تند شو او خبرې یې له دې راپیل کړې، چې ښځې څومره بې وفا دي، ښځې څومره په آسانۍ سره خپل غمونه او پریشانۍ هېروي، او ژر خوشالېږي، څومره د دوی غم او خوشالي هغه ځوان پورې تړلي دي، چې له دوی سره وي... او نور نور... د غه خبرې که څه هم په ژولیه بده ولګېده، خو هغې وویل:

- هو کې، همداسې ده، ته رښتیا وایې، ښځې رنګارنګ ژوند ته اړتیا لري، ځکه هغوی یو څه او یو ډول کړه وړه ډېر ستومانه کوي.

باریس غوښتل هغې ته کومه ترخه خبره وکړي، خو ناڅاپه یې دې ته پام شو چې تولیه خواري به یې اوبه یوسي. تر دې خبرې وروسته یې سترګې د دې لپاره ښکته واچولې چې د هغې له قهره ډکه څېره او برندې سترګې ونه ویني او وې ویل:

- غواړم تاسو ته یوه لارښوونه وکړم...

سمدلاسه وروسته یې وویل:

- زه ګوره دلته د شخړې او کړکیچ لپاره نه یم راغلی، برعکس زه د دې لپاره راغلی یم...

هغه ببرته د هغې سترګو ته د دې لپاره وکتل چې یوه شي کولای شي خبرو ته دوام ورکړي او کنه. هغه ولیدل چې ناڅاپه د ژولیه له څېرې نه ناآرامۍ او قهر کډه کړې او د هغې پریشانه، لټونکې سترګې د هغه مینې او خواخوږۍ ته سترګه په لارې وې، باریس وویل:

- زه کولای شم تل داسې وکړم، چې هغه ډېره لږ ووینم، خو پیل شوی کار باید پای ته ورسوم.

د باریس څېره وغوړېده، سترګې یې هغې ته ورپورته کړې او هغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته يې وويل: تاسو زما له هغو احساساتو نه خبره ياستي، چې تاسو سره يې لرم؟

نور نو د نورو خبرو ويلو ته اړتيا نه وه. د ژوليه له څېرې نه د برې د غرور او وياړ باران په ورېدو شو، خو هغې په خپلو اداګانو هغه دې ته اړ کړ، چې ټول هغه څه چې يوه نارينه يې په دغه شان حالاتو کې ښځو ته وايي، ووايي، هغه وروسته وويل چې هغه ډېره ورته ګرانه ده، دا چې هغه ته په ژوند کې، بل وخت او بله ښځه هېڅکله دا سې ګرانه نه وه. هغه په دې پوهېده، ژوليه د پنزې د جايدادونو او د نيژني ګورد ځنګلونو دغه شان مينه ناکو خبرو وړتيا لري او هغې هغه څه خپل کړل چې ارمان يې لاره.

ځوانو کوژديانو ناوې او شاه نور هغه ونې چې پر دوی يې د غم اېرې وروله هېرې کړې وې، هغوی د راتلونکي ژوند ښکلاوې انځورولې، او په پترزبورګ کې يې د پرتمينو ماڼيو د جوړولو غوټې تړلې. بيا د خپلو خپلوانو يارانو ديدنونه او يو نه هېرېدونکي او پرتمين واده ته چمتووالی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۶

ګراف ایلیا اندرېوویچ د ناتاشا او سونیا په ملتیا د جنورۍ په وروستیو کې مسکو ته راغلل. مشرې ګرافینې د ناروغۍ له امله نه شو کولای له هغو سره راشي. وخت خورا کم و او نور په دې هیله چې د ګرافینې روغتیا ښه شي، انتظار کېدای نه شو، ځکه نن سبا سردار اندرې رارسېدونکی و. ددوی بله ستونزه دا وه چې د خپلې لور د واده د ولور په خاطر (په روسیه کې پخوا د نجلۍ پلار ورکاوه) د مسکو په ښنده کې خپلې څه ځمکې خرڅې کړې وای... په مسکو کې ددوی د کور د تودولو چاره، هم شوې نه وه، ځکه دوی له یوې خوا د لنډې مودې لپاره راغلي و او له بله پلوه ګرافینه هم له دوی سره نه وه. نو له دې کبله ایلیا اندرېوویچ پرېکړه کړې وه چې په مسکو کې د ماریا دیمیتریوفنا کره چې پخوا یې دوی رابللي و، دېره شي. د شپې ناوخته و چې د رستوف د کورنۍ څلور ګاډي د مسکو د ستارایاکانیوشنایا په واټ کې د ماریا دیمتریوفنا د حویلۍ مخې ته ودرېدې. ماریا دیمتریوفنا ځکه یوازې ژوند کاوه چې لور یې واده شوې وه او زامن یې هم هر یو خپلو کارونو او ژوند پسې تللي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د پخوا په شان هماغه شان نيغه نيغه ښوربده، په ډاګ او سپينې خبرې يې کولې، په لوړ اواز او په غوځه يې ټولو ته خپل نظر څرګنداوه، د خپلو ټولو نيمګړتياوو، بې برې ژوند او پريشانۍ له کبله بې نور ملامتول او غندل. سهار وختي به يې ژيړې کورنۍ جامې او پيش بند په ځان او کورنۍ چارې سرته رسولې.بيا به د جشنونو په ورځ کليسا او وروسته به زندانو ته تله، دې د دغه کارونو په اړه چا ته هيڅ شي نه ويل، د اونۍ په کارې ورځو کې به يې ښې جامې واغوستې، په خپل کور کې به کېناسته او رنګارنګ او د بېلابېلو دندو خلک به يې منل چې د خپلو اړتياو د لرې کولو او سرته رسولو لپاره دې ته راتلل. بيا به يې غرمنۍ خوړله او په غرمنۍ کې به تل درې څلور تنه مېلمانه ددې په دستر خوان چې له خورا ډېرو او خوړو خوړو نه ډک وو، ناست وو. تر غرمنۍ وروسته به يې په ګډه د بوستون لوبه کوله، د شپې به يې يو څوک دې ته اړول چې دې ته ورځپاڼې يا کوم کتاب ولولي او خپله به يې څه شي ګنډل او يا يې اوبدل، کله ناکله او ډېر لږ به يو نيم چېرته تلله، هغه هم که به چېرته تلله، په ښار کې به د ډېر نېږدې او غوره پېژندل شويو کسانو کره ورتله.

هغه لا ويده نه وه چې رستوفيان راورسېدل. د کور په دهليز کې شر اوشور جوړ شو رستوفيان او دهغو چوپړان له ډېرو سړو نه ژر ژر، کورته راننوتل.ماريا ديمتريوفنا چې عينکې يې پر پزې رالوېدلې وې، سر يې شاته نيولی و ،د صالون د دروازې مخکې ولاړه وه، هغې په برندو سترګو او پريشانه حالت نويو راننوتونکو ته کتل. که په هغه شېبه کې دنويو مېلمنو دبادونو دځای پر ځای کولو لپاره چوپړانو ته د هغې د مېلمنو ځانګړې اوله غمخورۍ ډکې سپارښتنې نه وای، کېدای شي تصور شوی وای، چې هغه د هغو له بې وخته راتګ نه ډېره

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوا شینې او غواړي چې هغه وشړل شي. پرته له هغه چې له چا سره ستړي مشي خواره مشي وکړي، بارونو او پنډونو ته یې اشاره کوله او ویل یې:

- دا بکسونه، د ګراف دي، دې خوا ته یې راوړئ، د نجونو کالي هلته، کین خوا ته کېږدئ. هغې پر چوپړانو چغې وهلې:

- دا څه غوړه مالي کوئ؟ هي هي ! سماوارته اور ورته کړئ !

د ناتاشا دستمال یې د هغې له یخه سرو شویو اننګو او څېرې نه لرې کړ، هغه یې ځان خواته رانېږدې کړه او وې ویل:

- څوربه شوې یئ ! ښکلې شوې یئ ! آهو ، چې څومره یخ دې شوی دی !

پر ګراف یې چې غوښتل د دې لاس ښکل کړي، لږ چغه غوندې کړې:

- ښه به دا وي چې لومړی دې کوټ وباسئ، جامې وباسه، یخ به دې شوی وي.

هغې پر چوپړ غږ وکړ:

- له چای سره لږ د رم شراب هم راوړئ.

سونیا ته یې په فرانسوي ستړې مشې وویله او په دې فرانسوي ویلو کې یې د پالنې سره سره سونیا ته د یو ډول سپکاوي غږ هم اوربدل کېده. کله چې ټولو درنې جامې وویستې، د سفر ښنې یې له ځانه لرې کړې او چای ته سره کېناستل، ماریا دیمتریوفنا په وار سره هر یو جلا مچ کړ او وې ویل:

- د زړه له کومې مو په راتګ او په خپل کور کې له پاتې کېدو نه خوشاله یم.

- هغې چې په معنا لرونکي غلچک ناتاشې ته کتل وویل:

- بوډا هلته دی او نن سبا یې زوی هم رارسېدونکی دی. باید ، باید

(c) ketabton.com: The Digital Library

له هغه سره پېژند ګلوي وشي. هرومرو ښه ده، ورکه وه يې، په داسې حال کې چې سونيا ته يې کتل او ويل يې چې نه غواړي د هغې په مخ کې څه ووايي، ګراف ته وويل:

-ښه اوس نو غوږ شه ! سبا ته څه کوئ؟ د چا ديدن ته تلل غواړئ؟ شين شين؟

خپله يوه ګوته يې د شمېر په نښه قات کړه او وې ويل:

- دوه، انا ميخايلو فنا ! هغه له خپل زوی سره دلته ده. خپل زوی ته واده کوي. وروسته بيا غواړي ببزاوخوف هم وګورئ که څنګه؟ هو کې هغه هم له ښځې را تښتېدلی خو اوس هغه پسې راغله او همدلته ورسره ده. هغه د چارشنبې په ورځ همدلته و، د هغه نه يې موخه پېير و. بيا يې نجونو ته اشاره وکړه او وې ويل:

- ښه اوس دوی څنګه کېږئ؟ سبا ته دوی د (ايفروسکي) لمانځتون ته بيايم او تر هغه وروسته له هغو سره فرانسوي کاليو مغازې (اوبرشالمه) ته ځم. هرومرو دوی نوې جامې غواړي کنه؟ زما کاليو ته مه ګورئ، نن سبا لستوڼي دغه شان نه ګنډل کېږي. څو ورځې د مخه ځوانه شهزادګۍ ايرينا واسيلوفنا ، زما کره راغله. خدای دې چا ته نه ښيي. داسې يې وګڼه چې دوه جامونه يې په اوږو بار کړي وي. اوس نو دودونه (مودونه) ورځ تر ورځ يې بدلېږي. بيا يې ګراف ته په څه ترخه ژبه وويل:

- ښه ده ورکه وه يې، ستا ژوند او کار څنګه دی؟

ګراف ځواب ورکړ:

- پوهېږئ، هر څه او ټول يو په يو وران شوي دي. لومړی بايد دوی ته جامې راونيسم، بيا هغه د مسکو د څنډې کورونو ته اخښتونکی پيدا شوی دی، اوس نو که ستا خوښه وي، يو ورځ به زه درنه لاړ شم خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لونې به تا ته پرېږدم... که وشوه مارینسکایا ته به هم ورشم.

- ښه ده، ښه ده، له هغو نه بې غمه اوسه! داسې یې وګڼه چې په یو ښه روزنتون کې دي. دوی چې هر چېرې وغواړي، هلته به یې بوزم، که شیطاني وکړي، بیا به ګوري، ناز او نازولومې هم زده دي، ماریا دیمتریوفنا ددې خبرې سره همماله، خپلې ځبرې منګلولې د ناتاشې غومبوري ته چې هغه یې د زړه سره او د مینې لور ګڼله وروړل.

بله ورځ سهار، ماریا دیمتریوفنا نجونې لومړي د ایفروسکي لمانځتون او تر هغه وروسته د مېرمېن شالمه مغازې ته بوتلې. دغه ښځه هومره له ماریا دیمتریوفنا نه ډارېده چې هغې ته به یې د سترګو په رپ کې هر ډول جامې ددې لپاره آن په تاوان هم ورکولې، چې ژر ترژره دا پرېږدي او لاړه شي. ماریا دیمتریوفنا د ناتاشې د واده د ټولو جامو سپارښتنه وکړه، او کورته لاړه. کورته د راستنېدو سره سم یې له ناتاشې پرته، ټول له خپلې کوټې وویستل او دې ته ګرانه ناتاشه یې تر خپل څنګ کېنوله او ورته وې ویل:

- اوس به سره وغږېږو! تا ته ستا د بولې (نامزدۍ) مبارکي وایم. ښه مېړه دې پیدا کړی دی. زه هغه له وړو کلونو نه (لاس ځمکې ته ورښکته کړ) پېژنم. ناتاشا له خوشالۍ نه تکه سره شوه. ماریا دیمتریوفنا دوام ورکړ:

- هم هغه، هم د هغه ټوله کورنۍ خورا راته ګرانه ده. اوس نو راته غوږ شه! ته خو پوهېږې چې بوډا سردار نیکولای هېڅ نه غوښتل چې زوی یې واده وکړي. هغه یو عصبي بوډا دی. هغه خورا اخلاقي او دودیز سړی دی. خو پروا نه لري، سردار اندرې، البته چې ښکاره خبره ده، هغه د چا خبرې نه اوري، بې له هغه نه، خپلې چارې سرته رسوي، خو بیا هم د کورنۍ له خوښې نه پرته واده کول به غوره کار نه وي. هر څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

باید پـه اندازه وي او تـه هوښیاره او ځیرکـه یې، هـر څه کولای شي، هرڅه. ته به خپل ژوند جوړ کړای شي، مهربانه او ښکلې یې.

ناتاشا چوپـه خولـه... ماریـا دیمتریوفنـا داسې تصور وکـړ چې د ناتاشا چوپتیا د بې پروایۍ نښه ده، خو اصلاً ناتاشا نـه غوښتل چې د هغې او سردار اندرې د ژوند پـه اړه وغږېږي، ځکـه هغـې داسې تصـور کاوه چې د هغې مینه دومره له نورو نه توپیر لري، چې هېڅوک پـه هغـه څه نه پوهېږي، چې دا پرې پوهېږي. هغې په توله نړۍ کې یو تـن پېژانـد او هغه سردار اندرې و... هغه ته، هغـه ګرانـه وه او بایـد ژر تـرژره راغلـی وای، دا یې له ځانسره اخېستې وای او نور نـو هېڅ هغـې نـه غوښـتل او نه یې هیله لرله.

- ایا ته پوهېږئ چې هغه زه له پخوا پېژنم! ستا نږور (د مېړه خـور) ماشنکه (شهزادګۍ ماریا) هم را ته ګرانه ده. هغې ما نه غوښتلي چې لـه تا سره یې پیژندګلوی وکړم. ته سبا ته له پلار سره هغـې تـه ورځې، هغـه مهربانه او خواخوږې ده، هغه تر تا مشره ده. هـو کې مخکې لـه هغـه چې هغه راورسېږي، ته به د هغـه لـه خور او پـلار سره پېژنـد ګلوی ولـرې او هغو ته به ګرانه واوسئ. منې یې کنه؟ څه فکر کوئ، همداسې ښـه ده او کنه؟

ناتاشې په ناخوښۍ ځواب ورکړ: ښه ده، ښه ده!

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷

بله ورځ ګراف ایلیا اندرېوویچ د ماریا دیمتریوفنا په سپارښتنه له ناتاشې سره یو ځای د سردار نیکولای اندرېویچ دیدن ته ورغلل. ګراف دغه دیدن ته چندان زړه نه ښه کاوه او له سردار سره یې له کتو نه ویره درلوده. ګراف، له سردار سره خپله وروستني کتنه، وریادوله او هغه دده له خوا غرمنۍ ته د سردار رابلل او په ځواب کې یې دده غندنه وه. له بله پلوه ناتاشا چې خپلې تر ټولو نه ښکلې جامې اغوستې وې، سخته خوشاله او مسته برېښېده، هغې له ځانسره فکر کاوه:

- دا ناشونې خبره ده چې زه هغو ته ګرانه ونه اوسم. زه تل، ټولو ته ګرانه وم. زه د هغو لپاره هر ډول سربښندنې لپاره چمتو یم. زه به هر هغه څه وکړم، چې هغوی یې هیله لري. زه چمتویم، هغه باید زړه ته ځکه ګران کړم، چې هغه د اندرې پلار دی، شهزادګۍ ماریا به زړه ته ګرانه کړم، ځکه چې هغه د هغه خور ده، نو ولې به زه هغو ته ګران ونه اوسم؟ هغوی ټول، د ورډیژنکا په واټ کې، د هغو غم ورونکي کورته ورسېدل او د هغوی انګړ ته ورننوتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګراف په تریو تندي، خو خندا سره وویل:

- خدای دې مور ړ ټول وساتي !

خو د ناتاشا دې ته پام شو چې پلار یې د هرکلو کوټې ته د رارسېدو سره سم، څه وارخطا غوندې و او په حیا سره یې په کراره وپوښتل، چې ایا سردار او شهزادګۍ په کور کې دي؟

وروسته له هغه چې د هغوی د راتګ خبر ورکړل شو، ټول چوپړان یو ډول ګبهۍ پسې واخېستل، هغه چوپړ چې یې په چټکۍ غوښتل د کور خاوند ته دده د رارسېدو خبر ورسوي، یو بل چوپړ یې په تالار کې ودراوه او څه یې پټ پټ هغه ته وویل... داسې بریښېدل چې د سردار په اړه څه ورته وایي. په همدې شېبه کې و چې تر ټولو مشر چوپړ چې طبیعت خورا ډېر خراب و، راغي، ګراف او ناتاشا ته یې وویل چې سردار له دوه سره د کتنې هیله نه لري، خو شهزادګۍ ماریا تاسو نه هیله کوي، چې هغې ته ورشئ، تر هر څه د مخه پېغله بوري ین د هغو هرکلي ته راووته، هغې په یوه ځانګړي احساس پلار او لور ته هرکلي ووایه او د شهزادګۍ د کوټې پلو یې بدرګه کړل. شهزادګۍ په خورا ګبهۍ چې مخ یې له قهره تک سور او له ډاره رېږدېده، له خپلې کوټې راووته او ددوی مخې ته راغله، هغې هسې بې ګټې هڅه کوله چې هغو ته ځان آرامه او خوشاله وښیي. شهزادګۍ ماریا له هماغې لومړۍ کتنې نه خوښه نه شوه. ناتاشا هغې ته، ډېر سینګار شوې، ساده ډوله، خوشاله او ځانښوونکې وبرېښېده. شهزادګۍ ماریا خپله هم په دې نه پوهېده چې د خپل ورور د راتلونکې ښځې تر لیدو مخکې یې د هغې په اړه څه ډول قضاوتونه کړي دي او د هغې پر ځوانۍ، ښکلا او نیکمرغۍ او له دې کبله چې د هغه ورور د خوښې نجلۍ ده، رخه کړې ده... له بله پلوه هغه له دې کبله هم ناآرامه وه چې پلار یې د مېلمنو د راتګ په خبر سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

چغه کړي و چې هېڅ د هغو د ليدو هيله نه لري. که شهزادګۍ ماريا د هغو د ليدو هيله لري، کولای شي، هغه وګوري. هغه په ټينګه ويلي و چې ده ته څوک ورپرېنږدي. شهزادګۍ ماريا پريکړه وکړه، چې له ناتاشې او پلار سره يې وګوري، خو هره شېبه له دې ډارېده چې سردار بيا کوم څه ونه کړي، ځکه د ناتاشا او د هغه د پلار راتګ هغه سخت لمسولی و. ګراف شهزادګۍ ته د درناوي په هيله، پښې ودربولې، په خواشينۍ سايې داسې شاوخوا وکتل چې تا به ويل اوس به له کومې خوا نه ناڅاپه سردار راشي. هغه وويل:

- هوکې، دغه ده، ما مې خپله مهربانه بلبله تاسو ته راوسته.و نه پوهېږئ څومره خوشاله يم چې له تاسو سره مې پېژند ګلوي پيدا کړه. افسوس، افسوس چې د سردار روغتيا ښه نه ده

او نور يې څو نورې همداسې خبرې يې وکړې، پاڅېد او وې ويل:

- ګرانې شهزادګۍ که اجازه راکړئ، خپله ناتاشا به د يو پنځلسو دقيقو لپاره درته پرېږدم،داسې د دسا باچيا ، تر ډګر پورې د اناسيميونوفنا کتنې ته ورځم، بيا به يې راستنېږم او دواړه به درنه لاړ شو.

ايليا اندرېوويچ (هغه شان يې چې وروسته لور ته وويل) دا خبره يې هسې ددې لپاره جوړه کړې وه چې لور او هغې د مېړه خور يوازې سره کېني، د زړه خواله او څه له نېږدې پېژند ګلوي سره پيدا کړي... خو پېغلې بوري ين د شهزادګۍ ماريا هغو کتو ته چې له هغې نه يې ددې لپاره له کوټې نه د وتلو غوښتنه کوله،چې هغې سره د زړه د خوالې لپاره يوازې پاتې شي،په خورا بې پروايۍ کتل او له کوټې نه، نه وتله. هغه نه يوازې له کوټې نه ونه وتله بلکې له هغې سره يې د مسکو د بوختياو او تياتر په اړه زړه خواله پيل کړه... د ناتاشا لپاره هر څه ناوړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او خواشینوونکي بریښېدل. شهزادګۍ ماریا یې خوښه نه شوه، هغه یې تر پامه بې عقله، شډله او ناخواخوږې ورغله. ناتاشا پرته له هغه چې پوه شي، په خبرو کې داسې ژبه غوره کړه چې ماریا یې له ځانه لا پسې لرې لرې کړه. پنځه دقیقې لا له دغو زورونکو خبرو اترو نه تېرې شوې نه وې، چې په ځپلکو کې د نغښتو پښو د ګامونو غږ واورېدل شو. داسې ګامونه چې په چټکۍ رانږدې کېدل. د ماریا په څېره کې د ویرې او وحشت نښې راښکاره شوې. د کوټې دروازه راخلاصه او سردار چې خولۍ یې پر سر او سپین کمیس په غاړه و، راننوت. هغه وویل:

- اخ اغلې! اغلې ګرافینې! ګرافینه رستوفه! فکر کوم تېروتلی نه یم دا تاسو یاست. هیله کوم ما به وبښئ، وبه مې بښئ، زه نه وم خبر اغلې! خدای شاهد دی، چې خبر نه وم. خدای شاهد دی چې خبر نه وم، چې تاسو مورې ته د خپل دیدن ویاړ رابښئ. زه په دې جامو کې لورته راننوتم. هیله کوم چې ما به وبښئ، خدای شاهد دی... نه وم خبر.... هغه داسې دا خبره تکراروله، چې له ورایه ښکارېده چې رښتیا نه ده. هغه د خدای په کلمه ډېر ټینګار کاوه. دغه ټینګار دومره بې خونده برېښېده چې شهزادګۍ ماریا پاڅېده، سترګې یې داسې ښکته واچولې، چې نه یې ناتاشا او نه یې پلار ته، یوه ته هم د کتو توان نه لاره. ناتاشا هم پاڅېده، درناوي یې وکړ، خو نه پوهېده څه وکړي. یوازې، پېغله بوري ین د زړه له کومې خندل.

بوډا همداسې غړمبېده: هیله کوم وبښئ، هیله کوم وبښئ، وګورې خدای شاهد دی چې نه وم خبر. هغه له سره تر پښو پورې ناتاشا وڅارله او له کوټې نه ووت. پېغله بوري ین له دغه پېښې نه وروسته لومړی ځوک و چې د سردار د ناروغۍ په اړه یې خبرې پیل کړې. ناتاشا او شهزادګۍ ماریا پرته له هغه چې څه ووایي، همداسې چوپه خوله یو بل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته کتل، څومره چې په چوپیتیا کې یو بل ته د غه کتل اوږد ېدل، او هغه څه چې باید دوی یو بل ته ویلي وای او ویل یې نه شول، د هغوی کرکه یو له بله زیاتېدله.

کله چې ګراف راستون شو، ناتاشې له دوده لرې بې سارې خوشالي وکړه او تګ ته یې تلوار ښوده. ناتاشا په دې شېبه کې نور نو دغه زړه، وچکۍ پېغله (شهزادګۍ ماریا) چې دا یې له داسې یو کړکیچن حال سره مخامخ کړې وه او د نیم ساعت په اوږدو کې یې آن یو خبره هم د سردار اندرې په اړه نه وه ورسره کړې، نه لیده، نه اورېده. ناتاشا په زړه کې وویل:

- نو ما خو نه شو کولای، ددې فرانسوي ګکې په مخ کې، لومړۍ خبرې پیل کړم. شهزادګۍ ماریا هم له ناتاشې سره همداسې په عذاب وه، لکه ددې غوندې. هغه په دې پوهېده چې باید ناتاشې ته یې څه ویلي وای، خو کولای نه شو، ددې فرانسوۍ په مخکې چې له ناتاشې سره یې د خپلو خبرو خنډ ګڼله، خبرې پیل کړې. بیا یې وویل چې په څه علت ددې واده په هکله له ناتاشې سره د خبرو پیل داسې ګرانه وه.

کله چې ګراف، لاړ له کوټې ووت، شهزادګۍ په چټکو ګامونو، ناتاشې ته ورنږدې شوه، هغه یې له لاسه راونیوله، یو ژور اسویلی یې وویست او وې ویل:

- ودرېږه، زه باید له تا سره...

ناتاشا له ملنډو نه په ډک غلچک هغې ته وکتل خو خپله هم په دې نه پوهېده چې د شهزادګۍ ماریا کوم کړه، د ملنډو وړ دي. شهزادګۍ ماریا وویل:

- ګرانې ناتالیا ! پوهېږم زه د زړه له کومې خوشاله یم، چې ورور مې خپل بخت موندلی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهزادګۍ خبرې ځکه پرې کړې، چې نه پوهېده، رښتيا نه وايي. د ناتاشې د خبرو دې پرېکېدو ته پام شو او د هغې د ناڅاپه بندېدو د علت تصور يې وکړ، په ډاډه خو په ترخه ژبه چې ددې ستونی يې کېښکو او اوښکو د راشېوه کېدو غوښتنه کوله، وويل:

- شهزادګۍ اوس به په دې اړه خبرې، خورا بې ځايه وي، خو له کوټې نه په وتلو سره يې وويل:

- ما نو څه کړي دي؟ ما نو څه ويلي دي؟

هغه ورځ، غرمه تر ډېرو پورې ناتاشې ته انتظار پاتې شول. هغه په خپله کوټې کې ناسته وه، سلګۍ يې وهلې، ژړل يې او اوښکه يې تويولې. سونيا يې تر سره پورې ولاړه وه، د هغې څنې يې نازولې او ورته ويل يې:

- ناتاشا څه خبره ده؟ ستا يې پر هغو څه؟ ناتاشې! دا ټول تېرېږي، غم مه کوه!

- نه، نه داسې نه ده، که ته پوهېږئ، چې څومره زورونکې ده، تصور کوم...

سونيا وويل:

- داسې مه وايه ناتاشې! ته خو ملامته او ګرمه نه يې. د تايې څه؟ واخله، واخله مچ مې کړه.

ناتاشا سر راپورته کړ، خپله خورلنډه يې پر شونډو ښکل کړه او خپله له اوښکو ډکه بشره يې پر هغې ورکېښکودله، او وې ويل:

- زه نه شم ويلي او نه پوهېږم چې څوک ګرم دي، هېڅوک ګرم نه دي، زه خپله ملامته يم، خو هر څه خورا ګران او زورونکي وو. اخ، اخ چې ولې هغه نه راځئ!

هغه په سرو سترګو غرمنۍ ته ورغله. ماريا ديمتريوفنا چې د مشر

(c) ketabton.com: The Digital Library

سردار له خوا د رستوفيانو د پلار او لور په وړاندې له کړو نه خبره وه، دا سې يې ښـودله چې د ناتاشا لـه تريـو تنـدي، هـېڅ خبـره نـه ده. هغـه همدا سې لـه ګراف او نـورو مېلمنـو سره پـه لـوړ آواز لـه خنـدا نـه ډکـې خنداګانې کولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۸

په دغه ماښام رستوفيان هغې اوپرا ته لاړل چې ماريا ديمتريوفنا يې تکتونه ورته پيدا کړي وو. ناتاشا نه غوښتل چې تياتر ته لاړه شي، خو دهغې پاملرنه ته په پا سره چې هغې دې ته کړې وه، نه شو کولای لاړه نه شي.

کله چې ناتاشې کالي واغوستل تالار ته ووته، هلته پلار ته د انتظار په شېبه کې هينداري ته ودرېده، په لويې هينداره کې يې خپلې ښېرې ته وکتل، وي ليدل چې ښايسته ده، ډېره ښايسته، په دې ليدو لا غمجنه شوه، خو د هغې دغه غمجن والي د مينې او لېوالتيا غم و.

په زړه کې يې ويل:

- ای پاکه پروردګاره ! که هغه دلته وای، نور به مې د پخوا په شان احمقانه حيا او شرم کې نه وای.بلکې په يو بل ډول او په خورا اسانۍ به مې مړوندونه ترې تاوول، په غېږ کې به مې نيو او دې ته به مې اړاوه چې په هماغه ځيرکو، پلټونکو او له پوښتنو نه ډکو غلچکونو چې زياتره وخت يې راته کتل. راته کتلي وای. هغه وخت به مې هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خندولای وای، هغه شان به مې خندولای لکه هغه وخت مې چې خنداوه... د هغه سترګې، وای وای چې څنګه زغردې مې لیدلې، زما یې د هغه پر خوړ او پلار څه؟ ما ته یوازې هغه ګران دی، هغه یوازې هغه، له هماغې بشره سره، له هماغو سترګو سره له هماغې موسکا سره، هماغه نارینه او له ماشوم وزمه موسکا سره... نه، نه ښه به دا وي چې د هغه په اړه فکر ونه کړم، هېر یې کړم، همدا اوس یې چور هېر کړم. زه به دا بېلتون ونه شم زغملای. هغه له هینداري لرې شوه او ځان یې ټینګ کړ، چې ونه ژاړي. په سونیا یې سترګې ولګېدې. هغې چې جامې اغوستې او پکه یې په لاس کې وه، راننوته، د هغې په لیدو یې وویل:

- دا سونیا څنګه کولای شي، داسې په کراره او بې شرا وشوره له نیکولای سره مینه ولري، څنګه کولای شي هغه ته، دومره ډېر ځنډ کېني او سترګه په لاره پاتې شي، نه، نه هغه چور بل ډول ده، زه داسې نه شم کولای.

ناتاشا په دې شېبه کې داسې انګېرله او د نرمۍ او مهربانۍ په داسې احساس کې ډوبه وه، چې یوازې په دې چې دا مینه او پر دې پوه شي چې څوک پر دې مین دي، د دې تسل نه کېده. هغې دې ته اړتیا لرله، همدا اوس یې اړتیا لرله، چې خپل مین او ده ته ګران چا نه مړوندونه تاو کړي، له هغه سره خبرې وکړي او له هغه نه د مینې خبرې واوري، له هغې مینې او خبرو نه چې په ګوګل کې یې نه ځایېدې. اوس تر هغو چې دوی روان و او دا په ګاډۍ کې د خپل پلار تر څنګه ناسته وه، په خیالو کې ډوبه وه، د ګاډۍ د یخ وهلو ایینو تر شایې پر واټ د دربدلو څراغونو، تېرېدونکې رڼا لیدله، هغې ځان لاپسې مین او غمجن انګېره. هغه په دې مینه او غم کې دا هېره کړې وه چې هغه له چا

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره چېرته روانه ده. بالاخره يې ګاډی د نورو ګاډيو له کتاره سره برابره او تنګ يې آرام شو، په لوېدلې واورې د رستوفيانو ګاډی د تياتر مخې ته ورسېده. ناتاشا او سونيا د خپلو کميسونو لمنې راټولې او په چټکۍ يې له ګاډی نه راودانګل او ګراف هم په راښکته کېدو کې چوپړانو مرسته وکړه. درې واړه د مېرمنو، ښاغلو او د اعلان پلورونکو په منځ کې، د تياتر تالار ته تلونکي دهليز ته وربرابر شول. نور نو د تياتر دلوژ له دروازې د موسيقۍ غږ اورېدل کېده.

سونيا په بنګهاري ناتاشې ته وويل:

-نتاليا وينښتان دي!

د تياتر لارښود په خورا درناوي او په يو ځنګ د مېرمنو په وړاندې خم شو او په چټکۍ يې د تياتر د صالون دروازه ددوی پر مخ پرانسته. د موسيقۍ غږ نور نو ښه اورېدل کېده او د هغوی د سترګو په وړاندې، د تياتر رڼا شوي کتارونه، د ښځو بربنډې اوږې او مړوندونه، د هغوی ګڼه ګونه او شراوشور او د تياتر د پارتر په برخه کې ښکلې پوځي دريشيانې، وځلېدلې. يوه مېرمن چې ګاونډ لوژ ته ورننوتونکې وه، ناتاشه يې له ښځينه رخې نه په ډک غلچک وځارله. د تياتر پردې لا پورته شوې نه وې او (اوروتو) نغمه يې غږوله. ناتاشې چې هڅه کوله د خپل کميس لمن راټوله کړي، له سونيا سره يو ځای روانه او مخامخ رڼا شوي لوژ ته په کتو کتو کې په خپل ځای کې کېناسته. ډېره موده يې دغه احساس، چې په سلګونه جوړه سترګې يې بربنډې غاړې او مړوندونو ته ګوري، احساس کړی نه و. ناڅاپه يو ښکلی او يو غمجن احساس چې ددې په ګوګل کې يې بې شمېرې خوږې او ترخې خاطرې او يادونه راپارول، پر دې راخور شو.

ګراف ايليا اندرېوويچ او له هغه سره مل دوو ښکلو او خورا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښايسته نجونو چې ډېره موده په مسکو کې ليدل شوي نه وو، د ټولو پام ځانته ورواړاوه. د هغه تر څنګ ټولو د ناتاشې او سردار اندرې د بولې په اړه يوه ناڅرګنده خبرتيا اورېدلې او په دې پوهېدل چې تر هماغه بولې نه وروسته د رستوف کورنۍ په کلي کې ميشته شوې، نو ځکه يې د روسيې د يوه پېژندل شوي زېې، کوژدنۍ ته داسې برګ برګ کتل.

ناتاشا هماغه شان چې نن ماښام ټولو هغو ته ويل، په کلي کې لا ښکلې شوې وه او هغه شپه د هغې ګېڼې له امله چې دا يې پسې اخېستې وه، لاپسې ښکلې او ښکلې برېښېده. دغې ښکلا د ژوند سره لېوالتيا او شاو خوا کې تېرېدونکو حالاتو ته نه پام، د ټولو پام لاپسې ځانته راواړاوه. د هغې تورو سترګو پرته له هغه چې ځانګړې څوک ولټوي، ګڼه ګوڼې ته کتل. د هغې ډنګر او تر څنګل پورې بربنډ لاس چې پر بخمل پوښ شوي لوژ ايښې و او منګلو يې ددې له ارادې نه پرته، د موسيقي (اوورتور) له وزن سره، هم مهاله د تياتر د خپرونې پر قات شوي کاغذ، په تکرار سره کېښکودل کېده.

سونيا وويل: الينينا ته ګوره ! ښکارې له مور سره راغلې ده.

ګراف وويل: وای پلارجانه ! ميخاييل کيريليوويچ ته ګورئ، نور هم څورب شوی دی.

- زموږ خپلې انا ميخايلوفنا ته وګورئ ! د هغې خولۍ ته ګورئ !

- د کاراګين کورنۍ او ژوليه هم دلته دي، باريس هم ورسره دی، ربښتيا هم لکه شاه او ناوې برېښي.

- يعنې نيکولای دروبتخکوي، له هغې نه د واده غوښتنه کړې ده؟

شين شين چې ددوی کتار ته ورګډ بده، وويل:

- نن يو نوی زيری راته رارسېدلی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناتاشا هغې خواته چې پلار یې کتل، وروکتل او ژولیه یې ولیده. هغه په خپله ځوربه غاړه کې (ناتاشا پوهېده چې پریمانه پودر یې پرې دوړولې دي) د مرغلرو غاړکۍ په غاړه، نیکمرغه نیکمرغه د مور تر څنګه ناسته ده. د هغوی شاته باریس لیدل کېده چې خپل ښایسته سر او ښه رمنځ شوي ځنې یې راوړاندې کړي، غوږ یې د ژولیه خولې ته نېږدې کړي، تر سترګو لاندې یې رستوفیانو ته کتل او په موسکا یې خپلې کوژدنۍ ته څه ویل:

د ناتاشا په زړه کې تېره شوه: هغه زموږ په اړه غږېږي، پرما، زما او د هغه پر اړیکو او هرومرو همداسې هم ښکاري، چې هغه هڅه کوي، له ماسره د خپلې ښځې رخه آرامه کړي، خو هغه بې ځایه رخه او ناآرامي کوي. که هغوی په دې پوهېدای چې څنګه زه له نورو سره له اړیکو سترې او د هغو لپاره وخت نه لرم.

د هغوی تر شا انا میخایلوفنا چې شنه بخنه خولۍ یې پر سر، زړه یې د الهي اطاعت نه آرام او له څېرې نه یې د نیکمرغۍ ښه اریزې نښې څرګندېدې وې، ناسته وه. د هغو په لوژ کې، د کوژدنو هغه فضا خوره وه چې ناتاشه ښه پرې پوهېده او ورته ګرانه وه. هغې شا ته مخ واړاوه او ناځاپه د سهارنۍ کتنې ټولې سپکاوې او ملنډې وریادې شوې.

په زړه کې یې وویل:

- په کوم حق، نه غواړي چې زه یې د کورنۍ غړې شم؟ ورکه وه یې، ښه به دا وي چې په دې اړه هېڅ فکر ونه کړم، لږ تر لږه د هغه د راتګ پورې دا خیالونه له سره وباسم. هغې په تالار کې دې خوا، هغې خوا ته کتل، دوستان او آشنایان یې لټول. د تالار په لومړني کتار کې د ارکستر د ځای تر شا یې دولوخوف ولید چېد نندارځای د دیوالګوټي په منځني برخه کې یې ډډه لګولې، خپل ګڼ او کړې کړې ویښته یې ښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوړو کړیو سینګار کړي و او پارسي دریشي یې اغوستې وه. هغه د تیاتر په داسې ځای کې ولاړ و، چې پوهېده د ټولو پام ځانته وراړاولی شي، هغه ددې خبرې په پوهېدو سره سره، داسې بې پروا خوځېده چې تا به ویل په خپله کوټه کې یوازې ولاړ دی. د هغه دواړو خواوو ته د مسکو د ځوانانو تر ټولو غوره او پېژندل شوې ډلې ولاړې وې او ده د هغو په منځ کې داسې ځانښودنه کوله، چې ګواکې دی تر ټولو غوره دی.

ګراف ایلیا اندرېوویچ خپل څنګ کې ناسته سونیا چې تکه سره اوښتې وه، په خندا خندا په څنګل وواهه، هغې ته یې د هغې پخوانی مین وروښود او وې ویل:

- ودې پېژاند؟ مخ یې د شین شین پلو وروااړاوه او وې ویل:

- هغه خو ورک شوی و، له کومې راپیدا شو؟

شین شین ځواب ورکړ:

- هوکې! ورک شوی و، قفقاز ته تللی و، له هغه ځایه هم پارس ته تښتېدلی و، هلته هغه د پارس د یو شهزاده وزیر شوی، د پارس د شاه ورور یې وژلی، اوس د مسکو پېغلې پسې لېونۍ شوي دي. اوس نو هغه د پارسي دولوخوف نوم ګټلی دی، ټول د هغه په اړه غږېږي او آن د هغه په نامه قسم خوړل کېږي.

شین شین زیاته کړه: هوکې د هغه په سر قسم خوري، د هرې مېلمستیا ویاړ او د خدای یو ډالۍ ګڼل کېږي.

اوس دولوخوف او اناتول کوراګین زموږ ټولې ښځې لېونۍ کړې دي.

ګاونډ لوژ ته یوه جګ ونې ښکلې میرمن راننوته. د هغې ښکلې او اوږدې له سره تاو شوې کوڅۍ د هغې پر بربنډو تاندو مرمرینو اوږو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

جګه صدفه ته ورته غاړه چې دوه تاره مرغلرو ګاڼلې وه، لکه تاج داسې ولاړې وې. تر خپله ځایه د هغې رسېدو ځکه یو څه وخت وغوښت چې خپله پراخه اوږده وریښمینه لمنه چې شغهاري او شور یې ګډ کړی و، لږه راټوله کړي.

ناتاشا بې ارادې د هغې غاړې، اوږو، مرغلرو او کاکل ته کتل او د هغې بربنډو ښکلو اوږو او مرغلرو سره یې مینه ښودله.

کله چې ناتاشا دویم وار هغې ته وکتل، هغې په مینې سترګې راواړولې، خو کله چې یې د ګراف ایلیا اندریوویچ سره سترګې ولګېدې، هغه ته یې سروښوراوه او وموسېده.

دا ښځه شهزادګۍ بیزاوخوا د پېیر مېرمن وه. ایلیا اندریوویچ چې له ټولو مخورو سره پېژندګلوي لرله د هغې خوا ته ورغي او له درناوي نه وروسته یې له هغې سره خبرې اترې پیل کړې. هغه، هغې ته وویل:

- آغلې شهزادګۍ ډېره موده کېږي چې راغلي یاست؟ هرو مرو مو دیدن ته درځم، لاس مو ښکلوم. هرومرو! زه مې د ځینو کارونو د سرته رسولو لپاره راغلی یم، خپلې لوڼۍ مې هم له ځانسره راوستې دي. وایي چې نن به په تیاتر کې بې ساري سیمیونوا، لوبې کوي. ګراف پیتر کیریلېوویچ هم هېڅکله نه هېروو، هغه دلته دی؟

ایلن چې په ځیر ناتاشې ته کتل، وویل:

- هو کې، هغه هم غوښتل چې راشي.

ګراف ایلیا اندریوویچ بېرته پر خپل ځای کېناست او په کراره یې د ناتاشا، په غوږ کې وویل:

- ډېره ښکلې ده کنه؟

ناتاشا ځواب ورکړ: د حیرت نښه ده، سړی پرې مینېږي. په دیدن یې څوک نه مړېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې وخت کې، د آوورتور تر غږېدونکې نغمې پای ته ورسېدې او د ارکستر مشر له خپلې لرګيني لښتې سره پر خپل ځای کښېناست. ناوخته راغلو ښاغلو خپلو ځايو ته ځانونه ورسول او د ستيج پردې پورته لاړې.

د پردې د پورته کېدو سره... په تالار کې ګرد ناست نندارچيان چوپ، ټول نارينه زاړه او ځوانان، په دريشيو او نور جامو کې، ټولې ښځې چې په قيمتي ګاڼو يې، خپلې بربنډې اوږې غاړې او ټټرونه ګاڼلي و، په خورا تلوسې او تږو غلچکونو د ستيج پلو ته وکتل. ناتاشا هم وکتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۹

ننداړځای یا ستیج، په سرو برابرو تختو فرش شوی و، د ځنګ دیوالونه یې پر رنګ شویو انځورونو انځور کړي وو او په وروستۍ برخه یا پای کې یې تختې چې په خمتا پوښ شوې وې، ولاړې وې. د ننداړځای په منځنۍ برخه کې یو شمېر نجونې چې سره کالي خو سپینې لمنې یې درلودې، ناستې وې. یوه ډېره ځوربه نجلۍ چې سپین وریښمین کمیس یې اغوستی و، له نورو نه جلا پر یوې لنډې څوکۍ چې شاته یې شنه کاغذي تخته سریښ وه، ناسته وه. هغوی ټولو کومه سندره ویلې. همدا چې ددوی سندره پای ته ورسېده، هماغه سپین جامې نجلۍ د سوفلور خوا ته ورنېږدې شوه او نارینه چې ځورب ورنونه یې په وریښمین پرتاګه کې نښتي بربښېده، پر خوله یې یو بڼکه او توره یې تر ملا وه دې ته راوړاندې شو. خپل لاسونه یې پرانستلي، د سندرو ویلو له پیل سره یې لاسونه هم ښورول. لومړی هغه نارینه چې پرتوګ یې په ورنو نښتی بربښېده یوازې سندرې ویلې، خو وروسته نجلۍ هم سندرې پیل کړې. بیا دواړو هم مهاله

(c) ketabton.com: The Digital Library

چوپ شول او ارکستر پیل وکړ، بیا نارینه د سپین جامې نجلۍ لاسونه، راونیول او له ورایه بریښېده چې له هغې سره یې د بیا ګډې سندرې ویلو په هیله د هغې پر ګوتو لوبې کولې. هغو په ګډه سندرې ویلې، په دې وخت کې په تیاتر کې ټولو نندارچیانو، د هغو د ستاینې په ښه لاسونه پړک وهل او نارې سورې جوړې کړې. دغه نارینه او ښځې چې په نندارځای کې د مینو ښودنه کوله، خپل پرانستې لاسونه یې د مننې په ښه ښورل او په خندا خندا یې ټولو ته درناوی وکړ. دغه ټول کړه وړه د ناتاشا لپاره چې له کلي نه راغلې وو او نورو په شان یې د ښاري ژوند بې پروایي نه لرله، خورا عجیب او حیرانوونکي بریښېدل. هغې نه شو کولای د اوپرا بهیر وڅاري، هغې آن د هغې موسیقي نه اورېدله، هغې یوازې پر نندارځای کې د کور (جوړه شوي ځای) لیده او یو شمېر نارینه او ښځې چې عجیب او غریب سینګار یې کړی، جامې یې اغوستې او تر رڼایي لاندې غیر عادي خوځېدا وې او خبرې یې کولې او سندرې یې ویلې لیدل. هغه په دې پوهېده چې دغه به ټول بیا د یو څه ښودنه وکړي، خو دغه ټول دومره لاسي، غیر طبیعي او له ریښتیني ژوند نه لرې و، چې کله کله دې د لوبغاړه له امله، د شرم احساس وکړ. کله ناکله به یې په زړه کې پر هغو ښه وخندل. شا او خوا به یې وکتل. نندارچیانو ته به ښه ځیر شوه، د هغوی په څېره کې به یې هماغه د سپکاوي او ملنډو نښې لټولې، چې د دې په زړه کې وې، خو د ټولو په څېرو کې به یې بې پایه ځیر او پام لیده. لیدل به یې چې ټول د ننداره په وړاندې ډوب دي، هغې د ټولو په څېرو کې د لوبغاړو لپاره د ستاینې نښې چې د دې تر پامه ټولې دروغجنې ورتلې، لوستې. په زړه کې یې وویل:

- له دې نه پرته، باید بل ډول نه وي. هرې خوا ته یې کتل، د تالار د

(c) ketabton.com: The Digital Library

منځ د نندارچیانو د غوړو شویو ځلېدونکو څڼو کتارونو ته، د لوژونو نیمه بربنډو ښځو ته، په تېره بیا په خپل ګاونډ لوژ کې ناستې ایلن ته، چې نېږدې چوربربنډه، آرامه او موسکا پرشونډو ناسته وه او په پرله پسې نندارې ته کتل،کتل... ناتاشا کرار کرار پر خپلې څوکۍ کې دغه حالت مسته او لا مستوله. ډېره موده کېده چې هغې دغه شان یو حالت احساس کړی نه و. نور نو ، نه پوهېده چې چېرې ،له چا سره او تر مخې یې څه تېرېږي. هغې کتل، هغې فکر کاوه او په ذهن کې یې بېلابېل خیالونه چې یوه له بل سره یې هېڅ ډول اړیکي نه لرل، ګرځېدل. کله به یې ذهن ته ورغلل چې ودانګي، نندارځای ته ورشي او هغه سندره چې سندرغاړې یې وایي، ووایي. کله یې زړه غوښتل خپله پکه د هغه بوډا پر څټ چې دې ته نېږدې ناست و ورځړونده کړي او کله به یې فکر کاوه چې د ایلن خوا ته ورکږه شي او د خندا لپاره یې وتخنوي.

په یوه شېبه کې چې په نندارځای او صالون کې چوپتیا خوره شوه او د ټول د موسیقۍ د آواز اورېدو ته سترګه په لاره و، د تالار هغې خوا ته چې د رستوف د کورنۍ غړي ناست وو، نېږدې د دروازې د راخلاصېدو آواز د اورېدو سره هم مهاله، د یو ناوخته نندارچي د ګامونو آواز هم واورېدل شو. شین شین په ټيټ آواز وویل:

- هغه دی، هغه دی کوراګین راغی !

ګرافینه بیزاوخوفه مخ راواړاوه او راغلي سړي ته وموسېده. ناتاشا هغې خوا ته چې د بیزاوخوف سترګې کتل، وکتل او یو ځوان یاور یې ولید چې خورا ښکلی، په ډاډ او د صالون نزاکت ته په پام ددوی د لوژ خوا ته روان و. دا ځوان اناتول کوراګین و، چې دوی ډېر پخوا د پترزبورګ د نڅاوو په بنډارونو کې لیدلی او هغه ته یې پام کړی و. هغه نن د یاور دریشي... اغوستې وه. هغه ډاډمن او د ځوانانو په څېر ګامونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخېستل. کـه د داسـې ښـکلی، بشره خوشـاله او سـاده ډولـه نـه وای، د خندا ور به و... که څه هم نندارہ پیل شوې وه، خو پـه نرمـو ګـامونو ،بې تلواره،د بوټو د اوسپنو له جرنګ و جورنګ سره، توره تر ملا ، خپل عطرجن اورمېږيې پورتـه نيـولى او پـر فـرش شـوې لاره روان و. هغـه ناتاشې ته وکتل او د خور خواته وړاندې ور روان شو. خپل پـه دسـتکش کې مروړل شوی لاس یې د هغه د لوژ تر څنګ کېښود ، سر يې هغې تـه وښوراوه، هغې تـه ورخم شو او ناتاشا تـه يې پـه اشـاره کې څـه وويل. هغه وويل:

-څه زړه راښکوونکې ده ! داسې ښکارېده چې هغـه ناتاشـا يـادوي. ناتاشا د هغه په دې خبرې نه د اورېدو بلکې د هغـه د شـونډو د خوځېـدا نـه پـوه شـو. تـر هغـه وروسـته بيـا انـاتول، لـومړي کتـار تـه ورغـي، د دولوخوف تر څنګ کېناست. په خورا بې اعتنـايي او بې پروايـي يې، دولوخوف په ترخګ کې په څنګله وواهه. هغه دولوخوف چې نور ترې چارچـاپيره تاوېـدل او ځـان تـه د هغـه د پـام اړولـو هڅـه يـې کولـه. دولوخـوف هغـه تـه سـترګه کېښـکوده، ومو سـېد او خپلـې پښـې يـې د کتار مخې ته ديوال ته تکيه کړې.

ګراف وويل:

-دا خـور او ورور څـومره سـره ورتـه دي، دواړه ښـکلي هـم دي. شـين شـين د هغـې پېښـې کيسـه پيـل کـړه چې کـوراګين تـه پـه مسـکو کـې ورپېښه شوې وه، ناتاشا يوازې له دې کبله چې اناتول هغې تـه ښـکلې ويلې و ، خپل غوږونه لا د هغه خواته څک کړل.

لومړۍ ننداره پای ته ورسېده، ټول نندارچيان پاڅېدل، سره ګډوډ شول، هرې خوا ته په قدم وهلو او وتلو شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

باریس د رستوف دوی د لوژ خواته راغي، په سادګۍ يې د هغو مبارکۍ ومنلې، وروځې يې برندې کړې، اورمېږ يې هسک او په موسکا يې د خپلې کوژدنۍ له خوا ، له ناتاشې او سونيا نه هيله وکړه چې د دوی په واده کې ګډون وکړي او له لوژه ووت. ناتاشا په موسکا ، خوشالۍ او ناز سره له هغه سره وغږېده ، هغه ته يې، هغه باريس ته چې يو وخت پرې مينه وه او په خپل زړه کې يې ځای ورکړی و د کوژدې مبارکي ورکړه. هغې ته ، په دغه مست حالت کې د دې ټول کړه هسې عادي خبرې تر نظره ورتلې.

ايلن نيمه بربنډه دوی ته نېږدې ناسته او او په يو رنګه موسکا يې ټولو ته کتل. ناتاشې هم کټ مټ دغه شان موسکا باريس ته وروښنله.

هغه لوژ ته چې ايلن په کې ناسته وه ،له هرې خوا د ښار خورا هوښيارې مخورې او پېژندل شوې څېرې راشېوه شوې، دلته د هغوی د راتګ موخه دا وه چې ټولو ته دا وښيي چې دوی له دغې مېرمنې سره پېژند ګلوی لري. کوراګين په دې ټوله موده کې چې تفريح اعلان شوې وه، همالته د نندارځای تر مخې د دولوخوف ترڅنګ ولاړ او هغه لوژ ته يې کتل،چې د رستوف د کورنۍ غړي په کې ناست وو. د هغه سترګې بل هېڅ خوا ته نه غړېدلې. ناتاشا پوهېده چې د هغو ټوله غړېدا د دې په اړه ده، نو ځکه له خوښۍ نه په جامو کې نه ځايېده، آن دا چې هغې مخ داسې واړاوه چې د دې په وينا د هغې د مخ خورا وړ او ښايسته اړخ هغو ته برابر شي.

د دويمې ننداري له پيله د مخه، پېير چې مسکو ته د رستوفيانو د راتګ له وخته تر اوسه پورې نه و ليدلی، په تياتر کې پيدا شو. څېره يې له هغه وخت چې د وروستي ځل لپاره ناتاشا ليدلی و، ډېره غمرلې او لا خوربه شوې وه. پرته له هغه چې چاته پاملرنه وکړي، د لومړنيو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتارونو خواته ورتېر شو. اناتول هغه ته ورنږدې شو، له هغه سره يې خبرې پيل کړې او د صالون هغې خواته يې کتل او اشارې کولې، چې درستوف د کوړنۍ غړي هلته ناست وو. پيير چې ناتاشا وليدله، وغوړېد او په تلوار سره د کتارونو په منځ کې د هغو لوژ ته ورغي. هغو ته چې وررورسېد، ډډه يې ووهله، وموسېد او تر ډېره پورې له ناتاشې سره وغږېد. ناتاشا د پيير سره د غږېدا په وخت کې د ګرافينې بيزاوخوفې له لوژ نه د نارينه غږ واورېد، خداى خبر چې ولې يې هغه و پېژاند چې د کوراګين غږ و. هغې مخ واړاوه او له هغه سره سترګې په سترګه شوه. د هغه چې خوږه موسکا پرشونډو وه، مخامخ د هغې سترګو ته وکتل او دا کتل او غلچک داسې مينه ناک او لېوالهو، چې ناتاشا تصور وکړ چې څنګه په داسې نږدې والي کې هغه، دې ته داسې په ډاډ ګوري، داسې د هغه خوښه شوې ده، خو بيا هم سره آشنا نه دي.

د دويمې ننداري جوړښت، اديره، قبرونه او يادګاري نښې، ديوال له خمتا جوړ شوى و او په هغه کې سورې د سپوږمې او ستوريو نښه وو، په نندارځاى کې څه تختې راپورته او ارکستر خپلې نغمې وغږولې او له ښۍ او چپې خوا ډېر شمېر تورجامې وګړي راووتل. دغو خلکو د لاسونو په ښورولو پيل وکړ او تورو ته ورته شيان يې په لاس کې و. وروسته نور خلک په تلوار سره راغلل او هماغه نجلۍ يې چې تر مخه يې سپينې او شنې جامې يې اغوستې وې، سره پورته کړه او له ځانسره يې د باندې يووړه، دغه کار دوى په تلوار ونه کړ، لومړې خو يې، ډېره موده له هغې نجلۍ سره سندرې وويلې او بيا يې په پاى کې د باندې يوړه. د پردې له شا نه د کوم وسپنيز څيز درې ګوزار واورېدل شول، ټول په ګونډو شول، لاسونه يې پورته او دعا يې پيل کړه. هغوى

(c) ketabton.com: The Digital Library

دعا په سندريز توګه ويله. د هغوی دغه کړه په وار وار سره د نندارچيانو د ستاينو او لاس پړک وهلو سره مخامخ شول.

د دغو ننداروپه لړ کې، چې هر وار ناتاشې، لومړي کتار ته کتل، اناتول کوراګين به يې ليده چې سر يې اړاوی، لاس يې پر خپلې څوکۍ اچولی او ددې خواته راګوري. ناتاشه، له دې نه خوند اخيست چې هغه يې داسې په ځان لېواله کړی دی او هېڅ يې داسې نه ګڼله چې د هغې په دې کړو کې څه ناوړه او يا بد څه نغښتي دي.

کله چې دويمه نندارة پای ته ورسېده، ګرافينه بيزاوخوفه (د پيير ښځه) پاڅېده، مخ يې هغه لوژ ته چې د رستوف د کورنۍ غړي په کې ناست وو، وروا ړاوه (ټټر يې چور بربنډ و) ګراف رستوف ته يې په دستکش اغوستي ګوتې اشاره وکړه، چې ددې پلو راشي او پرته له هغه چې ددې لوژ ته تلونکو راتلونکو کسانو ته پام وکړي، په موسکا او مهرباني يې له هغه سره خبرې پيل او وې ويل:

- هو کې، ولې مې له خپلو ښکلو نازولو لوڼو سره پېژند ګلوي نه کوئ؟ په ټول ښار کې د هغو ښکلاو آوازو خپرې دي او زه لا هغو سره پېژند ګلوي نه لرم.

ناتاشا پاڅېده او د ځنګنو په خمېدو يې هغې ښکلې ګرافينې ته درناوی وکړ. ناتاشا ته د دغې ښکلې او زړه خوږونکې مېرمنې ستاينه دومره په زړه پورې وه، چې له خوښۍ نه تکه سره شوه.

ايلن وويل:

- زه هم اوس غواړم په مسکو کې ميشته شم، خو افسوس دی چې تاسو دغه خپلې د ښکلا خزانې په کليو کې پټې کړې دي.

ګرافينې بيزاوخوفې په رښتيا سره د يوې زړه راښکوونکې ښځې نوم ګټلی و. هغې په خورا آسانۍ سره هر څه ويلی شو، چې دې يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تصور هم نه کاوه او هغې په آسانۍ سره او خورا طبیعي ډول خلک خپلو ستاینو او پر ځان مینولو ته هڅولي شو.

هغې وویل:

- نه ګرافه ! ښه به دا وي، چې اجازه راکړئ، او لوښي دې ماته وسپارئ. که څه هم زه د لږې مودې لپاره دلته راغلې یم او تاسو هم زیات وخت دلته نه یاستئ، زه به هڅه وکړم چې د هغوی وخت ښه تېر شي. ما لا په پترزبورګ کې ستاسو په اړه ډېرې ستاینې اورېدلې وې او زړه مې کېده، چې له تاسو سره مې له نېږدې پېژند ګلوي وشي.

هغې چې خپله ښکلې او یو رنګه دایمي موسکا پرشوندو وه، ناتاشې ته وویل:

- ما له دروبتڅکوي نه ستا د ښکلا په اړه اورېدلي و، تاسو اورېدلي کنه، هغه واده کوي، هو، د خپل مېړه له ملګري بالکونسکي، سردار اندرې بالکونسکي نه مې هم ستاسو په اړه اورېدلي و.

هغې د سردار اندرې بالکونسکي نوم په ځانګړي ادا او ټینګار یاداوه، داسې یې ښوده چې ګواکې د ناتاشې او د هغه له اړیکو خبره ده. هغې له ګراف نه هیله وکړه، چې اجازه ورکړي د لا نېږدې پېژند ګلوۍ لپاره د ده یوه لور د ننداړې په پاتې موده کې ددې لوژ ته راشي او ددې تر څنګ کیني. ناتاشا لاړه او ددې تر څنګ کېناسته.

د ننني ننداړې دریمه برخه، یوه داسې ماڼۍ ښودله، چې ډېرې شمعې په کې بلې شوې وې او په دیوالونو یې د ږیرورو شهسوارانو انځورونه راځړوند شوي وو. د ننداړ ځای په منځنۍ برخه کې دوه تنه چې ګواکې شاه او ملکه دي، ولاړ وو. شاه لاس وښوراوه او په حیا یې کوم آواز وویل او په یوه ارغواني رنګه کټ کېناست. هماغه نجلۍ چې په پیل کې یې سپینې، بیا شنې جامې اغوستې وې او اوس یې یوازې

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو کميس په ځان و ، پريشانه څنې د تخت تر څنګ ولاړه وه. هغې ملکې ته په کتو کتو کې کومه غمجنه سندره ويله، خو شاه د ننبې په توګه، لاس په تندي وښوراوه، له دواړو خواوونه پښې بلې نارينه او ښځې راووتې او ټول په ګډه نڅېدو شول. او تر هغه وروسته کوم ګيتار يو خوږه او له خوښۍ نه ډکه نغمه وغږوله. يوه بله پېغله چې ځوربې پښې او ډنګر مړوندونه يې لرل، له نورو نه جلا شوه، د پردې شاته لاړه، جامې بدلې کړې او په چټکۍ ببرته راستنه شوه، د صحنې په منځنۍ برخه کې ودرېده، په ټوپو شوه، په چټکۍ يې يوه پښه په بله وهله او ننداړچيانو ټولو ورته پړک وهل او د هغې ستاينې ته يې چغې سورې سر کړې. تر هغه وروسته يو نارينه په يوه کنج کې ودرېد، ترومپت او ټول ارکستر قوت واخېست او هغه يوازې پښې بلې سړي، لوړ هوا ته ټوپونه وهل او په هوا کې پښې پر يو بل ټپولې ((دا سړی هماغه (ديوپورت) نومی هنرمندو چې کلنۍ حق الزحمه شپېته زره د سپينو زرو روبله وو)) ټول ننداړچيان، په ټول تياتر کې، د تياتر په منځنۍ، په څنګونو په ټيټو او لوړو لوژونو کې د لاسونو په پړکولو او چغې سورو سره د هغه ستاينه کوله او آفرين يې ويل. هنرمند ودرېد وموسېد ، هرې خوا ته د ټولو په وړاندې د درناوی په ننبه خم شو، تر هغه وروسته، نورو لوبغاړي، نارينه او ښځې پښې بلې وګډېدل، بيا دوه واره شاه له موسيقۍ سره هم مهاله سندرې سر کړې او هغه سره ټولو آوازونه جګ کړل، خو يو ناڅاپه توفان پاڅېد ، ارکستر او نورو غږونکو په لوړ آواز وغږېدل... ټول پاڅېدل، وخوځېدل، منډې شوې، بيا يو لوبغاړی د پردې شاته کش کړل شو او پرده راکوزه شوه. د ننداړچيانو په منځ کې بيا ګڼه ګوڼه او خورا کټونکي غږونه او شر او شور جوړ شو او ټولو په خورا شوق چغې، نارې ګډې کړې، د يو پورو...

(c) ketabton.com: The Digital Library

دیو پورو.

ناتاشې، نور نو هېڅ شي د حیرانۍ وړ نه ګڼل، هغه هم په خوبنیو کې ډوبه او په خند خندا یې شا او خوا ته کتل. ایلن هغې ته مخ ورواړاوه او وې ویل:

- ربښتیا چې دا د یو پوره، عجیب سړی دی، همداسې نه دی؟

ناتاشې ځواب ورکړ:

- هو، ربښتیا دی!

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۰

د نندارو تر منځ تم وختونو کې، په هغه لوژ کې چې ایلن ناسته وه، یو سوړ باد را ولګېد. دروازه خلاصه شوه او اناتول چې ځان له دې کبله لږ خم کړی و چې له چا سره ټکر نه شي، راننوت.

ایلن چې غلچک له ناتاشې نه اناتول ته وراړوه وویل:

- اجازه راکړئ چې ورور مې در وپېژنم.

ناتاشا د خپلو بربنډو اوږو له سره خپل ښکلی او جوړ شوی سر وروا ړاوه، وموسېده او ښکلي ځوان ته یې وکتل. اناتول، چې له نېږدې نه، د لرې په شان ښکلی و، د هغې تر څنګ کېناست او وې ویل چې له ډېرې مودې راهیسې یې له هغې سره د آشنایي هیله لرله. هو کې له هماغه وخته چې دا یې د ناریشکن د کور د نڅاوو په بنډار کې لیدلې، هېرولی یې نه شي. کاراګین له ښځو سره په کړو وړو کې تر نارینو هغو نه خورا ځیرک او مهربانه و. هغه په زړورتیا او سادګۍ خبرې کولې او ناتاشه له دې کبله حیرانه او خوشاله وه چې څو مره یې د دغه ځوان د بدیو او ناوړو کړو کیسې اورېدلې وې، په هماغه اندازه دی ساده

(c) ketabton.com: The Digital Library

مهربانه، خوښ طبیعته او د نیکویې سرچینه دی.

کوراګین له هغې نه د لوبغاړو په اړه وپوښتل او وې ویل چې سیمیونوفنا څنګه په خپله تېره ننداره کې د لوبو په وخت پر ځمکه ولوېده، هغه ناڅاپه وویل:

- پوهېږئ ګرافینې! د هغه د غړېدا ژبه داسې وه، چې ګواکې له خپل یو خورا پخواني پېژند ګلوی سره د زړه خواله کوي... پوهېږئ! موږ غواړو یو ننداره جوړه کړو، چې ټول به په هغو کې په بدلو جامو او څېرو کې ګډون کوي. تاسو باید په هغې ننداره کې ګډون وکړئ، ډېر ساعت به مو تېر شي. ټول د آرخوف په کور کې راټولېږي. زه له تاسو هیله کوم چې راشئ، رښتیا او په ټینګار سره تاسو ته وایم، راشئ، څنګه؟ هغه چې غړېده، خپلې خوشاله سترګې یې همداسې د ناتاشا پر بشرې، بربنډې غاړې او لوڅو لاسونو خښبې کړې وې. ناتاشا البته په دې ډاډه وه چې دغه ځوان په هغې مین شوی دی که څه هم ناتاشا په دې ډېره خوشالیده، خو په دې نه پوهېده چې ولې د هغه شتوالي، ددې لپاره کرار کرار له زغمه وزي. کله چې دې هغه ته نه کتل، دې داسې انګېرله چې هغه ددې بربنډو اوږو ته ګوري او دې به په تلوار د هغه د سترګو دغه غلا رانیوله، د سترګو په کتو کې به یې هغه دې ته اړ کړ، چې ددې سترګو ته وګوري، خو کله چې به یې د هغه سترګو ته کتل هغې په ویرې داسې انګېرله چې د ده او ددې تر منځ د شرم او حیا هغه پرده لوېدلې او ورکه شوې، چې دا یې تل د ځان او د نورو نارینو تر منځ احساسوي. هغه خپله په دې نه پوهېده چې څنګه له پنځو دقیقو وروسته، دې ځان له دغه سړي سره داسې نېږدې او خپل احساساوه. کله به چې هغې له هغه مخ واړاوه، ډارېده به چې اوس یې هغه له بربنډو مړوندو را ،ونه نیسي او بربنډه غاړه یې ورښکل نه کړي. هغوی د ډېرو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساده څېړونو په اړه غړېدل، خو هغې داسې احساسوله چې له هغه سره دړمره نېږدې شوې چې هېڅکله له بل يوه نارينه سره هم داسې نېږدې شوې نه وه. هغې، ايلن او خپل پلار ته داسې وکتل، چې ګواکې غواړي له هغو وپوښتي، چې دا څه معنا لري. خو ايلن له کوم جنرال سره غړېده او د هغې غلچک ته يې ځواب ونه وايې، مګر د پلار کتو هغې ته له هغه څه پرته، چې تل يې دې ته ويل، بل څه ونه ويل، د پلار کتو به تل ويل:

- نو څه دي، خوشاله اوسئ، ستا خوشالي زما خوښي ده.

ددوی تر منځ په چوپيتيا کې، چې زورونکي هم وه اناتول په خپل ځير کرار او پرله پسې کتو دې ته کتل، ناتاشا د دغه چوپيتيا د ماتولو لپاره، له هغه نه وپوښتل:

- ځنګه مسکو مو خوښېږئ؟ ناتاشا چې دا پوښتنه وکړه، تکه سره شوه. هغې پرله پسې داسې انګېرله چې له هغه سره په غړېدو، کوم ناوړه کار تر سره کوي. اناتول داسې وموسېد ، چې ګواکې په موسکا سره د هغې د احساساتو رښتياوالي ته غاړه ږدي او وې ويل:

- لومړی مې چندان نه خوښېده او بيا وروسته، وروسته په هېږئ ښارونه څه شي، د خوښۍ وړ ګرځوئ؟ ښارونه ښکلې ښځې، ښايسته او د پام وړ کوي، همداسې نه ده؟

او بيا يې هغې ته له معنا نه په ډکو سترګو وروکتل او وې ويل:

او اوس خو مې ډېر خوښېږي. زمونږ ننداري ته راځي ګرافينې ! مهرباني وکړئ هرومرو راشئ.

دا يې وويل او لاس يې د هغې پر ټټر ټمبل شوي ګل ته وروړاندې کړ او په کراره يې وويل:

- تاسو به زمونږ د مېلمستيا تر ټولو نه ښکلې ښکلا و اوسئ، هيله

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوم مهرباني ګرافيني ! او ستاسو د ټېر دغه ګل به زه د تضمين په توګه وساتم.

ناتاشا لکه په خپله د اناتول په شان په دې پوه نه شوه، چې هغه څه وويل:

- خو دومره پوه شوه چې په دغو نه پوهېدونکو خبرو کې، کوم ناوړه نيت نغښتی دی. خو سره له دې هم هغه نه شو کولای ځان هغه ته له کتو نه راټينګ کړي. هغه نه پوهېده چې څه ووايي، هغې له هغه نه مخ واړاوه، هغې داسې وښوده چې ګواکې هېڅ شي يې نه دي اورېدلي، خو همدا چې له هغه يې مخ واړاوه، داسې يې احساس کړه چې اناتول ددې تر شا دې ته خورا نږدې ولاړ دی. د مخ د اړولو سره سم يې په زړه کې تېره شوه، اوس به څنګه وي؟ هغه به ګښېي اخېستی وی، خوابدی شوی به يې، بايد هر څنګه چې وي راشم که څنګه؟ هغې نه شو کولای ورونه ګوري او بيا يې ور وکتل. سترګې يې مخامخ د هغه له سترګو سره وجنګېدې، د هغه نږدوالي، د هغه پر ځان ډاډمنتوب، د هغه مهربانۍ او د هغه خوږې موسکا دا ايل کړې وه. هغه کټ مټ د هغه په شان وموسېده او مخامخ يې د هغه په سترګو خپلې سترګې خښې کړې، هغې بيا په وحشت داسې احساس کړه چې ددوی تر منځ د نږدوالي د خنډ هېڅ خنډ پاتې نه دي.

د تياتر پرده بيا پورته شوه او اناتول په خوښۍ او آرامۍ ددوی له لوژه لاړ. ناتاشا بېرته خپل لوژ ته چې پلار يې هلته ناست و، په هغه خيالو کې چې دا ډوبه وه، راستنه شوه. نور نو هغه څه چې ددې تر سترګو تېرېدل، ټول ورته په پوره توګه طبيعي برېښېدل، خو د ژوند، د شهزادګۍ ماريا او د کليوالو ژوند په اړه ټول خيالات ګواکې پخوا تېر شوي و، يو وار بيا هم ددې په ذهن کې راتاو شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ننداری په څلورمه برخه کې کوم شیطان د لاس اچولو په ملګرتیا بدلې ویلې او تر هغې پورې ګډ و چې د ده تر پښو لاندې یې فرش شوې تختې سره لرې کړې او دی د لاندې ولوېد. ناتاشا د ننداري د څلورمې برخې له همدې خبرې نه پرته په بل څه پوه نه شوه او له دې نه پرته هغه کومې خبرې هم زورولـه او عذابولـه. ددې زورېدنې او عـذاب علت کوراګین و چې دې تر سترګو لاندې څاره. کله چې هغوی لـه تیاتره ووتل، کوراګین هغو ته ورغی، د هغوی ګاډیوان ته یې ورغږ کړ او له هغوی سره د ګاډی په ناسته کې مرسته وکړه. هغه چې کله ناتاشا په ګاډی کې کېنوله، د هغې مړوند یې کېښکود. ناتاشا ګېنې، واخېسته، تکه سره شوه او په نیکمرغه غلچک یې هغـه تـه وکتل. د هغه سترګې وځلېدلې او په داسې حال کې خچې وربه موسکا یې پرشوندو و، هغې ته کتل.

کله چې کورته راورسېدل، ناتاشا وکړی شول، د هغه څه په اړه فکر وکړي، چې په دې تېر شوي وو، په څرګنده فکر وکړي او ناڅاپه دې ته سردار اندرې وریاد شو. هغه هک پک شوه، د ټولو تر مخې یې چې تر تیاتره وروسته چای ته سره ناست و، چغه کړه، تکه سره شوه او لـه کوټې نه وتښتېده. هغې فکر وکړ او له ځانسره یې وویل:

- لو یه خدایه تباه شوم! څنګه ما کولای شول، دا ټول پیښ شي؟ تر ډېره وخته پورې یوازې ناسته وه، خپل سور شوي مخ ته یې لاسونه نیولي و، هڅه یې کوله ځان په څرګنده په دې پوه کړي، چې په دې څه وشول، هغه نه په دې پوهېده چې په دې څه شوي او نه په دې چې دا څه احساسوي. هر څه دې ته تیت، وحشتناکه او ناڅرګنده برېښېدل. هلته په هغه ستر صالون کې، چې پښې بلې په ځلېدونکو ګانو ګاڼل شوې جانې په غاړه (دیو پورو) د موسیقۍ تر نظم لاندې پر لمدو تختو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټوپونه وهل او پېغلو، زړو، نورو او په آرامۍ او له غروره ډکه موسکا پرشونډو بربنډې ايلن له حيرت د آفرين نارې وهلې، هوکې هلته د ايلن تر سيورې لاندې هر څه څرګنده او ساده بريښېدل، خو اوس چې دلته يوازې شوې، هر څه تت او ناڅرګند دي، هغې په وار وار سره له ځانسره وويل:

- دا څه وشول؟ دا ويره چې زه يې، زما زړه يې له هغه احساسه وي، څه شي دئ؟ دا څه شي دئ، چې زما وجدان دا سې زوروئ؟ دا څه شي دئ؟ خو که يوازې مشره ګرافينه دلته واى، ناتاشې به کولاى شو په شپه کې ورشي او په کټ کې ټول هغه څه چې ددې په زړه کې تېرېږي هغې ته وواييي. خو دا په دې پوهېده چې سونيا په خپل غوره دريځ او سختو ځانګړتياوو چې لري يې، ددې په راز او وينا به پوه نه شي او يا به د هغې له اعترافاتو نه په وحشت کې شي. ناتاشا هڅه کوله، يوازې خپله هغه غوټه خلاصه کړي، چې دا يې زوروله.

هغې ځان نه پوښتل: ايا زه د سردار اندرې د مينې لپاره تباه شوم؟ هغې په ملنډ يزه موسکا خپله بېرته ځواب پيدا کاوه:

- دا څه احمقه يم، څه احمقانه پوښتنې؟ ما څه کړي دي؟ هېڅ هېڅ مې نه دي کړي، هېڅ ګناه مې نه ده کړې، هېڅوک به په دې خبر نه شي ،زه به هم نور هېڅکله هغه ونه وينم، نو له دې کبله دا ښکاره خبره ده چې هېڅ څه نه پېښ شوي، نه اعترافاتو ته اړتيا ليدله کېږي، بلکې کېداى شي سردار اندرې به له ما سره په همدې ډول چې يم، مينه ولري. کوم ډول؟ آه، لويه خدايه ! پاکه هغه ولې دلته نه شته؟ ناتاشا يوه شېبه د سترګو د رپ لپاره آرامه شوه، خو وروسته بېرته کوم لمسوونکې غريزې ورته ويل چې که څه هم دا هر څه سم دي او هېڅ څه پېښ شوي نه دي، خو له سردار اندرې سره د هغې پخوانۍ پاکه مينه ټوله تباه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او هغې ته بیا له کوراګین سره خپلې ټولې خبرې ورپـه زړه شوې، هغـې ته بیا د هغه ښکلی او زړور ځوان، څېره او خوږه نازکه موسکا او هغـه شېبه چې د ده مړوند یې کېښکود وریاد شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۱

اناتول په مسکو کې ځکه او سېده چې پلار هغه له پترزبورګ نه راشړلی و. هلته هغه د کال شل زره روبله خرخ لاره او همدومره نورې پیسې یې له دې او له هغه نه په بېلابېلو پلمو پورولې او پوروړو به بیا د هغه له پلاره هغه غوښتې.

پلار زوی ته په ډاګه کړه چې د وروستي ځل لپاره، د هغه نیمایي پور په دې شرط پرې کوي، چې مسکو ته لاړ شي او هلته د پوځونو د ستر قوماندان یاورتوب ومني، هغه دنده چې ده ورته پیدا کړې ده. هلته هم هڅه وکړي، چې ځانته بډایه ښځه پیدا کړي. هغه ورته د ماریا ژولیه کاراګینا نوم وریاد کړی و. اناتول د پلار خبرې ومنلې، مسکو ته لاړ او هلته هم د پېیر کره میشت شو. پېیر هغه لومړی زړه نازړه ومانه، خو وروسته ورسره عادت شو، له هغه سره به بنډارونو او عیاشیو ته، ته او پور یې هم ورکاوه.

هغه څه رښتیا شول چې د اناتول په اړه شین شین ویلي و، هغه مسکو ته تر راتګه وروسته د مسکو ټولې ښځې پر ځان مینې کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي، هغه هم له دې کبله چې ده هغو ته پاملرنه نه کوله، او ده به تر هغو نه جتهاني او فرانسوي ښځې زياتې خوښولې. آن دا څرګنده وه چې د هغو په منځ کې يې له مېرمن پېغلې جورج سره چې د فرانسوي لوبغاړو مشره وه ګوتې خوږې کړې وې. د دولو خوف د کور او نورو د عياشيو يو بنډار هم ترې پاتې نه و. له ماښامه تر سپېدو پورې به يې شراب څکل، په دې سياليو کې بې سياله و او د ټولو غوره اعيانو د نڅا او شوګيرو بنډارونو کې به ولاړ و. ويل کېدل چې د مسکو له څو ښځو سره يې آشنايي لرله او په هر بنډار کې به يې څو نوروپسې د آشنايۍ هڅې کولې. هغه له پېغلو، په تېره بيا بډايو هغو سره چې زياتره يې څه بې عقلې غوندې وې، لېوالتيا نه ښودله. هغه دا کار له دې کبله هم نه کاوه، چې ده دوه کاله مخکې واده کړی و او له څو نږدې انډيوالانو نه پرته، د هغه له دغه رازه هېڅ څوک خبر هم نه و. دوه کاله مخکې چې کله د دوی غونډ په پولند کې ځای پر ځای شوی و، يو نه بډای پولنډي، هغه اړ کړی و چې د هغه له لور سره واده وکړي. هغه ډېر ژر هغه ښځه پرېښوده... اناتول له خپل ژوند نه راضي و. له ځانه او نورو نه. هغه په خته کې په دې باور و، چې پرته له ده نه، چې داسې دی، بل ډول ژوند نه شي کولای او په ژوند کې د کوم ناوړه کار نه دی کړی. هغه نه د خپلو کړو او نه پر نورو د هغو د اغېز جاج اخېستو توان لاره او نه يې په دې اړه فکر کاوه، چې د ده کړه به دده لپاره څه پايلې ولري. هغه په دې باور و، لکه هغه شان چې هيلۍ د بې لپاره پيدا شوې دي چې په اوبو کې ژوند وکړي، دی هم خدای داسې پيدا کړی دی چې پر کال کې د يرش زره روبله خرخ کړي او تل د ټولنې له غوره نه غوره وبلل شي. هغه داسې په دې خبره ټينګ باور درلود، چې هغه ته په کتو سره نورو هم په هغه باور پيدا کاوه. نه يې د هغه په غوره ټولنيز دريځ کې شک پيدا کاوه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه يې هغه ته د پيسو په ورکولو کې. هغه به چې هر چېرې او هر چا ته رسېدو پرته له هغه چې د پرې کولو په خيال کې يې وا وسي، پورونه او نور پورونه به يې اخېستل.

هغه جوار ګر نه و، لږ تر لږه هېڅکله يې د ګټلو خيال نه درلود او آن د بايللو فکر يې هم نه کاوه. هغه شهرت غوښتونکي نه و او هغه ته دې خبرې هېڅ اهميت نه لاره چې نور دده په اړه څه وايي. تر دې لا سربيره هغه کېدای شو ګناهکار او صادق وا وسي. هغه څو واره د پلار د بدنامۍ او سپکاوۍ سبب شوی و، په هر څه آن نامه او عزت يې ملنډې وهلې. هغه بخيل نه و او هرچا به چې د خير لاس ورغځاوه مرسته به يې ورسره کوله. يوازينی څه چې زيات مينه يې ورسره لرله، له ښځو سره لېوالتيا وه. د هغه د اند له مخې له ښځو سره خوږوالی هېڅ بد نه لري، خو هغه د نورو لپاره د دغو اړيکو د پای په اړه هېڅکله او هېڅ ډول فکر نه کاوه. هغه ځان د ټولو په وړاندې صادق ګاڼه، او د زړه له کومې يې د ټولو دوومخو سپکاوي يې کاوه او آرام وجدان يې تر ټولو لوړ ګاڼه.

دولوخوف سږ کال د پارس له تبعيده او هغه ته له ورپېښو شوو پېښو وروسته بيا مسکو ته راستون شوی، خپل پرتمين ژوند، عياشۍ او جوارو کې ډوب او له خپل پترزبورګي دوست کوراګين سره يو ځای شوی، د هغه له نامه يې د ځان د ګټې، د جوارۍ او له بدها يو ځوانانو سره د آشنا کېدو لپاره ګټه اخېستله.

اناتول، دولوخوف،د هغه ځيرکتيا او زړورتيا له کبله، د زړه له کومې خوښېده،له هغه نه يې خپلو عياشيو ته د رسېدو لپاره کار اخېستنه خو هڅه يې کوله، چې هغه دده په دغه تکل پوه نه شي...

ناتاشا، پر کوراګين سخته لېونۍ اغېزه کړې وه. هغه ترتيا تره

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته د ماښامنۍ په وخت کې د یو ځیرک ښکلا پېژندونکي په څېر د هغــې د لاسونو ،مړوندونه،اوږو ، پښــواو څنګــو انځورونــو ابســتل او دولوخوف ته یې وې ویل چې تکل یې کړی دی، د هغه زړه د وړلو هڅې وکړي. اناتول هماغه شان چې د خپلو کړوپایله نه لیدله، ددې تصور یې هم نه شو کولای چې د دغې مینې پای په څه وي.

دولوخوف هغه ته وویل:

-هوکې وروره ! ښکلې نجلۍ ده، خو نه زموږ لپاره.

اناتول وویل:

- زه مې خورتـه وایـم، چې هغـه د غـرمنـۍ لپـاره زمـوږ کـره رامېلمـه کړي، څه وایئ؟

- ښه به دا وي لږ صبر وکړئ، چې هغه لومړی واده وکړي.

اناتول وویل:

- نه پوهېږئ، زه خو د نجونو غلام یم، هغه هم زما پـه لیـدو سرسـامه کېږي.

دولوخوف چې د اناتول له واده نه خبر و، وویل:

- گوره ته خو یو وار ددې نجونو له لاسه بې آبه شولې، پند دې وانـه خیست، ځان ته پام کوه.

اناتول په مهربانۍ وخندل او وې ویل:

- یو وار ولوېدم،خو بیا به دا ونه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲

تر تیاتره یوه ورځ وروسته، د رستوف د کورنۍ غړي نه چېرې لاړل او نه څوک ددوی دیدن ته راغلل. ماریا دیمتریوفنا له ناتاشې نه پټه د کوم څه په اړه د هغې پلاره سره غږېده. ناتاشا اټکل وکړ چې هغوی د مشر سردار او له ستونزو نه د ژغورنې په اړه غږېدل. دغې خبرې نه یوازې د هغې خواشنه کړه بلکې ځان لپاره یې سپکاوي هم وګاڼه. هغه هره شېبه د سردار اندرې د راتګ لاره څارله او له همدې کبله یې، هغه ورځ څوکېدار دوه ځله د فازدوفیژنکه کوڅې ته ددې لپاره ولېږه چې وګوري هغه رارسېدلی او کنه، هغه رارسېدلی نه و. هغې ته د راتګ د لومړیو شېبو نه، دغه اوسنې حالت خورا ګران او له زغمه لرې و، دغه حالت د هغې د غه بې صبرۍ او غم، له شهزادګۍ ماریا سره د هغې د کتنې ترخې خاطرې، له مشر سردار نه ویره او هغه ویره چې دا یې په علت نه پوهېده لا زیاتول. هغې ته داسې بریښېده چې سردار اندرې به یا هېڅکله بېرته رانه شي او یا که را هم شي، دا به له کوم نوغي سره مخامخ شي. هغې نه شو کولای د پخوا په شان، یوازې د هغه په اړه په آرامه او پرله پسې فکر وکړي. هر وار به یې چې د هغه په اړه فکر کاوه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغه له خیالو سره به د مشر سردار، شهزادګۍ ماریا او په وروستۍ ننداره کوراګین یادونه وریادېدل. هغې ته بیا هغه پوښتنې ور په زړه شوې چې ایا د خپل کوژدنۍ په وړاندې ملامته ده؟ ایا هغې سردار اندرې ته جفا کړې ده او کنه؟ هغې بیا ځان دې ته اړ کړه، چې د هغه سرې، څېره، خوځېدا د هغه هره خبره، چې کولای شول په دې کې د غه ناپېژندل شوی او له ویرې ډک احساس راویښ کړي، وریاد کړ. ناتاشا د کورنۍ د ټولو غړو تر نظره هماغه شان چټه، ښکلې او مسته برېښېده، خو د هغې په ګوګل د غم او درد یو زورور توفان را الوتی و.
د یکشنبې په سهار ماریا دیمتریوفنا خپلو ټولو مېلمنو ته بلنه ورکړه چې له دې سره یو ځای، هغې کلیساته لاړ شي، چې دا هره یکشنبه ورتله. ماریا دیمتریوفنا پر خپلو خپلواکو خیالونو ډېر نازېدله او ویل یې:
- زه ددې نویو کلیساوو درناوی نه کوم، هغه مې هېڅ په زړه برابره نه دي. خدای هر چېرې حاضر او یو دی. زمونږ پاپ ډېر ښه سړی دی، د نمانځنې ټول مراسم خورا ښه ترسره کوي، د هغه ټولې چارې خورا په زړه پورې او د درناوي وړ دي. د هغه مرستیال هم بد سړی نه دی. په دې ورځو کې په کلیسا کې څه کنسرتونه جوړوي او بیا هغه ته د نمانځنې نوم ورکوي. دا هم ددوی سپېڅلتیاوې دي، نه، نه دا مې نه خوښېږي، دا ټولې دوکه او لوبې دي.
ماریا دیمتریوفنا د یکشنبې د ورځې خورا درناوي کاوه او دغه ورځ یې د یو جشن په توګه لمانځله. هغې هره شنبه خپل کور ښه پاکاوه او د مذهبي غوښتنو له مخې به یې نه خپله کار کاوه او نه د هغه چوپړانو. ټولو به پاکې او سپېڅلې جامې اغوستې او کلیسا ته به تلل... کله به چې له کلیسا نه راستنه شوه، خپل هغه شال یې په اوږو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اچاوه چې دي به د ځانګړو او بډایو مېلمنو د هرکلي په وخت کې په اوږو اچاوه.هغه په هغه ورځ پاڅېده او په خورا ډاډمن غږ به یې ویل چې، د مشر سردار نیکولای اندرېوویچ بالکونسکي دیدن ته ورځي، چې د ناتاشا په اړه یو دوه خبرې ورسره وکړي.

د ماریا دیمتریوفنا تر تګه وروسته ګنډونکې مېرمن شالمه راغله... او ناتاشا له هغې سره د کالیو په خونه لو لګیا شوه. کله چې یې لا خام کوک، ناګنډل شوی کم رنګه کمیس چې لستوڼي یې لا کمیس سره کوک شوي نه و ، واغوست، اورمېږ یې د دې لپاره تاو کړ چې په هینداره کې ځان وګوري، د خپل پلار مینه ناک غږ یې واورېد ، چې له یوې ښځې سره غږېږي. د دې غږ په اورېدو ،د ناتاشې رنګ تک سور شو. دا د ایلن غږ و. ناتاشا د دې وخت پیدا نه کړ، چې د اندازه کولو لپاره اغوستل شوی کمیس وباسي، دروازه را خلاصه شوه او مېرمن بېزاوخوفه (ایلن د پېبیر ښځه) چې خوږه موسکا یې پرشونډو خوره وه، کوټې ته راننوتله. دبخمل یو ګلابي جګ غاړی کمیس یې په غاړه و.

هغې ناتاشې ته چې تکه سره اوښتې وه، وویل:

- چې څومره خوږه او مالګینه یې ! او بیا یې ایلیا اندرېوویچ ته چې دې پسې راننوتلی و ، وویل:

- نه ګرانه ګرافه، دا نه کېږي، څنګه په مسکو کې ژوند وکړئ او هېڅ چېرې لاړ نه شئ. زه مو نه پرېږدم، نه پېغله جورج زموږ په کور کې د موسیقۍ بنډار لري، ځینې آشنایان هم راځي، که تاسو را نه شئ او خپله دا ښکلې لور را نه ولئ، نور بیا نو زما او تاسې نه کېږي، زما خاوند نه شته، د تویر ښار ته تللی دی، کنه هغه به مې درپسې درلېږی و. هرومرو به راځئ، هرومرو پوره نهه بجې... هغې پرله پسې د ناتاشې پر ښکلا آفرین وایه او د هغې ستاینې یې کولې. ایلن ګنډونکې ته چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

له پخوايي پېژانده سر وښوراوه، د درناوي په نښه لږه خمه شوه، د هينداري تر څنګ پر لاستي لرونکې څوکۍ کې کېناسته او د خپل بخمل کميس ګونځې يې په هنري ډول ښاو خوا را جوړې کړې. هغه آرامه نه شوه، پرله پسې خوږه خوږه غږېده او د ناتاشې پر ښکلا يې آفرين وايه. د ناتاشې کميسونه يې وکتل، هغه يې وستايل، خپل نوی کميس يې هم چې وسپنز ډول ټوکر نه جوړ او نوی له پاريس نه ورته رارسېدلی،وستايه او ناتاشې ته يې مشوره ورکړه، چې هغه دې هم ځان ته دغه شان جوړ کړي. هغې زياته کړه هر ډول جامې په تا ښکلې ښکاري، زما ښکلې !آخ زما زړه وړونکې !

د ناتاشا له بشرې نه د خوند او لذت موسکا نه ورکېده. هغې د دغې مهربانې ګرافينې بيزاو خوفې تر ستاينو لاندې چې پخوا هغې ته يوه ځانګړې مېرمن برېښېده چې غږېدل به ورسره ګران و، ځان نيکمرغه او غوړېدونکی احساساوه. په ناتاشې د خوښۍ څپې راخورې او داسې يې انګېرله چې نېږدې ده، چې پر دغې مهربانې خوږ زړې ښځې زړه بايلي. ايلن هم د ناتاشا په ليدو د بې پايه خوښۍ احساس کاوه او هڅه يې کوله، چې ناتاشا خوشاله وساتي. اناتول له ايلن نه هيله وکړه چې له ناتاشې سره يې ناسته برابره کړي، نو له همدې کبله هغه هم اوس د رستوفيانو ديدن ته راغلی و. له خپل وروړسره د ناتاشې ناسته د ناستې جوړول، هغې ته هم خوند ورکاوه.

که څه هم ايلن له ناتاشې نه په زړه کې له دې نه خوابدې وه، چې په پترزبورګ کې يې له هغې نه باريس بې لارې کړی و، خو اوس يې په دې اړه هېڅ فکر نه کاوه او د زړه له کومې يې د ناتاشې د خوښۍ هيله لرله. کله چې يې د تګ تکل وکړ، ناتاشې ته يې ورغږ کړ، سره يوې خوا ته شول او ورته وې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- پرون ماښام مې ورور له ما سره ماښامنۍ وکړه. ورکه وه يې له خندا نه مو نفس وخوت، څکه يې هم ونه کړه، همدا اسويلي و، اسويلي، همدا يې ويل چې ناتاشا ښکلې ده او ښکلې. پوهېږئ لېونی شوی دی، فکر کوم پر تاسو مين شوی دی، رښتيا لېونی شوی دی.

ناتاشا ددې خبرو په اورېدو له شرمه ګلابي شوه.

ايلن وويل: وای، وای ولې سره شوې، ولې سره شوې! ګرانې! هرومرو به راځئ! که پرچا مينه شوې، دا ددې دليل کېدای نه شي، چې ځان په کوټې کې زنداني کړې. آن که کوژدنۍ هم لرې، زه فکر کوم هغه هيله لرئ، چې کله هغه نه وي، بنداړونو ته لاړه شې او وخت ښه تېر کړې. نه دا چې ځان د غم په کور کې زنداني کړې.

د ناتاشا په زړه کې تېره شوه:

- ښه، ښه نو پوهېږې چې زه کوژده شوې يم، يعنې هغې له خپل مېړه پيير سره له همدغه رښتني او ځيرک پيير سره په دې اړه غږېدلي او خندېدلي دي، هېڅ پروا نه لري، خير دې وي. او بيا د ايلن تر اغېز لاندې هغه څه چې پخوا ترينه ويرېده، اوس ورته ساده اودورځني ژوند خبرې وبرېښېدې. ناتاشا بيا له ځانسره وويل:

- څه غوره مېرمن ده! څومره مهربانه ده، داسې برېښي چې د زړه له کومې ورته ګرانه يم.

ناتاشا بيا په زړه کې ويل: نو ولې وخت ښه تېر نه کړم او خوښه ونه اوسم؟

هغې چې دا خبرې کولې، برند برند او په حيرانتيا يې ايلن ته کتل. ماريا ديمتريوفنا چې غرمه راستنه شوه، طبيعت يې خټه، جدي او داسې برېښېده چې له مشر سردار سره يې په مرکه کې ماته خوړلې وي. هغه، له هغه څه نه چې پېښ شوي و، لا هماغه شان نا آرامه او ګبنۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخیسته وه، نو ځکه يې نه شو کولای، د پېښې کیسه په آرامه وکړي. ګراف چې له هغې نه د خبرو د پایلې پوښتنه وکړه ورته وې ویل، چې هر څه بـه دي او نوري کیسې به سبا تـه وکړي. ماریا دیمتریوفنا چې د مېرمن بیزاوخوفا له راتګ او د هغې له بلنې نه خبره شوه، وې ویل:

- لـه بیزاوخوفې سره مې تـګ راتـګ نـه خوښـېږي او تاسو تـه هم مشوره درکوم، چې مه ورځئ.

بیا يې ناتاشې ته مخ وروا ړاوه او زیاته يې کړه:

- خو که ژبه دې کړې وې، لاړه شه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳

ګراف ایلیا اندرېوویچ خپلې لوڼې د ګرافینې بېزاو خوفې کره بوتلې. ماښامنۍ ته پوره ډېر مېلمانه راغلي وو، خو ناتاشا د هغو له ډلې نه څه کم ټولو سره پېژند ګلوي نه لرله. د ګراف ایلیا اندرېوویچ په خواشنۍ دې ته پام شو چې په دې بنډار کې راغلي ټول کسان، نارینه او ښځې په خپل منځ کې د آزادو اړیکو په لرلو پېژندل شوي کسان وو. پېغله جورج د تالار په یوه کنج کې ولاړه او ځوانان پرې ورټول وو، څو فرانسوي او د هغو په ډله کې متهویه چې مسکو ته د ایلن د راتګ نه وروسته د هغې دایمي او ځانګړی مېلمه بلل کېده. ګراف ایلیا اندرېوویچ پرېکړه وکړه چې د قطعو په لوبو کې ډوب نه شي، د خپلو لوڼو تر څنګ کېني، هغه وځاري او همدا چې د پېغلې جورج ننداره پای ته ورسېږي، سمدلاسه لاړ شي. اناتول د دروازې تر مخې یې ولاړ و او ښکاره وه چې د رستوف د کورنۍ غړو ته سترګه په لاره و. هغه سمدلاسه له ګراف سره ستړي مشې وکړه، ناتاشا ته ورنږدې او هغې پسې وروخوځېد. همدا چې ناتاشا هغه ولید، هماغه د تیاتر د شپې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

شان که له یوه پلوه د انسانیت احساس له دې کبله پردې څپې غوړولې وې، چې د هغه خوښېږي او له بله پلوه یې له دې وحشت لاره، چې د دې او هغه تر منځ اخلاقي حیا او د هغه پرده له منځه وتلې وه. ایلن ناتاشې ته بې ساری تود هرکلی ووایه او په لوړ آواز یې د هغې د ښکلا او کالیو ستاینه وکړه. د هغو د راتګ نه لږه شېبه وروسته پېغلې جورج ددې لپاره ووته، چې خپلې جامې بدلې کړي... اناتول ناتاشې ته یوه څوکۍ وروړاندې کړه او غوښتل یې چې د هغې ترڅنګ کېني، خو ګراف چې د خپلو لوڼو څارنه کوله، د لور ترڅنګ او اناتول د هغو تر شا کېناست.

پېغله جورج په څوربه بربنډو تیو، په څنګلو کې له ورایه لیدونکو نه جوړ شوي غوچوړو سره د ټولو پام ځانته وراړاوه، دهغې سور شال پر یوه اوږه پروت راووته او په یو غیر عادي ډول، په هغه ځای کې چې د څوکیو تر منځ ورته پرېښودل شوی و، ودرېده. د ناستو کسانو له منځه یوه هیجاني شر او شور تر غوږه شو.

پېغلې جورج نندارچیانو ته برند برند وکتل او په فرانسوي د داسې شعرونه په لوستلو لګیا شو چې په هغو کې د یوې شاعرې د ګهنکارې مینې خیالونو انځور شوي وو. هغې به کله آواز لوړ، کله به یې په ساندو بدل کړ، سر به یې په وياړ پورته کړ او کله به یې پرته له هغه چې څه ووایي، خرهاري وکړ او د سترګو ګاټي به یې د سترګو له کاسې راوویستل. له هرې خوا نه د آفرین او ستاینو غږونه پورته شول، څنګه ښکلې، څه بې سارې، معجزې کوي...

ناتاشې څوربې جورج ته کتل، خو نه یې څه اورېدل، نه یې لیدل او نه په هغه څه چې پو هېده چې ددې تر مخې تېرېدل. هغې ځان په پوره توګه بیا په لوړ، نه راګرځېدونکي او د لېونتوب په هماغه عجیبه نړۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې لیده، چې راستنېدل ترې ناشونې او د هغې له خپلې وینا نه ډېر لرې و. هغه نرۍ چې هغه په هغې کې وه، دا ګرانه وه چې څوک پوه شي، چې څه ښه، څه بد، څه معقول او څه نامعقول دي. اناتول، د هغې شاته ناست و، هغې د هغه نېږدوالی احساسوه او په ویرې کوم څه ته سترګې په لاره وه.

په نندارې کې تر لومړي تفریح نه وروسته، ټول پاڅېدل، له پېغلې جورج نه تاوراتاو شول او خپله حیرانتیا یې ورته څرګنده کړه.

ناتاشا چې له پلار او نورو سره یو ځای پاڅېدلې وه، د ګڼې ګوڼې په منځ کې یې ځان لوبغالي ته ورنېږدې کاوه، وویل:

- څه ښکلې ده!

اناتول چې ناتاشې پسې غبرګ روان و، هغې ته یې وویل:

- کله چې زه تاسو ته ګورم، په هغې کې ښکلا موندلی نه شم.

اناتول دا خبره هغه وخت ناتاشې ته کوله، چې یوازې هغې اورېده، هغه، هغې ته وویل:

- تاسو بې سارې ښکلې یاستئ، له هغې شېبې نه مې چې تاسو لیدلای، نور نو تاسو هېرولی نه شم...

ګراف خپلې لور پسې راستون شو او وې ویل:

- درځه چې ځو، درځه، څومره ښکلې ده!

ناتاشا چې هېڅ نه ویل، پلار ته ورغله، په حیرانتیا او پوښتنیز غلچک یې هغه ته کتل.

پېغلې جورج تر څو نندارونه وروسته، بنداړ پرېښود، لاړه او ګرافینې بیزوخوفې مېلمنو ته بلنه ورکړه چې تالار ته ورشي.

ګراف غوښتل چې بنداړ پرېږدي، خو ایلن له هغه هیله وکړه، د نڅا هغه بزم چې له پخوانې تکل نه پرته، جوړ شوی دی په خپل تګ خراب

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه کړي. اناتول ناتاشې ته د نڅا بلنه ورکړه او د نڅا په ترڅ کې يې د هغې ملا او لاسونه کېښکودل او ورته ويل چې سخته ښکلې او اداګره ده او له ده نه يې زړه وړی دی. تر هغه وروسته چې په ګډه (داکوسوز) نڅا پای ته ورسوله، اناتول چوپه خوله په حيرت کې پاتې و او يوازې يې هغې ته کتل. ناتاشا په دې نه پوهېده، هغه څه يې چې د نڅا په لړ کې د اناتول نه اورېدلي و، د خوب خبرې وې که د ويښتيا. تر نڅا نه وروسته اناتول دوه ځله د هغې لاسونه کېښکودل او ناتاشا په وېرې او وحشت خپلې سترګې پورته خواته ده ته ور واړولې، خو د اناتول له مينې او لېوالتيا نه په ډکو سترګو کې يې داسې نښې يې وليدې، چې ونه يې کړای شو، هغه ته وګوري او هغه څه ورته وواييې چې ويل يې غوښتل. ناتاشې سرښکته کړ او ژر ژر يې ځواب ورکړ:

- ما ته دا خبرې مه کوه، زه خپل کوژدنی لرم، ما ته بل نارينه ګران دی.

اناتول که څه هم له دې ځوابه خواشينی او تعجب يې وکړ، خو وې ويل:

زما يې ستا په کوژدنی څه، ما ته د خپل نارينه خبرې مه کوه، زه هغه څه کوم؟ زه يوازې دومره وايم، چې لکه لېوني په تا مين شوی يم، لکه لېونی، ايا په دې کې زه ملامت يم چې تاسو زړه وړونکې ياستئ؟... بيا زموږ وار دی، بايد پاڅېږو. ناتاشا له شوره ډکه، خو ګبنې اخيستې له وېرې نه په پراخو شويو سترګو، شا او خوا کتل او له عادت نه زيات خوشاله برېښېده. هغې ته د هغه څه نه چې په ننني بنډار کې تېر شوي و، څه په ياد پاتې نه و. هغوی د اکوسوز او د ګروس فاتر ځرخوونکې نڅاوې وکړې. پلار يې د تګ غږ کاوه، خو دې هيله کوله چې صبر وکړي او پاتې شي. هر چېرې به چې دا له هرچا سره غږېدله، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه د کتو بار به يې په زړه احساسوه. بيا يې ورياد شول، چې له پلاره يې اجازه اخيستې وه، چې د کار کوټې ته لاړه شي او خپل کميس ټول او جوړ کړي، او ايلن دې پسې راغلې وه او په خندا خندا له هغې سره د خپل ورور د لېونۍ مينې په اړه غږېدلې وه او دا ورياد بېدل چې په واړه تالار کې بيا له اناتول سره مخامخ شوې ده، ايلن يې له سترګو غږېدلې، او دوی دواړه يې يوازې پرېښې دي او اناتول د هغې لاسونه رانيولي او په خواږه مينه ناک آواز يې هغه ته ويلي و:

- زه نه شم کولای ستاسو کورته درشم، ايا بيا زه تاسو هېڅکله ليدلای نه شم؟

ناتاشا په مينه کې مې عقل له لاسه ورکړی دی، لکه د لېونو په شان درسره مينه لرم، ايا په رښتيا هېڅکله...؟ هغه چې دا وويل، د هغې لاره يې بنده کړه او خپل مخ يې د هغې مخ ته وروړاندې کړ.

د هغه ځلېدونکې غټې نارينه سترګې دومره د هغې سترګو ته ورنږدې وې چې هغې، له دغو سترګو پرته بل څه نه ليدل.

د اناتول پوښتنيز بنګهاری ډوله غږ واورېدل شو چې وايي:

- ناتالي !

او د هغې مړوند يې داسې سخت کېښکود، چې خوږ شو او وې ويل: ناتالي !

د هغه سترګو ناتاشې ته ويل:

- زه په هېڅ نه پوهېږم او د ويلو لپاره هېڅ نه لرم.

د هغه اورنۍ شونډې د هغې پر شونډو ورخښې شوې او ناتاشې په همدې شېبې کې احساس کړه چې له بنده ژغورل شوې او هغه سره هم مهاله په کوټه کې د ايلن د ګامونو او کميس د شغهاري انګازه جوړه شوه. ناتاشې هغې ته مخ وروا ړاوه او بيا يې په سور شوي رنګ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګبني اخېستي غلچک اناتول ته وکتل او د دروازې پلو وخوځېده. اناتول غږ پرې وکړ:

- یوازې یوه خبره، د خدای لپاره یوه خبره!

هغه ودرېده، هغې دده د دغې یوې خبرې اورېدو ته سخته اړتیا لرله، ځکه دغې کلمې هغه څه ورته ځرګندول چې پېښ شوي و، نه هغه څه چې ناتاشا به یې ځواب ورکړای وای.

- ناتالي، یوه خبره یوازې یوه خبره. هغه همدا یوه خبره تکراروله.

داسې برېښېده چې هغه خپله نه پوهېده، چې څه ووایي، هغه دا خبره تر هغه وخته پورې تکرار کړه چې ایلن دوی ته ور ورسېده.

ایلن او ناتاشا دواړه غبرګ د هرکلو تالار ته راستنې شوې، خو د رستوف کورنۍ ډوډۍ ته تم نه شوه او لاړل.

ناتاشه چې کورته راستنه شوه، ټوله شپه یې سترګې ورنه وړې. هغه دغې نه اورېدونکي پوښتنې زوروله او عذابوله چې څوک هغې ته ګران دي؟ اناتول که سردار اندرې؟ سردار اندرې ورته ګران و، هغې ته وریادېدل، چې څنګه یې له هغه سره لېونۍ مینه لرله، خو اناتول هم ورته ګران و. د اناتول په ګرانښت کې یې شک نه لاره، هغې ویل:

- که داسې نه وای او هغه ورته ګران نه وای، دغه څه به نه پېښېدل؟ که ما کولای شوای، تر دغې څه وروسته چې پېښ شول، د هغې د خدای په امانۍ موسکا ته په موسکا ځواب ورکړم؟ که ما اجازه ورکړه، چې دغه څه پېښ شي چې پېښ شول، داسې برېښي چې له لومړي غلچک نه په هغه مینه شوې یم. دا خبره دا معنا لري، چې هغه مهربان، پاک زړی او خورا ښه ځوان دی، چې له ګرانښته پرته بله لاره پاتې نه وه. هغه له ځانسره غږېده او نه یې شو کولای دغو زورونکو ویرونکو پوښتنو ته ځوابونه پیدا کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۴

سبا له خپلو غمونو او شراوشورسرهراغي.ټول پاڅېدل وخوځېدل او خبرې اترې پیل شوې. بیا ګنډونکي راغلل او بیا ماریا دیمتریوفنا ټول چای ته وربلل. ناتاشا په غټو او لا پراخو شویو سترګو ټولو ته ددې لپاره کتل چې ګواکې هڅه یې کوله، په هر هغه غلچک په معنی پوه شي چې دې ته ور اوړي او خپله د تل په شان وبرېښي.

ماریا دیمتریوفنا تر سهارنۍ وروسته (دا د هغه لپاره د ورځې تر ټولو نه غوره وخت و) پر خپلې څوکۍ کېناسته، ناتاشا او مشر ګراف یې ځانته وروغوښتل، هغې وویل:

- ښه ګرانو دوستانو ! ما خبره ښه او هر اړخیزه ولټوله او خپله د زړه خبره تاسو ته کوم. تاسو پوهېږئ چې پرون د مشر سردار نیکولای کره ورغلې وم. له هغه سره وغږېدم. هغه د چیغو او نارو تکل وکړ، خو تاسو پوهېږې پر ما څوک چغې وهلی نه شي، ما هم خپلې ټولې خبرې ورته په ډاګه وویلې.

ګراف وپوښتل: ښه دا سپینې خبرې نو څه وې؟

- د هغه سپینې خبرې ! هغه یو ځانستایونکی دی او د چا خبره نه اوري، ښه نو څه ووایم، ماریا دیمتریوفنا زیاته کړه:

- موږ د غه خواره نجلۍ ډېره په عذاب کړه، که زما خبره منئ، خپل کارونه مو خلاص کړي او بېرته اترادنیا ته ستانه شي... او هلته سترګې په لاره شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناتاشا د زړه له کومې چغه کړه: نه، نه څه وايئ؟

ماريا ديمتريوفنا وويل:

- نه، ښه به داوي چې لاړ شي او هملته انتظار شي. که ستاسو زوم اوس دلته راشي، خبره بې شخړې او کړکيچه پای ته نه رسېږي، خو که تاسو لاړ شئ، هغه به له پلار سره کيني، له هغه سره به د زړه خواله وکړي او بيا به ستاسو ديدن ته راشي.

ايليا اندرېوويچ د ماريا ديمتريوفنا ټولې خبرې ومنلې او هغه يې خورا هوښيارې وګڼلې. کېدای شي د بوډا زړه نرم شي، بيا به يا مسکو او يا هم ليسه ګورې ته ورشئ او که رضا نه شو، نو بيا به د هغې له خوښې پرته، په اترادنيا کې واده تر سره شي. ګراف وويل:

- تاسو پوره برحق ياستئ، څه بد مې وکړل، چې د هغه ديدن ته ورغلم او هغه مې له ځانسره بوتله.

ماريا ديمتريوفنا چې په خپله وړه لاسي کڅوړه کې څه شی لټول، وويل:

- هېڅ د پريشانۍ خبره نه ده، دلته چې راغلې نو بيا څنګه هغه ته نه وای ورغلي، پوښتنه مو نه وای کړې، سترې مشې او سلام مو نه وای کړی؟ دا چې تاسو يې ونه منل يې او کتنه يې درسره ونه کړه، اوس چې تاسو د واده کالي هم اخيستي، نو بيا څه ته ګورئ؟ او هغه څه چې لا چمتو شوي نه دي، زه به يې درولېږم، که څه هم زما زړه نه کېږي چې تاسو پرېږدم، خوښه به دا وي چې لاړه شئ. هغې په خپلې کڅوړه کې هغه څه پيدا کړل، چې لټول يې، هغه يې راوويسته او ناتاشا ته يې ورکړه. دا شي، د شهزادګۍ ماريا ليک و. ماريا ديمتريوفنا وويل:

- تا ته يې ليک ليکلی دی، هغه خواره ډېره زوروېږي، چې ته فکر ونه کړې، چې ته ورته ګرانه نه يې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناتاشا وويل:
- هو کې، هغې ته زه ګرانه نه يم.
ماريا ديمتريوفنا چغه کړل:
- اپلتې مه وايه!
ناتاشې ليک واخيست او په زړورتيا يې وويل:
- په هيڅ چا مې باور نه راځي. زه پوهېږم چې ورته ګرانه نه يم.
کله چې يې ليک واخيست، د څېرې بڼه يې بدله شوه، په هغې کې د کرکې او خواشينۍ نښې څرګندې شوې. دا سې نښې چې ماريا ديمتريوفنا په ځير ځير هغې ته، ځير شوه، تندي يې تريو کړ او وې ويل:
- ادکې ته داسې ځوابونه مه وايه! هغه څه چې زه وايم، رښتيا دي، ښه به داوي چې ليک ته يې ځواب ورکړې.
ناتاشا پرته له هغه چې څه ووايي، پاڅېده او خپلې کوټې ته لاړه، چې د شهزادګۍ ماريا ليک ولولي.
شهزادګۍ ماريا ليکلي و چې د هغه نه پوهېدنې له کبله چې د دوی ترمنځ راغلي، خورا خواشينې ده. هغې ليکلي و:
- د هغې پلار چې هرڅنګه وي، وي به، خو دا خپله غواړي چې ناتاشا دا ومنئ، دا امکان نه لري، هغه څوک چې ورور يې د ځان لپاره خوښه کړې، دې ته ګرانه نه وي، دا د ورور د نيکمرغۍ لپاره هر ډول سرښندنې ته چمتو ده، بيا يې ليکلي و:
- دا فکر مه کوه چې پلار يې دې ته په ښه سترګه نه ګوري، هغه زوړ او ناروغه دی، هغه بايد وبښو، هغه د لوړو خيالو او مهربان سړی دی او هغه څوک به هرومرو ورته ګران وي چې د زوی نيکمرغي يې غواړي. هغې د ليک په پای کې هيله کړې وه، چې د دوی د کتنې لپاره وخت او

(c) ketabton.com: The Digital Library

نېټه وټاکي.

ناتاشا ليک ولوست او ميز ته کېناسته، چې ځواب يې وليکي. په خپل سر يې بې له ارادې او پرته له هغه چې فکر وکړي، په چټکۍ وليکل:

-گرانې شهزادګۍ! او بيا يې قلم ودرېد. له هغه وروسته چې پرون ور پېښ شوي، نن به څه وليکي؟ د پيل شوي ليک په وړاندې ناسته وه او ويل يې:

- هو کې، هو کې، هغه څه چې پخوا و، و، اوس هر څه بدل شوي دي. بايد ځواب ورکړم؟ خپله ژبه هېره کړم؟ ايا په رښتيا بله لاره نه شته؟ او چې څومره وحشتناکه ده!... د دغو وحشتناکو خيالونو د ژغورنې په هيله پاڅېده او سونيا ته ورغله او له هغې سره يې د ګڼ په اوبدلو پيل وکړ.

تر غرمنۍ نه وروسته، خپلې کوټې ته لاړه، بيا يې د شهزادګۍ ليک راواخيست. له ځانسره يې ويل:

- ايا په رښتيا هر څه پای ته رسېدلي دي؟ په رښتيا هر څه داسې ژر، ځي راځي، بدلېږي او پخواني هر څه هېرېږي؟ له سردار اندرې سره يې خپله لېونۍ مينه په خورا مينه ناک لېونتوب وريادوله او دا يې هم احساسوله، چې کوراګين هم ورته ګران دی. ځان يې په څرګنده د سردار اندرې ښځه انګېرله او له هغه سره يې د نيکمرغه ګډ ژوند انځورونه انځورول. خو کله به يې چې له اناتول سره خپلې پروني کړه وړه وريادشول، له مينې نه به يې اور واخيست...

په دا شېبه کې يوه مېنځه کوټې ته راننوته او هغې ته يې په پټه او رازه ډک آواز وويل:

- يو چا دغه ليک راکړ، هغې مينځې ليک هغې ته ورکړ او وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ويل:

- يوازينۍ هيله مې دا ده چې د خدای لپاره...

ناتاشا پرته له هغه چې ځنډ وکړي، په يوې خوځېدا يې په خپل سر ليک پرانيست او د اناتول مينه ناک ليک يې ولوست. هغه د ليک په هېڅ شي پوه نه شوه، يوازې دومره پوه شوه، چې هغه د اناتول دی. د هغه ځوان ليک چې دې ته ګران دی. هو کې دې ته ګران دی، که دا سې نه وای، ځنګه هغه څه پېښېدای شول چې پېښ شوي دي؟ که دې ته ګران نه وای دا ځنګه کېدای شو، چې اوس د هغه مينه ناک ليک د دې په منګلو کې وي؟

ناتاشا له مينې نه ډک، مينه ناک ليک، په خپلو رېږدېدونکو منګلو کې نيولی و او هغه يې لوست او هغه څه يې په هغه کې موندل چې د دې په زړه کې تېرېدل، ليک داسې پيل شوی و:

- له پرون ماښام نه زما برخليک ټاکل شوی دی، يا به مرم او يا به تا ته ګران و اوسم، دربيمه لاره نه شته. بيا يې ليکلي و چې دی په دې خبر شوی دی، چې د ناتاشا کورنۍ به هغه دې ته ورنه کړي، ددغې نه ورکړې رازونه دی کولای يوازې دې ته وواېي، خو که ناتاشې ته هغه ګران وي او يوازې وواېي چې «هو» نو بيا هغه وخت، بل هېڅ واک نه شته، چې د هغو د نيکمرغۍ خنډ شي. مينه به پر هر څه لاسبرې شي. دی به هغه پټه کړي او د دنيا بلې خوا ته به يې له له ځانسره بوزي...

ناتاشا د شلم ځل لپاره ليک ولوست، هغې، د هغه په هر توري او کلمې کې، کومه ژوره معنا لټوله، او په زړه کې يې ويل:

- هو، هو! راته ګران دی.

هغه ماښام، ماريا ديمتريوفنا د ارخارف دوی کره تله، نجونو ته يې د ملګرتيا غږوکړ، خو ناتاشا د سردردۍ په پلمه په کور کې پاتې شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۵

سونیا چې ناوخته د شپې کورته راستنه شوه، کوټې ته ننوته او په حیرانتیا سره یې ولیدل چې ناتاشا له جامو سره پر څوکۍ ویده ده. له دې نه لږ لرې، پر میز د اناتول پرانستې لیک پروت و. سونیا لیک راواخیست او د هغه یې ولوست.

هغې لیک لوسته او په خوب کې د ډوبې ناتاشا بشرې ته یې کتل، کتل یې او د هغې په څېره کې یې د هغه څه نښې لټولې، چې په دې په لیک کې لوستل، خو هېڅ شي یې موندلای نه شو. د ناتاشا څېره ښکلې او خوندوره وه او د لذت نښې په کې ځرګندې وې، خپل ټټر یې ټینګ کړ، ځکه انګېرله یې چې سا یې بندېږي، په الوتي رنګ، وحشت، پرېښانۍ او رېږدونکي آواز پر څوکۍ کېناسته، او له سترګو یې د اوښکو باران جوړ شو، هغې ویل:

- ځنګه ما هېڅ شي نه لیدل؟ ځنګه دا ټول دومره مخکې تللي؟ ایا نور نو په سردار اندرې مینه نه ده؟ ځنګه هغې کولای شو، دا کوراګین ځانته دومره نېږدې راپرېږدي؟ دا ښکاره خبره ده چې هغه دوکه مار او غولونکی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی. که نیکولای، زما ګران او خوږ زړی نیکولای له دې خبرې نه خبر شي، څه به وایئ؟ دا ده اوس څرګنده شوه، چې دا پرون او هغه بله ورځ ولې داسې ګبنې اخېستې او رنګ الوتي و، خو دا ناشونې خبره ده چې پر کوراګین مینه شوې وي. هرومره دا به نه پوهېده چې دا لیک د چا دی، هسې په تېروتنه کې یې پرانستی، هرومرو له دې نه خوابدې ده چې ولې یې هغه لوستی دی، هېڅ امکان نه لري چې داسې وکړي.

سونیا خپلې اوښکې پاکې کړې، ناتاشې ته ورنېږدې شوه او بیا د هغې څېرې ته ځیر شوه.

په داسې یو آواز یې چې متې اوربدل کېده، وویل:

- ناتاشا !

ناتاشا راویښه شوه او سونیا یې ولیدله.

- اوهو، راستنه شوې یئ؟

په خورا مهربانۍ او عاطفې یې، چې د راویښېدو د لومړنیو شېبو ځانګړتیا ده له خپله خورلنډې نه غېږ تاو کړه، خو د سونیا پریښانې څېرې ته یې پام شو، په څېره کې یې د اندېښنو او بدګمانۍ نښې راڅرګندې شوې او وې ویل:

- سونیا لیک دې ولوست؟

سونیا په کراره ځواب ورکړ: هو ومې لوست.

ناتاشا له خوښۍ نه وغوړېده وموسېده او وې ویل:

- نه سونیا، نه، نور نو نه شم کولای خپل راز له تا نه پټ وساتم، ته پوهېږئ موږ یو بل ته ګران یو... سونیا، د زړه سره ! هغه لیک لیکي... سونیا !

سونیا ګواکې چې په خپلو سترګو او غوږو باور نه لاره په ویستلو سترګو هغې ته ځیره شوه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

- او بالکونسکي څنګه کېږئ؟
- آه سونیا ، اخ که ته پوهېدلای، چې څنګه بختوره یم. ته نه پوهېږې چې مینه څه ته وايئ؟
- نو ناتاشه ! ته څه وايئ، ایا له سردار اندرې سره هر څه پای ته ورسېدل !
ناتاشا په غټو او له حیرته راوتلو سترګو سونیا ته داسې کتل، چې ګواکې د هغې په پوښتنو نه پوهېږي.
سونیا وپوښتل:
- څه، سردار اندرې ته ځواب ورکوې که څنګه؟
ناتاشا ناڅاپه له قهره تکه سره شوه، له یو سختې خواشیني سره یو ځای وویل:
- غوږ شه، ته په هېڅ څه نه پوهېږې هسې ملنډې مه وایه.
سونیا تکرا کړه:
- نه، نه زما باور نه راځي، زه په دې نه پوهېږم چې پوره یو کال بل سړي درته ګران و او اوس ناڅاپه... ګوره تا خو یوازې درې واره هغه لیدلی دی، ناتاشه، زه تا هېڅ نه پېژنم، زما ستا په خبرو باور نه راځي، ټوکې به کوې، په درې ورځو کې هر څه داسې هېرول...
ناتاشا وویل:
-دا درې ورځې ما ته داسې برېښي چې ته به وایې سل کاله کېږي چې هغه راته ګران دی. داسې انګېرم چې مخکې له هغه نه هېڅوک راته ګران نه و ، سونیا ته په دې پوهېدای نه شې، ته راشه کېنه. دلته راشه ! له هغې نه یې غېږ تاو کړه، مچ یې کړه، بیا یې وویل:
- ما د داسې مینتوب اورېدلي و ، تا به هم اورېدلي وي، خو دا دي اوس یې خپله احساسوم. دا مینه، زما له پخوانۍ هغې نه ډېر توپیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

لري. همدا چې ما هغه ولیده، ما احساس کړه چې هغه زما بادار او زه یې مینځه یم. هره سپارښتنې چې وکړې ورته غاړه ږدم. ته خو نه پوهېږې نه پوهېږئ چې څه وکړم؟ سونیا تا ته وایم څه وکړم؟

ناتاشا چې غږېده، څېره یې بختوره، خو ویرجنه ښکارېده.

سونیا وویل:

-خو ته لږ فکر وکړه، ته څه کوئ؟ زه نه شم کولای لاس تر زنې کېنم، دا پټ لیک یې بیا څه وي؟ سونیا چې نه شو کولای خپل وحشت او کرکه پټ کړي، دوام یې ورکړه:

- آخر تا څنګه اجازه ورکوله، چې خبرې دلته را ورسېږئ؟

ناتاشا ځواب ورکړ:

- زه تا ته وایم، زه هېڅ نه شم کولای، ته ولې په دې خبره نه پوهېږئ؟ ما ته ګران دی، ګران.

سونیا چې د اوښکو باران یې له سترګو راشېوه شو، چغه کړل:

- دا سې یې کله پرېږدم، زه ځم او ټولو ته وایم.

ناتاشا وویل:

- نه، نه د خدای لپاره، که ته چا ته وواېئ، ته زما دښمنه یې، ته زما بدمرغۍ غواړې، ته غواړې چې موږ سره جلا شو.

سونیا چې د ناتاشا دا ویره ولیده، له دغه حاله یې له شرمه او هغې سره د خواخوږۍ له کبله وژړل.

سونیا وپوښتل:

-نو ستاسو تر منځ څه تېر شول؟ هغه تا ته څه وویل؟ ولې کورته نه راځي؟

ناتاشا د هغې پوښتنو ته ځواب نه وایه، خو په زاریو زاریو یې سلګۍ وهلې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د خدای لپاره سونیا ! هېڅ چاته، هېڅ ونه وایې، ما به نه زوروې.
هوکې هغې په زاریو زاریو ویل:
- ته په یاد لره، په دغه شان کارونو کې هېڅ مه ورگډېږه، غواړم تا ته په ډاگه ووایم...
سونیا وپوښتل:
- نو دا رازونه د څه لپاره؟ هغه ولې کورته نه راځي؟ ولې په ښکاره ستا ریباري نه کوي؟ مگر سردار اندرې خو تا ته پوره واک او خپلواکي درکړې ده؟ خو په دې مې باور نه راځي، خو ناتاشې ! ته خپله فکر وکړه، دا پټ رازونه او دلایل به څه وي؟
ناتاشا له حیرته په ډکو سترگو سونیا ته کتل، داسې برېښېده چې دا د لومړي ځل لپاره و، چې دغه شان یوه پوښتنه اوري او هغه په دې نه پوهېده، چې دې پوښتنې ته څه ځواب ورکړي.
- په دلیلونه نه پوهېږم، خو دلایل به وي کنه.
سونیا سوړ اسویلی وویست او په ناباورۍ یې سر وښوراوه.
- که دلایل وو، نو...
خو ناتاشا چې د هغې د شک اټکل وکړ، په ډار یې د هغې خبره پرېکړه او وې ویل:
- سونیا ! ته حق نه لرې، چې په هغه شک ولرې، نه شې کولای، نه شې کولای، پوهېږې کنه؟
- ایا ته هغه ته گرانه یې؟
ناتاشا په داسې یوې موسکا چې د خورلنډې په سادگۍ او نه پوهېدنې یې زړه سوی ښوده، تکرار کړه:
-ایا گرانه یې؟ مگر تا یې لیک ونه لوسته، پوه نه شوې.
- که ښه سړی نه وي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- څه شی؟ که ښه سړی نه وي؟ سونیا که ته پوهېدای.
سونیا په غوڅ او ټینګ آواز وویل:
- که هغه ښه سړی دی، یا باید خپل نیت څرګند کړي او یا دې ستا سره کتنې نه کوي. که ته نه شې کولای دا ورته ووایې، د تا پر ځای به زه ورته ووایم. زه به هغه ته لیک ولیکم او پلار ته به هم ووایم.
ناتاشې چغې کړې:
- هو کې، زه بې له هغه نه ژوند نه شم کولای.
- ناتاشې، زما هېڅ په دې سر نه خلاصېږي، زه په دې نه پوهېږم، دا ته څه وایې؟ پلار در یاد کړه، نیکولای ته به څه وایي.
ناتاشا بیا چغې کړې:
- زما هېڅ څوک په کار نه دی، ما ته له هغه پرته بل څوک ګران دي، څنګه کولای شې ته ووایې، چې هغه ښه سړی نه دی. ایا ته په دې نه پوهېږې چې هغه ما ته څنګه ګران دی؟
ناتاشې چې آواز یې رېږدېده، ډېر شوی وه او کرکه ترې ورېده، وویل:
- سونیا ووزه، نه غواړم له تا سره ناندرۍ وکړم، ووزه، د خدای لپاره ووزه، ته ګورې چې زه څنګه زورېږم؟
سونیا په سلګو او ژړا له کوټې نه ووته.
ناتاشا میز ته کېناسته او پرته له هغه چې یوه دقیقه هم فکر وکړي، هغه ځواب یې چې سهار راهیسې یې نه شو کولای، شهزادګۍ ماریا ته ولیکي، ولیکه. هغې په لنډه توګه ولیکل:
- ددوی ترمنځ ټولې نه پوهېدنې پای ته رسېدلې، دا د هغې د خپلواکۍ او واک نه چې سردار اندرې د تګ په وخت کې دې ته ورکړی و، ګټه اخلي او دې نه هیله کوي، چې هر څه هېر کړي او دې که د هغې په وړاندې کومه تېروتنه کړې وي، دا دې وبښي. دا نه شي کولای، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سردار اندرې ښځه شي.

دا ټولې خبرې په هغې شېبې کې، دې ته خورا آسانه او ساده وبرېښېدې.

ټاکل شوې وه چې د جمعې په ورځ رستوفیان کلي ته ستانه شي. ګراف د چارشنبې په ورځ له یو چا سره چې د ده د مسکو د ځنډو جایدادونه یې اخېستل، هلته لاړ.

د ګراف د تګ په هماغه ورځې سونیا او ناتاشا یو لویې غرمنۍ ته د کوراګیانو (اناتول او د هغه خور ایلن) کورته مېلمستیا ته بلل شوي وو. ماریا دیمیتروفنا دوی هلته بدرګه کړل. په دې مېلمستیا کې ناتاشا او اناتول بیا سره ولیدل او د سونیا دې ته پام شو چې ناتاشا له هغه سره څه ویل، خو هڅه یې کوله چې څوک یې وانه اوري. دواړه د غرمنۍ په ټوله موده کې له پخوانه لا احساساتي او نا آرامه برېښېدل. کله چې نجونې بېرته کورته را ستنې شوې، سونیا غوښتل له هغې سره وغږېږي، خو ناتاشا خپله لومړی د خبرو د سپینولو لپاره نانډرۍ پیل کړې. ناتاشې په ماته ژبې، په هغې ژبې چې ماشومان کله له چا نه د ستاینې هیله لري، پرې غږېږي، غږېده، هغې وویل:

- ودې لیدل، سونیا! تا پر هغه ملنډې وهلې، ما له هغه سره په بل ډول سپینه کړه.

- نو څه، څه وشول؟ نو، نو هغه څه وویل؟ ناتاشا زه څومره خوشاله یم چې ته له ما نه خوابده شوې نه یې. ووایه، ووایه ماته ټول رښتیا ووایه. هغه څه وویل؟

ناتاشا په حیرت کې لاړه.

- اه سونیا کاشکې تا هغه، هغه شان پېژندای، چې زه یې پېژنم! هغه وویل... هغه له مانه وپوښتل چې له بالکونسکي سره مې اړیکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځنګه دي، خو کله چې پوه شو ، چې سردار اندرې، د اړیکو په شلولو کې ما ته واک رابښلی، خوشاله شو.

سونیا د خواشینې یو سوړ اسویلی وکړ او وې ویل:

- نو ، تا خو لا له بالکونسکي سره اړیکې نه دي شلولې.

- چا تـه معلومـه ده، کېدای شي شلولي مې وي، کېدای شي لـه بالکونسکي سره هر څه پای ته رسېدلي وي، ولې زما په اړه داسې فکرونه کوئ؟

- زه هېڅ فکر نه کوم، زما په دې خبرو سر نه خلاصېږي.

- سونیا ته لږ صبر وکړه، په هر څه به پوه شې. ته که یو وار هغه ووینئ، په رښتیا به پر هر څه پوه شې. ګوره نه د هغه او نه د ما ، زموږ په اړه بد فکر مه کوه.

- زه د هېڅ چا په اړه بد فکر نه کوم، ټول راته ګران دي او پر ټولو مې زړه خوږېږي، ولې څه کولای شم؟

سونیا د ناتاشا د غږېدا په خواږه او نرم آوازو ،نه غولیده. څومره به چې د ناتاشا څېره هیلمنده او مهربانه کېده، په همـاغـه انـدازه بـه د سونیا څېره لا پسې برنده او جدي کېده، هغې وویل:

- ناتاشا تا ماته وویل چې له ما سره مه غږېږه، زه نه غږېدم، اوس خو تا خپله خبرې پیل کړې. ګوره ناتاشا ! زه په هغه باور نه لرم. دا ټولې پټې خبرې د څه لپاره دي؟ دا رازونه؟

ناتاشا زه په تا ډارېږم !

- ولې ډارېږې؟

سونیا په ډاګه وویل:

- زه په دې ډارېږم چې ځان به مړ او تباه کړې.

سونیا د دې خبرې په ویلو خپله له خپلې خبرې وډاره شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ناتاشې پر څېرې بیا د کرکې څپې را خورې شوې.

- هو کې، ځان به تباه کړم، ځان به ژر نابوده کړم، هرڅه چې کوم په تا یې څه؟ تا پورې هېڅ اړه نه لري، که تباه کېږم، زه به تباه کېږم. پرې مې ږدئ، په کرار مې پرېږدئ، تا نه هم کرکه لرم.

سونیا له ډاره په ډک آواز غږ وکړ: ناتاشا !

- تا نه کرکه لرم، کرکه ! اورې کنه؟ کرکه، ته زما ابدي دښمنه یې !

او ناتاشا په منډه د باندې ووته. هغه نور نو له ناتاشې سره ونه غږېده او هڅه یې کوله چې په مخه ورنه شي.

ناتاشا د ګبهې په هماغه حالت، په هماغه ویرجنې له خواشینې څېرې د ګنهکارانو په څېر له یوې کوټې نه بلې او له بلې نه بلې ته سرګردانه تله راتله، یو شي به یې هسې را پورته کول او سمدلاسه به یې بېرته غورځول.

که څه هم د سونیا لپاره، دغه ټول خورا ګران تمامېدل خو بیا هم هغې خپلې خورلنډې پسې کتل او هغه یې څارله.

د ګراف د راستنېدو په درشل کې، یوه ورځ له هغه د مخه چې باید هغه را ګرځېدلې وای، د سونیا پام شو چې ناتاشا ټول سهار د مېلمستون د کړکۍ خواته ناسته او څه ته سترګې په لاره ده او یوه نارینه پوځي ته چې سونیا پر هغه د اناتول ګمان وکړ، کومه اشاره وکړه. سونیا خپلې خورلنډې پسې خپله څارنه لا زیاته کړه او دې ته یې پام شو چې ناتاشا ټول وخت له سهاره تر ماښام پورې یو عجیب او ناآرامه حالت درلود ،هغې، هغو پوښتنو ته چې له دې نه کېدې، ګډوډ ځوابونه ویل، خبرې یې ناتمامې پرېښودې او په هر څه یې خندل.

تر چای نه وروسته سونیا ولیدل چې یو مینځه چې ډار پسې اخېستې وه، د ناتاشې د کوټې د دروازې شاته انتظار وه. هغې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینځې ته اجازه ورکړه چې ورننوزي، خو خپله یې د دروازې شاته غوږ ونیو او پوه شوه، چې بیا یې هغې ته لیک راوړی دی، ناڅاپه سونیا ته څرګنده شوه چې ناتاشا د ماښام لپاره کوم ګواښمن تکل لري. هغې دروازه ورټکوله، خو ناتاشې دروازه خلاصه نه کړه.

سونیا له ځانسره فکر وکړ:

- هغه، له هغه سره تښتي ! هغه هرڅه ته تیاره ده. نن د هغې بشره په ځانګړي ډول د زړه سوي وه او د یو تکل ښې په کې لیدل کېدې. سونیا ته وریه یاد شول، چې هغه ورځ یې له پلار سره په خدای په امانۍ کې وژړل. هو کې هرومرو ناتاشا له هغه سره د تېښتې تکل کړی دی. هو کې دا نور ښکاره خبره ده چې هغوی تښتي، ښه اوس نو زه څه وکړم؟ پلار جان هم نه شته ! کوراګین ته لیک ولیکم، پوښتنه ترې وکړم؟ څوک به هغه دې ته اړ کړي، چې ما ته ځواب ولیکي؟ پییر ته یې ولیکم؟ سردار اندرې ویلي و چې د کومې پېښې په وخت کې له هغه مرسته وغواړم ! او یا کېدای شي په رښتیا یې له سردار بالکونسکي سره خپلې اړیکې شلولې وي. (هغې خو پرون شهزادګۍ ماریا ته لیک لېږلی دی). کاشکې، پلار جان دلته وای.

سونیا ته دا خورا ګرانه برېښېده چې په دې اړه له ماریا دیمتریوفنا سره وغږېږي، ځکه هغې په ناتاشا ډېر باور درلود.

سونیا په تیاره دهلېز کې ولاړه وه او په زړه کې یې ویل:

- اوس ددې وخت رارسېدلی، وښیم چې دا کورنۍ څومره په ما حق لري، ما ددوی ښه هېر کړي نه دي، څومره نیکولای ما ته ګران دی. آن که درې شپې هم ویده نه شم، زه به په همدې تیاره دهلیز کې ولاړه و اوسم. زه به له خپل ټول قوت نه کار واخلم او هغه به تېښتې ته پرې نه ږدم. نه، زه به اجازه ورنه کړم چې دغه کورنۍ رسوا او بدنامه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۶

اناتول په دې وروستيو وختونو کې، د دولوخوف کره استوګن شوی و. د ناتاشا د تښتولو لاره لا څو ورځې د مخه دولوخوف جوړه کړې وه او په هماغه ورځ چې سونيا د هغې د کوټې تر شا غوږ ونيو او د هغې د ساتنې تکل يې وکړ، بايد تښتول شوې وای. ناتاشا ژبه کړې وه چې د ماښام په لسو بجو، د ودانۍ د شا له خوا ور وتلې او کوراګين هغه درې آسيزه ګاډۍ کې د مسکو په شپېته ورستۍ کې پراته کامنکا نومې کلې ته تښتولې وای. په هغه کلي کې له کليسا نه يو شړل شوی خوابدی پاپ رابلل شوی و چې د هغوی نکاح وتړي، له هغه ځايه بايد د ډاګې آسونو په مرسته د وارسا واټ ته رسول شوی او بيا له هغې سيمې نه د ډاګ په ګاډيو کې په چټکۍ بهر ته تللی وای.

اناتول پاسپورت درلوده، لس زره روبله يې له خور نه اخيستي و او لس زره نور يې هم په ضمانت له دولوخوف نه پور کړي و. دوه شاهدان يو خوستيکوف چې پخوا يې د کاتب دنده لرله او اوس دولوخوف په جوارګرۍ او بل کوماخ و ډب کې د ناندريو لپاره له ځانسره ګرځاوه او بل مکارين چې د سواره پوځ يو متقاعد افسر و. دغه افسر ښه سړی و، مګر لږ مست غوندې ښکارېده. د هغه کوراګين ډېر خوښېده. دوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه په لومړۍ کوټې کې ناست او چای یې څکه.
دولوخوف چې د سفر کالي یې اغوست، موزې یې په پښو، د خپل کار په کوټه کې چې غولی او دیوالونه په پارس کې جوړو شویو قالینو، د خرس په پوستونو او ډول ډول وسلو فرش او سینګار شوي و، د هغه میز تر شا چې... څو بنډله پیسې پرې پرتې وې، ناست و. اناتول چې تنې پرانستې پوځي دریشي اغوستې وه، له هغې کوټې نه چې شاهدان یې په کې ناست وو، د ودانۍ د شا کوټې له لارې چې هلته د فرانسوي چوپړ یې له څو نورو تنو سره وروستي پنډونه تړل، د دولوخوف کوټې ته تګ راتګ کاوه. دولوخوف د پیسو بنډلونه شمېرل او لیکل یې، هغه وویل:
- ښه خوستیکوف ته باید دوه زره روبله ورکړې.
اناتول وویل: نو، ور یې کړه !
دولوخوف وویل:
- خو ماکارکا (ماکارین دوی په دې نامه یادوه) بې له هغه چې څه ته سترګه ونیسي، د تا په خاطر په اور او اوبو کې ځان اچوي، بیا یې خپلو حسابونو ته اشاره وکړه او وې ویل:
- حسابونه ټول پوره شول، ښه، څنګه منئ یې کنه؟
اناتول چې ښکاره وه، د دولوخوف خبرې نه اوري، له هغې موسکا سره چې له شونډو نه یې نه لرې کېده، پرته له هغه چې هغه ته وګوري، وویل:
- ښکاره خبره ده، چې منم یې.
دولوخوف خپل دفتر وتاړه او له ملنډو نه په ډکې موسکا یې اناتول ته وویل:
- پوهېږئ تا ته وایم، پرېږده، تر اوسه لا وخت شته، دا لېونتوب

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرېږده !
اناتول ځواب ورکړ:
- احمقه، دا څه وايې، ته دا اپلتې ويل پرېږده... که ته پوهېدای، چې... خدای خپله ښه پوهېږي، چې څه به کېږي...
دولوخوف بيا وويل:
- رښتيا درته وايم، دا لېونتوب دی چې ته يې کوې، پرېږده ګوره ! دا ټوکې نه دي، ته له اور سره لوبې کوې.
اناتول وويل:
- بيا بيا مې لمسوې، بيا مې پاروې، ورکېږه بلا درپسې ! پوه شوې؟ ولې مې خپه کوې، رښتيا درته وايم، زه ستا ددې ټوکو د اورېدو وخت نه لرم.
دا يې وويل او له کوټې نه ووت. کله چې له کوټې نه ووت، دولوخوف هغه پسې مهربانه خو له سپکاوي ډکه خندا وکړه.
دولوخوف ورپسې ورغږ کړ:
- تا ته وايم ودرېږه، ټوکې نه کوم، رښتيا وايم، دلته راشه، دلته !
اناتول بېرته کوټې ته راستون شو، هڅه يې وکړه، آرام او هغه ته ځير او خبرو ته يې غوږ شي. هغه ته يې وکتل او له خپلې خوښې نه پرته يې هغه ته غاړه کېښوده.
- ګوره غوږ شه ! د وروستي ځل لپاره درته وايم، زه له تا سره ټوکې لرم؟ چې له تا سره ټوکې وکړم. تر اوسه مې د تا په وړاندې څه ويلي و؟ پاسپورت چا درته جوړ کړ؟ پيسې چا درکړې؟ پاپ چا درته راوبوله؟ له ما پرته بل څوک و، چې دا ټول درته وکړې؟
دا يې ورته وويل، له هغه نه يې غبږ تاو او ښکل يې کړ.
هو کې ما له تا سره مرستې کړې دي، خو رښتيا هم بايد درته په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاګه کړم. دا کار چې ته کوې، دا ډېر ګوابښمن کار دی او که لږ فکر وکړې، دا لېونتوب او حماقت دی. ښه تا هغه وتښتوله او لاړې، ډېر ښه، خو خبره دلته پای ته رسېږي؟ نه، فکر کوې، چې ته به آرامه شې؟ دا به ورته سپینه شي چې تا ښځه لرله او محکمې ته به دې خبره ورسېږي.

اناتول بیا تندی تریو کړ او وې ویل:

- چې څومره اپلتې غړوئ! ما خو هر څه درته ویلي کنه؟ هغه په هماغه ځانګړي تعصب سره چې زیاتره باثاري او بې عقله خلک یې، له خپلې بې عقلۍ نه لاس ته راغلو پایلو لپاره کاره وي، خپل سل ځله ویل شوي دلایل بیا د دولوخوف ته واورول، هغه وویل:

- ګوره بیا هم درته وایم، ما خپله پریکړه کې ده. هغه خپل ټول امکانات او لارې یادې کړې او په داسې حال کې چې خپلې ګوتې یې شمېرلې وویل:

- که دغه واده ښه دی یا بد، زه هېڅ مسوولیت نه لرم، که ښه هم شي، ما ته کوم ارزښت نه لري، په بهر کې څوک له هغه نه، نه خبرېږي، داسې نه ده؟ نوله تا نه هیله کوم، نورې خبرې بس کړه، چوپ او په کرار مې پرېږده او خبرې مه کوه.

- رښتیا درته وایم، پرېږده، دا لېونتوب پرېږده، ته ځان ته خپله زولنې اچوې.

اناتول وویل:

- ځه ورکېږه، بلا درپسې!

خپلې څڼې یې په دواړو منګلو کې کلکې کړې، بلې کوټې ته لاړ، خو سمدلاسه بېرته راستون شو، دولوخوف ته مخامخ نېږدې پر څوکۍ یې پلترۍ ووهلې، د هغه لاس یې راونیو، پر خپل زړه یې کېښود او

(c) ketabton.com: The Digital Library

وې ويل:

- خدای خپله پوهېږي، چې څه خبره ده؟ ته ګوره چې څنګه وهل کوي؟ څنګه مې زړه درزېږي؟ پوهېږې څه پېښې لري؟ مهربانه ملګريه ! څه غلچکونه، ښاپېرۍ ده، ښاپېرۍ، پوهېږئ؟

دولوخوف چې ښکلې او سپين سترګې، سترګې يې ځلېدلې په دې هيله يې هغه ته يو ترخه موسکا ورولېږله، چې نور هم ملنډې پرې ووهي او وې ويل:

- نو که پيسې دې خلاصې شي، بيا به څه کوئ؟

اناتول د زړه له کومې په راتلونکې د نه پوهېدو د تصور نه وړاندې خپله پوښتنه تکرار کړه:

- نو بيا به څه کوئ؟ ښه؟ نه پوهېږم چې بيا به څه کوم... دا څه احمقانه خبرې دي. خپل ساعت ته يې وکتل او وې ويل:

- ښه نو ! نور يې وخت رارسېدلی دی.

اناتول پس خانې ته لاړ او پر خپلو چوپړانو يې غږ وکړ:

- نور هم ځنډېږو ، که څنګه؟ دا څه شی لټوئ؟

دولوخوف د ميز له سره پيسې ټولې کړې، يوه سړي ته يې ددې لپاره ورغږ کړل، چې دوی ته ډوډۍ او شراب برابر کړي. خپله ووت او هغې کوټې ته لاړ چې ماکارين او خوستيکوف په کې ناست وو.

اناتول په کوټه کې پر ولاړې غځېدلې څوکۍ څنګل وهلې وه، سر يې لاس کې نيولی و او په داسې حال کې چې په خيالو کې ډوب و، موسېده، تر شونډو لاندې يې نرم نرم څه ويل.

دولوخوف له بلې کوټې ورته راغږ کړ:

- راځه کوم شي وخوره، يو جام پورته کړه.

اناتول چې هماغه شان موسېده، ځواب ورکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نه، نه یې غواړم.
- ورشه بالاګا راغلی.

اناتول پاڅېد او خوړنتون ته ورننوت، بالاګا، د درې آسیزه ګاډیو یو پېژندل شوی ګاډیوان و، چې له شپږو کالو راهیسې یې له دولوخوف او اناتول سره انډیوالي درلوده او په خپلو درې آسیزه ګاډیو یې ددوی ډېر خدمت کړی و. کله چې د اناتول غونډ د توفیر په ښارګوټي کې و، په وار وار سره هغه، ماښامي له هغه ځایه راسپور او سپېده داغ یې مسکو ته رارسولی او سبا شپه یې بېرته هلته رسولی دی. هغه په وار وار دولوخوف د هغه له پوروړو ژغورلی و، په وار وار دغه ګاډیوان دغه دوه انډیوالان له جتانو او خپلو ملګرونجونو سره په ښار کې ګرځولي وو... د دغو دواړو نه د هر یو په ډېرو داسې پېښو او رسواییو خبر و، چې د هغه له امله کېدای شو، هغوی هر یو سایبریا ته تبعید کړای شي. هغوی به هم زیاتره وخت هغه د خپلو عیاشیو بنډارونو ته رابالله، جامونه به یې ورسره پورته کول،له جتانو سره به یې نځاوې کولې او د هغوی په زرګونو روبلونه به دده د لارې خرڅېدل. د هغوی په چوپړ کې هغه هر کال تر شلو وارې پورې خپل ژوند له مرګ سره مخامخاوه، تر وهلو خوړلو پورې به یې د هغو ساتنه کوله، د هغو آسونو قیمت چې ده به ددغو دوو تنو په چوپړ کې له پښو اچول، تر هغو پیسو زیات و، چې دوی به د بالاګا د چوپړ په بدل کې، هغه ته ورکاوه، خو ده ته هغوی ګران وو. دهغو په ساعت کې تر ۱۷ ورستو پورې چټک تګ خوښېده. د هغه خوښېدل، چې د هغو په چوپړ کې خپلې ګاډۍ واړوي، ټکر یې کړي، له نورو ګاډیو نه مخکې شي او لکه باد هسې د مسکو کوڅې لاندې کړي. د هغه دا خوښېدل چې د باد په شان په چټکه ګاډیوانۍ کې د ده تر شا له ناستو نشه انډیوالانو نه دا خبرې واوري:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نور هم چټک، نور هم چټک، داسې چټک چې نور نو ناشوني وي. د هغه خوښبدل چې په لاره په کړاو روانو بزګرو ته متروکې ور واره کړي او په زړه کې وو ايي، دا هم د ربښتينو بادارانو له خوا.

اناتول او دولوخوف ته هم بالاګا ډېر ګران و. هغه په ګاډيوانۍ کې د ښې استادۍ او هم له دې کبله چې د هغه هم څه خوښبدل چې ددوی خوښېدل. بالاګا ،به له نورو مسافرينو سره مخکې له مخې پيسې،هر دوه ساعته پنځه ويشت روبله ټاکل. ده خپله به د هغو ګاډيواني هم نه کوله، خپل زلمي ګاډيوانان به يې ورلېږل،خو ددولوخوف او اناتول لپاره، چې ده هغوی د خپلو اربابانو په نامه نومول، تل خپله چمتو و او هېڅکله به يې د خپل چوپړ په بدل کې پيسې هم نه غوښتې. هغه به يوازې، په څو مياشتو کې يو وار کله چې د هغو د چوپړانو له لارې خبر شو، چې بادارانو يې پيسې لري، نو کوم سهار تر نشې وروسته به راغي، درناوی به يې وکړ، په ملا به خم شو او ويل به يې چې پيسو ته اړتيا لري. بادارانو به هم تل نازاوه. هغه ويل:

- پلارکه فيودرايوانويچه ! مرسته راسره وکړئ، يو روغ آس هم راپاتې نه دی، جيب مې تش دی، هر څه چې کولای شي هغه راسره وکړئ.

اناتول او دولوخوف به چې کله پيسې لرلې، زره، دوه زره روبله به يې هغه ته ورکول. بالاګا کليوال،د ژېړ ډوله وېښتو خاوند ، سره بشره، په ځانګړي ډول ځوربه غاړه، ټيټه وونه، پيته پزه درلوده او د اته ويشتو کالو په منګ ځوان و چې ځلېدونکې وړې سترګې او وړه زنه يې لرله.

هغه نرۍ شنه چپنه چې وريښمين استر يې درلوده پر لنډه پوستين اغوستې وه.

هغه په لومړۍ کوټې کې، د ځړوند سپيڅلي شمايل په وړاندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ودرېد ، پر ټټر او تندي يې د صليب کرښې وويستې، د دولو خوف پلو وړاندې ورغي او خپل کوچنی تور لاس يې هغه ته ور وړاندې کړ، تر درناوي وروستې ته يې هغه ته وويل:

- فيودرايوانوويچ !

- ستړی مه شئ وروره ! راشه، دا هم هغه.

د اناتول پلو ته چې همدا اوس، د راننوتو په حال کې و، لاس ور وړاندې کړ او وې ويل:

- جلالتمابه سلام !

اناتول خپل لاسونه، د هغه په اوږو ورکېښودل او وې ويل:

-زه تا ته ګران يم او که نه؟ اوس د رښتني چوپړ وخت رارسېدلی، کوم آس دې راوستی دی؟ ها !

بالاګا ځواب ورکړ:

- هماغه چې ستا استازي ياد کړي وو، هماغه ياغي آسونه.

- نو غوږ شه بالاګا ! که ګاډی ياغي هم شي، پروا نه لري خو زه غواړم، چې درې ساعتو کې موږ ورسوئ.

بالاګا سترګې کېښکودې او وې ويل:

- که ټوټه ټوټه شي، نو څنګه به ورسېږو ؟

اناتول چې سترګې يې راوتلې وې، ناڅاپه چغه کړې:

-اوربوز به دې درمات کړم، ټوکې به نه کوې...

ګاډيوان په خندا خندا ځواب ورکړ:

- څه ټوکې ! ما تر اوسه پورې له خپل باداره څه سپمولې دی؟ تر هغه چې آسونه ژوندي وي، زغلو به.

اناتول وويل:

- چې داسې ده، کېنه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دولوخوف وويل:

- راځه کېنه، ښه شو.

- نه فيودرايوانوويچه، همدا سې ولاړ ښه يم.

اناتول وويل:

- راځه کېنه او جام پورته کړه.

يو لوی ګيلاس مادير (يو ډول خوږ ښه شراب) يې ورته واچول. د دغو شرابو په ليدو د ګاډيوان سترګې وځلېدې. هغه د نزاکت له مخې، وويل:

- نه، نه يې څکم. ولې وروسته يې په سر واړول او خپلې شونډې په هغه سره وريښمين دستمال چې له خولۍ نه يې راويستلي و، پاکې او وې ويل:

- ښه جلالتمابه ! څه وخت به خوځېږو ؟

اناتول، ساعت ته وکتل او وې ويل:

-هوکې ! همدا اوس.

- خو بالاګا ! ګوره چټک به ځې او په وخت به رسېږې، کنه؟

بالاګا وويل:

- هوکې، ګوره چې څنګه ځو، که په خير لاړ شو، ولې به په خپل وخت نه رسېږو. ګوره ستا خو ياديږي، چې توفير ته مې په اوو ساعتونو کې رسولې، ياديږي او کنه؟ اوس هم مه ډارېږه جلالتمابه !

اناتول خپلې خاطرې وريادې کړې او ماکارين ته يې چې په مينه مينه يې ده ته کتل، وخندل او وې ويل:

- پوهېږئ يو وار د حضرت مسيح په ميلاد کې له توفير نه راروان و، باور به دې رانه شي ماکار، موږ داسې چټک راتلو چې له ددوو ګاډيو له سره همداسې راوالوتو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بالاگا دولوخوف ته وکتل او دغې کیسې ته یې دوام ورکړ:

- څه آسونه وو ! دوه ځوان آسونه مې، د خپل قهري آس تر څنګ تړلي وو، باور به ونه کړې، فیودرایوانو ویچه شپیته ورسته الوتل. د هغو مخه نیول گرانه خبره وه، ساړه وه، لاسونه مې شنډ شوي وو. ورته مې وویل، جلالتمابه ! راشه او جلو ونیسه، خپله یې د گاډۍ په وروستي سیټ کې ځان واچاوه. آسونه داسې یاغي شوي و، څه نور د متروکو وهلو ته اړتیا نه لیدل کېده، آسونه خپله الوتل. هغوی په درې ساعتو کې ورسېدل، مگر د کینې خوا آس له پښو ولوېد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۷

اناتول له کوټې ووت او څو دقیقې وروسته پوستین په غاړه د سپین زرو ملاوستني په ملا د سمور د پوست خولۍ لکه د زلمیانو په څېر د سر په یو څنګ ایښې وه، داسې چې د هغه له ښکلي څېرې سره یې سخت اړخ لګاوه، بېرته راستون شو، هینداري ته یې وکتل او په هماغه حالت چې د هینداري په وړاندې درېدلی و، د دولوخوف په وړاندې ودرید، او د میو جامې یې پورته کړ.

اناتول وویل:

- ښه فدیا ! د خدای په امان ! ستا له هر څه نه مننه، د خدای په امان ! په چرت کې لاړ، بیا یې ماکارین او نورو ته مخ ورواړاوه او وې ویل:

- ښه ملګرو ! زما د ځوانۍ یارانو ! د خدای په امان...

که څه هم ټول له هغه سره روان وو، داسې برېښېده چې اناتول په دې توګه غواړي د خپلو اندېوالانو په وړاندې دغو خبرو ته پارونکي او لمسوونکي بڼه ورکړي. هغه چې ټېټر وړاندې ویستلی و او یوه پښه یې ښوروله، هره کلمه جلا او لوړه ویله.

هغه ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ټول مو جامونه پورته کړئ، بالاګا ته هم، نور ملګرو او زما د ځوانۍ همزولو انډیوالانو، ما او تاسو ډېرې عیاشۍ کړي، خوښۍ مو تېرې کړي او ژوند مو کړی دی، کنه؟ اوس نو خدای خبر دی چې بیا به مو څه وخت دیدن کېږي؟ زه بهر ته روان یم، د تېر ژوند په یاد مو، د روغتیا په یاد مو، هورا ! دا یې وویل او خپل جام یې وڅکه او هغه یې په ځمکه وویشت.

بالاګا، هم خپله جام وڅکه، شونډې یې په دستمال پاکې کړې، او وې ویل:

- روغ اوسئ.

ماکارین چې سترګې یې له اوښکو ډکې وې، له اناتول نه یې غېږ تاو کړه او وې ویل:

- اخ شهزاده، چې ستا دا بېلتون څومره راته ګران او غمرلی دی.

اناتول چغه کړل:

- ځۍ چې ځو، ځۍ چې ځو !

بالاګا، له کوټې نه وتونکي و، چې اناتول ورته وویل:

- نه، نه ودرېږه، دروازه پورې کړه، تر تګ نه مخکې لومړی باید کېنو (روسان سفر ته له وتلو مخکې د وتلو په وروستۍ شېبه کې کېني) هو کې، دغسې ! دروازه یې وتړله او ټول کېناستل.

څو شېبې وروسته، اناتول پاڅېد او وې ویل:

-اوس نو درځئ هلکانو ! درځئ !

د اناتول جوزوف نوي چوپړ، کڅوړه او توره مې هغه ورکړل او ټول دالان ته ووتل.

دولو خوف وویل:

- پوستین دې چیری دی؟ های ! ایګناتکا ! لاړ شه ماترینه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماتویوفنا ته ورشه، پوستین ترې وغواړه او رایې وړه، هغه سترګې کېښکودې او زیاته یې کړه:

- ما اوربدلي دي، چې کله یوه نجلۍ تښتوي، نجلۍ زړه نازړه وي، له ډاره داسې وي لکه مړې. له کوره په هماغو کالیو کې راوزي، چې په کور کې یې اغوندي. تا به لا څه ورته ویلي نه وي، اوښکې یې را رونې وي، عذر او زارۍ وي، پلار جان او مورجانه وریاد بېږي. او غواړي چې بېرته کورته ستنه شي... خو ته خپل پوستین له ځان سره واخله، هغه ورواغونده، په ګاډۍ کې یې کېنوه او د خدای په امان. مینځې د ګېدړې له پوستکي جوړ ښځینه پوستین راوړ.

هغه داسې چغه وکړه چې آواز یې په کوټو کې انګازه وکړه:

- بې عقله! ما درته وویل چې د سمور له پوستکي جوړ پوستین راوړه. تاتریشکا! د سمور د پوستکي.

یوې ښکلې، په ملا چنګې، ژېړ رنګې جتې، چې توري ځلېدونکې سترګې او توري شین بخونۍ ګرګوټ څڼې یې درلودې، ښکلی سور شال یې په اوږو د سمور د پوستکي پوستین په لاس کوټې ته راودانګل.

داسې بربښېده چې هغه له خپل باداره حیا کوي او د خپل پوستین د لاسه ورکولو له امله خوابدي کېږي، خو بیا یې هم وویل:

- څه پروا لرئ، دا زما پوستین واخلئ، زړه مې نه پسې خوږېږي.

دولوخوف هغې ته ځواب ورنه کړ، پوستین یې واخیست او د ماتروشکا پر اوږو یې ورواچوو او هغه یې ښه په کې تاو کړه... تول په دوو ګاډیو کې ځای پر ځای شول...

بالاګا وپوښتل:

- چمتو یاستئ؟ د ګاډۍ جلو یې تر مړوند تاو او چغه یې کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- درځئ، او د نیکیتسکي پر واټ شپوه شول. په دې وخت کې یوازې د بالاګا او د هغه تر څنګ په ګاډۍ کې پر صندوق د ناست ځوان چغې چې آسونه یې له باد هسې زغلول، اوربدل کېدې. د مسکو د اربات په ډګر کې د دوی ګاډۍ د یوې بلې ګاډۍ سره ولګېده او د کوم شي د ماتېدو غږ واورېدل شو او ګاډۍ لکه باد هسې د اربات په واټ کې له سترګو پناه شوه. د پادنسدواټ تر وهلو وروسته، دوی خپلې چټکتیا لږه کمه کړه، راوګرځېدل او آسونه د ستاریا کانیوشینۍ په څلورلاره کې ودرېدل.

هغه ځوان د بالاګا تر څنګ ناست و، ددې لپاره یې لاندې ودانګل چې د آسونو اوربوزونه ونیسي، خو په دې کې دولوخوف او اناتول لا د وخته پلي شوي او پر لار روان وو، کله چې د کور د دروازې خولې ته ورسېدل، دولوخوف شپلکۍ وواهه او له هغې خوا نه هم د شپلکۍ ځوابي غږ واورېدل شو او تر هغه وروسته یو مینځه راووته او وې ویل:

- راځئ د ننه، کنه څوک به مو ووینې.

هغې مینځې زیاته کړه:

- اوس انګړ ته راننوزئ، وبه مو وینې.

دولوخوف د دروازې مخې ته ودرېد ، اناتول مینځې پسې وخوځېد او انګړ ته ننوت، د دیوال له څنګه تېر او پورته په زینو یې منډې کړې.

د ماریا دیمتریوفنا څورب، چوپړګفریل د اناتول تر مخې راپیدا شو او وې ویل:

- راځئ، مهرباني وکړي اغلې ته!

دغه چوپړ چې په څورب ځان د اناتول مخې ته خنډ شو په غړمبهاري وویل:

- مهرباني، اغلې ته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

اناتول چې سا یې بنده بنده کېده، په پسهاري وپوښتل:
- کومه اغلې! ته څوک یې؟
- مهرباني وکړه، امر شوی، تاسو هغې ته بدرگه کړم.
دولوخوف چغه کړل:
-کوراگینه! خیانت شوی، غولول شوي یو، شاګرز! دولوخوف، له هغې پنجرې سره چې درېدلی و، له څوکیدار سره لاس او گریوان و، څوکیدار هڅه کوله، اناتول پسې هغه پنجره ټینگه کړي چې ترې تیر شوی و. دولوخوف په خپل وروستي توان څوکیدار پورې وهه، د تښتې په حال کې یې اناتول له لاسه راونیو، هغه یې له پنجرې راوویست او دواړو د گاډۍ خواته وروځغاستل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۸

ماريا ديمتريوفنا وليدل، چې سونيا په دهليز کې ژاړي، هغه يې دې ته اړ کړه چې هر څه دې ته ووايي. ناتاشا ته ليکل شوی ياددښت ،دماريا ديمتريوفنا په لاس ورغي او له دغه ياددښت سره يو ځای، د ناتاشې کوټې ته ورننوته.

هغې ناتاشا چې په حيرت،وچو او بې احساساه سترګو يې دې ته کتل، پورې وهله او ورته وويل:

- بې شرمې، بې حيا نجلۍ ! غږېږئ به نه، نه غواړم هېڅ شی واورم.

د هغې کوټه يې قفله کړه او چوپړانو ته يې سپارښتنه وکړه چې هر هغه څوک چې نن شپه دوی کره راځي، انګړ ته رانښاسي او پرې يې نږدي چې بهر ته ووتښتي. خپل چوپړ ته يې سپارښتنه وکړه چې هر څوک راځي، دې ته دې راولي، خپله لاړه، په مېلمستون کې کېناسته او د تښتوونکو راتګ ته سترګه په لارې شوه.

کله چې ګوريل نومی چوپړ راغي او ماريا ديمتريوفنا ته يې خبر ورکړ چې تښتوونکي وتښتېدل، هغې تندی تريو او لاسونه يې تر شا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوټه کړل، تر ډېرو پورې په کوټه کې گرځېده راگرځېده او په دې اړه یې فکر کاوه، چې څه وکړي. د ماښام اوه بجې وې چې لاس یې په جیب کې په کلي ولگېدې او د ناتاشې کوټې ته ورغله. سونیا په دالان کې ناسته او ژړل یې. هغه چې ساندو پسې اخېستې وه، په زارۍ زارۍ یې وویل:

- د خدای لپاره، هیله کوم پرې مه ږده چې ورشم.

ماریا دیمتریوفنا پرته له هغې چې ځواب ورکړي، دروازه خلاصه کړه او ورننوته. د خپل قهر د آرامولو لپاره یې په زړه کې وویل:

- بې شرمه، بې حیا، بې ننگه، زما په کور کې او دا رسوایي. په پلار مې یې زړه خوږېږي. که څه هم دا به گرانه خبره وي، خو ټولو ته سپارښتنه کوم چې په دې اړه څوک څه ونه وایي او گراف پوه نه شي. په ټینگو گامونو کوټې ته ورننوتله. ناتاشا پر کټ پرته وه، سر یې په منگلو کې مروړلی و او هېڅ نه ښورېده. هغه په هماغه حال پرته وه چې ماریا دیمتریوفنا هغه دلته قفل کړې او ترې وتلې وه.

ماریا دیمتریوفنا وویل:

-واه واه زیرې دې راباندې! آفرین! زما په کور کې خپل لوند سره وعدې کوئ! ما به نه غولوی. دلته به دوکې او پېښې نه کوئ! هر هغه څه چې درته وایم په ځیر به یې اورې. هغه یې له منگولو راونیوله او وې ویل:

- گوره غوږ ونیسه، هر څه چې وایم اورې به یې. تا د یوې بې حیا او سپین سترگې نجلۍ په شان ځان رسوا او بدنامه کړ، زه پوهېږم چې له تا سره څه وکړم. خو په پلار مې دې زړه سوځي.

ناتاشا، هماغه شان چې پرته وه. هېڅ بدلون په کې رانغی، خو له هغې نه د نه اورېدونکې ژړا او ساندو غږ احساسېده. ماري دیمتریوفنا سونیا ته مخ وروا اړاوه او پر کټ د ناتاشې ترڅنگ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېناسته.

ماریا دیمتریوفنا په ځېږ او ډډ غږ وویل:

- بختورو چې وتښتېد، خو زه یې پیدا کوم، ته اورې کنه، چې زه څه وایم؟

خپل ځېږ او پنډ لاس یې د ناتاشا تر مخ لاندې کېښود او هغه یې خپلې خوا ته را وګرځاوه. ماریا دیمتریوفنا او سونیا د هغې د مخ په لیدو، حیرانې شوې، د هغې سترګې ځلېدونکو خو ځای پر ځای وچې ولاړې وې، شونډې سره ورغلې او چاودلې او غومبوري یې لوېدلي وو.

په غضب او کرکه یې د ماري دیمتریوفنا ځان وژغوره، خپله پخوانۍ بڼه یې غوره کړه او وې ویل:

- پرېږ مې ږدئ... څه رانه غواړئ، غواړم مړه شم.

ماریا دیمتریوفنا وویل:

- ناتاشا زه د تا خیر غواړم، غواړې وېده شئ، وېده شه، همداسې وغځېږه، زه به لاس هم درنه وړم، خو خبرې مې واوره... نور زه نه وایم چې ته ګنهکاره او ملامته یې. ته خپله پوهېږئ، خو خبره په دې کې ده چې سبا دې پلار راځي، هغه ته څه ووایو؟ د هغه ځان بیا له سلګیو نه په رېږدېدو شو.

- ټول خبرېږي، پلار دې، ورور دې، کوژدنی دې.

ناتاشا چغې کړې:

-نو، هغه خبرېږئ، زه کوژدنی نه لرم، ما هغه ته ځواب ورکړ.

ماریا دیمتریوفنا دوام ورکړ:

- په هر حال هغوی خبرېږي، ته فکر کوې هغه دا خبره همداسې پرېږدي؟ ګوره، هغه خو پلار دی، زه هغه ښه پېژنم، هغه به اناتول،

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوئیل ته راوغواړي، دا به بیا ښه کار وي که څنګه؟

ناتاشا له کټه لږ راکږه غوندې شوه، له کرکې نه په ډک غلچک یې ماریا دیمتریوفنا ته وکتل او چغه یې کړل:

- پرې مه ږدئ! ستاسو یې زما په ژوند څه؟ ولې؟ ولې مو زما په ژوند کې لاس وواهه؟ چا تاسو نه ددې کار غوښتنه کړې وه؟

ماریا دیمتریوفنا له قهره ډکه چغه وکړه:

- تا څه غوښتل، څه شوي وای؟ په تا چا بندیز لګولی و، که څنګه؟ څوک کورته د هغه د راتګ خنډ شوي وو؟ ولې هغه غوښتل چې تا د کومې نوم ورکې جتې په شان یوسي؟ ښه دا یې وړې او تښتولې، نو ته څه فکر کوې، هغه به یې پیدا کړی نه و؟ ستا پلار، ورور او کوژدنی؟ هغه سپک، بې ننګه، پوهېږئ، پوه شوې او کنه؟

ناتاشا چې لږ راپورته غوندې شوه چغې کړل:

- هغه تر ټولو تاسو نه غوره دی، که تاسو د هغه خنډ شوي نه وای... اخ، لویه خدایه! دا څه شي دي؟ سونیا تا ته وایم دا څه کېږي؟ ووزئ، رانه ووزئ!

هغې داسې ساندې وهلې، داسې د ناهیلۍ، د داسې خلکو په څېر یې ژړل، چې یوازې خپله د خپل کړو په پایله پوهېږي. ماریا دیمتریوفنا بیا څه ویل پیل کړل، خو ناتاشې پر هغو ورچغې کړې! ووزئ، ووزئ، تاسو ټول له ما نه کرکه لري، او زما سپکاوي کوي او ځان یې ببرته په کټ کې وارتېره.

ماریا دیمتریوفنا لا تر یوې مودې پورې هغې ته ددې لپاره نصیحت کاوه چې ناتاشا په دې ډاډه کړي چې دا پېښه یې له پلاره پټه کړي او هېڅوک په هېڅ شي خبر نه شي. ددې لپاره باید په خپله ناتاشا هر څه هېر کړي او هېڅ چا ته څه ونه وايي. ناتاشا، ځواب نه وایه. هغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورې سلګۍ نه وهلې او نه یې ژړل، خو له سره تر پښو پورې رېږدېده. ماریادیمتریوفنا د هغې ترسر لاندې، سرو بړدي کېښود، دوه کمپلې یې پرې وروا چولې او په خپله یې یو زیتون ګل ورته راوړ، خو ناتاشې هغې ته پاملرنه ونه کړه.

ماریا په دې خیال چې هغه ویده ده، له کوټې نه د وتلو په وخت کې وویل:

- پرېږده چې ویده شي. خو ناتاشا ویده نه وه. رنګ یې الوتی او سترګې یې رډې رډې وتلې وې. هغه شپه تر سهاره ویښه پاتې شوه. له سونیا سره هم چې څو ځله یې د کټ سر ته راغله ونه غږېده.

له وعدې سره سم ،بله ورځ سهار د وخته ،ګراف ایلیا اندرېوویچ چې د مسکو څنډو ته تللی و، راستون شو. هغه خورا خوشاله و او د مسکو د څنډو جایدادونه یې په ښه بیعه خرڅ شوي و او نور هېڅ شي په مسکو کې د هغه د پای ته کېدو اوله ګرافینې سره چې په زړه کې د هغې د لیدو لېوالتیا پسې اخېستی و، د دیدن خنډ کېدای نه شو.

ماریا دیمتریوفنا چې هغه ولید، سمدلاسه یې ورته وویل، چې ناتاشا پرون سخته ناروغه شوې، دې ډاکتر ورته راغوښتی او نن یې روغتیا ښه ده. ناتاشا نن سهار له خپلې کوټې راونه وتله.شونډې یې وچې او چاودېدلې او سترګې یې لوېدلې وې. هغه د کړکۍ خوا ته ناسته وه او په ځیر ځیر یې په کوڅو کې تېرېدونکو خلکو ته کتل. کله به چې یې څوک کوټې ته راننوتل، په تلوار به یې مخ ورواړاوه. داسې برېښېدل چې کوم خبر یا لیک ته سترګې په لاره وه.

کله چې ګراف، د هغې کوټې ته ورننوت، هغه په خورا ګبنۍ د هغه د نارینه ګامونو غږ ته غوږ شوه او د هغې پر څېرې بیا هماغه پخوانۍ سړه څپه او د کرکې نښې راخورې شوې. آن د پلار په لیدو هم له ځایه هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

پورته نه شوه ! ګراف وپوښتل:

- څه درشوي دي زما ښاپېرۍ؟ ناروغه يئ؟

ناتاشا چوپه شوه، خو وروسته يې وويل:

- هو کې ناروغه يم.

ګراف په خواشينۍ د هغې د داسې مات او ژوبل شوي حالت پوښتنه وکړه او وې ويل په کوژدنۍ خو به يې څه نه وي شوي. هغې ډاډ ورکړ چې هېڅ پېښه نه ده شوې او هيله وکړه چې بې غمه وي او ناآرامه نه شي.

ماري ديمتريوفنا هم د ناتاشې د خبرو ملګرتيا وکړه او وې ويل چې له ناروغۍ پرته بل څه پېښ شوي نه دي.

ګراف ته د ناتاشې دغه ناروغۍ خورا بل ډول وبرېښېده، د لور په پريښانۍ، د سونيا او مارينا ديمتريوفنا په خواشينو څېرو کې يې له ورايه ليدل، چې څه کومه بده پېښه پېښه شوې ده. خو دغه لپاره ددې ګرانې لور ته د داسې يوې پېښې پېښېدل، چې د بې ننګۍ او بې شرمۍ سبب شي، آن په تصور کې هم وحشتناکه وه، هغه ته خپله خوشالي او آرامي داسې ګران وه، چې له نورو پوښتنو نه تېر شو او ځان يې خپله په دې ډاډه کړ، چې هېڅ ځانګړې څه نه دي پېښ شوي او کلي ته تګ به يوازې د خپلې لور د ناروغۍ له امله وځنډوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۹

پییر مسکو ته د خپلې ښځې ایلن تر راتګه وروسته، هڅه کوله چې ددې لپاره کومې خوا ته مخه کړي چې له هغې سره یې دیدن ونه شي.
مسکو ته د رستوف د کورنۍ تر راتګ نه وروسته، د هغه اغېز له امله چې ناتاشا په ده کړی و، دی یې دې ته اړ کړی و، چې د خپل تکل په لاس ته راوړلو کې تلوار وکړي. هغه د یوسف الکساندروویچ کونډې ته چې د توفیر په ښار کې اوسېده، ددې لپاره ورغی چې هغې ژبه کړې وه، د خپل خدای بښلي مېړه سند ونه ده ته ورکړي.
پییر چې کله له توفیر نه مسکو ته راستون شو، هغه ته یې د ماریا دیمتریوفنا هغه لیک سره ورکړ چې په هغه کې یې له ده نه هیله کړې وه چې د اندرې بالکونسکي او د هغې د ناوې په هکله د یو مهم کار لپاره ددې کره ورشي. پییر هڅه کوله چې له ناتاشا سره یې هم دیدن ونه شي. هغه ته داسې برېښېده چې د ناتاشې په وړاندې د هغه احساسات تر هغه څه نه، چې یو ښځې لرونکی سړی یې د خپل ملګري د ناوې په وړاندې لري، زیات او پیاوړي دي، خو د برخلیک چارو هغه دواړو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو ډول نه یو ډول سره مخامخول.
کله چې یې ماریا دیمتریوفنا کورته د تګ لپاره جامې اغوستې، له ځانسره یې چرت واهه او ویل یې:
دا څه پېښ شوي؟ او دا بیا ما پورې څه اړه لري؟ ژر تر ژره به سردار اندرې راغلی وای، له هغې سره به یې واده کړی وای...
د توفیراسکایا په کوڅه کې یو آشنا غږ، غږ پسې وکړ:
- پېیره ! د ېر وخت کېږي چې راغلي یئ؟
پېیر سر پورته کړ، اناتول یې ولید چې له خپل دایمي ملګري ماکارین سره په داسې یوه ګاډۍ کې چې دوو خړو آسونو کشوله، ناست وو، خورا چټک روان وو، هره خوا یې د واورو غونډه کې وارول. اناتول د پوځیانو په شان ځانښودونکی او نیغ ناست و او سر یې لږ مخې خواته خم کړی و. زنه یې لږ شانتې د پوستین په غاړه کې پټه کړې وه. څېره یې تکه سره او خوشاله وه او خپله په ښو سینګار شوې خولۍ یې داسې کږه ایښې وه چې غوړې شوي څڼې یې چې د وارو دانې پرې پرتې وې، له ورایه ښکارېدې.
پېیر په هغه رخه کوله او په زړه کې یې ویل:
- رښتیا هم دا یو رښتینی هوښیار دی ! د ژوند د اوسنۍ شېبې له خوند پرته بل هېڅ نه ویني. ددې شېبې له خوند نه پرته بل خیال نه لري، نو له همدې کبله تل خوښ او خوشاله دی. چمتو یم، خپل هر څه لرم ور کړم، چې همداسې شم.
په دهلیز کې چې چوپړ د پېیر له اوږو نه پوستین اخیست ورته وې ویل چې ماریا دیمتریوفنا هیله کړې وه چې د هغې د خوب کوټې ته تاسو بدرګه کړو.
پېیر همدا چې د صالون دروازه خلاصه کړه وې لیدل، چې ناتاشا د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړکۍ خوا ته ناسته ده. رنګ الوتي، غومبوري یې لوېدلي او خپله په قهر ده. پېیر ته یې وکتل، سترګې یې برندې کړې او په خورا غمېږلې بڼه له تالار نه ووته.

پېیر چې ماریا دیمتریوفنا ته ورسېد، وې پوښتل: څه خبره ده؟

ماریا دیمتریوفنا ځواب ورکړ:

- بڼه خبره ده ! اته پنځوس کاله مې ژوند کړی دی، خو داسې رسوايي مې لیدلې نه وه.

وروسته له هغه چې له پېیره یې قسم واخیست چې دغه اورېدل شوې خبرې به هېڅکله هېڅ چا ته نه وايي، ماریا دیمتریوفنا هغه ته وویل چې ناتاشا د موراو پلار له مشورې پرته خپل کوژدني ته ځواب ورکړی. هغې ورته وویل چې ددې ځواب علت اناتول کوراګین و. هغه کوراګین چې د پېیر ښځې له ناتاشې سره د هغه پېژند ګلوي کړې وه او ناتاشا غوښتل، هغه وخت چې پلار یې نه یې، له هغه سره وتښتي او په پټه واده سره وکړي.

پېیر اوږې پورته نیولې وې او د هغو خبرو له اورېدو خوله وازه پاتې وه چې ماریا دیمتریوفنا ورته کولې، هغه داسې څه اورېدل چې باور یې نه پرې راته. د هغه باور نه راته چې څنګه کېدای شو، د سردار اندرې کوژدنې، مهرباني ناتاشا رستوفې چې بې اندازې هغه ته ګرانه وه، دغه بې عقل اناتول چې واده یې هم درلود، (پېیر د اناتول له پټ واده نه خبر و) تر بالکونسکي نه غوره وګڼي او داسې پرې مینه او د هغه لېواله شي او له هغه سره وتښتي؟ پېیر نه په دې پوهېده او نه یې تصور کولای شو. هغه ښکلی تصور چې ده، د ناتاشې له ماشومتوبه په خپل خیال کې انځور کړی و، د هغې سپکې او سخت زړې نجلۍ له نوي تصویر سره نه جوړېده چې اوس ماریا دیمتریوفنا ورته انځور کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیېر ته خپله ښځه (ایلن) وریاده شوه. هغه په زړه کې وویل، دوی ټول له یوې ډلې نه دي ! او خیال ته ورغلل، چې یوازې دی نه دی، چې له داسې یوې ناپاکې سپکې ښځې سره یوځای کېدل یې په برخه شوي دي... هغه په دې نه پوهېده چې د ناتاشا روح له شرم نه خوځېږي او دا ددې ګناه نه وه چې د هغې بشرې آرامه کراري خپله کړې وه.

پیېر د ماریا دیمتریوفنا د خبرو په اورېدو وویل:

- ولې؟ هغه څنګه کولای شي واده وکړي، هغه خو بله ښځه لري، واده نه شي کولای.

ماریا دیمتریوفنا وویل:

- سپکه، سپکه، دا دې لا بله سپکه ! دم په دم نوي ګلان راغوړېږي. عجیب ښه ځوان دی. دا سپک. دې بلې ته یې وو ایه، هغه یې لا سترګه په لاره ده. دا دوه ورځې کېږي چې لارې ته ګوري.

ماریا دیمتریوفنا چې له پیېر نه د اناتول د ښځې ټول حال واورېد، په ښکنځلو ښکنځلو یې خپل زړه تش کړ او هغه ته یې وویل چې د څه لپاره یې راغوښتی و. هغې وویل چې دا ډارېده چې هر شېبه دا شونې ده چې ګراف او بالکونسکي راورسېږي او له دغې پېښې نه چې دې یې د پټولو هڅه کوله، خبر شي، هرومرو به اناتول ته بلنه ورکړي، چې په دوئیل کې یې سره سپینه کړي. نو له دې کبله یې له پیېر نه وغوښتل، چې له خپل اوښي(اناتول) نه وغواړي له مسکو نه ووزي. پیېر چې سردار اندرې او ګراف ته د ورپېښې ګواښ په ګواښ پوه شو، ژبه یې وکړه چې د ماریا دیمتریوفنا دغه هیله تر سره کړي. ماریا دیمتریوفنا چې خپل زړه ورته تش کړ، پیېر یې د هرکلو کوټې ته بدرګه کړ او ورته وې ویل:

- ګوره پام کوه چې ګراف له هېڅ څه خبر نه دی او نه یې هم داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وښيي چې له کوم څه نه خبر يې. او زه به اوس ناتاشې ته ورشم او ورته وبه وايم، چې هسې تش انتظار مه باسه، هو، که دې خوښه وي کولای شې، غرمه له مور سره پاتې شئ.

پيېر له زاړه ګراف سره وليدل، هغه خورا پريشانه او خواشينی بربښېده. هغه ورځ سهار ناتاشا هغه ته ويلي و چې له بالکونسکي سره خپل اړيکې شلولي او ځواب يې ورکړی دی.

ګراف پيېر ته وويل:

- څه بدمرغي ده، لويه بدمرغي! له دې بې موره نجونو سره په څه بدمرغۍ اخته شوی يم. پوهېږئ دلته له راتګ نه ډېر پښېمانه يم. غوارم له تا سره په سپينه وغږېږم. تا به هم اوريدلي وي؟ پرته له هغه چې له چا سره مشوره وکړئ، خپل کوژدنۍ ته يې ځواب ورکړئ، که څه هم هېڅکله زما دې واده ته خوښه نه وه، خو بيا هم سردار اندرې بد ځوان نه دی، په هر حال هغه د پلار له خوښې پرته دا کار کړی و. د پلار له خوښې پرته کار، ښه پای نه لري. ناتاشا هم بې کوژدنې نه پاتېږي. خو پر دې بولې ډېره موده تېره شوې وه. او بيا يې هم د مور او پلار له خوښې پرته دا کار کړي او هغه ته يې ځواب ورکړی دی. اوس ناروغه پرته ده او خدای خبر چې څه پرې شوي دي. ښاغليه ګرافه! حال ډېر خرابه دی. د بې موره نجلۍ ساتنه خورا ګران کار دی... پيېر ليدل چې ګراف خورا پريشانه دی. هڅه يې وکړه چې خبرې بل پلو بوزي، خو ګراف به بېرته د خپل غم کيسه راپيل کړه. سونيا په خورا خواشينۍ د هرکلو کوټې ته راننوته، او وې ويل:

- د ناتاشا ناروغي خورا کرکيچنه ده، هغه په خپلې کوټې کې ده، که ستاسو خوښه وي، هغه ستاسو د ليدو هيله لري. ماريا ديمتريوفنا له هغې سره ده، هغه هم هيله لري چې تاسې هلته ورشي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګراف پيير ته وويل:

- هو کې رښتيا تاسو خو هم له بالکونسکي سره نږدې ملګرتيا لرئ، هرومرو ناتاشا غواړي هغه ته کوم زيري ولېږي. آه خدايه، څنګه هر شي ښه و، خپلې منګلويې په خپلو سپينو څڼو کې خښې کړې او له تالار ووت.

ماريا ديمتريوفنا ناتاشا په دې خبره کړې وه چې اناتول ښځه لري، خو ناتاشا په هېڅ ډول د هغې خبره نه منله او هيله يې کړې وه چې پيير دې ته رښتيا ووايي. دغه خبره پيير ته هغه وخت سونيا کړې وه چې هغه د هغې پلو وررروان و.

ناتاشا چې رنګ يې الوتی و، په خورا حيرانه او جدي بڼه د ماريا ديمتريوفنا تر څنګ ناسته وه، د هغې ځلېدونکې ټيټې نيولې سترګې لا د دروازې په خوله کې په پيير ورولګېدې او په پوښتنيزه توګه يې هغه ته وکتل. هغه، نه ورته وموسېده او نه يې سر ورته وښوراوه، خو همداسې په ځير او پرله پسې يې په سترګو کې له هغه نه وپوښتل:

- ايا دی د اناتول ملګري دی، که د نورو په شان هغه ته په بده سترګه ګوري؟ خورا ښکاره ده چې خپله د پيير شته والی يې نه احساساوه.

ماريا ديمتريوفنا چې پيير ته اشاره کوله، ناتاشې ته وويل:

- هغه په هر څه پوهېږي، پرېږده چې درته ووايي، چې ما رښتيا ويلي که دروغ؟

ناتاشا لکه ويشتل شوی له ښو پاتې ځناور، چې د ښکاريانو او تازيانو رانږدې کېدل يې ليدل، کله يوه او کله بل ته کتل.

پيير چې پر هغې يې سخت زړه خوږېده، سترګې يې ښکته واچولې او له هغه شهادت نه چې له ده نه غوښتل شوی و له کرکې سره سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

وويل:

- نتاليا ايليچنا ددې خبرې رښتيا او نه رښتيا بايد ستا لپاره يو شان وي ځکه...

- نو دا رښتيا نه ده چې هغه ښځه لري؟

- ولې؟ رښتيا ده.

بيا يې وپوښتل: ښځه يې لرله؟ له پخوانه؟ قسم وخوره !

او پېير قسم وخوړ، چې له پخوا نه يې ښځه لرله.

ناتاشا په تلوار وپوښتل:

- هغه لا په مسکو کې دی؟

-هو کې، په مسکو کې دی. دا نيم ساعت مخکې مې وليد.

داسې بربښېده چې نور نو هغې د خبرو توان نه درلود او لاس يې په دې نښه وښوراوه چې يوازې يې پرېږدئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۰

پېير غرمنۍ ته پاتې نه شو او سمدلاسه له کوټې نه ووت او لاړ. هغه په دې هيله ښار ته لاړ چې کوراګين ولټوي. د هغه د پيدا کولو په خيال کې و. په همدا خيال يې ټوله ورځ په زړه کې داسې را ايشېدله، چې اوس سا ايستل يې هم له ستونزو سره مخامخېدل. هغه يې هر ځای ولټاوه، په غونډيو کې له جټانو سره، په کومونټو (په مسکو کې د ساعتېرۍ يو ځای و) کې، هېڅ ځای نه و. پېير بيا کلوب ته لاړ. په کلوب کې هر څه په خپل حال روان و. هغه مېلمانه چې د غرمنۍ لپاره راغلي وو، ډله ډله ناست او له پېير سره يې روغبړ وکړ. هغوی د ښاري ژوند په اړه غږېدل. هغه چوپړ چې ده ته يې هرکلی وو ايه، نه يوازې د هغه انډيوالان پېژندل، بلکې د هغو له عاداتو سره هم آشنا و، ورته وويل چې ده ته په واړه خوړنتون کې ميز چمتو دی، شهزاده زاخارويچ په کتابتون کې دی او پاول تيموفيويچ لا راغلی نه دی. د پېير يوه آشنا د خبرو اترو په لړ کې له هغه نه وپوښتل چې د کوراګين له خوا د ناتاشا رستوفې د تښتېدلو په اړه چې اوس يې په ټول ښار کې آوازې خورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي، څه اوربدلي او کنه؟ دا آوازې ربښتیا دي که هسې آوازې دي؟ پيير وخندل او وې ویل:

- دا هستې تشې ملنډې دي، ځکه دی همدا اوس د رستوف په کور کې و. کراره کراري وه.

هغه له ټولو نه د اناتول پوښتنه کوله، يوه وويل چې لا راغلی نه دی، بل بيا وويل چې نن به غرمنۍ ته راشي. پيير په حيرانتيا سره دغو آرامو او آسوده خيالو، خلکوته چې د ده په ګوګل کې له تېربدونکي توفان نه خبر نه و، کتل. هغه د کلوب په ټولو صالونونو کې وګرځېد، ودرېد چې ټول راټول شي، له اناتول نه پرته ټول راغلل، دی هم نور انتظار نه شو او پرته له هغه چې ډوډۍ وخوري، کورته لاړ.

اناتول چې دی يې په لټولو بوخت و، دغه ورځ غرمه د دولوخوف سره غرمنۍ کوله او دوی په دې اړه غربدل، چې د دغې ورپېښې بدنامۍ غم څنګه وخوري. د هغه په اند ددې کار لپاره بايد هرومرو ناتاشا وګوري. ماښام هغه ددې لپاره د خور کره (د پيير ښځه ايلن) ورغي، چې په دې اړه له هغې سره وغږېږي، چې څنګه او له کومې لارې ناتاشې سره د ده کتنه وشي. کله چې د ټول ښار د بې ثمره لټولو نه وروسته پيير بېرته کورته راورسېد، د هغه يو چوپړ ده ته خبر ورکړ، چې شهزاده اناتول واسيلوويچ له ګرافينې ايلن سره د هرکلو په صالون کې ناست دي. د هرکلو په صالون کې د مېلمنو ګڼه ګونه وه.

پيير چې مسکو ته له راتګ نه وروسته خپله ښځه (په دې شېبه کې له بل هر چا نه زيات، هغه له خپلې ښځې ايلن نه کرکه کوله) ليدلې نه وه، بې له هغه چې له هغه سره سلام او روغبړ وکړي، صالون ته تر ننوتلو وروسته يې اناتول وليد او مخامخ هغه ته ورغي.

ګرافينه ايلن د خپل مېړه خواته راغله او وې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- آه ! پېيره ! ته پوهېږئ چې اناتول له څه ستونزو سره لاس او ګريوان دی؟

خو همدا چې د خپل مېړه بنکته سر، له قهره ډکې ځلېدونکې سترګې، د هغه ټينګ ټينګ ګامونه، او له لېونتوب نه ډکه پياوړتيا يعنې هغه څه چې دې په هغه کې له دولو خوف سره د دوئيل په وخت کې ليدلي وو، وليدل، ځای پر ځای ودرېده.

پېير خپلې ښځې ته وويل:

- هر چېرې چې ته يئ، هلته شر او رسوايئ شته.

بيا يې اناتول ته مخ ورواړاوه او په فرانسوي ژبه يې ورته وويل:

- اناتول، درځه درځه، زه غواړم درسره وغږېږم.

اناتول خورته وکتل، په نرمه غاړه پاڅېد او چمتو شو چې پېير پسې وخوځېږي.

پېير هغه له لاسه راونيو، ځانته يې راکش کړ او له صالون نه ووتل.

ايلن په ټيټ آواز وويل:

- که ځانته اجازه ورکړئ چې زما په مېلمستون کې... خو پېير پرته له هغه چې د هغې ځواب ووايي، له مېلمستون نه ووت.

اناتول، په خپله عادي بڼه، لکه د ځان ستاينکو زلميانو په شان هغه پسې روان و، خو د هغه په څېره کې د ناآرامۍ نښې له ورايه ښکاره وې.

کله چې پېير خپل دفتر ته ننوت، دروازه يې قفل کړه، پرته له هغه چې اناتول ته وګوري، هغه ته يې وويل:

- تاسو ګرافينې رستوفې ته وعده ورکړې چې واده ورسره وکړئ؟ د هغې د تښتولو تکل مو کړی و؟

اناتول په فرانسوي ژبه (هغوی تل په فرانسوي غږېدل) وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- زما ګرانه ! زه ځان اړ نه ګڼم، هغو پوښتنو ته چې په داسې ترخه ژبه له مانه کېږي، ځوابونه ووایم.

د پېير بشره چې لا د مخه رنګ ترې الوتی و، په لېوني غضب کې ډوبه شوه. هغه اناتول په خپلو شډلو لاسونو د دریشۍ له ګریوان نه راونیو او تر هغه یې له یوې خوا نه بلې خوا ته خوځاوه، چې په څېره کې یې د ډار او وحشت نښې راڅرګندې شوې.

پېير تکرار کړه:

- درته مې وویل، غواړم درسره وغږېږم...

اناتول چې د ګریوان په شلیدلې ځوړندې تڼۍ لاس واهه، وویل:

- حماقت دی، وایه څه وایې، خبره دې وکړه.

پېير وويل:

- ته لچک او سپک انسان یې، نه پوهېږم څه شي زما مخه نیسي او ستا د سر د چېتېدو له خونده مې بې برخې کوي (هغه د میز له سره د کاغذونو درنه دوسیه راپورته او تر ګواښه وروسته یې سمدلاسه بېرته کېښوده) هغه زیاته کړه:

- وعده مو ورکړې وه چې واده ورسره وکړې؟

- ما، ما، ما فکر نه کاوه، چې... ما هېڅکله وعده نه وه ورکړې، ځکه چې...

پېير د هغه خبرې پرې کړې، ورو ړاندې شو او تکراره یې کړه:

- د هغې لیک تا سره شته؟ تا سره یې لیک شته؟

اناتول هغه ته وکتل، سمدلاسه یې لاس پر جیب ومانډه او یو کاغذ یې راوویست.

پېير هغه ته ورکړ شوی لیک واخیست، میز یې لرې پورې واهه او په کټ ډوله څوکۍ کې یې ډډه ولګوله. په دې وخت کې ولیدل چې اناتول

(c) ketabton.com: The Digital Library

په يوې ځانګړې خوځېدا له ډار سره پټ کړ، هغه ته يې وويل:

- زه هېڅ نه درسره کوم، ډار بېږه مه !

بيا يې په داسې يو ژبې چې ګواکې لـه ځانسره لوست تکراروي، وويل:

- لومړي ليکونه... دويم... تر يوې شـېبې چو پيتيا نـه وروسته، هغـه بيا دوام ورکړ. بيا پاڅېد او په ګرځېدو شو. دويم تاسو بايد لـه مسـکو نه ووزي.

- نو زه څنګه کولې شم...

- دربېيم دا چې، پـېير پرتـه لـه هغـې چې د هغـه خبرې واوري، دوام ورکـړ: تاسـو بايـد هېڅکلـه د هغـه څـه پـه اړه چې د تاسـو او ګرافينـې ناتاشا تر منځ تېر شوي دي، يوه کلمه هم هـېڅ چېرې او هـېڅ چا تـه ونـه وايئ. البتـه زه پوهېږم، ستا د ژبې مخه نيولی نه شم، خو که لږ تر لـږه کـه ستا په وجدان کې د رښتيا يو سپځنکي هم پيدا شي...

پـېير چو په خوله، څو ځله په کوټه کې ښکته پورته لاړ.

اناتول په تريو تندي د ميز شاته ناست او خپلې شونډې يې ژوولې.

پـېير وويل:

- تاسو نه شي کولای پوه نه شئ، چې بالاخره ستا سو لـه خوښې پرتـه هم نور خلک د نيکمرغۍ او آرامۍ حق لري، تاسو نه شې کولای پوه نـه شي چې په خپلې يوې شېبې خوشالۍ د نورو ټول ژوند بربادوۍ. تاسو خپلې عياشۍ، لـه داسې ښـځو سره وکـړئ، لکـه زمـا د ښـځې پـه شان ښځو سره، هغوی پوهېږي چې تاسو له هغو څـه غـواړئ. هغـوی ستاسو د عياشي او بې لاري لپاره پوره په هماغـه شان بې لارۍ اختـه دي، لکـه تاسو چې اخته ياست، خو يـوې نجلۍ تـه د واده وعـده ورکـول، د هغـې غولول او بيا د هغې تښتول... څنګه نه پوهېږئ، چې ستاسو دغـه کـار د

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه بوډا او يا يو ماشوم وهلو او زورولو ته ورته دی.

پيير چوپ شو، اناتول ته يې وکتل، اناتول ته د هغه کتلو، نور د قهر نه بلکې پوښتنيزه بڼه پيدا کړې وه.

څومره به چې د پيير قهر او خواشيني سربده، په هماغه اندازه به د اناتول زړورتيا زياتېدله، هغه وويل:

- پوهېږئ، په دې نه پوهېږم، نه پوهېږم او نه غواړم پوه شم.

هغه چې لاندنۍ ژامه يې رېږدېده، پرته له هغه چې پيير ته وګوري، دوام ورکړ:

- پوهېږئ ماته څه وويل، تاسو ما ته داسې خبرې، لکه سپک، لچک او دې ته ورته نورې وويل، هغه څه مو وويل چې زه د يوه درانه او مخور انسان په توګه هېڅ چا ته اجازه نه ورکوم، چې ما ته يې ووايي.

پيير په حيرت هغه ته کتل، خو دا توان يې نه درلود، چې هغه له ده نه څه غواړي.

اناتول دوام ورکړ:

- که څه هم موږ يوازې و او ستا خبرې چا وانهورېدې، خو زه نه شم کولای...

پيير له ملنډو نه په ډکه ژبه وويل:

پوه نه شوم، تاسو له ما نه څه غواړئ؟

- که غواړئ چې زه ستاسو هيله تر سره کړم، لږ تر لږه خپلې دا خبرې بېرته واخلئ، څنګه؟

پيير وويل: خپلې خبرې، خپلې خبرې بېرته اخلم، او هيله کوم چې ما وبښئ!

پيير د هغه شليدلې تنۍ ته وکتل او زياته يې کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- که سفر لپاره مو پيسې په کار وي.

اناتول وخندل.

پيير د اناتول،لـه ډار او ملنډو ګډې خندا نـه چې ده پـه وار ،هغـه خپله ښځه همدا اسې ليدلې وه، بېرته په غضب شو او وې ويل:

- څه سپکه او بې رحمه خټه ده.

دا يې وويل او له کوټې نه ووت.

او بله ورځ اناتول د پېترزبورګ پلو وخوځېد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۱

پيير، ماريا ديمتريوفنا ته ورغي چې د هغې هيلې د سرته رسېدو نه يې خبره کړي، چې کوراګين بايد له مسکو نه وشړل شي. ټول کور په ويره او ګبنۍ کې ځپې وهلې. ناتاشا ډېره ناروغه وه، ماريا ديمتريوفنا په پټه پيير ته خبر ورکړ، چې کله پرون شپه ناتاشا د اناتول له ښځې خبره شوه، د هغو درملو (د موږک د وژلو دوا) په خولو چې په پټه يې پيدا کړي وو، د ځان وژنې هڅه کړې ده. هغې درمل لږ خوړلي او بيا ډاره شوې ده، سونيا يې راويښه کړې ده او ورته ويلي دي چې څه يې کړي دي، خو په هر حال اوس خورا ناتوانه ده او کلي ته د هغې د لېږلو تصور هم نه شي کېدای. نو ځکه يې يو څوک لېږلي چې د هغې مور مشره ګرافينه مسکو ته راولي. پيير وليدل، چې ګراف ډېر غمجن او سونيا په ژړا ژړا ژاړي، خو ناتاشا يې ونه شوه ليدلای.

پيير هغه ورځ په کلوب کې غرمنۍ وخوړه او اورېدل يې چې هر پلو، د کوراګين له خوا د ناتاشا رستوفې د تښتولو کيسې او خبرې روانې دي. هغه په ټينګار دغه آوازې ناسمې بللې او ويل يې چې رښتيا

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبره دا ده چې اوښي يې د ناتاشا ريباري کړې ده او هغه يې نه ده ورکړې. پيير دا خپله دنده بلله چې د غه خبره پټه وساتي او د رستوف د کورنۍ پت او عزت بېرته پر ځای کړي.

هغه، په خورا تلوسې د سردار اندرې را رسېدو ته سترګې په لاره و او هره ورځ به د هغه په اړه د نويو خبرونو د لاس ته راوړلو لپاره د زاړه سردار کورته ورته.

سردار نيکولای اندرېوويچ د پېغلې بوري ين له لارې د ښار له ټولو آوازو خبرېده او هغه ليک يې چې ناتاشې په هغه کې له سردار اندرې سره د خپلو اړيکو د شلولو خبر ورکړی و، لوستی و. هغه تر ورځني ژوند خوشاله بربښېده او په بې حوصلګۍ يې د زوی د راتګ لاره څارله.

له مسکوه د اناتول د تګ نه څو ورځې وروسته، پيير د سردار اندرې له خوا يو ليک تر لاسه کړی و، په هغه ليک کې يې هغه ته د خپل راتګ خبر ورکړی و او ده نه يې هيله کړې وه، چې د ده ديدن ته ورشي.

مسکو ته په را رسېدو سره مشر سردار، د سردار اندرې مخې ته د ناتاشا هغه ليک کېښود، چې په هغه کې ناتاشا له اندرې سره د خپلو اړيکو د شلولو خبر ورکړی و. (د غه ليک پېغلې بوري ين له شهزادګۍ ماريا نه غلا کړی او مشر سردار ته يې ورکړی و) او د اناتول له خوا د ناتاشا د تښتولو کيسه يې په هر اړخيزه ډول او لا زياتې ښه ورته کړې وه. سردار اندرې ماښام را رسېدلی و او پيير بل سهار د هغه ديدن ته ورغی. هغه دا تصور لاره، چې سردار اندرې هم د ناتاشا په شان په خراب طبيعت او غمجن حالت کې ووينې. خو کله چې دی د هغه مېلمستون ته ورننوت، له دې نه يې تعجب وکړ چې د کار له دفتره يې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه لوړ او داسې تاند غږ چې په پترزبورګ کې د يوې دوکې د سپينېدو په اړه غږېده، وا ورېد. د ده له غږه سره د مشرسردار او د بل کوم چا غږ ورګډېده. شهزادګۍ ماريا د پيير هرکلي ته راووته. هغې يو سوړ اسويلي وويست او د سترګو په کېښکودو سره يې د هغې کوټې دروازې ته اشاره وکړه، چې سردار اندرې په کې ناست و، داسې برېښېده چې په دې ډول غواړي، له هغه سره په ورپېښ شوي غم کې ځان ورګډ کړي، خو د پيير دې ته پام شو چې د شهزادګۍ ماريا په بشره کې د دغې پېښې او د کوژدنۍ له خوا ددې وورور ته د خيانت له امله د وورور په غبرګون کې، د خوښۍ نښې ښکارندې وې، هغې وويل:

- وورور مې وويل چې ده د دغه شان يوې پېښې انتظار لاره، زه پوهېږم چې د هغه غرور ده ته اجازه نه ورکوي چې په دې هکله خپل احساسات څرګند کړي، خو په هر حال، هغه په خورا زغم له هغه نه زيات چې ما يې هيله لرله دغه پېښه وزغمله، داسې ښکاري چې تقدير به داسې و...

پيير وويل:

- ولې، په رښتيا هر څه پای ته رسېدلي دي؟

شهزادګۍ ماريا په حيرانتيا، پيير ته وکتل، هغه آن په دې نه پوهېده چې څنګه کېدای شي داسې پوښتنې وشي. پيير د سردار اندرې د کار دفتر ته ورننوت. اندرې ډېر بدل شوی و او د هغې تاندې خبرې دا ښودله چې هغه خورا ښه شوي ده، خو يوه نوې ګونځه يې په تندي کې زياته شوې وه. ولسي جامې يې په غاړه وې او د خپل پلار او شهزاده ميشيرسکي ترمخې ولاړ و، په خورا لېوالتيا يې خبرې کولې او په تندۍ يې سر او لاس ښورول.

خبرې ټولې د سپرانسکي د ناڅاپي تبعيد او د هغه د خيانت د

(c) ketabton.com: The Digital Library

آوازو په اړه وي چې نوې مسکو ته رارسېدلې وې.

سردار اندرې وویل:

- نن هغه کسان هغه غندي چې یوه میاشت پخوا یې، سره له هغه چې د هغه په موخه نه پوهېدل، هغه ته آفرین ویل. د یوه پرزیدلي غندنه او پر ګنهل خورا آسانه کار دی او په آساني سره کېدای شي. ټولې تېروتنې آن د نورو پر هغه وروتپل شي. زه وایم که زموږ د او سني ټولواک په وخت کې کوم ښه کار شوی وي، دا د هغه او یوازې د هغه له برکته و... پېیر چې رانئوت او د سردار اندرې سترګې په هغه ولګېدې، له خبرو پاتې شو. په بشره کې یې رېږدېدا راځرګنده او سمدلاسه په کې د خواشینۍ نښې راپیدا شوې، هغه خپله وینا په دې خبرو پای ته ورسوله:

- راتلونکې به په هغه قضاوت وکړي، دا یې وویل او مخ یې پېیر ته وروا ړاوه، هغه هماغه شان په لېوالتیا وویل:

- ښه، ته خپله څنګه یې؟ همداسې څوربېږئ او څوربېږئ!

هماغه نوي پیدا شوې ګونځه یې په تندي کې لا ژوره شوه او د پېیر پوښتنې ته یې د ملنډو سره مل ځواب ورکړ:

- زه روغ یم، د پېیر په اند د هغه د ملنډو معنا دا وه چې:

-هو کې زه ښه یم، خو زما د صورت روغتیا د چا په ګټه نه ده. وروسته له هغه چې یو څو خبرې یې د پولند له پولو نه د دې خوا د لارو د خورا بدې ورانۍ او خرابۍ په اړه وکړې، د پېیر د هغو آشنایانو په اړه چې په سویس کې یې لیدلي و، وغږېد او بیا د ښاغلي دوسال(د اندرې د زوی استاد) په اړه چې د خپل ماشوم د روزو لپاره یې له بهره له ځانسره راوستي یو څه هغه ته وویل او بېرته یې له دوو بوډاګانو سره چې د سپرانسکي د خیانت په اړه غږېدل، خبرې پیل کړې. هغه په توده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژبه او لېوالتيا وويل:

- که په رښتيا خيانت شوی وي او له بناپارت سره هغه پټ اړيکي لرلای، بايد په رسمي بڼه ټول پرې خبر شوي وای. زه خپله له سپرانسکي سره کومه ځانګړې مينه او لېوالتيا نه لرم او پخوا مې هم نه لرله، خو زه د عدالت مينه وال يم، پيير په خپل ملګري کې هغه ځانګړتيا بيا موندله چې ده پخوا په هغه کې پېژانده...

کله چې شهزاده ميشيرسکي لاړ، سردار اندرې، پيير له مړونده راونيو او هغې کوټې ته يې بدرګه کړ چې ده ته ځانګړې شوې وه. هلته يې کټ هم ورته اېښې و، هلته ځو صندوقونه او بکسونه هم اېښي وو. سرونه يې پرانستي وو. سردار اندرې د يوې کځوړې خواته ورغی، يوه بله وړه کځوړه يې له هغې نه راوويستله، بيا يې له هغه نه يو بنډل کاغذونه راوويستل. دغه ټول کار يې په خورا چټکۍ او چوپتيا تر سره کړ، بيا پاځېد او په يوه ټوخي يې غاړې خلاصې کړې. تندي يې تريو شو، شونډو يې سره وزبېښلې او وې ويل:

- ما به وبښئ چې ستاسو د ناآرامۍ سبب شوي يم.

پيير پوه شو، چې سردار اندرې غواړي له ده سره د ناتاشې په اړه وغږېږي او د هغه په پراخه بشره کې د غم او خواشينۍ نښې راڅرګندې شوې. د پيير د څېرې دغه بڼې سردار اندرې خپه کړ. په غوڅه او بې خونده لوږ غږ يې دوام ورکړ:

- ګرافينه رستوفې زما سره له واده کولو نه ډډه کړې ده، زمونږ د بولې ژبه يې ماته کړې ده او اورېدلي مې دي چې ستا اوښۍ د هغې ريباري کړې او داسې څه نورې خبرې، ايا دا رښتيا دي؟

پيير ځواب ورکړ:

- هم رښتيا دي او هم نه دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سردار اندرې د هغه خبره پرې کړه او وې ویل:

- نو راشه دا یې لیکونه او دا هم د هغې تصویرونه. هغه یو بنډل کاغذونه له میزه راپورته او پېیر ته یې ورکړل.

- که دې له ګرافینې سره دیدن وشو ، دا به ورکړې.

پېیر وویل:

-هغه سخته ناروغه ده.

سردار اندرې وویل:

- ښه تر اوسه لا دلته ده؟ او په چټکۍ یې بیا وپوښتل:

- شهزاده کوراګین څنګه؟

- کوراګین لا پخوا تللی دی، نږدې وه چې ناتاشې مړه شي...

سردار اندرې وویل:

- له دې کبله خورا خواشینی دی چې هغه ناروغه شوې ده.

د پلار په څېر په خورا ترخې او له دښمنۍ نه په ډکې ژبې غږېده او د هغه له ملنډو ډکې موسکا ،د هغه د پلار موسکا رایادوله.

سردار اندرې وویل:

- نو په دې ډول ښاغلي کوراګین ګرافینه رستوفه د خپل ښځتوب وړ ونه ګڼله؟ دا یې وویل او څو ځله وپرنجېد.

پېیر وویل:

- هغه واده نه شو کولای، هغه ښځه لرله.

سردار اندرې یوه بې خونده خندا چې د پلار خندا یې رایادوله وکړه او وې ویل:

- کولای شو پوه شو ، اوس ستاسو دا اوښي چېرې تشریف لري؟

پېیر وویل:

- پیټر ته لاړ ، که څه هم پوره نه پوهېږم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سردار اندرې وویل:
- نو ښه ده، اوس پروا نه لري، زما له خوا ګرافینې رستوفې ته ووایې چې هغه آزاده وه او اوس هم آزاده ده او زه د هغې نیکمرغي غواړم.
پییر د لیکونو یو بنډل راواخیست. سردار اندرې د هغو کسانو په شان چې نه پوهېده څه ووایي، انتظار پاتې شي چې پییر هغه ته څه ووایي، په ځیر ځیر یې هغه ته کتل.
پییر وویل:
- ګوره، هغه په پترزبورګ کې دی، زموږ خبرې دې یاد بېږي، تا ته وایم یاد بېږي دې !...
سردار اندرې په چټکۍ ځواب ورکړ:
- یاد بېږي مې، ډېرې ښې مې یاد بېږي، ما ویل چې ګنهکاره ښځه باید وبښل شي، خو ما ونه ویل چې زه کولای شم ګنهکاره ښځه وبښم، نه، نه یې شم کولای،
پییر وویل: دغه شان پرتله کول امکان لري؟
سردار اندرې د هغه خبره پرې کړه او په زوره یې چغه کړل:
- هو کې، بیا یې باید ریباري وکړم، د هغې په وړاندې مهربانه واوسم او دې ورته نورې خوا خوږی؟ هو کې دا خورا د خیر خبره ده، خو زه نه شم کولای، ددې ښاغلي میراث خور شمه او که ته غواړې چې زما ملګری واوسې، نور هېڅکله... هېڅکله په دې اړه له ما سره مه غږېږه. ښه، د خدای په امان، زما خبرې به همدا سې چې ما وویل، همدا سې به یې ورسوئ.
پییر د هغه له کوټې ووت، له هغه ځایه مشر سردار او شهزادګۍ ماریا ته ورغی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډا تر هر وخته تاند او خوشاله برېښېده. شهزادګۍ ماريا داسې وه لکه د تل په شان. پيير د هغې په څېره کې له ناتاشې سره د ورور د جلاکېدو له امله يو ډول پټه خوشالي احساسوله. هغه چې کله هغوی ته کتل، ټولو د رستوف کورنۍ په خواشينۍ او سپکاوي يادوله....

د غرمنۍ په لړ کې خبرې اترې د جګړې په اړه وې. د هغې جګړې په اړه چې رارسېدل يې نور ټولو ته څرګند شوي و. سردار اندرې پرله پسې غږېده، کله به يې پلار او کله به يې له دوسال، سويسي روزونکي سره خبرې کولې، دی له عادي حال نه تازه او لېوال برېښېده، هماغه لېوالتيا چې پيير د هغه په رواني علتونو ښه پوهېده.

-۲۲-

په دغه ماښام پيير د رستوفيانو کره راغی، چې خپله ورسپارل شوې دنده تر سره کړي. ناتاشا په بړستن کې وه، ګراف په کلوب کې و، پيير ليک سونيا ته ورکړ او خپله ماريا ديمتريوفنا ته ورغی. هغه غوښتل يې په دې پوه شي، چې سردار اندرې د دې خبرو په وړاندې څه غبرګون ښودلی دی. لس دقيقې وروسته سونيا ماريا ديمتريوفنا ته راغله او وې ويل:

- ناتاشا غواړي هرومرو له پيتر کريلويچ سره وګوري.

ماريا ديمتريوفنا وويل:

- پوه نه شوم، څه وايې، غواړئ هغه خپلې کوټې ته بوزئ؟ هلته ګډوډي نه ده؟

سونيا وويل:

- نه، هغې جامې واغوستې او مېلمستون ته راووته.

ماريا ديمتريوفنا يوازې اوږې پورته واچولې، مخ يې پيير ته ورواړاوه او وې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- کله به دغه ګرافینه راشي، زه خو دغې نجلي ډېره په عذاب کړې یمه. ګوره پام کوه که راشې، چې ټول حال ورته ونه وایې... ډېر مې زړه ورته خوږېږي.

ناتاشا په ډنګره شوې، رنګ الوتې څېرې او تریو تندي، د پېیر له خیاله لرې، له هر ډول حیا او شرمه پرته، په مېلمستون کې ولاړه وه. کله چې پېیر راننوت، هغه یوډول ګېنګۍ واخیسته، داسې برېښېده ،هغه زړه نا زړه او په دې خیال کې وه چې د هغه پلو ورشي، که ودرېږي، چې هغه ددې خوا ته راشي.

پېیر په تلوار د هغې خواته ورغي. هغه فکرکاوه چې ناتاشا به د تل په شان ده ته لاس ورکړي، خو هغه چې کله ده ته رانېږدې شوه، ودرېده، په سختۍ یې سا وویستله او لاسونه یې لکه د شنډ لاسونو په شان ځړونـد وو. د هغې درېدل، هغه درېدو ته ورته و، چې د سندرو ویلو لپاره به د مېلمستون په منځ کې درېده. خو اوس یې څېره چوربل ډول برېښېدله.

هغې په چټکۍ خبرې پیل کړې او وې ویل:

- پیتر کېریلیچ! سردار بالکونسکي ستاسو ملګری و، بیا یې خپله خبره راسمه کړه، هو او اوس هم ستاسو ملګری دی. (هغه داسې انګېرله چې هر څه و، هغه پخوا و او اوس هر څه بدل شوي دي). هغه، هغه وخت ماته ویلي و چې کومه ستونزه وي، له تاسو نه مرسته وغواړم...

پېیر هغې ته کتل او ژوره ژوره سا یې ایستله. تر هغې شېبې پورې هغه، ،هغه په خیال کې پړه ګڼله، خو اوس یې تر سترګو داسې د زړه سوي ورغله چې په زړه کې یې د ملامتۍ یوه نښه هم پاتې نه شوه.

- هغه اوس دلته دی، هغه ته ووایئ چې ما وبښئ... ما وبښئ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوازې یوه ښښنه، ما دې وبښئ. هغه ودرېده، سا ویستل یې لا زیات شول، خو ژړل یې نه.

پیېر وویل:

هو کې، زه به ورته ووایم، خو... هغه نه پوهېده چې څه ورته ووایي.

داسې برېښېده، چې هغه له هغه خیاله ډار برېږي، چې د پیېر خیالو ته به ورشي.

او په چټکۍ یې وویل:

- زه پوهېږم، چې هر څه پای ته رسېدلي، نه، نه دا نور هېڅ امکان نه لري، خو ما هغه عذاب زوري چې ما هغه ته رسولی دی. زما یوازینۍ هیله داده چې هغه ته ووایئ چې زما هیله ومنئ او ما د ټولو ګناهونو په خاطر وبښئ، وبښئ، وبښئ او وبښئ.

د هغې ټول ځان په رېږدېدا شو او پر څوکۍ کېناسته.

د پیېر زړه له دې نه مخکې، هېڅکله د داسې زړه خوږې احساس نه و لمسولی، هغه وویل:

- هغه ته به ووایم، هر څه به بیا ورته ووایم، خو... په یو څه غواړم پوه شم...

د ناتاشا غلچکو نو، له هغه نه وپوښتل:

- په څه شي غواړې پوه شې؟

- هیله مې لرله، پوه شم، ایا... هغه... تاسو ته ګران و؟

پیېر نه پوهېده چې اناتول (خپل اوښی) په څه نامه یاد کړي. د هغه د نامه په یادیدو تک سور شو او وې ویل:

- ایا تاسو ته دغه احمق ګران و؟

ناتاشا وویل:

- هغه ته احمق مه وایئ، خو زه په هېڅ څه نه پوهېږم، نه پوهېږم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه بيا په ژړا شوه.

د زړه خوږې، خواخوږې او مينې احساس له پخوا لا زيات د پيير پر زړه منګولې خښې کړې، دا سې يې انګېرله چې تر عينکو لاندې يې او ښکې را شپوه شوي دي او دا هيله يې لرله، چې د چا ورته پام نه شي.

پيير وويل:

- زما ملګرې! نور به په دې اړه خبرې نه کوم.

د هغه دغه په زړه پورې، مينه ناک غږ چې د خواخوږې نښې په کې نغښتې وې ناڅاپه د ناتاشا په غوږو کې عجيبې انګازې او پر زړه يې حيرانوونکې اغېز وکړ.

- په دې اړه به نه غږېږو ګرانې! زه به هغه ته هر څه او ټول وو ايم. خو له تاسو نه هيله لرم چې ما خپل وګڼې او که زما مرستې يا مشورې ته مو اړتيا پيدا شوه او يا که مو غوښتل چې له چا سره د زړه خواله وکړې، نه يوازې اوس، بلکې هر وخت مو چې خوښه وي په رښتيا، ما مه هېروئ.

د هغې لاس يې راونيو، هغه يې ښکل کړ او وې ويل:

- ډېر به ځان نيکمرغه وګڼم که وکولای شم چې...

پيير ونه شو کولای، خپلې خبرې پای ته ورسوي.

ناتاشې چغې کړل:

- له ما سره داسې مه غږېږئ، زه د هغه څه سياله نه يم، چې تاسو يې وايئ.

ناتاشا غوښتل چې له کوټې نه ووزي، خو پيير د هغې لاس راونيو او د تګ خنډ يې شو او غوښتل يې چې څه ووايي. خو کله چې يې وويل، هغه خپله دې ته حيران او هک و پک شو چې څنګه يې هغه ويلې دي.

پيير هغې ته وويل: بس کړې، بس کړې، ستاسو ټول ژوند تر مخې دي.

ناتاشې په ډېر شرم او خورا حيا وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نه، زما لپاره، نه، نه زما لپاره، ژوند پای ته رسېدلی دی.
پېير د هغې خبرې تکرارې کړې:
- زما لپاره ژوند پای ته رسېدلی دی؟ که زه،زه نه وای، بلکې د نړۍ تر ټولو ښکلي، هوښيار او ښه سړی وای او خپلواک وای، زه به همدا اوس، ستا په وړاندې ګونډه شوی وای او په خپله به مې تا ته د خپلې مينې ويلې وای او د ځان لپاره به مې ستا سو ريباري کړې وای.
له ډېرې مودې نه وروسته د لومړي ځل لپاره د ناتاشې له سترګو نه د منني او ښکې راښېوه شوې، په خواخوږۍ يې پېير ته وکتل او له کوټې نه ووته.
پېير هم د هغې پسې نژدې د هليز ته منډه کړې، هڅه يې کوله د نيکمرغۍ او خواخوږۍ هغه اوښکې او ساندې راټينګې کړي چې د هغه غاړه يې کېښکودله. خپل پوستين يې چې لستونۍ يې نه شو پيدا کولای واغوست، په ګاډۍ کې کېناست او لاړ.
ګاډيوان وپوښتل:
- اوس کومې خواته ! چېرته د تګ سپارښتنه کوئ؟
- چېرته؟ پېير له ځانه وپوښتل: چېرته کولای شو لاړ شو؟ کلوب ته يا مېلمستيا ته؟ د هغې مينې، احساس او خواخوږۍ په پرتله چې ده په خپل ګوګل کې احساسوله او د هغه غلچک په پرتله چې د وروستي ځل لپاره ناتاشا د اوښکو د پردې له شا ده ته کتلي و، ټول خلک د ده تر سترګو خورا د زړه سوي او خوار ورتلل.
د لسو درجو سړو سره سره يې، د خنځير له پوستة د جوړ شوي پوستين تنۍ يې پرانستې، خپله پراخ او په ساه ابستلو کې ډوب ټټر يې پاکې هوا ته ورډالۍ کړ او چيغه يې کړل:
- کور ته به لاړ شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوا سړه او ښه رڼه وه. پر ناولو او تیارو واټونو او تیارو بامونو شین خو له ستورو ډک آسمان وزرونه خواره کړي و و. پيير يوازې دغه پاک آسمان ته په کتو کتو کې، هغه سپکاوی او ځمکنۍ بې ننګي نه احساسوله چې پر لوړو ځوکو یې د ده روح ګرځېده. پيير چې کله د اربات ډګر ته ورسېد، له ستورو نه د ډک تیاره آسمان ستره پراخه لمنه،د هغه د سترګو په وړاندې وغوړېده.

د دغه آسمان څه کم په نیمایي کې د پریچینسکایا واټ پر سر د ۱۸۱۲ کال لوی، ځلېدونکی سپین، اوږده، پورته نیولې لکۍ لرونکي ستوري چې، تر ټولو ستورونه ځمکې ته نېږدې او له هرې خوا نورو ځلېدونکو ستورو را ایسار کړی وو، ولاړ و. هماغه لکۍ لرونکی ستوری چې ویل کېدل، د بدو بلاوو او قیامت زیری یې راوړی دی، خو دغه ځلېدونکی روڼ او اوږدې لکۍ لرونکی ستوری، د پيير په زړه کې هېڅ ډول ویره نه راپاروله، بلکې برعکس په خوشالۍ او له اوښکو نه په لمدو سترګو دغه روڼ ځلېدونکی ستوری چې، په نه اندازه کېدونکې چټکۍ، په دې بې پایه فضا کې ده ته په ټاکلې بهېر کې الوت، خو ناڅاپه، لکه په خاوره کې دویشتل شوي غشي په څېر د رانه آسمان په تور زړه کې،چې ځانته یې ټاکل شوي ځای غوره کړی و ،ودرېد او هلته ننوت او لکۍ یې په هماغې چټکۍ،بېرته پورته تللې او دادی د نورو ستورو په منځ کې یې د وړانګو په څېرولو پیل کړی دی. پيير ته داسې وبرېښېده چې، دغه ستوری، له هغه څه سره ښه اړخ لګوي چې، نوي ژوند ته د ده په غوړېدونکي او زړور شوې روح کې تېرېږي.

د دویم ټوک پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library